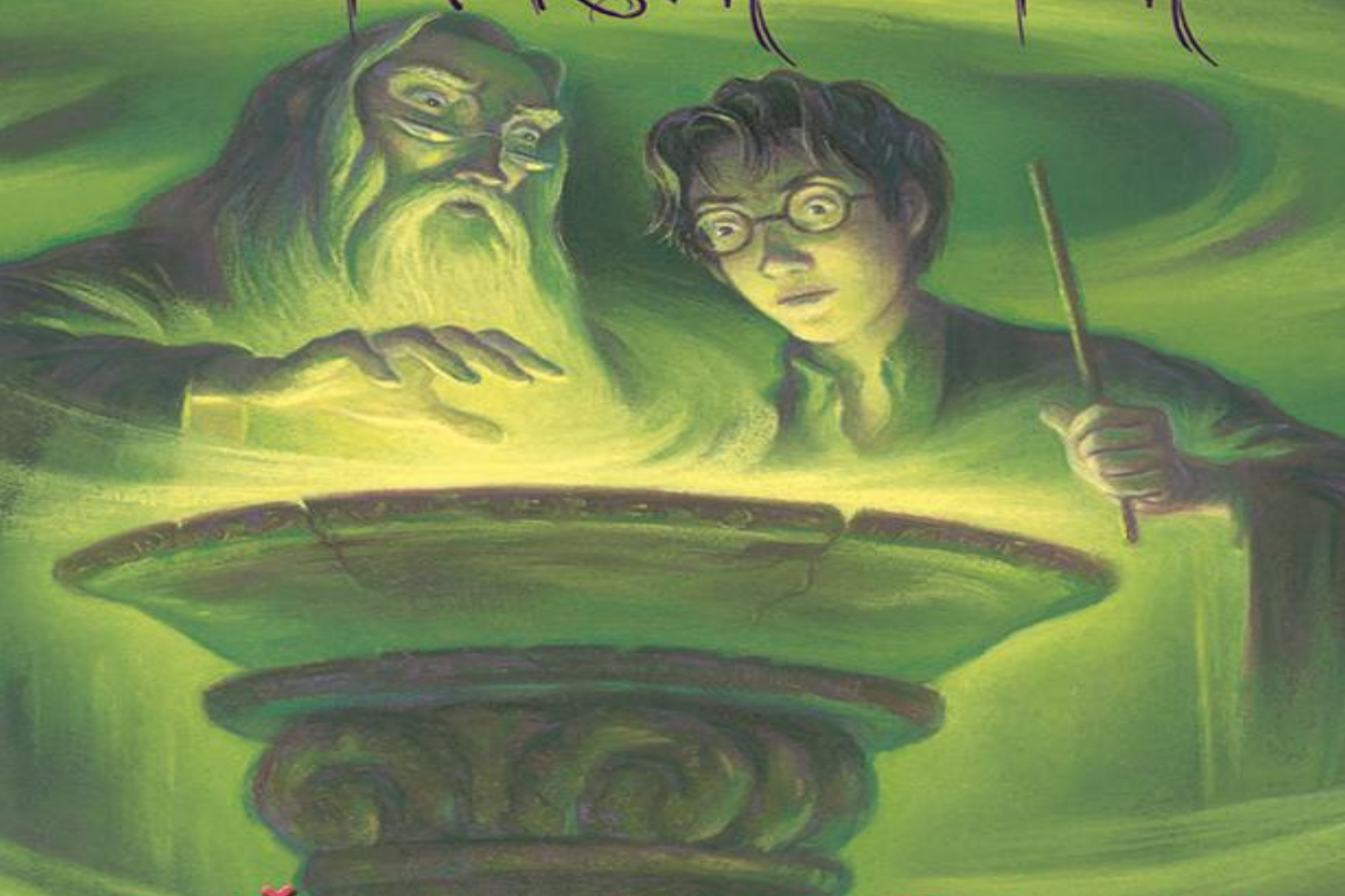

Harry Potter

i Polukrvní Prince

DŽ. K. ROULING

Dž. K. Rowling

Harry Potter

i Polukrvni Princ

Ilustracije
Meri Grandpre

Naslov originala
Harry Potter & The Half-Blood Prince
2005

S engleskog preveli
Vesna Roganović i Draško Roganović

*Mojoj predivnoj kćerki Mekenzi
posvećujem njenog blizanca
od mastila i hartije*

1. Njihov premijer

Bližila se ponoć, a premijer je sedeo sâm u kancelariji čitajući dugačak dopis čiji mu je sadržaj odmah čileo iz glave ne ostavljajući ni najmanjeg traga za sobom. Očekivao je poziv predsednika daleke zemlje i, od silnog iščekivanja da se taj prokleti čovek javi telefonom i pokušaja da potisne neprijatne utiske veoma duge, zamorne i teške nedelje za sobom, nije stizao da razmišlja ni o čemu drugom. Što je više premijer pokušavao da se usredsredi na štampani tekst pred sobom, to je jasnije video likujuće lice jednog od svojih političkih protivnika. Upravo taj protivnik pojavio se u vestima tog dana, ne samo da nabroji sve užasne stvari koje su se desile prethodne sedmice (kao da je ikog trebalo podsećati) već i da objasni zašto je svaki od tih užasa isključivo vladina krivica.

Premijerov pritisak skoči pri samoj pomisli na te optužbe, jer nisu bile ni poštene ni istinite. Kako je njegova vlada, zaboga, mogla da spreči urušavanje onog mosta? Nečuveno je što im iko spočitava da ne troše dovoljno na mostove. Most nije bio star ni deset godina, i čak ni najbolji stručnjaci nisu mogli da objasne zašto je pukao na dva dela, poslavši tucе automobila u rečne dubine pod sobom. I kako se bilo ko

usuđuje i da nagovesti da je manjak policajaca rezultirao tim dvama opakim ubistvima koja su dobila toliki publicitet? Ili da je vlada trebalo nekako da predvidi neobjašnjivi uragan u zapadnom delu zemlje, koji je odneo velik broj ljudskih žrtava i izazvao ogromnu materijalnu štetu? I da li je *njegova* krivica što je jedan od njegovih podsekretara, Herbert Čorli, izabrao baš ovu nedelju da se ponaša tako čudno, pa će odsad mnogo više vremena provoditi sa svojom porodicom?

– Zemljom je zavlдалo turobno raspoloženje – zaključio je protivnik jedva skrivajući širok kez.

Na nesreću, to je bilo potpuno tačno. Premijer je to i sâm osećao: ljudi su zaista izgledali očajnije nego obično. Čak je i vreme bilo sumorno: sva ta hladnjikava izmaglica usred jula... to nije u redu, to nije normalno...

Okrenuo je drugu stranu dopisa, video koliko još ima i okanio se toga, shvativši da nema vajde. Protežući ruke iznad glave, žalosno se osvrtao naokolo po kancelariji. Bila je to dražesna soba, s mermernim kaminom naspram visokih prozora izdvojenih na okna, čvrsto zatvorenih zbog neočekivane hladnoće. Blago drhteći, premijer ustade i priđe prozorima gledajući u retku izmaglicu koja je pritiskala staklo. I baš dok je tako stajao, leđima okrenut sobi, začu tiho kašljanje iza sebe.

On se sledi u mestu, nosom dodirujući vlastiti prestrašen odraz u tamnom staklu. Prepoznao je taj kašalj. Već ga je ranije čuo. Okrenuo se, lagano, da bi se suočio s praznom sobom.

– Izvolite? – reče pokušavajući da zvuči odvažnije nego što se osećao.

Za tren je prigrlio praznu nadu da se niko neće odazvati. Ipak, glas mu odmah odgovori – jasan, odlučan glas koji je zvučao kao da čita pripremljenu izjavu. Poticao je – što je premijer znao čim je začuo taj kašalj – od žabolikog čovečuljka s dugom srebrnastom perikom, koji je bio naslikan na maloj i prljavoj slici u ulju u udaljenom ćošku prostorije.

– Premijeru Normalaca. Moramo hitno da se sretnemo. Ljubazno molim brz odgovor. Srdačno, Fadž. – Čovek na slici ljubopitljivo je gledao premijera.

– Ovaj – reče premijer – čujte... nije mi baš zgodno sada... očekujem telefonski poziv, znate... od predsednika...

– To se može odložiti – reče portret spremno. Premijer se snuždi. Toga se i bojao.

– Ali stvarno sam se nadao da ću pre razgovarati sa...

– Sredićemo da predsednik zaboravi na poziv. Umesto sad, telefoniraće sutra uveče – reče čovečuljak. – Najlepše molim da smesta odgovorite gos'n Fadžu.

– Ja... oh... pa dobro – reče premijer slabašnim glasom. – Da, primiću Fadža.

Požurio je nazad do pisaćeg stola, usput pritežući kravatu. Jedva se namestio u svojoj stolici i nabacio na lice nešto što je, nadao se, bilo opušten i nonšalantan izraz kad se na praznoj rešetki ispod mermernog okvira kamina rasplamsaše jarkozeleni plamenovi. Pokušavajući da ne ispolji ni trunke iznenađenja ili uzrujanosti, posmatrao je kako se iz plamenova pojavljuje zdepast čovek, vrteći se kao čigra. Nekoliko

sekundi kasnije, iskočio je na fin starinski sag, tresući pepeo s rukava svog dugog kariranog ogrtača, s limunzelenim polucilindrom u ruci.

– A... gos'n premijeru – reče Kornelijus Fadž, hitajući mu u susret s ispruženom rukom. – Drago mi je što vas ponovo vidim.

Premijer nije mogao iskreno da mu uzvрати kompliment, pa ne reče ništa. Nije mu ni izdaleka bilo milo što vidi Fadža, čija su povremena pojavljivanja, mimo toga što su sama po sebi bila krajnje uznemirujuća, obično nagoveštavala da će čuti neku veoma lošu vest. Štaviše, Fadž je izgledao prilično nasekirano. Bio je mršaviji, ćelaviji i osedeo, a lice mu je delovalo narogušeno. Premijer je i ranije viđao kod političara taj izraz, koji nikad nije slutio na dobro.

– Kako mogu da vam pomognem? – upita kratko se rukujući s Fadžom i pokazujući u pravcu najneudobnije stolice u pročelju stola.

– Ne znam odakle da počnem – promrmlja Fadž izvlačeći stolicu, sedajući i smeštajući svoj zeleni polucilindar na kolena. – O, kakva nedelja...

– I vama je bila naporna, je li? – upita ga premijer kruto, nadajući se da mu time stavlja do znanja kako već i sâm ima pune ruke posla i da mu je svega dosta i bez toga da ga Fadž dodatno opterećuje.

– Da, naravno – reče Fadž i, umorno trljajući oči, pogleda smrknuto premijera. – Imao sam podjednako napornu nedelju kao i vi, premijeru. Brokdejski most... ubistva Bounsove i Vensove... a da ne spominjem metež na zapadu zemlje...

– Vi... ovaj... vaši... hoću da kažem, neki vaši ljudi su bili... bili umešani u te... te stvari, je l' da?

Fadž pogleda premijera prilično strogo.

– Naravno da jesu – odgovori. – Sigurno ste shvatili šta se zbiva?

– Ja... – oklevao je premijer.

Takvo ponašanje umnogome ga je i dovelo do toga da omrzne Fadžove posete. Ipak je on premijer, i nije mu se dopadalo da se oseća kao neki neuk školarac. Ali, naravno, tako je bilo još otkad je prvi put sreo Fadža, iste večeri kad je postao premijer. Sećao se toga kao da je bilo juče, i znao je da će ga to proganjati sve do smrti.

Stajao je sam u ovoj istoj kancelariji, uživajući u svom trijumfu, koji je usledio nakon onolikih godina sanjarenja i spletkarenja, kada je začuo iza sebe kašljucanje, baš kao i večeras, i okrenuo se da bi ugledao taj odvratni mali portret kako mu se obraća najavljujući da ministar magije upravo stiže da bi mu se predstavio.

Pomislio je, naravno, da su ga duga kampanja i napetost zbog izbora izludeli. Preplašio se do srži kad je shvatio da mu se neki portret obraća, mada to nije bilo ništa posebno u poređenju s onim kako se osećao kada je taj samozvani čarobnjak iskočio iz kamina i rukovao se s njim. Ostao je bez reči sve vreme dok je Fadž ljubazno objašnjavao da po celom svetu još uvek postoje veštice i čarobnjaci, koji i dalje žive u potaji, i uveravao ga da ne mora da se brine o njima pošto je Ministarstvo

magije preuzelo odgovornost za čitavu čarobnjačku zajednicu i sprečavalo nemagijsko stanovništvo da nanjuši i najmanji trag čarobnjaka. To je, rekao je tada Fadž, težak posao koji je obuhvatao sve, od propisa za odgovornu upotrebu metli do držanja zmajevskog roda pod kontrolom (premijer se seti kako se u tom trenutku uhvatio za sto, tražeći oslonac). Fadž je tada zabezeknutog premijera očinski potapšao po ramenu.

– Bez brige – rekao je. – Svi su izgledi da me nikad više nećete videti. Uznemiravaću vas samo ako je u pitanju nešto ozbiljno, nešto što će uticati na Normalce... hoću reći, na nemagijsko stanovništvo. Inače, sve se svodi na ono: živi i pusti druge da žive. I moram reći, vi to prihvatate mnogo bolje od vašeg prethodnika. *Taj* je pokušao da me izbaci kroz prozor misleći da sam prevarant koga mu je uvalila opozicija.

Premijeru se najzad povratio glas.

– Vi ... vi, dakle, *niste* prevarant?

Očajnički se uhvatio za tu poslednju mrvicu nade.

– Ne – odgovorio je Fadž nežno. – Ne, bojim se da nisam. Gledajte.

I on pretvori premijerovu šolju za čaj u zamorca.

– Ali – rekao je premijer kao bez daha, posmatrajući kako mu šoljica čaja grize čošak njegovog sledećeg govora – ali zašto... zašto mi niko nije rekao...?

– Ministar magije otkriva se samo aktuelnom normalskom premijeru – rekao je Fadž zavlačeći štapić nazad pod sako. – Smatramo da je to najbolji način da se sačuva tajnost.

– A zašto onda – zakmečao je premijer – zašto me onda prethodni premijer nije upozorio...?

Na to se Fadž čak i nasmejao.

– Dragi moj premijeru, hoćete li *vi* ovo ikad ispričati bilo kome?

I dalje se kikoćući, Fadž je bacio nekakav prašak u kamin, zakoračio u smaragdne plamenove i iščezao uz pucketanje vatre. Premijer je stajao, kao skamenjen, i shvatio da se nikad, dok god je živ, neće usuditi da spomene ovo ni živoj duši, jer ima li ikog na svetu ko bi mu poverovao?

Bilo mu je potrebno malo vremena da se oporavi od tog šoka. Neko vreme pokušavao je da ubedi sebe da je Fadž bio halucinacija izazvana nedostatkom sna u toku iscrpljujuće izborne kampanje. U uzaludnom pokušaju da se oslobodi svega što bi ga podsećalo na taj neprijatan susret, poklonio je zamorca svojoj presrećnoj nećaki, i naložio svom ličnom sekretaru da skinе portret ružnog čovečuljka koji mu je najavio Fadžov dolazak. Na premijerovo zaprepašćenje, portret je bilo nemoguće ukloniti. Nakon što su nekolicina stolara, zidara, jedan istoričar umetnosti i ministar finansija pokušali bezuspešno da ga odvoje od zida, premijer je odustao od daljih pokušaja, i prosto se uzdao da će ta stvar ostati nepomična i nema do kraja njegovog mandata. Povremeno bi se zakleo da je krajičkom oka video stanara te slike kako zeva, ili češe

nos. Čak je, jednom ili dvaput, jednostavno išetao iz rama, ostavivši za sobom samo pozadinu od blatnjavosmeđeg platna. Ipak, uvežbao se da ne gleda mnogo u sliku i da, kad god se nešto slično desi, odlučno kaže sebi kako ga oči varaju.

A onda, pre tri godine, jedne noći veoma slične ovoj premijer je bio sâm u svojoj kancelariji kad je portret još jednom najavio Fadžov skori dolazak, i on je izleteo iz kamina, skroz mokar i vidno uspaničen. Pre nego što je premijer stigao da ga zapita zbog čega otresa kapljice svuda po aksminsterskom tepihu, Fadž je počeo da bunca o zatvoru za koji premijer nikad nije čuo, o čoveku po imenu „Serijski“ Blek, nečem što je zvučalo kao Hogvorts i o dečaku po imenu Hari Poter, pri čemu ništa od toga premijeru nije zvučalo nimalo smisljeno.

– ... upravo sam došao iz Askabana – dahtao je Fadž, presipajući veliku količinu vode iz oboda svog šešira u svoj džep. – Usred Severnog mora, znate, gadan let... dementori prave gužvu... – stresao se – nikad ranije nisu imali slučaj bekstva. Bilo kako bilo, morao sam da dođem do vas, premijeru. Blek je poznati ubica Normalaca i možda planira da se pridruži Znate-Već-Kome... ali, naravno, vi i ne znate ko je Znate-Već-Ko! – Na trenutak je beznadežno zurio u premijera, a onda rekao: – Pa, dobro, sedite, bolje da vas uputim u stvar... uzmite viski...

Premijera je prilično uvredilo već i to što mu neko u njegovoj rođenoj kancelariji kaže da sedne, a kamoli što mu nudi njegov vlastiti viski, ali ipak je seo. Fadž je izvukao štapić, niotkuda prizvao dve velike čaše pune tečnosti boje ćilibara, tutnuo jednu od njih premijeru u ruku i privukao stolicu.

Fadž je razglabao čitav sat. U jednom trenutku odbio je da glasno izgovori izvesno ime, i umesto toga ga je zapisao na parčetu pergamenta, koje je tutnuo u premijerovu slobodnu šaku. Kada je Fadž najzad ustao da pođe, i premijer je ustao.

– Dakle, mislite da... – začkiljio je nadole da pročita ime u svojoj levoj ruci – Lord Vol...

– *Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati!* – zarežao je Fadž.

– Izvinite... dakle, mislite da je Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati još uvek živ?

– Pa, Dambldor kaže da jeste – rekao je Fadž prikopčavajući svoj karirani ogrtač ispod brade – ali nikad ga nismo našli. Ako mene pitate, nije opasan, osim ukoliko ne dobije podršku, stoga je Blek taj zbog koga treba da brinemo. Razglašićete to upozorenje, dakle? Odlično. Pa, nadam se da se više nećemo videti, premijeru! Laku noć.

Ali videli su se opet. Kroz manje od godinu dana u premijerovom kabinetu niotkuda se stvorio unezvereni Fadž, da bi obavestio premijera da se na Svetskom prvenstvu u *kvitiču* (ili mu je bar tako zazvučalo) desila manja neprijatnost i da je nekolicina Normalaca „umešana“, ali da premijer ne mora da brine, činjenica da je znak Znate-Već-Koga ponovo viđen ništa ne znači. Fadž je bio siguran da je to sporadičan incident i da u tom trenutku Kancelarija za odnose s Normalcima već vrši neophodne modifikacije pamćenja.

– O, umalo da zaboravim – dodao je tada Fadž. – Uvozimo iz inostranstva tri zmaja i sfingu za Tročarobnjački turnir. Sasvim rutinska stvar, ali Odsek za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja kaže mi da, prema propisima, moramo da vas obavestimo ukoliko unosimo u zemlju izuzetno opasna stvorenja.

– Ja... šta... *zmajevi*? – promuća premijer.

– Da, tri zmaja – rekao je Fadž. – I sfingu. Pa, želim vam prijatan dan.

Premijer se uprkos svemu nadao da će *zmajevi* i sfinge biti najgore od svega, ali nisu bili. Kroz manje od dve godine Fadž je ponovo izbio iz vatre, ovoga puta s vestima da se desilo masovno bekstvo iz Askabana.

– *Masovno* bekstvo? – ponovio je premijer promuklo.

– Nema potrebe da brinete, nema potrebe! – razgalamio se Fadž tada, jednom nogom već u plamenu. – Za tili čas ćemo ih pohvatati... samo sam pomislio da treba da znate!

I pre nego što je premijer stigao da vrisne „čekajte malo!“, Fadž je nestao u snopu zelenih iskri.

Šta god štampa i opozicija govorili, premijer nije bio budala. Njegovoj pažnji nije promaklo da se, uprkos Fadžovim uveravanjima prilikom prvog susreta, njih dvojica prilično često viđaju, niti da je Fadž svaki put kad se sretnu sve usplahireniji. Iako nije baš čeznuo da razmišlja o tom ministru magije (ili, „njihovom premijeru“ kako je uvek Fadža zvao u mislima), premijer nije mogao a da ne strepi da će sledeći put kad se Fadž pojavi vesti biti još gore. Stoga je pojava Fadža, koji je još jednom iskoračio iz vatre, razbarušen i uznemiren i ozbiljno iznenađen što premijer ne zna zašto je on tu, bila najgora stvar koja mu se desila tokom ove i inače krajnje sumorne sedmice.

– Otkud bih ja znao šta se zbiva u... ovaj... čarobnjačkoj zajednici? – obrecnu se sada premijer. – Moram da rukovodim zemljom i trenutno imam sasvim dovoljno briga i bez...

– Imamo zajedničkih briga – prekide ga Fadž. – Brokdejski most nije se urušio usled trošnosti. A ni ono nije bio pravi uragan. Ubistva nisu počinili Normalci. A porodica Herberta Čorlija bila bi bezbednija bez njega. Upravo sređujemo da ga prebacimo u Sent Mungovu bolnicu za magijske bolesti i povrede. Prenos treba da se obavi večeras.

– Šta vi to... bojim se da... *šta*? – istrtlja premijer.

Fadž duboko udahnu i reče: – Premijeru, žao mi je što moram da vas obavestim da se on vratio. Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati se vratio.

– Vratio? Kad kažete „vratio“... znači da je živ? Mislim...

Premijer je prebiraio po sećanju izvlačeći detalje onog užasnog razgovora od pre tri godine, kada mu je Fadž ispričao o tom čarobnjaku koga se svi plaše više nego ikog, čarobnjaku koji je počinio hiljade užasnih zločina pre svog tajanstvenog nestanka petnaest godina ranije.

– Da, živ je – reče Fadž. – To jest... ne znam... da li je čovek živ ako ne može biti

ubijen? Zaista ne shvatam to, a Dambldor neće da mi potanko objasni... ali, u svakom slučaju, izvesno je da ima telo i da hoda, govori i ubija, pa pretpostavljam da je, za svrhu naše rasprave, živ.

Premijer nije znao šta da kaže na to, ali ga je navika da uvek deluje kao dobro obavešten o svakoj temi koja se pojavi naterala da prizove svaki detalj njihovih prethodnih razgovora kojeg može da se seti.

– Da li je Serijski Blek sa... ovaj... Onim Koji Se Ne Sme Imenovati?

– Blek? Blek? – reče Fadž rasejano, okrećući nervozno svoj polucilindar prstima. – Sirijus Blek, mislite? Merlinove mi brade, nije. Blek je mrtav. Ispostavilo se da smo pogrešili... ovaj... u pogledu Bleka. Posle svega, ispostavilo se da je ipak bio nevin. A nije bio ni u sprezi s Onim Koji Se Ne Sme Imenovati. Mislim – dodade kao da se brani, još brže vrteći polucilindar – svi dokazi su ukazivali... imali smo više od pedeset očevidaca... ali ipak, kako rekoh, mrtav je. Ubijen, zapravo. U prostorijama Ministarstva magije. I sad će biti istraga, zapravo...

Na svoje veliko iznenađenje, premijer na tren oseti tračak sažaljenja prema Fadžu. Ali ga je gotovo istovremeno preplavio talas samozadovoljstva na pomisao da se, ma koliko on oskudno bio upućen u oblast materijalizovanja iz kamina, ni u jednom od vladinih odeljenja pod *njegovom* nadležnošću nije desilo ubistvo... u svakom slučaju, ne još...

Dok je premijer krišom kucnuo u drvo svoga stola, Fadž nastavi: – Ali Blek je sad sporedan. Poenta je da smo mi u ratu, premijeru, i moraju se preduzeti odgovarajući koraci.

– U ratu? – ponovi premijer nervozno. – Sigurno preterujete?

– Onom Koji Se Ne Sme Imenovati sad su se pridružili sledbenici koji su u januaru pobjegli iz Askabana – reče Fadž, govoreći sve brže, i uvrćući svoj polucilindar tako žustro da se pretvorio u limunzeleni kovitlac. – Otkako su počeli javno da dejstvuju, neprekidno prave kaos. Brokdejski most... on je to uradio, premijeru, on je zapretio masovnim ubistvima Normalaca ukoliko mu ne ustupim vlast i...

– Bože blagi, dakle, *vaša* je krivica što su ti ljudi poginuli, a ja moram da odgovaram na pitanja o zarđaloj konstrukciji i korodiranim spojkama, i o čemu sve ne! – razjari se premijer.

– *Moja krivica!* – reče Fadž naglo se zajapurivši. – Kažete li da biste podlegli takvoj vrsti ucene?

– Možda ne bih – reče premijer ustavši i špartajući po sobi – ali bih uložio najveći mogući napor da uhvatim ucenjivača pre nego što počini bilo koje od tih zverstava!

– Stvarno mislite da nisam već sve pokušao? – vatreno ga zapita Fadž. – Svaki Auror u Ministarstvu pokušavao je... i još pokušava, da ga nađe i zarobi njegove pristalice, ali radi se o jednom od najmoćnijih čarobnjaka svih vremena, o čarobnjaku

koji gotovo tri decenije izmiče hapšenju!

– Pretpostavljam da ćete mi reći kako je on izazvao i uragan u zapadnom delu zemlje? – reče premijer, čiji je bes rastao sa svakim novim korakom. Veoma ga je razljutilo to što je otkrio uzrok svih tih užasnih katastrofa a ne može da ga saopšti javnosti. Što je, uostalom, gore nego da je vlada kriva za sve to.

– Nije bilo uragana – reče Fadž žalostivo.

– Ma nemojte mi reći! – zareža premijer sada sasvim vidno treskajući nogama. – Drveće počupano iz korena, strgnuti krovovi, iskrivljene bandere, užasne ozlede...

– To su bili Smrtožderi – reče Fadž. – Sledbenici Onog Koji Se Ne Sme Imenovati. I... sumnjamo da su umešani i džinovi.

Premijer se zaustavi u hodu, kao da je naleteo na nevidljiv zid.

– *Ko je umešan?!*

Fadž napravi grimasu. – Prošli put je koristio džinove da bi izazvao što veličanstveniji efekat. Kancelarija za dezinformacije radila je bez prestanka, poslali smo na teren čitave timove Zaboravljača, koji su pokušavali da izmene sećanja svih Normalaca koji su videli šta se stvarno desilo, najveći deo Odseka za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja pretražuje okolinu Samerseta, ali ne možemo da nađemo tog džina... prava katastrofa.

– Ma šta mi reče! – uzviknu premijer besno.

– Neću da poričem da je moral u Ministarstvu na niskim granama – reče Fadž. – Kako da se nosimo sa svim tim, pogotovo kad smo izgubili Ameliju Bouns.

– Izgubili koga?

– Ameliju Bouns. Upravnicu Odseka za sprovođenje magijskih zakona. Mislimo da ju je ubio lično Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati, jer je bila vrlo darovita veštica i... sve ukazuje na to da se žestoko odupirala.

Fadž pročisti grlo i, činilo se s naporom, prestade da obrće cilindar.

– Ali o tom ubistvu je pisalo u novinama – reče premijer, na tren zaboravljajući svoj gnev. – *Našim* novinama. Amelija Bouns... Spominjalo se samo da se radi o sredovečnoj ženi koja je živela sama. Bilo je to... užasno ubistvo, zar ne? Dobilo je velik publicitet. Policija je zbunjena, znate.

Fadž uzdahnu. – Pa naravno da je zbunjena. Ubijena je u sobi zaključanoj iznutra, je li tako? Mi, s druge strane, tačno znamo ko je to učinio, ali to nas ne dovodi nimalo bliže njegovom hvatanju. A zatim je tu bila Emelina Vens, možda niste čuli za to...

– O, da, čuo sam – reče premijer. – To se, zapravo, desilo u blizini, odmah iza ćoška. Novine su od toga napravile pravu senzaciju: *Krah reda i zakona u premijerovom ataru...*

– I kao da sve to nije bilo dovoljno – reče Fadž jedva slušajući premijera – dementori su se razmyleli posvuda, napadaju ljude na sve strane...

U srećnije doba ova bi rečenica premijeru zvučala besmisleno, ali sada je bio mudriji.

– Mislio sam da dementori čuvaju zatvorenike u Askabanu? – reče obazrivo.

– Čuvali su – reče Fadž umorno. – Ali ne više. Napustili su zatvor i pridružili se Onom Koji Se Ne Sme Imenovati. Neću se pretvarati da to nije bio žestok udarac.

– Ali – reče premijer sve vidnije užasnut – zar mi niste rekli da su to stvorenja koja iz ljudi iskape svaki trag nade i sreće?

– To je tačno. A sada se množe. Otud sva ta magla.

Premijeru kleknuše kolena i on utonu u najbližu stolicu. Pomisao na nevidljiva stvorenja koja lete po gradovima i u unutrašnjosti šireći očajanje i beznade među njegovim glasačima natera ga da sav prebledi.

– Čujte, Fadže... morate nešto da preduzmete! Vi ste kao ministar magije odgovorni za to!

– Dragi moj premijeru, ne mislite valjda ozbiljno da sam, posle svega ovoga, i dalje ministar magije? Smenili su me pre tri dana! Dve nedelje je čitava čarobnjačka zajednica urlala tražeći moju ostavku. Tokom čitavog svog mandata nisam ih video tako složne! – reče Fadž osmelivši se da se nasmeši.

Premijer ostade bez reči. Uprkos ogorčenju zbog položaja u kom se sâm nalazi, i dalje je saosećao s tim sasušanim čovekom koji je sedeo naspram njega.

– Veoma mi je žao – reče najzad. – Mogu li nešto da učinim?

– Veoma ljubazno od vas, premijeru, ali ne možete ništa. Večeras su me poslali ovamo da vas upoznam s najnovijim razvojem događaja i predstavim vam svog naslednika. Mislio sam da će dosad već stići ali, naravno, trenutno je vrlo zauzet zbog svega što se događa.

Fadž se osvrnu i pogleda u portret ružnog čovečuljka s dugačkom loknastom srebrnastom perikom, koji je vrškom pera čačkao uvo.

Uhvativši Fadžov pogled, portret reče: – Biće ovde za tren oka, samo da završi pismo Damblodoru.

– Nek mu je sa srećom – reče Fadž, po prvi put s gorčinom u glasu. – U poslednje dve nedelje pisao sam Damblodoru dvaput na dan, ali on neće ni da mrdne. Da je samo bio spreman da ubedi tog dečaka, možda bih još uvek bio na... pa, možda će Skrimdžer imati više uspeha.

Fadž utonu u nešto što očito beše žalosno ćutanje, koje onaj portret smesta prekinu, iznenada progovorivši svojim prirodnim, službenim glasom.

– Premijeru Normalaca. Tražim sastanak. Hitno. Molim da smesta odgovorite. Rufus Skrimdžer, ministar magije.

– Da, da, može – reče premijer rasejano, i jedva se trgnu kad plamenovi u rešetki ponovo postadoše smaragdnozeleni, izviše se uvis i otkriše drugog uskovitlanog čarobnjaka u svom središtu, izbljunuvši ga trenutak kasnije na onaj starinski sag. Fadž ustade, a posle trenutnog oklevanja, i premijer učini isto, posmatrajući pridošlicu kako se uspravlja, stresajući prašinu sa svoje duge crne odore, i gleda naokolo.

Premijerova prva, budalasta pomisao bila je da Rufus Skrimdžer liči na nekog

starog lava. Njegova griva žutosmeđe kose i gusto obrasle obrve behu protkane sivim prugama. Iza naočara s tankim metalnim okvirom videle su se prodorne žućkaste oči, i bilo je u njemu izvesne vitke, izopačene gracioznosti, iako je pomalo hramao. Na prvi pogled delovao je prepredeno i žilavo. Premijer pomisli da sad shvata zašto čarobnjačka zajednica u ovo opasno vreme više voli da je predvodi Skrimdžer nego Fadž.

– Kako ste? – reče premijer učtivo pružajući ruku.

Skrimdžer je kratko stisnu, očima šarajući po sobi, a onda izvuče štapić iz odore.

– Fadž vam je sve ispričao? – upita stuštivši se ka vratima i kuckajući štapićem po ključaonici. Premijer ču kako brava škljocnu.

– Ovaj... da – reče premijer. – I ukoliko nemate ništa protiv, više bih voleo da ostavite vrata otključana.

– A ja bih više voleo da nas niko ne uznemirava – reče Skrimdžer kratko – i da nas ne posmatra – dodade, uperivši štapić ka prozorima tako da se zavesne smesta navukoše preko njih. – No, dobro... ja sam zauzet čovek, dakle, da pređemo na posao. Pre svega moramo da porazgovaramo o vašoj bezbednosti.

Premijer se ispravi što je više mogao i odgovori: – Savršeno sam zadovoljan postojećim obezbeđenjem, hvala lepo...

– Ali mi nismo zadovoljni – preseče ga Skrimdžer. – Ako njihovog premijera podvrgnu Kontrolišućoj kletvi, Normalcima se loše piše. Novi sekretar u vašoj kancelariji za spoljne...

– Neću se otarasiti Kingslija Okovgroma, ako je to ono što mi predlažete! – reče premijer uzbuđeno. – On je neverovatno efikasan, obavlja dvostruko više posla od ostalih...

– To je zato što je čarobnjak – reče Skrimdžer bez traga smeška. – Vrhunski obučen Auror, koji vam je dodeljen radi lične zaštite.

– E pa, čekajte malo! – oglasi se premijer. – Ne možete tek tako da mi smeštate svoje ljude u kancelariju, ja odlučujem ko radi za mene...

– Mislio sam da ste veoma zadovoljni Okovgromom? – reče Skrimdžer hladno.

– Jesam... to jest... bio sam...

– Onda nema problema, zar ne? – reče Skrimdžer.

– Ja... pa, dok god Okovgrom nastavlja da radi... ovaj... tako izvrsno – reče premijer neubedljivo, ali Skrimdžer jedva da ga je čuo.

– Sad, što se tiče Herberta Čorlija... vašeg podsekretara – nastavi on – onog što je zabavljao javnost pretvarajući se da je patka.

– Šta je s njim? – upita premijer.

– Očigledno je to bila njegova reakcija na loše izvedenu Kontrolišuću kletvu – reče Skrimdžer. – Potpuno mu je pomutila um, ali i dalje bi mogao da bude opasan.

– On samo kvače! – reče premijer slabim glasom. – Svakako da bi mu malo odmora... možda da malko o'ladi s pićem...

– Dok mi razgovaramo upravo ga ispituje tim vidara iz Sent Mungove bolnice za magijske bolesti i povrede. Dosad je trojicu pokušao da pridavi – reče Skrimdžer. – Mislim da je najbolje da ga na neko vreme sklonimo iz normalske zajednice.

– Ja... pa... oporaviće se, zar ne? – upita premijer brižno. Skrimdžer samo slegnu ramenima, već uzmičući prema kaminu.

– Pa, to je sve što sam imao da vam kažem. Obaveštavaću vas o razvoju događaja, premijeru, ali verovatno ću biti i suviše zauzet da bih lično došao, i u tom slučaju poslaću vam Fadža ovamo. Prihvatio je da ostane u Ministarstvu, u ulozi savetnika.

Fadž pokušava da se nasmeši, ali bezuspešno. Samo je izgledao kao da ima zubobolju. Skrimdžer je već čeprkao po džepu tražeći tajanstveni prašak od kog će vatra pozeleneti. Na tren, premijer je beznadežno zurio u njih dvojicu, a zatim iz njega provališe reči koje je cele večeri suzbijao u sebi.

– Ali, zaboga... vi ste *čarobnjaci!* Vi možete da izvodite *čarolije!* Sigurno da možete, ovaj... da rešite *bilo šta!*

Skrimdžer se polako okrenu u mestu i razmeni skeptičan pogled s Fadžom, kome se ovoga puta zaista ote osmeh dok je ljubazno govorio: – Problem je u tome što i druga strana ume da izvodi čarolije, premijeru.

I rekavši to, dva čarobnjaka zakoračiše jedan za drugim u jarkozelenu vatru i nestadoše.

2. Preljin sokak

Kilometrима daleko odatle, hladnjikava izmaglica koja je pritiskala premijerove prozore valjala se preko prljave reke što je vijugala između obraslih, otpacima načičkanih obala. Ogroman dimnjak, ostatak napuštenog mlina, preteće se uzdizao bacajući senku. Nije bilo nikakvog zvuka, osim šapata mračne vode, niti ikakvog znaka života, osim mršave lisice koja se šunjala niz obalu s nadom njuškajući neki omot od pržene ribe i krompirića u visokoj travi.

Ali tada, s jedva čujnim *pop*, na obodu reke niotkuda se stvori vitka zakukuljena figura. Lisica se ukoči i oprezno uperi pogled ka toj čudnoj novoj pojavi. Silueta zastade na nekoliko trenutaka, kao da pokušava da se sabere, a onda krenu lakim, brzim korakom, dok joj je dug ogrtač šušкао po travi.

S drugim, glasnijim *pop*, stvori se još jedna zakukuljena spodoba.

– Čekaj!

Grub uzvik prepade lisicu, koja je čučala šćućurena u rastinju. Ona iskoči iz skrovišta i zaždi obalom. Blesnu zelena svetlost, začu se kevtanje i lisica pade na tlo, mrtva.

Druga figura prevrnu životinju vrhom stopala.

– Obična lisica – kategorično reče ženski glas ispod kapuljače. – Mislila sam da je možda Auror... Cisa, čekaj!

Ali osoba koju je jurila, koja je bila zastala i osvrnula se unazad prema snopu svetlosti, već se verala uz obalu gde je lisica upravo pala.

– Cisa... Narcisa... saslušaj me...

Druga žena sustiže prvu i uhvati je za ruku, ali joj se ova otrže.

– Vрати se, Bela!

– Moraš da me saslušаш!

– Već sam te dosta slušala. Donela sam odluku. Ostavi me na miru!

Žena po imenu Narcisa domože se vrha obale, gde je stara ograda razdvajala reku od uske kaldrmisane ulice. Druga žena, Bela, smesta pođe za njom. Jedna pokraj druge stajale su gledajući preko ulice u nanizane redove oronulih kuća ozidanih ciglom, čiji su prozori slepo zurili u tminu.

– On ovde živi? – upita Bela nezadovoljno. – *Ovde?* U ovom normalskom ćumezu? Mora da smo prve od naših koji su ikad ovde kročili...

Ali Narcisa je nije slušala. Provukla se kroz pukotinu na zardaloj ogradi i već je brzala putem.

– Cisa, čekaj!

Bela pođe za njom, dok joj je ogrtač lepršao, i vide kako Narcisa hita ulicom između kuća u drugu, gotovo identičnu ulicu. Neke od uličnih svetiljki bile su razbijene. Dve žene su jurile preko naizmeničnih površina svetlosti i duboke tame. Progoniteljka se dokopa svoje lovine dok je ova zaokretala iza ugla, ovoga puta uspevši da je čvrsto ščepa za ruku i okrenu je tako da se nađoše licem u lice.

– Cisa, ne smeš to da činiš, ne možeš mu verovati...

– Mračni gospodar mu veruje, zar ne?

– Mračni gospodar... verujem... greši – dahtala je Bela, a oči joj na tren zasjaše pod kapuljačom, dok se osvrtała da proveri da li su zaista same. – U svakom slučaju, rečeno nam je da nikom ne govorimo o tom planu. Ovo je izdaja Mračnog gospodara...

– Pusti me, Bela! – zareža Narcisa dok je izvlačila štapić ispod odore, preteći se unoseći njime u lice onoj drugoj. Bela se samo nasmeja.

– Cisa, svoju rođenu sestru? Ne bi valjda...

– Nema više ničeg što ja ne bih uradila! – zastenja Narcisa s prizvukom hysterije u glasu, i zamahnu štapićem odozgo, kao da je nož, te svetlost ponovo blesnu. Bela ispusti sestrinu ruku kao da se opekla.

– *Narcisa!*

Ali, Narcisa je hrlila napred. Trljajući ruku, njena progoniteljka ponovo pođe za njom, ali na odstojanju, dok su sve dublje zalazile u napušten lavirint kuća od cigala. Najzad Narcisa pojuri ulicom zvanom Preljin sokak, preko koje je uzdignuti dimnjak mlina lebdeo kao džinovski upozoravajuć prst. Njeni koraci su odzvanjali kaldrmom

dok je prolazila pored zamandaljenih i razbijenih prozora, sve dok ne stiže do kuće na samom kraju, gde je mutna svetlost treperila kroza zavese sobe u prizemlju.

Zakucala je na vrata pre nego što ju je Bela sustigla, proklinjući bezglasno. Stajale su zajedno iščekujući, lako dahćući, udišući zadah prljave reke koji im je donosio noćni povetarac. Posle nekoliko trenutaka, začuše neko komešanje iza vrata i ona se lako odškrinuše. Kroz prorez se video delić čoveka koji je gledao u njih, čoveka duge crne kose, koja mu je poput zastora padala oko žućkastog lica i crnih očiju.

Narcisa zbaci kapuljaču. Bila je tako bleđa da se činilo kao da svetli u tmini. Duga plava kosa, koja joj je padala niz leđa, davala joj je izgled davljenika.

– Narcisa! – reče čovek, još malo raskrilivši vrata, tako da svetlost obasja i nju i njenu sestru. – Kakvo prijatno iznenađenje!

– Severuse – reče ona napregnutim šapatom. – Mogu li da razgovaram s tobom? Hitno je.

– Kako da ne.

On uzmače da je propusti pored sebe u kuću. Njena sestra, i dalje pod kapuljačom, sledila ju je i bez poziva.

– Snejpe – reče ona odsečno, dok je prolazila kraj njega.

– Belatriks – odgovori on, izvijajući tanke usne u lagan, podrugljiv osmejak, zatvorivši vrata za njima uz škljocanje.

Zakoračile su pravo u majušnu dnevnu sobu, koja je odavala utisak mračne, tapecirane ćelije. Zidovi su bili potpuno prekriveni knjigama, većinom u starom povezu od smeđe ili crne kože. Pod sjajem mutne svetlosti, koju je bacao luster sa zataknutim svećama što je visio s tavanice, bili su postavljeni skupa pohaban dvosed, stara fotelja i klimav sto. Mesto je delovalo zapušteno, kao da se u njemu inače ne boravi.

Snejp pokaza Narcisi da sedne na sofu. Ona skinu ogrtač, baci ga u stranu i sede, zureći u svoje blede i drhtave ruke skrštene u krilu. Belatriks nešto sporije spusti kapuljaču. Tamna onoliko koliko joj je sestra bila svetla, s teškim podočnjacima i jakom vilicom, nije skidala pogled sa Snejpa dok je prelazio preko sobe da stane iza Narcise.

– Pa, šta mogu da učinim za tebe? – upita Snejpe smestivši se u fotelju preko puta sestara.

– Sami... sami smo, zar ne? – upita tiho Narcisa.

– Da, naravno. Pa, tu je i Crvorep, ali gamad se ne računa, zar ne?

On uperi štapić u pravcu zida knjiga iza sebe, i tajna vrata se sa zveketom otvoriše, otkrivajući usko stepenište na kojem je neki čovečuljak stajao kao zaleđen.

– Kao što si očigledno i sam shvatio, Crvorepu, imamo goste – reče Snejpe lenjo.

Pogrbljen čovek došunja se niz poslednjih nekoliko stepenika i stupi u sobu. Imao je sitne vodnjikave oči i špicast nos, i smeškao se neprijatno, usiljeno. Levom šakom je milovao desnu, koja kao da je bila obložena sjajnom srebrnastom rukavicom.

– Narcisa! – reče piskavim glasom. – I Belatriks! Očaravajuće...

– Crvorep će nam doneti nešto da popijemo, ako želite – reče Snejp. – A onda će se vratiti u svoju sobu.

Crvorep se trgnu kao da ga je Snejp nečim gađao.

– Nisam ja tvoj sluga! – zapiskuta izbegavajući Snejpov pogled.

– Zaista? Imao sam utisak da te je Mračni gospodar poslao ovde da mi pomažeš.

– Dabome, da ti pomažem... a ne da ti spravljam pića... niti da ti čistim kuću!

– Pojma nisam imao, Crvorepu, da žudiš da ti se odrede opasnije dužnosti – reče Snejp svilenkastim glasom. – To može lako da se sredi: razgovaraću s Mračnim gospodarem...

– Mogu i sâm da razgovaram s njim ako želim!

– Naravno da možeš – reče Snejp podrugljivo se osmehujući. – Ali u međuvremenu, donesi nam piće. Može vilenjačko vino.

Crvorep je oklevao za trenutak, kao da će da se svađa, a onda se okrete i zaputi se kroz druga skrovita vrata. Začuše tresak i zveckanje čaša. Kroz nekoliko trenutaka on se vrati noseći na poslužavniku prašnjavu bocu i tri čaše. Spusti ih na klimavi sto i ispari, zalupivši za sobom knjigama prekrivena vrata.

Snejp nasu krvavocrveno vino u tri čaše, i dve pruži sestrama. Narcisa promrmlja reč-dve u znak zahvalnosti, dok Belatriks ne reče ništa već nastavi smrknuo da gleda u Snejpa. Ali njega kao da to uopšte nije uznemiravalo; naprotiv, delovao je kao da se prilično zabavlja.

– Za Mračnog gospodara – reče podižući čašu i iskapivši je do dna.

Sestre učiniše isto što i on. Snejp im ponovo napuni čaše.

Kad je ispila drugu čašu, Narcisa užurbano reče: – Severuse, žao mi je što ti ovako upadam, ali morala sam da te vidim. Mislim da si ti jedini koji može da mi pomogne...

Snejp podiže ruku da je zaustavi, a onda ponovo uperi štapić ka skrivenim vratima od stepeništa. Začuše se zvonki tresak i cika praćena zvukom Crvorepove jurnjave natrag uza stepenice.

– Izvinjavam se – reče Snejp. – U poslednje vreme ima običaj da prisluškuje na vratima. Ne znam šta će mu to... Nešto si htela da kažeš, Narcisa?

Ona duboko uzdahnu i poče iz početka.

– Severuse, znam da ne smem da budem ovde, rečeno mi je da nikom ništa ne govorim, ali...

– Onda drži jezik za zubima! – zareža Belatriks. – Pogotovo u ovom društvu!

– ... ovom društvu? – ponovi Snejp sarkastično. – A kako to da razumem, Belatriks?

– Da ti ne verujem, Snejpe, kao što vrlo dobro znaš!

Narcisa ispusti zvuk koji je mogao da bude suv jecaj, prekri lice rukama i ponovo sede, prebacivši ruke preko naslona stolice, smejući se Belatriks pravo u smrknuo

lice.

– Narcisa, mislim da treba da čujemo šta to Belatriks jedva čeka da kaže, to će nas poštediti njenih zamornih upadica. Pa, nastavi, Belatriks – reče joj Snejp. – Zašto mi ne veruješ?

– Ima stotinu razloga! – reče ona glasno, obišavši oko dvoseda da bi tresnula čašom o sto. – Odakle da počnem! Gde si bio kada je Mračni gospodar svrgnut? Zašto nikad nisi ni pokušao da ga pronađeš kada je nestao? Šta si radio svih ovih godina dok si živeo pod Dambldorovim skutom? Zašto si sprečio Mračnog gospodara da se dokopa Kamena mudrosti? Što se nisi vratio odmah kad se Mračni gospodar ponovo rodio? Gde si bio pre nekoliko nedelja kada smo se borili da otmemo proročanstvo za Mračnog gospodara? I zašto je, Snejpe, Hari Poter još živ, kada ti je već pet godina prepušten na milost i nemilost?

Ona zastade, dok su joj se grudi brzo dizale i spuštale, a boja joj nahrupi u obraze. Iza nje je sedela Narcisa, nepomična, lica i dalje skrivenog šakama.

Snejp se nasmeši.

– Pre nego što ti odgovorim... o, da, Belatriks, odgovoriću ti! Možeš da preneseš moje reči svima koji šapuću iza mojih leđa i Mračnom gospodaru prenose laži o mojoj izdaji! Pre nego što ti odgovorim, ipak, dopusti mi da ti uzvratim pitanjem. Da li stvarno misliš da mi Mračni gospodar nije postavio nijedno od tih pitanja? I zar zaista misliš da bih, da mu nisam pružio zadovoljavajuće odgovore, sedeo sada ovde i razgovarao s tobom?

Oklevala je.

– Znam da ti veruje, ali...

– Misliš da je u zabludi? Ili da sam ga nekako prevario? Da sam izigrao Mračnog gospodara, najvećeg čarobnjaka, najvičnijeg legilimensa kog je svet ikad video?

Belatriks ne reče ništa, samo je, po prvi put, izgledala malo zbunjena. Snejp nije direktno navaljivao. Ponovo je podigao piće, srknuo i nastavio: – Pitaš se gde sam bio kad je Mračni gospodar svrgnut. Bio sam tamo gde mi je naredio da budem, u Hogvortskoj školi za veštičarenje i čarobnjaštvo, jer je hteo da špijuniram Albusa Dambldora. Pretpostavljam da znaš da sam to mesto preuzeo po naređenju Mračnog gospodara?

Ona gotovo neprimetno klimnu glavom, a onda otvori usta, ali je Snejp preduhitri.

– Pitaš zašto nisam pokušao da ga nađem kada je iščezao. Iz istog razloga iz kojeg ni Ejveri, Jaksli, porodica Kerou, Suri, Lucijus – on blago nakrivi glavu ka Narcisi – ni mnogi drugi nisu pokušavali da ga pronađu. Verovao sam da je gotov. Ne ponosim se time, pogrešio sam, ali tako je... Da nije oprostio nama koji smo u to vreme izgubili veru u njega, preostalo bi mu vrlo malo pristalica.

– Imao bi mene! – reče Belatriks strastveno. – Mene, koja sam zbog njega provela tolike godine u Askabanu!

– Da, zaista, divim ti se od sveg srca – reče Snejp tonom kao da se dosađuje. –

Naravno, nisi mu bila od velike koristi u zatvoru, ali to je nesumnjivo bio lep gest...

– Gest! – vrisnu ona. Tako besna, delovala je pomalo ludački. – Dok sam ja trpela dementore, ti si ostao na Hogvortsu nonšalantno izigravajući Dambldorovog ljubimca!

– Ne baš – reče Snejp mirno. – Kao što znaš nije mi dao da predajem Odbranu od mračnih veština. Izgleda da se plašio, ovaj... da se ne vratim na staro... da me to ne dovede u iskušenje da pođem starim putem.

– I to mi je bila neka žrtva za Mračnog gospodara: onemogućen da predaješ omiljeni predmet! – podrugnu se ona. – Zašto si ostao tamo sve vreme, Snejpe? Da i dalje špijuniraš Dambldora za Gospodara za kog si verovao da je mrtav?

– Nipošto – reče Snejp – iako je Mračnom gospodaru drago što nikad nisam napustio to nameštenje: kada se vratio, mogao sam da mu pružim informacije o Dambldoru za proteklih šesnaest godina, što je mnogo korisnija dobrodošlica za njegov povratak od beskrajnih podsećanja na neprijatnosti Askabana...

– Ali ostao si...

– Da, Belatriks, ostao sam – reče Snejp, po prvi put ispoljivši znake nestrpljenja. – Imao sam ugodan posao koji mi se više sviđao od robije u Askabanu. Znaš da su se okomili na Smrtoždere. Dambldorova zaštita spasla me je da ne završim u zatvoru, što mi je veoma prijalo, i iskoristio sam to. Ponavljam: Mračni gospodar mi ne prigovara što sam ostao, tako da ne vidim zašto bi ti to činila.

– Mislim da je sledeće što si želela da znaš razlog – navali on malo glasnije, jer je Belatriks pokazivala da hoće da ga prekine – što sam se isprečio između Mračnog gospodara i Kamena mudrosti. Lako mi je da na to odgovorim. On nije znao može li da mi veruje. Mislilo je, kao i ti, da sam se od odanog Smrtoždera preobratio u Dambldorovog pulena. Bio je u jadnom stanju, vrlo slab, i delio je telo s osrednjim čarobnjakom. Nije se usuđivao da se otkrije bivšem savezniku, ako bi taj saveznik bio u stanju da ga izruči Dambldoru ili Ministarstvu. Duboko žalim što mi nije verovao. Mogao je da povрати moć tri godine ranije. Ovako, video sam samo pohlepnog i ništavnog Kvirrela kako pokušava da ukrade Kamen i, priznajem, učinio sam sve da ga osujetim.

Belatriksina usta se izviše kao da je popila neki neprijatan lek.

– Ali nisi mu se vratio kad je ponovo došao, nisi mu doleteo odmah kad si osetio da Mračni znak gori...

– Tačno. Vratio sam se dva sata kasnije. Vratio sam se po Dambldorovom naređenju.

– Po Dambldorovom naređenju...? – počeo ona razjarenim tonom.

– Razmisli! – reče Snejp, ponovo postajući nestrpljiv. – Razmisli! Sačekavši dva sata, samo dva sata, osigurao sam da mogu da ostanem na Hogvortsu kao špijun! Dozvolivši Dambldoru da misli kako sam prešao na stranu Mračnog gospodara samo zato što mi je to naredio, mogao sam da prosleđujem i obaveštenja o Dambldoru i Redu Feniksa, od tada pa nadalje! Razmisli, Belatriks: Mračni znak je iz meseca u

meseć postajao sve jači, znao sam da moram da se vratim, svi Smrtožderi su to znali! Imao sam dosta vremena da razmislim o tome šta želim da uradim, da isplaniram sledeći potez, da pobegnem kao Karkarof, zar ne?

– Početno nezadovoljstvo Mračnog gospodara zbog mog kašnjenja potpuno je iščilelo, uveravam te, kad sam mu objasnio da sam mu ostao veran, dok Dambldor misli da sam njegov čovek. Da, Mračni gospodar je mislio da sam ga zauvek napustio, ali se prevario.

– Ali od kakve si mu koristi bio? – podrugnu se Belatriks. – Kakva si mu to korisna obaveštenja davao?

– Svoja obaveštenja prosleđivao sam direktno Mračnom gospodaru – reče Snejp. – Ako je odlučio da ih ne deli s tobom...

– On sve deli sa mnom! – reče Belatriks odjednom planuvši. – Zove me najodanijom, najvernijom...

– Da li? – reče Snejp, neprimetno izmenivši glas da nagovesti nevericu. – Da li ti *i dalje* veruje, posle fijaska u Ministarstvu?

– Nije bila moja greška! – reče Belatriks porumenevši. – Mračni gospodar mi je u prošlosti poveravao svoje najdragocenije... da Lucijus nije...

– Da se nisi... da se nisi *usudila* da optužuješ mog muža! – reče Narcisa tihim i ubilačkim glasom, pogledavši naviše u sestru.

– Nema svrhe da bilo koga okrivljujemo – reče Snejp mirno. – Šta je bilo bilo je.

– Ali tebe nije bilo! – reče Belatriks besno. – Ne, bio si po ko zna koji put odsutan dok smo se mi ostali izlagali opasnosti, zar nije tako, Snejpe?

– Imao sam naređenje da ostanem u pozadini – reče Snejp. – Možda se ne slažete s Mračnim gospodarom, možda smatrate da Dambldor ne bi primetio da sam se pridružio Smrtožderima u borbi protiv Reda Feniksa? Ali... oprost... ti govoriš o opasnosti... suočili ste se sa šest tinejdžera, zar ne?

– Ubrzo im se, kao što dobro znaš, pridružila polovina Reda! – zareža Belatriks. – A kad već pričamo o Redu, i dalje tvrdiš da ne možeš da otkriješ boravište njihovog štaba, zar ne?

– Nisam ja Čuvar tajne, ne mogu da izgovorim ime tog mesta. Valjda shvataš kako ta čin deluje? Mračni gospodar je zadovoljan informacijama o Redu koju sam mu preneo. One su dovele, kao što si možda pogodila, do nedavnog hvatanja i ubistva Emeline Vens i svakako je pomogla da se otarasimo Sirijusa Bleka, mada ti odajem dužno poštovanje što si ga sama dokrajčila.

On nakrivi glavu i nazdravi joj. Njen izraz nimalo ne smekša.

– Izbegavaš moje poslednje pitanje, Snejpe. Hari Poter. Za poslednjih pet godina mogao si da ga ubiješ bilo kad. Nisi to učinio. Zašto?

– Da li si raspravljala o tome s Mračnim gospodarom? – upita Snejp.

– On je... u poslednje vreme, mi... *tebe* pitam, Snejpe!

– Da sam ubio Harija Potera, Mračni gospodar ne bi mogao da iskoristi njegovu

krv da se obnovi i postane nepobediv...

– Tvrdiš da si predvideo da će on iskoristiti dečaka! – podsmehnu se ona.

– Ne tvrdim. Nisam imao pojma kakvi su mu planovi. Već sam priznao da sam mislio da je Mračni gospodar mrtav. Samo pokušavam da objasnim zašto Mračnom gospodaru nije bilo žao što je Hari preživeo, bar do pre godinu dana...

– Ali zašto si mu ti poštedeo život?

– Zar me nisi razumela? Jedino me je Dambldorova zaštita spasla Askabana! Zar ne misliš da bi ga ubistvo njegovog omiljenog učenika okrenulo protiv mene? I ne samo to. Da te podsetim da su o Poteru, kada je prvi put stigao na Hogvorts, kolale mnoge priče, glasine da je i on sâm moćni Mračni čarobnjak, i da je zbog toga preživeo napad Mračnog gospodara. Štaviše, mnoge stare pristalice Mračnog gospodara mislile su da bi Poter mogao da bude onaj oko kog bismo ponovo mogli da se okupimo. Bio sam radoznao, priznajem, i nisam nimalo žudeo da ga ubijem u trenutku kada je kročio u taj zamak.

– Naravno, brzo mi je postalo jasno da uopšte nema naročitog talenta. Kad je nekoliko puta sateran u ćorsokak, uspeo je da se izbori s tim zahvaljujući pukoj sreći i mnogo talentovanijim prijateljima. On je potpuni mediokritet, mada je odvratn i samozadovoljan kao i njegov otac nekad. Dao sam sve od sebe kako bih ga izbacio s Hogvortsa, gde ne verujem da uopšte pripada, ali da ga ubijem, ili dozvolim da meni naočigled bude ubijen? Bio bih budala da toliko rizikujem kad mi je Dambldor takoreći za vratom.

– I posle svega treba da pretpostavimo da Dambldor nikad nije posumnjao u tebe? Da nema pojma kome si istinski veran, i da ti i dalje bezuslovno veruje?

– Dobro sam odigrao svoju ulogu – reče Snejp. – A ti zanemaruješ najveću Dambldorovu slabost: da veruje u ono najbolje u ljudima. Kad sam mu se pridružio, odmah nakon svojih smrtožderskih dana, smislio sam priču o svom najdubljem pokajanju, i on me je prigrlio raširenih ruku... doduše, kako rekoh, ne dozvoljavajući nikad da privirim Mračnim veštinama više nego što on to želi. Dambldor je bio veliki čarobnjak... da, bio je – reče on kad Belatriks zaječa – i Mračni gospodar to priznaje. Međutim, drago mi je što mogu da kažem da Dambldor stari. Uzdrmao ga je prošlomesečni dvoboj s Mračnim gospodarom. U međuvremenu je jedva preživeo ozbiljnu povredu, jer su mu reakcije sporije nego nekad. Ali svih ovih godina nikad nije prestao da veruje Severusu Snejpu, i u tome je moja najveća vrednost u očima Mračnog gospodara.

Belatriks je i dalje delovala nesrećno, mada se činilo da nije baš sigurna u pogledu toga gde bi sledeće napala Snejpa. Iskoristivši njeno ćutanje, Snejp se okrenu njenoj sestri.

– Dakle... došla si da me zamoliš za pomoć, Narcisa?

Narcisa ga pogleda, a na licu joj se očitavalo očajanje.

– Da, Severuse. Ja... mislim da samo ti možeš da mi pomogneš, nemam kome

drugom da se obratim. Lucijus je u zatvoru i...

Ona sklopi oči i dve ogromne suze potekoše ispod njenih kapaka.

– Mračni gospodar mi je zabranio da pričam o tome – nastavi Narcisa i dalje sklopljenih očiju. – Ne želi da iko sazna za taj plan. To je... nešto vrlo tajanstveno. Ali...

– Ako ti je zabranio, ne treba da govoriš – reče Snejp odjednom. – Reč Mračnog gospodara je zakon.

Narcisa zaustavi dah kao da ju je polio hladnom vodom. Po prvi put otkad je kročila u ovu kuću, Belatriks je izgledala zadovoljno.

– Eto! – reče trijumfalno sestri. – Čak i Snejp tako kaže: rečeno ti je da ne govoriš, dakle zaveži!

Ali Snejp je ustao i prišao malom prozoru, provirio kroza zavese na pustu ulicu, a onda ih jednim trzajem ponovo navukao. Okrenuo se i našao licem u lice s Narcisom, koja se narogušila.

– Međutim, igrom slučaja ja znam za taj plan – reče on dubokim glasom. – Jedan sam od svega nekoliko onih kojima ga je Mračni gospodar poverio. Ipak, da nisam upućen u tajnu, Narcisa, bila bi pred Mračnim gospodarom kriva za veleizdaju.

– Zнала sam da moraš znati za to! – reče Narcisa slobodnije dišući. – Toliko ti veruje, Severuse...

– Znaš za taj plan? – reče Belatriks, i prolazni izraz zadovoljstva na njenom licu odmah zameni izraz besa. – *Ti* znaš?

– Svakako – reče Snejp. – Ali kakvu pomoć očekuješ, Narcisa? Ako umišljaš da mogu da ubedim Mračnog gospodara da se predomisli, bojim se da nema nade, nimalo.

– Severuse – prošaputa ona, dok su joj se suze slivale niz blede obraze. – Moj sin... moj jedinac...

– Drako treba da se ponosi – reče Belatriks nehajno. – Mračni gospodar mu ukazuje veliku čast. A što se tiče Draka, reći ću ti ovo: on ne beži od svoje dužnosti, izgleda da mu je drago što je dobio šansu da se dokaže, uzbuđen je zbog izgleda...

Narcisa poče ozbiljno da plače, sve vreme preklinjuće zureći u Snejpa.

– To je zbog toga što ima samo šesnaest godina i nema pojma šta ga sve čeka! Zašto, Severuse? Zašto moj sin? To je i suviše opasno! To je osveta zbog Lucijusove greške, znam!

Snejp ništa ne reče. On okrenu glavu da ne gleda njene suze, kao da su nešto nepristojno, ali nije mogao da se pretvara da je nije čuo.

– Zato je Drako i izabran, zar ne? – navaljivala je. – Da kazni Lucijusa?

– Ako Drako uspe – reče Snejp i dalje odvrćući pogled od nje – biće počastvovan više od svih ostalih.

– Ali neće uspeti! – zajeca Narcisa. – Kako bi mogao kad ni sâm Mračni gospodar...

Belatriks se prenerazi. Narcisa kao da izgubi smelost.

– Samo sam mislila... da još niko nije uspeo... Severuse... molim te... ti si, oduvek si bio Drakov omiljeni nastavnik... ti si stari Lucijusov prijatelj... preklinjem te... ti si omiljeni, najpoverljiviji savetnik Mračnog gospodara... hoćeš li da porazgovaraš s njim, da ga ubediš...?

– Mračni gospodar ne voli da ga ubeđuju, i nisam toliko glup da tako nešto pokušavam – reče Snejp ravnodušno. – Ne mogu da se pretvaram da Mračni gospodar nije ljut na Lucijusa. Lucijus je bio zadužen za to. Uhvaćen je zajedno s mnogim drugima, a nije uspeo da otme proročanstvo. Da, Mračni gospodar je ljut, Narcisa, i te kako je ljut.

– Onda sam u pravu, izabrao je Draka da se osveti! – gušila se Narcisa. – Ne želi da Drako uspe, već da u tom pokušaju bude ubijen!

Kad Snejp ništa ne reče, Narcisa kao da izgubi i ono malo samokontrole koja joj je preostala. Ustavši, zatetura se prema Snejpu i uhvati se za njegovu odoru. Približivši lice njegovom, dok su joj suze kapale po njegovim grudima, progovori kao bez daha: – Ti bi mogao to da uradiš. *Ti* bi mogao to da uradiš umesto Draka, Severuse. Ti bi uspeo, naravno da bi, a tebe bi nagradio više od svih nas...

Snejp je uhvati oko zglobova i oslobodi se stiska njenih ruku. Pogledavši u njeno suzama obliveno lice, lagano reče: – On namerava da ja to uradim na kraju, rekao bih. Ali rešio je da Drako prvi pokuša. Vidiš, u malo verovatnom slučaju da Drako uspe, moći ću da ostanem malo duže na Hogvortsu i nastavim da obavljam korisnu ulogu uhode.

– Drugim rečima, njemu nije važno da li će Drako biti ubijen!

– Mračni gospodar je vrlo ljut – tiho ponovi Snejp. – Nije uspeo da čuje proročanstvo. Znaš vrlo dobro, kao i ja, Narcisa, da on ne oprašta tako lako.

Ona se sruši bacivši mu se pod noge, jecajući i stenjući na podu.

– Moj sin jedinac... moj sin jedinac...

– Treba da si ponosna! – nemilosrdno će Belatriks. – Da imam sinove, bilo bi mi drago da poginu u službi Mračnog gospodara!

Narcisa očajnički vrisnu i stade da čupa svoju dugu plavu kosu. Snejp se sagnu, zgrabi je za ruke, podiže je i odvuče natrag na dvosed. Onda joj nasu još vina i silom joj gurnu čašu u ruku.

– Narcisa, dosta je bilo. Ispij ovo. Saslušaj me.

Ona se malo smiri. Prosipajući vino po sebi, drhtavo otpi gutljaj.

– Možda je moguće... da ja pomognem Draku.

Ona ustade, lica bledog kao hartija, razrogačenih očiju.

– Severuse, o, Severuse... ti ćeš mu pomoći? Hoćeš li brinuti o njemu, da ne bude povređen?

– Mogu da pokušam.

Ona odgurnu čašu, i ova se otkotrlja preko stola, a žena skliznu sa sofe i kleče kraj

Snejpovih nogu, uhvativši mu ruku obema svojim šakama i pritisnu usne na nju.

– Ako budeš tamo da ga zaštitiš... Severuse, hoćeš li da se zakuneš? Da se obavežeš Neraskidivim zavetom?

– Neraskidivim zavetom? – Snejpov izraz beše tup, neuhvatljiv: Belatriks se, međutim, pobedonosno zakikota.

– Zar ga nisi čula, Narcisa? O, da, on će *pokušati*, sigurna sam.. Uobičajene prazne reči, uobičajeno izvlačenje od delanja... O, po naređenju Mračnog gospodara, dabome!

Snejp nije gledao u Belatriks. Njegove crne oči bile su netremice upravljene u Narcisine suzne plave oči, dok ga je ona i dalje stezala za ruku.

– Svakako, Narcisa. Zakleću se Neraskidivim zavetom – reče on mirno. – Možda će tvoja sestra pristati da nam bude garant.

Belatriks se zabezeknu. Snejp se spusti tako da je sada klečao naspram Narcise. Ispod Belatriksinog zapanjenog pogleda, oni jedno drugom zgrabiše desnu ruku.

– Biće ti potreban štapić, Belatriks – hladno reče Snejp.

Ona ga izvuče, i dalje delujući zapanjeno.

– I moraćeš malo da se približiš – reče on.

Ona iskorači napred tako da je stajala poviše njih, i spusti vrh štapića na njihove spojene ruke.

Narcisa progovori.

– Hoćeš li ti, Severuse, brinuti o mom sinu Draku dok pokušava da ispuni želje Mračnog gospodara?

– Hoću – reče Snejp.

Iz štapića liznu jezičak blistavog plamena i obmota im se oko ruku kao usijana živa.

– A hoćeš li ga, koliko god je u tvojoj moći, štiti da ne bude povređen?

– Hoću – reče Snejp.

Drugi plameni jezičak suknu iz štapića i ispreplete se s prvim, praveći lep, svetlucač lanac.

– A ukoliko bude neophodno... ako se učini da Drako neće uspeti... – prošaputa Narcisa (Snejpova šaka se trže, ali je on ne izvuče iz stiska njenih ruku) – hoćeš li nastaviti sa zadatkom koji je Mračni gospodar naložio Draku da ga izvrši?

Nastupi tajac. Belatriks je posmatrala, držeći štapić preko njihovih sklopljenih ruku, širom otvorenih očiju.

– Hoću – reče Snejp.

Belatriksino zapanjeno lice svetlucalo je crvenilom u odsjaju trećeg plamenog jezička, koji blesnu iz štapića, obmota se s ostalima i čvrsto se sveza oko njihovih sklopljenih šaka, kao uže, kao ognjena zmija.

3. Testament i nećkanje

Hari Potter je glasno hrkao. Poslednja četiri sata je uglavnom presedeo u stolici pored prozora u svojoj sobi zureći u ulicu koja se smračivala, i najzad zaspao, priljubivši jednu stranu lica uz hladno prozorsko okno, nakrivljenih naočara, širom otvorenih usta. Magličast dah koji je ostavljao na jednom od prozora treperio je narandžastim sjajem pri svetlosti ulične lampe, a veštačka svetlost izvlačila mu je svu boju s lica tako da je, ispod pramenova svoje neuredne crne kose, izgledao baš avetinjski.

Po sobi su bile razbacane razne sitnice i tona đubreta. Sovino perje, ogrisci od jabuka i omotači bombona bili su pobacani po podu, nekoliko knjiga o činima počivalo je zbrda-zdola bačeno između isprepletenih odora na njegovom krevetu, a gomila novina ležala je posred osvetljene površine na njegovom stolu. Na jednom je bio naslov koji bude oči:

HARI POTER: IZABRANI?

I dalje kruže glasine o skorašnjoj tajanstvenoj pometnji u Ministarstvu magije,

tokom koje je još jednom viđen Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati.

– Nije nam dozvoljeno da pričamo o tome, ne pitajte me ništa – rekao je sinoć jedan razdraženi Zaboravljač, koji je odbio da otkrije svoje ime, dok je napuštao Ministarstvo.

Ipak, pouzdani izvori iz Ministarstva potvrdili su da je famozna Sala proročanstava bila središte meteža.

Mada su portčarobnjaci Ministarstva odbili da potvrde čak i postojanje tog mesta, sve je veći broj pripadnika čarobnjačke zajednice koji veruju da su Smrtožderi koji sada izdržavaju kaznu u Askabanu zbog provale i pokušaja krađe u stvari pokušavali da ukradu neko proročanstvo. Priroda tog proročanstva nije poznata, mada postoje mnoge spekulacije o tome da se ono tiče Harija Potera, jedine osobe koja je ikad preživela Ubitačnu kletvu, za kog se takođe zna da je pomenute noći bio u Ministarstvu. Neki idu dotle da Potera nazivaju „Izabranim“, verujući da to proročanstvo spominje njega kao jedinog koji će moći da nas oslobodi Onog Koji Se Ne Sme Imenovati.

Mesto gde se proročanstvo sada nalazi, ukoliko postoji, nije poznato, mada (nastavak na str. 2, peti stubac).

Pored ovih, ležale su još jedne novine. Najistaknutiji naslov glasio je:

SKRIMDŽER NASLEDIO FADŽA

Najveći deo naslovne strane zauzimala je velika crno-bela slika čoveka s lavljom grivom guste kose i lica punog ožiljaka. Slika se pomerila – čovek je mahao prema tavanici.

Rufus Skrimdžer, prethodno rukovodilac Sedišta Aurora u Odseku za sprovođenje magijskih zakona, nasledio je Kornelijusa Fadža na mestu ministra magije. Ovo imenovanje čarobnjačka zajednica pozdravila je s oduševljenjem, mada su glasine o razilaženju između novog ministra i Albusa Dambldora, ponovo izabranog za Vrhovnog vešca Vizengamota, počele da kolaju nekoliko sati pošto je Skrimdžer preuzeo dužnost.

Skrimdžerovi zastupnici priznali su da se ovaj susreo s Dambldorom odmah nakon što je preuzeo ovu vrhovnu dužnost, ali su odbili da komentarišu o čemu su njih dvojica raspravljali. Albus Dambldor je poznat po (nastavak strana 3, drugi stubac).

S leve strane ovih novina bile su još jedne, presavijene tako da se vidi članak pod naslovom:

MINISTARSTVO GARANTUJE BEZBEDNOST ĐACIMA

Novoimenovani ministar magije Rufus Skrimdžer danas je govorio o novim pooštrenim merama koje je Ministarstvo preduzelo kako bi osiguralo bezbednost učenika koji se ove jeseni vraćaju u Hogvortsku školu za veštičarenje i čarobnjaštvo.

Iz poznatih razloga, Ministarstvo neće ulaziti u detalje svojih novih strogih bezbednosnih planova – rekao je ministar, mada je jedan insajder potvrdio da te mere uključuju odbrambene čini i čari, složen obim kontrakletvi i udarnu grupicu Aurora posvećenih isključivo zaštititi Hogvortske škole.

Izgleda da je većina ohrabrena čvrstim stavom novog ministra u vezi s bezbednošću đaka. Kako kaže gđa Augusta Longbotom: „Moj unuk Nevil, sticajem okolnosti dobar prijatelj Harija Potera, koji je zajedno s njim u junu potukao Smrtoždere u Ministarstvu i...”

Ali ostatak priče bio je prekriven ogromnim ptičjim kavezom koji je stajao na novinama. Unutra je bila veličanstvena snežnobela sova. Njene ćilibarske oči zapovednički su premeravale sobu, a glava bi joj se povremeno obrnula oko ose da bi se upiljila u gospodara koji je hrkao. Jednom ili dvaput je nestrpljivo škljocnula kljunom, ali Hari je bio i suviše duboko usnuo da bi je čuo.

Nasred sobe stajao je veliki kovčeg. Poklopac mu je bio otvoren: delovao je iščekujuće, ali bio je gotovo prazan, osim starog veša, slatkiša, praznih bočica od mastila i slomljenih pera, koja su prekrivala čitavo dno. U blizini, na podu, ležao je ljubičasti pamflet s utisnutim rečima:

Izdato na zahtev Ministarstva magije

KAKO DA ZAŠTITITE DOM I PORODICU OD MRAČNIH SILA

Čarobnjačka zajednica stalno je pod pretnjom organizacije koja sebe naziva Smrtožderima. Pridržavanje sledećih jednostavnih bezbednosnih uputstava pomoći će vam da zaštitite sebe, svoju porodicu i dom od napada.

1. Savetujemo vam da ne napuštate kuću sami.
2. Posebnu pažnju obratite tokom noći. Kad god je moguće udesite da završite putovanje pre nego što padne noć.
3. Ponovo razmotrite bezbednosne mere oko svoje kuće da biste bili sigurni da su svi članovi porodice svesni mera za hitne slučajeve, kao što su Zaštitne i Razočaravalačke čini i, u slučaju da imate maloletne članove domaćinstva, pridruženo Prebacivanje.
4. Uskladite bezbednosna pitanja s bliskim prijateljima i porodicom kako biste otkrili Smrtoždere prerusene u druge osobe pomoću višesokovnog napitka (vidi

str. 2).

5. Ukoliko primetite da se član porodice, kolega, prijatelj ili sused čudno ponašaju, smesta se obratite Odredu za sprovođenje magijskih zakona. Možda su te osobe pod Kontrolišućom kletvom (vidi str. 4).

6. Ukoliko se Mračni znak pojavi iznad bilo kog naseljenog mesta ili nekog zdanja, NE ULAZITE, već se smesta obratite Sedištu Aurora.

7. Nepotvrđena viđenja ukazuju na to da Smrtožderi sada možda koriste i inferijuse (vidi str. 10). Svaku pojavu inferijusa, ili susret s njima, treba SMESTA prijaviti Ministarstvu.

Hari zahropta u snu, a lice mu skliznu s prozora nekoliko centimetara niže, još više mu nakrivivši naočare, ali se on ne probudi. Budilnik koji je Hari nekoliko godina ranije popravio glasno je kuckao po prozorskoj dasci, pokazujući da je minut do jedanaest. Pored njega, pridržavan Harijevom opuštrenom rukom, bio je komadić pergamenta prekriven sitnim, kosim rukopisom. Hari je toliko puta čitao to pismo otkad mu je pre tri dana stiglo da je, iako mu je uručeno u čvrstom svitku, sada bilo potpuno ravno.

Dragi Hari,

Ako ti odgovara, svratiću do Šimširove ulice broj 4 idućeg petka u jedanaest uveče, da te otpratim do Jazbine, gde si pozvan da provedeš ostatak školskog raspusta.

Ako se slažeš, biće mi drago i da mi pomogneš u jednoj stvari, koju hoću da obavim na putu prema Jazbini.

Molim te da mi pošalješ odgovor po ovoj sovi. S nadom da ću te videti ovog petka,

Najsrdacnije tvoj

Albus Dambldor

Mada ga je već znao napamet, Hari je svakih nekoliko minuta krišom bacao pogled na to pismo, još od sedam sati te večeri, kada je prvi put zauzeo položaj pokraj prozora u svojoj sobi, s kog je imao dobar pogled na oba kraja Šimširove ulice. Znao je da je besmisleno da ponovo iščitava Dambldorove reči. Hari mu je odavno poslao svoju saglasnost po sovi koja je i donela pismo, kao što je od njega traženo, i sada je jedino mogao da čeka. Došao Dambldor, ili ne.

Ali Hari se nije spakovao. Sve mu je izgledalo i suviše dobro da bi bilo istinito, da će se spasti od Darslijevih posle samo dve sedmice u njihovom društvu. Nije mogao da se otarasi osećaja da će nešto poći naopako – možda je njegov odgovor Dambldoru zalutao, možda je Dambldor bio sprečen da ga uzme, možda to pismo

uopšte nije bilo od Damblдора, već je reč o nekom triku, šali ili zamci. Hari nije bio kadar da se posveti pakovanju samo da bi se opet oneraspoložio i ponovo se raspakivao. Jedino što je učinio u vezi s mogućnim putovanjem bilo je da zatvori svoju snežnobelu sovu Hedvigu, da bi bila bezbedna u svom kavezu.

Minutna kazaljka na budilniku došla je do broja dvanaest, i u tom trenutku se ulična lampa sa spoljašnje strane prozora ugasi.

Hari se probudi kao da ga je uzbunio iznenadan mrak. Žurno namestivši naočari i odlepivši obraz od prozora, umesto njega pritisnu nos na staklo, i stade da gviri na pločnik. Baštenskom stazom koračala je visoka figura u dugačkom lepršavom ogrtaču.

Hari poskoči kao da je dobio elektrošok, obori stolicu i poče da grabi s poda sve što mu je bilo nadohvat ruke i da trpa u kovčeg. Dok je šutirao dve odore, dve knjige o činima i kesicu čipsa preko sobe, oglasi se zvono na vratima.

Dole u dnevnoj sobi, teča Vernon uzviknu: – Ko, do đavola, svraća u ovo doba noći?

Hari se ukoči u mestu, držeći mesingani teleskop u jednoj ruci i par patika u drugoj. Potpuno je zaboravio da upozori Darslijeve da će Dambldor možda navratiti. Istovremeno u panici i na ivici smeha, prebaci se preko kovčega i odškrinu vrata svoje sobe taman na vreme da čuje kako dubok glas kaže: – Dobro večer. Vi mora da ste gospodin Darsli. Pretpostavljam da vam je Hari rekao da ću doći po njega?

Hari se sjuri niza stepenice preskačući po dve odjednom, zaustavivši se nekoliko stepenica iznad njihovog podnožja, jer ga je dugo iskustvo poučilo da kad god je moguće ostane izvan dometa tečine ruke. U dovratku je stajao visok mršav čovek srebrnaste brade i kose, koje su mu sezale do pojasa. Polumesečaste naočare bile su mu nataknete preko kukastog nosa i nosio je dug crn putni ogrtač i špicast šešir. Vernon Darsli, čiji su brkovi bili gusti kao Dambldorovi, samo crni, odeven u tamnoljubičast kućni mantil, zurio je u posetioca kao da ne veruje svojim sitnim očima.

– Sudeći po vašem izgledu zblanute neverice, Hari vas *nije* upozorio da dolazim – reče Dambldor ljubazno. – Ipak, pretpostavimo da ste me srdačno pozvali u svoju kuću. U ova tmurna vremena nije mudro previše se zadržavati u dovratku.

On žustro stupi preko praga i zatvori ulazna vrata za sobom.

– Prošlo je dosta vremena od moje poslednje posete – reče Dambldor pogledavši s visine u teču Vernona preko svog kukastog nosa. – Moram da priznam, vaši afrički ljiljani baš lepo napreduju.

Vernon Darsli ne reče ništa. Hari nije sumnjao da će mu se moć govora povratiti, i to ubrzo – pulsiranje vena na tečinim slepoočnicama dostizalo je kritičnu tačku – ali nešto u vezi s Dambldorom kao da ga je privremeno ostavilo bez daha. Možda je to bila njegova napadna čarobnjačka pojava, ili je, može biti, teča Vernon osećao da je pred njim osoba koju bi bilo teško zlostavljati.

– O, dobro večer, Hari – reče Dambldor pogledavši u njega preko svojih

polumesečastih naočara s izrazom najvećeg zadovoljstva. – Izvrsno, izvrsno.

Te reči kao da uzbudiše teču Vernona. Očito je, što se njega tiče, svako ko bi pogledao u Harija i mogao da kaže „izvrsno“ bio osoba s kojom nikad ne bi mogao da se složi.

– Ne želim da budem grub... – počeo on tonom preteće grubosti u svakom slogu.

– ...a ipak, nažalost, alarmantno često dolazi do slučajnih izliva grubosti – Damblodor turobno završi tu rečenicu. – Najbolje da ništa ne govorite, dragi moj čoveče. Ah, a ovo mora da je Petunija.

Kuhinjska vrata se otvoriše, a na njima je stajala Harijeva tetka, s gumenim rukavicama, u kućnoj haljini preko spavačice, očito prekinuta usred svog uobičajenog brisanja i čišćenja svih kuhinjskih površina pre spavanja. Na njenom konjastom licu nije se videlo ništa osim preneraženosti.

– Albus Damblodor – reče Damblodor, pošto je teča Vernon propustio da ga predstavi. – Dopisivali smo se, zar ne? – Hari pomisli kako je to malo čudan način da podseti tetku Petuniju da joj je jednom poslao pismo koje je eksplodiralo, ali tetka Petunija nije osporavala taj izraz. – A ovo mora da je vaš sin, Dadli?

Dadli je baš u tom trenutku provirio kroz vrata dnevne sobe. Njegova ogromna plavokosa glava, koja se izdizala iznad prugaste kragne pidžame, izgledala je čudno bestelesno, s ustima koja su mu zjapila od zapanjenosti i straha. Damblodor počeka trenutak-dva, očigledno da vidi hoće li iko od Darslijevih išta da kaže, ali kad se tišina nastavi, on se nasmeši.

– Smem li pretpostaviti da ste me pozvali da uđem u vašu dnevnu sobu?

Dok je Damblodor prolazio pored njega, Dadli se brže-bolje skloni s puta. Hari, i dalje stežući teleskop i patike, preskoči poslednjih nekoliko stepenika i pođe za Damblodorom, koji se zavalio u fotelju najbližu kaminu i počeo da razgleda okruženje s dobrohotnim zanimanjem. Sasvim je odudarao od čitave sobe.

– Zar nećemo... zar nećemo da krenemo? – zabrinuto upita Hari.

– Da, i hoćemo, ali treba najpre da raspravimo nekoliko stvari – reče Damblodor. – A više bih voleo da to ne činimo na otvorenom. Još ćemo malčice zloupotrebiti gostoljubivost tvojih tetke i teče.

– Hoćete, je li?

Vernon Darsli je upravo ušao u sobu, Petunija mu je virila iza leđa, a Dadli se skrivao iza oboje.

– Da – reče Damblodor jednostavno – hoću.

On tako brzo izvuče štapić da ga je Hari jedva primetio. Čim je nemarno mahnuo njime, kauč se naglo ispruži i obori s nogu sve troje Darslijevih tako da se oni sručiše na njega na gomilu. Još jedan zamah štapićem, i kauč se vratio u prvobitan položaj.

– Da nam makar bude udobno – reče Damblodor ljubazno.

Dok je smeštao štapić u džep, Hari primeti da mu je šaka pocrnela i smežurana. Izgledala je kao da je meso na njoj sagorelo.

– Gospodine... šta se desilo s vašom...?

– Kasnije, Hari – reče Dambldor. – Molim te, sedi.

Hari zauze preostalu fotelju, izabravši da ne gleda u Darslijeve, koji su zabezeknuto ćutali.

– Pretpostaviću da ste hteli da mi ponudite osveženje – obrati se Dambldor teći Vernonu – ali sve do sada govori u prilog tome da bi to bilo budalasto optimistično.

Treći zamah štapićem i u vazduhu se pojavi prašnjava boca s pet čaša. Boca se naginjala i nesebično sipala tečnost boje meda u svaku od čaša, koje potom odlebdeše do svake osobe u sobi.

– Madam Rozmertina najbolja medovina, prevrela u hrastovini – reče Dambldor podižući čašu prema Hariju, koji uhvati svoju i srknu. Nikad nije okusio ništa slično, ali mu je izuzetno prijalo. Darslijevi, pošto su se preplašeno pogledali, pokušaše potpuno da zanemare svoje čaše, što je bio pravi podvig jer su im se one nežno nutkale i gurkale ih po glavi. Hari se nije mogao oteti utisku da se Dambldor prilično zabavlja.

– Pa, Hari – reče Dambldor okrenuvši se prema njemu – iskrsao je problem, ali nadam se da ćeš ti uspeti da nam ga razrešiš. Pod nama podrazumevam Red Feniksa. Ali najpre moram da ti kažem da je pre nedelju dana pronađen Sirijusov testament, i da ti je ostavio sve što je imao.

Preko puta, na kauču, glava teče Vernona se okrete, ali Hari nije gledao u njega, niti je mogao da smisli šta da kaže, osim: – Ah. Pa, dobro.

– Sve je, uglavnom, prilično jednostavno – nastavi Dambldor. – Dodaćeš pristojnu sumu zlata svom računu u Gringotsu i nasledićeš sve Sirijusove lične stvari. Malo problematičan deo nasleđa...

– Njegov kum je mrtav? – dobaci teča Vernon glasno s kauča. I Dambldor i Hari se okrenuše i pogledaše ga. Čaša medovine sada se nametljivo kuckala s Vernonovom glavom. On je pokušavao da je otera. – On je mrtav? Njegov kum?

– Da – reče Dambldor. Nije pitao Harija zašto se nije poverio Darslijevima. – Naš je problem – nastavi on da se obraća Hariju, kao da ih nisu prekinuli – taj što ti je Sirijus ostavio i kuću u Ulici Grimold broj 12.

– Ostavio mu kuću? – reče teča Vernon pohlepno, još više suzivši svoje sitne oči, ali mu niko ne odgovori.

– Možete da nastavite da je koristite kao glavni štab – reče Hari. – Baš me briga. Možete je uzeti, meni zaista ne treba. – Hari je želeo da nikad više ne kroči u kuću u Ulici Grimold broj 12, ukoliko je to ikako moguće. Mislio je da će ga zauvek proganjati uspomena na Sirijusa kako se usamljen šunja njenim mračnim, memljivim sobama, zatočen na mestu koje je tako očajnički želeo da napusti.

– To je velikodušno od tebe – reče Dambldor. – Mi smo, ipak, privremeno napustili tu kuću.

– Zašto?

– Pa – reče Dambldor ne mareći za mrmljanje teče Vernona, koga je ona uporna čaša medovine sada žustro kuckala povrh glave – porodična tradicija Blekovih nalaže da se kuća predaje direktnom potomku, sledećem muškarcu koji nosi ime Blek. Sirijus je bio poslednji u nizu, jer je njegov mlađi brat Regulus ranije umro, a nijedan od njih nije imao dece. Mada njegov testament savršeno jasno kaže da on želi da ti naslediš kuću, ipak je moguće da je na nju bačena neka čin ili da je začarana da bi se osiguralo da je ne može posedovati niko osim Čistokrvnih.

U Harijevoj svesti blesnu živ prizor kreštavog, pljujućeg portreta Sirijusove majke koji je visio u holu kuće u Ulici Grimold broj 12. – Kladam se da jeste – reče.

– Baš tako – reče Dambldor. – A ukoliko takva čin postoji, onda će vlasništvo nad kućom najverovatnije preći na najstarijeg živog Sirijusovog srodnika, što će reći – na Belatriks Lestrejndž.

Ne shvatajući šta radi, Hari skoči na noge. Teleskop i patike ispadoše mu iz krila na pod. Da Belatriks Lestrejndž, Sirijusov ubica, nasledi tu kuću?

– Ne – reče.

– Pa, očigledno, svi bismo više voleli da je ona ne dobije – reče Dambldor mirno. – Situacija je puna komplikacija. Ne znamo čak ni da li će se začaranost koju smo sami stavili na nju, recimo čineći je nevidljivom na zemljišnoj karti, održati sad kad kuća više nije Sirijusovo vlasništvo. Može se desiti da Belatriks svakog trenutka stupi preko njenog praga. Naravno, morali smo da se iselimo dok ne raščistimo situaciju.

– Ali kako ćete otkriti da li mi je dozvoljeno da je posedujem?

– Srećom – reče Dambldor – postoji jednostavan test.

On spusti praznu čašu na stočić pored stolice, ali pre nego što je išta mogao da učini teča Vernon povika: – *Hoćete li skloniti ove prokletinje od nas?*

Hari se osvrnu: sve troje Darslijevih držali su ruke preko glava, dok su im čaše poskakivale gore-dole po lobanjama, prosipajući svoj sadržaj svuda naokolo.

– O, baš mi je žao – učtivo reče Dambldor i ponovo podiže štapić. Sve tri čaše iščezoše. – Ali bilo bi mnogo pristojnije od vas da ste ih ispili, znate.

Izgledalo je da teča Vernon cepti od silnih neprijatnih odgovora u sebi, ali samo utonu u jastučice s tetka Petunijom, a Dadli ne reče ništa, ne skidajući pogled svojih sitnih prasećih očiju s Dambldorovog štapića.

– Vidiš – reče Dambldor ponovo se okrenuvši Hariju i ponovo govoreći kao da teča Vernon nije ništa izustio – ako si zaista nasledio kuću, takođe si nasledio...

On peti put zamahnu štapićem. Začu se glasno *krc* i pojavi se kućni vilenjak, s njuškom umesto nosa, džinovskim ušima šišmiša i ogromnim zakrvavljenim očima, čučeci na Darslijevom čupavom tepihu, prekriven prljavim dronjcima. Tetka Petuniji se ote krik od kog se kosa diže na glavi: koliko pamti, nikad ništa tako prljavo nije ušlo u njenu kuću. Dadli je podigao svoja ružičasta bosa stopala s poda i sedeo izbacivši noge gotovo iznad glave, kao da misli da bi to stvorenje moglo da mu uleti u pidžamu, a teča Vernon polušapatom reče: – Šta je to, *do đavola?*

– ...Kričera – dovrši Dambldor.

– Kričer neće, Kričer neće, Kričer neće – graktao je kućni vilenjak na sav glas, kao i teča Vernon, lupajući svojim kvrgavim stopalom, i vukući se za uši. – Kričer pripada gospojici Belatriks, o da, Kričer pripada Blekovima, Kričer hoće svoju novu gospodaricu, Kričer neće kod derišta Potera, Kričer neće, neće, neće...

– Kao što vidiš, Hari – reče Dambldor glasno, nadjačavši Kričerovo neprestano kreketavo „neće, neće, neće“ – Kričer pokazuje izvesnu odbojnost prema ideji da pređe u tvoje vlasništvo.

– Baš me briga – ponovi Hari, s odvratnošću gledajući u gmizavog, skakutavog kućnog vilenjaka. – Ne želim ga.

– *Neće, neće, neće...*

– Više bi voleo da pređe u vlasništvo Belatriks Lestrejndž? Imajući na umu da je protekle godine živeo u štabu Reda Feniksa?

– *Neće, neće, neće...*

Hari je zurio u Dambldora. Znao je da ne sme dozvoliti da Kričer ode i živi sa Belatriks Lestrejndž, ali mu je bila odvratna i sama pomisao da ovaj bude u njegovom vlasništvu i da on, Hari, odgovara za to stvorenje koje je izdalo Sirijusa.

– Daj mu naređenje – reče Dambldor. – Ako je prešao u tvoje vlasništvo, moraće da ti se povinuje. Ako nije, moraćemo da smislimo neki drugi način da ga držimo podalje od njegove prave vlasnice.

– *Neće, neće, NEĆE!*

Kričerov glas je prerastao u krik. Hari nije mogao da smisli šta da mu kaže, osim: – Zaveži, Kričeru!

Činilo se za trenutak da će se Kričer udaviti. Uhvatio se za gušu, i dalje besno otvarajući usta, iskolačivši oči. Posle nekoliko trenutaka frenetičnog grcanja, bacio se licem na tepih, mlateći rukama i nogama, prepuštajući se silovitom, ali potpuno nemom besu.

– Pa, to pojednostavljuje stvari – reče Dambldor razdragano. – Izgleda da je Sirijus znao šta radi. Ti si pravi vlasnik kuće u Ulici Grimold broj 12, i Kričera.

– Da li... da li moram da ga čuvam kod sebe? – upita Hari, zgađen, dok mu se Kričer bacakao pod nogama.

– Ne, ukoliko ne želiš – reče Dambldor. – Ako smem nešto da ti predložim, mogao bi da ga pošalješ na Hogvorts da tamo radi u kuhinji. Tako bi drugi kućni vilenjaci mogli da ga drže na oku.

– Da – reče Hari s olakšanjem. – Da, učiniću to. – Ovaj... Kričeru... hoću da odeš na Hogvorts i da tamo radiš u kuhinji s drugim kućnim vilenjacima.

Kričer, koji je sada ležao leđima ispružen na podu s rukama i nogama u vazduhu, prevrnu očima i uputi Hariju pogled pun najdublje mržnje i, s drugim glasnim *krc*, iščeznu.

– Dobro – reče Dambldor. – Tu je pitanje šta činiti s hipogrifom Bakbikom.

Hagrid se brine o njemu otkad je Sirijus ubijen, ali Bakbik je sada tvoj, tako da, ukoliko bi više voleo da drugačije organizuješ stvari...

– Ne – naglo reče Hari – može da ostane s Hagridom. Mislim da bi Bakbik to više voleo.

– Hagrid će biti očaran – reče Dambldor smešeći se. – Oduševio se kad je ponovo video Bakbika. Za svaki slučaj smo odlučili, radi njegove bezbednosti, da Bakbika prekrstimo u Uvelokrilog za izvesno vreme, mada sumnjam da će Ministarstvo ikad pogoditi da je on hipogrif koga su jednom osudili na smrt. Hari, jesi li spakovao svoj kovčeg?

– Ovaj...

– Nisi bio siguran da ću se pojaviti? – pronicljivo upita Dambldor.

– Idem... ovaj... da to dovršim – brže-bolje reče Hari pohitavši da pokupi teleskop i patike s poda.

Trebalo mu je više od deset minuta da popakuje sve što mu je potrebno. Najzad je uspeo da izvuče Nevidljivi ogrtač ispod kreveta, ponovo zašrafio poklopac na teglici s mastilom promenljive boje i silom naterao kovčeg da se sklopi preko njegovog kazana. Zatim, uzevši kovčeg u jednu ruku s Hedviginim kavezom u drugoj, zaputi se niza stepenice.

Bio je razočaran kad je otkrio da ga Dambldor ne čeka u predsoblju, što je značilo da mora da se vrati u dnevnu sobu.

Niko nije govorio. Dambldor je tiho pevušio, očigledno se osećajući sasvim lagodno, ali je atmosfera bila napeta k'o struna i Hari se ne usudi da pogleda u Darslijeve već reče: – Professore... sada sam spreman.

– Dobro – reče Dambldor. – Onda je ostala još samo jedna stvar. – I okrenu se da se ponovo obrati Darslijevima. – Kao što ste, bez sumnje, svesni, kroz godinu dana Hari postaje punoletan... .

– Ne – reče tetka Petunija, progovorivši prvi put od Dambldorovog dolaska.

– Izvinite? – reče Dambldor učtivo.

– Ne, ne postaje. On je mesec dana mlađi od Dadlija, a Dadonja će napuniti osamnaest tek kroz dve godine.

– Ah – reče Dambldor ljubazno – ali mi u čarobnjačkom svetu postajemo punoletni u sedamnaestoj.

Teča Vernon promrmlja: „apsurdno“, ali Dambldor nije obraćao pažnju na njega.

– Dakle, kao što znate, čarobnjak po imenu Lord Voldemor vratio se u ovu zemlju. Čarobnjačka zajednica je u stanju visoke ratne pripravnosti. Hari, kog je Lord Voldemor već pokušao da ubije u brojnim prilikama, još je u većoj opasnosti nego onog dana kada sam ga ostavio pred vašim vratima pre petnaest godina, s pismom u kome objašnjavam kako su mu roditelji ubijeni i izražavam nadu da ćete brinuti o njemu kao da je vaš rođeni.

Dambldor začuta i, mada mu je glas ostao čist i jasan, i nije odavao nijedan

očigledan znak ljutnje, Hari je osećao da iz njega izbija izvesna hladnoća, i primetio je da su se Darslijevi neznatno zbili.

– Niste učinili ono što sam tražio. Nikad niste s Harijem postupali kao sa sinom. Dok je bio u vašim rukama uporno ste ga zanemarivali i često bili surovi prema njemu. Najbolja stvar u svemu tome jeste što je bar izbegao užasnu štetu koju ste naneli nesrećnom dečaku koji sedi među vama.

I tetka Petunija i teča Vernon instinktivno se osvrnuše naokolo, kao da očekuju da vide nekog drugog zbijenog između njih, a ne Dadlija. – Mi... zlostavljali Dadonju? Šta to... – počeo teča Vernon gnevno, ali Dambldor podiže prst tražeći tišinu, tišinu koja se spusti pošto teča Vernon kao da beše zanemao.

– Magija koju sam prizvao pre petnaest godina znači da Hari ima moćnu zaštitu samo dotle dok može da nazove ovu kuću svojim domom. Ma koliko se jadno osećao ovde, ma koliko bio nedobrodošao, ma koliko loše vi postupali s njim, ipak ste mu, makar preko volje, dozvolili da obitava ovde. Ta magija prestaće da deluje onog trenutka kad Hari napuni sedamnaest godina. Drugim rečima, u trenutku kad postane čovek. Molim vas samo to da dozvolite Hariju da se još jednom vrati u ovu kuću pre svog sedamnaestog rođendana, što će obezbediti da njegova zaštita potraje do tog vremena.

Niko od Darslijevih ne reče ništa. Dadli se blago mrštio, kao da i dalje pokušava da otkrije kada su ga to maltretirali. Teča Vernon je izgledao kao da mu je nešto zastalo u grlu. Tetka Petunija, međutim, čudno porumene.

– Pa, Hari... vreme je da idemo – reče Dambldor ustajući i ispravljajući svoj dugački crni ogrtač. – Do sledećeg viđenja – reče Darslijevima, koji su izgledali kao da, što se njih tiče, taj trenutak ne mora nikad doći, i skinuvši šešir u znak pozdrava on žurno izađe iz sobe.

– Čao – oprostilo se Hari žurno s Darslijevima i krenu za Dambldorom, koji je čekao pored Harijevog kovčega, poviše kojeg je bio nasaden Hedvigin kavez.

– Ne želimo da nas sad još i ovo opterećuje – reče Dambldor ponovo izvadiвши štapić. – Poslaću ih u *Jazbinu* da nas tamo čekaju. Ipak, voleo bih da poneseš svoj Nevidljivi ogrtač... za svaki slučaj.

Hari teškom mukom izvadi Ogrtač iz kovčega, pokušavajući da prikrije od Dambldora haos koji je vladao unutra. Kada ga je smestio u unutrašnji džep jakne, Dambldor zamahnu štapićem i kovčeg, kavez i Hedviga iščezoše. Dambldor potom ponovo mahnu štapićem i ulazna vrata se otvoriše prema hladnoj, maglovitoj tmini.

– A sad, Hari, iskoračimo u noć i sledimo tu lakomislenu zavodnicu, pustolovinu.

4. Horacije Pužorog

Uprkos činjenici da je svaki budan trenutak u poslednjih pet dana proveo očajnički se nadajući da će Dambldor zaista doći po njega, Hari se osećao nekako čudno dok su zajedno odlazili Šimširovom ulicom. Nikad pre toga nije vodio pravi razgovor s Dambldorom izvan Hogvortsu, i obično bi se između njih isprečio radni sto. Uspomena na njihov poslednji susret licem u lice takođe je povremeno iskrsavala i samo pojačavala Harijev osećaj zbunjenosti. Tom prilikom se izvikao, da i ne spominjemo kako je dao sve od sebe da smrska nekoliko Dambldorovih najmilijih dragocenosti.

Dambldor je, međutim, izgledao sasvim opušteno.

– Drži štapić u pripravnosti – reče on vedro.

– Ali, mislio sam da ne smem da koristim magiju izvan škole, gospodine?

– Ako se desi napad – reče Dambldor – dajem ti dozvolu da koristiš bilo koji kontraurok ili kontrakletvu koji ti padnu na pamet. Ipak, mislim da ne treba da brineš da bi večeras mogao biti napadnut.

– Zašto ne, gospodine?

– Zato što si sa mnom – reče Dambldor jednostavno. – Ovo će biti dovoljno, Hari. Na kraju Šimširove ulice, on naglo stade.

– Nisi, naravno, položio test iz Prebacivanja? – upita.

– Ne – odgovori Hari. – Mislio sam da za to treba da napunim sedamnaest?

– Treba – reče Dambldor. – Zato ćeš morati čvrsto da se držiš za moju ruku. Levu, ako ti ne smeta... kao što si primetio, moja ruka sa štapićem malo je krhka u ovom trenutku.

Hari ščepa ponuđenu ruku.

– Vrlo dobro – reče Dambldor. – Pa, krećemo.

Hari oseti kako mu Dambldorova ruka migolji i dvostruko pojača stisak: u sledećem trenutku sve se zacrni. Nešto ga je pritiskalo, veoma snažno, sa svih strana. Nije mogao da diše, čelične trake stezale su ga oko grudi. Očne jabučice su mu se povlačile natrag u glavu, bubne opne bivale su potisnute dublje u lobanju, a onda...

On se punim plućima naguta hladnog noćnog vazduha, i otvori svoje suzne oči. Osećao se kao da je upravo proguran kroz neku vrlo tesnu gumenu cev. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da shvati da je Šimširova ulica nestala. On i Dambldor sada su stajali na nečem što je izgledalo kao napušten seoski trg u čijem su se središtu nalazili stari ratni spomenik i nekoliko klupa. Povezavši razum s čulima, Hari shvati da se upravo Prebacio, prvi put u životu.

– Jesi li dobro? – upita Dambldor pogledavši ga zabrinuto. – Treba se navići na taj osećaj.

– Dobro sam – reče Hari trljajući uši, kojima kao da nije bilo baš pravo što su napustile Šimširovu ulicu. – Ali, mislim da bih radije išao metlom.

Dambldor se nasmeši, još čvršće pritegnu ogrtač oko vrata i reče: – Ovuda.

Kretao se živahnim hodom, pored prazne krčme i nekoliko kuća. Prema satu na obližnjoj crkvi, ponoć samo što nije otkucala.

– Pa, reci mi, Hari – poče Dambldor. – Tvoj ožiljak... da li te je skoro zboleo?

Hari nesvesno podiže ruku prema čelu i protrlja ožiljak u obliku munje.

– Ne – reče – i pitao sam se zašto. Mislio sam da će me sada peći sve vreme, sad kad je Voldemor ponovo moćan.

On podiže pogled prema Dambldoru i primeti njegov zadovoljan izraz lica.

– Ja, s druge strane, mislim drugačije – reče Dambldor. – Lord Voldemor je konačno shvatio da ti poseduješ mogućnost opasnog pristupa u njegove misli i osećanja. Čini mi se da on sada primenjuje oklumenciju protiv tebe.

– Pa, ne žalim se – reče Hari, kome nisu nedostajali ni uznemirujući snovi ni zapanjujući bleskovi uvida u Voldemorov um.

Skrenuše za ćošak, prošavši pored telefonske govornice i autobuske stanice. Hari opet pogleda Dambldora iskosa.

– Profesore?

– Hari?

– Ovaj... gde smo, zapravo?

– Ovo je, Hari, očaravajući zaselak Palanačko Pupiljče.

– A šta tražimo ovde?

– A da, naravno, nisam ti rekao – poče Dambldor. – Pa, zaboravio sam koliko sam puta ovo ponovio u poslednjih nekoliko godina, ali opet nam nedostaje jedan član nastavničkog tima. Ovde smo da bismo ubedili mog starog kolegu da prekine penziju i vrati se na Hogvorts.

– Kako ja tu mogu da pomognem, gospodine?

– O, mislim da ćemo naći posla i za tebe – reče Dambldor zagonetno. – Skreni levo, Hari.

Nastavili su strmom, uskom ulicom oivičenom kućama. Svi prozori bili su zatamnjeni. Neobična jeza koja se pre dve nedelje spustila na Šimširovu ulicu bila je prisutna i ovde. Pomislivši na dementore, Hari baci pogled preko ramena i stisnu štapić u džepu ne bi li se ohrabrio.

– Profesore, što se ne bismo Prebacili direktno u kuću vašeg starog kolege?

– Zato što bi to bilo podjednako nepristojno kao da smo mu srušili ulazna vrata – reče Dambldor. – Učtivost nalaže da damo kolegi čarobnjaku mogućnost da nam uskrati ulazak. U svakom slučaju, najveći broj čarobnjačkih boravišta ima magijsku zaštitu od neželjenih Prebacivača. Na Hogvortsu, na primer...

– ...ne možeš se Prebacivati nigde unutar zgrade niti u dvorištu – brzo će Hari. – Rekla mi je Hermiona Grejndžer.

– I potpuno je u pravu. Sada ponovo levo.

Crkveni sat iza njih odzvoni ponoć. Hari se pitao zašto Dambldor nije smatrao nepristojnim da tako kasno posećuje svog kolegu, ali pošto su već započeli razgovor, hteo je da mu postavi pitanja koja su ga mnogo više tištala.

– Gospodine, video sam u *Dnevnom proroku* da je Fadž najuren...

– Tačno – reče Dambldor, skrenuvši sada u strmu bočnu ulicu. – Zamenio ga je, siguran sam da i to znaš, Rufus Skrimdžer, koji je bio šef Sedišta Aurora.

– Je li... mislite li da je on dobar za to? – upita Hari.

– Zanimljivo pitanje – reče Dambldor. – Svakako da je sposoban. Mnogo odlučnija i čvršća ličnost od Kornelijusa.

– Da, ali mislio sam...

– Znam šta si mislio. Rufus je čovek od akcije i, pošto se najveći deo života borio protiv Mračnih čarobnjaka, ne potcenjuje Lorda Voldemora.

Hari je čekao, ali Dambldor ne reče ništa o neslaganju sa Skrimdžerom o kome je *Dnevni prorok* izveštavao, a on nije imao hrabrosti da nastavlja tu priču, pa promeni temu.

– Ovaj... gospodine... video sam šta se desilo Madam Bouns.

– Da – reče Dambldor tiho. – Užasan gubitak. Bila je velika veštica. Ovamo, malo gore, mislim... jao.

Pokazao mu je put povređenom rukom.

– Profesore, šta se desilo s vašom...

– Nemam vremena da ti sad objašnjavam – reče Dambldor. – To je uzbudljiva priča i hoću da ti je potanko ispričam.

On se nasmeši Hariju, koji shvati da ga ovaj ne otkaćinje, i da i dalje ima dozvolu da postavlja pitanja.

– Gospodine... dobio sam sovinom poštom letak Ministarstva magije o bezbednosnim merama koje treba da preduzmemo protiv Smrtoždera...

– Da, i ja sam primio jedan – reče Dambldor i dalje se smešeći. – Je li ti koristio?

– Ne baš

– I ja sam to pomislio. Nisi me pitao, na primer, koji džem najviše volim, da proveriš jesam li zaista profesor Dambldor, ili varalica.

– Nisam.. – poče Hari, ne baš siguran da li ga profesor prekoreva ili ne.

– Za ubuduće, Hari, to je džem od malina... mada bih, naravno, da sam Smrtožder, svakako istražio koje džemove volim pre nego što se pretvorim u svoju malenkost.

– Ovaj... u redu – reče Hari. – Pa, u tom letku, spominje se nešto o inferijusima. Šta su oni, zapravo? U letku to nije baš detaljno objašnjeno.

– To su leševi – reče Dambldor mirno. – Mrtva tela začarana da ispunjavaju naredbe mračnih čarobnjaka. Inferijusi, međutim, dugo nisu viđeni, još otkako je Voldemor izgubio moć... naravno, ubio je dovoljno ljudi da napravi čitavu vojsku od njih. Ovo je to mesto, Hari, baš ovde...

Približavali su se urednoj kamenoj kućici s baštom. Hari je bio i suviše zaokupljen pokušajima da svari užasnu pomisao na inferijuse da bi iole obratio pažnju na bilo šta drugo, ali kad su stigli pred ulaznu kapiju, Dambldor se ukopa u mestu, i Hari nalete na njega.

– O, bože. O, bože, o bože.

Hari pogleda u pravcu uredno održavane ulazne staze i oseti kako ga izdaje hrabrost. Ulazna vrata bila su izvaljena iz šarki.

Dambldor pogleda levo-desno duž ulice. Izgledala je sasvim pusta.

– Izvuci štapić i pođi za mnom, Hari – reče tiho.

Otvori kapiju i brzo i nečujno pređe baštensku stazu, s Harijem za petama, onda gurnu ulazna vrata, vrlo lagano, držeći štapić u pripravnosti.

– *Lumos*.

Vrh Dambldorovog štapića zasija bacajući svetlost na usko predsoblje. Sleva, još jedna vrata od sobe bila su otvorena. Visoko digavši svoj svetleći štapić, Dambldor stupi u dnevnu sobu, a Hari odmah iza njega.

Pred očima im se ukaza prizor opšteg haosa. Veliki stojeći sat ležao je razbijen pod njihovim nogama, sa smrskanim brojčanicom, klatno je ležalo malo dalje, kao bačen mač. S iste strane bio je i prevrnuti klavir, čije su dirke bile rasute svuda po podu. U blizini su svetlucali ostaci palog lusteru. Jastučići su bili probušeni, a iz

poderotina im je ispadalo perje. Parčići slomljenog stakla i porculana ležali su, kao sloj prašine, preko svega. Damblodor još više podiže štapić, tako da svetlost pade na zidove, gde je preko tapeta bilo razmazano nešto tamnocrveno i lepljivo. Harijev tih uzdah natera Damblidora da se osvrne.

– Nije baš lep prizor, zar ne – reče turobno. – Da, ovde se odigralo nešto užasno.

Damblodor se pažljivo pomeri do sredine sobe, ispitujući krš pod nogama. Hari ga je pratio, napola prestravljen zbog onog što bi mogao da ugleda iza razbijenog klavira ili prevrnutog kauča. Ali, od tela nije bilo ni traga.

– Možda je došlo do tuče i... onda su ga nekud odvukli, profesore? – nagađao je Hari, pokušavajući da zamisli koliko bi teško ranjen neko morao da bude da bi ostavio sve te mrlje razmazane krvi po zidovima.

– Ne bih rekao – reče Damblodor tiho, zavirivši iza rasparane fotelje koja je bila oborena na bok.

– Mislite da je on...

– Još tu negde? Da.

I bez upozorenja, Damblodor kidisa, zarivši vrh štapića u sedište rasparane fotelje, koja vrisnu: – Jao!

– Dobro več, Horacije – reče Damblodor, ponovo se uspravivši.

Hari zinu. Tamo gde je pre delića sekunde bila fotelja sada je čučao neverovatno debeo, ćelav starac koji je masirao svoj trbuh i čkiljio u Damblidora iznerviranim vodnjikavim pogledom.

– Nisi morao tako jako da me bocneš štapićem – nabusito reče ustajući. – To boli.

Svetlost iz štapića iskrila se po njegovoj sjajnoj ćeli, po istaknutim očima, po njegovim ogromnim srebrnastim morževskim brkovima, i po savršeno uglačanim dugmićima na žaketu od kestenjastog pliša, koji je nosio poviše svilene ljubičaste pidžame. Vrh glave jedva mu je dosezao do Damblodorove brade.

– Šta me je odalo? – zahropta on teturajući se, i trljajući trbuh i dalje. Delovao je prilično smireno za čoveka koga su upravo uhvatili kako se pretvara da je fotelja.

– Dragi moj Horacije – reče Damblodor očito se zabavljajući – da su ti Smrtožderi zaista bili u poseti, iznad kuće bi se pojavio Mračni znak.

Čarobnjak se lupi debelom šakom po prostranom čelu.

– Mračni znak – promrmlja. – Znao sam da treba nešto... pa, dobro. Ionako ne bih imao vremena. Upravo sam izvodio završne radove na tapecirungu kad ste ušli u sobu.

I uzdahnu, tako snažno da mu brkovi zalepršaše.

– Da li bi želeo da ti pomognem oko pospremanja? – učtivo upita Damblodor.

– Da, moliću – reče on.

Stadoše jedan drugom leđima okrenuti, visoki mršavi čarobnjak i niski okruglasti, i razmahaše se štapićima izvodeći identične zamahe.

Nameštaj se vrati na prvobitno mesto. Ukrasi se ponovo oblikovaše u vazduhu. Perje se uvuče u jastučice. Iskidane knjige obnoviše se dok su sletale na police.

Uljane lampe odjedriše do malih stočića i ponovo se upališe. Velika gomila razbijenih srebrnih ramova za slike prelete svetlucajući preko sobe, i meko se spusti, neoštećena i u punom sjaju, na pisaći sto. Komadići, krhotine, poderotine i rupe odjednom zaceliše, a zidovi ponovo postadoše čisti.

– Kakva je to krv bila, baš me zanima? – upita Dambldor nadglasavajući zvonjavu upravo popravljenog stajaćeg sata.

– Po zidovima? Zmajska – povika čarobnjak po imenu Horacije, u trenutku kada se, uz zaglušujuću škripu i zveket, luster ponovo zašrafi na tavanicu.

Ču se još konačno *plank* iz klavira, i nastupi tajac.

– Da, zmajska – ponovi čarobnjak govorljivo. – Poslednja bočica koju imam, a cene su trenutno vrlo visoke. Pa ipak, možda se može ponovo iskoristiti.

On se odgega do kristalne bočice koja je stajala na vrhu police za posuđe i podiže je prema svetlosti, ispitujući gustu tečnost u njoj.

– Hm. Malo je prašnjava.

Ponovo vrati bočicu na mesto i uzdahnu. Tek tada mu se pogled zaustavi na Hariju.

– Oho – reče preletevši svojim ogromnim okruglastim očima Harijevo čelo i ožiljak u obliku munje. – *Oho!*

– Ovo je – reče Dambldor primakavši se da bi ih upoznao – Hari Potter. Hari, ovo je moj stari prijatelj i kolega Horacije Pužorog.

Pužorog se okrenu ka Dambldoru s prepredenim izrazom lica.

– Dakle, mislio si da ćeš me tako ubediti, zar ne? Pa, Albuse, moj odgovor je ne.

On se probi pored Harija, odvrativši pogled kao neko ko pokušava da se odupre iskušenju.

– Pretpostavljam da možemo bar da popijemo pićence – upita Dambldor. – Za dobra stara vremena?

Pužorog je oklevao.

– U redu, jedno pićence – reče neprijatnim tonom.

Dambldor se nasmeši Hariju i pokaza mu da sedne u fotelju sličnu onoj u koju se Pužorog tu nedavno bio pretvorio, a koja je stajala baš preko puta iznova raspaljene vatre i jarke svetlosti uljane lampe. Hari sede, s jasnim utiskom da Dambldor iz nekog razloga želi da on, Hari, ostane što je moguće vidljiviji. Pogotovo kad Pužorog, koji je bio zauzet oko flaša i čaša, ponovo skrenu pogled prema sobi, i pogled mu smesta pade na Harija.

– Uf, uf – reče, brzo odvrćući pogled kao da se plaši da će ozlediti oči. – Evo – dodade piće Dambldoru koji je seo i bez poziva, gurnu poslužavnik ka Hariju, a onda utonu u jastučice popravljenog kauča i u nezadovoljno ćutanje. Noge su mu bile toliko kratke da nisu sezale do poda.

– Pa, kako se držiš, Horacije? – upita Dambldor.

– Nije baš dobro – odjednom reče Pužorog. – Slabost u grudima. Šištanje. I reuma. Ne mogu da se krećem kao nekad. Što je razumljivo. Starost. Zamor.

– Ipak si se dovoljno brzo kretao da nam prirediš ovakvu dobrodošlicu za tako kratko vreme – reče Dambldor. – Nisi imao više od tri minuta nakon upozorenja?

Pužorog odgovori, polusrdito, poluponosito: – Dva. Nisam čuo Antiuljez kletvu, kupao sam se. Ipak – dodade strogo, kao da ponovo uzmiče – činjenica je da sam ja običan starac, Albuse. Umoran starac koji je zaslužio pravo na miran život i malo udobnosti.

Toga mu svakako ne manjka, pomisli Hari osvrnuvši se po sobi. Bila je pretrpana i u darmaru, pa ipak, ne bi se reklo da je neudobna. Bilo je tu mekih stolica i hoklica, pića i knjiga, kutija čokolade i debeljuškastih jastučića. Da Hari nije znao ko ovde živi, pre bi pretpostavio da je to neka bogata, stara dama-cepidlaka.

– Još nisi toliko star kao ja, Horacije – reče Dambldor.

– Pa, možda i ti treba da razmisliš o penziji – reče Pužorog bez okolišanja. Njegove blede oči, kao bobice ogrozda, uočiše Dambldorovu povređenu ruku. – Vidim, refleksi ti nisu kao nekad.

– Sasvim si u pravu – reče Dambldor ozbiljno, protresavši rukav da bi otkrio vrhove sagorelih i pocrnelih prstiju, od čijeg prizora Hariju prodoše srsi niz leđa. – Bez sumnje sam sporiji nego što sam bio. Ali, s druge strane...

On slegnu ramenima i raširi šake, kao da govori da i starost ima svoje prednosti, a Hari na njegovoj neozleđenoj ruci zapazi prsten koji nikad ranije nije video. Bio je ogroman, prilično nezgrapno napravljen od nečeg što je izgledalo kao zlato, s velikim crnim kamenom koji beše napukao po sredini. Pužorogov pogled zadržava se na trenutak i na prstenu, i Hari vide kako mu se prostrano čelo smesta blago namrštilo.

– Nego, sve te predostrožnosti protiv uljeza, Horacije... je li to u čast Smrtoždera, ili zbog mene? – upita Dambldor.

– Što bi Smrtožderima trebala sirota slomljena matora budala kao što sam ja? – upita Pužorog.

– Pretpostavljam da bi želeli da svoje nezanemarljive talente iskoristiš za iznuđivanje, mučenje i ubistva – reče Dambldor. – Hoćeš da kažeš da još nisu došli da te regrutuju u svoje redove?

Pužorog na trenutak ljutito osmotri Dambldora, a onda promrmlja: – Nisam im pružio priliku. Čitave godine se selim. Nikad ne ostajem na jednom mestu više od nedelju dana. Idem od jedne normalske kuće do druge... vlasnici ove kuće su na odmoru na Kanarskim ostrvima. Vrlo je udobna. Biće mi žao da je napustim. Sasvim je lako kad znaš kako to da izvedeš, jedna prosta Zamrzavajuća čin preko ovih smešnih alarma protiv provalnika, uređaja koje koriste umesto šunjoskopa, i paziš da te komšije ne vide kako unosiš klavir.

– Genijalno – reče Dambldor. – Ali takav način življenja zvuči prilično zamorno za slomljenu matoru budalu koja čezne za mirnim, povučanim životom. Međutim, ukoliko se vratiš na Hogvorts...

– Ako pokušavaš da mi kažeš kako će mi život biti mirniji u toj ubitačnoj školi,

džabe trošiš reči, Albuse! Možda sam se krio, ali su i do mene doprle neke glasine posle odlaska Dolores Ambridž! Ako danas tako postupate s nastavnicima...

– Profesorka Ambridž se zamerila našem krdu kentaura – reče Damblodor. – Mislim da bi ti, Horacije, znao da nije pametno uleteti u Šumu i krdo ljutih kentaura nazvati „prljavim polutanima“.

– To je uradila, je li? – reče Pužorog. – Kreten od žene. Nikad mi se nije dopadala.

Hari se zakikota, a Damblodor i Pužorog se okrenuše ka njemu.

– Izvinite – brzo reče Hari. – Samo... ni meni se nije dopadala.

Damblodor prilično naglo ustade.

– Odlazite? – smesta upita Pužorog pun nade.

– Ne, samo sam se pitao smem li da se poslužim tvojim toaletom – reče Damblodor.

– Oh – reče Pužorog očigledno razočaran. – Druga sleva u predsoblju.

Damblodor pređe preko sobe. Kada je zatvorio vrata za sobom, nastade tajac. Posle nekoliko trenutaka Pužorog ustade, ali kao da nije znao šta će sa sobom. Krišom pogleda u Harija, a onda ode do vatre i okrenu se leđima ka njoj, grejući svoju široku zadnjicu.

– Nemoj misliti da ne znam zašto te je doveo – reče on naglo.

Hari ga samo pogleda. Pužorogove vodnjikave oči skliznuše preko Harijevog ožiljka, ovoga puta obuhvativši čitavo njegovo lice.

– Veoma ličiš na svog oca.

– Da, tako kažu – odgovori Hari.

– Osim očiju. Imaš...

– Majčine oči, aha. – Hari je to toliko često slušao da mu je već dosadilo.

– Uh, uh. Pa, dobro. Ne biste smeli da imate miljenike kad ste nastavnik, dakako, ali ona je bila jedan od mojih. Tvoja majka – dodade Pužorog odgovarajući na Harijev upitan pogled. – Lili Evans. Jedna od najbistrijih kojima sam ikad predavao. Živahna, znaš, šarmanтна devojčica. Stalno sam joj govorio da je trebalo da bude u mojoj kući. I obično bih od nje dobijao vrlo drske odgovore.

– Koja je bila vaša kuća?

– Bio sam glavešina Sliterina – reče Pužorog. – Čuj – nastavi brzo videvši izraz na Harijevom licu i zapretivši mu svojim dežmekastim prstom – nemoj mi to uzimati za zlo! Ti mora da si grifindorac, kao i ona, pretpostavljam? Da, tako to obično biva u porodici. Mada ne uvek. Jesi li ikad čuo za Sirijusa Bleka? Mora da jesi... bio je po novinama poslednjih nekoliko godina... nastradao pre nekoliko nedelja...

Harija kao da neka nevidljiva ruka čvrsto steže za stomak.

– Pa, u svakom slučaju, bio je veliki drugar tvog oca u školi. Cela porodica Blekovih bila je u mojoj kući, ali Sirijus je završio u Grifindoru! Šteta... bio je talentovan dečak. Dobio sam njegovog brata Regulusa, kada je stigao, ali voleo bih da

su obojica bili zajedno.

Zvučao je kao neki oduševljeni kolekcionar koji je izgubio na aukciji. Očigledno zadubljen u sećanja, zurio je u suprotan zid lenjo se okrećući u mestu kako bi bio siguran da mu vatra ravnomerno greje stražnjicu.

– Tvoja majka je bila normalskog porekla, dabome. Nisam verovao kad sam to otkrio. Mislio sam da je Čistokrvna, toliko je bila dobra.

– Moja najbolja drugarica je normalskog porekla – reče Hari – i najbolja je u našoj generaciji.

– Baš je čudno kako se i to ponekad desi, zar ne? – reče Pužorog.

– Ne baš – reče Hari hladno.

Pužorog ga iznenađeno pogleda.

– Nemoj da misliš da imam predrasude! – reče. – Ne, ne i ne! Zar ti nisam upravo rekao da je tvoja majka bila jedna od mojih najdražih učenica? A bio je tu i Dirk Kresvel, koji je bio godinu dana mlađi od nje – sada je šef Kancelarije za odnose s goblinima, naravno... još jedan normalskog porekla, vrlo nadaren učenik, koji mi pruža korisne informacije iznutra o tome šta se zbiva u Gringotsu!

On poskoči gore-dole, smešeći se samozadovoljno i pokaza rukom ka svetlećim ramovima fotografija na komodi, u kojima su bili majušni pokretni ljudi.

– Sve su to moji bivši učenici, svi su mi se potpisali. Zapazićeš Barnabasa Kafija, urednika *Dnevnog proroka*, uvek ga je interesovalo da čuje moj komentar dnevnih vesti. I Ambrozija Fluma, iz *Mednog vojvode*... Dobijam korpu punu đakonija za svaki rođendan samo zato što sam ga upoznao s Ciceronom Harkisom, koji mu je ponudio prvi posao! A na kraju... videćeš i nju ako malo izviješ vrat... to je Gvenog Džouns, koja je kapiten Svetoglavskih harpija... ljudi mi se uvek dive kad čuju da sam s Harpijama na „ti“, i da dobijam besplatne karte kad god poželim!

Pomisao na to silno ga razgali.

– I svi ti ljudi znaju gde da vas nađu, gde da vam sve te stvari pošalju? – upita Hari, koji nije mogao da se ne začudi što Smrtožderi još nisu ušli u trag Pužorogu kad su korpe slatkiša, ulaznice za kvidič i posetioци koji žude za njegovim savetom i mišljenjem uspevali da stignu do njega.

Osmeħ s Pužorogovog lica skliznu isto onako brzo kao krv s njegovih zidova.

– Naravno da ne – reče pogledavši u Harija. – Godinu dana nisam ni sa kim u vezi.

Hari je imao utisak da su te reči prenerazile i samog Pužoroga. Na trenutak je delovao posve uznemireno. Zatim slegnu ramenima.

– Pa ipak... obazriv čarobnjak se pritaji i pogne glavu u takvim vremenima. Lako je Dambldoru da priča, ali preuzimanje dužnosti na Hogvortsu baš sada bilo bi ravno javnom priznanju da sam odan Redu Feniksa! I mada sam siguran da su to osobe vredne divljenja, hrabre i tako to, lično mi se ne dopada njihova stopa smrtnosti...

– Ne morate se pridružiti Redu Feniksa da biste predavali na Hogvortsu – reče

Hari, koji nije mogao da izbegne prizvuk poruge u svom glasu. Teško je mogao da ima razumevanja za Pužorogovu zaštićenu životnu poziciju čim samo pomisli na Sirijusa, koji je čučao u pećini i jeo pacove da bi preživeo. – Većina nastavnika nije u njemu i niko od njih nije ubijen... pa, dobro, ukoliko ne računate Kvirela, a on je dobio šta je zaslužio budući da je radio za Voldemora.

Hari je bio siguran da je Pužorog jedan od onih čarobnjaka koji ne podnose da se Voldemorovo ime glasno izgovara i nije bio razočaran: Pužorog zadrhta i ciknu u znak protesta, ali Hari ne obrati pažnju na to.

– Mislim da je nastavničko osoblje bezbednije od većine ljudi dok god je Damblodor direktor. On je jedini koga se Voldemor ikad bojao, zar ne? – nastavi Hari.

Trenutak-dva Pužorog je zurio u prazno, kao da razmišlja o Harijevim rečima.

– Pa da, istina je da Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati nikad nije tražio kavgu s Damblodorom – promrmlja preko volje. – A valjda bismo se mogli složiti da, pošto se nisam pridružio Smrtožderima, Onaj Koji Se Ne Sme Imenovati teško da me ubraja u prijatelje... U kom slučaju bih možda bio malo bezbedniji ako sam bliže Albusu... Ne mogu da se pretvaram da me smrt Amelije Bouns nije potresla... Ako ona, pored svih svojih veza u Ministarstvu i zaštite...

Damblodor ponovo uđe u sobu, a Pužorog poskoči kao da je zaboravio da je ovaj u kući.

– O, tu si, Albuse – reče. – Dugo si se zadržao. Pokvaren stomak?

– Ne, samo sam čitao normalske magazine – reče Damblodor. – Obožavam mustre za pletenje. Pa, Hari, dovoljno smo zloupotrebljavali Horacijevu gostoprimstvo. Mislim da je vreme da pođemo.

Jedva dočekavši da ga poslušaju, Hari skoči i ustade. Činilo se kao da je Pužorog zatečen.

– Odlazite?

– Da, zaista. Mislim da umem da prepoznam izgubljen slučaj.

– Izgubljen...?

Pužorog je izgledao iznervirano. Kršio je svoje debele prste i vrpeljio se posmatrajući Damblodora kako prikopčava svoj putni ogrtač dok je Hari zatvarao rajsferšlus na jakni.

– Pa, žao mi je što ne želiš taj posao, Horacije – reče Damblodor podigavši neozleđenu ruku da mu uputi oprostajni pozdrav. – Hogvortsu bi bilo drago da te ponovo vidi. Uprkos našim pojačanim merama obezbeđenja, bićeš uvek dobrodošao, ukoliko poželiš da nas posetiš.

– Da... pa... baš lepo od vas... kao što rekoh...

– Onda, zbogom.

– Čao – reče Hari.

Bili su već na ulaznim vratima kad začuše uzvik iza svojih leđa.

– U redu, u redu, prihvatam!

Damblodor se okrenu i vide Pužoroga kako sav zadihan stoji na dovratku dnevne sobe.

– Vратиćeš se iz penzije?

– Da, da – reče Pužorog nestrpljivo. – Mora da sam lud, ali da.

– Divno – reče Damblodor sijajući od zadovoljstva. – Pa, Horacije, vidimo se prvog septembra.

– Da, sigurno ćeš me videti – zahropta Pužorog.

Dok su išli baštenskom stazom, za njima se orio Pužorogov glas:

– Tražiću ti povišicu, Damblodore!

Damblodor se zakikota. Baštenska kapija se zalupi za njima i oni se ponovo zaputiše nizbrdo kroz mračnu i uskovitlanu izmaglicu.

– Dobro si to izveo, Hari – reče Damblodor.

– Nisam ništa uradio – reče Hari iznenađeno.

– Jesi i te kako. Pokazao si mu koliko će biti na dobitku ako se vrati na Hogvorts. Da li ti se dopao?

– Ovaj...

Hari nije bio siguran da li mu se Pužorog sviđa, ili ne. Činilo mu se da je na izvestan način prijazna osoba, ali mu je takođe delovao tašto i, ma koliko tvrdio suprotno, bio je i suviše iznenađen što jedna devojčica normalskog porekla može da bude tako dobra veštica.

– Horacije – reče Damblodor predupredivši Harija da kaže bilo šta od onog što je mislio – voli svoj komfor. Takođe voli društvo slavni, uspešnih i moćnih. Uživa u osećaju da ima uticaj na te ljude. Nikad nije želeo da se sâm domogne trona. Više voli da je na zadnjem sedištu – ima više prostora da se baškari, znaš već. Umeo je da probere miljenike na Hogvortsu, ponekad na osnovu njihove ambicije, ili pameti, ponekad zbog šarma ili talenta, i imao je nepogrešivu sposobnost da izabere one koji će postati veoma uvaženi u svojim različitim delatnostima. Tako je Horacije stvorio klub svojih miljenika, sa sobom u središtu, upoznavajući ih, stvarajući korisne kontakte među svojim članovima i uvek bi ubirao neku korist zauzvrat, bilo da je to besplatna kutija njegovog omiljenog ušeceranog ananasa ili prilika da preporuči sledećeg mlađanog člana Kancelarije za odnose s goblinima.

Hari odmah prizva u sebi živu sliku velikog, naduvenog pauka koji plete mrežu oko sebe, povlačeći tu i tamo niti mreže kako bi sebi približio ogromne, sočne muve.

– Sve ovo ti govorim – nastavi Damblodor – ne da bih te okrenuo protiv Horacija – ili, kako ga odsad moramo zvati, profesora Pužoroga – već da bi bio na oprezu. On će bez sumnje pokušati da te pridobije, Hari. Ti bi bio krunski dragulj njegove zbirke: Dečak Koji Je Preživeo.... ili kako te ovih dana zovu, Izabrani.

Na te reči, Hari oseti kako ga obuzima izvesna jeza koja nije imala veze s hladnom izmaglicom koja ih je okruživala. Setio se reči koje je čuo pre nekoliko nedelja, reči koje su za njega imale užasno i naročito značenje:

Dok jedan ne umre, drugi neće moći da živi...

Damblodor se zaustavio, u istoj ravni sa crkvom pored koje su ranije prošli.

– Ovo je zgodno mesto, Hari. Molim te, uhvati se za moju ruku.

Ovoga puta znajući šta ga čeka, Hari se spremi za Prebacivanje, mada mu je to i dalje bilo neprijatno. Kada je pritisak nestao i on ponovo došao do daha, stajao je pored Damblдора na seoskom putu i gledao pred sobom u povijene obrise druge mu najomiljenije zgrade na svetu: *Jazbine*. Uprkos osećanju jeze koje ga je upravo proželo, nije mogao a da se ne oraspoloži pred tim prizorom. Ron je unutra... a takođe i gospođa Vizli, koja kuva bolje od ikoga koga zna...

– Ako nemaš ništa protiv, Hari – reče Damblodor kad su prošli kroz kapiju – voleo bih da porazgovaram s tobom nakratko pre nego što se rastanemo. Nasamo. Možda ovde?

Damblodor pokaza na trošan kameni poljski klozet u kome su Vizlijevi držali metle. Malo začuđen, Hari pođe za Damblodorom kroz škripava vratanca u prostor malo manji od prosečne ostave. Damblodor osvetli vršak svog štapića, tako da je sijao kao baklja i nasmeši se Hariju.

– Nadam se da ćeš mi oprostiti što to spominjem, Hari, ali zadovoljan sam i pomalo ponosan kako se dobro držiš posle *svega* što se desilo u Ministarstvu magije. Dopusti mi da ti kažem da mislim kako bi se i Sirijus ponosio tobom.

Hari proguta knedlu. Glas ga izdade. Mislio je da neće moći da podnese da razgovara o Sirijusu. Dovoljno mu je bilo bolno dok je slušao teča Vernona kako kaže: „Njegov kum je mrtav?“, a još gore da sluša kako Pužorog olako spominje Sirijusovo ime.

– Surovo je – reče Damblodor mekim glasom – što ste ti i Sirijus tako malo vremena proveli zajedno. Tako brutalan kraj nečega što je trebalo da bude dugo i srećno prijateljstvo.

Hari klimnu glavom, odlučno uperivši pogled u pauka koji se sada peo po Damblodorovom šeširu. Video je da ga Damblodor razume, da možda i sumnja da je pre njegovog pisma Hari provodio gotovo sve vreme kod Darslijevih ležeći na krevetu, odbijajući obroke i zureći u zamagljen prozor, pun hladne praznine koju je obično povezivao s dementorima.

– Teško mi je da shvatim – reče najzad Hari tihim glasom – da mi više nikad neće pisati.

Oči iznenada počеше da ga peku i on zatrepta. Osećao se glupo što je to priznao, ali sama činjenica da je imao nekog izvan Hogvortsa ko je brinuo šta se s njim dešava, gotovo kao roditelj, bila je nešto najbolje što mu se desilo otkad je otkrio da ima kuma... a sada mu sove-poštari više nikad neće doneti tu vrstu utehe...

– Sirijus ti je predstavljao sve ono što nikad ranije nisi spoznao – reče Damblodor nežno. – Prirodno, takav gubitak je poražavajuć...

– Ali, dok sam bio kod Darslijevih – prekide ga Hari, dok mu je glas postajao

čvršći – shvatio sam da ne mogu zauvek da se zatvorim u sebe... niti da skroz puknem. Sirijus to ne bi želeo, zar ne? Uostalom, život je i suviše kratak... pogledajte samo Madam Bouns, vidite Emelinu Vens... ja mogu biti sledeći, zar ne? Ali ako je tako – reče on nemilosrdnim tonom, gledajući pravo u Dambldorove plave oči, koje su sijale pri svetlosti štapića – ima da se potrudim da sa sobom povedem što više Smrtoždera, pa i Voldemora, ukoliko uspem to da izvedem.

– Govoriš kao pravi sin svojih oca i majke, i kao pravo Sirijusovo kumče! – reče Dambldor, s odobravanjem potapšavši Harija po leđima. – Skidam ti kapu... to jest, skinuo bih ti je da se ne bojim da ću te zasuti paucima.

– A sada, Hari, s tim u vezi... pretpostavljam da si čitao *Dnevni prorok* u protekle dve nedelje?

– Da – reče Hari, a srce mu brže zalupa.

– Onda si video da su u novine procurele razne vesti, odnosno preplavile ih, u vezi s tvojom pustolovinom u Dvorani proročanstava?

– Da – ponovi Hari. – I sada svi znaju da sam ja taj...

– Ne, ne znaju – prekide ga Dambldor. – Samo dvoje ljudi na celom svetu zna čitav sadržaj proročanstva vezanog za tebe i Lorda Voldemora, i obojica stoje u ovoj smrdljivoj šupi za metle, punoj paukova. Istina je, međutim, da su mnogi pogodili, ispravno, da je Voldemor poslao one Smrtoždere da ukradu to proročanstvo, i da se to proročanstvo odnosi na tebe.

– Mislim da ne grešim kad tvrdim da nikom nisi rekao da znaš šta se kaže u onom proročanstvu?

– Ne – reče Hari.

– Mudra odluka, sve u svemu – reče Dambldor. – Mada mislim da možeš sebi da daš oduška u korist svojih prijatelja, gospodina Ronalda Vizlija i gospođice Hermione Grejndžer. Da – nastavi on kad ga Hari zapanjeno pogleda – mislim da treba da znaju. Činiš im medvedu uslugu ne poveravajući im nešto tako važno.

– Nisam hteo...

– ...da brinu niti da ih zaplašiš? – reče Dambldor odmeravajući Harija preko svojih polumesečastih naočari. – Ili možda nisi hteo da im priznaš kako si i sâm zabrinut i uplašen? Potrebni su ti prijatelji, Hari. Kao što si i sam tačno rekao, Sirijus ne bi želeo da se potpuno zatvoriš u sebe.

Hari ne reče ništa, ali Dambldor izgleda nije ni očekivao odgovor. On nastavi: – Što se tiče druge, donekle srodne stavke, moja je želja da ove godine pohadaš privatne časove kod mene.

– Privatne... Kod vas? – reče Hari iznenađeno, prekinuvši svoje ćutanje.

– Da. Mislim da je vreme da uzmem većeg udela u tvom obrazovanju.

– Čemu ćete me podučavati, gospodine?

– Oh, malo ovo, malo ono – odgovori Dambldor nehajno.

Hari je čekao, pun nade, da sazna nešto više, ali Dambldor nije dalje objašnjavao,

pa ga on upita nešto drugo što ga je pomalo mučilo.

– Ako ćete mi vi držati časove, neću morati da idem na časove Oklumencije kod Snejpa, zar ne?

– *Profesora* Snejpa, Hari... ne, nećeš morati.

– Dobro je – reče Hari s olakšanjem. – Zato što su bili...

On zastade, pazeći da ne kaže šta stvarno misli o tome.

– Mislim da bi reč „fijasko“ bila sasvim prikladna – reče Dambldor klimajući glavom.

Hari se nasmeja.

– Pa, to znači da odsad neću mnogo viđati profesora Snejpa – reče on – zato što mi neće dati da nastavim s Napicima ukoliko ne dobijem „natprosečno“ na mom O.Č.N.-u... što znam da ne mogu da dobijem.

– Ne veruj O.Č.N-ima dok ih ne vidiš očima – reče Dambldor sumorno. – Što bi, kad bolje razmislim, trebalo da bude malo kasnije danas. A sad, još dve stvari, Hari, pre nego što se rastanemo.

– Prvo, želim da odsad pa nadalje nosiš Nevidljivi ogrtač stalno uza sebe. Čak i po Hogvortsu. Za svaki slučaj, shvataš li?

Hari klimnu glavom.

– I najzad, dok si ovde, *Jazbina* će biti zaštićena najvećim mogućim merama obezbeđenja koje Ministarstvo magije može da pruži... Te mere su prouzrokovale izvesne nelagodnosti Arturu i Moli... sva njihova pošta pregleda se u Ministarstvu pre nego što im se prosledi. Njima to ni najmanje ne smeta jer im je tvoja bezbednost jedina briga. Ipak, loše bi im se odužio ako bi se izlagao riziku dok boraviš kod njih.

– Shvatam – reče Hari brzo.

– Vrlo dobro, onda – reče Dambldor, širom otvorivši vrata šupe za metle i iskoračivši u dvorište. – Vidim svetlost u kuhinji. Hajde da Moli već jednom pružimo šansu da kuka kako si premršav.

5. Preterana Flegma

Hari i Dambldor priđuše zadnjim vratima *Jazbine*, koja su bila okružena poznatom gomilom razbacanih starih čizama velingtonki i zardalih kotlova. Hari je čuo meko kvocanje pospanih kokoški koje je dopiralo iz udaljenog kokošarnika. Dambldor triput zakuca na vrata i Hari spazi nagle kretnje iza kuhinjskog prozora.

– Ko je tamo? – upita nervozan glas koji on prepozna kao glas gospođe Vizli. – Predstavite se!

– Ja sam, Dambldor, dovim Harija.

Vrata se smesta otvoriše. Na njima je stajala gospođa Vizli, niska, okruglasta, odevena u staru zelenu kućnu haljinu.

– Hari, dušo! Bože, Albuse, preplašio si me, rekao si da te ne očekujemo pre jutra!

– Imali smo sreće – reče Dambldor gurajući Harija preko praga. – Ispostavilo se da je Pužoroga mnogo lakše ubediti nego što sam očekivao. Harijevom zaslugom, naravno. Ah, zdravo, Nimfadoro!

Hari se osvrnu naokolo i vide da gospođa Vizli nije sama, uprkos poznim satima.

Mlada veštica bledog srcolikog lica i mišjesmeđe kose sedela je za stolom, držeći ogromnu šolju u rukama.

– Zdravo, profesore – reče ona. – Š’a ima, Hari?

– Zdravo, Tonks.

Hari pomisli kako ona izgleda baš izmučeno, čak bolesno, a u njenom osmehu beše nečeg usiljenog. Njen izgled je svakako bio manje šarolik nego inače, bez uobičajene nijanse žvakaružičaste kose.

– Bolje da krenem – reče ona brzo, ustavši i ogrnuvši kabanicu oko ramena. – Hvala na čaju i ramenu za plakanje, Moli.

– Molim te, nemoj zbog mene da ideš – reče Dambldor ljubazno. – Ne mogu da ostanem. Moram da raspravim važne stvari s Rufusom Skrimdžerom.

– Ne, ne, moram da pođem – reče Tonks izbegavajući Dambldorov pogled. – ’Ku noć...

– Dušo, što ne dođeš na ručak kod nas preko vikenda, Remus i Ludooki dolaze...

– Ne, zaista, Moli... hvala u svakom slučaju... laku noć svima.

Tonks projuri pored Dambldora i Harija u dvorište, i na samo nekoliko koraka iza dovratka okrenu se u mestu i iščeze. Hari primeti da gospođa Vizli deluje zabrinuto.

– Pa, vidimo se na Hogvortsu, Hari – reče Dambldor. – Vodi računa o sebi. Moli, uvek sam ti na usluzi.

On se nakloni gospođi Vizli i pođe za Tonks, iščezavši tačno na istom mestu. Gospođa Vizli zatvori vrata koja su gledala na prazno dvorište, a onda uhvati Harija obema rukama za ramena i odgura ga do pune svetlosti lampe na stolu ne bi li bolje proučila njegov izgled.

– Isti si kao Ron – uzdahnu ona, odmeravajući ga od glave do pete. – Obojica izgledate kao da su na vas bacili Rastežuće uroke. Kunem se da je Ron porastao dvanaest centimetara otkad sam mu poslednji put kupila odore. Jesi li gladan, Hari?

– Da, jesam – reče Hari, iznenada shvativši koliko je ogladneo.

– Sedi, dušo. Sad ću nešto da ti smučkam.

Kad je Hari seo, kosmata žučkastoriđa mačka spljoštenog lica skoči mu na kolena i ugnezdi se tu, predući.

– Dakle, i Hermiona je ovde? – upita on radosno, češkajući Krukšenksa iza uva.

– O, da, stigla je prekjuče – reče gospođa Vizli kuckajući štapićem po ogromnom gvozdenom loncu: on poskoči na šporet s glasnim zveketom, i odmah poče da vri. – Svi su u krevetu, naravno, očekivali smo te tek kroz nekoliko sati. Evo, izvoli...

Ona ponovo lupnu lonac i on se diže uvis, polete ka Hariju i nagnu se. Gospođa Vizli podmetnu činjicu ispod njega taman na vreme da njome zahvati potok guste supe od luka koja se pušila.

– Hleba, dušo?

– Hvala, gospođo Vizli.

Ona mahnu štapićem preko ramena. Vekna hleba i nož graciozno dojedriše na sto.

Dok se vekna sama sekla, a lonac sa supom ponovo spuštao na šporet, gospođa Vizli sede preko puta njega.

– Dakle, ubedio si Horacija Pužoroga da preuzme posao?

Hari klimnu glavom, ne mogavši da govori jer su mu usta bila puna vrele supe.

– Predavao je Arturu i meni – reče gospođa Vizli. – Dugo je bio na Hogvortsu, počeo je negde u isto vreme kad i Damblodor, čini mi se. Da li ti se svideo?

Ustiju punih hleba, Hari sad slegnu ramenima i nehajno trgnu glavom.

– Znam na šta misliš – reče gospođa Vizli, mudro klimajući glavom. – Naravno, ume da bude šarmantan kad hoće, ali Artur ga nikad nije mnogo voleo. Ministarstvo je puno Pužorogovih starih miljenika, uvek je jedva čekao da nekog pogura, ali nikad nije imao mnogo vremena za Artura, nije mu se činilo da će dovoljno visoko da poleti. Pa, to ti govori da čak i Pužorog pravi greške. Ne znam da li ti je Ron uopšte pisao o tome u svojim pismima... to se tek nedavno dogodilo... ali Artur je unapređen!

Bilo je savršeno jasno da je gospođa Vizli izgarala od želje da to izgovori. Hari proguta velik gutljaj vrele supe i učini mu se da mu po grlu iskaču plikovi.

– To je sjajno! – promumla punim ustima.

– Baš lepo od tebe – nameši se gospođa Vizli, možda shvativši njegove suzne oči kao izraz emocija izazvanih tim vestima. – Da, Rufus Skrimdžer je osnovao nekoliko novih kancelarija kao odgovor na trenutnu situaciju, a Artur rukovodi Kancelarijom za otkrivanje i zaplenu lažnih odbrambenih čini i zaštitnih predmeta. To je veliki posao, ima deset ljudi koji mu sada podnose izveštaje!

– Šta zapravo...?

– Pa, vidiš, u svoj toj panici zbog Znaš-Već-Koga, na sve strane niču čudne stvari na prodaju, koje navodno treba da štite od Znaš-Već-Koga i od Smrtoždera. Možeš da zamisliš kakve su to stvari – takozvani zaštitni napici koji su zapravo najobičniji sosovi, s malo gnoja od buboničkih cevki, ili uputstva za odbrambene uroke od kojih zapravo otpadaju uši... pa, u većini slučajeva počinoci krivičnih dela su ljudi kao Mandangus Flečer, koji u životu nisu radili neki pošten posao i koji koriste to što su svi zaplašeni, ali tu i tamo naiđu i na nešto zaista opako. Pre neki dan Artur je zaplenio kutiju šunjoskopa na koje su, izvesno je, Smrtožderi bacili kletve. Dakle, kao što vidiš, to je vrlo važan posao, i stalno mu govorim da je smešno što mu nedostaje pređašnje zamajavanje s automobilskim svećicama, tosterima i ostalim normalskim besmislicama. – Gospođa Vizli završi govoranciju prekornim pogledom, kao da je Hari taj koji sugeriše da je prirodno što nekom nedostaju automobilske svećice.

– Da li je gospodin Vizli još na poslu? – upita Hari.

– Naravno da jeste. U stvari, već malo kasni... rekao je da će se vratiti oko ponoći...

Ona se okrenu da pogleda u veliki sat koji je bio čudno nataknut povrh gomile čaršava u korpi za veš na drugom kraju stola. Hari ga odmah prepozna: imao je devet kazaljki, a na svakoj je bilo ispisano ime jednog od članova porodice, i obično je

visio na zidu dnevne sobe Vizlijevih, mada je njegov sadašnji položaj ukazivao na to da je gospođa Vizli počela da ga nosi sa sobom po kući. Svaka od njegovih devet kazaljki pokazivala je sada na *smrtnu opasnost*.

– Tako je već izvesno vreme – reče gospođa Vizli, neubedljivo olakim tonom – još otkad je Znaš-Već-Ko ponovo izašao na čistinu. Pretpostavljam da je sada svako u smrtnoj opasnosti... Ne verujem da je to slučaj samo s našom porodicom... ali ne znam nikog drugog ko ima ovakav sat, pa ne mogu da proverim. Oh!

S iznenadnim usklikom, ona pokaza na sat. Kazaljka gospodina Vizlija pomerila se na *putovanje*.

– Dolazi!

I zaista, trenutak kasnije začu se kucanje na vratima sa zadnje strane. Gospođa Vizli skoči i pojuri ka njima. Spustivši ruku na kvaku, lica naslonjenog na drvo, ona meko pozva: – Arture, da li si to ti?

– Da – začu se iznureni glas gospodina Vizlija. – Ali rekao bih ti isto i da sam Smrtožder, dušo. Postavi mi pitanje!

– O, zaista...

– Moli!

– U redu, u redu... koja je tvoja najveća želja?

– Da otkrijem kako avioni ostaju u vazduhu.

Gospođa Vizli klimnu glavom i okrenu kvaku, ali gospodin Vizli ju je snažno držao s druge strane, zbog čega vrata ostadoše čvrsto zatvorena.

– Moli! I ja moram tebi najpre da postavim pitanje!

– Arture, stvarno, ovo je smešno...

– Kako voliš da te zovem kad smo nas dvoje sami?

Čak i pri prigušenoj svetlosti lampe Hari je video da je gospođa Vizli pocrvenela. I njemu odjednom postade toplo oko ušiju i vrata, i stade nestrpljivo da guta supu, lupajući kašikom o činiju što je jače mogao.

– Molica-drndalica – prošaputa posramljena gospođa Vizli u procep između vrata i dovratka.

– Tačno – reče gospodin Vizli. – Sad možeš da me pustiš da uđem.

Gospođa Vizli otvori vrata i na njima se ukaza njen muž, mršav, proćelav, ridokos čarobnjak s rožnatim naočarima, u dugačkom, prašnjavom putnom ogrtaču.

– I dalje ne vidim zašto moramo da prolazimo kroz to svaki put kad god se vraćaš kući – reče gospođa Vizli, i dalje rumena u licu, dok je pomagala mužu da skine ogrtač. – Mislim, Smrtožderi bi mogli da te prisile da im odaš odgovore na ta pitanja pre nego što se pretvore u tebe!

– Znam, dušo, ali to je zvanična procedura Ministarstva, a ja moram da pružim primer. Nešto lepo miriše... supa s lukom?

Gospodin Vizli se željno okrenu prema stolu.

– Hari! Nismo te očekivali pre jutra!

Rukovaše se, i gospodin Vizli se sruči u stolicu pored Harija dok je gospođa Vizli i njemu servirala činiiju supe.

– Hvala, Moli. Baš sam imao gadnu noć. Neki idiot je počeo da prodaje metamorfne medaljone. Samo ih okačiš oko vrata i možeš po volji da promeniš izgled. Sto hiljada maski, sve po deset galeona!

– A šta se stvarno dešava kad ih staviš na sebe?

– Uglavnom samo poprimiš neprijatnu narandžastu boju, ali su nekolicini ljudi iznikle bradavice u obliku pipaka po čitavom telu. Kao da Sent Mungo nema dovoljno posla i bez toga!

– Zvuči kao nešto što bi Fredu i Džordžu bilo smešno – reče gospođa Vizli oklevajući. – Jesi li siguran...?

– Naravno! – reče gospodin Vizli. – Naši dečaci, ipak, ne bi ništa slično uradili sad kad je ljudima očajnički potrebna zaštita!

– Dakle, zbog toga si zakasnio, zbog metamorfnih medaljona?

– Ne, nego smo čuli za opasne Povratne kletve u okolini Elifanta i Kesla, ali ih je Odred za sprovođenje magijskih zakona srećom obuzdao pre nego što smo stigli...

Hari stavi ruku preko usta da priguši zevanje.

– U krevet – reče smesta gospođa Vizli, koju nije bilo moguće zavarati. – Spremila sam ti Fredovu i Džordžovu sobu, u njoj ćeš biti dok si ovde.

– Zašto, gde su oni?

– O, oni su u Dijagon-aleji, spavaju u malom stanu iznad svoje prodavnice šala, pošto su veoma zauzeti – reče gospođa Vizli. – Moram da priznam, nisam to u početku odobravalala, ali izgleda da imaju dara za posao! Hajde, dušo, kovčeg ti je već gore u sobi.

– 'Ku noć, gospodine Vizli – reče Hari odgurnuvši stolicu unazad. Krukšenks lagano iskoči iz njegovog krila i iskrade se iz sobe.

– Lak' noć, Hari – reče gospodin Vizli.

Hari vide kako gospođa Vizli ponovo baca pogled na sat u korpi za veš, dok su izlazili iz kuhinje. Sve kazaljke su, ponovo, pokazivale na *smrtnu opasnost*.

Fredova i Džordžova soba bila je na drugom spratu. Gospođa Vizli uperi štapić u lampu na natkasni i ona se odmah upali, kupajući sobu prijatnim zlatastim sjajem. Mada je na radnom stolu pored prozorčeta bila velika vaza s cvećem, njegov miris nije mogao da prekrije ustajali vonj nečeg što se Hariju činilo da je barut. Znatan deo prostora na podu zauzimao je povelik broj neoznačenih, zapečaćenih kartonskih kutija među kojima je stajao Harijev školski kovčeg. Izgledalo je da soba služi kao privremeno skladište.

Sa svoje pritke navrh velikog ormana, Hedviga veselo huknu Hariju, a onda izlete kroz prozor. Hari je znao da je čekala da ga vidi pre nego što pođe u lov. Hari požele gospođi Vizli laku noć, navuče pidžamu i uvuče se u jedan od kreveta. Oseti nešto tvrdo u jastučnici. Poče da pipa po mraku, izvuče iz nje lepljivu ljubičasto-

narandžastu karamelu, i odmah prepozna da je to bljuvačka bombona. Nasmehivši se za sebe, okrenu se na drugu stranu i istog trenutka zaspao.

Nekoliko sekundi kasnije, ili se bar tako Hariju činilo, probudi ga nešto što je zvučalo kao topovska paljba, a vrata se uz tresak otvoriše. Naglo se uspravivši u krevetu, on začu hrapav zvuk razgrtanja zavesa. Zaslepljujuća sunčeva svetlost udari mu pravo u oči. Štiteći ih rukom, drugom je beznadežno pipao tražeći naočare.

– Šasedešva?

– Nismo znali da si već stigao! – reče neko glasno i uzbuđeno i oštro ga pljesnu po temenu.

– Rone, nemoj da ga udaraš – prekorno reče devojački glas.

Harijeva ruka pronađe naočari i on ih stavi, mada je svetlost bila toliko jarka da je ionako jedva mogao da gleda. Za trenutak pred njim zatreperi dugačka senka koja se nejasno nazirala. On žmirnu i pred očima mu iskrсну Ron Vizli, cereći se odozgo.

– Sve u redu?

– Nikad bolje – reče Hari češkajući se po glavi i ponovo se sroza na jastuke. – A ti?

– Nije loše – reče Ron privlačeći kartonsku kutiju da sedne na nju. – Kad si stigao? Mama nam je tek sada rekla!

– Noćas oko jedan.

– Jesu li Normalci u redu? Da li su dobro postupali s tobom?

– Isto kao i obično – reče Hari kad se Hermiona spusti na ivicu kreveta. – Nisu mnogo razgovarali sa mnom, ali mi tako više odgovara. Kako si ti, Hermiona?

– O, baš fino – reče Hermiona, koja je proučavala Harija kao da on pati od nečega.

Mislio je da zna šta se iza toga krije i, pošto nije imao želju da u tom trenutku raspravlja o Sirijusovoj smrti ili o nekoj drugoj mučnoj temi, on upita: – Koliko je sati? Da li sam pustio doručak?

– Ne brini za to, mama ti nosi gore poslužavnik s hranom, smatra da si neuhranjen – reče Ron prevrnivši očima. – Pa, šta se zbiva?

– Ništa naročito, bio sam skučen kod tetke i teče, zar ne?

– Ma daj! – reč Ron. – Došao si zajedno s Dambldorom!

– Nije bilo tako uzbudljivo. Samo je hteo da mu pomognem da ubedi tog matorog nastavnika da se vrati iz penzije. Zove se Horacije Pužorog.

– Oh – reče Ron delujući razočarano. – Mislili smo da...

Hermiona uputi upozoravajuć pogled Ronu, i Ron istog trena promeni ton.

– ... i mislili smo da je tako nešto u pitanju.

– Jeste li? – reče Hari zabavljajući se.

– Daa... daa, sada kad je Ambridžova otišla, očigledno nam treba novi nastavnik Odbrane od mračnih veština, zar ne? Pa, ovaj, kakav je?

– Liči pomalo na morža i bio je glavešina Sliterina – reče Hari. – Nešto nije u

redu, Hermiona?

Posmatrala ga je kao da očekuje da se na njemu svakog trenutka ispolje neki čudni simptomi. Ona žurno promeni svoj izraz u neubedljiv osmeh.

– Ne, sve je u redu! Pa, ovaj, čini li ti se da će taj Pužorog biti dobar nastavnik?

– Pojma nemam – reče Hari. – Ne može biti gori od Ambridžove, zar ne?

– Ja znam nekoga ko je gori od Ambridžove – reče glas s vrata. Ronova mlađa sestra tromo uđe u sobu delujući srdito. – Zdravo, Hari.

– Šta je s tobom? – upita Ron.

– Ma, *ona* – reče Džini bubnuvši na Harijev krevet. – Izluđuje me.

– Šta je sad uradila? – upita Hermiona brižno.

– Način na koji mi se obraća... Pomislio bi neko da imam tri godine!

– Znam – reče Hermiona stišanim tonom. – Tako je puna sebe.

Hari je bio zaprepašćen što čuje da Hermiona tako govori o gospođi Vizli, i nije mogao da krivi Rona koji ljutito reče: – Zar vas dve ne možete ni na trenutak da je se okanite?

– Ma daj, samo je ti brani – napade ga Džini. – Svi znamo da ne možeš da je se zasitiš.

Bio je to i suviše čudan komentar da bi se odnosio na Ronovu majku. Počevši da primećuje da je nešto propustio, Hari reče: – O kome vi to...?

Ali odgovor na to pitanje stiže pre nego što je stigao da ga dovrši. Vrata sobe se ponovo otvoriše i Hari instinktivno navuče prekrivač sve do brade tako naglo da Hermiona i Džini skliznuše s kreveta na pod.

Na vratima je stajala mlada žena, lepote od koje zastaje dah, tako da soba kao da odjednom ostade bez vazduha. Bila je visoka i vitka, duge plave kose, i činilo se da zrači bledim srebrnastim sjajem. Savršenstvo njene lepote dopunjavao je veliki krcati poslužavnik s doručkom.

– 'Ari – reče ona grlenim glasom – predugo se nismo fideli!

Kad je prešla prag pošavši ka njemu, ukaza se gospođa Vizli, koja je cupkala iza nje delujući prilično mrzovoljno.

– Nije trebalo da nosiš poslužavnik gore, upravo sam se spremala sama to da učinim.

– Nikakaf proplem – reče Fler Delaker, spustivši poslužavnik preko Harijevih kolena i nagnuvši se da ga poljubi u oba obraza: odmah zatim osetio je kako ga mesto koje su njene usne dotakle žestoko peče. – Česnula sam da ga fidim. Sećaš se moje sestre, Gabrrrijel? Ne prestaje da priča o 'Ariju Poteru. Biće odušefljena da te ponofu fidi.

– O... i ona je tu... – promuklo upita Hari.

– Ne, ne, blesafō momče – reče Fler uz zvonak smeh. – Mislila sam idućek leta kad se mi... ali, nije faljda da ne snaš?

Njene velike plave oči se raširiše i ona prekorno pogleda gospođu Vizli, koja

reče: – Nismo stigli da mu kažemo.

Fler se ponovo okrenu Hariju, zanjihavši veo svoje srebrne kose tako da ošinu gospođu Vizli posred lica.

– Bil i ja ćemo se fenčati!

– O – reče Hari tupo. Nije mogao da ne zapazi kako gospođa Vizli, Hermiona i Džini odlučno izbegavaju da se pogledaju. – Opa! Ovaj... čestitam!

Ona mu priđe i ponovo ga poljubi.

– Bil je frlo sauzet u ovom trenutku, frlo naporno radi, a ja radim samo pola radnog fremena u Gringotsu zbog mojeg engleskok, pa me je dofeo ofde na nekoliko dana da propisno upoznam njegovu familiju. Bilo mi je mnogo drago kad sam čula da dolasiš... ofde nema mnogo šta da se radi, sem ukoliko ne foliš kufanje i piliće! Pa... prijatno, 'Ari!

Rekavši to, ljupko se okrenu i takoreći odlebbe iz sobe, tiho zatvarajući vrata za sobom.

Gospođa Vizli procedi nešto kao: – Tja!

– Mama je mrzi – tiho reče Džini.

– Ne mrzim je! – reče gospođa Vizli mrzovoljnim šapatom. – Samo mislim da su požurili s veridbom, to je sve!

– Poznaju se već godinu dana – reče Ron, koji je delovao čudnovato ošamućen i zurio u zatvorena vrata.

– Pa, to i nije dugo! Znam zašto se to desilo, naravno. Za sve je kriva neizvesnost zbog povratka Znaš-Već-Koga, ljudi misle da već sutra mogu da budu mrtvi, pa stoga srljaju da donose odluke za koje bi im u normalnim okolnostima trebalo nešto više vremena. Isto je bilo i prošli put kad se uzdigao, parovi su se uzimali na sve strane...

– Uključujući i tebe i tatu – reče Džini lukavo.

– Da, ali tvoj otac i ja bili smo stvoreni jedno za drugo, i kakve bi svrhe imalo da smo čekali? – reče gospođa Vizli. – Dok Bil i Fler... pa... šta uopšte imaju zajedničko? On je marljiv, realističan tip, dok je ona...

– ...krava – dodade Džini klimnuvši glavom. – Ali Bil nije tako realističan. On je kletvolomac, zar ne, voli avanturu, malo glamura... Valjda se zato zatreskao u tu Flegmu.

– Prestani tako da je zoveš, Džini – oštro će gospođa Vizli, dok su se Hari i Hermiona smejali. – Pa, bolje da pođem... pojedi jaja dok su još topla, Hari.

Delujući skrhana brigom, ona napusti sobu. Ron kao da je i dalje bio pomalo ošamućen. Ispitujuće je odmahivao glavom, kao pas koji pokušava da otrese vodu iz ušiju.

– Kako to da se nisi navikao na nju kad stanujete u istoj kući? – upita ga Hari.

– Pa, navikneš se... ali ako ti upadne ovako neočekivano, kao sad...

– Baš jadno – besno će Hermiona, odmakavši se što je dalje mogla od Rona, dok nije stigla do zida, skrstila ruke i okrenula se licem prema zidu.

– Ne želiš valjda da ona zauvek ostane ovde? – upita Džini Rona s nevericom. Kad on samo sleže ramenima, nastavi: – Pa, mama će to da zaustavi ako bude mogla, kladim se u šta hoćeš.

– Kako misli to da izvede? – upita Hari.

– Stalno pokušava da dovuče Tonks na večeru. Mislim da očekuje da će se Bil zacopati u Tonks. Nadam se da hoće, radije bih da nam ona bude u porodici.

– Da, baš će joj poći za rukom – sarkastično će Ron. – Nema tog muškarca kojeg će pri zdravoj pameti da privuče Tonks dok se Fler vrzma naokolo. Mislim, Tonks izgleda dobro kad se ne glupira s kosom i nosom, ali...

– Vraški je finija od *Flegme* – reče Džini.

– I pametnija, ona je Auror! – reče Hermiona iz ćoška.

– Fler nije glupa, bila je dovoljno dobra da se plasira za Tročarobnjački turnir – reče Hari.

– Nemoj sad još i ti! – reče Hermiona gorko.

– Pretpostavljam da ti se sviđa kako ta Flegma kaže „’Ari“, je l’ da? – upita Džini prezrivo.

– Ne – reče Hari žaleći što je išta rekao. – Samo sam hteo da kažem da je Flegma... ovaj, Fler...

– Ipak bih radije htela da vidim Tonks u našoj porodici – reče Džini. – Ona je bar duhovita.

– Nije baš mnogo duhovita u poslednje vreme – reče Ron. – Kad god je vidim, sve više liči na Jecajuću Mirtu.

– To nije u redu – dobaci Hermiona. – Još nije prebolela to što se desilo... znaš... Mislim, bio joj je rođak!

Harijevo srce pretrnu. Stigli su do Sirijusa. Podiže viljušku i poče da trpa kajganu u usta, nadajući se da će uspeti da izbegne bilo kakvo uključivanje u taj deo razgovora.

– Tonks i Sirijus jedva da su se poznavali! – reče Ron. – Sirijus je pola života proveo u Askabanu, a njihove porodice se nikada pre toga nisu srele...

– Nije u tome stvar – reče Hermiona. – Ona misli da je njena krivica što je on mrtav!

– Otkud joj sad pa to? – upita Hari uprkos svojoj odluci.

– Pa, ona se borila s Belatriks Lestrejndž, zar ne? Mislim da ona veruje kako Belatriks nikad ne bi ubila Sirijusa da ju je ona prethodno dokrajčila.

– To je glupo – reče Ron.

– To je griža savesti preživelih – reče Hermiona. – Znam da je Lupin pokušavao da razgovara s njom, ali još uvek je potištena. Čak ima problema sa svojim metamorfozama!

– Sa svojim...?

– Ne može više da menja svoj izgled kao što je mogla – objasni Hermiona. –

Mislim da je šok uticao na njene moći, ili tako nešto.

– Nisam znao da i to može da se desi – reče Hari.

– Ni ja – reče Hermiona – ali pretpostavljam, ukoliko si mnogo potišten...

Vrata se ponovo otvoriše i gospođa Vizli pomoli glavu kroz njih.

– Džini – prošaputa ona – siđi da mi pomogneš oko ručka.

– Pričam s društvom! – reče Džini razdražljivo.

– Smesta! – reče gospođa Vizli i povuče se.

– Želi da sam tamo samo da ne bi bila nasamo s Flegmom! – reče Džini mrzovoljno. Zamahnu svojom dugom riđom kosom oko sebe, vrlo dobro imitirajući Fler i, šepureći se, krenu po sobi ruku podignutih uvis kao balerina.

– I vama bi, društvo, bilo bolje da brzo siđete – reče dok je odlazila.

Hari iskoristi privremenu tišinu da još malo prezalogaji. Hermiona je zavirivala u Fredove i Džordžove kutije, mada bi svaki čas popreko pogledala u Harija. Ron, koji se sada sâm poslužio Harijevim tostom, i dalje je sneno piljio u vrata.

– Šta je ovo? – upita najzad Hermiona, podižući nešto što je ličilo na mali teleskop.

– Otkud znam – reče Ron – ali ako su ga Fred i Džordž ostavili ovde, onda znači da verovatno još nije spremno za prodavnicu šala i zevzevata, zato budi pažljiva.

– Tvoja mama kaže da im posao s radnjom dobro ide – reče Hari. – Rekla je da Fred i Džordž imaju dara za biznis...

– Blago rečeno – reče Ron. – Zgrću silne galeone. Jedva čekam da vidim to mesto. Još nismo otišli do Dijagon-aleje, jer mama kaže da tata mora biti s nama da bismo bili potpuno bezbedni, a on je zaista zauzet, mada mi iz priče zvuči sjajno.

– A šta je s Persijem? – upita Hari. Treći po redu najstariji brat Vizli razišao se s ostatkom porodice. – Govori li ponovo s tvojim tatom i mamom?

– Ma kakvi – reče Ron.

– Ali zna da je tvoj tata sve vreme bio u pravu kad je reč o Voldemorovom povratku...

– Damblodor kaže da je ljudima lakše da oprostite drugima što su u zabludi nego što su u pravu – reče Hermiona. – Čula sam ga kako to kaže tvojoj mami, Rone.

– To mi baš zvuči kao nešto sumanuto što bi Damblodor rekao – reče Ron.

– Davaće mi privatne časove ove godine – reče Hari tek da bi se uključio u razgovor.

Ron se zagrcnu tostom, a Hermiona zinu od čuda.

– Pa što ne kažeš! – reče Ron.

– Tek sam se sad setio – priznade Hari. – Rekao mi je to prošle noći u vašoj šupi za metle.

– Bokca mu... privatni časovi s Damblodorom! – reče Ron delujući baš impresionirano. – Pitam se zašto on...?

Glas mu utihnu. Hari vide kako on i Hermiona razmenjuju poglede. On spusti nož i

viljušku, a srce mu se uzlupa prilično s obzirom na to da je samo sedeo u krevetu. Dambldor mu je rekao da im kaže... Zašto ne baš sad? On prikova pogled za viljušku što se presijavala na sunčevim zracima koji su mu padali u krilo i reče: – Ne znam zašto hoće da mi daje časove, ali mislim da je to zbog proročanstva.

Ni Ron ni Hermiona ništa ne rekoše. Hari je imao utisak da su se oboje sledili. On nastavi, i dalje se obraćajući viljušci: – Onog, znate, koje su pokušali da ukradu u Ministarstvu.

– Ali niko ne zna kako ono glasi – reče Hermiona brzo. – Razbilo se.

– Mada *Prorok* kaže... – počeo Ron, ali Hermiona reče: – Pssst!

– *Prorok* je u pravu – reče Hari, s naporom podigavši pogled ka njima dvoma: Hermiona je izgledala preplašeno a Ron zadivljeno. – Ta staklena kugla koja se razbila nije jedini primerak tog proročanstva. Čuo sam celu priču u Dambldorovoj kancelariji, jer je on bio prisutan kad je proročanstvo izrečeno, pa je mogao da mi ga kaže. Na osnovu onog što mi je rekao – Hari duboko uzdahnu – izgleda da sam ja taj koji treba da dokusuri Voldemora... ili bar, kako je rečeno o nama dvojici: dok jedan ne umre, drugi neće moći da živi.

Za trenutak, sve troje su zurili jedni u druge u tišini. Zatim se začu glasno *tras* i Hermiona iščeze u oblačiću crnog dima.

– Hermiona! – povikaše Hari i Ron. Poslužavnik s doručkom s treskom skliznu na pod.

Hermiona se, uz kašalj, pomoli iz dima stežući teleskop, blistavog, ljubičastocrnog oka.

– Pritisnula sam ga i... tresnuo me je pesnicom po licu! – reče ona dahćući.

I zaista, sada i oni videše majušnu pesnicu koja je na dugom federu iskočila s jednog kraja teleskopa.

– Ne brini – reče Ron, koji se očigledno trudio da se ne nasmeje. – Mama će to da sredi, ona ume da zaleči manje povrede...

– O, pustimo to sad! – reče Hermiona žurno. – Hari, o, Hari...

Ona ponovo sede na ivicu njegovog kreveta.

– Pitali smo se, posle našeg povratka iz Ministarstva... dabome, nismo hteli ništa da ti kažemo, ali na osnovu onoga što je Lucijus Melfoj rekao o proročanstvu, da se to odnosi na tebe i Voldemora, pa, mislili smo da će biti tako nešto... o, Hari... – Zurila je u njega, a onda prošaputa: – Bojiš li se?

– Ne više onoliko koliko sam se bojao – reče Hari. – Kad sam ga prvi put čuo, uplašio sam se... ali sada, izgleda mi kao da sam oduvek znao da ću na kraju morati da se suočim s njim...

– Kada smo čuli da Dambldor lično dolazi da te pokupi, mislili smo da bi možda hteo da ti kaže ili pokaže nešto što ima veze s proročanstvom – reče Ron žustro. – I donekle smo bili u pravu, zar ne? Ne bi ti davao časove da misli da si otpisan, ne bi gubio vreme... sigurno misli da imaš šanse!

– To je istina – reče Hermiona. – Pitam se čemu će da te poučava, Hari? Nekoj stvarno razvijenoj odbrambenoj magiji, verovatno... moćnim kontrakletvama... protivurocima...

Hari ih više nije slušao. Telom mu se razlivala toplina koja nije imala veze sa sunčevom svetlošću. Grlo koje ga je stezalo počeo da popušta. Znao je da su Ron i Hermiona mnogo više šokirani nego što to pokazuju, ali sama činjenica da su tu, kraj njega, s obe njegove strane, i da mu govore okrepljujuće reči utehe, ne zazirući od njega kao da je kužan ili opasan, vredela je više nego što bi ikad mogao da im kaže.

– ...i dvosmislene čini, onako uopšteno – zaključio Hermiona. – Pa, sad bar znaš za jedan predmet koji ćeš slušati ove godine, jedan više od Rona i mene. Pitam se kad ćemo dobiti rezultate O.Č.N.-a?

– Uskoro, već je prošlo mesec dana – reče Ron.

– Čekaj – reče Hari prisativši se drugog dela razgovora s Dambldorom prethodne noći. – Mislim da je Dambldor rekao da će naši O.Č.N. rezultati stići danas!

– Danas? – vrisnu Hermiona. – *Danas?* Ali što nisi... o, bože... trebalo je da kažeš...

Ona skoči na noge.

– Idem da vidim da li je neka sova već stigla...

Ali kada je Hari sišao u prizemlje deset minuta kasnije, potpuno obučen, noseći prazan poslužavnik od doručka, zatekao je Hermionu kako sedi za kuhinjskim stolom sva usplahirena, dok se gospođa Vizli trudila da smanji oteklinu od koje joj je lice ličilo na pandino.

– Neće da se povuče – zabrinuto je govorila gospođa Vizli stojeći iznad Hermione sa štapićem u ruci i primerkom *Vidarevog priručnika*, otvorenog na „Modrice, posekotine i ogrebotine“. – Ovo mi je uvek uspevalo, ne mogu da shvatim zašto sad neće.

– Valjda Fred i Džordž tako zamišljaju smešnu šalu, udesivši da ne može da splasne? – reče Džini.

– Ali mora da splasne! – ciknu Hermiona. – Ne mogu zauvek da idem naokolo ovakva!

– Nećeš, dušo, naći ćemo protivotrov, ne brini – reče gospođa Vizli umirujućim tonom.

– Bil mi je rekao da su Fred i Džordž feoma zabafni! – reče Fler vedro se smešeći.

– Da, evo ne mogu da dođem do daha od smejanja! – obrecnu se Hermiona.

Ona skoči i počeo da hoda ukrug po kuhinji, kršeći prste.

– Gospođo Vizli, jeste li sasvim, ama baš sasvim sigurni da nijedna sova jutros nije stigla?

– Da, dušo, već bih primetila – reče gospođa Vizli strpljivo. – Ali nema još ni devet, ima vremena...

– Znam da sam zabrljala Drevne rune – mrmljala je Hermiona grozničavo. – Definitivno sam napravila bar jednu ozbiljnu grešku u prevodu. A ni praktični deo Odbrane od mračnih veština uopšte nije valjao. Mislim da sam dobro uradila Preobražavanje, ali kad se sad prisetim...

– Hermiona, hoćeš li da zavežeš, nisi samo ti nervozna! – zareža Ron. – A kad budeš dobila svojih deset „natprosečnih“ O.Č.N.-a...

– Ne, nemoj tako, nemoj! – povika Hermiona histerično mašući rukama. – Znam da sam sve uprskala!

– Šta se dešava ako padnemo? – upita Hari prisutne u sobi, ali mu ponovo odgovori Hermiona.

– Razmatramo koje su nam mogućnosti, zajedno sa starešinom kuće. Ja sam na kraju prošlog polugodišta konsultovala profesorku Mek Gonagal.

Hari oseti kako mu nešto kuva u stomaku. Bilo mu je krivo što nije manje pojeo za doručak.

– Na Bobatonsu – reče Fler samozadovoljno – drrrukčije smo rradili stfari. Mislim da je tako bilo bolje. Polaššemo ispitate posle šes' godina školofanja, a ne pet, a onda...

Flerine reči izgubiše se u vrisku. Hermiona je pokazivala na kuhinjski prozor. Na nebu su se jasno videle tri crne mrlje, koje su se sve više povećavale.

– To su definitivno sove – reče Ron promuklo, poskočivši da se pridruži Hermioni kod prozora.

– I ima ih tri – reče Hari, pridruživši im se s druge Hermionine strane.

– Po jedna za svakog od nas – reče Hermiona prestravljenim šapatom. – O ne... o ne... o ne...

Ona čvrsto steže Harija i Rona za laktove.

Sove su letele pravo ka *Jazbini*, tri lepe zlatnomrke ptice, od kojih je svaka, uskoro je to postalo jasnije, kad su se spustile niže iznad staze što vodi u kuću, nosila veliki koverat.

– O, *ne!* – ciknu Hermiona.

Gospođa Vizli se progura pored njih i otvori kuhinjski prozor. Jedna sova, druga, treća, uleteše kroz njega i spustiše se na sto u istoj liniji. Sve tri podigoše desne nožice.

Hari se probi napred. Pismo adresirano na njega bilo je pričvršćeno za nožicu sove u sredini. Odveza ga drhtavim prstima. S njegove leve strane Ron je pokušavao da odvoji svoje rezultate, a s desne su se Hermioni ruke toliko tresle da joj se tresla i sova.

Niko u kuhinji nije progovarao. Najzad Hari uspe da odvoji koverat. Brzo ga pocepa i odmota pergament koji je bio unutra.

REZULTATI OBIČNIH ČAROBNAČKIH NIVOVA

Prelazne ocene: ..... **Nedovoljne:**
Natprosečno.....(N)..... Bedno.....(B)
Iznad očekivanja.....(I)..... Očajno.....(O)
Prihvatljivo.....(P)..... Trol.....(T)

HARI DŽEJMS POTER DOBIO JE SLEDEĆE OCENE:

Astronomija ..... P
Briga o magijskim stvorenjima I
Čini I
Odbrana od Mračnih veština ..... N
Predskazivanje ..... B
Herbologija I
Istorija magije ..... O
Napici I
Preobražavanje I

Hari je nekoliko puta pročitao pergament, i svaki put je sve lakše disao. Sve je u redu: oduvek je znao da će pasti iz Predskazivanja, a Istoriju magije nije ni imao šanse da položi budući da se obeznanio na pola ispita, ali sve drugo je položio! Prešao je prstom preko ocena... dobro je prošao iz Preobražavanja i Herbologije, čak je dobio „iznad očekivanja“ iz Napitaka! A najbolje od svega, dobio je „natprosečan“ iz Odbrane od Mračnih veština!

Osvrnuo se. Hermiona je bila okrenuta leđima, pognute glave, ali je zato Ron bio oduševljen.

– Pao sam samo iz Predskazivanja i Istorije magije, a koga je uopšte i briga za to!
– reče on veselo Hariju. – Evo... da se trampimo...

Hari pogleda u Ronove ocene: nije bilo nijedne „natprosečan“...

– Znao sam da ćeš biti najbolji u Odbrani od Mračnih veština – reče Ron, udarivši Harija po ramenu. – Dobro smo prošli, zar ne?

– Hermiona? – upita Džini opeznim glasom, jer je Hermiona i dalje stajala okrenuta leđima. – Kako si prošla?

– Ja... nije loše – reče Hermiona tiho.

– Ma daj – reče Ron, priđe i ote joj rezultate iz ruku. – Eto... devet „natprosečnih“ i jedna „iznad očekivanja“ iz Odbrane od Mračnih veština. – Pogleda je, poluzabavljen, poluiznerviran. – Ti si sad pa razočarana, zar ne?

Hermiona odmahnu glavom, ali Hari se nasmeja.

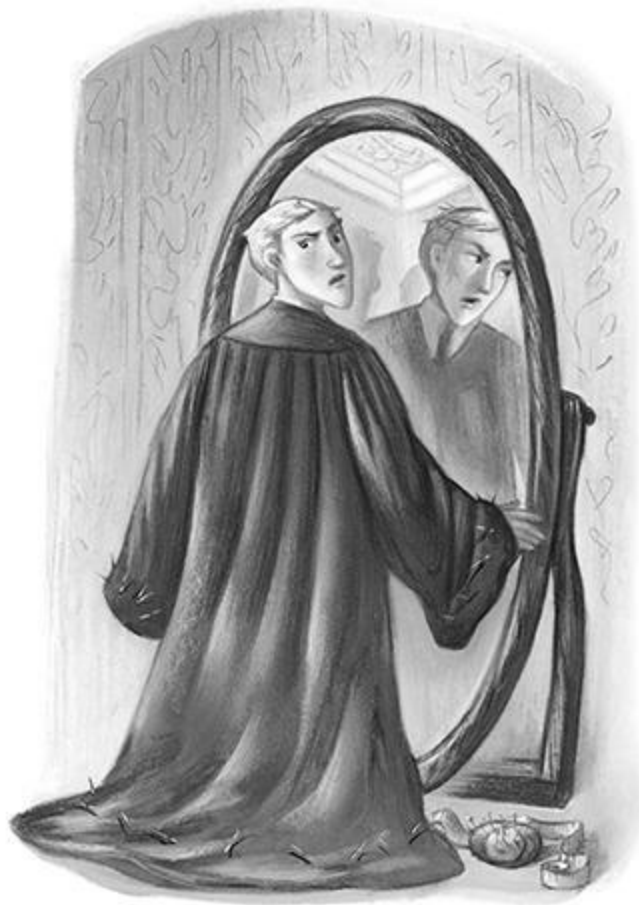
– Pa, sad se spremamo za O.I.Č.T! – iskezi se Ron. – Mama, ima li još kobasica?

Hari ponovo pogleda u svoje rezultate. Bili su dobri onoliko koliko je mogao da očekuje. Osećao je samo malu grižu savesti... ovo je kraj njegove ambicije da postane

Auror. Nije postigao potreban rezultat iz Napitaka. Sve vreme je znao da neće, ali je ipak osetio malo probadanje u stomaku kad je ponovo pogledao to malo crno „I“.

Bilo je to čudno, ako se ima u vidu da mu je upravo jedan Smrtožder pod maskom prvi rekao kako bi on, Hari, bio dobar Auror, ali ga je ideja toliko obuzela da nije mogao da zamisli ništa drugo što bi voleo da postane. Štaviše, još od trenutka kada je, pre mesec dana, čuo to proročanstvo, izgledalo mu je da je to pravi, sudbinski poziv za njega... *dok jedan ne umre, drugi neće moći da živi...* zar ne bi ispunio proročanstvo i pružio sebi najveće šanse da preživi ukoliko bi se pridružio vrhunski izvežbanim čarobnjacima čiji je posao da nađu i ubiju Voldemora?

6. Drakovo skretanje

Sledećih šest nedelja Hari nije kročio dalje od bašte *Jazbine*. Najveći deo dana provodio je u voćnjaku Vizlijevih igrajući kvidič „dva na dva“ (on i Hermiona protiv Rona i Džini; Hermiona je bila očajno loša a Džini dobra, pa su bili prilično usklađeni), a uveče je jeo trostruke porcije svega što bi gospođa Vizli iznela pred njega.

Bio bi to srećan, miran raspust da nije bilo priča o nestancima, čudnim nesrećama, čak i o pogibijama koje su se gotovo svakodnevno pojavljivale u *Proroku*. Ponekad bi im Bil i gospodin Vizli saopštili novosti i pre nego što bi bile objavljene u novinama. Na veliko nezadovoljstvo gospođe Vizli, proslavu Harijevog šesnaestog rođendana pokvarile su jezive vesti koje je na rođendansku zabavu doneo Remus Lupin, sav ispijen i sumoran, smeđe kose prošarane sedim vlasima, u odeći pohabanijoj i zakrpljenijoj nego ikad.

– Bilo je još nekoliko napada dementora – objavi on kada mu gospođa Vizli pruži ogroman komad rođendanske torte. – A našli su i telo Igora Karkarofa u nekoj stračari na severu. Iznad nje bio je postavljen Mračni znak... Iskreno, iznenađen sam što je

uspeo da preživi čitavih godinu dana nakon što je napustio Smrtoždere. Sirijusovom bratu Regulusu to je pošlo za rukom svega nekoliko dana, koliko se sećam.

– Da, pa dobro – reče gospođa Vizli mršteći se – možda bismo mogli da pričamo o nečemu drugom...

– Da li ste čuli za Floreana Forteskju, Remuse? – upita Bil, kome je Fler stalno dolivala vino. – Čoveka koji je vodio...

– ...poslastičarnicu u Dijagon-aleji? – prekide ga Hari osećajući neprijatnu mučninu u dnu stomaka. – Davao mi je sladoled besplatno. Šta se desilo s njim?

– Odvukli su ga silom, sudeći po izgledu njegove radnje.

– Zašto? – upita Ron, dok je gospođa Vizli pogledom streljala Bila.

– Ko zna? Mora da ih je nekako uznemirio. Bio je dobar čovek, taj Floean.

– Kad već pričamo o Dijagon-aleji – reče gospodin Vizli – izgleda da je i Olivander nestao.

– Štapić-majstor? – upita Džini, zaprepašćena.

– Baš taj. Radnja je prazna. Nema tragova borbe. Niko ne zna da li je otišao svojevoljno ili je otet.

– A štapići – kako će ljudi nabavljati čarobne štapiće?

– Moraće da se zadovolje drugim majstorima – reče Lupin. – Ali Olivander je bio najbolji, i ukoliko ga se druga strana dokopala, to ne valja za nas.

Dan posle ove prilično sumorne rođendanske čajanke stigoše im pisma i spiskovi knjiga s Hogvortsu. Harijevo je sadržalo i jedno iznenađenje: postao je kapiten kvidičkog tima.

– To ti daje status jednak asistentima! – radosno uskliknu Hermiona. – Sada možeš da koristiš naše zasebno kupatilo i sve drugo!

– Opa, sećam se kada je Čarli nosio jednu ovakvu – reče Ron s ushićenjem proučavajući značku. – Hari, ovo je baš kul, ti si moj kapiten... to jest, ako me pustiš da se vratim u tim, ha, ha...

– Pa, pretpostavljam da sad, kad smo dobili ovo, ne možemo više da odlažemo put u Dijagon-aleju – uzdahnu gospođa Vizli, gledajući u Ronov spisak udžbenika. – Ići ćemo u subotu, ukoliko tvoj otac opet ne bude morao da ide na posao. Ne idem tamo bez njega.

– Mama, zar zaista misliš da se Znaš-Već-Ko krije među policama s knjigama kod *Kitnjavka i Mrljavka*? – zakikota se Ron.

– A da nisu, možda, Forteskju i Olivander otišli na godišnji odmor? – upita gospođa Vizli, odjednom planuvši. – Ako misliš da teraš šegu s bezbednošću, možeš da ostaneš, a ja ću ti sama doneti neophodne stvari...

– Ne, 'oću da pođem, hoću da vidim Fredovu i Džordžovu radnju! – brže-bolje reče Ron.

– Onda pazi kako se ponašaš, mladiću, da ne odlučim kako si i suviše nezreo da pođeš s nama! – reče gospođa Vizli ljutito, zgrabivši sat čijih je svih devet kazaljki i

dalje pokazivalo na *smrtnu opasnost*, i smesti ga na gomilu tek opranih peškira. – A to važi i za povratak na Hogvorts!

Ron se s nevericom okrenu prema Hariju, a njegova majka uze korpu s vešom i rasklimatani sat u naručje, i kao vetar odjuri iz sobe.

– Bokca mu... ovde čovek više ne može ni da se našali...

Ali narednih nekoliko dana Ron je pazio da se ne sprda na Voldemorov račun. Subota osvanu bez izliva besa gospođe Vizli, mada je za doručkom izgledala vrlo napeto. Bil, koji je hteo da ostane kod kuće s Fler (na Hermionino i Džinino zadovoljstvo), dodade Hariju preko stola punu vrećicu novca.

– A meni? – odmah zatraži Ron, razrogačivši oči.

– To je Harijevo, idiote – reče Bil. – Izvadio sam ga iz tvog sefa, Hari, jer je sada potrebno i po pet sati da se dobije zlato, pošto su goblini veoma pooštrili obezbeđenje. Pre dva dana su Arkiju Punišerpi nabili sonde savesnosti u... veruj mi, ovako je lakše.

– Hvala, Bile – reče Hari smeštajući novac u džep.

– Ufek je tako ufiđavan – zadivljeno je vrskala Fler gladeći Bila po nosu. Iza njenih leđa, Džini se pretvarala da povraća u činiju s pahuljicama. Hari se zagrcnu jer je upravo jeo kornfleks, a Ron ga potapša po leđima.

Bio je oblačan, mračan dan. Kad su izašli iz kuće navukavši ogrtače, ispred, u dvorištu, čeka ih je specijalni automobil Ministarstva magije, u kom se Hari jednom već vozio.

– Dobro je što tata ponovo može da nam obezbedi ova kola – reče Ron zahvalno, razbaškarivši se kad kola glatko krenuše iz *Jazbine*. Bil i Fler su im mahali s kuhinjskog prozora. On, Hari, Hermiona i Džini smestiše se na prostranom i udobnom zadnjem sedištu.

– Nemoj da se navikavaš na njih, sve je ovo zbog Harija – reče gospodin Vizli preko ramena. On i gospođa Vizli bili su napred, sa šoferom Ministarstva. Suvozačko sedište bilo je činima razvučeno u dvosed. – Kad se radi o njegovoj bezbednosti, ima najviše moguće prvenstvo. U *Probušenom kotlu* pridružiće nam se i dodatno obezbeđenje.

Hari ništa ne reče. Nije mu se sviđala pomisao da će ići u kupovinu okružen bataljonom Aurora. Stavio je Nevidljivi ogrtač u ranac, smatrajući da taj ogrtač, ukoliko je mogao da zavara Dambldora, može da posluži i da obmane Ministarstvo. Mada, kad bolje razmisli, nije bio siguran zna li Ministarstvo za njegov Ogrtač ili ne.

– Evo nas, dakle – reče vozač posle iznenađujuće kratkog vremena, po prvi put progovorivši kad su usporili kod Čering krosa i zaustavili se ispred *Probušenog kotla*. – Treba da vas sačekam, pa imate li pojma koliko ćete se zadržati?

– Nekoliko sati, čini mi se – reče gospodin Vizli. – O, dobro je, i on je tu!

Hari se ugleda na gospodina Vizlija i proviri kroz prozor. Srce mu poskoči. Ispred krčme nisu čekali Aurori, već divovsko crnobrado obličje Rubeusa Hagrida,

hogvortskog čuvara lovišta, koji je nosio dug kaput od dabrove kože i iskezio se čim spazi Harijevo lice, slep za zapanjene poglede Normalaca koji su tuda prolazili.

– Hari! – grunu on, i privuče Harija u kostoloman zagrljaj u trenutku kada je ovaj iskoračio iz auta. – Bakbik... ovaj, Uvelokrili... da, treba da gi vidiš, Hari, tak' je srećan š'o se vratijo na svež vazduh...

– Drago mi je što je zadovoljan – reče Hari cereći se i masirajući svoj grudni koš. – Nismo znali da si ti to „obezbeđenje“!

– Znam, baš k'o u stara vremena, je l'? Vi's, Ministarstvo je 'telo da ti pošalje bulumentu Aurora, al' je Dambldor rek'o da ću i ja da bidnem dovoljan – reče Hagrid ponosito, isprisivši se i zadenuvši palčeve u džepove. – Ajde da pođemo, ondak... posle vas, Moli, Arture...

Probušeni kotao je, prvi put otkad Hari pamti, bio potpuno prazan. Samo je Tom, gostioničar, smežuran i bezub, ostao od starog društva. S nadom ih je pogledao kad su ušli, ali pre nego što je stigao da progovori, Hagrid važno reče: – Samo smo u prolazu, Tome, siguran sam da razumeš. Hogvortska posla, znadeš.

Tom turobno klimnu glavom i nastavi da briše čaše. Hari, Hermiona, Hagrid i Vizlijevi prodoše kroz bar i izadoše u hladnjikavo dvorištanje iza zgrade, gde su stajali kontejneri. Hagrid podiže svoj ružičasti kišobran i čvrknu jednu ciglu u zidu, koji se odmah otvori i uobličio u lučni prolaz što vodi u vijugavu, kaldrmisanu ulicu.

Prodoše kroz ulaz i zastadoše da pogledaju naokolo.

Dijagon-aleja se promenila. Raznobojni, svetleći izlozi s knjigama čini, sastojcima napitaka i kotlovima nisu više bili vidljivi, već skriveni iza ogromnih plakata Ministarstva magije zalepljenih preko izloga. Na većini ozbiljnih, ljubičastih plakata bila su uveličana bezbednosna uputstva koja su tokom leta već razaslata na sve strane, a na nekima su bile pokretne crno-bele fotografije Smrtoždera za koje se znalo da su slobodni. S prednje strane najbliže apoteke podrugljivo se smejala Belatriks Lestrejndž. Nekoliko izloga bilo je zamandaljeno, uključujući i one na sladoledžinici Floreana Forteskjua. Međutim, na ulici je nikao čitav niz oronulih tezgi. Na najbližoj, podignutoj ispred *Kitnjavka i Mrljavka*, ispod prugaste, umrljane nadstrešnice, bio je pričvršćen natpis na kartonu:

Amajlije – efikasne protiv vukodlaka, dementora i inferijusa

Mali ofucani čarobnjak zveckao je u pravcu prolaznika pregrštima srebrnih simbola na lančićima.

– Uzmite jednu za vašu devojčicu, madam? – dozivao je gospođu Vizli, kezeći se Džini. – Da zaštitite njen ljupki vratić?

– Da sam na dužnosti... – reče gospodin Vizli ljutito, netremice gledajući prodavca amajlija.

– Da, ali nemoj sada nikoga da hapsiš, dušo, žurimo – reče gospođa Vizli

nervozno proveravajući spisak. – Mislim da bi bilo bolje da pođemo najpre do *Madam Aljkavuše*, Hermiona želi nove odore, Ronu već previše vire gležnjevi u staroj školskoj odori, a i tebi, Hari, sigurno trebaju nove. Baš si porastao... hajdemo, svi...

– Moli, nema smisla da svi idemo kod *Madam Aljkavuše* – reče gospodin Vizli. – Zašto njih troje ne odu s Hagridom, a mi ćemo da skoknemo do *Kitnjavka i Mrljavka*, i uzmemo udžbenike za sve?

– Ne znam – reče gospođa Vizli brižno, očigledno rastrzana između želje da brzo završi kupovinu i želje da se ne odvajaju. – Hagrid, misliš li...?

– Ne sekiraj se, 'će da im bidne dobro sa mnom, Moli – reče Hagrid umirujuće, odmahujući svojom šakom velikom kao poklopac kante. Gospođa Vizli nije bila potpuno ubeđena, ali je dozvolila da se razdvoje, pojurivši prema *Kitnjavku i Mrljavku* s mužem i Džini, dok se Hari, Ron, Hermiona i Hagrid uputiše ka prodavnici *Madam Aljkavuše*.

Hari je primetio da mnogi prolaznici imaju isti užurban, brižan izraz kao i gospođa Vizli, i da se niko više ne zaustavlja da bi razgovarao. Kupci su se držali zajedno u malim zbijenim grupama, i žurno obavljali svoje poslove. Izgleda da niko nije sâm kupovao.

– Moglo bi da bidne malo gužvanjca tamo, sa svim' nama – reče Hagrid zaustavivši se ispred radnje *Madam Aljkavuše* i nagnu se da proviri kroz izlog. – 'Će da ostanem napolju da čuvam stražu, važi?

I tako Hari, Ron i Hermiona uđoše zajedno u malu prodavnicu. Izgledala je na prvi pogled prazna, ali čim se iza njih zalupiše vrata, začuše poznat glas, koji je dopirao iza rafa s blistavim zelenim i plavim odorama.

– ...nisam dete, ukoliko nisi primetila, majko. Savršeno sam sposoban da sâm kupujem.

Začu se coktanje, i glas koji Hari prepozna kao glas *Madam Aljkavuše* reče: – Pa sad, dušo, tvoja majka je sasvim u pravu, niko od nas više ne bi smeo sâm da lunja naokolo, to nema nikakve veze s tim da li si dete...

– Pazi malo gde zabadaš tu zihernadlu, hoćeš li?

Iza rafa pojavi se tinejdžer bledeg, špicastog lica i svetloplave kose, noseći vrlo lep komplet tamnozelenih odora koje su svetlucale od silnih pribadača duž poruba i ivica rukava. Krupnim koracima priđe ogledalu i stade da se zagleda, nekoliko trenutaka pre nego što je primetio Harija, Rona i Hermionu iza svojih ramena u odrazu ogledala. On začkilji svojim sitnim svetlosivim očima.

– Ako se pitaš kakav je to smrad, majko, jedna Blatokrvna je upravo ušla – reče Drako Melfoj.

– Nema potrebe da koristiš takve izraze! – reče *Madam Aljkavuša* dojurivši iza rafa s odećom, s krojačkim metrom i štapićem u ruci. – I ne želim da vidim isukane štapiće u mojoj radnji! – dodade žurno jer je, kad je pogledala prema vratima, videla

tamo Harija i Rona kako stoje, obojica štapića uperenih u Draka.

Hermiona, koja je stajala malko iza njih, prošaputa: – Ne, nemojte, zaista, nije vredno toga...

– Da, kao da bi se usudio da koristiš magiju izvan škole – podrugnu se Melfoj. – Ko ti je nagrdio oko, Grejndžerova? Hteo bih da mu pošaljem cveće.

– Dosta je bilo! – oštro će Madam Aljkavuša osvrnuvši se preko ramena tražeći podršku. – Madam... molim vas...

Iza rafa s odećom pred njih izlete Narcisa Melfoj.

– Sklanjajte to – reče hladno Hariju i Ronu. – Ako ponovo napadnete mog sina, pobrinuću se da vam to bude poslednja stvar koju ćete ikad uraditi.

– Stvarno? – reče Hari iskoračivši napred i zureći u ravnodušno i nadmeno lice koje je, uprkos bledilu, i dalje ličilo na lice njene sestre. Sad je bio iste visine kao ona. – Hoćete da dovedete nekoliko smrtožderskih pajtaša da nas smaknu, je li?

Madam Aljkavuša ciknu i uhvati se za srce.

– Stvarno, ne biste smeli da optužujete... opasno je da se tako nešto kaže... sklanjajte štapiće, molim vas!

Ali Hari nije hteo da spusti svoj štapić. Narcisa Melfoj mu se neprijatno nasmeši.

– Vidim da ti to što si Damblodorov ljubimac daje osećaj lažne sigurnosti, Hari Poteru. Ali Damblodor neće uvek biti tu da te zaštiti.

Hari podsmešljivo pogleda naokolo.

– Au... zamislite samo... evo, sad ga nema! Što onda ne probate nešto da učinite? Možda bi mogli da vam nađu ćeliju za dvoje u Askabanu, da budete sa svojim mužem gubitnikom!

Melfoj ljutito polete na Harija, ali se saplete o svoju predugačku odoru. Ron se glasno nasmeja.

– Da se nisi usudio tako da razgovaraš s mojom majkom, Poteru! – preteće zareža Melfoj.

– Sve je u redu, Drako – reče Narcisa zadržavši ga tankim belim prstima za rame. – Očekujem da će se Poter ponovo sastati sa svojim dragim Sirijusom pre nego ja sa Lucijusom.

Hari još više podiže štapić.

– Hari, ne! – zaječa Hermiona vukući ga za ruku u pokušaju da je spusti. – Razmisli... ne smeš... bićeš u velikoj nevolji...

Madam Aljkavuša se na tren ukopa u mestu, toliko je bila uzrujana, a onda reši da se ponaša kao da se ništa ne dešava, u nadi da se i neće desiti. Nagnu se prema Melfoju, koji je i dalje ljutito gledao u Harija.

– Mislim da bi ovaj levi rukav mogao još malo da se potkrati, dušo, samo da...

– Jao! – vrisnu Melfoj odgurnuvši joj ruku – pazi gde stavljaš pribadače, ženo! Majko... mislim da više ne želim ovu...

On svuče odoru preko glave i baci je na pod ispred nogu Madam Aljkavuše.

– U pravu si, Drako – reče Narcisa gledajući Hermionu s prezirom. – Sad kad znam kakav šljam kupuje ovde... bolje da odemo u *Postave i čipke*.

Rekavši to, njih dvoje žurno izleteše iz radnje, a Melfoj se, dok je izlazio, potrudi da iz sve snage potkači Rona.

– Pa, *stvarno!* – reče Madam Aljkavuša skupljajući popadale odore, uperivši u njih vrh svog štapića kao da je usisivač, da njime pokupi prašinu.

Sve vreme dok je doterivala nove odore za Harija i Rona bila je rastresena, pokušala je da proda Hermioni čarobnjačku odoru umesto veštičje, i najzad ih je ispratila iz radnje uz naklon, osećajući olakšanje što im vidi leđa.

– Uzeli sve š'o vam treba? – upita Hagrid živahno kad su se ponovo pojavili pred njim.

– Otprilike – reče Hari. – Jesi li video Melfojeve?

– Jes' – reče Hagrid nezainteresovano. – Al' ne bi se usudili da traže kavgu usred Dijagon-aleje, Hari, ne sekiraj se zbog nji'.

Hari, Ron i Hermiona razmeniše poglede, ali pre nego što su stigli da Hagrida oslobode zablude, naiđoše gospodin i gospođa Vizli i Džini, tegleći teške pakete knjiga.

– Svi ste dobro? – upita gospođa Vizli. – Nabavili ste odore? U redu, možemo usput, na putu do Freda i Džordža, da svratimo do apotekarnice i Ijlopa... a sad, držite se jedni uz druge...

Ni Hari ni Ron nisu ništa kupili u apotekarnici, pošto su znali da više neće imati Napičke, ali su obojica kupila velike kutije oraha, za Hedvigu i Prasvidžena, u *Ijlopovoj prodavnici sova*. A onda se, zajedno s gospođom Vizli, koja je svaki čas proveravala koliko je sati, zaputiše dalje ulicom u potrazi za *Vizlijevskim čarobnjačkim ludorijama*, radnjom koju su držali Fred i Džordž.

– Stvarno ne možemo da ostanemo dugo – reče gospođa Vizli. – Stoga ćemo samo na brzaka da bacimo oko, a zatim se vraćamo u auto. Mora da smo blizu, ovo je broj 92... 94...

– *Opa* – reče Ron odjednom zastavši.

U odnosu na bezlične, plakatima prekrivene radnje oko njih, izlozi Fredove i Džordžove radnje privlačili su pogled kao vatromet. Slučajni prolaznici su se osvrtni preko ramena gledajući u te izloge, a nekoliko prilično zaprepašćenih ljudi već je zastalo kao omađijano. Izlog s leve strane bio je zaslepljujuće pun robe koja se obrtala, pucketala, sevala, poskakivala i vriskala. Hariju pođe voda na usta čim ih je video. Preko desnog izloga bio je ogroman plakat, ljubičast kao i oni iz Ministarstva, ali ukrašen svetlećim žutim slovima:

Ne treba da vas brine **Znate-Već-Ko!**

TREBALO bi da vas brine

ZATVOR-JE-TO

Opstipacijska senzacija od koje pati cela nacija!

Hari poče da se smeje. Čuo je slabašno jecanje pored sebe i zatekao gospođu Vizli kako zuri u plakat zanemela od čuda. Usne su joj se micale, bezglasno izgovarajući: „ZATVOR-JE-TO“.

– Ubiće ih na spavanju! – prošaputa ona.

– Ne, neće! – reče Ron, koji se, kao i Hari, smejao. – Ovo je sjajno!

On i Hari prvi uđuše u radnju. Bila je puna mušterija. Hari nije mogao da priđe policama. Zurio je naokolo u kutije naslagane sve do tavanice: tu su bile zabušantske bombonjere, koje su blizanci usavršili tokom svoje poslednje, nezavršene godine na Hogvortsu. Hari je zapazio kako se krvavonosni nugat najbolje prodaje, jer je od njega na polici preostala samo još jedna izubijana kutija. Bilo je korpi punih štapića za trikove: najjeftiniji od njih bi se jednim zamahom pretvorili u gumeno pile ili u ženske gaće, a najskuplji bi korisnika koji ništa ne sluti udarali po glavi i vratu; kutija s perima, među njima i samopunećim, onim koja proveravaju pravopis i onim koja sama odgovaraju na zadata pitanja. Gužva se malo raščisti i Hari se probi do tezge, gde je bulumenta oduševljenih desetogodišnjaka posmatrala drvenog čovečuljka koji se lagano peo stepenicama prema pravim vešalima, oslonjenim na kutije s natpisom: „Vešala za višekratnu upotrebu – pogodi slovo ili će da visi!“

– „Patentirane čini za sanjarenje“...

Hermiona se nekako probila do izloženih predmeta blizu tezge i počela da čita obaveštenje na poleđini kutije s drečavo obojenom slikom zgodnog mladića i onesveščene devojke na palubi gusarskog broda.

„Uz pomoć obične bajalice zapašćete u vrhunsko, izuzetno realistično polučasovno sanjarenje koje se lako može uklopiti u prosečne školske časove i praktično je neprimetno (propratne pojave: tup izraz lica i slabo balavljenje). Ne prodaje se mladima od šesnaest godina.“ – Znaš – reče Hermiona pogledavši u Harija – to je zaista neverovatna čarolija!

– Zbog toga što si sad rekla, Hermiona – začu se glas iza njih – dobićeš jednu besplatno.

Pred njima je stajao nasmejani Fred, odeven u tamnoljubičastu odoru, koja je veličanstveno isticala njegovu plamenoriđu kosu.

– Kako si, Hari? – Rukovaše se. – Šta ti je s okom, Hermiona?

– Tvoj pesničavi teleskop – reče ona žalosno.

– O, boga mu, zaboravio sam na njih – reče Fred. – Evo...

On izvadi kutijicu iz džepa i dade joj. Ona je oprezno otvori i vide gustu žutu kremu.

– Samo je utapkaj na modricu i nestaće za manje od sata – reče Fred. – Morali smo da pronađemo neki pristojan odstranjivač modrica, većinu proizvoda testiramo na sebi.

Hermiona je delovala nervozno. – Ovo je *bezbedno*, zar ne?

– Naravno da jeste – reče Fred ohrabrujućim tonom. – Dođi, Hari, vodim te u obilazak.

Hari ostavi Hermionu da macka kremu po svom pomodrelom oku i pođe za Fredom prema zadnjem delu radnje, gde je bio štand s trikovima s kanapom i kartama.

– Normalski mađioničarski trikovi! – reče Fred veselo, pokazujući na njih. – Za fijke kao što je tata, znaš, koji vole normalske stvari. Nije neka zarada, ali imamo stabilnu potražnju i to su superegzotični pokloni... o, evo i Džordža...

Fredov brat blizanac energično se rukova s Harijem.

– Vodiš ga u obilazak? Dođi ovamo, Hari, tu se obrće pravi novac... *ej, ti, strpaš li nešto u džep, platićeš krvlju a ne galeonima!* – dodade upozoravajući nekog mališana koji brže-bolje skloni ruku s tubice s natpisom: „Jestivi Mračni znaci – od njih svima pripada muka!“

Džordž razgrnu zavesu iza normalskih trikova, i Hari ugleda mračniju, manje pretrpanu prostoriju. Na proizvodima u njoj ambalaža je bila znatno prigušenijih boja.

– Upravo smo razvili ovu malo ozbiljniju liniju proizvoda – reče Fred. – Smešno je kako se to desilo...

– Ne bi verovao koliko ima ljudi, čak i onih što rade u Ministarstvu, koji nisu u stanju da izvedu pristojne Zaštitne čini – reče Džordž. – Naravno, oni nisu imali tebe da ih podučavaš, Hari.

– Tako je... pa, mislili smo da su Zaštitni šeširi dobra fora. Znaš, izazoveš nekog da te gađa činima dok to nosiš na glavi, i posmatraš mu lice kad ta čin samo odskoči. Ali je Ministarstvo kupilo pet stotina tih šešira, za celokupno osoblje obezbeđenja! I još uvek primamo velike narudžbine!

– Stoga smo proširili asortiman Zaštitnim ogrtačima, Zaštitnim rukavicama...

– ... mada im ne bi previše pomogli protiv neoprostivih kletvi, već samo protiv onih manjih i umereno jakih čini i kletvi.

– A onda smo pomislili da bismo mogli da zađemo u područje Odbrane od mračnih veština, jer se tu vrti velika lova – nastavi Džordž oduševljeno. – Ovo je baš kul. Gledaj, „Instant prašak za trenutni mrak“, uvozimo ga iz Perua. Zgodno da brzo pobegeš odnekud.

– A police s našim lažnim detonatorima samo se prazne, vidi – reče Fred pokazujući na čudne crne predmete nalik automobilskim trubicama, koji su odista i sami pokušavali da se sklone s vidika. – Samo krišom ispustiš neki od njih, a on će da odjuri i bučno se oglasi izvan vidika, praveći diverziju ukoliko zatreba.

– Zgodno – reče Hari impresionirano.

– Evo ti – reče Džordž uhvativši nekoliko trubica i dobaci ih Hariju.

Mlada veštica kratke plave kose pomoli glavu iza zavesu. Hari vide da i ona nosi tamnoljubičastu odoru osoblja radnje.

– Neka mušterija traži šaljivi kotao, gospodo Vizli – reče.

Hariju je bilo čudno što Freda i Džordža oslovljava sa „gospoda Vizli“, ali njima to izgleda nije smetalo.

– Ostani tu gde si, Veriti, dolazim – spremno reče Džordž. – Hari, uzmi sve što želiš, važi? Besplatno.

– Ne mogu to da učinim! – reče Hari, koji je već izvadio vrećicu s novcem da plati za lažne detonatore.

– Ovde ne plaćaš ništa – reče odlučno Fred, odgurnuvši Harijevo zlato.

– Ali...

– Ti si nam dao početnu pozajmicu, nismo to zaboravili – reče strogo Džordž. – Uzmi sve što poželiš, i ne zaboravi da i drugima kažeš gde si to nabavio, ako pitaju.

Džordž izlete kroza zavesu da pomogne oko drugih mušterija, a Fred povede Harija natrag u glavni deo radnje da pronadu Hermionu i Džini, koje su i dalje razgledale patentirane čini za sanjarenje.

– Zar vi, devojke, niste otkrile naše specijalne čudo-veštičje proizvode? – upita Fred. – Za mnom, dame...

Blizu prozora, oko niza drečavoružičastih proizvoda, načičkale su se uzbuđene devojčice i oduševljeno se kikotale. Hermiona i Džini su se, iz opreza, ustručavale.

– Evo vam – reče Fred ponosno. – Najbolji izbor ljubavnih napitaka koji ćete naći.

Džini skeptično podiže obrvu. – Da li deluju?

– Svakako, i čitavih dvadeset četiri sata odjednom, u zavisnosti od telesne težine dečaka o kom se radi...

– ...i privlačnosti devojke – reče Džordž, iznenada iskrsnuvši pored njih. – Ali ne prodajemo ih našoj sestri – reče neočekivano se uozbiljivši – ne dok se oko nje vrte petorica momaka, na osnovu onog što...

– Sve što ste čuli od Rona obične su laži – reče Džini smireno, saginjući se da uzme malo ružičasto lonče s police. – Šta je to?

– Iskorenjivač bubuljica za deset sekundi zagantovano – reče Fred. – Odlično za sve, od čireva do mitesera, ali ne menjaj temu. Zar sada ne izlaziš s momkom po imenu Din Tomas?

– Da – reče Džini. – I poslednji put kad sam proverila, on je bio samo jedan dečak, a ne petorica. Šta je ovo?

Ona pokaza na pufnaste loptice u nijansama ružičaste i ljubičaste koje su se vrtele po dnu kaveza i ispuštale prodornu pisku.

– Pigmejske pufne – reče Džordž. – Minijturni pufnokošci, ne možemo dovoljno brzo da ih nakotimo, toliko se prodaju. A šta je s Majklom Kornerom?

– Otkačila sam ga, nije umeo da gubi – reče Džini, proturivši prst kroz rešetke kaveza i zagleda se u pigmejske pufne koje su se gurkale oko njega. – Stvarno su cakane!

– Ljupke su, nego šta – složi se Fred. – Ali i suviše brzo menjaš momke, zar ne?

Džini se okrenu ka njemu s rukama na kukovima. Lice joj je bilo toliko nalik majčinom da se Hari začudi što Fred nije ustuknuo.

– To se tebe ne tiče. A tebi bih bila zahvalna – ljutito dobaci Ronu, koji se upravo pojavio iza Džordžovog lakta, pretrpan robom s polica – da ovoj dvojici ne pričaš takve priče o meni!

– To je tri galeona, devet sikla i knut – reče Fred, prebrojavajući kutije u Ronovom naručju. – Pare na sunce.

– Ja sam ti brat!

– A to što nosiš je naša roba. Tri galeona, devet sikla. Oprostiću ti knut.

– Ali ja nemam tri galeona i devet sikla!

– Onda bolje to vrati na police, i to sve na svoje mesto.

Ron ispusti nekoliko kutija, opsova i pokaza Fredu rukom jedan ružan gest, ali to, na nesreću, primeti gospođa Vizli, koja je izabrala baš taj trenutak da se pojavi.

– Ako te ponovo vidim da to radiš, začaraću ti prste da ne mogu da se razdvoje – reče ona oštro.

– Mama, mogu li da dobijem pigmejsku pufnu? – odjednom upita Džini.

– Pig... šta? – oprezno upita gospođa Vizli.

– Vidi ih, baš su cakane...

Gospođa Vizli se pomeri u stranu da vidi te pigmejske pufne, a Hariju, Ronu i Hermioni smesta se ukaza nezaklonjen pogled kroz izlog. Drako Melfoj je sasvim sam jurio ulicom. Kada je prolazio pored *Vizlijevskih čarobnjačkih ludorija*, pogledao je preko ramena. Nekoliko sekundi kasnije zamakao je izvan vidokruga izloga, te ga izgubiše iz vida.

– Pitam se gde mu je mamica – reče Hari mrgodno.

– Reklo bi se da joj je umakao – reče Ron.

– Zašto? – upita Hermiona.

Hari ne reče ništa, ali je napregnuto razmišljao. Narcisa Melfoj ne bi dobrovoljno ispustila iz vida svog dičnog sina. Mora da se Melfoj svojski potrudio da se oslobodi njenog stiska. Poznajući Melfoja, i nimalo ga ne simpatišući, Hari je bio siguran da razlog ne može biti bezazlen.

Osvrnuo se oko sebe. Gospođa Vizli i Džini naginjale su se ka pigmejskim pufnama. Gospodin Vizli je očarano ispitivao špil obeleženih normalskih karata. Fred i Džordž su pomagali mušterijama da se snađu. S druge strane stakla, Hagrid je stajao leđima okrenut njima, i gledao tamo-amo po ulici.

– Brzo ispod ovoga – reče Hari, izvlačeći Nevidljivi ogrtač iz torbe.

– Oh... ne znam, Hari – reče Hermiona gledajući u nedoumici prema gospođi Vizli.

– *Dolazi!* – podviknu joj Ron.

Na trenutak je oklevala, a onda se zavukla ispod Ogrtača, zajedno s Harijem i Ronom. Niko nije primetio da su nestali. Svi su bili i suviše zainteresovani za

Fredove i Džordžove proizvode. Hari, Ron i Hermiona probiše se do vrata što su brže mogli, ali kada su stigli na ulicu, Melfoj je već bio nestao, podjednako uspešno kao i oni.

– Išao je u onom pravcu – promrmlja Hari što je moguće tiše, tako da ih Hagrid, koji je pevušio, ne čuje. – Hajd' mo.

Iskradoše se pored njega, zavirujući levo i desno, kroz izloge i vrata, dok Hermiona ne pokaza prstom napred.

– To je on, zar ne? – prošaputa ona. – Skreće nalevo?

– Veliko iznenađenje – došapnu Ron.

Jer, Melfoj je pogledao oko sebe, a onda skliznuo u Nokturn-aleju i iščezao s vidika.

– Brzo, ili ćemo ga izgubiti – reče Hari ubrzavši korak.

– Videće nam se stopala! – upozori ih Hermiona zabrinuto pošto joj se Ograč malo zalepršao oko članaka. Sada im je bilo mnogo teže da se utroje skrivaju ispod njega.

– Nije važno – reče Hari nestrpljivo – samo požuri!

Ali Nokturn-aleja, sporedna ulica posvećena Mračnim veštinama, bila je potpuno pusta. Virili su kroz izloge dok su prolazili, ali kao da ni u jednoj radnji nije bilo mušterija. Hari je pretpostavljao da bi kupovina Mračnih rekvizita u ovo opasno i sumnjičavo doba bila prilično riskantna – ili bi to pre bila činjenica da vas vide kako te stvari kupujete.

Hermiona ga snažno uštinu za ruku.

– Joj!

– Pst! Vidi! Tu je, unutra! – prodakta ona Hariju u uvo.

Bili su pred jedinom radnjom u Nokturn-aleji koju je Hari ikada posetio: kod *Bordžina i Berksa*, gde su se prodavali raznorazni zlokobni predmeti. Tamo je, usred vitrina punih lobanja i starih boca, stajao Drako Melfoj, okrenut leđima, jedva vidljiv iza istog onog velikog crnog ormana u kom se Hari jednom krio da bi izbegao Melfoja i njegovog oca. Sudeći po pokretima ruku, Melfoj je vrlo žustro govorio. Vlasnik radnje, gospodin Bordžin, pogrbljen čovek masne kose, stajao je okrenut Melfoju. Na licu je imao čudan izraz ozlojeđenosti pomešane sa strahom.

– Kad bismo samo mogli da čujemo šta pričaju! – reče Hermiona.

– Možemo! – reče Ron ushićeno. – Čekaj... prokleti...

On ispusti nekoliko kutija koje je još vukao sa sobom, trapavo uzimajući najveću.

– Produžne uši, vidi!

– Fantastično! – reče Hermiona kad Ron odmota dugačke niti boje mesa i poče da ih provlači ispod vrata. – O, nadam se da vrata nisu zaštićena Neprobojnim...

– Nisu! – reče Ron razdragano. – Slušaj!

Skupili su glave jednu uz drugu i napregnuto slušali na kraju tih žica, kroz koje se Melfojev glas čuo jasno i glasno, kao da su uključili radio.

– ...znaš kako da je popraviš?

– Možda – reče Bordžin, tonom koji je nagoveštavao da ne želi ništa da obeća. – Ipak, moram najpre da je vidim. Zašto je nisi doneo u radnju?

– Ne mogu – reče Melfoj. – Mora da stoji tamo. Treba samo da mi kažeš kako to da uradim.

Hari vide kako se Bordžin nervozno oblizuje.

– Pa, ako ne mogu da je vidim, kažem ti da će biti vrlo teško. Ne mogu ništa da garantujem.

– Ne? – reče Melfoj, a Hari je znao, po njegovom tonu, da se Melfoj podrugljivo smeška. – Možda će te ovo naterati da budeš malo sigurniji.

On se pomeri ka Bordžinu i sada nije mogao da se vidi od vitrina. Hari, Ron i Hermiona se odgegaše postrance ne bi li ga držali na oku, ali mogli su da vide samo Bordžina, koji je izgledao veoma preplašeno.

– Ako ikome kažeš – reče Melfoj – biće odmazde. Znaš Fenrira Surog? On je porodični prijatelj, navraćaće s vremena na vreme da bi bio siguran da posvećuješ punu pažnju ovom problemu.

– Nema potrebe za...

– Ja ću o tome da odlučim – reče Melfoj. – Pa, bolje da idem. I ne zaboravi da *ovu* čuvaš na sigurnom. Biće mi potrebna.

– Možda bi želeo sad da je uzmeš?

– Ne, naravno da ne bih, glupavi čoveče, kako bih je nosio ulicom? Samo nemoj da je prodaš.

– Nipošto... gospodine.

Bordžin mu se duboko nakloni, onako kako ga je Hari onda video da se klanja Lucijusu Melfoju.

– Nikome ni reči, Bordžine, što znači ni mojoj majci, razumeš li?

– Naravno, naravno – promrmlja Bordžin ponovo se klanjajući.

Sledećeg trenutka zvono na vratima glasno zazvecka i Melfoj se iskrade iz radnje, vrlo zadovoljan sobom. Prošao je tako blizu Harija, Rona i Hermione da su osetili kako im je Ogrtač zalepršao oko kolena. Bordžin ostade sleđen u radnji, a njegov usiljeni osmeh beše iščezao. Izgledao je zabrinuto.

– Šta to bi? – prošaputa Ron namotavajući produžne uši.

– Pojma nemam – reče Hari napregnuto razmišljajući. – Hoće da mu se nešto popravi... i hoće da rezerviše nešto odatle... jeste li videli šta je pokazivao kad je rekao „ovu“.

– Ne, bio je iza ove vitrine...

– Vas dvojica ostanite ovde – prošaputa Hermiona.

– Šta to...?

Ali Hermiona je već izronila ispod Ogrtača. Proverila je frizuru ogledajući se u izlogu, a onda umarširala u prodavnicu, uz ponovnu zveku zvonca. Ron ponovo brže-

bolje spusti produžne uši ispod vrata i dodade jednu žicu Hariju.

– Zdravo, kakvo užasno jutro, zar ne? – živahno reče Hermiona Bordžinu, koji ne odgovori, ali joj uputi sumnjičav pogled. Veselo pevušeći, Hermiona se šetkala između gomila izloženih stvarčica.

– Je li ova ogrlica na prodaju? – upita ona zastavši ispred jedne zastakljene vitrine.

– Ako imaš hiljadu i petsto galeona – reče Bordžin hladno.

– O... pa... ne, nemam baš toliko – reče Hermiona, šetkajući po radnji. – A šta je s ovom ljupkom... ovaj... lobanjom?

– Šesnaest galeona.

– Dakle, na prodaju je? Da je možda... ne čuvate za nekoga?

Bordžin je pogleda ispod oka. Hari je imao opak osećaj da on tačno zna na šta Hermiona cilja. Očito je i Hermiona osetila da je zaribala, jer odjednom potpuno zaboravi na opreznost.

– Radi se o ... pa... dečko koji je upravo bio ovde, Drako Melfoj, on mi je drug, a hoću da mu kupim rođendanski poklon. Ali, ako je već nešto rezervisao, ja ne želim da mu kupim to isto, pa... ovaj...

Priča je, po Harijevom mišljenju, bila vrlo klimava, a očigledno je i Bordžin isto mislio.

– Napolje – reče oštro. – Gubi se!

Hermiona nije čekala da joj se dvaput kaže, već je pojurila ka vratima, dok joj je Bordžin bio za petama. Kad zvonce ponovo zvecnu, Bordžin zalupi vrata za njom i stavi znak „Zatvoreno“.

– Pa – reče Ron ponovo prebacujući Ogrtač preko Hermione. – Vredelo je pokušati, mada si bila pomalo providna...

– Pa, sledeći put mi ti pokaži kako se to radi, majstoru misterija! – prasnu ona.

Ron i Hermiona su se prepirali sve dok nisu stigli u *Vizlijevske čarobnjačke ludorije*, gde su morali da prestanu kako bi se neopaženo prošunjali pored vidno zabrinutih gospođe Vizli i Hagrida, koji su očigledno primetili njihovo odsustvo. Kad su već bili u radnji, Hari smota Nevidljivi ogrtač i sakri ga u torbu, a zatim se pridruži Ronu i Hermioni upravo u trenutku kada su, odgovarajući na optužbe gospođe Vizli, počeli da je ubeđuju da su sve vreme bili u sobi pozadi, ali da nije dovoljno pažljivo gledala.

7. Klub pužića

Hari je veliki deo poslednje nedelje raspusta pokušavao da pronikne u značenje Melfojevog ponašanja u Nokturn-aleji. Najviše ga je uznemirio zadovoljan izraz Melfojevog lica dok je napuštao radnju. Ono čemu se Melfoj raduje ne može biti dobra vest. Sekiralo ga je i to što ni Ron ni Hermiona nisu ispoljavali zainteresovanost za Melfojeve aktivnosti koliko i on: ili se bar činilo da su im već posle nekoliko dana dosadile rasprave o tome.

– Da, već sam se složila da tu nisu čista posla – reče Hermiona pomalo nestrpljivo. Sedela je na prozorskoj dasci u Fredovoj i Džordžovoj sobi, podigavši noge na jednu kartonsku kutiju, nevoljno odvojivši pogled od novog primerka *Višeg nivoa prevođenja runa*. – Ali zar se nismo složili da može biti više objašnjenja?

– Možda je slomio svoju Ruku slave? – reče Ron neodređeno, pokušavajući da ispravi savijene repne grančice na svojoj metli. – Sećaš se one smežurane ruke koju je Melfoj imao?

– A šta ćemo s onim kad je rekao: „I ne zaboravi da *ovu* čuvaš na sigurnom“? – upita Hari po ko zna koji put. – Zvučalo mi je kao da Bordžin ima još jedan takav

slomljen predmet, a Melfoj ih želi oba.

– Misliš? – reče Ron pokušavajući da sastruže prljavštinu sa drške metle.

– Da – reče Hari. Kad ni Ron ni Hermiona ne odgovoriše, on reče: – Melfojev otac je u Askabanu. Zar ne misliš da bi Melfoj voleo da se osveti?

Ron ga pogleda, trećući.

– Melfoj da se sveti? Šta on tu može?

– Upravo to ti i govorim, ne znam! – reče Hari frustrirano. – Ali nešto smeru, i mislim da to treba ozbiljno da shvatimo. Otac mu je Smrtožder i...

Hari prekide misao, upirući pogled u prozor iza Hermione, i zinu. Upravo mu se javila zapanjujuća pomisao.

– Hari? – reče Hermiona brižnim glasom. – Šta nije u redu?

– Nije valjda da te ponovo peče ožiljak? – nervozno upita Ron.

– On je Smrtožder – reče Hari lagano. – On je zamenio svog oca, i sada je i sâm Smrtožder!

Nastupi tajac, a onda Ron prasnu u smeh.

– *Melfoj?* Tek mu je šesnaest, Hari! Misliš da bi Znaš-Već-Ko dozvolio da mu se *Melfoj* pridruži?

– Ne deluje nimalo verovatno, Hari – reče Hermiona prigušenim glasom. – Na osnovu čega misliš...

– Kod Madam Aljkavuše... Nije ga ni dotakla, a on je vrisnuo i trgnuo ruku kao oparen kad je krenula da mu zavrće rukav. I to levi. Utisnut mu je beleg Mračnog znaka.

Ron i Hermiona se pogledaše.

– Pa... – poče Ron ne baš ubeđen.

– Mislim da je samo hteo da se izvuče odande, Hari – reče Hermiona.

– Pokazao je Bordžinu nešto što nismo smeli da vidimo – nastavi Hari tvrdoglavo. – Nešto što je ozbiljno preplašilo Bordžina. Bio je to Znak, znam... Pokazivao je Bordžinu s kim ima posla, videli ste kako je Bordžin ozbiljno primao sve što čuje.

Ron i Hermiona se ponovo pogledaše.

– Nisam baš sigurna, Hari...

– Aha, i dalje ne verujem da bi Znaš-Već-Ko dozvolio da mu se Melfoj pridruži...

Ozlojeđen, ali i dalje apsolutno ubeđen da je u pravu, Hari zgrabi hrpu prljavih dresova za kvidič i izađe iz sobe. Gospođa Vizli ih je danima molila da ne ostavljaju pranje i pakovanje za poslednji trenutak. U hodniku na spratu nalete na Džini, koja se vraćala u svoju sobu noseći hrpu sveže oprane odeće.

– Ne bih sada išla u kuhinju – upozori ga ona. – Prepuna je Flegme.

– Paziću da ne postanem flegmatičan – nasmeja se Hari.

I zaista, kada je ušao u kuhinju zatekao je Fler kako sedi za stolom raspredajući o venčanju s Bilom, dok ju je gospođa Vizli netremice posmatrala preko hrpe samoljuštećeg prokelja, vidno zlovoljna.

– ...Bil i ja smo otlučili da imamo samo tfe deferuše, Džini i Gabrijela baš slatko isgledaju skupa. Mislim da ih obučem u bledozlatno – rose bi se ušasno slagalo s Džininom kosom...

– A, Hari! – oglasi se gospođa Vizli, presekavši Flerin monolog. – Baš dobro, htela sam da ti objasnim nešto o bezbednosnim aranžmanima za sutrašnji put u Hogvorts. Ponovo ćemo dobiti kola od Ministarstva, a na stanici će nas sačekati Aurori...

– Hoće li i Tonks biti tamo? – upita Hari dajući joj svoju opremu za kvidič.

– Ne, ne bih rekla, ona je stacionirana negde drugde, po onome što mi je Artur rekao.

– Ta Tonks je baš prestala da fodi računa o sepi – razmišljala je glasno Fler, proučavajući sopstveni zadivljujuć odraz na poledini kašike. – Felika greška, ako mene pitate...

– Da, *hvala ti* – reče gospođa Vizli zajedljivo, ponovo presekavši Fler. – Bolje počni da se spremaš, Hari, hoću da mi kovčezi budu spremni večeras, ako je moguće, da ne bismo sve radili navrat-nanos u zadnji čas.

U stvari, njihov odlazak sledećeg jutra protekao je mirnije nego inače. Kola iz Ministarstva dovezla su se do ulaza u *Jazbinu* i zatekla ih kako čekaju: zapakovani kovčezi, Hermionina mačka, Krukšenks, bezbedno zatvorena u svoju putnu korpu, i Hedviga, pa Ronova sova Prasvidžen i Džinina nova purpurna pigmejska pufna Arnold, svi u kavezima.

– *Au revoir*, 'Ari – reče Fler grleno, poljubivši ga za rastanak. Ron požuri napred, pun nade, ali mu Džini podmetnu nogu i on pade, pruživši se u prašinu pod Flerinim nogama. Besan, zajapuren i sav prašnjav, on pojuri u kola ne rekavši zbogom.

Na stanici Kings kros nije ih čekao razdragani Hagrid. Umesto njega, dva bradata, smrkuta Aurora u tamnim normalskim odelima pokrenuše se čim se auto zaustavio, prišavši društancetu sa strane, i umarširaše s njima u stanicu bez reči.

– Brzo, brzo, kroz pregradu – reče gospođa Vizli, koja je bila pomalo usplahirena zbog te stroge efikasnosti. – Bolje da Hari ide prvi, sa...

Upitno pogleda u jednog od Aurora, koji joj kratko klimnu, zgrabi Harija za mišicu i pokuša da ga provuče kroz barijeru između perona devet i deset.

– Mogu sâm da hodam, hvala – reče Hari srdito, istrgavši ruku iz Aurorovog stiska. Pogura svoja kolica pravo u čvrstu pregradu, zanemarujući svog ćutljivog družbenika, i nađe se, sekundu kasnije, na peronu devet i tri četvrtine, gde je skerletni *Hogvorts ekspres* stajao izbacujući paru poviše gomile.

Kroz nekoliko trenutaka pridružiše mu se Hermiona i Vizlijevi. Ne čekajući da se posavetuje sa svojim turobnim Aurorom, Hari pokaza Ronu i Hermioni da pođu za njim peronom, da potraže neki prazan kupe.

– Ne možemo, Hari – reče Hermiona izvinjavajuće. – Ron i ja moramo najpre u

vagon za asistente, a zatim ćemo malo da patroliramo po hodnicima.

– A, da, zaboravio sam – reče Hari.

– Bolje odmah uđite u voz, svi, imate još samo nekoliko minuta – reče gospođa Vizli gledajući na sat. – Pa, lepo se provedi u ovom polugodištu, Rone...

– Gospodine Vizli, možemo li da porazgovaramo nakratko – upita Hari odlučivši da na licu mesta iskoristi priliku koja mu se ukazala.

– Naravno – reče gospodin Vizli, koji je izgledao pomalo iznenađeno, ali pođe za Harijem u stranu da ih drugi ne bi čuli.

Hari je o svemu pažljivo promislio i zaključio da je, ako već mora nekom to da ispriča, onda gospodin Vizli prava osoba. Najpre zato što radi u Ministarstvu, pa je u najboljem položaju da preduzme dalju istragu, i drugo, zato što mu se činilo da nema rizika da gospodin Vizli eksplodira od besa.

Dok su se udaljavali, video je kako gospođa Vizli i turobni Auror sumnjičavo gledaju prema njima.

– Kada smo bili u Dijagon-aleji... – počeo Hari, ali ga gospodin Vizli predupredi smejući se:

– Hoćeš da mi otkriješ kuda ste ti, Ron i Hermiona nestali, umesto da budete u zadnjem delu Fredove i Džordžove radnje?

– Kako ste...?

– Hari, moliću lepo. Pričaš s čovekom koji je odgajio Freda i Džordža.

– Ovaj... da, u redu, nismo bili u zadnjoj prostoriji.

– Dobro, da čujemo ono najgore.

– Pa, sledili smo Draka Melfoja. Koristili smo moj Nevidljivi ogrtač.

– Jeste li imali neki naročit razlog za to, ili je to bio čist ćef?

– Mislio sam da Melfoj nešto smeru – reče Hari ne obazirući se na razdražljivost pomešanu sa zabavljenošću na licu gospodina Vizlija. – Umakao je od svoje majke, i hteo sam da saznam zašto.

– Naravno da jesi – reče gospodin Vizli pomalo rezignirano. – Pa? Jesi li otkrio zašto?

– Otišao je kod *Bordžina i Berksa* – reče Hari – i počeo da kinji tog čoveka, Bordžina, da mu ovaj pomogne da nešto popravi. Rekao je kako želi da mu Bordžin sačuva još nešto. Izgledalo je kao da se radi o istoj stvari koju je Bordžin trebalo da mu popravi. Kao da su te dve stvari u paru. I...

Hari duboko udahnu.

– Ima još nešto. Videli smo kako je Melfoj skočio kao oparen kad je Madam Aljkavuša pokušala da ga uhvati za levu ruku. Mislim da je obeležen Mračnim znakom. Mislim da je zamenio svog oca u ulozi Smrtoždera.

Gospodin Vizli je izgledao zatečen. Posle jednog trenutka reče: – Hari, sumnjam da bi Znaš-Već-Ko dozvolio šesnaestogodišnjaku...

– Da li iko stvarno zna šta bi Znaš-Već-Ko hteo ili ne bi hteo? – upita Hari ljutito.

– E, pa, izvinite, gospodine Vizli, ali zar ne bi bilo dobro da se to istraži? Ako Melfoj želi da mu se nešto popravi, i ako mora da zapreti Bordžinu da mu ovaj to izvede, mora da je to nešto Mračno ili opasno, zar ne?

– Da budem iskren, Hari, sumnjam u to – reče gospodin Vizli polako. – Znaš, kad je Lucijus Melfoj uhapšen, izvršili smo pretres u njegovoj kući. Odneli smo sve što bi moglo da bude opasno.

– Mislim da ste nešto propustili – reče Hari tvrdoglavo.

– Pa, moguće je – reče gospodin Vizli, ali Hari nije bio siguran da li mu gospodin Vizli samo povlađuje.

Iza njih se začu zvižduk. Gotovo svi su se već ukrcali u voz i vrata su se zatvarala.

– Bolje da požuriš – reče gospodin Vizli, a gospođa Vizli doviknu: – Brzo, Hari!

Požurili su napred, a gospodin i gospođa Vizli pomogli su mu da ukrca kovčeg u voz.

– Dušo, dolaziš kod nas za Božić, sve je sređeno s Dambldorom, vidimo se uskoro – reče gospođa Vizli kroz prozor kad Hari zalupi vrata vagona za sobom i voz krenu.

– Vodi računa o sebi i...

Voz je polako ubrzavao.

– ...budi dobar i...

Sad je već trčala da bi ga videla.

– ...čuvaj se!

Hari je mahao sve dok voz nije skrenuo iza ugla, a gospodin i gospođa Vizli nestali s vidika, a zatim se osvrnuo da vidi gde su se ostali smestili. Pretpostavljao je da su se Ron i Hermiona pridružili onima u asistentskom vagonu, ali malo niže u hodniku stajala je Džini, i ćaskala s nekim prijateljicama. On se probi do nje tegleći kovčeg.

Ljudi su besramno piljili u njega dok je prolazio. Čak su pritiskali lica uza staklenu pregradu svojih kupea da bi ga pogledali. Očekivao je da će ovog polugodišta biti više zurenja i buljenja, posle svih tih glasina o „Izabranom“ u *Dnevnom proroku*, ali nije mu prijao taj osećaj da je stalno pod reflektorima. Potapšao je Džini po ramenu.

– Hoćeš da pronađemo kupe?

– Ne mogu, Hari. Dogovorila sam se da se nađem s Dinom – reče Džini živahno. – Vidimo se kasnije.

– Važi – odgovori Hari. Osećao je čudnu ljutnju dok je odlazila, lepršajući svojom dugom riđom kosom. Toliko se navikao na njeno prisustvo za vreme raspusta da je skroz zaboravio da se Džini nikad nije družila s njim, Ronom i Hermionom kad su u školi. Onda trepnu, a zatim pogleda oko sebe: bio je okružen devojkama koje su ga gledale kao hipnotisane.

– Čao, Hari! – začu se poznati glas iza njega.

– Neville! – s olakšanjem reče Hari, okrenuvši se prema dečaku okruglastog lica

koji se probijao ka njemu.

– Zdravo, Hari – reče devojka duge kose i ogromnih, maglovitih očiju, koja je išla odmah iza Nevila.

– Luna, ćao, kako si?

– Baš fino, hvala – reče Luna. Privijala je neki magazin uz grudi. Na naslovnoj strani je velikim slovima pisalo da se unutra nalazi jedan par besplatnih avetinjskih naočara.

– *Cepidlaka* i dalje dobro ide, je l' da? – upita Hari, koji je osećao izvesne simpatije prema tom magazinu, jer je prethodne školske godine dao ekskluzivan intervju za njega.

– O, da, tiraž raste – reče Luna veselo.

– Da nađemo slobodna mesta – reče Hari, i njih troje krenuše po vozu kroz gomile đaka koji su ćutke buljili. Najzad nađoše prazan kupe i Hari zahvalno jurne unutra.

– Zure čak i u *nas* – reče Nevil pokazujući na sebe i Lunu – zato što smo s tobom!

– Zure u vas zato što ste i vi bili u Ministarstvu – reče Hari smeštajući svoj kovčeg u rešetku za prtljag. – *Dnevni prorok* je pisao o našoj maloj pustolovini, sigurno ste to videli.

– Da, mislio sam da će baka biti ljuta zbog tolikog publiciteta – reče Nevil – ali bila je vrlo zadovoljna. Kaže da najzad počinjem da se ugledam na svog tatu. Kupila mi je nov štapić, vidi!

On ga izvuče i pokaza Hariju.

– Od trešnjevog drveta i jednorogove dlake – reče ponosno. – Mislimo da je to jedan od poslednjih koje je Olivander prodao, jer je već sledećeg dana nestao... Ej, vraćaj se, Trevore!

I on zaroni pod sedište da pronade žapca koji je po ko zna koji put pokušao da se oslobodi.

– Hoćemo li i ove godine nastaviti s okupljanjima Dambldorove armije, Hari? – upita Luna vadeći par psihodeličnih naočara iz *Cepidlake*.

– Nema svrhe sad kad smo se oslobodili Ambridžove, je li tako? – reče Hari sedajući. Nevil lupi glavom o sedište dok se izvlačio ispod njega. Bio je izuzetno razočaran.

– Baš sam voleo DA! Mnogo sam naučio s tobom!

– I ja sam uživala na tim časovima – reče Luna smireno. – Osećala sam se kao da imam prijatelje.

To je bila jedna od neprijatnih stvari koje je Luna često govorila, i koje su u Hariju stvarale osećaj neuhvatljive mešavine sažaljenja i stida. Međutim, pre nego što je stigao da odgovori, ispred njihovog kupea se začu komešanje. Grupa devojčica sa četvrte godine šaputala je i kikotala se s druge strane okna.

– Pitaj ga ti!

– Ne, ti!

– Ja ću!

I jedna od njih, smeon devojčurak krupnih tamnih očiju, isturene vilice i duge crne kose, probi se kroz vrata.

– Čao, Hari. Ja sam Romilda, Romilda Vejn – reče glasno i samouvereno. – Zašto nam se ne pridružiš u našem kupeu? Ne moraš da sediš s *njima* – dodade glumljenim šapatom, pokazujući na Nevilovu zadnjicu koja je ponovo izvirivala ispod sedišta dok je pipkao rukama tamo-amo tragajući za Trevorom, i na Lunu, koja je sada nosila svoje besplatne avetinjske naočare, koje su joj davale izgled sumanute šarene sove.

– To su moji prijatelji – reče Hari hladno.

– O – reče devojčica, vrlo iznenađena time. – O, u redu.

I ona se povuče, zatvorivši vrata za sobom.

– Ljudi očekuju da imaš prijatelje koji su više kul od nas – reče Luna, još jednom ispoljivši svoj talenat za postidujuću iskrenost.

– Vi jeste kul – reče Hari kratko. – Niko od njih nije bio u Ministarstvu. Nisu se oni borili rame uz rame sa mnom.

– Baš lepo od tebe što to kažeš – zadovoljno se nasmeši Luna, još više nabi avetinjske naočare na nos, i smesti se da čita *Cepidlaku*.

– Ipak, nismo se mi suočili s *njim* – reče Nevil iskobeljavši se ispod sedišta i uspravi se, pun prašine u kosi i s bezvoljnim Trevorom u ruci. – Ti si to učinio. Treba da čuješ kako moja baka priča o tebi. *Taj Hari Poter ima jaču petlju nego čitavo Ministarstvo magije!* Sve bi dala da si joj ti unuk>...

Hari se s nelagodom nasmeja i promeni temu što je brže mogao, prešavši na rezultate O.Č.N.-a. Dok je Nevil recitovao svoje ocene i glasno se pitao da li bi mu dozvolili da za O.I.Č.T. uzme i Preobražavanja, iz kojeg je dobio tek ocenu „Prihvatljivo“, Hari ga je posmatrao, ali ga zapravo nije slušao.

Voldemort je razorio Nevilovo detinjstvo, baš kao i Harijevo, ali Nevil nije imao pojma koliko mu je malo falilo da doživi Harijevu sudbinu. Proročanstvo se moglo odnositi na bilo kojeg od njih dvojice, ali iz zagonetnih, samo njemu znanih razloga Voldemort je izabrao da veruje da je Hari taj na koga se mislilo.

Da je Voldemort izabrao Nevila, Nevil bi sedeo preko puta Harija s ožiljkom u obliku munje i teretom proročanstva na svojim plećima... ili ne bi? Da li bi Nevilova majka umrla da bi ga spasla, kao što je Lili umrla za Harija? Svakako da bi... ali šta ako ona ne bi bila u stanju da se postavi između svog sina i Voldemorta? Da li bi tada uopšte postojao „Izabrani“? Ili samo prazno mesto na kome Nevil sada sedi, i Hari bez ožiljka, koga bi na rastanku ljubila njegova rođena majka, a ne Ronova?

– Jesi li dobro, Hari? Čudno izgledaš – reče Nevil.

Hari se prenu.

– Izvini... ja...

– Spopali su te propastanci? – upita Luna saosećajno, zviřeći u Harija kroz svoje ogromne obojene naočari.

– Mene... ko?

– Propastanci... nevidljivi su, prolete ti kroz uši i pomute pamet – reče ona. – Mislim da sam osetila jednog kako je prozujao ovuda.

Ona zamlatara rukama po vazduhu kao da odbija ogromne nevidljive noćne leptire. Hari i Nevil se krišom pogledaše i brže-bolje zapodenuše razgovor o kvidiču.

Kroz prozore voza izgledalo je da je vreme napolju vrlo promenljivo, kao što je bilo čitavog leta. Prošli su kroz područja čiste izmaglice, pa opet izronili na slabašnu, prozračnu sunčevu svetlost. I tokom jednog od tih vedrih perioda, kada je sunce udaralo direktno odozgo, Ron i Hermiona najzad udoše u njihov kupe.

– Voleo bih da kolica s ručkom požure već jednom, umirem od gladi – reče Ron čežljivo, sručivši se u sedište pored Harija i trljajući stomak. – Čao Nevile, čao Luna. Pogodi šta ima novo? – dodade on okrećući se prema Hariju. – Melfoj ne obavlja dužnost asistenta. Samo sedi u kupeu s ostalim sliterincima, videli smo ga dok smo prolazili.

Hari se uspravi u sedištu, zainteresovan. Nije ličilo na Melfoja da propusti priliku da demonstrira svoju moć asistenta, koju je s onolikom radošću zloupotrebljavao tokom čitave prethodne godine.

– Šta je uradio kad te je video?

– Uobičajeno – reče Ron nemarno, izvodeći ružan gest rukom. – Ne liči na njega, zar ne? Mislim... *ovo* liči... – on ponovo načini isti pokret – ali zašto nije tamo napolju da kinji prvake?

– Nemam pojma – reče Hari, ali mozak mu je grozničavo radio. Zar to ne izgleda kao da Melfoj ima na umu stvari mnogo važnije od maltretiranja mlađih učenika?

– Možda mu se više sviđao inkvizitorski odred – reče Hermiona. – Možda mu je posle toga zvanje asistenta i suviše bezazleno.

– Ne bih rekao – reče Hari. – Mislim da je on...

Ali pre nego što je stigao da izloži svoju teoriju, vrata kupea se naglo otvoriše i jedna trećakinja ulete kao bez daha.

– Moram da uručim ovo Nevilu Longbotomu i Hariju P-poteru – promuca ona zbunjeno kad srete Harijev pogled, i pocrvene. Izvadila je dva svitka pergamenta uvezana ljubičastom vrpcom. Zbunjeni, Hari i Nevil uzeše svitke, adresirane na njih, a devojčica se brže-bolje istetura iz kupea.

– Šta je to? – upita Ron dok je Hari odmotavao svitak.

– Pozivnica – reče Hari.

Hari,

Bio bih očaran kad bi mi se pridružio na ručku u kupeu C.

Srdačno,

profesor H.E.F. Pužorog

– Ko je profesor Pužorog? – upita Nevil zbunjeno gledajući u svoju pozivnicu.
– Novi nastavnik – reče Hari. – Pa, pretpostavljam da treba da pođemo, zar ne?
– Ali šta hoće od mene? – upita Nevil nervozno, kao da očekuje kaznenu nastavu.
– Nemam pojma – reče Hari, što nije bilo sasvim tačno, mada još nije imao dokaza da je njegovo nagađanje ispravno. – Slušaj – dodade, jer mu je upravo sinula ideja – hajde da odemo do tamo ispod Nevidljivog ogrtača, da usput bolje osmotrimo Melfoja, i vidimo šta smeru.

Međutim, od te ideje nije bilo ništa: hodnici su bili pretrpani ljudima koji su iščekivali kolica s ručkom, te je bilo nemoguće da se između njih probiju noseći preko sebe Nevidljivi ogrtač. Hari ga sa žaljenjem vrati u torbu, razmišljajući kako bi bilo lepo da može da ga stavi, makar da izbegne to silno piljenje, koje je izgleda postalo još izraženije nego kad je prošli put prolazio kroz voz. Svaki čas bi učenici nahrupili iz svojih kupea da ga bolje osmotre. Izuzetak je bila Čo Čang, koja je uletela u svoj kupe čim je videla da Hari dolazi. Dok je Hari prolazio pored njenog kupea, kroz staklo ju je video udubljenu u razgovor s njenom prijateljicom Marijetom, koja je imala debeo sloj šminke, ali joj ni to nije pomoglo da prikrije čudne grupice bubuljica koje su joj se i dalje prostirale po licu. Zlobno se smeškajući, Hari nastavi.

Kad su stigli u kupe C, videli su da nisu jedini koje je Pužorog pozvao, mada je, sudeći po Pužorogovoj oduševljenoj dobrodošlici, Hari najtoplije dočekan.

– Hari, momče! – reče Pužorog poskočivši kad ga je video, tako da njegov veliki plišom prekriveni stomak zauze sav preostali prostor u kupeu. Njegova blistava ćelava glava i veliki srebrni brkovi jarko su se presijavali na suncu, baš kao i zlatna dugmad na njegovom prsluku. – Drago mi je što te vidim, baš mi je drago! A ti mora da si gospodin Longbotom!

Nevil klimnu glavom, delujući preplašeno. Pužorog im pokaza rukom i oni se smestiše na jedina dva preostala slobodna sedišta, koja su bila najbliža vratima. Hari osmotri ostale pozvane učenike. Prepoznao je sliterinca s njihove godine, bila su tu i dva dečaka iz sedmog razreda koje Hari nije poznavao i, prignječena u ćošku pored Pužoroga i delujući kao da ni sama ne zna kako je tu dospela, Džini.

– Da li poznajete sve prisutne? – upita Pužorog Harija i Nevila. – Blejz Zabini je na vašoj godini, naravno...

Zabini ne pokaza nikakav znak da ih prepozna, niti ih pozdravi, kao što ni Hari i Nevil ne pozdraviše njega. Grifindorski i sliterinski đaci nisu se podnosili iz principa.

– Ovo je je Kormak Maklagen. Možda ste se već sreli... Ne?

Maklagen, visok čupav mladić, mahnu u znak pozdrava, a Hari i Nevil zauzvrat klimnuše glavom.

– ...a ovo Markus Belbi, ne znam da li...?

Belbi, koji je bio mršav i vidno nervozan, usiljeno se nasmeši.

– ...a ova šarmanтна mlada dama kaže mi da vas poznaje! – dovrši Pužorog.

Džini se iskezi Hariju i Nevilu iza Pužorogovih leđa.

– Pa, dakle, ovo je nešto najljepše – reče Pužorog prijatnim glasom. – Prilika da vas upoznam malo bolje. Evo, uzmete salvetu. Spakovao sam sebi ručak, kolica su, koliko se sećam, puna štapića od likorike, a stomak sirotog starca nije baš za takve stvari... malo fazanovine, Belbi?

Belbi se trže i uze, kako se činilo, polutku hladne fazanovine.

– Baš sam objašnjavao mladom Markusu da sam imao zadovoljstvo da predajem njegovom ujaku Damoklu – reče Pužorog Hariju i Nevilu, sada dodajući korpicu sa zemičkama. – Istaknuti čarobnjak, izvanredan, zaista je zaslužio Orden Merlina. Da li viđaš ujaka, Markuse?

Na nesreću, Belbi je upravo napunio usta fazanovinom, i u žurbi da odgovori Pužorogu naglo ju je progutao, pomodreo u licu i počeo da se guši.

– *Anapneo* – reče Pužorog mirno uperivši štapić u Belbija, čiji disajni putevi odjednom postadoše prohodni.

– Ne... ne baš često – reče Belbi suznih očiju.

– Pa, naravno, sigurno je zauzet – reče Pužorog ispitivački pogledavši u Belbija. – Sumnjam da bi pronašao vukotrovni napitak da nije naporno radio!

– Valjda... – reče Belbi, koji se izgleda plašio da uzme drugi zalogaj fazanovine dok ne bude siguran da je Pužorog završio s njim. – Ovaj... on i moj tata nisu u najboljim odnosima, znate, pa ne znam mnogo o...

Glas mu utihnu kad mu se Pužorog hladno osmehnu i, umesto njemu, okrenu se Maklagenu.

– *A ti*, Kormak – reče Pužorog – slučajno znam da često viđaš svog ujaka Tiberijusa, jer on ima sjajnu sliku na kojoj vas dvojica lovite nogorepe1 u Norfoku, ako se ne varam?

– O, da, to je bilo zabavno – reče Maklagen. – Išli smo sa Berti Higs i Rufusom Skrimdžerom... to je bilo pre nego što je postao ministar, naravno...

– O, poznaješ i Berti i Rufusa? – zadovoljno se smeškao Pužorog ponudivši im poslužavnik s pitama. Ali je, nekako, preskočio Belbija. – Nego, kaži mi...

Bilo je kao što je Hari i pretpostavljao da će se desiti. Svi pozvani bili su povezani s nekim poznatim i uticajnim... svi osim Džini. Majka Zabinija, koji je ispitivan posle Maklagena, bila je čuvena lepotica-veštica (na osnovu onoga što je Hari uspeo da razazna, udavala se sedam puta, a svi muževi su joj umirali zagonetnom smrću i ostavljali joj hrpe zlata). Došao je red na Nevila: tih deset minuta bilo je vrlo neprijatno, jer su Belatriks Lestrejndž i par njenih smrtožderskih pajtaša mučili Nevilove roditelje, poznate Aurore, sve dok ovi nisu izgubili razum. Na kraju Pužorogovog razgovora s Nevilom, Hari je imao utisak da Pužorog još nije doneo sud o Nevilu, jer čeka da vidi u kojoj meri je Nevil nasledio talenat svojih roditelja.

– A sada – reče Pužorog premećući se po sedištu kao vođa koji treba da najavi zvezdu svog programa. – Hari Potter! *Odakle* da počnem? Osećam da sam jedva zagrebao po površini kad smo se letos sreli!

Na trenutak je proučavao Harija kao da je on neki naročito sočan komad fazanovine, a onda reče: – „Izabrani“, tako te sada zovu!

Hari ne reče ništa. Belbi, Maklagen i Zabini zurili su u njega.

– Svakako – reče Pužorog – godinama se već čuju glasine... Sećam se kada... pa... posle one *užasne* noći... Lili... Džejms... a ti si preživeo... i govorkalo se da sigurno poseduješ natprosečnu moć...

Zabini se malo nakašlja ne bi li nagovestio nevericu. Iza Pužoroga se začu neki ljutit glas:

– Da, Zabini, zato što si *ti* tako talentovan... za poziranje...

– O, bože! – zabavljeno se zakikota Pužorog osvrnuvši se ka Džini, koja je pogledom streljala Zabinija iza Pužorogovog velikog trbuha. – Budi oprezan, Blejze! Video sam tu mladu damu kako izvodi najčudesniju Šišmišoslinavu kletvu dok sam prolazio pored njenog kupea! Ne bih joj se zamerao!

Zabini je samo prezrivo pogleda.

– U svakom slučaju – reče Pužorog okrenuvši se ponovo prema Hariju. – *Kakve* sve glasine kolaju ovog leta. Naravno, čovek ne zna kome da veruje. *Prorok* je poznat po štampanju neistina, pogreškama... ali izgleda da nema mesta sumnji, s obzirom na broj svedoka, da je u Ministarstvu *zaista* došlo do neke gužve i da si ti bio upetljan u sve to!

Hari, koji nije znao kako da se ispetlja a da ne slaže, samo klimnu glavom, ali i dalje nije ništa odgovarao. Pužorog mu se zadovoljno nasmeši.

– Tako si skroman, tako skroman, nije čudo što te Dambldor toliko voli... *bio si* tamo, dakle? Ali ostatak priče je baš senzacionalan, naravno, niko ne zna u šta da poveruje... to famozno proročanstvo, na primer...

– Nikad nismo čuli proročanstvo – reče Nevil porumenevši kao bulka čim je to izgovorio.

– Tako je – reče Džini nepokolebljivo. – I Nevil i ja smo bili tamo, i sve te gluposti o „Izabranom“ samo su obično naduvavanje, svojstveno *Proroku*.

– I vas dvoje ste bili tamo, zaista? – reče Pužorog s velikim zanimanjem, gledajući čas Džini čas Nevila, ali njih dvoje su sedeli ćutke, uprkos njegovom ohrabrujućem osmehu. – Da... pa... istina je da *Prorok* često preteruje... naravno... – nastavi Pužorog pomalo razočarano. – Sećam se da mi je Gvenog pričala... Gvenog Džouns, kapiten Svetoglavskih harpija...

On skrenu priču i upusti se, naširoko i nadugačko, u prisećanja, ali Hari je imao utisak da Pužorog još nije završio s njim, i da ga Nevil i Džini nisu ubedili.

Popodne se završilo pričanjem anegdota o čuvenim čarobnjacima koje je Pužorog podučavao, a koji su svi redom, dok su bili na Hogvortsu, bili očarani da se pridruže „Klubu pužića“. Hari je jedva čekao da ode, ali nije znao kako to učtivo da izvede. Najzad voz izroni iz još jednog maglovitog predela u jarkocrven zalazak sunca, i Pužorog se osvrnu, žmirkajući na sumračnoj svetlosti.

– Bože milostivi, već se smrkava! Nisam ni primetio da su upalili lampe! Bolje da pođete i presvučete se u odore, svi. Maklagene, moraš da navратиш da ti pozajmim onu knjigu o nogorepima. Hari, Blejze... i vi svratite kad god ste u prolazu. Isto važi i za vas, gospođice – reče on Džini sav blistajući. – Pa, idite, idite!

Dok se provlačio mračnim hodnikom pored Harija, Zabini mu uputi gadan pogled, koji mu Hari uzvрати s kamatom. On, Džini i Nevil pratili su Zabinija duž čitavog voza.

– Drago mi je što je gotovo – reče Hari ne ispuštajući iz vida Zabinija. – Kako si ti završila tamo, Džini?

– Video me je kako sam urekla Zaharija Smita – reče Džini. – Sećaš se onog hafpafskog idiota koji je bio u DA? Stalno se raspitivao šta se desilo u Ministarstvu, i na kraju me je toliko iznervirao da sam bacila kletvu na njega, baš kad je Pužorog naišao i, mada sam mislila da ću dobiti kaznenu nastavu, on je samo rekao da je to stvarno dobra kletva i pozvao me na ručak! Baš je lud, a?

– I to je bolji razlog nego da nekog zoveš zato što mu je majka čuvena – reče Hari mrko gledajući Zabinijev potiljak – ili zato što mu je ujak...

Ali ne završi rečenicu. Upravo mu je sinula ideja, nesmotrena, ali vrlo privlačna... za manje od minut Zabini će ponovo ući u kupe sliterinaca-šestaka, biće tamo i Melfoj, i misliće da ga ne čuje niko osim drugara sliterinaca... kad bi mogao da uđe u kupe, nevidljiv, da stane iza njega, šta bi sve video i čuo? Istina, nemaju još mnogo da putuju... do stanice Hogsmid preostalo je manje od pola sata, sudeći po divljem krajoliku koji je promicao kraj prozora... pošto niko nije spreman da ozbiljno shvati Harijeve sumnje, moraće sâm da ih dokaže.

– Vidimo se kasnije – reče Hari kao bez daha, izvuče Nevidljivi ogrtač i ogrnu se njime.

– Ali šta to...? – upita Nevil.

– Čao! – prošaputa Hari, ustremivši se za Zabinijem što je tiše moguće, mada je kloparanje voza činilo takav oprez gotovo besmislenim.

Hodnici su sada bili skoro prazni. Svi su se vratili u kupee da se presvuku u školske uniforme i spakuju stvari. Mada je išao za Zabinijem na što je moguće manjem odstojanju, pazeći da ga ne dotakne, Hari nije bio dovoljno brz da sklizne u kupe kad Zabini otvori vrata. Zabini ih je već skoro zalupio kad Hari žurno zaglavi nogu da se ne bi zatvorila.

– Šta nije u redu s ovim? – naljuti se Zabini neprestano udarajući klizećim vratima po Harijevoj nozi.

Hari uhvati vrata i snažno ih otvori. Zabini, i dalje držeći ručicu, pade Gregoriju Gojlu u krilo i, u nastaloj gužvi, Hari upade u kupe, uskoči u Zabinijevo privremeno prazno sedište i smesti se iznad njega, u rešetku za prtljag. Sreća da su Gojl i Zabini režali jedan na drugog, privukavši pažnju svih ostalih, jer bi sigurno primetili Harijeve gležnjeve i stopala koji su se ukazali kad je Ogrtač zalepršao oko njih. Zaista, u jednom užasnom trenutku mislio je da je video kako Melfojev pogled prati

njegove patike dok su nestajale s vidika. Ali onda Gojl zalupi vrata i zbací Zabínija sa sebe. Zabini se sruči u svoje sedište, sav narogušen. Vinsent Kreb se vrati svom stripu, a Melfoj, kikoćući se, leže preko dva sedišta, naslonivši glavu na krilo Pensi Parkinson. Hari je ležao neudobno povijen ispod Ogrtača kako bi bio siguran da mu je svaki deo tela pokriven, i posmatrao Pensi kako gladi platinastoplavu kosu na Melfojevom čelu, smeškajući se pri tom kao da bi svako voleo da bude na njenom mestu. Fenjeri koji su se klatili na tavanici kupea bacali su jarku svetlost na čitavu scenu. Hari je, nalazeći se neposredno iznad Kreba, mogao da pročíta svaku reč u njegovom stripu.

– Pa, Zabini – reče Melfoj – šta je Pužorog hteo?

– Samo je pokušavao da se dodvori osobama s jakim vezama – reče Zabini, koji je i dalje mrko gledao Gojla. – Nije da je uspeo da ih nađe mnogo.

Ta informacija, čini se, nije prijala Melfoju.

– Koga je još pozvao? – upita.

– Maklagna iz Grifindora – reče Zabini.

– A, da, njegov ujak je veliki budža u Ministarstvu – reče Melfoj.

– ...i nekog po imenu Belbi, iz Rejvenkloa...

– Nije valjda njega, taj je pravi kreten! – reče Pensi.

– ...i Longbotoma, Potera i onu malu Vizlijevu – dovrši Zabini.

Melfoj se naglo uspravi odgurnuvši Pensinu ruku.

– Pozvao je *Longbotoma*?

– Pa, pretpostavljam jer je Longbotom bio tamo – reče Zabini nehajno.

– Što bi Pužoroga zanimao Longbotom?

Zabini sleže ramenima.

– Poter, dragi Poter, naravno da je hteo da vidi tog *Izabranog* – podrugljivo se nasmeši Melfoj. – Ali ta mala Vizlijeva! Šta je tako naročito u *njoj*?

– Mnogim momcima se dopada – reče Pensi, posmatrajući Melfoja iz prikrajka da vidi kako će reagovati. – Čak i ti misliš da je zgodna, zar ne, Blejze, a svi znamo da je tebi teško ugoditi!

– Ne bih ni takao tu malu prljavu prokletu izdajicu, ma kako izgledala – hladno reče Zabini, a Pensi je izgledala zadovoljna. Melfoj ponovo utonu u njeno krilo i dozvoli joj da nastavi da ga mazi po kosi.

– Pa, Pužorogov ukus je za žaljenje. Možda postaje pomalo senilan. Šteta, moj otac je uvek govorio da je on bio dobar čarobnjak u svoje vreme. Moj otac mu je bio jedan od miljenika. Pužorog sigurno nije čuo da sam ja u vozu ili...

– Ne bih baš računao na poziv – reče Zabini. – Pitao me je za Notovog oca čim sam stigao. Nekad su bili dobri prijatelji, ali kad je čuo da je ovaj uhvaćen u Ministarstvu, nije bio baš presrećan, a ni Not nije dobio poziv, zar ne? Mislím da Pužoroga ne zanimaju Smrtožderi.

Melfoj je izgledao ljutito, ali se usiljeno nasmeja.

– Pa, koga je briga ko je Pužorogu zanimljiv? Ko je uopšte on, kad već pričamo o tome? Samo običan glupavi nastavnik. – Melfoj razmetljivo zevnu. – Mislim, možda čak i ne budem na Hogvortsu dogodne, i šta me briga da li me neki debeli matori „nekad-bio“ voli ili ne?

– Kako to misliš, možda nećeš biti na Hogvortsu dogodne? – ljubopitljivo reče Pensi odjednom prestavši da timari Melfoja.

– Pa, nikad se ne zna – reče Melfoj s užasno zlobnim smeškom. – Možda... ovaj... predem na veće i bolje stvari.

Sklopčan u rešetki za prtljag ispod Ogrtača, Hari oseti kako mu srce ubrzano bije. Šta bi Ron i Hermiona rekli na ovo? Kreb i Gojl su blenuli u Melfoja. Očigledno nisu imali pojma o njegovim planovima da pređe na veće i bolje stvari. Čak je i Zabini dozvolio da njegove ohole crte naruši izraz ljubopitljivosti. Pensi je nastavila lagano da gladi Melfojevu kosu, izgledajući zatečeno.

– Misliš na... *Njega*?

Melfoj slegnu ramenima.

– Majka želi da završim školovanje, ali, lično, ne mislim da je to danas važno. Pa, stvarno, razmislite i sami o tome... kada Mračni gospodar preuzme vlast, hoće li ga biti briga koliko je O.Č.N.-a i O.I.Č.T.-a neko dobio? Naravno da neće... sve će se svesti na to kakvu vrstu usluga je dobio, i na nivo odanosti koja mu je pokazana.

– I misliš da ćeš *ti* biti u stanju da učiniš nešto za njega? – upita Zabini podrugljivo. – Tek ti je šesnaest godina, a nisi ni kvalifikovan u potpunosti!

– Upravo sam ti rekao, zar ne? Možda mu nije stalo da li sam kvalifikovan. Možda za posao koji želi da mu obavljam nije potrebno da budem kvalifikovan – reče Melfoj tiho.

Kreb i Gojl su sedeli usta razjapljenih kao gargojli. Pensi je zurila u Melfoja kao da nikad nije videla nešto što uliva toliko strahopoštovanja.

– Već vidim Hogvorts – reče Melfoj, očigledno uživajući u utisku koji je izazvao, pokazujući kroz zatamnjen prozor. – Bolje da navučemo odore.

Hari se toliko zagledao u Melfoja da nije primetio kako je Gojl posegao za svojim kovčegom. Kad ga je povukao, on udari Harija po glavi. Hari ispusti nevoljan bolni uzdah, a Melfoj pogleda u rešetku za prtljag mršteći se.

Hari se nije bojao Melfoja, ali mu se ipak nije dopadala ideja da grupa neprijateljski nastrojenih sliterinaca otkrije da se on tu krije ispod Nevidljivog ogrtača. Dok su mu oči suzile, a glava i dalje pucala od bola, on izvuče štapić, pazeći da ne pomeri Ogrtač, i sačeka zadržavajući dah. Na njegovo olakšanje, Melfoj je izgleda zaključio kako je umislio da je čuo buku. Navukao je odoru kao i ostali, zaključao kovčeg i, kad je voz usporio i počeo da mili uz povremene trzaje, prikopčao je debeo nov putni ogrtač oko vrata.

Hari je video kako se hodnici ponovo pune i nadao se da će Hermiona i Ron izneti njegove stvari napolje na peron umesto njega. Biće ovde zaglavljen sve dok se kupe

ne isprazni. Najzad, uz poslednji trzaj, voz se zaustavi. Gojl otvori vrata i probi se na mišiće kroz gužvu drugaka, gurajući ih u stranu. Kreb i Zabini pođoše za njim.

– Idi ti – reče Melfoj Pensi, koja ga je čekala ispružene ruke, kao da očekuje da će je ovaj prihvatiti. – Moram još nešto da proverim.

Pensi izađe. Hari i Melfoj bili su sami u kupeu. Đaci su prolazili i silazili na mračan peron. Melfoj se pomeri do vrata kupea i spusti zastore preko stakla da ljudi koji prolaze kroz hodnik ne bi piljili unutra. Onda se nagnu nad kovčeg i ponovo ga otvori.

Hari je virio preko ivice rešetke za prtljag, a srce mu je jače lupalo. Šta to Melfoj krije od Pensi? Hoće li videti tajanstveni slomljeni predmet koji je toliko važan da mora da se popravi?

– *Petrifikus totalus!*

Bez upozorenja, Melfoj uperi štapić u Harija, koji se smesta oduze. Kao u usporenom snimku, on se sruši s rešetke za prtljag i pade, zatresavši pod snažnim udarcem, pravo pod Melfojeve noge, Nevidljivi ogrtač beše zarobljen pod njim, celo telo bilo mu je sada otkriveno, a noge i dalje apsurdno svijene u pogurenom klečećem položaju. Nije mogao da pomeri nijedan mišić. Samo je zurio u Melfoja, koji se nasmeja od uva do uva.

– Tako sam i mislio – reče ushićeno. – Čuo sam kad te je Gojlov kovčeg udario. I pomislio da sam video kako je nešto belo sevnulo kroz vazduh nakon što se Zabini vratio... – Pogled mu za trenutak pade na Harijeve patike. – Ti si blokirao vrata kad se Zabini vratio, pretpostavljam?

Na trenutak je proučavao Harija.

– Nisi čuo ništa do čega mi je stalo, Poteru. Ali kad si već ovde...

I on snažno nagazi Harija posred lica. Hari oseti kako mu se nos lomi. Krv šiknu na sve strane.

– Ovo ti je od mog oca. A sad, da vidimo...

Melfoj izvuče Ogrtač ispod Harijevog nepomičnog tela i baci ga preko Harija.

– Ne bih rekao da će te naći sve dok se voz ne vrati u London – reče tiho. – Vidimo se, Poteru... ili ne.

I vodeći računa da nagazi Harijeve prste, Melfoj napusti kupe.

8. Snejpov trijumf

Hari nije mogao ni prstom da mrdne. Ležao je ispod Nevidljivog ogrtača osećajući kako mu krv, topla i vlažna, lipti iz nosa preko lica. Osluškivao je glasove i korake u hodniku pored sebe. Prva pomisao bila mu je da će neko sigurno proveriti svaki kupe pre nego što voz ponovo krene? Ali se odjednom sneveseli kad shvati da niko, čak ni ako pogleda u kupe, neće ništa ni videti ni čuti. Jedina nada bila mu je da neko drugi prođe tuda i spotakne se o njega.

Hari nikad nije više mrzeo Melfoja nego ležeći tu tada, izvrnut na leđa kao neka smešna kornjača, dok mu se krv mučno slivala u otvorena usta. Baš se uvalio u glupu situaciju... a sada su i poslednji koraci zamirali; svi su se već muvali napolju duž mračnog perona. Mogao je da čuje struganje kovčega i glasno žamorenje.

Ron i Hermiona mogli bi da pomisle da je napustio voz bez njih. Kad stignu na Hogvorts i smeste se u Veliku salu, pogledaju duž grifindorskog stola i najzad shvate da ga nema, on će, bez sumnje, biti već na pola puta do Londona.

Pokušao je da ispusti bilo kakav zvuk, ili bar hroptaj, ali to je bilo nemoguće. Onda se setio da neki čarobnjaci, kao Damblodor, mogu da izvode čini ne izgovarajući

ih, pa je pokušao da prizove svoj štapić, koji mu je bio ispao iz ruke, govoreći „*Asio štapić*“ stalno iznova u sebi, ali ništa se ne desi.

Pomislio je da je čuo šum drveća koje okružuje jezerce, i udaljenu huku sova, ali niko ga nije tražio, niti je bilo (naruga se sebi što se tome uopšte ponadao) uspaničenih glasova koji bi se pitali gde je nestao Hari Potter. Prože ga osećaj potpune bespomoćnosti dok je zamišljao konvoj kočija koje vuku testrali kako se kotrlja prema školi, i prigušene krike smeha iz kočije u kojoj se Melfoj vozi, i verovatno svojim prijateljima sliterincima prepričava kako je napao Harija.

Voz se zatetura, i Hari se otkotrlja u stranu. Sada je gledao u prašnjavi deo ispod sedišta, umesto u tavanicu. *Ekspres* je upravo pošao, a niko nije znao da je on još u njemu...

Tada oseti kako se Nevidljivi ogrtač skida s njega i neki glas iznad njegove glave reče: – Š’a ima, Hari?

Blesnu crvena svetlost i Harijevo telo se odmrznu. Odrazio se i smestio u mnogo pristojniji, sedeći položaj, žurno obrisao krv s podlivenog lica gornjim delom ruke i podigao glavu, da bi ugledao Tonks kako drži Nevidljivi ogrtač koji je upravo strgla s njega.

– Bolje da brzo izađemo odavde – reče ona, jer su prozori voza počeli da se zamagljuje od pare dok je voz izlazio iz stanice. – Hajde, iskočićemo.

Hari požuri za njom u hodnik. Tonks povuče vrata i skoči na peron, koji kao da im je klizio pod nogama što se voz više zahuktavao. Hari ju je sledio, malo se zaljuljao prilikom prizemljenja, a onda se uspravio, taman na vreme da vidi svetlucavu skerletnu parnu lokomotivu kako ubrzava, skreće iza ugla i nestaje s vidika.

Hladan noćni vazduh okrepljujuće je delovao na njegov izubijan nos. Tonks ga je gledala: bio je ljut i zbunjen što je zatečen u tako smešnom položaju. Ona mu ćutke vrati Nevidljivi ogrtač.

– Ko je to učinio?

– Drako Melfoj – reče Hari ogorčeno. – Hvala za... ovaj...

– Nema problema – reče Tonks bez osmeha. Na osnovu onog što je Hari mogao da vidi u mraku, kosa joj je bila mišjesiva i izgledala je jadno kao i kad ju je sreo u *Jazbini*. – Mogu da ti sredim nos ako staneš mirno.

Hariju se nije mnogo svidela ta ideja. Nameravao je da poseti Madam Pomfri, u koju je imao malo više poverenja kad su u pitanju Isceljujuće čini, ali mu se činilo nepristojnim da joj to kaže, pa se ukipio i sklopio oči.

– *Episki* – reče Tonks.

Hari oseti vrelinu u nosu, a potom hladnoću. Podiže ruku i oprezno ga ispipa. Izgleda da ga je sredila.

– Mnogo ti hvala!

– Bolje ponovo navuci Ogrtač da možemo da uđemo u školu – reče Tonks, i dalje se ne smešeći. Kad je Hari ponovo navukao Ogrtač, ona zamahnu štapićem. Ogromno

srebrno četvoronožno stvorenje iskoči iz njega i jurnu u tminu.

– Je li to bio Patronus? – upita Hari, koji je već video Damblora kako šalje takve poruke.

– Da, šaljem poruku u zamak da sam te našla, da ne bi brinuli. Hajde, bolje da ne traćimo vreme.

Krenuše putem koji vodi prema školi.

– Kako si me našla?

– Primetila sam da nisi napustio voz, a znala sam da imaš Nevidljivi ogrtač. Pomislila sam da se iz nekog razloga kriješ. Kad sam videla navučene zastore u tom kupeu, pomislila sam da je najbolje da proverim.

– Ali šta ti uopšte radiš ovde? – upita Hari.

– Sada sam stacionirana u Hogsmidu, kao dodatno obezbeđenje škole – reče Tonks.

– Jesi li samo ti tu smeštena, ili...

– Ne, tu su i Praudfut, Sevidž i Douliš.

– Douliš, Auror koga je Damblor napao prošle godine?

– Tako je.

S mukom su gacali po mračnom, pustom putu, sledeći sveže tragove kočija. Ispod svog Nevidljivog ogrtača Hari pogleda iskosa u Tonks. Prošle godine bila je ljubopitljiva (do te mere da je ponekad bila i dosadna), lako se smejala, šalila se. Sad je izgledala starija, i mnogo ozbiljnija i usredsređenija. Da li je to posledica svega što se desilo u Ministarstvu? S nelagodom je pomislio kako bi mu Hermiona predložila da joj kaže nešto utešno u vezi sa Sirijusom, da to uopšte nije bila njena krivica, ali nije mogao sebe da natera to da učini. Daleko od toga da je krivi za Sirijusovu smrt. Ona je za to bila kriva koliko i svi ostali (i daleko manje od njega), ali nije voleo da priča o Sirijusu, ukoliko je to ikako mogao da izbegne. I tako su ćutke i s naporom koračali kroz hladnu noć, dok se Tonksin dugi ogrtač vukao po zemlji i šušкао za njima.

Pošto je do tamo uvek putovao kočijom, Hari nikad nije mogao da oceni koliko je Hogvorts udaljen od stanice Hogsmid, i osetio je veliko olakšanje kad je najzad ugledao visoke stubove s obe strane kapije, na kojima su bili krilati veprovi. Bilo mu je hladno, bio je gladan i jedva je čekao da ostavi ovu novu, sumornu Tonks. Ali kada je ispružio ruku da otvori kapiju, otkrio je da je svezana lancem.

– *Alohomora* – reče on samouvereno, uperivši štapić u katanac, ali ništa se ne desi.

– Ne deluje na ovo – reče mu Tonks. – Damblor ga je lično začarao.

Hari pogleda naokolo.

– Mogu da se popnem preko zida – predloži.

– Ne, ne možeš – reče Tonks odsečno. – Svuda su bačene antiuljez-kletve. Ovog leta obezbeđenje je stostruko pojačano.

– Pa dobro, onda – reče Hari pomalo se nervirajući zbog odsustva saradnje s njene strane – pretpostavljam da ću morati ovde da prespavam i da sačekam jutro.

– Neko dolazi po tebe – reče Tonks. – Gledaj.

Jedan fenjer je poskakivao u udaljenom podnožju zamka. Hari je bio toliko srećan što ga vidi da mu se činilo kako bi istrpeo čak i Filčevo šušljivo zakeranje na račun svog kašnjenja i njegovo gundanje o tome kako bi se dolaženje na vreme pospešilo redovnom primenom sprava za uvijanje palčeva. Tek kad im se žuto treperavo svetlo približilo na nekoliko metara, i kad je Hari skinuo Nevidljivi ogrtač da bi bio vidljiv, prepoznao je, uz nalet gnušanja, osvetljen kukast nos i dugu, masnu crnu kosu Severusa Snejpa.

– Vidi, vidi, vidi – podrugljivo se osmehnu Snejp vadeći štapić, i jednom dotaknu katanac, tako da se lanci izviše unazad i kapija se otvori uz škripu. – Lepo je što si svratio, Poteru, mada očigledno smatraš da nošenje školske odore kvari tvoj imidž.

– Nisam mogao da se presvučem, nisam imao... – počeo, ali ga Snejp preseče.

– Nema potrebe da čekaš, Nimfadora, Poter je sasvim... ha... bezbedan u mojim rukama.

– Poslala sam poruku Hagridu – reče Tonks mršteći se.

– Hagrid je zakasnio na gozbu u čast početka polugodišta, baš kao i Poter, pa sam je ja primio. A uzgred – reče Snejp uzmakavši unazad da bi Hari prošao – zainteresovao me je izgled tvog novog patronusa.

I zalupi joj kapiju u lice uz glasan zveket, i ponovo dodirnu lance štapićem, tako da oni zvečeći skliznuše na mesto.

– Mislim da ti je stari bio bolji – reče Snejp s nepogrešivom zlobom u glasu. – Ovaj novi izgleda slabašan.

Kad Snejp podiže fenjer, Hari usput vide zaprepašćenje i ljutnju na Tonksinom licu. Zatim je ponovo prekri tama.

– Laku noć – dobaci joj Hari preko ramena, krenuvši prema školi sa Snejpom. – Hvala ti... za sve.

– Vidimo se, Hari.

Čitav minut Snejp nije progovarao. Hari je u sebi osećao nalete tako silne mržnje da mu je izgledalo neverovatno da Snejp ne oseća kako ga prži pogledom. Već od prvog susreta zamrzio je Snejpa, koji je svojim stavom prema Sirijusu potom i zauvek izgubio šansu da mu Hari oprost. Šta god Dambldor govorio, Hari je tokom leta imao vremena da razmisli o svemu i zaključio je da su Snejpove sarkastične primedbe upućene Sirijusu, o tome kako se ovaj bezbedno krije dok se ostali članovi Reda Feniksa bore protiv Voldemora, bile moćan činilac koji je naterao Sirijusa da se stuši u Ministarstvo one noći kada je poginuo. Hari nije hteo da zanemari to zapažanje jer mu je ono omogućilo da okrivljuje Snejpa, što mu je odgovaralo. A i znao je da, ukoliko nekome nije žao što je Sirijus mrtav, onda to važi za čoveka koji korača tu kraj njega u tami.

– Pedeset poena manje za Grifindor zbog tvog zakašnjenja, rekao bih – dodade Snejp. – I, da vidimo, još dvadeset zbog normalske odeće. Ne verujem da je ijedna kuća imala toliko negativnih poena na samom početku polugodišta... Nismo još ni počeli da jedemo puding. Biće da si postavio rekord, Poteru.

Bes i mržnja kipteli su u Hariju do tačke usijanja, i više bi voleo da se nepokretan vratio vozom u London nego da Snejpu kaže zašto je zakasnio.

– Pretpostavljam da si hteo da tvoj dolazak bude zapažen, zar ne? – nastavi Snejp. – A pošto nisi imao na raspolaganju leteći automobil, rešio si da upadneš u Veliku salu usred gozbe da bi izazvao što dramatičniji efekat.

Hari je i dalje ćutao, mada se osećao kao da će mu grudi prsnuti, znao je da je Snejp upravo zbog toga došao, jedva dočekavši svojih pet minuta da bocka i kinji Harija dok niko drugi ne sluša.

Stigoše do stepeništa zamka, i kad se velika vrata od hrastovine otvoriše, propuštajući ih u prostranu Ulaznu dvoranu, iza otvorenih vrata Velike sale dočekaše ih graja, smeh i zveckanje tanjira i čaša. Hari se pitao da li da ponovo navuče Nevidljivi ogrtač i tako skriven zauzme mesto za velikim grifindorskim stolom (koji je, na nesreću, bio najudaljeniji od Ulazne dvorane) a da to niko ne primeti.

Međutim, kao da je pročitao Harijeve misli, Snejp reče: – Bez Ogrtača. Moraš da uđeš tako da te svi vide, što si i želeo, zar ne?

Hari se smesta okrenu i umaršira pravo kroz otvorena vrata: bio je spreman na sve, samo da se otarasi Snejpa. Velika sala, sa svoja četiri dugačka stola za svaku kuću ponaosob, bila je po običaju ukrašena letećim svećama, od kojih su tanjiri ispod svetlucali i šljašteli. Od tog silnog sjaja Hariju se zamagli pred očima, jer je tako brzo koračao da je prošao pored haflpafskog stola pre nego što su ljudi zaista počeli da zure u njega, a kada su počeli da ustaju kako bi ga bolje osmotrili, već je primetio Rona i Hermionu, pojurio duž klupa prema njima i seo između njih.

– Gde si ti... bokca mu, šta ti je s licem? – reče Ron zureći u njega zajedno sa svima ostalima u blizini.

– Što, šta mu fali – upita Hari zgrabivši kašiku da bi se ogledao u njenom iskrivljenom odrazu.

– Sav si krvav! – reče Hermiona. – Dođi...

Ona podiže štapić, reče: – *Tergeo!* – i obrisa mu svu skorelu krv.

– Hvala – reče Hari opipavajući svoje sada već čisto lice. – Kako mi izgleda nos?

– Normalno – reče Hermiona brižno. – Što i ne bi? Hari, šta se desilo, preplašili smo se!

– Reći ću ti kasnije – reče Hari odsečno. Postao je veoma svestan činjenice da Džini, Nevil, Din i Šejmus oslušuju. Čak je i Skoro Obezglavljeni Nik, grifindorski duh, dolebdeo duž stola da bi prisluškiavao.

– Ali... – poče Hermiona..

– Ne sad, Hermiona – reče Hari mračno značajnim tonom. Nadao se da će svi

pretpostaviti da je bio upetljan u neki junački sukob, s parom Smrtoždera ili dementorom. Naravno, Melfoj će širiti priču naokolo koliko god može, ali to ne mora do dopre do ušiju svih grifindoraca.

Posegao je preko Rona za parom bataka i pregršti čipsa, ali pre nego što ih je dohvatio oni nestadoše da bi ih zamenio puding.

– Propustio si Razvrstavanje – reče Hermiona, dok se Ron istežao da dohvati poveći komad čokoladne torte.

– Da li je Šešir rekao nešto zanimljivo? – upita Hari uzimajući komad pite od melase.

– Manje-više isto kao i uvek... savetovao nam je da se ujediniamo pred neprijateljem, znaš već.

– Da li je Dambldor uopšte spominjao Voldemora?

– Ne još, ali on uvek pravi govor čuva za kraj gozbe, zar ne? A to će biti uskoro.

– Snejp mi reče da je Hagrid zakasnio na gozbu...

– Video si Snejpa? Otkud to? – upita Ron između halapljivih zalogaja torte.

– Naleteo sam na njega – reče Hari dvosmisleno.

– Hagrid je samo nekoliko minuta zakasnio – reče Hermiona. – Vidi, Hari, upravo ti maše.

Hari pogleda prema stolu osoblja i nasmeši se Hagridu, koji mu je zaista mahao. Hagrid nikad nije umeo da se uskladi s dostojanstvom profesorkine Mek Gonagal, glavešine grifindorske kuće, čija je glava dopirala Hagridu do lakta i ramena, pošto su sedeli jedno pokraj drugog, i koja je s neodobravanjem posmatrala njegovo oduševljeno mahanje. Hari je bio iznenađen što vidi nastavnicu Predskazivanja, profesorku Treloni, kako sedi s Hagridove druge strane. Retko je napuštala svoju sobu u kuli i nikad je ranije nije video na gozbi u čast početka polugodišta. Izgledala je čudno kao i uvek, sva svetlucava od perli i dugih šalova, očiju uvećanih ogromnim naočarima koje je nosila. Pošto ju je oduvek smatrao folirantkinjom, Hari je bio preneražen kad je krajem prošlog polugodišta otkrio da je ona izrekla proročanstvo koje je navelo Lorda Voldemora da ubije Harijeve roditelje i napadne Harija. Od tog otkrića još je manje žudeo za njenim društvom, ali, na sreću, ove godine neće imati Predskazivanja. Njene oči, velike poput farova, okrenule su se prema njemu. On žurno skrenu pogled ka sliterinskom stolu. Drako Melfoj je imitirao razbijanje nosa, praćen bučnim smehom i aplauzom. Hari spusti pogled na svoj kolač od melase, i ponovo oseti kako iznutra gori. Šta sve ne bi dao da može da se bori s Melfojem jedan na jedan...

– Pa šta je profesor Pužorog hteo? – upita Hermiona.

– Da sazna šta se stvarno desilo u Ministarstvu – reče Hari.

– Kao i svi ostali ovde – frknu Hermiona. – U vozu su nas svi ispitivali o tome, zar ne, Rone?

– Da – reče Ron. – Svi su hteli da znaju da li si stvarno Izabrani...

– O tome se mnogo pričalo čak i među duhovima – prekide ih Skoro Obezglavljeni Nik, naginjući svoju jedva spojenu glavu prema Hariju, te se ona opasno zaklati na okovratniku. – Mene smatraju nekakvim poznavaoцем Potera; opšte je poznato da se družimo. Uveravao sam zajednicu duhova da ti neću dosađivati tražeći informacije. „Hari Potter zna da može da se osloni na mene s punim poverenjem“, rekao sam im. „Pre bih umro nego što bih izneverio njegovo poverenje.“

– To ne znači mnogo, pošto si već mrtav – primeti Ron.

– Opet si pokazao da si osećajan kao tupa sekira – reče Skoro Obezglavljeni Nik uvređeno, vinu se u vazduh i odlebdе ka udaljenom delu grifindorskog stola upravo u trenutku kad za nastavničkim stolom Dambldor ustade. Razgovor i smeh koji su odjekivali Salom odmah utihnuše.

– Dobro veče vam želim, svima – reče on široko se smešeći, raširenih ruku kao da hoće da obgrli čitavu sobu.

– Šta mu se desilo s rukom? – prošaputa Hermiona.

Nije bila jedina koja je to primetila. Dambldorova desna šaka bila je pocrnela i izgledala je obamrlo, kao što je bila i one noći kada je došao da uzme Harija od Darslijevih. Prostoriju preplavi šapat. Dambldor, shvativši o čemu je reč, samo se nasmeši i navuče svoj purpurno-zlatni rukav preko povrede.

– Nema razloga za brigu – reče olako. – Dakle... našim novim đacima, dobrodošlicu od srca želim. Naši stari đaci, dobro došli nazad. Očekuje vas još jedna godina puna magijskog obrazovanja...

– Ruka mu je takva bila i letos kad sam ga video – došapnu Hari Hermioni. – Mislio sam da ju je dosad izlečio... ili da je Madam Pomfri mogla to da učini.

– Izgleda kao da je mrtva – reče Hermiona s izrazom mučnine. – Ali ima rana koje se ne mogu izlečiti... stare kletve... a ima i otrova bez protivotrova...

– ...a gospodin Filč, naš domar, zamolio me je da vam prenesem da postoji zabrana korišćenja bilo kakvih šaljivih predmeta iz radnje po imenu *Vizlijevske čarobnjačke ludorije*.

– Oni koji žele da igraju kvidič za svoju kuću treba, po običaju, da se prijave starešinama svojih kuća. Takođe nam je potreban nov komentator kvidiča, te se možete prijaviti i za to mesto.

– Drago nam je što ove godine možemo da poželimo dobrodošlicu novom članu nastavničkog osoblja. Profesor Pužorog je... – Pužorog ustade. Njegova ćelava glava sijala je pod svetlošću sveća, a ogroman truh pod prslukom bacaо je senku preko stola ispod njega – ...moj bivši kolega, koji se složio da preuzme svoje staro mesto majstora Napitaka.

– Napitaka?

– *Napitaka?*

Ta reč odzvanjala je salom, jer su se ljudi pitali da li su dobro čuli.

– Napitaka? – rekoše Ron i Hermiona u isti glas, zapiljivši se u Harija. – Ali

rekao si...

– U međuvremenu, profesor Snejp – reče Dambldor povisivši ton da bi nadjačao žagor – preuzeće mesto nastavnika Odbrane od Mračnih veština.

– Ne! – reče Hari tako glasno da se mnoge glave okretoše u njegovom pravcu. Nije ga bilo briga. Zurio je u nastavnički sto, razjaren. Kako je moguće da, posle svega, Snejp dobije predmet Odbrane od Mračnih veština? Zar nije naširoko poznato, već godinama, da mu Dambldor nije verovao dovoljno da mu prepusti da to radi?

– Ali, Hari, rekao si da će Pužorog predavati Odbranu od Mračnih veština! – reče Hermiona.

– Mislio sam da hoće – reče Hari naprežući mozak da se seti kada mu je Dambldor to rekao, ali sad, kad je razmislio o tome, nije mogao da se seti da mu je Dambldor ikada rekao šta će Pužorog predavati.

Snejp, koji je sedeo desno od Dambldora, nije ustao na spominjanje svog imena, samo je lenjo podigao ruku u odgovor na aplauz sa sliterinskog stola, no Hari je bio siguran da je prepoznao tragove trijumfa u crtama lica koje je toliko mrzeo.

– Pa, ima tu jedna dobra stvar – reče on oštro. – Do kraja ove školske godine Snejpa neće biti.

– Kako to misliš? – upita Ron.

– Taj posao je uklet. Niko nije izdržao duže od godinu dana... Kvirel je čak i umro na toj dužnosti. Lično ću držati palčeve da se desi još jedan smrtni slučaj...

– Hari! – reče Hermiona, preneražena i puna prekora.

– Možda će se samo vratiti da predaje Napitke iduće godine – reče Ron razložno. – Taj Pužorog možda neće želeti da ostane na duge staze. Ni Čudljivko nije.

Dambldor pročisti grlo. Hari, Ron i Hermiona nisu bili jedini koji su razgovarali. Celom dvoranom brujaio je žagor povodom vesti da je Snejp konačno ostvario životnu želju. Naizgled nesvestan senzacionalnosti vesti koju je upravo saopštio, Dambldor ne reče ništa više o nastavničkim imenovanjima, već sačeka nekoliko trenutaka da ponovo zavlada tišina pre nego što nastavi.

– Dakle, kao što već svi u ovoj sali znaju, Lord Voldemor i njegovi sledbenici ponovo su na slobodi i jačaju.

Činilo se da tišina postaje napregnuta kao struna dok je Dambldor govorio. Hari je gledao Melfoja. Melfoj nije gledao u Dambldora, već je dizao viljušku u vazduh pomoću štapića, kao da reči direktora ne smatra vrednim svoje pažnje.

– Nema reči kojima mogu dovoljno da vam naglasim koliko je sadašnja situacija opasna i koliko svako od nas na Hogvortsu treba da posveti pažnje da bismo ostali bezbedni. Magična utvrđenja zamka dodatno su pojačana preko leta, sada smo zaštićeni novim i daleko moćnijim sredstvima, ali i dalje moramo paziti da ne budemo nemarni, kako učenici, tako i nastavnici i osoblje. Stoga vas molim da se povinujete svakom bezbednosnom ograničenju koje vam nastavnici uvedu, ma koliko vam delovalo besmisleno. Pogotovo pravilima da ne smete izlaziti iz kreveta posle

određenih sati. Preklinjem vas, ukoliko primetite bilo šta čudno ili sumnjivo, u zamku ili izvan njega, da o tome odmah izvestite nekog od osoblja. Verujem da ćete se uvek rukovoditi najvećom brigom o vlastitoj bezbednosti i bezbednosti svih ostalih.

Pre nego što se ponovo nasmešio, Dambldorove plave oči predoše preko učenika.

– A sad, kreveti čekaju na vas, topli i udobni kako se samo poželeti može, a znam da vam je sada najpreče da se dobro odmorite pre sutrašnjih časova. Stoga, laku noć svima. Doviđenje!

Uz uobičajeno škripanje i graju, klupe se pomeriše i stotine đaka krenu iz Velike sale u spavaonice. Hari, kome se uopšte nije žurilo da ode zajedno s tom piljećom gomilom, niti da se približi Melfoju dovoljno blizu da bi ovaj mogao ponovo da prepričava o razbijenom nosu, zaostade pretvarajući se da vezuje pertle na patikama, i pustivši većinu grifindoraca da ga preteknu. Hermiona je pojurila napred da ispuni svoju asistentsku dužnost predvođenja prvaka, ali Ron ostade s njim.

– Šta se, u stvari, desilo s tvojim nosom? – upita kad su se našli na samom kraju gužve na izlazu iz Sale, izvan dometa ostalih.

Hari mu ispriča. To što se Ron nije nasmejao bilo je odraz njihovog snažnog prijateljstva.

– Video sam Melfoja kako imitira da radi nešto s nosom – reče on smrknuo.

– Da, pa to sad nije važno – reče Hari s gorčinom. – Slušaj šta je govorio pre nego što je otkrio da sam tamo...

Hari je očekivao da će Ron biti zapanjen zbog Melfojevog razmetanja. Ali Ron nije bio impresioniran, što Hari pripisa njegovoj čistoj bandoglavosti.

– Ma daj, Hari, samo se pravio važan pred onom Parkinsonovom... kakvu bi mu misiju Znaš-Već-Ko poverio?

– Otkud znaš da Voldemoru ne treba neko na Hogvortsu? Ne bi bio prvi...

– Vol' o bi' da prestaneš da mu izgovaraš ime, Hari – reče glas koji im je prilazio iza leđa. Hari pogleda preko ramena i spazi Hagrida, koji je odmahivao glavom.

– Dambldor koristi to ime – reče Hari tvrdoglavo.

– Pa, njem' se može, je l' da? – reče Hagrid tajanstveno. – Pa, š'o si tol'ko zakasnijo, Hari? Zabrin'o sam se.

– Zadržao sam se u vozu – reče Hari. – A što si *ti* zakasnio?

– Bijo sam s Gropom – reče Hagrid veselo. – Izgubijo sam pojam o vremenu. Sad ima novi dom u brdu, Dambldor mu je to sredijo... lepu vel'ku pećinu. Mnogo je veseliji nego u šumi. Baš smo se lepo ispričali.

– Stvarno? – reče Hari pazeći da ne pogleda u Rona. Poslednji put kada su sreli Hagridovog polubrata, opakog džina s talentom da čupa drveće iz korena, njegov rečnik sastojao se od pet reči, od kojih dve nije umeo pravilno da izgovori.

– O, da, stvarno je uznapredov'o – reče Hagrid ponosito. – Će se zapanjite. 'Oću da gi obučim da mi bidne pomoćnik.

Ron glasno zahropta, ali se napravi kao da je glasno kinuo. Upravo su došli do

ulaznih vrata od hrastovine.

– Bilo kako bilo, 'će se vidimo sutra, prvi čas posle ručka. Ak' dođete ranije, moš'te da se pozdravite s Bak... ovaj, Uvelokrilim!

Veselo podigavši ruku u znak pozdrava, on se zaputi kroz ulazna vrata u tamu.

Hari i Ron se pogledaše. Hari je bio uveren da se i Ron oseća tegobno kao i on.

– Nisi izabr'o da pohađaš časove Brige o magijskim stvorenjima, je l' da?

Ron odmahnu glavom.

– Ni ti, je li tako?

Hari takođe odmahnu glavom.

– A Hermiona – reče Ron – neće ni ona, zar ne?

Hari ponovo odmahnu glavom. Nije smeo ni da pomisli šta će Hagrid reći kad shvati da su njegova tri omiljena učenika digla ruke od njegovog predmeta.

9. Polukrvni Princ

Idućeg jutra pre doručka, Hari i Ron se sretoše s Hermionom u dnevnom boravku. Nadajući se da će dobiti podršku za svoju teoriju, Hari nije gubio vreme, već je smesta ispričao Hermioni sve što je saznao prisluškujući Melfoja u *Hogvorts ekspresu*.

– Ali on se očigledno pravio važan pred Parkinsonovom, zar ne? – brzo ih prekide Ron, pre nego što je Hermiona stigla išta da kaže.

– Pa – reče ona oklevajući – ne znam... ličilo bi na Melfoja da se pravi važnijim nego što jeste... ali bila bi baš velika laž reći da...

– Tačno tako – reče Hari, ali nije stigao da joj iznese zaključak jer je previše osoba oko njih pokušavalo da prisluškuje njihov razgovor, a da i ne spominjemo zurenje u njega i rukom zamaskirano šaputanje.

– Ružno je upirati prstom u nekoga – obrecnu se Ron na majušnog prvaka kad se pridružiše redu u kome su ostali čekali da se uspentraju kroz rupu u portretu. Dečak koji je svom drugu mrmljao nešto o Hariju, držeći ruku preko usta, brzo pocrvene i stušiti se kroz rupu, sav uspaničen. Ron se zakikota.

– Volim što sam šestak. A *pride*, ove godine ćemo imati slobodnog vremena. Mnogo vremena tokom kojeg ćemo samo sedeti ovde gore i odmarati se.

– To vreme nam treba za učenje, Rone! – reče Hermiona kad se zaputiše hodnikom.

– Da, ali ne danas – reče Ron – danas će biti pravo kuliranje, rekao bih.

– Stani malo! – reče Hermiona ispruživši ruku, i uhvati u prolazu četvrtaka koji je pokušavao da se progura pored nje s limunzelenim diskom čvrsto zakačenim za svoju ruku. – Zubati frizbiji su zabranjeni, daj to ovamo – reče mu ona oštro. Namrgođeni dečak joj dade režeći frizbi, provuče se ispod Hermionine ruke i pojuri za svojim prijateljima. Ron sačeka da ovaj iščezne. A onda istrgnu frizbi iz Hermionine ruke.

– Sjajno, oduvek sam želeo da imam jedan ovakav.

Hermionini prekori utopiše se u glasnom kikotanju Lavander Braun, koja je tu primedbu očigledno smatrala vrlo zabavnom. Nastavila je da se smeje dok je prolazila pored njih, gledajući preko ramena u Rona. Ron je izgledao veoma zadovoljan sobom.

Tavanica Velike sale bila je spokojnoplava i prošarana nežnim paperjastim oblačićima, nalik na isečke neba koji su se videli kroz visoke prozore. Dok su jeli poridž, kašu i jaja sa slaninom, Hari i Ron ispričaju Hermioni svoj uznemirujući razgovor s Hagridom prethodne večeri.

– Pa ne misli valjda stvarno da ćemo nastaviti da pohađamo Brigu o magijskim stvorenjima – reče ona pomalo rastreseno. – Mislim, kad je iko od nas ispoljio... znaš... bilo kakvo interesovanje za taj predmet?

– To je to, zar ne? – reče Ron progutavši celo prženo jaje. – Mi smo ti koji smo se najviše trudili na predavanjima, zato što volimo Hagrida. Ali on misli da mi volimo taj glupi *predmet*. Veruješ li da će iko nastaviti to da sluša do O.I.Č.T.-a?

Ni Hari ni Hermiona ne odgovoriše. Nije ni bilo potrebe. Znali su savršeno dobro da niko na njihovoj godini ne želi i dalje da pohađa Brigu o magijskim stvorenjima. Izbegavali su Hagridov pogled i, teška srca, uzvratili mu njegovo razdragano mahanje kad je deset minuta kasnije napustio nastavnički sto.

Pošto su jeli, ostadoše na mestima očekujući da profesorka Mek Gonagal siđe od stola za nastavnike. Ove godine je podela rasporeda časova bila malo komplikovanija nego inače, jer je profesorka Mek Gonagal najpre morala da potvrdi da su svi postigli potrebne ocene na ispitima O.Č.N.-a da bi mogli da nastave s odabranim predmetima za O.I.Č.T.

Hermioni je odmah odobreno da nastavi sa Činima, Odbranom od Mračnih veština, Preobražavanjima, Herbologijom, Aritmantijom, Drevnim runama i Napicima, i ona odmah odjuri na svoj prvi čas Drevnih runa. Trebalo je malo više da se časovi odobre Nevilu. Njegovo okruglo lice poprimi prilično zabrinut izraz kad profesorka Mek Gonagal pogleda njegovu molbu, a onda proveriti njegove O.Č.N. rezultate.

– Herbologija, u redu – reče. – Profesorka Mladica će biti očarana da te ponovo vidi s „natprosečnom“ ocenom koju si dobio na O.Č.N.-u. A kvalifikuješ se za Odbranu od Mračnih veština s „iznad očekivanja“. Ali problem su Preobražavanja. Žao mi je, Longbotome, ali „prihvatljivo“ nije dovoljno da nastaviš da ih slušaš za O.I.Č.T, i ne mislim da ćeš biti u stanju da se nosiš s tom materijom.

Nevil se pokunji. Profesorka Mek Gonagal ga pogleda preko svojih četvrtastih naočara.

– Zašto uopšte želiš da nastaviš s Preobražavanjima? Nikad nisam imala utisak da si naročito uživao u njima.

Nevil je žalosno pogleda i promrmlja nešto kao „moja baka želi“.

– Hm – frknu profesorka Mek Gonagal. – Krajnje je vreme da tvoja baka nauči da se ponosi unukom kojeg ima, a ne onim kakav ona zamišlja da bi trebalo da bude... pogotovo posle onoga što se desilo u Ministarstvu.

Nevil skroz pocrvene i poče zbunjeno da trepće. Profesorka Mek Gonagal mu nikad dosad nije uputila kompliment.

– Žao mi je, Longbotome, ali ne mogu da ti dozvolim da pohadaš moj kurs O.I.Č.T.-a. Vidim da imaš „iznad očekivanja“ u Činima, dakle... što ne probaš O.I.Č.T. u Činima?

– Moja baka kaže da su Čini meka opcija – promrmlja Nevil.

– Uzmi Čini – reče profesorka Mek Gonagal – a ja ću poslati pisamce Augusti podsećajući je da to što je *ona* pala iz Čini na *svom* O.Č.N.-u ne znači da su Čini nevažan predmet. – Ovlaš se nasmešivši kad primeti izraz očarane neverice na Nevilovom licu, profesorka Mek Gonagal dotače vrhom štapića neispisan raspored časova i predade ga Nevilu, sada s podacima o novim časovima.

Profesorka Mek Gonagal se potom okrenu ka Parvati Petil, čije je prvo pitanje bilo da li Firenzi, onaj zgodni kentaur, i dalje predaje Predskazivanja.

– On i profesorka Treloni međusobno su podelili časove ove godine – reče profesorka Mek Gonagal, s prizvukom neodobravanja u glasu. Bilo je opštepoznato da ona prezire predmet Predskazivanja. – Šestom razredu predavaće profesorka Treloni.

Pet minuta kasnije Parvati se zaputi na čas Predskazivanja, izgledajući pomalo pokunjeno.

– Dakle, Poter, Poter... – reče profesorka Mek Gonagal, konsultujući svoje beleške pre nego što se okrenula prema Hariju. – Čini, Odbrana od Mračnih veština, Herbologija, Preobražavanja... sve je u redu. Moram da kažem da sam bila veoma zadovoljna tvojom ocenom iz Preobražavanja, Poteru, vrlo zadovoljna. Pa zašto se onda nisi prijavio da nastaviš s Napicima? Mislila sam da imaš ambicije da postaneš Auror?

– Imao sam, ali rekli ste mi da moram imati „natprosečan“ na O.Č.N.-u, profesorka.

– Trebalo je dok je profesor Snejp predavao taj predmet. Profesor Pužorog,

međutim, sa zadovoljstvom će prihvatiti učenike za O.I.Č.T. i s osvojenim „iznad očekivanja“ na O.Č.N.-u. Želiš li da nastaviš s Napicima?

– Da – reče Hari – ali nisam kupio ni udžbenike, ni bilo kakve sastojke, ni...

– Sigurna sam da će profesor Pužorog moći da ti pozajmi nešto od toga – reče profesorka Mek Gonagal. – Vrlo dobro, Poteru. Evo ti raspored. O, uzgred, dvadesetak učenika punih nade prijavilo se za grifindorski kvidički tim. Predaću ti listu blagovremeno da možeš po svom izboru da odrediš vreme za prijemne treninge.

Nekoliko minuta kasnije Ronu je odobrila iste predmete kao Hariju, i njih dvojica zajedno napustiše sto.

– Vidi – reče Ron oduševljen, gledajući raspored – imamo slobodan čas sada... i slobodan čas posle odmora... i posle ručka... *sjajno!*

Vratiše se u dnevni boravak, koji je bio prazan izuzev nekoliko sedmaka, među njima i Kejti Bel, jedini preostali član prvobitnog kvidičkog tima kome se Hari pridružio na prvoj godini.

– I mislila sam da ćeš je dobiti – reče ona pokazujući kapitensku značku na Harijevim grudima. – Reci mi kad zakazuješ prijemne treninge?

– Ne budi glupa – reče Hari – ti ne moraš da ideš na prijemni, pet godina te gledam kako igraš...

– Ne smeš tako da počinješ – reče ona upozoravajućim tonom. – Otkud znaš da nema mnogo boljih od mene. Mnogi dobri timovi upropašćeni su zato što su kapiteni u igru puštali samo stara lica, ili prijatelje...

Ronu je bilo malo neprijatno, i on počeo da se igra zubatim frizbijem koji je Hermiona zaplenila od mališana iz četvrtog razreda. Frizbi je leteo svuda po dnevnom boravku, režeći i pokušavajući da izgrize tapiserije. Krukšenksove žute oči pomno su ga pratile i mačak zašišta kad mu se ovaj i suviše približi.

Sat kasnije oni nerado napustiše sunčani dnevni boravak i pođoše na čas Odbrane od Mračnih veština četiri sprata niže. Hermiona je već stajala u redu ispred učionice, naručja punog teških knjiga i delujući preopterećeno.

– Imamo baš mnogo za domaći iz Runa – reče ona zabrinuto kad joj se Hari i Ron pridružiše. – Sastav od pola metra, dva prevoda, a treba i da pročitam sve ovo do srede!

– Sramota – zevnu Ron.

– Čekaj samo – reče ona ozlojeđeno. – Kladam se da će nam i Snejp zadati još tonu toga.

Dok je to govorila vrata učionice se otvoriše i Snejp izađe u hodnik, žućkastog lica, kao i uvek, uokvirenog dvema zavesama masne crne kose. Red smesta utihnu.

– Ulazite – reče on.

Hari pogleda oko sebe dok su ulazili. Snejp je već ostavio svoj pečat u toj učionici. Bila je sumornija nego inače, jer su na prozore bile navučene zavese, i bila je osvetljena svećama. Zidove su krasile nove slike, na mnogim su se videli ljudi koji

pate, pokazujući jezive rane ili čudno izobličene delove tela. Niko nije progovorio dok su se smeštali, gledajući naokolo u grozne, senovite slike.

– Nisam vas zamolio da izvadite knjige – reče Snejp zatvarajući vrata i prilazeći stolu, da bi se tu okrenuo licem prema razredu. Hermiona žurno spusti svoju kopiju *Suprotstavljanja bezličnom* u torbu i gurnu je pod stolicu. – Želim da vam se obratim i očekujem vašu punu pažnju.

Njegove crne oči prelazile su preko njihovih uzdignutih lica, zadržavši se na Harijevom delić sekunde duže nego na ostalim.

– Dosad ste imali pet nastavnika ovog predmeta, ako se ne varam.

– *Ako se ne varaš... kao da ih nisi gledao kako dolaze i odlaze, Snejpe, nadajući se da ćeš biti sledeći* – pomisli Hari jetko.

– Naravno, mora da su svi ti nastavnici imali vlastite metode i prioritete. Zbog te zbrke iznenađen sam što su mnogi od vas uspeli da se provuku na O.Č.N.-u iz ovog predmeta. Biću još više iznenađen ako uspete da isto tako prođete i na O.I.Č.T.-u, koji će biti daleko zahtevniji.

Snejp pođe ka ćošku učionice govoreći tišim glasom; ceo razred istegnu vrat da bi ga zadržali u vidnom polju.

– *Mračne veštine* – reče Snejp – jesu mnogostruke, raznorodne, stalno promenljive i večne. Boriti se protiv njih isto je kao boriti se protiv mnogoglavog čudovišta kome svaki put kad mu posečete jednu glavu izniknu dve, još opakije i pametnije od prethodnih. Borite se s nečim što je neodređeno, promenljivo, neuništivo.

Hari je zurio u Snejpa. Jedno je bilo poštovati *Mračne veštine* kao opasnog neprijatelja, a drugo govoriti o njima, kao što Snejp sada čini, s miloštom u glasu?

– *Vaša odbrana* – reče Snejp malo glasnije – mora, stoga, da bude elastična i maštovita kao i veštine koje nameravate da osujetite. Ove slike – on pokaza na neke dok je prolazio pored njih – daju veran prikaz svega što se dešava onima koji pate, na primer, od Bolne kletve – (on zamahnu rukom prema veštici koja je očito vrištala u agoniji) – ili koji osete dementorov poljubac – (čarobnjak je ležao šćućuren, staklastog pogleda, uza zid)... – ili provociraju napad inferijusa – (krvava masa na tlu).

– Da li to znači da je neki inferijus nedavno primećen? – upita Parvati Petil piskavim glasom. – Je li to sigurno, da li ih on koristi?

– *Mračni gospodar* je u prošlosti koristio inferijuse – reče Snejp – što znači da bi vam bilo dobro da pretpostavite kako bi ponovo mogao da ih koristi. A sad...

On ponovo krenu duž učionice prema svom stolu, i ponovo je ceo razred gledao u njega kako korača, dok se njegova crna odora vijorila za njim.

– ...vi ste, pretpostavljam, potpuni početnici u korišćenju neverbalnih čini. Kakva je prednost neverbalnih čini?

Hermionina ruka se ustremi uvis. Snejp je kratko vreme gledao naokolo u sve druge, da bi bio siguran da nema izbora, pre nego što osorno reče: – Dobro onda...

gospođice Grejndžer?

– Vaš protivnik nije upozoren na to koju ćete vrstu magije izvesti – reče Hermiona – što vam daje delić sekunde prednosti.

– Odgovor je maltene od reči do reči preuzet iz *Standardne knjige čini za šesti razred* – reče Snejp odbojno (dole u čošku, Melfoj se podrugljivo zakikota) – ali je u suštini tačan. Da, oni koji napreduju u korišćenju magije bez uzvikivanja inkantacija stižu izvestan elemenat iznenađenja prilikom bacanja čini. To, naravno, ne mogu svi čarobnjaci. Radi se o koncentraciji i moći uma koja nekima – njegov pogled se još jednom, zburado, zaustavi na Hariju – nedostaje.

Hari je znao da Snejp misli na njihove katastrofalne časove Oklumencije prethodne godine. Odbio je da spusti pogled, već je drsko zurio u Snejpa sve dok ovaj nije odvratio pogled.

– Sada ćete se podeliti – nastavi Snejp – u parove. Jedan u paru će pokušati da začara drugog *bez reči*. Onaj drugi pokušaće da isto tako *u tišini* odbije čin. Nastavite.

Mada Snejp to nije znao, Hari je prethodne školske godine već naučio barem polovinu odeljenja (svakoga ko je bio član DA) kako da izvedu Zaštitnu čin. Međutim, niko od njih nikad nije tu čin bacio bez reči. Stoga je bilo mnogo varanja: mnogi su samo šaputali inkantacije umesto da ih glasno izgovore. Po običaju, posle deset minuta vežbe, Hermiona je uspela da odbije Nevilov promrmljan Urok gumenih nogu ne izgovorivši ni reč, što je bio podvig za koji bi sigurno dobila dvadeset poena za Grifindor od svakog razumnog nastavnika, ali Snejp je to ignorisao. Proleteo bi između njih dok su vežbali, kao i obično nalik preraslom šišmišu, zadržavši se da posmatra Harija i Rona kako se muče s ovim zadatkom.

Ron, koji je trebalo da začara Harija, bio je zajapuren, čvrsto stisnutih usana da ne bi došao u iskušenje da promrmlja inkantaciju. Hari je podigao štapić, čekajući sav napet da bi odbio kletvu koja je izgledala kao da nikad neće doći.

– Patetično, Vizli – reče Snejp posle nekog vremena. – Evo... da ti pokažem...

On uperi štapić u Harija tako brzo da je Hari reagovao instinktivno. Zaboravivši svaku pomisao na neverbalnu kletvu, on vrisnu: – *Protego!*

Njegova Zaštitna čin bila je tako jaka da Snejp izgubi ravnotežu i udari o sto. Ceo razred se okrenu i vide Snejpa kako se uspravlja, sav namršten.

– Sećaš li se da sam rekao da vežbamo *neverbalne* čini, Poteru?

– Da – reče Hari kruto.

– Da, *gospodine*.

– Nema potrebe da me zovete „gospodine“, profesore.

Reči mu se oteše pre nego što je shvatio šta govori. Nekoliko ljudi zinu od čuda, uključujući Hermionu. Iza Snejpovih leđa, međutim, Ron, Din i Šejmus oduševljeno su se cerili.

– Kaznena nastava, subota uveče, u mojoj kancelariji! – reče Snejp. – Neću da

trpim drskost ni od koga, Poteru... čak ni od *Izabranog*.

– To je bilo sjajno, Hari! – likovao je Ron kad su bili na sigurnom, izlazeći nešto kasnije na odmor.

– Stvarno nisi smeo to da kažeš – reče Hermiona mršteći se na Rona. – Šta ti bi?

– Pokušao je da me urekne, u slučaju da nisi primetila! – naljuti se Hari. – Dosta mi je bilo toga za vreme časova Oklumencije! Što ne nađe neko drugo zamorče za promenu? Šta Damblodor smera kad mu dozvoljava da predaje Odbranu? Jesi li ga čuo kako govori o Mračnim veštinama? On ih obožava! Celu tu *neodređenu, neuništivu* priču...

– Pa – reče Hermiona – učinilo mi se da pomalo zvuči kao ti.

– Kao *ja*?

– Da, kada si nam govorio kako je izgledalo suočiti se s Voldemorom. Rekao si da se ne radi o tome da se nabuba gomila čini, rekao si da se radi samo o pojedincu, njegovoj pameti, i o tome ima li petlje... pa, zar nije i Snejp govorio isto to? Da se sve svodi na to da budeš hrabar i brzomisleć?

Hari je bio toliko razoružan time što je ona njegove reči smatrala jednako vrednim da ih upamti kao i *Standardnu knjigu čini*, da se nije raspravljao.

– Hari? Hej, Hari?

Hari se osvrnu: Džek Sloper, jedan od Jurišnika iz prošlogodišnjeg grifindorskog kvidičkog tima, trčao je ka njemu držeći svitak pergamenta.

– Za tebe – dahtao je Sloper. – Čuj, saznao sam da si ti novi kapiten. Kad držiš prijemni trening?

– Nisam još odlučio – reče Hari razmišljajući kako bi Sloper imao sreće ako uopšte uđe ponovo u tim. – Javiću ti.

– U redu. Nadao sam se da će to biti ovog vikenda...

Ali Hari ga nije slušao; prepoznao je tanak, iskošen rukopis na pergamentu. Ostavljajući Slopera usred rečenice, on odjuri s Ronom i Hermionom, usput odmotavši pergament.

Dragi Hari,

Voleo bih da počnemo s našim privatnim časovima ove subote. Dođi u moju kancelariju u osam sati uveče, moliću. Nadam se da uživaš u prvom danu školske godine.

Srdačno tvoj,

Albus Damblodor

P.S. Obožavam šumeće bombone.

– Obožava šumeće bombone? – reče Ron koji je preko Harijevog ramena pročitao poruku i izgledao zbunjeno.

– To je lozinka da mogu da prođem pored gargojla ispred njegove radne sobe – reče Hari sniženim tonom. – Ha! Snejp će biti besan... Neću moći da pohađam njegovu kaznenu nastavu!

On, Ron i Hermiona su tokom celog odmora razmatrali čemu bi Dambldor mogao da podučava Harija. Ron je mislio da bi to najverovatnije mogli biti spektakularni uroci i kletve za koje Smrtožderi ne znaju. Hermiona je rekla da su takve stvari nezakonite, i smatrala mnogo verovatnijim da Dambldor želi Harija da nauči odbrambenim činima najvišeg nivoa. Posle odmora ona produži na Aritmantiju dok su se Hari i Ron vratili u dnevni boravak, gde su preko volje počeli da rade domaći zadatak koji im je Snejp zadao. Ispostavilo se da je on toliko složen da ga još nisu bili završili kad im se Hermiona pridružila tokom popodnevno slobodnog časa (mada je ona znatno ubrzala pisanje tih zadataka). Tek su bili završili kad se oglasi zvono za popodnevni dvočas Napitaka, i oni udariše poznatom stazom do učionice među podrumskim tamnicama, koja je ranije dugo vremena pripadala Snejpu.

Kada su stigli u hodnik, videli su da je samo nekoliko ljudi uspeo da se upiše na O.I.Č.T. nivo. Kreb i Gojl očito nisu postigli očekivani O.Č.N., ali je četvoro sliterinaca prošlo, uključujući Melfoja. Bila su tu i četiri rejvenkloovca, i jedan iz Haflpafa, Erni Makmilan, koji je Hariju bio simpatičan uprkos svom prilično pompeznom držanju.

– Hari – reče Erni zloslutno, pružajući mu ruku dok je Hari prilazio – nisam stigao da popričam s tobom jutros na Odbrani od Mračnih veština. Dobra lekcija, pomislio sam, ali Zaštitne čini su proste kao pasulj, za nas veterane iz DA... a kako ste vi, Rone... Hermiona?

Pre nego što su stigli da mu odgovore išta više od običnog „dobro“, vrata tamnice se otvoriše i Pužorogov trbuh izade kroz vrata pre njega. Dok su ulazili u učionicu, njegovi ogromni morževski brkovi izviše se oko njegovih zadovoljno nasmešenih usta, i on s naročitim zadovoljstvom pozdravi Harija i Zabinija.

Tamnica je, što je bilo najneobičnije, već bila puna isparenja i čudnih mirisa. Dok su prolazili pored ogromnih ključajućih kotlova, Hari, Ron i Hermiona su njuškali sa zanimanjem. Četiri sliterinca sedoše za jedan sto zajedno, kao i četvoro rejvenkloovaca. Tako su Hari, Ron i Hermiona podelili sto s Ernijem. Izabrali su najbliži, zlatno obojen kotao, iz kojeg se širio jedan od najzavodljivijih mirisa koji je Hari ikad osetio: nekako ga je istovremeno podsećao na pitu od melase, na miris drške od metle i na nešto cvetno što je možda nekad omirisao u *Jazbini*. Otkrio je da diše veoma lagano i duboko, i da ga mirisi napitka ispunjavaju kao neko piće. Obuze ga veliko zadovoljstvo i on se naceri Ronu, koji je bio preko puta, a ovaj mu lenjo uzvрати kez.

– E sad, e sad, e sad – reče Pužorog, čiji je masivni obris treperio kroz mnoga svetlucava isparenja. – Izvadite svi vagice i pribor za napitke, i ne zaboravite primerke *Višeg nivoa spravljanja napitaka*...

– Gospodine... – reče Hari podigavši ruku.

– Hari, dečače moj?

– Nemam ni knjigu, ni vage, niti bilo šta... ni Ron... nismo mislili da ćemo uopšte moći da pohađamo O.I.Č.T, znate...

– O, da, profesorka Mek Gonagal mi je spomenula... ne brini, dragi dečače, nemoj uopšte da brineš. Danas možeš da koristiš sastojke iz ormana sa zalihama, a siguran sam da možemo da ti pozajmimo neku vagicu. Imamo i gomilicu starih knjiga, poslužiće dok ne naručiš novu od *Kitnjavka i Mrljavka*...

Pužorog se stušiti do ormana u ćošku, i posle kratkog preturanja izroni s dva vrlo pohabana primerka *Višeg nivoa spravljanja napitaka* od Ispičuture Gnjavaža, koje dade Hariju i Ronu zajedno s dva para zardalih vaga.

– E sad – reče Pužorog vrativši se u prednji deo učionice i naduvavajući svoje već ispupčene grudi, tako da je malo falilo da mu dugmad na prsluku popuca – pripremio sam vam nekoliko napitaka da ih pogledate, čisto iz radoznalosti, znate već. To su stvari koje bi trebalo da znate da napravite kad budete kompletirali svoje O.I.Č.T-e. Mora da ste čuli za njih, čak i ako ih sami još niste spravljali. Može li iko da mi kaže šta je ovo?

On pokaza na kotao najbliži sliterinskom stolu. Hari se lako podiže na stolici i vide da u njemu vri nešto nalik običnoj vodi.

Hermionina dobro uvežbana ruka zapara vazduh, pre bilo koga drugog. Pužorog je prozva.

– To je veritaserum, bezbojan, bezmirisan napitak koji prisiljava onoga ko ga popije da govori istinu – reče Hermiona.

– Vrlo dobro, vrlo dobro! – srećno uskliknu Pužorog. – A sad – nastavi, pokazujući na kotao najbliži rejvenkloovskom stolu – ovaj je vrlo poznat... prikazan nedavno u novim lecima Ministarstva... ko može...

Hermionina ruka još jednom je bila najbrža.

– To je višesokovni napitak, gospodine – reče ona.

I Hari je prepoznao sporokrčkajuću blatnjavu tečnost u drugom kotlu, ali nije hteo da kviri Hermioni užitak u osvajanju poena za tačan odgovor na ovo pitanje. Ona je, uostalom, bila ta koja je uspela i da napravi taj napitak još u drugom razredu.

– Izvrsno, izvrsno! A ovo ovde... da, dušice? – reče Pužorog, pomalo se snuždivši kad vide kako se Hermionina ruka ponovo probija kroz vazduh.

– To je amortencija!

– Zaista. Možda je malo smešno što to pitam – reče Pužorog, koji je izgledao prilično impresioniran – ali pretpostavljam da znaš kako deluje?

– To je najjači ljubavni napitak na svetu! – reče Hermiona.

– Tačno! Prepoznala si ga, pretpostavljam, po osobenom sedefnom sjaju?

– I po pari koja se diže u karakterističnim spiralama – reče Hermiona oduševljeno – i trebalo bi da miriše sasvim drukčije svakom od nas, već u skladu s tim šta koga

privlači, tako da ja, recimo, mogu da namirišem sveže pokošeno seno i nov pergament i...

Ali onda odjednom pocrvene i ne dovrši rečenicu.

– Mogu li da čujem tvoje ime, dušo? – reče Pužorog ne obraćajući pažnju na Hermioninu zbunjenost.

– Hermiona Grejndžer, gospodine.

– Grejndžer? Grejndžer? Da nisi možda u rodu s Hektorom Dagvort-Grejndžerom, koji je osnovao „Najizvrsnije društvo spravljача napitaka“?

– Ne, mislim da nisam, gospodine. Ja sam normalskog porekla, znate.

Hari vide kako se Melfoj nagnuo ka Notu i nešto mu šapnuo. Obojica se zatim podrugljivo nasmejaše, ali Pužorog nije pokazao nikakvo razočaranje; naprotiv, zadovoljno se nasmešio i skrenuo pogled s Hermione na Harija, koji je sedeo odmah pored nje.

– Oho! *Moja najbolja drugarica je normalskog porekla i najbolja je u našoj generaciji.* Pretpostavljam da je ovo ta vrlo drugarica o kojoj si mi govorio, Hari?

– Da, gospodine – reče Hari.

– Vidi, vidi! Pa, dajem ti dvadeset pošteno zarađenih poena za Grifindor, gospođice Grejndžer – reče Pužorog srdačno.

Melfoj je izgledao kao onda kada ga je Hermiona udarila posred lica. Hermiona se okrenu Hariju blistavog izraza lica i prošaputa: – Da li si mu stvarno rekao da sam najbolja u generaciji? O, Hari!

– Pa, šta je tu toliko neobično? – dobaci joj šapatom Ron, koji je iz nekog razloga izgledao ozlojeđeno. – Ti *jesi* najbolja na našoj godini... i ja bih mu isto rekao da je mene pitao!

Hermiona se nasmeši, ali ga odmah ućutka pokretom ruke da bi čuli šta Pužorog govori. Ron je delovao pomalo neveselo.

– Amortencija ne može da izazove *pravu ljubav*, naravno. Nemoguće je stvoriti ili imitirati ljubav. Ne, ovo može samo da izazove moćnu zaljubljenost ili opsesiju. To je verovatno najopasniji i najmoćniji napitak u ovoj prostoriji... o, da – reče on, ozbiljno klimnuvši glavom Melfoju i Notu, koji su se smeškali sa zluradom nevericom. – Kad budete proživeli onoliko koliko i ja, nećete potcenjivati moć opsesivne ljubavi...

– A sad – reče Pužorog – vreme je da prionemo na posao.

– Gospodine, niste nam još rekli šta je u onom – reče Erni Makmilan pokazujući mali crni kotao na Pužorogovom stolu. Napitak u njemu se veselo krčkao. Bio je boje livenog zlata, a velike kapi iz njega su iskakale kao zlatne ribice iznad površine, mada se ni kap nije prosula izvan kotla.

– Oho! – Ponovo će Pužorog. Hari je bio siguran da Pužorog uopšte nije zaboravio taj napitak, već je čekao da ga upitaju za njega, radi dramskog efekta. – Da. Taj. Pa, *taj* napitak, dame i gospodo, jeste čudnovat mali napitak po imenu feliks felicis. Pretpostavljam – okrenu se on, smešeći se, ka Hermioni, koja ispusti glasan uzdah –

da znate šta feliks felicis izaziva, gospođice Grejndžer?

– To je tečna sreća – reče Hermiona ushićeno. – Čini vas taličnim!

Svi u razredu se malo ispraviše na stolicama. Sad je Hari mogao da vidi jedino Melfojevu zaglađenu, svetloplavu glavu, jer je ovaj najzad poklonio Pužorogu svoju punu i neometanu pažnju.

– Tačno tako, još deset poena za Grifindor. – Da, to je zaista neobičan mali napitak – reče Pužorog. – Strahovito je teško napraviti ga, a pri tom može biti poguban ako nešto pogrešite. Ipak, ako se skuva kako treba, kao ovaj, otkrićete da su se svi vaši naponi isplatili... bar dok njegovo dejstvo ne prođe.

– Što ga onda ljudi ne piju sve vreme? – upita Teri But željno.

– Zato što, ako se preterano uzima, izaziva lakomislenost, nesmotrenost i opasnu samouverenost – reče Pužorog. – Ako uzimate previše nečega što je dobro, znate već... u velikim količinama je veoma otrovan. Ali, ako ga uzimate štedljivo, i vrlo retko...

– Da li ste ga *vi* ikada okusili, gospodine? – upita Majkl Korner radoznalo.

– Dvaput u životu – reče Pužorog. – Jednom kad sam imao dvadeset četiri godine, i jednom kada mi je bilo pedeset sedam. Po dve pune kašike uz doručak. Dva savršena dana.

On se sanjivo zagleda u daljinu. Bez obzira na to da li je glumio ili ne, pomisli Hari, efekat je bio dobar.

– I to je ono što ću vam ponuditi – reče Pužorog, očigledno se ponovo vrativši na zemlju – kao nagradu na ovom času.

Nastade tišina u kojoj se svako krčkanje i grgoljenje napitaka oko njih čulo višestruko jače.

– Jedna bočica feliks felicisa – reče Pužorog izvadivši iz džepa minijaturnu bočicu s pampurom i pokazujući je svima. – Dovoljna je za dvanaest sati sreće. Od zore do sumraka imaćete sreće u svemu što pokušate.

– Ipak, moram vas upozoriti da je feliks felicis zabranjena supstanca u organizovanim takmičenjima... sportskim događajima, na primer, na ispitima ili izborima. Zbog toga pobjednik može da je iskoristi samo tokom nekog svog uobičajenog dana... i da posmatra kako taj uobičajeni dan postaje neuobičajen!

– Dakle – reče Pužorog iznenada živnuvši – kako ćete da osvojite ovu bajnu nagradu? Pa, okrenite stranu deset u *Višem nivou spravljanja napitaka*. Ostalo nam je nešto više od sat vremena, što bi vam bilo dovoljno da se oprobate u pravljenju pristojnog rastvora žive smrti. Znam da je složenije od svega što ste dosad pokušali da napravite, i ne očekujem da iko od vas napravi savršen napitak. Ipak, onaj od vas ko to uradi najbolje dobiće ovaj mali feliks. Počnite!

Odmah se začu komešanje, jer je svako privukao svoj kotao k sebi, i zvonko zveckanje, kad svi prisutni počеше da stavljaju tegove na vage, ali niko nije progovarao. Koncentracija u sobi bila je gotovo opipljiva. Hari je video kako Melfoj

grozničavo prelistava svoj primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka*. Nije moglo biti očitije da Melfoj zaista čezne da osvoji taj srećan dan. Hari se brzo nagnu nad raskupusanu knjigu koju mu je Pužorog pozajmio.

Zasmetalo mu je što vidi da je prethodni vlasnik žvrljao po svim stranicama, tako da su se margine crnele kao i štampani delovi. Sagnuvši se najpre nad nju da bi dešifrovao sastojke (čak i tu je prethodni vlasnik pisao neke primedbe i neke stvari precrtao), Hari potom požuri do plakara sa sastojcima da nađe šta mu treba. Dok je hitao natrag do svog kotla, vide kako Melfoj secka korenje valerijane što brže može.

Svi su gledali naokolo da vide šta ostatak razreda radi. To što niste mogli svoj rad da radite nasamo bila je jedna od prednosti i ujedno mana časova Napitaka. Kroz deset minuta je cela učionica bila puna plavičaste pare. Hermiona je, naravno, izgleda najbrže napredovala. Njen napitak je već ličio na „onu mirnu tečnost, crnu poput ribizle“, što je navedeno kao idealna boja polugotovog napitka.

Kad je završio sa seckanjem korenja, Hari se ponovo nagnuo nad knjigu. Silno ga je nerviralo što mora stalno iznova da dešifruje uputstva ispod tih glupih žvrljotina prethodnog vlasnika knjige, koji se iz nekog razloga nije složio s nalogom da isecka sopoforni pasulj i zapisao je alternativno uputstvo:

Izgnječiti ga tupom stranom srebrnog bodeža, bolje oslobađa sok nego seckanje.

– Gospodine, mislim da ste poznavali mog dedu, Abraksasa Melfoja?

Hari pogleda: Pužorog je upravo prolazio pored sliterinskog stola.

– Da – reče Pužorog ne gledajući u Melfoja. – Bilo mi je žao kad sam čuo da je umro, mada, naravno, nije bilo neočekivano, kad je zaradio zmajske boginje pod stare dane...

I odšeta dalje. Hari se sagnu iznad svog kotla zlobno se smeškajući. Video je da je Melfoj očekivao da će se nastavnik prema njemu odnositi kao prema Hariju ili Zabiniju. Možda se čak nadao i da će imati povlašćen položaj na koji se navikao kod Snejpa. Ali, činilo se da Melfoj, u želji da se dokopa bočice feliks felicisa, ne može da se osloni ni na šta drugo osim na svoj talenat.

Ispostavilo se da je sopoforni pasulj veoma teško iseckati. Hari se obrati Hermioni:

– Mogu li da pozajmim tvoj srebrni nož?

Ona nestrpljivo klimnu glavom ne odvajajući oči od svog napitka, koji je i dalje bio tamnoljubičast, mada je dotad, sudeći prema knjizi, trebalo da poprimi svetlu nijansu boje jorgovana.

Hari izmrvi svoj pasulj tupom stranom bodeža. Na njegovo čuđenje, pasulj smesta ispusti toliko soka da je Hari bio zapanjen otkud ga toliko u tako smežuranom zrnevlju. Žurno ga sasuvši u kotao vide, na svoje iznenađenje, da je napitak istog trenutka dobio upravo onu nijansu koju je trebalo da ima prema tekstu u knjizi.

Istog trenutka iščeze i njegova ljutnja na prethodnog vlasnika. Hari je sada čkiljio u sledeće uputstvo. Prema knjizi, trebalo je da meša suprotno od kazaljke na satu dok se napitak ne izbistri kao voda. Prema onom što je prethodni vlasnik dopisao, naprotiv, trebalo je da posle svakog sedmog mešanja suprotno od kazaljke na satu jedanput promeša u pravcu kazaljke na satu. Da li je stari vlasnik i drugi put u pravu?

Hari je mešao suprotno od kazaljke na satu, zadržavši dah, pa onda jednom u pravcu kazaljke na satu. Dejstvo se videlo istog trena. Napitak postade najbleđe roze boje.

– Kako ti to uspeva? – upita ga Hermiona, čije je lice bilo skroz crveno, a kosa se sve više kovrdžala od pare iz njenog kotla. A ipak, njen napitak je i dalje bio nepokolebljivo ljubičast.

– Dodaj jedno mešanje u pravcu kazaljke na satu...

– Ne, ne, u knjizi piše suprotno od kazaljke na satu! – obrecnu se ona.

Hari slegnu ramenima i nastavi onako kako je počeo. Sedam okretaja suprotno od kazaljke na satu, jedan u pravcu kazaljke na satu, pauza... sedam okretaja suprotno od kazaljke na satu, jedan u pravcu kazaljke na satu...

S druge strane stola, Ron je poluglasno psovao. Njegov napitak ličio je na tečni karamel. Hari se osvrnu. Koliko je video, niko nije uspeo da mu napitak bude tako bled kao njegov. Bio je ushićen, što mu se nikad ranije nije desilo u ovoj tamnici-učionici.

– I vreme je... isteklo! – oglasi se Pužorog. – Prestanite da mešate, molim vas!

Pužorog je polako šetao između stolova zavirujući u kotliće. Nije komentarisao, ali bi povremeno promešao neki napitak, ili ga omirisao. Najzad stiže do stola gde su sedeli Hari, Ron, Hermiona i Erni. Žalosno se osmehnu kad vide katranastu smesu u Ronovom kotlu. Prođe pored Ernijevog marinskoplavog čorbuljaka. Pri pogledu na Hermionin napitak odobravajuće klimnu glavom. Onda ugleda Harijev, i licem mu se razli očaranost s nevericom.

– Dobitnik je jasan! – uskliknu da ga cela tamnica čuje. – Izvrsno, izvrsno, Hari! Bože dragi, očito si nasledio majčin talenat, Lili je bila majstor za Napitke, zaista! Evo, dakle, izvoli... bočica feliks felicisa, kao što sam obećao, i dobro ga iskoristi!

Hari ubaci majušnu flašicu zlatne tečnosti u svoj unutrašnji džep, osećajući čudnu mešavinu zadovoljstva pred besnim pogledima sliterinaca, i krivice zbog razočaranja na Hermioninom licu. Ron je izgledao prosto zblanut.

– Kako si to izveo? – prošaputa on Hariju dok su napuštali tamnicu.

– Imao sam sreće, pretpostavljam – reče Hari jer je Melfoj mogao da ih čuje.

Međutim, kad su seli za grifindorski sto da večeraju, osetio se dovoljno bezbedno da im sve ispriča. Hermionino lice bilo je sve skamenjenije pri svakoj njegovoj sledećoj reči.

– Pretpostavljam da misliš kako sam varao? – završi on iznerviran njenim izrazom.

– Pa, nije baš bilo tvojih ruku delo, zar ne? – reče ona strogo.

– Samo je pratio uputstva koja su bila različita od naših – reče Ron. – Moglo je da ispadne i prava katastrofa, zar ne? Ali, rizikovao je i isplatilo mu se. – On uzdahnu. – Pužorog je mogao meni da dâ tu knjigu, ali ne, ja sam dobio neku u kojoj niko nikada nije pisao. *Samo je bljuvao po njoj*, sudeći po strani pedeset dva, ali...

– Čekaj malo – začu se glas pored Harijevog levog uva, i on oseti iznenadan dašak onog cvetnog mirisa koji je osetio u Pužorogovoj tamnici. Osvrnu se i vide da im se Džini pridružila. – Jesam li ja to dobro čula? Postupao si prema nalogima koje je neko napisao u nekoj knjizi, Hari?

Izgledala je uzrujana i ljuta. Hari je odmah znao šta joj se mota po glavi.

– Nije to ništa – reče on razuveravajući je, snizivši ton. – To nije ništa nalik Ridlovom dnevniku. Samo stari udžbenik po kome je neko piskarao.

– Ali ti radiš onako kako tamo piše?

– Samo sam pratio nekoliko reči ispisanih perom po marginama. Časna reč. Džini, nema tu ničeg sumnjivog...

– Džini je u pravu – reče Hermiona, naglo živnuvši. – Treba da proverimo ima li nečeg sumnjivog. Mislim, sva ta neobična uputstva, ko će ga znati?

– Hej! – reče Hari prkosno kad mu ona naglo izvadi njegov primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka* iz torbe i podiže štapić.

– *Specialis revelio!* – reče ona žustro ga lupivši po prednjoj korici.

Ništa se ne desi. Knjiga je i dalje stajala tu gde je, stara, prljava i s uškicama.

– Jesi li završila? – reče Hari rasrđeno. – Ili čekaš da vidiš hoće li da ti izvede salto?

– Izgleda da je u redu – reče Hermiona još uvek sumnjičavo zureći u knjigu. – Mislim, čini se da je zaista... samo običan udžbenik.

– Dobro, onda ću da je uzmem – reče Hari zgrabivši je sa stola, ali mu ona ispade iz ruku na pod, otvorivši se.

Niko drugi nije gledao. Hari se sagnu da je podigne, i dok je to radio, vide nešto ispisano pri dnu zadnje korice, istim sitnim, zbijenim rukopisom kao i uputstva na osnovu kojih je dobio bočicu feliks felicisa, koju je sakrio na bezbedno mesto, u paru čarapa na dnu svog kovčega u spavaonici na spratu.

Ova knjiga je vlasništvo Polukrvnog Princa.

10. Kuća Ispijenih

Tokom svih časova napitaka te nedelje Hari je nastavio da prati uputstva Polukrvnog Princa kad god su se razlikovala od uputstava Ispičature Gnjavaža, a posledica toga bila je da je već posle četvrtog časa Pužorog ushićeno buncao o Harijevim sposobnostima, govoreći kako je retko kad predavao nekome tako talentovanom. Ni Ron ni Hermiona nisu bili oduševljeni zbog toga. Mada im je Hari ponudio da koriste njegovu knjigu, Ronu je bilo teže da dešifruje taj rukopis nego Hariju, a nije mogao stalno da zapitkuje Harija da mu ga glasno čita jer bi delovalo sumnjivo. Hermiona je, u međuvremenu, odlučno prionula na ono što je zvala „zvaničnim“ uputstvima, ali je bila sve lošije volje jer su donosila slabije rezultate od Prinčevih.

Hari se poluzainteresovano pitao ko je Polukrvni Princ. Mada ga je brdo domaćih zadataka koje su im zadavali sprečavalo da pročita ceo primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka*, prelistao ga je letimično, dovoljno da vidi da gotovo i nema stranice na kojoj Princ nije dopisao svoje beleške, koje nisu uvek bile u vezi sa spravljanjem napitaka. Tu i tamo nalazila su se uputstva za nešto nalik činima koje je

Princ sam smislio.

– Ili smislila – reče Hermiona razdražljivo kad je čula kako Hari neke od tih uputstava izlaže Ronu u dnevnom boravku u subotu uveče. – Možda je devojčica. Mislim da rukopis više liči na ženski nego na muški.

– Polukrvni *Princ*, tako se zvao – reče Hari. – Znaš li neku devojčicu princa?

Hermiona izgleda nije umela da odgovori na to. Samo je popreko gledala i grčevito cimmula svoj sastav o „Principima rematerijalizacije“ dalje od Rona, koji je pokušavao da ga pročita odnaopačke.

Hari pogleda na sat i žurno vrati stari primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka* u torbu.

– Već je pet do osam, bolje da krenem, zakasniću kod Dambldora.

– Auuu! – zaprepasti se Hermiona naglo podigavši pogled. – Srećno! Sačekaćemo te da čujemo čemu te on podučava!

– Nadam se da će sve proći kako treba – reče Ron, i njih dvoje ostadoše gledajući kako Hari odlazi kroz rupu u portretu.

Hari je produžio opustelim hodnicima, mada je morao žurno da se sakrije iza jedne statue kada se profesorka Treloni pojavila iza ćoška, mrmljajući za sebe dok je mešala špil prljavih karata čitajući ih usput u hodu.

– Dvojka pik: sukob – mrmljala je prolazeći pored mesta gde je Hari čučao, skriven iza stuba. – Sedmica pik: loš znak. Desetka pik, nasilje. Žandar pik: mlad tamnokos momak, možda u nevolji, neko ko ne voli osobu koja se obraća kartama...

Ona se ukopa u mestu, baš s druge strane statue iza koje se Hari krio.

– Pa to ne može biti tačno – reče, iznervirana, a Hari začu kako ona ponovo energično meša špil, i odlazi, ostavljajući za sobom zadah kivanog šerija. Hari sačeka dok nije bio sasvim siguran da je otišla, a onda ponovo potrči, sve dok ne stiže do mesta u hodniku na sedmom spratu gde je ispred zida stajao usamljen gargojl.

– Šumeće bombone – reče Hari. Gargojl poskoči u stranu, zid iza njega se razdvoji i pojaviše se pokretne spiralne stepenice, Hari zakorači na njih i one ga, kružno klizeći, ponesoše uvis do vrata Dambldorove kancelarije s mesinganim zvekirom.

Hari zakuca.

– Napred – začu se Dambldorov glas.

– Dobro veče, gospodine – reče Hari, ulazeći u direktorovu kancelariju.

– O, dobro veče, Hari, sedi – reče Dambldor smešeći se. – Nadam se da si uživao prve nedelje u školi?

– Jesam, hvala, gospodine – reče Hari.

– Mora da si bio zauzet, kad već imaš kaznenu nastavu!

– Ovaj... – počeo Hari nespretno, ali Dambldor nije izgledao previše strogo.

– Sredio sam s profesorom Snejpom da odradiš kaznenu nastavu iduće subote umesto danas.

– U redu – reče Hari, kome su se po glavi vrzmale stvari mnogo važnije od Snejpove kaznene nastave, i sada krišom pogleda naokolo ne bi li naslutio šta Damblodor to veče planira s njim. Kružna kancelarija izgledala je kao uvek: krhki srebrni instrumenti stajali su na stalcima s vretenastim nogama, ispuštajući oblačice dima i zujanje, portreti prethodnih direktora i direktorki što su dremali u svojim ramovima, a Damblodorov veličanstveni Feniks, Foks, stajao je na svom stalku iza vrata posmatrajući Harija s vidnim zanimanjem. Nije izgledalo da je Damblodor raščistio prostor za eventualne vežbe dvoboja.

– Pa, Hari – reče Damblodor poslovnim glasom – pitao si se, siguran sam, šta sam planirao da radimo na ovim... u nedostatku bolje reči... časovima?

– Da, gospodine.

– Pa, odlučio sam da je vreme da, sad kad znaš šta je nagnalo Lorda Voldemora da pokuša da te ubije pre petnaest godina, dobiješ izvesne informacije.

Nastupi pauza.

– Rekli ste, na kraju prošlog polugodišta, da ćete mi reći sve – reče Hari. Bilo mu je teško da iz glasa izbaci prizvuk optužbe. – Gospodine – dodade.

– To sam i uradio – reče Damblodor tiho. – Rekao sam ti sve što znam. Od sad pa nadalje ostavićemo čvrste temelje činjenica i zajedno se otisnuti kroz tamne močvare sećanja u gustiše najdubljih nagađanja. Odsad pa nadalje, Hari, možda će se ispostaviti da sam u zabludi kao Hamfri Podrigivač, koji je verovao da je došlo doba za kotlove od sira.

– Ali mislite da ste u pravu? – upita Hari.

– Naravno, ali već sam ti dokazao da i ja grešim, kao i svako drugi. U stvari, pošto sam... oprostićeš mi na smelosti... znatno pametniji od većine ljudi, i moje greške su, shodno tome, mnogo veće.

– Gospodine – reče Hari oprezno – da li to što ćete mi reći ima veze s proročanstvom? Hoće li mi pomoći... da preživim?

– I te kako ima veze s proročanstvom – reče Damblodor nonšalantno, kao da ga je Hari upitao kakvo će vreme biti sutradan – a svakako se nadam da će ti pomoći da preživiš.

Damblodor ustade i obiđe oko stola, pored Harija, koji se željno okrenu na svom mestu da bi posmatrao Damblodora koji se naginjao preko plakara pored vrata. Kada se uspravio, Damblodor je držao poznatu plitku kamenu posudu s ugraviranim čudnim znacima duž ivice. On smesti Sito-za-misli na sto ispred Harija.

– Izgledaš zabrinuto.

Hari je zaista odmeravao Sito-za-misli s izvesnom zebnjom. Njegova prethodna iskustva s tom čudnom spravom koja je čuvala i ponovo otkrivala misli i sećanja bila su, mada izuzetno poučna, i vrlo neprijatna. Poslednji put kada je došao u dodir s njegovim sadržajem video je i više nego što je hteo. Ali Damblodor mu se smešio.

– Ovog puta ući ćeš u Sito-za-misli sa mnom... i što je još neobičnije, uz dozvolu.

– Kuda idemo, gospodine?

– Na putovanje kroz uspomene Boba Ogdena – reče Dambldor, izvukavši iz džepa kristalnu bočicu s uskovitlanom srebrnobelom materijom.

– Ko je Bob Ogden?

– Bio je zaposlen u Odseku za sprovođenje magijskih zakona – reče Dambldor. – Umro je pre izvesnog vremena, ali ne pre nego što sam uspeo da mu uđem u trag i ubedim ga da mi poveri ova svoja sećanja. Pratićemo ga dok ide u posetu koju je obavio u okviru svojih službenih dužnosti. Samo stani ovde, Hari...

Ali Dambldoru je bilo teško da izvuče zatvarač na kristalnoj boci: njegova povređena ruka bila je ukočena i bolna.

– Smem li... smem li ja, gospodine?

– Nema veze, Hari...

Dambldor uperi svoj štapić ka boci i pampur izlete.

– Gospodine... kako ste povredili ruku? – ponovo upita Hari gledajući u pocrnele prste s mešavinom odvratnosti i sažaljenja.

– Nije trenutak za tu priču, Hari. Ne još. Imamo sastanak s Bobom Ogdenom

Dambldor nasu srebrnasti sadržaj boce u Sito-za-misli, gde se ovaj kovitlao i svetluca, ni tečan ni gasovit.

– Posle tebe – reče Dambldor pokazujući prema činiji.

Hari se nagnu napred, duboko udahnu i uroni lice u srebrnu materiju. Oseti kako mu se stopala odvajaju od poda kancelarije: padao je, i padao kroz uskomešanu tminu, a onda, sasvim iznenada, žmirkao je na zaslepljujućoj sunčevoj svetlosti. Pre nego što su mu se oči prilagodile, Dambldor se prizemlji pored njega.

Stajali su na seoskoj stazi oivičenoj visokom, gustom živicom, ispod letnjeg sunca jarkog i plavog poput nezaboravka. Tri metra ispred njih stajao je nizak, punačak čovek s neobično debelim naočarima koje su mu smanjivale oči na tačkice, nalik krtičjim. Čitao je drveni natpis koji je štrčao iz trnjike na levoj strani puta. Hari je znao da to mora biti Ogden. Bio je jedina osoba na vidiku, a i nosio je čudnu odeću kakvu su često nosili neiskusni čarobnjaci u pokušaju da izgledaju kao Normalci. U ovom slučaju, frak i kamašne preko prugastog jednodelnog muškog kupaćeg kostima. Međutim, pre nego što je Hari stigao išta da učini, sem da registruje njegovu bizarnu pojavu, Ogden se živahnim hodom zaputi niz stazu.

Dambldor i Hari podoše za njim. Dok su prolazili pored drvenog znaka, Hari pogleda u njegova dva kraka. Na onom koji je pokazivao u pravcu iz kog su upravo stigli pisalo je: Veliki Henglton, 8 kilometara. Na kraku koji je pokazivao prema Ogdenu pisalo je: Mali Henglton, 2 kilometra.

Neko vreme su hodali ne videći ništa osim živice, širokog plavog neba iznad njih i brzajuće figure čoveka u fraku ispred njih a onda staza skrenu ulevo i naniže, strmo se spuštajući niz padinu, tako da im se, odjednom, neočekivano ukaza prizor čitave doline koja se pružala pred njima. Hari je video neko selo, nesumnjivo Mali

Henglton, koje se ugnezdiilo između dva strma brežuljka, s jasno vidljivom crkvom i grobljem. Preko udoline, na bregu sa suprotne strane, nalazila se ljupka veleposednička kuća okružena širokim prostranstvom plišanozelenog travnjaka.

Ogden se nevoljno dao u kas niza strminu. Damblodor počeo da grabi dužim koracima, a Hari požuri da bi održao korak s njim. Smatrao je da Mali Henglton mora biti njihovo krajnje odredište i pitao se, kao i u noći kada su našli Pužoroga, zašto moraju da mu prilaze s takvog odstojanja. Uskoro je otkrio da je pogrešio misleći da idu u selo. Staza je skretala desno, a kad su skrenuli iza ćoška, videli su kako skut Ogdenovog fraka nestaje kroz procep u živoj ogradi.

Damblodor i Hari su ga pratili po uskom, prljavom puteljku oivičenom visokom i divljom živicom, izđikljalom mnogo više nego ona koju su ostavili za sobom. Staza je bila vijugava, stenovita i puna rupa, strmo se spuštala niz breg kao i prethodna, i izgledalo je da vodi do grupe mračnog drveća malo ispod njih. I zaista, uskoro se puteljak završi u čestaru, a Damblodor i Hari stadoše iza Ogdena, koji se zaustavio i izvukao štapić.

Uprkos nebu bez oblaka, stara stabla bacala su pred njih mračne, hladne senke i Hariju je trebalo nekoliko sekundi da razazna kuću, napola skrivenu među zapletenim deblima. Izgledalo mu je to kao veoma čudna lokacija za kuću, ili je bar bila čudnovata odluka da se ostavi okolno drveće koje potpuno zaklanja svetlost i vidik na dolinu koja se prostirala pod njim. Pitao se da li je naseljena. Zidovi su joj bili puni mahovine, a mnogi crepovi spali su s krova pa su se tu i tamo videle krovne grede. Svuda naokolo rasle su koprive, čiji su vrhovi dopirali do prozora, malih i prekrivenih debelim slojem prljavštine. U trenutku kad je već pomislio da nije moguće da iko tu stanuje, jedan prozor se s treskom naglo otvorio, i iz njega pokulja tanak slap pare ili dima, kao da neko nešto kuva.

Ogden prođe napred mirno, no ipak, kako se Hariju učini, prilično oprezno. Kad se tamne senke krošnji sklopiše nad njim, ponovo zastade zureći u ulazna vrata, za koja je neko prikucao mrtvu zmiju.

Zatim se začu šuškanje i pucketanje i čovek u ritama pade s najbližeg drveta, dočekavši se na noge, pravo ispred Ogdena, koji poskoči unazad tako brzo da stade na kraj svog fraka i spotače se.

– *Nisi dobrodošao.*

Čovek ispred njega imao je gustu kosu tako skorelu od prljavštine da je mogla biti ma koje boje. Oči su mu bile sitne, tamne i razroke. Mogao je da izgleda komično, ali nije. Njegova pojava delovala je zastrašujuće, i Hari nije mogao da krivi Ogdena što je uzmakao još nekoliko koraka pre nego što je progovorio.

– Ovaj... dobro jutro. Ja sam iz Ministarstva magije...

– *Nisi dobrodošao.*

– Ovaj... žao mi je... ne razumem vas – reče Ogden nervozno.

Hari pomisli da Ogden mora da je sasvim tupav. Po Harijevom mišljenju, taj

stranac je bio sasvim jasan, pogotovo kad je počeo da maše štapićem u jednoj ruci, a kratkim i prilično krvavim nožem u drugoj.

– Siguran sam da ga razumeš, Hari – mirno reče Dambldor.

– Da, naravno – reče Hari pomalo zbunjen. – Zar Ogden ne može...

Ali kad mu pogled ponovo pade na mrtvu zmiju na vratima, on odjednom shvati.

– On govori nemuštim jezikom?

– Dobro zapažanje – reče Dambldor klimajući glavom i smešeći se.

Čovek u ritama sada se približavao Ogdenu, držeći nož u jednoj a štapić u drugoj ruci.

– Čuj, vidi – poče Ogden, ali prekasno: začu se prasak i Ogden se nađe na zemlji, držeći se za nos, dok mu je žućkasta lepljiva tečnost štrcala između prstiju.

– Morfine! – reče prodoran glas.

Stariji čovek žurno izađe iz kućice, tresnuvši vratima iza sebe tako da se mrtva zmija žalosno zanjihala. Taj čovek bio je niži od prvog, čudnovate građe: ramena su mu bila veoma široka a ruke predugačke, što mu je, zajedno sa svetlosmeđim očima, kratkom gustom kosom i naboranim licem davalo izgled snažnog, vremešnog majmuna. Stao je kod čoveka s nožem, koji se sada kikotao pred prizorom Ogdena na zemlji.

– Ministarstvo, je li? – reče stariji čovek, pogledavši naniže u Ogdenu.

– Tačno! – reče Ogden ljutito, brišući lice. – A vi ste, pretpostavljam, gospodin Ispijeni?

– Jes' vala – reče Ispijeni. – Strefio te posred lica, je l' da?

– Da, i te kako! – obrecnu se Ogden.

– Trebalo je da najaviš svoje prisutvo, znaš? – reče Ispijeni agresivno. – Ovo je privatna posed. Ne mo'š tek tako da ušetaš ovamo očekujući da moj sin neće da se brani.

– Da se brani od čega, čoveče? – reče Ogden, uspravljajući se na noge.

– Od nametljivaca. Uljeza. Normalaca i hulja.

Ogden upre štapićem u svoj nos, koji je i dalje izbacivao ogromne količine nekakvog žutog gnoja, i curenje odmah prestade. Gospodin Ispijeni se krajičkom usana obrati Morfinu.

– *Ulazi u kuću. Ne raspravljaj se.*

Ovoga puta, pošto je već bio spreman za to, Hari prepozna nemušti jezik; osim što je razumeo ono što se govori, razlikovao je i čudno siktanje koje je bilo sve što je Ogden čuo. Morfin kao da je hteo da mu se suprotstavi, ali kad mu je otac uputio preteći pogled, predomislio se, teškim, teturajućim hodom odgegao se do kućice i zalupio ulazna vrata za sobom, tako da se zmija ponovo tužno zanjihala.

– Došao sam da vidim vašeg sina, gospodine Ispijeni – reče Ogden čisteći poslednje tragove gnoja sa svog ogrtača. – To je bio Morfin, zar ne?

– Jes', to je bio Morfin – reče starac nehajno. – Jesi li ti Čistokrvni? – iznenada upita agresivno.

– To je sasvim nevažno – reče Ogden hladno, a Hari oseti kako njegovo poštovanje prema Ogdenu raste.

Ispijeni je, očigledno, mislio drugačije. Čkiljio je u Ogdenovo lice i mrmljao, jasno uvredljivim tonom: – Kad bolje razmislim, viđao sam njuške poput tvoje dole u selu.

– Ne sumnjam, pogotovo ako ste puštali svog sina na njih – reče Ogden. – Možda treba ovu raspravu da nastavimo unutra?

– Unutra?

– Da, gospodine Ispijeni. Već sam vam rekao. Ovde sam zbog Morfina. Poslali smo sovu...

– Nemam ti ja koristi od sova – reče Ispijeni. – Ne otvaram pisma.

– Onda ne možete da se žalite kako niste upozoreni na posetioce – reče Ogden zajedljivo. – Ovde sam zbog ozbiljnog narušavanja čarobnjačkog zakona koje se dogodilo upravo ovde, u ranim jutrošnjim časovima...

– U redu, u redu, u redu! – prodera se Ispijeni. – Uđi u tu prokletu kuću već jednom, neka ti bude!

Kuća je, činilo se, imala tri sobička. Dvoja vrata vodila su iz glavne prostorije, koja je služila i kao kuhinja i kao dnevna soba. Morfin je sedeo u prljavoj fotelji iza ognjišta koje se pušilo, okrećući živu guju među svojim debelim prstima i meko joj pevušeći na nemuštom jeziku:

*Sikći, sikći, zmijče malo,
Sklizni na pod, bez inata
Slušaj, slušaj svog Morfina
Da te ne skuca za vrata.*

U uglu pored otvorenog prozora začu se komešanje, i Hari shvati da je još neko u sobi: devojka čija je siva haljina u ritama bila iste boje kao prljav kameni zid iza nje. Stajala je pored lonca koji se pušio na crnom garavom šporetu, i petljala oko police na kojoj su se nalazili neugledni grnčarski lonci i tiganji. Kosa joj je bila ravna i bez sjaja, a imala je neupadljivo, bledo, prilično grubo lice. Oči su joj, kao i oči njenog brata, zurile u oprečnim pravcima. Izgledala je malo čistije od dvojice muškaraca, ali Hari pomisli da nikad nije video osobu koja izgleda tako poraženo.

– M'ja ćera Meropa – reče Ispijeni mrzovoljno kad Ogden upitno pogleda u nju.

– Dobro jutro – javi se Ogden.

Ona ne odgovori, već prestrašeno pogleda u oca i okrenu im leđa, nastavljajući da čangrlja loncima na polici pored sebe.

– Pa, gospodine Ispijeni – poče Ogden – da pređem pravo na stvar, imamo razloga da verujemo da je kasno sinoć vaš sin Morfin izveo magiju pred jednim Normalcem.

Začu se zaglušujuće *klang*. Meropa je upravo ispustila lonac iz ruku.

– *Podigni ga!* – zaurla Ispijeni na nju. – Tako je, hrana po podu kao da si neka prljava Normalka, čemu služi štapić, ti beskorisna vrećo đubreta?

– Gospodine Ispijeni, molim vas – reče Ogden zaprepašćeno kad Meropi, koja je već pokupila zemljani lonac s poda, izbiše purpurne fleke po licu, i ona ponovo ispusti posudu iz ruke, tresući se izvadi štapić iz džepa, uperi ga prema loncu i promrmlja užurbanu, nečujnu čin koja natera lonac da odleti s poda u pravcu suprotnom od nje, pogodi suprotan zid i pukne nadvoje.

Morfin se ludački zakikota. Ispijeni vrisnu: – Pokrpi ga, ti beskorisna mešino, pokrpi ga!

Meropa se zatetura preko sobe, ali pre nego što je stigla da podigne štapić, Ogden podiže svoj i odlučno reče: – *Reparo!* – Lonac se istog časa pokrpi.

Za trenutak je izgledalo kao da će se Ispijeni izdrati na Ogdenu, ali je on izgleda smislio nešto bolje. Umesto toga, narugao se svojoj kćerki: – Sreća što je tu ovaj fini čovek iz Ministarstva, zar ne? Možda će mi te skinuti s vrata, možda njemu ne smeta takva prljava Poruga kao što si ti...

Ne gledajući ni u koga, i ne zahvalivši Ogdenu, Meropa pokupi lonac i drhtavim rukama ga vrati na policu. Zatim ostade nepomična, oslonjena leđima na zid između prljavog prozora i šporeta, kao da ne želi ništa drugo nego da potone u kamen i nestane.

– Gospodine Ispijeni – ponovo poče Ogden – kao što rekoh, razlog moje posete...

– Čuo sam te i malopre! – obrecnu se Ispijeni. – Pa šta? Morfin je dao tom Normalcu ono što mu je sledovalo... šta s tim?

– Morfin je prekršio čarobnjački zakon – reče Ogden strogo.

– *Morfin je prekršio čarobnjački zakon* – Ispijeni je imitirao Ogdenov glas trudeći se da zvuči pompežno i zapevajuće. Morfin se ponovo zakikota. – Očitao je lekciju tom prljavom Normalcu, je l' to sad nezakonito, šta li?

– Da – reče Ogden. – Bojim se da jeste.

On izvuče iz džepa mali svitak pergamenta i odmota ga.

– Šta je to, presuda? – reče Ispijeni ljutito povisivši ton.

– Poziv da dođe na saslušanje u Ministarstvo...

– Poziv? *Poziv?* Ko si pa ti da pozivaš mog sina bilo kuda?

– Ja sam šef Odreda za sprovođenje magijskih zakona – reče Ogden.

– I misliš da smo mi ološ, je l' da? – zaurla Ispijeni, sada pošavši prema Ogdenu, i uperi mu prljav žuti nokat u grudi. – Ološ koji će da odjuri čim ga Ministarstvo pozove? Znaš li ti s kim razgovaraš, mali prljavi Blatokrvni, znaš li?

– Imao sam utisak da govorim s gospodinom Ispijenim – reče Ogden, izgledajući kao da je na oprezu, ali i dalje ne odstupajući.

– Tako je! – zagrme Ispijeni. Za trenutak Hari pomisli da Ispijeni pokazuje prostački gest, ali onda shvati da on samo pokazuje Ogdenu ružan prsten s crnim kamenom koji je nosio na srednjem prstu, mašući njime pred Ogdenovim očima: – Je

I' vidiš ovo? Znaš li šta je to? Znaš li otkud potiče? Vekovima je već u našoj porodici, eto koliko dugo postojimo, i oduvek smo Čistokrvni! Znaš li koliko mi nude za taj prsten, s ugraviranim grbom Peverelovih na kamenu?

– Stvarno nemam pojma – reče Ogden žmirajući kad mu ovaj poturi prsten pod nos – ali to je potpuno nevažno, gospodine Ispijeni. Vaš sin je počinio...

S urlikom besa, Ispijeni pojuri prema svojoj kćerki. I u deliću sekunde Hari pomisli da će je ovaj zadaviti kad pruži ruku prema njenom grlu. Ali već sledećeg trenutka, vukao ju je prema Ogdenu, ne ispuštajući zlatan lanac oko njenog vrata.

– Vidiš ovo? – povika Ispijeni tresući težak zlatan medaljon ka njemu, dok je Meropa grcala i borila se da dođe do daha.

– Vidim, vidim! – brže-bolje reče Ogden.

– *Sliterinovo!* – vrisnu Ispijeni. – Pripadalo je Salazaru Sliterinu! Mi smo njegovi poslednji živi potomci, šta kažeš na to, a?

– Gospodine Ispijeni, vaša kći – reče Ogden uspaničeno, ali je Ispijeni već oslobodio Meropu. Ona se zatetura što dalje od njega, vrati se u ćošak, trljajući vrat i pokušavajući da povрати dah.

– Tako! – trijumfalno će Ispijeni, kao da je upravo dokazao neku komplikovanu stavku koja je izvan svake rasprave. – Nemoj da nam se obraćaš kao da smo blato na tvojim cipelama! Generacije Čistokrvnih, sve čarobnjaci... čisto sumnjam da *ti* možeš nešto slično da kažeš za sebe!

I on pljunu na pod ispred Ogdenovih nogu. Morfin se ponovo zakikota. Meropa se skupi pored prozora, pognu glavu i sakri lice iza svoje retke kose, ne rekavši ništa.

– Gospodine Ispijeni – nastavi Ogden uporno – bojim se da ni moji ni vaši preci nemaju ništa s ovim slučajem. Ovde sam zbog Morfina, zbog Morfina i Normalca kog je on sinoć napao. Prema našim informacijama – on pogleda u svoj svitak pergamenta – Morfin je izveo neku kletvu ili čin na spomenutom Normalcu, tako da su ovom izbili užasno bolni plikovi.

Morfin se zakikota.

– *Tiše, dečaće* – zareža Ispijeni nemuštim jezikom, te Morfin ponovo začuta.

– Pa šta onda i da je uradio to? – prkosno reče Ispijeni. – Pretpostavljam da ste mu obrisali i očistili to prljavo normalsko lice, kao i njegovo sećanje...

– Uopšte nije stvar u tome, gospodine Ispijeni – reče Ogden. – U pitanju je bio ničim izazvan napad na jednog bespomoćnog...

– Dabome, znao sam da si ljubitelj Normalaca čim sam te video – podsmehnu se Ispijeni i ponovo pljunu na pod.

– Ova rasprava nikuda ne vodi – reče Ogden strogo. – Jasno je na osnovu ponašanja vašeg sina da se on ne kaje zbog počinjenog dela. – Ponovo se zagleda u svitak pergamenta. – Morfin treba da dođe na saslušanje 14. septembra da bi odgovorio na optužbe za korišćenje magije pred Normalcem, koja je prouzrokovala štetu i uznemirila dotičnog Norm...

Ogden začuta. Kroz otvoren prozor do njih dopreše zveckanje, topot konja i glasan smeh. Očigledno je vijugava staza za selo prolazila vrlo blizu čestara u kom se nalazila ova kuća. Ispijeni se ukipi, osluškujući širom otvorenih očiju. Morfin zasikta i okrenu lice u pravcu tih zvukova, s pohlepnim izrazom. Meropa podiže glavu. Lice joj je, primeti Hari, bilo belo kao kreč.

– Bože, kakvo ruglo! – dopre spolja glas neke devojke, jasno odjekujući kroz otvoren prozor, kao da stoji u sobi kraj njih. – Zar tvoj otac nije mogao da raščisti taj ćumez, Tome?

– Nije naš – reče glas nekog momka. – Nama pripada sve što je s druge strane doline, ali ova kućica pripada staroj skitnici po imenu Ispijeni i njegovoj deci. Sin mu je sasvim lud, samo da čuješ šta sve govore o njemu u selu...

Devojka se nasmeja. Zveckanje i kloparanje postajalo je sve glasnije. Morfin htede da ustane iz fotelje.

– *Sedi na svoje mesto* – upozori ga otac na nemuštom jeziku.

– Tome – ponovo se začu devojčin glas, sada tako blizu kao da su bili baš pored same kuće – možda grešim... ali, da li je to neko zakucao zmiju na vrata?

– Bože dragi, u pravu si! – reče muški glas. – To mora da je sin. Rekao sam ti da mu nisu sve na broju. Ne gledaj u to, Cecilija, draga.

Zveckanje i kloparanje ponovo utihnu.

– „*Draga*“ – prošaputa Morfin na nemuštom, gledajući u sestru. – „*Draga*“, *tako ju je nazvao. Znači da te ionako ne bi želeo.*

Meropa tako preblede da je Hari bio ubeđen da će se onesvestiti.

– *Šta?* – reče Ispijeni oštro, takođe na nemuštom jeziku, skrenuvši pogled sa sina na kćer. – *Šta si to rekao, Morfine?*

– *Voli da gleda tog Normalca* – reče Morfin sa zlobnim izazom na licu gledajući u sestru, koja je sada delovala prestrašeno. – *Uvek je u bašti kad on prolazi, viri kroz živicu da bi ga videla, zar ne? A sinoć...*

Meropa naglo i preklinjuće odmahnu glavom, ali Morfin nemilosrdno nastavi: – *Visi na prozoru da bi ga gledala kako jaše kući, zar ne?*

– *Visi na prozoru da bi gledala Normalca?* – tiho ponovi Ispijeni.

Sve troje Ispijenih izgleda da su zaboravili na Ogdena, koji je bio i zbunjen i rasrđen ovim ponovnim izlivom neshvatljivog siktanja i šuškanja.

– *Je li to istina?* – upita Ispijeni ubojitim glasom, pomerivši se korak-dva prema prestravljenj devojci. – *Moja kćerka... čistokrvni potomak Salazara Sliterina... žudi za prljavim Normalcem nečiste krvi?*

Meropa je mahito odmahivala glavom pribijajući se uza zid, očito nesposobna da išta kaže.

– *Ali sam ga ukebao, oče!* – zakikota se Morfin. – *Uhvatio sam ga kad je prolazio, i nije baš lepo izgledao sav osut plikovima, je l' da, Meropa?*

– *Ti odvratna mala Porugo, prljava izdajico svoje krvi!* – grmeo je Ispijeni

izgubivši kontrolu, i počeo da steže ruke oko devojčinog vrata.

Hari i Ogden u isti mah vrisnuše „Ne!“; Ogden podiže štapić i vrisnu: – *Relašio!* – Ispijeni polete unazad, dalje od kćeri. Spotače se o stolicu i pade na leđa pruživši se po zemlji. Uz besnu riku, Morfin skoči iz stolice i jurnu na Ogdena, mašući nasumce krvavim nožem i ispaljujući čini iz svog štapića.

Ogden pobeže da spasi glavu. Dambldor mu pokaza da i oni treba da ga slede, i Hari ga poslušao, dok su mu u ušima odzvanjali Meropini krici.

Ogden je, s rukama preko glave, jurio puteljkom dok ne stiže na glavnu stazu, gde se sudari sa sjajnim kestenjastim konjem kog je jahao vrlo privlačan tamnokos mladić. I on i lepotica koja je jahala pored njega na sivom konju iskidaše se od smeha videvši Ogdena, koji odskoči od konjskih slabina i nastavi dalje, dok mu je frak lepršao, od glave do pete prekriven prašinom, jureći kao bez glave stazom uzbrdo.

– Mislim da je bilo dosta, Hari – reče Dambldor. On uhvati Harija za lakat i povuče ga. Sledećeg trenutka obojica su bestežinski lebdela kroz tminu, sve dok se ne dočekaše na noge, ponovo se našavši u Dambldorovoj, sada sumračnoj kancelariji.

– Šta se desilo s devojkom u kućici – upita Hari odjednom, kad je Dambldor upalio dodatne lampe lakim udarcem štapića. – Meropom, ili kako se već zvala?

– O, preživela je – reče Dambldor ponovo sedajući za svoj sto i pokazujući Hariju da i on sedne. – Ogden se Prebacio nazad u Ministarstvo i vratio se s pojačanjem u roku od petnaest minuta. Morfin i njegov otac pokušali su da se bore, ali su nadjačani, odvedeni iz kućice, a potom ih je Vizengamot osudio. Morfin, koji je već imao dosije s napadima na Normalce, osuđen je na tri godine u Askabanu. Mervolodomas, koji je ranio nekoliko nameštenika Ministarstva, pored Ogdena, dobio je šest meseci.

– Mervolodomas? – ponovi Hari začuđeno.

– Tako je – reče Dambldor odobravajuće se smeškajući. – Drago mi je što vidim da obraćaš pažnju.

– Taj starac je...

– Voldemorov deda, tako je – reče Dambldor. – Mervolodomas, njegov sin Morfin i kćerka Meropa bili su poslednji potomci Ispijenih, vrlo drevne čarobnjačke porodice zaslužne za nestabilnost i nasilje koji su cvetali generacijama, zahvaljujući svojoj navici da se venčavaju s vlastitim rođacima. Nedostatak razuma, zajedno sa žudnjom za veličinom, doveli su dotle da je porodično zlato proćerdano nekoliko generacija pre nego što se Mervolodomas rodio. Njemu su ostali, kao što si mogao da vidiš, jad i beda, uz vrlo opaku narav, fantastična količina osionosti i gordosti, i nekoliko porodičnih dragocenosti koje je cenio koliko i svog sina, ali mnogo više od svoje kćeri.

– Znači da je Meropa – reče Hari naslonivši se na stolicu i zureći u Dambldora – dakle, Meropa je... da li to znači da je ona bila... *Voldemorova majka?*

– Znači – reče Dambldor. – A slučajno smo na tren spazili i Voldemorovog oca. Pitam se da li si primetio?

– Onaj Normalac što ga je Morfin napao? Čovek na konju?

– Vrlo dobro, zaista – reče Dambldor zadovoljno se smeškajući. – Da, to je bio Tom Ridl Stariji, zgodni Normalac koji je obično jahao pored kućice Ispijenih i prema kome je Meropa Ispijena gajila tajnu, vatrenu strast.

– A na kraju su se venčali? – reče Hari s nevericom, nesposoban da zamisli dvoje ljudi koji bi imali manje izgleda da se zaljube jedno u drugo.

– Mislim da zaboravljaš – reče Dambldor – da je Meropa bila veštica. Ne verujem da su njene magične moći dolazile do punog izražaja dok ju je otac maltretirao. Ali kada su Mervolodomas i Morfin bili na bezbednom odstojanju u Askabanu, kad je ostala sama i slobodna, po prvi put u životu, siguran sam da je mogla u najvećoj meri da razvije svoje sposobnosti i smisli kako da se spasi očajničkog života koji je vodila osamnaest godina.

– Možeš li da zamisliš na koji način je Meropa mogla da navede Toma Ridla da zaboravi svoju normalsku družbenicu i zaljubi se umesto toga u nju, Meropu?

– Kontrolišuća kletva? – nagađao je Hari. – Ili ljubavni napitak?

– Vrlo dobro. Lično, verujem da je koristila ljubavni napitak. Siguran sam da joj je to izgledalo romantičnije, i ne mislim da joj je bilo teško da ga jednog vrelog dana, kada je Ridl jahao sam, ubedi da popije malo vode. U svakom slučaju, nekoliko meseci nakon prizora kojem smo upravo prisustvovali, u selu Mali Henglton desio se ogroman skandal. Možeš da zamisliš kakvih je sve glasina bilo kada je plemićki sin pobjegao sa skitnicinom kćerkom Meropom.

– Ali zaprepašćenje seljaka nije bilo ništa u poređenju s Mervolodomasovim. Vratio se iz Askabana očekujući da će zateći svoju kćerku kako savesno iščekuje njegov povratak s vrelin ručkom na stolu. Umesto toga, našao je nekoliko centimetara debelu prašinu i njenu oproštajnu poruku, u kojoj objašnjava šta je učinila.

– Na osnovu svega što sam uspeo da otkrijem, od tada pa nadalje, nikad više nije spomenuo njeno ime, niti priznao njeno postojanje. Šok koji je izazvala njena izdaja možda je doprineo njegovoj preranoj smrti... ili možda nikad nije uspeo da nauči kako da sam sebe prehrani. Askaban je u velikoj meri oslabio Mervolodomosa, i on nije doživeo da vidi Morfinov povratak kući.

– A Meropa? Ona... ona je umrla, zar ne? Zar Voldemor nije odrastao u sirotištu?

– Da, zaista – reče Dambldor. – Moramo ovde ubaciti izvesnu dozu nagađanja, mada ne mislim da je teško izvesti zaključak šta se desilo. Vidiš, samo nekoliko meseci nakon njihovog bekstva i venčanja, Tom Ridl se ponovo pojavio na imanju u Malom Hengltonu bez svoje žene. Po susedstvu su kolale glasine da je pričao nešto o tome kako je „prevaren“ i „zaveden“. Pod tim je, siguran sam, podrazumevao da je bio začaran i da se tada oslobodio čini, mada smem reći da se nije usuđivao da koristi te izraze iz straha da ne pomisle kako je lud. Kada su čuli šta kaže, seljani su nagađali da je Meropa lagala Ridla, pretvarajući se da nosi njegovo dete, i da se on zbog toga oženio njome.

– Ali ona *jeste* rodila njegovo dete.

– Da, ali tek godinu dana pošto su se venčali. Tom Ridl ju je ostavio dok je još bila trudna.

– Šta je pošlo naopako? – upita Hari. – Zašto je ljubavni napitak prestao da deluje?

– I to su nagađanja – reče Dambldor – ali verujem da Meropa, koja je bila veoma zaljubljena u svog muža, nije mogla da podnese da ga i dalje drži zarobljenog sredstvima magije. Verujem da je izabrala da prestane da mu daje napitak. Možda je, izgubivši glavu za njim, ubedila sebe da se do tada on i sâm zaljubio u nju. Možda je mislila da će ostati zbog bebe. Ako je tako, u oba slučaja je pogrešila. Ostavio ju je, nikad je više nije video, niti je ikad pokušao da otkrije šta se desilo s njegovim sinom.

Nebo je napolju bilo mastiljavoplavo, a lampe u Dambldorovoj kancelariji kao da su blistale još sjajnije nego pre.

– Mislim da je dosta za večeras, Hari – reče Dambldor kroz nekoliko trenutaka.

– Da, gospodine – reče Hari.

Ustao je, ali nije odmah otišao.

– Gospodine... da li je važno da saznam sve to o Voldemorovoj prošlosti?

– Mislim da je vrlo važno – reče Dambldor.

– A to... to ima neke veze s proročanstvom?

– I te kako ima veze s proročanstvom.

– U redu – reče Hari pomalo zbunjen, ali svejedno uveren.

Okrenu se da pođe, a onda mu iskrsnu još jedno pitanje, i on se ponovo okrenu.

– Gospodine, smem li Ronu i Hermioni da ispričam sve što ste mi rekli?

Dambldor razmisli za trenutak, a onda reče: – Da, mislim da su se gospodin Vizli i gospođica Grejndžer pokazali dostojnim poverenja. Ali, Hari, zamoliću te da im kažeš da nikome ništa ne pričaju o tome. Nije dobro da se naokolo priča koliko znam ili nagađam o tajnama Lorda Voldemora.

– Ne, gospodine. Postaraću se da ta priča ne ode dalje od Rona i Hermione. Laku noć.

On se ponovo okrenu, i već je maltene bio na vratima kad ga spazi. Na jednom od stočića s vretenastim nogama na kome je bilo mnoštvo krhkih srebrnih instrumenata stajao je ružan stari prsten s velikim, crnim, napuklim kamenom.

– Gospodine – reče Hari zureći u prsten. – Taj prsten...

– Da? – reče Dambldor.

– Nosili ste ga one noći kada smo posetili profesora Pužoroga.

– Jesam – složi se Dambldor.

– Ali, zar to nije... gospodine, zar to nije isti prsten koji je Mervolodemos Ispijeni pokazivao Ogdenu?

Dambldor pognu glavu.

– Baš taj.

- Ali, otkud onda... Da li ste ga oduvek imali?
  - Ne, nabavio sam ga nedavno – reče Dambldor. – Zapravo, svega nekoliko dana pre nego što sam došao da te odvedem od tetke i teče.
  - Je li to bilo u vreme kada ste povredili ruku, gospodine?
  - Da, Hari, tako nekako.
- Hari je oklevao. Dambldor se smešio.
- Gospodine, kako zapravo...
  - Već je i suviše kasno, Hari! Moraćeš tu priču da odslušaš drugi put. Laku noć.
  - Laku noć, gospodine.

11. Hermionina ispomoć

Kao što je Hermiona predvidela, slobodno vreme između predavanja za šestake nisu bili trenuci blaženog opuštanja, kao što je Ron željno iščekivao, već vreme da se uhvati korak s brdom domaćih zadataka koje su im zadavali. Ne samo da su učili kao da svaki dan polažu ispite nego su i lekcije bile zahtevnije nego ikad. Hari jedva da je razumeo polovinu od onoga što im je profesorka Mek Gonagal govorila tih dana. Čak je i Hermiona jednom ili dvaput morala da je zamoli da ponovi uputstva. Sasvim neverovatno, i na Hermioninu sve veću ozlojeđenost, Hariju su Napici iznenada postali najomiljeniji predmet, zahvaljujući Polukrvnom Princuu.

Sada su svi očekivali od njih da izvode neverbalne čini, ne samo na časovima Odbrane od Mračnih veština već i na Činima i Preobražavanjima. Hari je često gledao svoje drugove iz razreda u dnevnom boravku, ili u vreme obroka, kako crvene u licu i naprežu se kao da su uzeli prevelike doze sredstva ZATVOR-JE-TO, ali znao je da svi oni zapravo uvežbavaju kako da izvedu čini ne izgovarajući bajanja. Bilo je pravo olakšanje kad su izašli napolje do staklene bašte. Tamo su sada izučavali mnogo opasnije biljke nego ikad ranije na Herbologiji, ali im je bar bilo dozvoljeno da

glasno opsuju ukoliko bi ih otrovna pipkulja iznenada šćepala otpozadi.

Posledica njihove preopterećenosti zadacima i besomućnih sati uvežbavanja neizgovorenih ćini bila je da Hari, Ron i Hermiona nisu dotle uspeli da odvoje vreme da posete Hagrida. On je prestao da obeduje za nastavničkim stolom, što je bio zloslutan znak, a u retkim prilikama kad bi ga videli u prolazu, u hodniku ili napolju, nekim ćudom uopšte nije primećivao ni njih ni njihove pozdrave.

– Moramo da odemo da mu objasnimo – reće Hermiona sledeće subote za doručkom, pogledavši u Hagridovu ogromnu praznu stolicu za nastavničkim stolom.

– Danas pre podne imamo probne treninge za kvidić – reće Ron. – *Uz to*, treba da uvežbamo *Agvamenti* ćin za Flitvika! I šta, uopšte, da mu objasnimo? Kako da mu kaćemo da smo mrzeli njegov glupi predmet?

– Nismo ga mrzeli! – reće Hermiona.

– Govori u svoje ime, ja nisam zaboravio skrute – reće Ron smrknuto. – A mogu da ti kaćem da smo se izvukli. Zar ga nisi ćula kako i dalje prića o svom tupavom bratu... da smo ostali kod njega, sada bismo ućili Gropa da vezuje pertle.

– Bilo bi mi krivo da ne razgovaramo s Hagridom – reće Hermiona potišćeno.

– Ići ćemo posle kvidića – razuveri je Hari. I njemu je nedostajao Hagrid, mada je, kao i Ron, mislio da im je bolje da u ćivotu nemaju nikakve veze s Gropom. – Ali prijem igrača moće da potraje ćitavo jutro, s obzirom na to koliko ih se prijavilo. – Bio je pomalo nervozan pred suoćavanje sa svojim prvim iskućenjem na mestu kapitena. – Ne znam zašto je tim odjednom postao tako popularan.

– Ma daj, Hari – reće Hermiona postavši odjednom nestrpljiva. – Nije *kvidić* popularan, nego ti! Iskreno govoreći, nikad nisi bio interesantniji, i nikad nisi bio zgodniji.

Ron se umalo ne zadavi usoljenom haringom. Hermiona ga poćasti omalovaćavajućim pogledom, pre nego što se ponovo okrenu Hariju.

– Sad svi znaju da si govorio istinu, zar ne? Cela ćarobnjaćka zajednica morala je da prizna da si bio u pravu za Voldemorov povratak, da si se zaista dvaput borio s njim u poslednje dve godine i oba puta uspeo da mu izmakneš. A sada te zovu „Izabrani“... daj, zar ne vidiš zbog ćega su svi općinjeni tobom?

Hariju se ućini da u Velikoj sali iznenada postaje vruće, iako je tavanica i dalje izgledala hladna i kišovita.

– A još si pride istrpeo i proganjanje od Ministarstva, kad su pokućavali da dokaću kako si neuraćunljiv i laćov. I dalje su ti vidljivi oćiljci, tamo gde te je ona zlica terala da pišeš vlastitom krvlju, ali si i dalje ostao pri svojim tvrdnjama...

– I meni se još poznaje mesto gde su me oni mozgovi šćepali u Ministarstvu – reće Ron zavrćući rukave.

– A ne škodi ti ni to što si ovog leta porastao ćitavih dvadesetak centimetara – završi Hermiona ne obraćajući paćnju na Rona.

– I ja sam visok – reće Ron kao uzgred.

Pristigoše i sove-pismonoše, jezdeći kroz prozore poprskane kišom, sejući naokolo sićušne kapljice vode. Većina je primila više pošte nego obično. Brižni roditelji hteli su da čuju od dece šta je novo i uvere ih da je kod kuće sve u redu. Hari nije primio nikakvu poštu još od početka polugodišta. Jedina osoba s kojom se redovno dopisivao nije više među živima, i mada se nadao da bi Lupin povremeno mogao da mu nešto napiše, dosad se razočarao u tim očekivanjima. Stoga se veoma iznenadio kad je video da snežnobela Hedviga kruži između sivih i smeđih sova. Sletela je ispred njega donoseći veliki četvrtast paket. Trenutak kasnije identičan paket spustio se ispred Rona, prignječivši pod sobom njegovu malecku i iscrpljenu sovu Prasvidžena.

– Ha! – reče Hari odmotavajući paket u kome je bio nov novcat primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka*, pravo iz *Kitnjavka i Mrljavka*.

– Fino – reče Hemiona oduševljeno. – Sad možeš da vratiš onaj išarani primerak.

– Jesi li poludela? – reče Hari. – Zadržaću ga! Vidi, sve sam smislio...

On izvadi iz torbe stari primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka* i lupi štapićem po njegovim koricama – mrmljajući: – *Difindo!* – Korica spade. Zatim isto uradi i s potpuno novom knjigom (Hermiona je bila preneražena). Onda im zameni korice, svaku potapša štapićem i reče: – *Reparo!* – Sad je Prinčev primerak bio prurušen u novi udžbenik, a novi primerak iz *Kitnjavka i Mrljavka* izgledao je kao polovan.

– Vratiću Pužorogu novu knjigu. Neće moći da se požali, košta devet galeona.

Hermiona skupi usne s ljutitim neodobravanjem, ali je prekide treća sova koja slete ispred nje donoseći joj najnovije izdanje *Dnevnog proroka*. Ona ga žurno otvori i prelete preko sadržaja naslovne strane.

– Je l' neko koga poznajemo mrtav? – upita Ron posve nemarno. To isto pitanje postavljao je kad god bi Hermiona otvorila novine.

– Ne, ali bilo je još nekoliko napada dementora – reče Hermiona. – I jedno hapšenje.

– Odlično, čije? – upita Hari nadajući se da je uhvaćena Belatriks Lestrejndž.

– Stena Stranputice – reče Hermiona.

– Šta? – zapanjeno upita Hari.

– „*Stenli Stranputica, konduktor popularnog čarobnjačkog vozila Noćni viteški autobus, uhapšen je pod sumnjom da se bavi smrtožderskim aktivnostima. Gospodin Stranputica, star 21 godinu, uhapšen je kasno sinoć posle racije u njegovom domu u Klepamu...*“

– Sten Stranputica Smrtožder? – reče Hari setivši se bubuljičavog mladića koga je prvi put sreo pre tri godine. – Nema šanse!

– Možda je pod dejstvom Kontrolišuće kletve – reče Ron razložno. – Nikad se ne zna.

– Ne liči mi na to – reče Hermiona čitajući dalje. – Ovde piše da je uhapšen nakon

što su ga u nekoj krčmi čuli kako priča o tajnim planovima Smrtoždera. – Ona podiže pogled s uznemirenim izrazom lica. – Da je pod dejstvom Kontrolišuće kletve, ne verujem da bi išao naokolo i širio glasine o njihovim planovima, zar ne?

– Zvuči mi kao da se pravio da o tome zna više nego što je u stvari znao – reče Ron. – Zar to nije onaj isti koji je tvrdio da će postati ministar magije, onomad kad je pokušavao da se udvara onoj vili?

– Da, to je taj – reče Hari. – Ne znam koji im je đavo kad Stena uzimaju ozbiljno.

– Možda žele da ostave utisak kako nešto rade – reče Hermiona mrgodno. – Ljudi su prestrašeni... znate da roditelji bliznakinja Petil žele da ih odvedu kući? A Eloiza Midžen je već kod kuće. Otac ju je pokupio sinoć.

– Šta! – reče Ron izbečivši se na Hermionu. – Pa Hogvorts je sigurno bezbedniji nego njihovi domovi! Imamo Aurore i sve te dodatne zaštitne čini, a tu je i Damblodor!

– Ne mislim da je tu baš sve vreme – reče Hermiona sasvim tiho, pogledavši preko novina ka nastavničkom stolu. – Zar niste приметili? Njegovo mesto je prošle nedelje često bilo prazno, baš kao i Hagridovo.

Hari i Ron pogledaše u nastavnički sto. Direktorova stolica je zaista bila prazna. Sad i Hari zaključa da, kad bolje razmisli, nije video Damblodora od svog privatnog časa, nedelju dana ranije.

– Valjda je otišao iz škole da svrši neke poslove za Red – reče Hermiona tiho. – Mislim... stvari postaju sve ozbiljnije, zar ne?

Hari i Ron ništa ne odgovoriše, ali Hari je znao da sve troje misle na isto. Prethodnog dana desio se užasan incident, kada su Hanu Abot izveli sa časa Herbologije i saopštili joj da joj je majka pronađena mrtva. Od tada nisu videli Hanu.

Kada su pet minuta kasnije napustili grifindorski sto i uputili se prema terenu za kvidič, prošli su pored Lavander Braun i Parvati Petil. Setivši se šta je Hermiona rekla o tome kako roditelji bliznakinja Petil žele da one napuste Hogvorts, Hari nije bio iznenađen kad je video kako ove dve najbolje drugarice nešto šapuću, delujući ožalošćeno. Iznenađilo ga je, međutim, što je Parvati, kad je Ron naišao pored njih, iznenada gurnula Lavander, koja se osvrnula naokolo i široko se osmehnula Ronu. Ron je zatreptao, a onda joj je nesigurno uzvratio smešak. Nastavio je da hoda pomalo se šepureći. Hari je odoleo iskušenju da se nasmeje, setivši se da se i Ron uzdržao od smeška nakon što je Melfoj Hariju razbio nos. Hermiona je, međutim, delovala hladno i rezervisano celim putem do stadiona kroz ledeno, magličasto rominjanje, i odvojila se od njih da nađe mesto na tribinama a da nije ni poželela sreću Ronu.

Kao što je Hari očekivao, testiranje im je oduzelo najveći deo jutra. Činilo se da se tu okupila polovina grifindorske kuće, od prvaka koji su nervozno vukli prastare školske metle, do sedmaka koji su nadvisivali ostale, i delovali hladno zastrašujuće. Među njima je bio i ogroman dečak čupave kose koga je Hari smesta prepoznao iz *Hogvorts ekspresa*.

– Sreli smo se u vozu, u kupeu starog Pužonje – reče ovaj samouvereno,

iskoračivši iz gomile da bi se rukovao s Harijem. – Kormak Maklagen, Čuvar.

– Nisi se prijavio prošle godine, zar ne? – primeti Hari gledajući kako je Maklagen razbacan, i misleći kako bi mogao da blokira sva tri gol-obruča a da se i ne pomeri.

– Bio sam u bolničkom krilu dok su se održavali prijemni treninzi – reče Maklagen s izvesnim razmetanjem. – Za opkladu sam poj’o kilo kalašturičinih jaja.

– Dobro – reče Hari. – Pa... možeš li da pričekaš ovde...

Pokaza mu rukom prema ivici terena, blizu mesta gde je sedela Hermiona. Učinilo mu se kao da je preko Maklagenovog lica preleteo titraj ljutnje, i on se zapita nije li Maklagen možda očekivao da će imati povlašćen tretman zato što su obojica miljenici „starog Pužonje“.

Hari je odlučio da počne s osnovnim testom, i zatim zamolio sve prijavljene da se podele u grupe od po deset i da jednom oblete oko terena. To je bila dobra odluka. Prvih deset kandidata bili su prvaci i bilo je jasno da ranije jedva da su uopšte leteli. Samo je jedan dečak uspeo da ostane u vazduhu više od nekoliko sekundi, a bio je i sâm toliko iznenađen time da se smesta srušio udarivši u jednu od stativa.

Drugu grupu sačinjavalo je deset najluckastijih devojčica koje je Hari ikad upoznao, koje su, kad je dunuo u pištaljku, samo počele da se kikoću i hvataju jedna drugu. Među njima je bila i Romilda Vejn. Kada im je rekao da napuste teren, uradile su to razdragano i posedale po tribinama da bi dobacivale ostalima.

Treća grupa sudarila se na pola puta oko terena i srušila na gomilu. Veći deo četvrte grupe pojavio se bez metli. U petoj grupi bili su haflpafovci.

– Ako ima još nekog ko nije iz Grifindora – zagrme Hari, koji je počeo ozbiljno da se nervira – neka smesta napusti teren, molim vas!

Nastade pauza, a onda nekoliko malih rejvenkloovaca istrča s terena gušeći se od smeha.

Posle dva sata, mnogo žalbi i nekoliko izliva besa, prilikom čega je jedna *Kometa 260* smrskana a nekoliko zuba polomljeno, Hari je otkrio da ima tri Goniča: Kejti Bel, koja se vratila u tim odlično se pokazavši na probnom treningu, novo otkriće po imenu Demelza Robins, koja je bila naročito dobra u izbegavanju Bladžerki, i Džini Vizli, koja je nadletela sve takmace i pride postigla sedamnaest golova šutom. Zadovoljan izborom, Hari je bio izgubio glas od nadvikivanja sa svima koji su se žalili, a sada se nosio i s odbijenim Jurišnicima.

– To je moja konačna odluka, i ako ne oslobodite prostor Čuvarima, baciću uroke na vas – izdera se on.

Niko od odabranih Jurišnika nije posedovao briljantnost Freda i Džordža, ali je Hari ipak bio prijatno iznenađen njima: Džimijem Piksom, niskim ali plećatim trećakom, koji je svirepim udarcem Bladžerkom uspeo da napravi čvorugu veličine jajeta na Harijevom potiljku, i Ričijem Kutom, koji je izgledao nezgrapno, ali je dobro ciljao. Sada su se i oni pridružili Kejti, Demelzi i Džini na tribinama da bi

posmatrali odabir poslednjeg člana tima.

Hari je namerno ostavio izbor Čuvara za kraj nadajući se da će stadion biti prazniji, a pritisak na kandidate manji. Na nesreću, svi odbijeni kandidati i izvestan broj posmatrača koji su se ovamo spustili posle doručka dosad su se pridružili gomili, tako da ih je bilo više nego na početku. Svaki put kad bi neki Čuvar odleteo do golobruča, gomila bi mu podjednako klicala i rugala se. Hari baci pogled na Rona, koji je oduvek imao slabe živce. Hari se nadao da je njihova pobeda u finalnoj utakmici u prethodnom polugodištu možda izlečila tu tremu, ali očigledno nije: Ron je bio načisto pozeleneo.

Niko od prvih pet kandidata nije uspeo da odbrani više od dva gola ponaosob. Na Harijevo veliko razočaranje, Kormak Maklagen je odbranio četiri penala, od pet. Ali, prilikom poslednjeg se zaletio u suprotnom pravcu. Gomila se smejala i izviždala ga, i Maklagen se vratio na tle škrgućući zubima.

Dok je uzjahivao svoju *Čistačicu jedanaest*, Ron je izgledao kao da će da se onesvesti.

– Srećno! – dobaci glas s tribina. Hari se osvrnu očekujući da vidi Hermionu, ali to je bila Lavander Braun. Rado bi pokrio lice rukama, kao što je i ona učinila nekoliko trenutaka kasnije, ali je pomislio da kao kapiten mora da pokaže malo čvršći karakter, i stoga se okrenu da posmatra Ronovu odbranu golova.

Međutim, nije morao da brine: Ron je odbranio jedan, dva, tri, četiri, pet penala zaredom. Oduševljen, i jedva se oduprevši želji da se pridruži klicanju gomile, Hari se okrenu prema Maklagenu da mu kaže kako ga je, na nesreću, Ron potukao, i utom spazi Maklagenovo skroz zajapureno lice na nekoliko desetina centimetara od svog lica. Brzo ustuknu.

– Njegova sestra nije ni pokušala da izvede penal – reče Maklagen preteće. Na slepoočnici mu je pulsirala vena, ista kao ona kojoj se Hari često divio kod teče Vernona. – Omogućila mu je da ga lako odbrani.

– Gluposti – reče Hari hladno. – Malo je falilo da propusti tu loptu.

Maklagen priđe korak bliže Hariju, koji ovog puta ostade na mestu.

– Daj da još jednom pokušam.

– Ne – reče Hari. – Iskoristio si sve svoje pokušaje. Odbranio si četiri. Ron je odbranio pet. Ron je Čuvar, osvojio je to mesto pošteno i časno. Skloni mi se s puta.

Na trenutak mu se učini da će ga Maklagen možda tresnuti pesnicom, ali ovaj se zadovolji samo ružnom grimasom i stušiti se dalje mumlajući nešto što je ličilo na pretnje u prazno.

Hari se osvrnu i vide svoj novi tim kako mu se zadovoljno smeška.

– Odlično ste se pokazali – doviknu im Hari. – Baš ste dobro leteli...

– Ti si bio briljantan, Rone!

Ovog puta je Hermiona bila ta koja je jurnula ka njemu s tribina: Hari primeti kako Lavander odlazi s terena, podruku s Parvati, prilično razdraženog izraza lica.

Ron je bio krajnje zadovoljan sobom i čak je izgledao viši nego obično dok se kežio članovima tima i Hermioni.

Nakon što su se dogovorili da održe prvi trening u sledeći četvrtak, Hari, Ron i Hermiona se pozdraviše s ostatkom tima i uputiše se prema Hagridu. Sada se vodnjikavo sunce postepeno probijalo kroz oblake, a najzad je prestalo i da rominja. Hari je bio strašno gladan. Nadao se da će kod Hagrida biti nečeg za jelo.

– Mislio sam da ću propustiti četvrti penal – veselo je objašnjavao Ron. – Bio je to Demelzin trik udarac, jeste li videli, malo ga je lobovala...

– Da, da, bio si veličanstven – reče Hermiona veselo.

– Bio sam bolji od Maklagena, u svakom slučaju – reče Ron vrlo zadovoljno. – Jesi li videla kako je poleteo u pogrešnom pravcu braneći peti penal? Kao da je pod Zbunjujućom kletvom...

Na Harijevo iznenađenje, Hermiona na te reči silno pocrvene. Ron nije ništa primetio. Bio je i suviše zauzet opisivanjem svakog svog penala do najsitnijih detalja.

Ispred Hagridove kolibe bio je privezan veliki sivi hipogrif, Bakbik. Škljocnuo je svojim oštrim kljunom kad su naišli i okrenuo ogromnu glavu ka njima.

– O, bože – reče Hermiona nervozno. – I dalje je pomalo zastrašujuć, zar ne?

– Ma daj, i ti si ga jahala, sećaš se?

Hari zakorači napred i nisko se pokloni hipogrifu, ne prekidajući kontakt očima i ne trepćući. Posle nekoliko sekundi i Bakbik se pokloni njemu.

– Kako si? – upita ga Hari tihim glasom, približivši mu se da bi ga pomilovao po pernatnoj glavi. – Nedostaje ti on? Ali ovde kod Hagrida ti je sasvim dobro, je li?

– Ej! – reče neko glasno.

Hagrid je krupnim koracima izronio iza ugla kolibe, opasan keceljom na cvetiće i noseći vreću krompira. Njegov ogromni lovački hrt Feng bio mu je za petama. Feng gromko zalaja i stušti se napred.

– Bež' od njeg'! Odgrišće vi prste... A, to ste vi.

Feng je poskakivao oko Hermione i Rona, pokušavajući da ih lizne po ušima. Hagrid je delić sekunde stajao i gledao ih, a onda se okrenu i krupnim koracima odšeta u kabinu zalupivši vrata za sobom.

– O, bože! – reče Hermiona, vrlo pogođena.

– Ne brini ništa – reče Hari smrknuto. On priđe vratima i snažno pokuca.

– Hagride! Otvori, hteli bismo da razgovaramo s tobom!

Iznutra nije dopirao nikakav zvuk.

– Ako ne otvoriš, razvalićemo vrata! – reče Hari izvadiivši štapić.

– Hari! – vrisnu Hermiona zaprepašćeno. – Nećeš valjda...

– Da, naravno da hoću – reče Hari. – Odmaknite se...

Ali pre nego što je stigao bilo šta da kaže, vrata se ponovo otvoriše, kao što je i i pretpostavljao da će se desiti, a na njima je stajao Hagrid, narogušeno ga gledajući i, uprkos kecelji na cvetiće, izgledao je krajnje preteći smrknuto.

– Ja sam nastavnik! – zagrme on na Harija. – Nastavnik, Poteru! Kak' se usuđuješ da gi pretiš kak' će' mi razvališ vrata!

– Žao mi je, *gospodine* – reče Hari, naglašavajući poslednju reč dok je uvlačio štapić pod odoru.

Hagrid je izgledao zaprepašćeno.

– Otkad *ti* mene zivkaš „gospodin“?

– A otkad ti mene zoveš „Poteru“?

– Ohoho, baš pametno – progunđa Hagrid. – Zabavno, jašta? Nadmudrijo si me, je l' da? Ajde, de, ondak, ulaz' te unutar, vi nezahvalna mala...

Narogušeno mrmljajući, on se skloni unazad da ih propusti. Hermiona jurnu iza Harija, delujući prilično preplašeno.

– Pa? – reče Hagrid razdražljivo kad Hari, Ron i Hermiona sedošu oko njegovog ogromnog drvenog stola a Feng odmah položi glavu preko Harijevog kolena i stade da balavi po njegovoj odori. – Š'a je? Žao vam gi mene? Mislili ste da sam usamljen il' tak' neš'?

– Ne – reče Hari. – Hteli smo da te vidimo.

– Nedostajao si nam! – reče Hermiona drhtavim glasom.

– Nedostaj' o vam, a? – frknu Hagrid. – Nije neg'.

I krenu da trupka naokolo, spremajući čaj u ogromnom bakarnom čajniku, sve vreme mrmljajući. Najzad tresnu na sto ispred njih tri kao kofe velike šolje, pune mahagonicrvenog čaja i tanjir pun mramornih kolača. Hari je bio dovoljno gladan da bi pojeo čak i ono što Hagrid sprema, i odmah uze jedan kolač.

– Hagrid – reče Hermiona snebivajući se, kad im se on pridruži za stolom i poče da ljušti krompire s takvom žestinom kao da mu je svaka krtola lično učinila nešto nažao – stvarno smo želeli da nastavimo s Brigom o magijskim stvorenjima, znaš.

Hagrid još jednom bučno frknu. Hariju se učini da je među krompire sletelo par slinaca i u sebi je bio zahvalan što neće morati da ostanu na večeri.

– Jesmo, zaista! – reče Hermiona. – Ali niko od nas nije mogao da ga uskladi sa svojim rasporedom časova!

– Jes'. Vala baš – uzvratu Hagrid.

Začu se čudno mljackanje i svi se osvrnuše naokolo. Hermiona ispusti kratak krik, a Ron skoči sa stolice i pojuri oko stola što dalje od ogromnog bureta koje je stajalo u ćošku, a koje su tek tada primetili. Bilo je puno nečeg što je ličilo na ogromne larve veličine stopala, komešajuće, bele i ljigave.

– Šta je to, Hagrid? – upita Hari pokušavajući da zvuči više zainteresovano nego revoltirano, ali svejedno odloživši mramorni kolač.

– Ma samo džinovske ličinke – reče Hagrid.

– A one rastu u...? – upita Ron pomalo uplašeno.

– Ne rastu u niš' – reče Hagrid. – Nabavijo sam i' da na'ranim Aragoga.

I neočekivano poče da plače.

– Hagrid! – vrisnu Hermiona i skoči, žurno obiđe sto u dugačkom luku da bi izbegla bure s larvama i drhtavo mu stavi ruku na rame. – O čemu se radi?

– On... – grcao je Hagrid, lijući suze iz očiju crnih kao bubice, dok je keceljom brisao lice. – Aragog... ja... mislim da će da odapne... celo leto je boles'an i nije mu ni mal'ko bolje... Ne znam š'a će da radim ako gi... tol'ko smo dugo skupa...

Hermiona pomilova Hagrida po ramenu, ne znajući šta da kaže. Hari je znao kako se ona oseća. Hari je upoznao i onog Hagrida koji je umeo da opakoj bebi-zmajčecu pokloni plišanog mecu, viđao ga je kako pevuši džinovskim škorpionima s ogromnim žaokama i sisaljka, pokušavao je da izađe na kraj s njegovim surovim džinovskim polubratom, ali ovo je bio najnesхватljiviji od svih njegovih čudovišnih hirova: džinovski pauk koji govori, Aragog, obitavao je duboko u Zabranjenoj šumi, odakle su mu on i Ron jedva umakli četiri godine ranije.

– Da li... možemo li išta da učinimo? – upita Hermiona, ignorišući Ronove očajničke grimase i odmahivanje glavom.

– Misi'm da ne mo'š, Hermiona – krkljao je Hagrid pokušavajući da zaustavi bujicu suza. – Vi'š, ostatak plemena... Aragogova porodica... malčice su se unezverili sad kad je on boles'an... Postaju malčice neposlušni...

– Da, mislim da smo donekle upoznali tu njihovu osobinu – reče Ron jedva čujno.

– ...Ne bi' rek'o da će da bidne sigurno za nikoga sem za men' da se smuca blizu nji'ove kolonije ovi' dana – dovrši Hagrid, izduvavši nos u kecelju i podiže pogled. – Al' ti se zahvaljujem š'o si se ponudila, Hermiona... tol'ko mi znači...

Posle toga, atmosfera se malo razvedrila, i mada ni Hari ni Ron nisu pokazivali ni najmanju želju da odu i nahrane smrtonosnog, gargantuovskog pauka džinovskim larvama, Hagrid je i ovoga puta pretpostavio da bi oni to učinili, i ponovo je postao onaj stari.

– Ma, uvek sam znao da će vam' bit' malkice teže da me ugurate između svoji' časovi – reče nabusito nalivajući im još čaja. – Čak i kad bi primen'li svoje vremenske okretače...

– Ne bismo mogli, nikako – reče Hermiona. – Smrskali smo sve zalihe Ministarstva kad smo bili tamo prošlog leta. Pisalo je u *Dnevnom proroku*.

– A, pa š'a ćeš, ondak... – reče Hagrid. – Niste nikak' mogli da vi to uskladite... žao mi je š'o sam bijo... znate... samo sam se zabrin'o za Aragoga... a i pit'o sam se da l' biste možda, da vas podučava profesorka Truli-Daska...

Na to sve troje počеше kategorično i neistinito da ga ubeđuju kako je profesorka Truli-Daska, koja je nekoliko puta zamenila Hagrida, užasan nastavnik, što je učinilo da pred sumrak, kad je došlo vreme da im mahne na rastanku, Hagrid izgleda prilično odobrovoljeno.

– Umirem od gladi – reče Hari kad su se vrata za njima zatvorila i oni požurili preko mračnog i pustog imanja. Odustao je od mramornog kolača kad mu je nešto tvrdo zloslutno krcnulo ispod kutnjaka. – A imam i kaznenu nastavu sa Snejpom

večeras. Nemam mnogo vremena da večeram...

Kad su ušli u zamak, primetili su Kormaka Maklagna kako ulazi u Veliku salu. Prošao je kroz vrata iz dva pokušaja. Odbio se o ram prilikom prvog. Ron se samo zburao nasmejao naglas i pojurio unutra iza njega, ali Hari uhvati Hermionu za ruku i zadrži je.

– Šta je? – upita Hermiona u odbrambenom stavu.

– Ako mene pitaš – reče Hari mirno – Maklagn izgleda kao da je bio začaran Zbunjujućom čini. A stajao je tačno ispred mesta gde si ti sedela.

Hermiona pocrvene.

– O... U redu, jesam, učinila sam to – prošaputa ona. – Ali nisi čuo kakvim je tonom pričao o Ronu i Džini! U svakom slučaju, ima gadnu narav, video si kako je reagovao kad nije ušao... Ne bi želeo takvog u timu.

– Ne – reče Hari. – Verovatno ne bih. Ali zar to nije nečasno, Hermiona? Mislim, ti si asistent, zar ne?

– Ma, ćuti – prasnu ona dok joj se on zlobno smeškao.

– Šta vas dvoje radite? – upita Ron sumnjičavo pojavivši se ponovo na vratima Velike sale.

– Ništa – rekoše Hari i Hermiona uglas i požuriše za Ronom. Hariju stomak zakrča od mirisa pečenja, ali jedva da su načinili tri koraka prema grifindorskom stolu kad se profesor Pužorog pojavi pred njima preprečivši im put.

– Hari, Hari, upravo onaj koga sam želeo da vidim! – grmeo je radosno dok je uvrtao vrh svog morževskog brka, isturivši svoj ogroman stomak. – Nadao sam se da ću te uhvatiti pre večere! Šta kažeš na to da večeras jedeš u mojim odajama? Pravimo malu zabavu, samo za nekoliko zvezda u usponu. Dolaze Maklagn i Zabini, šarmantra Melinda Bobin... ne znam da li je znaš? Njena familija poseduje veliki apotekarski lanac... i, naravno, voleo bih da mi i gospođica Grejndžer učini zadovoljstvo i uveliča skup svojim prisustvom.

Pužorog se blago nakloni Hermioni dok je završavao govor. Rona pak nije takoreći ni pogledao, kao da ne postoji.

– Ne mogu da dođem, profesore – reče Hari smesta. – Imam kaznenu nastavu s profesorom Snejpom.

– O, bože! – reče Pužorog, a lice mu se komično oneraspoloži. – Bože, bože, računao sam na tebe, Hari! E pa, moraću da porazgovaram sa Severusom i objasnim mu situaciju. Siguran sam da ću ga ubediti da odloži kaznenu nastavu s tobom. Nadam se da ću vas oboje videti kasnije!

On užurbano odjuri iz Sale.

– Nema šanse da ubedi Snejpa – reče Hari čim je Pužorog dovoljno odmakao da ne može da ih čuje. – Ta kaznena nastava jednom je već bila odložena. Snejp je to učinio zbog Damblдора, ali neće hteti ni zbog koga drugog.

– O, volela bih da dođeš, ne bih da idem sama! – reče Hermiona zabrinuto. Hari je

znao da misli na Maklagena.

– Sumnjam da ćeš biti sama. Mislim da će verovatno pozvati i Džini – upade Ron, kome nije prijalo što ga Pužorog ignoriše.

Posle večere su se vratili do grifindorske kule. Dnevni boravak bio je prepun jer su mnogi već bili večerali, ali su ipak uspeli da nađu slobodan sto i sednu. Ron, koji je bio neraspoložen još od susreta s Pužorogom, skrsti ruke i namršti se gledajući u tavanicu. Hermiona izvuče primerak *Večernjeg proroka* koji je neko ostavio na stolici.

– Ima li šta novo? – upita Hari.

– Ne baš... – Hermiona je već bila otvorila novine i brzo preletala unutrašnje strane. – O, vidi, piše o tvom tati, Rone... u redu je! – brzo dodade, jer se Ron uspaničeno okrenuo. – Samo piše da je bio u poseti Melfojevoj kući. *'Ova druga pretraga Smrtožderovog boravišta nije donela nikakve rezultate. Artur Vizli iz Kancelarije za otkrivanje i zaplenu lažnih odbrambenih čini i zaštitnih predmeta rekao je da je njegov tim delao na osnovu poverljive dojava.'*

– Da, moje! – reče Hari. – Rekao sam mu na Kings krosu za Melfoja i za onu stvar koju je Bordžin trebalo da mu popravi! Pa, ako nije u kući, mora da ju je poneo na Hogvorts sa sobom...

– Ali kako bi to uspeo da izvede, Hari? – reče Hermiona spuštajući novine s izrazom iznenađenja. – Sve su nas pretresli kad smo stigli, zar ne?

– Jesu li? – reče Hari, zatečen. – Mene nisu!

– O, ne, naravno da nisu, zaboravila sam da si zakasnio... pa, Filč nas je sve ispitao detektorom tajnovitosti, čim smo stigli u Ulaznu dvoranu. On bi našao bilo kakav mračni predmet. Zapravo, znam da je Krebu zaplenio sasušenu ljudsku glavu. Kao što vidiš, Melfoj nije mogao da unese ništa opasno!

Sateran u škripac, Hari je neko vreme posmatrao Džini Vizli kako se igra s pigmejskom pušnom Arnoldom, pre nego što je smislio kako da odgovori i na ovu primedbu.

– Dakle, neko mu ga je poslao sovom – reče – majka ili neko drugi.

– I sve sove se proveravaju – reče Hermiona. – Filč nam je to rekao dok nas je bockao gde stigne onim detektorom tajnovitosti.

Ovog puta Hari zaista nije imao kud, te ništa ne reče. Izgleda da nije bilo načina da Melfoj unese u školu nešto opasno, niti bilo koji mračni predmet. Pun nade pogleda u Rona, koji je sedeo skrštenih ruku, zureći u Lavander Braun.

– Možeš li da zamisliš bilo koji način da Melfoj...?

– Ma, daj, Hari, mani se toga – reče Ron.

– Čuj, nije moja krivica što je Pužorog pozvao Hermionu i mene na tu glupu zabavu, niti bilo ko od nas želi da ide, znaš! – planu Hari.

– Pa, pošto nisam pozvan ni na kakvu zabavu – reče Ron ponovo ustavši – mislim da ću na spavanje.

On žustrim korakom krenu prema vratima muške spavaonice, dok su Hari i Hermiona piljili u njega.

– Hari? – reče novi Gonič, Demelza Robins, pojavivši se iznenada iza njegovih ramena. – Imam poruku za tebe.

– Od profesora Pužoroga? – upita Hari ustajući, pun nade.

– Ne... od profesora Snejpa – reče Demelza. Hari se oneraspoloži. – Kaže da moraš da dođeš u njegovu kancelariju u pola devet večeras na kaznenu nastavu... ovaj... bez obzira na kakve te sve žurke pozivali. Poručuje da ćeš morati da razdvajaš trule magijske sluzocrve od onih dobrih, koji se koriste u nopicima... i kaže da nema potrebe da nosiš zaštitne rukavice.

– Dobro – reče Hari tmurno. – Baš ti hvala, Demelza.

12. Srebro i opal

Gde je Damblodor bio sve vreme i šta je radio? Hari je u sledeće dve nedelje samo dvaput spazio direktora. Retko se pojavljivao tokom obroka, i Hari je bio siguran da je Hermiona u pravu kad misli da on povremeno danima odsustvuje iz škole. Da li je Damblodor zaboravio na časove koje treba da daje Hariju? Damblodor je rekao da ti časovi treba da posluže nečemu što ima veze s proročanstvom. Hari je tada osetio da ima neku potporu, utehu, a sada se osetio pomalo napuštenim.

Polovinom oktobra bio je prvi termin za izlet u Hogsmid. Hari se pitao da li će im i dalje dozvoljavati da idu na te izlete, s obzirom na sve oštrije bezbednosne mere oko škole, i obradovao se kad je čuo da smeju da idu tamo. Uvek je prijatno napustiti okruženje zamka na nekoliko sati.

Na dan izleta Hari se probudio u rano jutro, koje je delovalo olujno, i prijatno proveo vreme do doručka, čitajući svoj primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka*. Obično nije čitao udžbenike u krevetu, jer je to ponašanje nedolično, kako je Ron ispravno primetio, za svakoga sem za Hermionu, koja je i inače bila uvrnuta kad je reč o učenju. Hari je, međutim, osećao da se *Viši nivo spravljanja napitaka* koji je

pripadao Polukrvnom Princu jedva može smatrati udžbenikom. Što je Hari pažljivije čitao knjigu, sve je više shvatao čega sve ima u njoj, ne samo korisnih naznaka i prečica za spravljanje napitaka koje su mu stvorile tako blistavu reputaciju kod Pužoroga, već i maštovitih malih uroka i kletvi ispisanih po marginama, za koje je Hari bio siguran, sudeći po precrtavanjima i prepravkama, da ih je Princ sam izmišljao.

Hari je već pokušavao da izvede nekoliko Prinčevih samoniklih čini. Bio je tu i urok koji izaziva nagli prekomerni rast noktiju na nozi (isprobao ga je na Krebu, u hodniku, s vrlo zabavnim rezultatima). Kletva koja bi prilepila žrtvi jezik za nepce (koju je dvaput izveo, uz opšte odobravanje, na Argusu Filču, koji nije ništa slutio) i, možda najkorisnija od svih, Prigušujuća čin, kojom bi se uši svih koji se zateknu u blizini ispunile neidentifikovanim žamorenjem i zujanjem, tako da se na času moglo razgovarati do mile volje a da vas niko ne čuje. Jedino Hermioni te čini nisu izgledale previše zabavne, i sve vreme je izražavala otvoreno neslaganje, čak je zapretila da uopšte neće hteti da razgovara ukoliko Hari primeni Prigušujuću čin na bilo koga u blizini.

Sedeći u krevetu, Hari je okrenuo knjigu popreko da bliže prouči ispisana uputstva za čin koja je izgleda zadavala muke Princu. Bilo je mnogo precrtavanja i izmena, ali je konačno, u uglu strane, nažvrljao:

Levikorpus (bz-r)

Dok su vetar i susnežica neumorno udarali u prozore, a Nevil glasno hrkao, Hari je zurio u slova u zagradama. *Bz-r...* to bi moralo da znači *bez reči*. Hari je donekle sumnjao da bi bio kadar da izvede tu naročitu čin. I dalje je imao teškoće s neizgovorenim činima, što bi Snejp jedva dočekao da mu prigovori na svakom času OOMV-a. S druge strane, Princ se pokazao kao mnogo efikasniji nastavnik od Snejpa.

Uperivši štapić u neodređenom pravcu, on ga lako trgnu naviše i reče u sebi: *Levikorpus!*

– Aaaaah!

Odjednom blesnu svetlost i soba se ispuni glasovima. Svi se probudiše kad Ron vrisnu. Uspaničivši se, Hari baci *Viši nivo spravljanja napitaka* u stranu. Ron je visio u vazduhu, okrenut naopačke, kao da je gležnjem okačen za neku nevidljivu kuku.

– Izvini! – zaurla Hari, a Din i Šejmus stadoše da se valjaju od smeha, dok je Nevil ustajao s poda, pošto je bio ispao iz kreveta. – Sačekaj... Spustiću te...

On pipajući pronade udžbenik iz Napitaka i protrča kroz njega u panici, pokušavajući da pronade stranicu koja mu treba. Najzad je nađe i odgonetnu reč dopisanu ispod te čini: moleći se da je to pravi kontraurok, Hari iz sve snage pomisli:

Liberakorpus!

Svetlost ponovo blesnu i Ron pade kao vreća na svoj dušek.

– Izvini – ponovi Hari slabašnim glasom, dok su se Din i Šejmus i dalje valjali od smeha.

– Bolje bi bilo – reče Ron prigušenim glasom – da sutra umesto ovoga prosto podesiš budilnik.

Dok su se obukli, tapeciravši se s nekoliko ručno pletenih džempera gospođe Vizli, navukli odore, šalove i rukavice, Ronova preneraženost je splasnula i on zaključio da je Harijeva nova čin izuzetno zabavna: toliko da je odmah hteo i Hermionu da razveseli tom pričom dok su silazili na doručak.

– ...a onda se pojavio još jedan blesak svetlosti i ponovo sam se spustio na krevet! – reče Ron posluživši se kobasicama.

Dok je prepričavao tu zgodu, Hermiona se nijednom nije nasmešila, a zatim se okrenula prema Hariju s izrazom ledenog nezadovoljstva.

– Da nije ta čin, kojim slučajem, još jedna iz one tvoje knjige napitaka?

Hari se namršti na nju.

– Uvek pomisliš na najgore, zar ne?

– Je l' jeste?

– Pa... da, jeste, pa šta?

– I ti si tek tako odlučio da isprobaš nepoznatu, rukom napisanu bajalicu da bi video šta će se desiti?

– Kakve ima veze što je rukom pisana? – reče Hari, radije izbegavši odgovor na drugi deo pitanja.

– Zato što Ministarstvo magije verovatno nije odobrilo ta uputstva – reče Hermiona. – A i zato – dodade, a Hari i Ron prevrnuše očima – što mi se sve više čini da je taj Princ bio neki sumnjiv tip.

Hari i Ron je odmah ućutkaše.

– Baš je dobra fora! – reče Ron istresajući bočicu kečapa preko kobasica. – Obična šala, Hermiona, i to je sve!

– Terati ljude da vise naopačke obešeni za članak – reče Hermiona. – Ko još troši vreme i energiju da stvori takve čini?

– Fred i Džordž – reče Ron sležući ramenima – to baš liči na njih. I ovaj...

– Moj tata – reče Hari. Tek tad se setio.

– Šta? – rekoše Ron i Hermiona uglas.

– Moj tata je koristio tu čin – reče Hari. – Ja... Ovaj... Lupin mi je rekao.

Ovo poslednje nije bilo istina. Zapravo, Hari je, prilikom svog prvog otiskivanja u Sito-za-misli, video kako njegov otac koristi tu čin na Snejpu, ali nikada nije Ronu i Hermioni ispričao o tom svom izletu kroz Sito-za-misli. Sada mu je pak sinula jedna divna mogućnost. Da nije možda Polukrvni Princ...

– Moguće je da ju je i tvoj otac koristio, Hari – reče Hermiona – ali nije jedini. Videli smo gomilu ljudi kako je koriste, za slučaj da si zaboravio. Okače ljude u vazduh. Nateraju ih da plutaju, uspavani, bespomoćni.

Hari se zapilji u nju. S izvesnom mučninom, i sâm se seti ponašanja Smrtoždera na Svetskom prvenstvu u kvidiču. Ron mu priskoči u pomoć.

– To je bilo nešto drugo – reče on oštro. – Oni su je zloupotrebljavali. Hari i njegov otac su se samo šalili. Tebi se taj Princ ne sviđa, Hermiona – dodade strogo, upirući kobasicom ka njoj – zato što je bolji od tebe u Napicima...

– To nema nikakve veze! – reče Hermiona, a obrazi joj pocrveneše. – Samo mislim da je vrlo neodgovorno da izvodiš čini ako ne znaš čemu služe i prestani da govoriš o Princ u kao da mu je to titula. Kladim se da je to samo neki glupi nadimak i uopšte mi se ne čini da je bio neka naročito fina osoba!

– Ne znam odakle ti to? – reče Hari raspalivši se. – Da je to bio neki budući Smrtožder, ne bi se hvalisao da je „Polukrvni“, zar ne?

Čim je to rekao, Hari se setio da je njegov otac bio Čistokrvni, ali je tu pomisao odmah odagnao iz svesti, kasnije će brinuti o tome...

– Ne mogu baš svi Smrtožderi biti Čistokrvni, nije preostalo mnogo Čistokrvnih čarobnjaka – reče Hermiona tvrdoglavo. – Očekujem da su većina Polukrvni, samo što se pretvaraju da su Čistokrvni. Pošto oni mrze samo one normalskog porekla, bili bi vrlo srećni da im se ti i Ron pridružite.

– Meni ne bi ni dozvolili da budem Smrtožder! – reče Ron prkosno, a komadić kobasice polete mu s viljuške kojom je mahao ka Hermioni i pogodi Ernija Makmilana u glavu. – Svi u mojoj porodici su izdajnici krvi i roda svoga! Smrtožderi ih smatraju podjednako lošim kao i čarobnjake normalskog porekla!

– A mene bi baš voleli da pridobiju! – reče Hari sarkastično. – Bili bismo najbolji drugovi, samo da nisu pokušavali da me ubiju.

Na to se Ron nasmeja. Čak se i Hermiona preko volje nasmeši, a zatim stiže Džini da ih razgali.

– Hej, Hari, treba da ti dam ovo.

Bio je to svitak pergamenta na kome je poznatim uskim, kosim rukopisom bilo ispisano Harijevo ime.

– Hvala, Džini... poziv za sledeći čas kod Dambldora – reče Hari Ronu i Hermioni, izvuče pergament i brzo pročita šta piše. – Ponedeljak uveče! – Iznenada se oseti srećnim i rasterećenim. – Hoćeš li da pođeš s nama u Hogsmid, Džini? – upita je on.

– Idem s Dinom... možda se vidimo tamo – odgovori ona mahnuvši im dok je odlazila.

Filč je po običaju stajao ispred ulaznih vrata od hrastovine, proveravajući imena osoba koje su imale dozvolu da idu u Hogsmid. Taj postupak je trajao duže nego obično jer je Filč svakog triput proveravao detektorom tajnovitosti.

– Šta mari ako krijumčarimo mračne predmete NAPOLJE? – upita Ron, sa zebnjom uprevši oči u dugačak, tanak detektor tajnovitosti. – Valjda treba da proveravaš šta unosimo UNUTRA!

Drskost mu je donela još nekoliko uboda detektorom, tako da se još trzao kad su iskoračili na vetar i susnežicu.

Šetnja do Hogsmida nije bila prijatna. Hari je obmotao šal oko donjeg dela lica. Otkriveni deo uskoro mu se smrznu i utrne. Put za selo bio je pun učenika koji su se povijali pred žestokim vetrom. Hari se više puta upitao ne bi li se možda bolje proveli da su ostali u toplom dnevnom boravku, a kada su najzad stigli u Hogsmid i videli da je *Zonkova prodavnica šala* zamandaljena, Hariju postade jasno da ovaj izlet nije predodređen da bude zabavan. Ron rukom u debeloj rukavici pokaza ka *Mednom vojvodi*, koji je srećom bio otvoren, a Hari i Hermiona se, idući njegovim tragom, doteturaše u pretrpanu radnju.

– Hvala bogu – reče Ron stresavši se kad ih okruži topao vazduh sa zamamnim mirisom karamela. – Hajde da ostanemo ovde celo popodne.

– Hari, momče! – začu se gromki glas iza njih.

– O, ne – promrmlja Hari. Sve troje se okrenuše i ugledaše profesora Pužoroga, odevenog u ogroman krzneni šešir i kaput s istom takvom kragnom, kako tegli ogromnu kesu ušćerenih ananasa i već je zauzeo četvrtinu radnje.

– Hari, dosad si propustio tri moje večerinke! – reče Pužorog ljubazno ga gurkajući u grudi. – Neće moći, dečko moj, odlučio sam da te dobijem po svaku cenu! Gospođici Grejndžer se sviđaju te večere, zar ne?

– Da – reče Hermiona bespomoćno – stvarno su...

– Pa zašto nam se ne pridružiš, Hari? – upita Pužorog.

– Ovaj, imao sam trening kvidiča, profesore – reče Hari, koji je zaista zakazivao trening svaki put kad bi mu Pužorog poslao malu pozivnicu ukrašenu ljubičastom vrpcom. Ta strategija podrazumevala je da ni Ron nema slobodno veče, i obično bi se smejali, zajedno sa Džini, zamišljajući Hermionu zaglavljenu s Maklagenom i Zabinijem.

– Pa, onda svakako očekujem da posle toliko truda pobedite u prvoj sledećoj utakmici! – reče Pužorog. – Ali malo opuštanja nikom nikad nije naškodilo. Pa, šta kažeš za ponedeljak uveče, nećeš valjda da treniraš po ovakvom vremenu...

– Ne mogu, profesore, imam... ovaj... sastanak s profesorom Dambldorom te večeri.

– Ponovo nemam sreće! – dramatično uzviknu Pužorog. – Pa, dobro... ne možeš me doveka izbegavati, Hari!

I kraljevski se šepureći, on izađe iz radnje, ne primećujući Rona, kao da je on tek jedna od polica s buba-švabonicama.

– Ne mogu da verujem da si se još jednom izmigoljio – reče Hermiona vrteći glavom. – *Nisu* tako loše, znaš... ponekad su i sasvim zabavne... – ali onda spazi Ronov izraz. – O, vidi... imaju de luks ušćerena pera... ona što mogu da traju satima!

Radostan što je Hermiona promenila temu, Hari se više nego inače zainteresovao za ta ogromna ušćerena pera, ali je Ron i dalje delovao neraspoloženo i samo je

slegnuo ramenima kad su ga pitali kuda da krenu.

– Hajdemo u *Tri metle* – reče Hari. – Tamo je toplo.

Ponovo obmotaše šalove oko lica i napustiše prodavnicu slatkiša. Posle slatke topline *Mednog vojvode*, oštar vetar šibao ih je po licu kao nož. Ulica nije bila previše prometna, niko se nije zaustavljao da razgovara, svako je išao svojim poslom. Izuzetak su bila dvojica ljudi ispred njih, koja su stajala baš ispred *Tri metle*. Jedan je bio vrlo visok i mršav: čkiljeći kroz kišom orošene naočari, Hari prepozna krčmara koji je radio u drugoj hogsmidskoj gostionici, *Veprova glava*. Kad su im se Hari, Ron i Hermiona primakli, barmen čvršće navuče ogrtač oko vrata i ode, ostavljajući niskog čoveka da petlja s nečim u rukama. Bili su na metar od njega kad Hari shvati ko je to.

– Mandanguse!

Zdepast, krivonog čovek razbarušene riđe kose ispusti stari kofer, koji se naglo otvori, otkrivajući sadržaj kao iz izloga neke prodavnice starudija.

– O, jes' 'Ari – reče Mandangus Flečer najneubedljivije glumeći bezbrižnost. – Pa da vas ne zadržavam, vidimo se.

I poče da čeprka po tlu da bi prikupio sadržaj kofera, a izgledalo je kao da želi što pre da odmagli.

– Je l' ti to prodaješ ove stvari? – upita Hari posmatrajući kako Mandangus grabi raznorazne prljave predmete sa zemlje.

– Pa, od nečeg mora da se živi – reče Mandangus. – Daj to 'vamo!

Ron se sagnu i podiže nešto srebrno.

– Ček' malo – reče Ron polako. – Ovo mi izgleda poznato...

– Hvala lepo! – reče Mandangus uzimajući pehar iz Ronove ruke i strpa ga ponovo u kofer. – Pa, 'će se vidimo... JAO!

Hari pribi Mandangusa uza zid krčme, stegavši ga za grlo. Čvrsto ga je držao jednom rukom, dok je drugom izvadio štapić.

– Hari! – ciknu Hermiona.

– Uzeo si to iz Sirijusove kuće – reče Hari unoseći se Mandangusu u lice, odakle ga zapahnu neprijatan zadah ustajalog duvana i alkohola. – Na njemu je porodični grb Blekovih.

– Ja... ne... šta? – promumla Mandangus, sve crveniji u licu.

– Šta si to uradio, vratio se u njegovu kuću iste noći kad je umro i opelješio je? – zareža Hari.

– Ja... ne...

– Daj mi to!

– Hari, ne smeš! – vrisnu Hermiona kad Mandangusovo lice poče da dobija modru nijansu.

Začu se tresak i Hari oseti kako mu se ruke odvajaju od Mandangusovog grla. Daščući i krkljajući, Mandangus uhvati kofer koji mu je bio ispao, a onda... KRC... on se Prebaci i nestade.

Hari opsova na sav glas, okrećući se u mestu da vidi kuda je Mandangus otišao.

– VRAĆAJ SE, LOPUŽO JEDNA...

– Nema svrhe, Hari.

Tonks se stvori pred njima niotkuda, a mišja kosa bila joj je vlažna od susnežice.

– Mandangus je sad već u Londonu. Nema svrhe da urlaš.

– Maznuo je Sirijusove stvari! Maznuo!

– Da, ali ipak – reče Tonks, koju taj podatak nije ni najmanje uznemirio – treba da se skloniš sa hladnoće.

Posmatrala ih je kako ulaze u *Tri metle*. Čim je ušao, Hari prasnu: – *Maznuo je Sirijusove stvari!*

– Znam, Hari, ali nemoj da vičeš, molim te, ljudi pilje u nas – prošaputa Hermiona. – Idi sedi, ja ću nam doneti piće.

Kad se Hermiona nekoliko minuta kasnije vratila za njihov sto držeći tri boce krem-piva, Hari je i dalje kipteo od besa.

– Zar Red ne može da kontroliše Mandangusa? – besno došapnu Hari njima dvoma. – Zar ne mogu makar da ga spreče da krađe sve što mu je nadohvat kad je u Štabu?

– Pssst! – reče Hermiona očajnički, osvrćući se da proveri da li ih neko sluša. U blizini su sedela dva vešca i s velikim zanimanjem zurila u Harija, a Zabini je stajao naslonjen na obližnji stub. – Hari, i ja bih se sekirala, znam da je ukrao tvoje stvari...

Hari se zagrcnu krem-pivom. Na trenutak je zaboravio da poseduje kuću u ulici Grimold broj 12.

– Dabome, to su moje stvari! – reče. – Nije čudo što mu nije prijalo kad me je video! Pa, reći ću Damblodoru šta se dešava, on je jedini koga se Mandangus plaši.

– Dobra ideja – prošaputa Hermiona, očigledno odahnuvši što se Hari smiruje. – Rone, u šta to piljiš?

– Ni u šta – reče Ron žurno odvrćući pogled od šanka, ali je Hari znao da Ron pokušava da ulovi pogled privlačne konobarice raskošnih oblina, Madam Rozmerte, koja mu je odavno bila slaba tačka.

– Mislim da je „ništa“ otišla u zadnju sobu po još vatroviskija – reče Hermiona jetko.

Ron pređe preko tog peckanja srčuci piće u, kako mu se činilo, dostojanstvenoj tišini. Hari je razmišljao o Sirijusu, kako je ionako mrzeo te srebrne pehare. Hermiona je dobovala prstima po stolu, sevajući pogledom između Rona i šanka.

U trenutku kada je Hari ispio i poslednju kap iz boce, ona reče: – Hoćemo li da se vratimo nazad u školu?

Njih dvojica klimnuše glavom. Izlet nije bio previše zabavan, a što duže ostanu, vreme će biti sve gore. Ponovo prikopčase ogrtače, obmotaše šalove, navukoše rukavice, a onda pođoše iza Kejt Bel i njene drugarice napolje, i vratiše se u Visoku ulicu. Dok su gacali prema stanici, Hari pomisli na Džini. Nisu se sreli s njom,

pomisli, zato što su ona i Din bili udobno šćućureni u čajdžinici Madam Padifut, stecištu srećnih parova. Mršteći se, Hari pognu glavu pred vejavicom i odgaca dalje.

Prošlo je malo vremena pre nego što je Hari postao svestan da su glasovi Kejti Bel i njene prijateljice, koje mu je vetar donosio, sve prodorniji i glasniji. Hari začkilji prema njihovim nejasnim obrisima. Dve devojčice su se svađale oko nečega što je Kejti držala u ruci.

– To nema nikakve veze s tobom, Leana! – govorila je Kejti.

Njih dve skrenuše iza ugla na stazu, dok je susnežica postajala sve jača, zamagljujući Harijeve naočare. Baš kad je podigao ruku u rukavici da ih obriše, Leani nekako pođe za rukom da se domogne paketa koji je Kejti držala. Kejti ga povuče natrag i paket pade na tlo.

Istog časa Kejti polete uvis, ali ne kao Ron tog jutra, smešno viseći okačen za članak, već ljupko, ispruženih ruku, kao da će da poleti. A ipak je to delovalo nekako naopako, jezivo... kosa je šibala oko nje pod naletima oštrog vetra, ali oči su joj bile sklopljene a lice posve bezizrazno. Hari, Ron, Hermiona i Leana ostadoše ukopani pred tim prizorom.

A onda, na dva metra iznad tla, Kejti ispusti užasan krik. Oči joj se otvoriše, ali šta god je videla ili osećala izazivalo je u njoj užasnu bol. Neprestano je vrištala. A onda i Leana poče da vrišti, i uhvati Kejti za gležnjeve, pokušavajući da je privuče nazad na tlo. Hari, Ron i Hermiona stušitiše se ka njima da pomognu, ali kada povukoše Kejti za noge, ona pade preko njih. Hari i Ron je nekako uhvatiše, ali se ona toliko grčila da su je jedva držali. Umesto toga, pribiše je uz tlo gde se bacakala i vrištala, očito nesposobna da bilo koga prepozna.

Hari se osvrnu. Okolina je izgledala pusto.

– Ostanite tu! – povika ostalima kroz urlike vetra. – Idem da dovedem pomoć!

Počeo je da trči prema školi. Nikad još nije video nikoga da se ponaša kao Kejti i nije mogao da zamisli šta je uzrok tome... protutnjao je iza prevoja staze i sudario se s nečim što je ličilo na ogromnog medveda koji stoji na zadnjim nogama.

– Hagrid! – povika kao bez daha ispetljavši se iz živice u koju je bio pao.

– Hari! – uzvratu mu Hagrid, kome se sneg zavukao u obrve i bradu, odeven u ogroman, pohaban kaput od dabrovine. – Samo sam iš'o da obiđem Gropa, tol'ko je uznapredov'o da ne po...

– Hagrid, tamo iza je neko povređen, uklet ili nešto...

– Š'a? – upita Hagrid naginjući se da bi kroz pobesneli vetar čuo šta Hari govori.

– Neko je uklet! – viknu Hari.

– Uklet! Ko je uklet... nije valjda Ron? Hermiona?

– Ne, nisu oni, nego Kejti Bel... ovuda...

I oni zajedno odjuriše natrag stazom. Nije im dugo trebalo da stignu do grupice okupljene oko Kejti, koja se i dalje grčila i vrištala na tlu. Ron, Hermiona i Leana pokušavali su da je smire.

– Sklon’te se! – povika Hagrid. – Da gi vidim!

– Nešto joj se desilo! – jecala je Leana. – Ne znam šta...

Hagrid je za trenutak zurio u Kejti, a onda se bez reči sagnu, podiže je u naručje i odjuri s njom prema zamku. Kroz nekoliko sekundi Kejtini prodorni krici zamreše tako da se sad čuo jedino huk vetra.

Hermiona požuri do Kejtine uplakane prijateljice i zagrli je.

– Ti si Leana, zar ne?

Devojčica klimnu glavom.

– Da li se to samo tako dogodilo, iznenada, ili...

– Sve je počelo kad se paket pocepao... – jecala je Leana pokazujući sad već raskvašen paket u smeđem pakpapiru na snegu, koji se bio otvorio i iz njega je izbijalo neko zelenkasto svetlucanje. Ron se sagnu, ispruženih ruku, ali ga Hari uhvati za ruku i povuče unazad.

– *Ne diraj to!*

On čučnu. Iz pakpapira virila je ogrlica ukrašena opalima.

– Već sam je negde video – reče Hari zureći u ogrlicu. – Nekad davno bila je izložena kod *Bordžina i Berksa*. Etiketa na njoj je pokazivala da je ukleta. Mora da ju je Kejti dotakla. – On pogleda u Leanu, koja poče nekontrolisano da se trese. – Kako se Kejti domogla ovoga?

– Pa, oko toga smo se svađale. Vratila se iz kupatila u *Tri metle* držeći ga, rekla je da je to iznenađenje za nekoga na Hogvortsu i da mora da mu ga uruči. Izgledala je tako čudno kad je to rekla... o ne, kladim se da je bila pod dejstvom Kontrolišuće kletve, a ja nisam shvatila!

Leana ponovo zajeca i poče da se trese od plača. Hermiona je nežno pomilova po ramenu.

– Nije ti rekla ko joj je to dao, Leana?

– Ne... nije htela da mi kaže... a ja sam joj rekla da je glupa i da to ne nosi u školu, ali nije htela da me sluša... i zatim sam pokušala da joj to otmem... i... i – Leana očajnički zacvile.

– Bolje da pođemo u školu – reče Hermiona i dalje grleći Leanu – da vidimo kako joj je. Hajde...

Hari je na trenutak oklevao, a onda skinu šal i, ignorišući Ronovu preneraženost, pažljivo prekri ogrlicu njime i podiže ga.

– Moramo da pokažemo ovo Madam Pomfri – reče.

Kad su krenuli putem za Hermionom i Leanom, Hari je grozničavo razmišljao. Upravo su stupili na imanje oko zamka kad on progovori, ne mogavši više da zadrži svoje misli u sebi.

– Melfoj zna za tu ogrlicu. Bila je u vitrini kod *Bordžina i Berksa*, pre četiri godine, video sam ga kako je pomno posmatra dok sam se krio od njega i njegovog oca. *To* je on kupovao onog dana kada smo ga pratili! Setio se nje i vratio se da je

uzme!

– Ne znam baš, Hari – reče Ron oklevajući. – Mnogo ljudi dolazi kod *Bordžina i Berksa...* a zar nije ova devojčica rekla da ju je Kejti dobila u ženskom toaletu?

– Rekla je da se vratila iz toaleta noseći to, nije morala da ga dobije baš u toaletu...

– Mek Gonagalova! – reče Ron upozoravajućim tonom.

Hari pogleda. Doista, profesorka Mek Gonagal jurila im je u susret niz kamene stepenice, kroz kovitlac snega.

– Hagrid kaže da ste vas četvoro videli šta se desilo Kejti Bel... molim vas, smesta pođite gore, u moju kancelariju! Šta to nosiš, Poteru?

– To je stvar koju je ona dodirnula – reče Hari.

– O, bože – reče profesorka Mek Gonagal, delujući uzrujano kad uze ogrlicu od Harija. – Ne, Filče, oni su sa mnom! – reče ona naglo, videći Filča koji se vukao Ulaznom dvoranom pripremajući svoj detektor tajnovitosti. – Smesta odnesi ovu ogrlicu profesoru Snejpu, ali pazi da je ne dotakneš; drži je umotanu u šal!

Hari i ostali pođoše za profesorkom Mek Gonagal uza stepenice u njenu kancelariju. Prozori mokri od snega kloparali su u svojim ramovima, a u sobi je bilo hladno iako je vatra pucketala iza rešetke kamina. Profesorka Mek Gonagal zatvori vrata i obiđe oko stola da bi se smestila preko puta Harija, Rona, Hermione i Leane, koja je i dalje jecala.

– Pa – reče ona oštro. – Šta se desilo?

Kolebajući se, uz mnoga zastajkivanja prilikom kojih je pokušavala da obuzda plač, Leana ispriča profesorki Mek Gonagal kako je Kejti otišla do toaleta u *Tri metle* i vratila se držeći neobebežen paket, kako joj je Kejti delovala pomalo čudno i kako su se svađale oko toga da li je preporučljivo da uručuje nepoznate predmete. Ta svađa je dostigla vrhunac u otimanju oko paketa, koji se pocepao i otvorio. U tom trenutku Leanu su toliko preplavila osećanja da iz nje više nije mogla da se izvuče ni reč.

– U redu – reče profesorka Mek Gonagal ne onako neljubazno kao inače – idi gore u bolničko krilo i neka ti Madam Pomfri prepíše nešto protiv šoka.

Kada je Leana napustila sobu, profesorka Mek Gonagal se ponovo okrenu Hariju, Ronu i Hermioni.

– Šta se desilo kad je Kejti dodirnula ogrlicu?

– Poletela je uvis – reče Hari pre nego što su Ron ili Hermiona stigli da progovore. – A onda je počela da vrišti i srušila se. Profesorka, mogu li, molim vas, da vidim profesora Dambldora?

– Direktor je odsutan do ponedeljka, Poteru – reče profesorka Mek Gonagal delujući iznenađeno.

– Odsutan? – ljutito ponovi Hari.

– Da, Poteru, odsutan! – odsečno reče profesorka Mek Gonagal. – Ali sigurna sam da sve što imaš da kažeš o ovoj užasnoj stvari možeš i meni da poveriš!

Delić sekunde Hari je oklevao. Profesorka Mek Gonagal nije delovala kao neko kome može da se poveri. Iako je Dambldor po mnogo čemu delovao baš zastrašujuće, bilo je mnogo manje šanse da s prezirom odbaci neku teoriju, ma koliko suludo zvučala. Međutim, pošto je ovo bilo pitanje života i smrti, nije bio trenutak da brine hoće li biti ismejan.

– Mislim da je Drako Melfoj dao Kejti tu ogrlicu, profesorka.

Odmah pokraj njega, Ron posramljeno protrlja nos, a s druge strane, Hermiona je lupkala nogom kao da bi drage volje htela da se malo distancira od Harija.

– To je vrlo ozbiljna optužba, Poteru – reče profesorka Mek Gonagal posle trenutnog zaprepašćenja. – Imaš li neki dokaz?

– Ne – reče Hari – ali... – i on joj ispriča kako je pratio Melfoja do *Bordžina i Berksa* i razgovor između njega i Bordžina, koji su prisluškiivali.

Kad je završio priču, profesorka Mek Gonagal izgledala je pomalo zbunjena.

– Melfoj je odneo nešto *Bordžinu i Berksu* na popravku?

– Ne, profesorka, samo je želeo da mu Bordžin kaže kako da to nešto popravi. Nije imao sa sobom taj predmet. Ali nije u tome poenta, već je on tada kupio još nešto, a mislim da je to ova ogrlica...

– Video si Melfoja kako izlazi iz radnje sa sličnim paketom?

– Ne, profesorka, rekao je Bordžinu da to sačuva u radnji za njega...

– Ali, Hari – prekide ga Hermiona – Bordžin ga je pitao da li želi to da ponese, a Melfoj je rekao „ne!“...

– Pošto nije želeo da ga dodirne, očigledno! – dodade Hari ljutito.

– U stvari, rekao je: „Kako bih je nosio niz ulicu?“ – reče Hermiona.

– Pa, izgledao bi kao kreten ako bi nosio ogrlicu – upade Ron.

– O, Rone – reče Hermiona očajavajući – bila bi ionako umotana, a i lako bi je sakrio pod ogrtač pa je niko ne bi video! Mislim da je to što je on rezervisao kod *Bordžina i Berksa* bilo bučno ili glomazno. Nešto što bi svakako skrenulo pažnju na njega ako bi ga nosio ulicom... u svakom slučaju – nastavi ona glasno pre nego što je Hari stigao da je prekine – pitala sam Bordžina za ogrlicu, zar se ne sećaš? Kad sam ušla da ispitam šta je Melfoj hteo da mu Bordžin sačuva, videla sam je tamo. I Bordžin mi je rekao cenu, nije rekao da je već prodana niti išta slično...

– Pa bila si toliko providna, shvatio je za nekoliko sekundi na šta ciljaš, naravno da nije hteo da ti kaže... uostalom, Melfoj je u međuvremenu mogao da pošalje po nju...

– Dosta! – reče profesorka Mek Gonagal taman kad je Hermiona, besna, zaustila da mu uzvрати. – Poteru, cenim što mi ovo pričaš, ali ne možemo da optužimo gospodina Melfoja samo zato što je posetio prodavnicu u kojoj se ta ogrlica možda prodavala. To je sigurno uradilo još stotinak ljudi...

– ...to sam mu i ja rekao – promrmlja Ron.

– ...u svakom slučaju, ove godine preduzeli smo stroge mere bezbednosti, ne

verujem da bi ogrlica mogla da uđe u školu bez našeg znanja...

– ...ali...

– ...štaviše – reče profesorka Mek Gonagal s prizvukom bespogovornog završetka razgovora – gospodin Melfoj danas nije bio u Hogsmidu.

Hari zinu i splasnu.

– Otkud znate, profesorka?

– Zato što je imao kaznenu nastavu sa mnom. Dvapat zaredom nije završio domaći zadatak iz Preobražavanja. Dakle, hvala ti što si mi poverio svoje sumnje, Poteru – reče ona prolazeći pored njega – ali moram da pođem gore u bolničko krilo da proverim kako je Kejti Bel. Želim vam prijatan dan.

Ona otvori vrata kancelarije. Nisu imali kud nego da jedno po jedno prođu pored nje, bez reči.

Hari je bio ljut na Rona i Hermionu zato što su držali stranu profesorki Mek Gonagal. Ipak, nije mogao da se ne umeša kad su počeli da raspravljaju o onom što se dogodilo.

– Pa, šta misliš kome je Kejti trebalo da preda ogrlicu? – upiti Ron dok su se peli uza stepenice u dnevni boravak.

– Bog će ga znati – reče Hermiona. – Ali ko god bio, jedva se izvukao. Niko ne bi mogao da otvori paket a da ne dodirne ogrlicu.

– Mogla je da bude namenjena velikom broju ljudi – reče Hari. – Dambldoru... Smrtožderi bi voleli da ga se reše, mora da im je on glavna meta. Ili Pužorog... Dambldor misli da ga je Voldemor želeo za sebe, i zato nisu oduševljeni što se svrstao uz Dambldora. Ili...

– Ili ti – reče Hermiona zabrinuto.

– Nemoguće – reče Hari. – Inače bi se Kejti prosto vratila nazad putem i dala mi je, zar ne? Otkad smo izašli iz *Tri metle*, bio sam sve vreme iza nje. Bilo bi logičnije da mi uruči paket izvan Hogvortsa, pošto Filč pretresa svakog ko ulazi i izlazi. Pitam se zašto joj je Melfoj rekao da ga ponese u zamak?

– Hari, Melfoj nije bio u Hogsmidu! – reče Hermiona iznervirano tresnuvši nogom.

– Onda mora da je imao saučesnika – reče Hari. – Kreba ili Gojla... ili, kad bolje razmislim, nekog drugog Smrtoždera, mora da ima mnogo bolje pajtaše nego što su Kreb i Gojl, sad kad se pridružio...

Ron i Hermiona razmeniše poglede koji su jasno govorili: „Nema svrhe da se ubeđujemo s njim.“

– Mirođija – reče odlučno Hermiona kad su stigli do Debele Dame.

Portret se otvori da ih propusti u dnevni boravak. Bio je prepun i mirisao je na vlažnu odeću. Izgleda da su se mnogi vratili ranije iz Hogsmida zbog lošeg vremena. Međutim, nije bilo žagora ni prepričavanja. Očito, vest o Kejti Bel još se nije pročula.

– To nije bio baš prepređen napad, stvarno, kad bolje razmisliš – reče Ron, privremeno izbacivši prvaka iz jedne od boljih fotelja pokraj kamina da bi seo. – Ta ukleta ogrlica nije ni stigla do zamka. Nije genijalan plan.

– U pravu si – reče Hermiona, izgura Rona iz fotelje i ponovo je ponudi prvaku. – Nije sve bilo baš detaljno razrađeno.

– A otkad je to Melfoj čuven po razmišljanju? – upita Hari.

Ni Ron ni Hermiona mu ne odgovoriše.

13. Zagonetka Ridl

Idućeg dana Kejti je prabačena u Sent Mungovu bolnicu za magijske bolesti i povrede, a dotle su se vesti da je bila pod kletvom proširile po školi, mada su detalji bili zbrkani i niko sem Harija, Rona, Hermione i Leane nije znao da prava meta nije bila sama Kejti.

– O, i Melfoj zna, naravno – reče Hari Ronu i Hermioni, koji su i dalje istrajavali u novoj praksi da se prave gluvi kad god Hari pomene svoju „Melfoj je Smrtožder“ teoriju.

Hari se pitao da li se Damblodor, gde god bio, vratio na vreme za njihov noćni čas u ponedeljak, ali pošto nije dobio drukčiju poruku, pojavio se ispred Damblodorove kancelarije u osam sati, pokucao i dobio odgovor da uđe. Tamo je sedeo Damblodor, delujući neobično umorno. Ruka mu je po običaju bila crna i izgorela, ali se smešio kada je ponudio Hariju da sedne. Sito-za-misli je ponovo bilo nasadeno na sto, i bacalo je srebrnaste iskre svetlosti po tavanici.

– Imao si pune ruke posla dok sam bio odsutan – reče Damblodor. – Čujem da si prisustvovao Kejtinom nezgodi.

– Da, gospodine. Kako je ona?

– Još nije dobro, mada je donekle imala sreće. Izgleda da je okrnula ogrlicom tek najmanji delić površine kože, kroz rupicu u rukavici. Da ju je stavila, ili da ju je držala u ruci bez rukavice, možda bi umrla istog trenutka. Na sreću, profesor Snejp je preuzeo sve da spreči brzo širenje kletve...

– Zašto on? – brzo upita Hari. – Što ne Madam Pomfri?

– Drskost – začu se mek glas iz jednog od portreta na zidu, i Fineas Nigelus Blek, Sirijusov čukundeda, podiže glavu s ruku, na kojima je izgleda bio zaspao. – U moje vreme ne bih dozvolio učeniku da dovodi u pitanje kako se rade stvari na Hogvortsu.

– Da, hvala, Finease – reče Dambldor učutkujući ga. – Profesor Snejp zna mnogo više o Mračnim veštinama od Madam Pomfri, Hari. U svakom slučaju, osoblje Sent Munga mi na svakih sat vremena šalje izveštaje, i ima nade da će se Kejti s vremenom potpuno oporaviti.

– Gde ste bili ovog vikenda, gospodine? – upita Hari, uprkos snažnom osećanju da možda prelazi granicu, a isto osećanje je očigledno imao i Fineas Nigelus, koji samo tiho prosikta nešto.

– Ne bih sada o tome – reče Dambldor. – Ipak, reći ću ti blagovremeno.

– Hoćete? – reče Hari iznenađeno.

– Da, mislim da hoću – reče Dambldor izvlačeći smeđu bočicu srebrnastih sećanja iz svoje odore i otpuši je vrhom svog štapića.

– Gospodine – reče Hari oprezno – sreo sam Mandangusa u Hogsmidu.

– A, da, već sam svestan da Mandangus ugrožava tvoje nasleđe svojim lopovskim ponašanjem – reče Dambldor, malo se namrštivši. – On se krije još otkad si ga napao ispred *Tri metle*, i rekao bih da se boji da se suoči sa mnom. Ipak, budi uveren da neće više krasti stare Sirijusove stvari.

– Taj matori šugavi polutan krade zaostavštinu Blekovih? – reče Fineas Nigelus razjareno, i oholo iskorači iz rama, bez sumnje otišavši da poseti svoj portret u Ulici Grimold broj 12.

– Profesore – reče Hari posle kraće pauze – da li vam je profesorka Mek Gonagal rekla šta sam joj ispričao nakon što se Kejti povredila? O Draku Melfoju?

– Rekla mi je za tvoje sumnje, da – reče Dambldor.

– A da li vi...

– Preduzeću sve potrebne mere da proverim svakog ko može imati veze s Kejtinom nezgodom – reče Dambldor. – Ali sada me, Hari, zanima naša lekcija.

Hari je bio malo ozlojeđen: ako su njihovi časovi toliko važni, zbog čega je bila tolika pauza između prvog i drugog časa? Ipak, ne reče ništa više o Draku Melfoju, već je posmatrao kako Dambldor sipa sveže uspomene u Sito-za-misli, i kako se kameno korito još jednom uskovitlalo među njegovim dugoprstim šakama.

– Setićeš se, siguran sam, da smo napustili priču o počecima Lorda Voldemora na mestu gde je privlačni Normalac Tom Ridl napustio svoju ženu, vešticu Meropu, i

vratio se svom porodičnom domu u Malom Hengltonu. Meropa je ostala sama u Londonu, očekujući dete koje će jednog dana postati Lord Voldemor.

– Kako znate da je bila u Londonu, gospodine?

– Na osnovu svedočenja izvesnog Karaktakusa Berksa – reče Damblodor – koji je, igrom slučaja, jedan od osnivača iste one radnje iz koje potiče ogrlica o kojoj smo upravo razgovarali.

On promeša sadržaj Sita-za-misli onako kako ga je Hari i ranije video da čini, onako kako kopač zlata prosejava sito ispitujući da li u njemu ima zlata. U tom mućkanju iz srebrnaste mase pomoli se jedan mali starac, sporo se obrćući po SITU-za-misli, srebrnast kao duh, ali mnogo opipljiviji, sa slamnatom kosom koja mu je sasvim pokrivala oči.

– Da, dobili smo medaljon pod čudnim okolnostima. Donela ga je mlada veštica, uoči Božića, pre mnogo, mnogo godina. Rekla je da joj je očajnički potreban novac, što je bilo, ovaj, očigledno. Bila je sva u ritama i u prilično poodmakloj... ovaj, videlo se da treba da rodi dete, znate. Rekla je da je medaljon pripadao Sliterinu. Pa, mi stalno slušamo te priče: „Oh, ovo je pripadalo Merlinu, to je bio njegov omiljeni čajnik“, ali kad sam ga pogledao, video sam da ima njegov žig, i nakon nekoliko prostih čini shvatio sam da govori istinu. Naravno, to znači da je bila neprocenjiva. Ona izgleda nije imala pojma koliko vredi. Bila je srećna da dobije deset galeona za to. Najbolji posao koji smo ikad napravili!

Damblodor još živi protekse SITO-za-misli i Karaktakus Berks ponovo siđe u uskovitlanu masu sećanja iz koje je došao.

– Dao joj je samo deset galeona? – reče Hari ogorčeno.

– Karaktakus Berks nije bio čuven po velikodušnosti – reče Damblodor. – I tako znamo da je, pred kraj svoje trudnoće, Meropa ostala sama u Londonu i da joj je očajnički bio potreban novac, toliko očajnički da je prodala jedinu dragocenost koju je imala, medaljon koji je bio deo Mervolodomusovog nasleđstva.

– Ali mogla je da izvodi magiju! – reče Hari nestrpljivo. – Mogla je da pribavi hranu i sve ostalo pomoću magije, zar ne?

– Ah – reče Damblodor – možda je i mogla, ali ja mislim – ponovo nagađam, no siguran sam da sam u pravu – da je Meropa, kada ju je muž napustio, prestala da koristi magiju. Mislim da više nije želela da bude veštica. Naravno, moguće je i da su neuzvrćena ljubav i oskudica koja ju je pratila oslabili njene moći. I to se događa. U svakom slučaju, kao što ćeš videti, Meropa nije htela da se posluži štapićem čak ni da bi spasla sopstveni život.

– Nije htela da živi ni radi svog sina?

Damblodor podiže obrve.

– Da li ti to osećaš sažaljenje prema Lordu Voldemoru?

– Ne – reče Hari brzo – ali imala je izbora, zar ne, a ne kao moja majka...

– I tvoja majka je imala izbora – reče Damblodor nežno. – Da, Meropa Ridl je

izabrala smrt uprkos sinu kome je bila potrebna, ali ne sudi prestrogo o njoj, Hari. Bila je veoma oslabljena dugotrajnim ispaštanjem, i nikad nije posedovala hrabrost tvoje majke. A sad, molim te, ustani...

– Kuda idemo? – upita Hari kad mu se Dambldor pridruži ispred stola.

– Ovoga puta – reče Dambldor – idemo u *moje* sećanje. Mislim da će ti biti dovoljno bogato u detaljima i zadovoljavajuće precizno. Posle tebe, Hari...

Hari se nagnu iznad Sita-za-misli. Licem probi hladnu površinu uspomene, a onda ponovo poče da pada kroz tminu... Nekoliko sekundi kasnije noge mu dodirnuše čvrsto tlo, otvori oči i otkri da on i Dambldor stoje u prometnoj starovremenskoj londonskoj ulici.

– Eno me tamo – reče Dambldor veselo, pokazujući ispred njih na visoku figuru koja je prelazila ulicu ispred konjske zaprege za raznošenje mleka.

Kosa i brada ovog mlađeg Albusa Dambldora bile su kestenjaste. Kad je prešao na njihovu stranu ulice, stuštio se trotoarom, privlačeći mnoge radoznale poglede zahvaljujući kitnjastom odelu od tamnoljubičastog somota.

– Lepo odelo, gospodine – reče Hari pre nego što je stigao da se obuzda, ali se Dambldor samo prigušeno zakikota dok su pratili njegovo mlađe „ja“ na malom odstojanju, prolazeći kroz gvozdene kapije u prazno dvorište koje se nalazilo ispred prilično sumorne, kockaste zgrade okružene visokom ogradom. Popeo se nekoliko stepenika do ulaznih vrata i jednom pokucao. Nakon nekoliko trenutaka vrata mu otvori neugledna devojka opasana kecljom.

– Dobar dan. Imam zakazan sastanak s gospođom Kol, koja je, verujem, vaša nadzornica... –

– Oh – reče zbunjena devojka odmeravajući Dambldorovu ekscentričnu spoljašnjost. – Ovaj... samo čas... GOSPOĐO KOL! – povika preko ramena.

Hari začu udaljen glas kako nešto odgovora. Devojka se ponovo okrenu Dambldoru.

– Ud’te, stiže.

Dambldor zakorači u hodnik s crno-belim pločicama. Mesto je bilo oronulo, ali besprekorno čisto. Hari i stariji Dambldor pođoše za njim. Pre nego što su se ulazna vrata zatvorila za njima, u susret im dotrča mršava, uznemirena žena. Lice oštrih crta bilo je više zabrinuto nego neljubazno, a žena je preko ramena razgovarala s drugom služavkom idući prema Dambldoru.

– ...i ponesi jod gore Marti, Bili Stabs je čačkao kraste a Eriku Voliju se gnoj cedi po čaršavima... Povrh svega, ima i varičele – reče ona, ne obraćajući se nikom posebno, a onda primeti Dambldora i ukipi se, delujući iznenađeno kao da joj je žirafa zakoračila preko praga.

– Dobar dan – reče Dambldor pružajući joj ruku.

Gospođa Kol samo zinu.

– Zovem se Albus Dambldor. Poslao sam vam pismo tražeći sastanak, i vi ste me

ljubazno pozvali da dođem danas.

Gospođa Kol zatrepta. Očigledno shvativši da Damblodor nije nikakva halucinacija, ona nemoćno reče: – O, da. Pa... pa onda... bolje uđite u moju sobu. Dabome.

Ona uvede Damblidora u sobicu koja je bila i dnevna soba i kancelarija. Bila je oronula kao i hodnik, a nameštaj je bio star i rasparen. Ponudila je Damblidora da sedne u klimavu stolicu, a sama se smestila iza pretrpanog stola, nervozno ga merkajući.

– Ovde sam, kao što sam vam i naveo u svom pismu, da bih s vama popričao o Tomu Ridlu i planovima za njegovu budućnost – reče Damblodor.

– Jeste li vi rođak? – upita gospođa Kol.

– Ne, ja sam nastavnik – reče Damblodor. – Došao sam da pozovem Toma da pohada moju školu.

– Koja je to škola?

– Zove se Hogvorts – reče Damblodor.

– A otkud to da ste se zainteresovali za Toma?

– Mislimo da ima sposobnosti koje su nama potrebne.

– Hoćete da kažete da je dobio stipendiju? Otkud? Nikad nije tražio nijednu stipendiju.

– Pa, njegovo ime zapisano je u školi još od njegovog rođenja...

– Ko ga je prijavio? Njegovi roditelji?

Nema sumnje, gospođa Kol je bila nezgodno pronicljiva žena. Očigledno je i Damblodor to pomislio, jer Hari vide kako on vadi štapić iz džepa svog plišanog odela i u isto vreme uzima sasvim prazan list hartije sa stola gospođe Kol.

– Evo – reče Damblodor zamahnuvši jednom štapićem dok joj je dodavao komad hartije. – Mislim da će ovo sve razjasniti.

Dok je napeto gledala u prazan papir, pogled gospođe Kol za trenutak se zamagli.

– Izgleda da je sve u savršenom redu – reče ona smireno ga vraćajući. Zatim joj pogled pade na flašu džina i dve čaše koje svakako nisu bile tu nekoliko sekundi ranije.

– Ovaj... mogu li vas ponuditi čašom džina? – upita ona krajnje ugladenim glasom.

– Hvala vam najlepše – reče Damblodor smeškajući se.

Uskoro postade jasno da gospođa Kol nije početnik u ispijanju džina. Obilato im nalivši čaše, ona iskapi svoju do kraja. Cokćući usnama, po prvi put se nasmeši Damblodoru, koji nije oklevao da iskoristi svoje preimućstvo.

– Pitao sam se da li biste mi ispričali nešto o prošlosti Toma Ridla? Mislim da se rodio ovde, u sirotištu?

– Tako je – reče gospođa Kol, posluživši se ponovo džinom. – Svega se sećam do detalja, jer sam bila tek počela ovde da radim. Bilo je novogodišnje večer, oštra zima, padao je sneg, znate. Gadna noć. A ta devojka, ne mnogo starija od mene tada, popela

se posrćući uz ulazne stepenice. Pa, nije bila ni prva ni poslednja. Uveli smo je unutra i za nepunih sat vremena se porodila. A sat kasnije je umrla.

Gospođa Kol je značajno klimnula glavom i uzela još jedan povelik gutljaj džina.

– Da li je nešto rekla pre nego što je umrla? – upita Damblodor. – Bilo šta o dečakovom ocu, na primer?

– E pa, igrom slučaja, jeste – reče gospođa Kol, koja se sada, izgleda, sasvim lepo provodila, sa džinom u ruci i publikom koja željno iščekuje njenu priču.

– Sećam se da mi je rekla: „Nadam se da liči na svog ćaću“ i, neću da lažem, trebalo je da se nada jer ona nije bila neka lepotica... i još mi je rekla da ga nazovemo Tom, prema ocu, i Mervolodomas, prema *njenom* ocu... da, znam, smešno ime, zar ne? Pitali smo se da li je došla iz cirkusa... i rekla je neka dečakovo prezime bude Ridl. A ubrzo posle toga je umrla, ne rekavši ni reč više.

– Nazvali smo ga tačno onako kako je rekla, jer je to sirotoj devojci bilo veoma važno, ali nikakav Tom, ni Mervolodomas, niti Ridl nikad nije došao da ga potraži, niti bilo kakva rodbina, pa je ostao u sirotištu i otad je ovde.

Gospođa Kol se ponovo posluži, skoro odsutno, još jednom povelikom dozom džina. Na jagodicama joj se pojaviše dve ružičaste tufne. Zatim reče: – On je čudan dečak.

– Da – reče Damblodor. – I mislio sam da bi mogao biti.

– Bio je čudna beba. Gotovo da nije plakao, znate. A onda, kad je malo porastao, postao je... čudan.

– Kako to mislite? – upita Damblodor ljubazno.

– Pa, on...

Ali gospođa Kol zastade, a u inkvizitorskom pogledu koji je Damblodoru uputila preko čaše džina nije bilo ničeg maglovitog ni neodređenog:

– On je definitivno dobio mesto u vašoj školi, kažete?

– Definitivno – reče Damblodor.

– I šta god da vam kažem neće uticati na to?

– Neće – reče Damblodor.

– U svakom slučaju ćete ga odvesti odavde?

– U svakom slučaju – ozbiljno reče Damblodor.

Čkiljila je malčice u njega kao da se premišlja može li da mu veruje. Očigledno je odlučila da može, jer iznenada žurno reče: – Druga deca ga se plaše.

– Mislite, on ih kinji? – upita Damblodor.

– Mora biti da ih kinji – reče gospođa Kol blago se namrštivši – ali teško je uhvatiti ga na delu. Bilo je nekih slučajeva... ispada...

Damblodor je nije pritiskao, mada se Hariju učinilo da ga je to veoma zanimalo. Ona uze još jedan gutljaj džina i njeni ružičasti obrazi još više pocrveneše.

– Zec Bilija Stabsa... Mislim, Tom je *poricao* da je to učinio i ne vidim kako je mogao, ali ipak, nije se zec sâm obesio o gredu, zar ne?

– Ni ja ne bih to pomislio, nipošto – reče Dambldor tiho.

– Ali da me ubijete, ne znam kako se popeo da to izvede. Samo znam da su se on i Bili posvađali dan ranije. A onda – gospođa Kol ponovo potegnu džin, ovog puta prosuvši malo pića po bradi – za vreme letnje ekskurzije... znate, vodimo ih jednom godišnje u prirodu ili na more... Ejmi Benson i Denis Bišop otad više nisu normalni i sve što smo ikad uspeli da izvučemo od njih jeste da su otišli u neku pećinu s Tomom Ridlom. On se kleo da su samo malo istraživali, ali nešto se desilo unutra, sigurna sam. A bilo je još mnogo stvari, čudnih stvari...

Ponovo je pogledala u Dambldora, i mada su joj obrazi plamteli, pogled joj je bio bistar.

– Ne mislim da će mnogo njih žaliti što mu vide leđa.

– Shvatate, siguran sam, da ga mi nećemo stalno držati? – reče Dambldor. – Moraće da se vraća ovamo, makar leti.

– Pa dobro, bolje išta nego ništa – reče gospođa Kol blago štučnuvši. Ustade, a Harija je zadivilo to što se ona i dalje čvrsto drži na nogama, mada je već iskapila dve trećine džina. – Pretpostavljam da biste voleli da ga vidite?

– Veoma bih voleo – reče Dambldor, takođe ustajući.

Ona ga povede iz kancelarije uz kameno stepenište, usput deleći uputstva i prekore pomoćnom osoblju i deci. Siročići su, primeti Hari, bili odeveni u istovetne sivkaste tunike. Izgledalo je da imaju dobru negu, ali nije se moglo poreći da je sâmo mesto bilo sumorno za odrastanje.

– Stigli smo – reče gospođa Kol kad su skrenuli na drugi sprat i stali ispred prvih vrata u dugom hodniku. Ona dvaput pokuca i uđe.

– Tome? Imaš posetu. Ovo je gospodin Damberton – izvinite, Dandarsmor. Došao je da ti kaže... pa, nek ti sâm kaže.

Hari i dva Dambldora udoše u sobu a gospođa Kol zatvori vrata za njima. Bila je to mala soba, golih zidova i ničega u njoj nije bilo osim starog ormana i gvozdene krevetskog rama. Dečak je sedeo povrh sive ćebadi, ispruženih nogu, držeći neku knjigu.

Lice Toma Ridla nije imalo sličnosti s Ispijenima. Meropi se ispunila samrtna želja. Bio je minijaturno izdanje svog privlačnog oca, visok za jedanaestogodišnjaka, tamnokos i bled. Oči mu se malo suziše dok je odmeravao Dambldorovu ekscentričnu spoljašnjost. Zavlada kratak tajac.

– Kako si, Tome? – reče Dambldor krenuvši ka njemu i pružajući mu ruku.

Dečak je oklevao, a onda je prihvati i oni se rukovaše. Dambldor privuče tvrdu drvenu stolicu i sede pored Ridla kao da su pacijent i posetilac u nekoj bolnici.

– Ja sam profesor Dambldor.

– Profesor? – ponovi Ridl. Delovao je oprezno. – Je l' to kao „doktor“? Zašto si ovde? Je l' te *ona* dovela da me pregledaš?

On pokaza na vrata kroz koja je gospođa Kol upravo izašla.

– Ne, ne – reče Dambldor smešeći se.

– Ne verujem ti – reče Ridl. – Hoće da me pregledaš, zar ne? Reci mi istinu!

Poslednje tri reči izgovorio je tako zvonkim glasom da je to bilo gotovo šokantno. Bila je to zapovest, a zvučala je kao da ju je mnogo puta dotad izgovorio. Razrogačio je oči i upiljio ih u Dambldora, koji nije ništa odgovorio već je samo nastavio ljubazno da se smeška. Posle nekoliko trenutaka Ridl prestade da zuri u njega, mada je, ako ništa drugo, delovao opreznije.

– Ko si ti?

– Rekao sam ti. Ja sam profesor Dambldor i radim u školi po imenu Hogvorts. Došao sam da te pozovem da dođeš u moju školu... tvoju novu školu, ukoliko to budeš želeo.

Ridlova reakcija bila je krajnje iznenađujuća. On skoči s kreveta i uzmaknu od Dambldora delujući besno.

– Ne možeš da me prevariš! Ti dolaziš iz ludnice, eto odakle, zar ne? „Profesor“, dabome, kako da ne... e, pa ja neću da idem tamo, znaš? Ta stara kvočka treba da ide u ludnicu, nikad ništa nisam učinio maloj Emi Benson, ni Denisu Bišopu, slobodno ih pitaj, reći će ti!

– Ja ne dolazim iz ludnice – reče Dambldor strpljivo. – Ja sam nastavnik, i ako ponovo sedneš na mesto, ispričaću ti sve o Hogvortsu. Naravno, ako ne želiš da ideš u školu, niko te neće prisiljavati...

– Samo neka probaju – podrugljivo se nasmeja Ridl.

– Hogvorts – nastavi Dambldor kao da je prečuo poslednje Ridlove reči – jeste škola za ljude sa specijalnim sposobnostima...

– Nisam lud!

– Znam da nisi lud. Hogvorts nije škola za ludake. To je škola magije.

Nastade tajac. Ridl se sledi, lice mu postade bezizrazno, ali su mu oči sevale tamo-amo od jednog do drugog Dambldorovog oka, kao da pokušava da ga uhvati u laži.

– Magije? – ponovi šapatom.

– Tako je – reče Dambldor.

– To... to što mogu da uradim, to je magija?

– A šta ti to možeš da uradiš?

– Svašta – dahćući reče Ridl. Zarumeneo se od uzbuđenja, a rumenilo mu se penjalo uz vrat do upalih obraza. Delovao je grozničavo. – Mogu da pomeram stvari ne dotičući ih. Mogu da nateram životinje da rade ono što hoću a da ih ne dresiram. Mogu da učinim da se loše stvari dogode onima koji me gnjave. Mogu da ih povredim ako želim.

Noge su mu drhtale. On se zatetura napred, a onda ponovo sede na krevet, pognuvši glavu kao da se moli.

– Znao sam da sam drugačiji – prošaputa on kroz svoje drhtave prste. – Znao sam

da sam poseban. Uvek sam znao da tu ima nečega.

– Pa, bio si sasvim u pravu – reče Dambldor, koji se više nije smešio, već je pomno posmatrao Ridla. – Ti si čarobnjak.

Ridl podiže glavu. Lice mu se preobrazi, preko njega prelete divlja radost, ali, iz nekog razloga, nije zbog toga nimalo lepše izgledao. Naprotiv, njegove fino izvajane crte delovale su grublje, a izraz mu beše gotovo zverski.

– Jesi li i ti čarobnjak?

– Da, jesam.

– Dokaži – reče Ridl odjednom istim zapovedničkim tonom kojim je izgovorio „Reci mi istinu“.

Dambldor začuđeno podiže veđe.

– Ukoliko, kao što pretpostavljam, prihvataš svoje mesto na Hogvortsu...

– Naravno da prihvatam!

– Onda ćeš morati da me oslovljavaš s „profesore“, ili „gospodine“.

U deliću sekunde Ridlov izraz otvrdnu, pre nego što reče, neprepoznatljivo učtivim glasom: – Žao mi je, gospodine. Ovaj... molim vas, profesore, možete li da mi pokažete...?

Hari je bio siguran da će ga Dambldor odbiti, da će reći Ridlu da imaju dovoljno vremena na Hogvortsu za praktičnu nastavu, da se nalaze u zgradi punoj Normalaca i da stoga moraju biti oprezni. Međutim, na njegovo veliko iznenađenje, Dambldor izvuče štapić iz džepa sakoa, uperi ga u ofucani orman u uglu i lagano zamahnu štapićem.

Orman se zapali.

Ridl skoči. Hari nije mogao da mu zameri što je zaurlao od zaprepašćenja i besa. Mora da su unutra bile sve njegove dragocenosti, ali dok je Ridl krenuo ka Dambldoru, plamenovi nestadoše ostavljajući orman potpuno netaknutim.

Ridl je zurio čas u orman čas u Dambldora, a onda s pohlepnim izrazom pokaza na štapić.

– Gde mogu da nabavim jedan ovakav?

– Sve u svoje vreme – reče Dambldor. – Mislim da nešto pokušava da izađe iz ormana.

I zaista, iz ormana se čulo slabo kloparanje. Po prvi put, Ridl je delovao prestrašeno.

– Otvori vrata – reče Dambldor.

Ridl je oklevao, a onda ode u drugi kraj sobe i otvori vrata ormana. Na gornjoj polici, iznad pregrade s pohabanom odećom, mala kartonska kutija tresla se i zveckala kao da su u njoj zarobljeni besni miševi.

– Izvadi je! – reče Dambldor.

Ridl uze kutijicu koja je podrhtavala. Delovao je krajnje uznemireno.

– Da li je u toj kutiji nešto što ne bi trebalo da imaš? – upita Dambldor.

Ridl uputi Dambldoru dug, bistar i proračunat pogled.

– Da, pretpostavljam da jeste, gospodine – reče najzad bezizražajnim glasom.

– Otvori je – reče Dambldor.

Ridl skide poklopac i izruči sadržaj na krevet ne gledajući ga. Hari, koji je očekivao nešto uzbudljivije, vide gomilu sitnica: jo-jo, srebrni naprstak i potamnelu usnu harmoniku, pored ostalog. Čim su se oslobodili kutije, prestali su da podrhtavaju i mirno su ležali na tankoj ćebadi.

– Vратиćeš ih njihovim vlasnicima, uz izvinjenje – reče Dambldor mirno, vrativši štapić u sako. – Znaću da li si to uradio. I upozoravam te: na Hogvortsu krađe neće biti tolerisane.

Ridl nije delovao nimalo postiđeno. I dalje je hladno i procenjivački zurio u Dambldora. Najzad reče, bezbojnim glasom: – Da, gospodine.

– Na Hogvortsu – nastavi Dambldor – učićemo te ne samo da koristiš magiju već i da je kontrolišiš. Ti si, sigurno nehotice, koristio svoje moći na način koji se ne učini se toleriše u našoj školi. Nisi ni prvi ni poslednji koji je dozvolio da mu se magija otme iz ruku. Ali, treba da znaš da Hogvorts može i da isključi učenike, a Ministarstvo magije... da, postoji i Ministarstvo... kazniće prekršioce zakona još surovije. Svi novi čarobnjaci moraju da prihvate da se, kad ulaze u naš svet, moraju povinovati našim zakonima.

– Da, gospodine – ponovi Ridl.

Bilo je nemoguće reći o čemu je razmišljao: lice mu je i dalje bilo sasvim bezizrazno dok je vraćao malu zalihu ukradenih stvarčica u kartonsku kutiju. Kada je završio, okrenuo se ka Dambldoru i jednostavno rekao: – Nemam novac.

– To se lako može srediti – reče Dambldor izvadiвши kožni novčanik iz džepa. – U Hogvortsu postoji fond za one kojima je potrebna novčana pomoć da bi kupili udžbenike i uniforme. Možda ćeš morati da kupiš neke polovne knjige čini, ali...

– Gde se kupuju knjige čini? – prekide ga Ridl, koji je uzeo tešku vrećicu s novcem i ne zahvalivši Dambldoru, i sada je proučavao masivan, zlatan galeon.

– U Dijagon-aleji – reče Dambldor. – Imam spisak knjiga i školske opreme. Mogu ti pomoći da pronađeš sve...

– Idete sa mnom? – upita Ridl podigavši pogled.

– Svakako, ako...

– Niste mi potrebni – reče Ridl. – Navikao sam da sve sâm obavljam, uvek sâm idem Londonom. Kako se dolazi u tu Dijagon-aleju... gospodine? – dodade pokušavajući da ulovi Dambldorov pogled.

Hari pomisli da će Dambldor insistirati da prati Ridla, ali se ponovo iznenadi. Dambldor dade Ridlu koverat sa spiskom opreme, i objasnivši mu kako tačno da stigne od sirotišta do *Probušenog kotla*, reče: – Lako ćeš je uočiti, mada Normalci oko tebe... to jest nečarobnjački ljudi – neće moći. Potraži barmena Toma... lako ćeš se setiti, pošto imate isto ime...

Ridl se iznervirano trgnu, kao da pokušava da se reši dosadne mušice.

– Ne sviđa ti se ime „Tom“?

– Ima ih mnogo s imenom Tom – promrmlja Ridl. A onda, kao da ne može da spreči to pitanje, kao da je ono samo izbilo na površinu, njemu uprkos, upita: – Da li je i moj otac bio čarobnjak? I on se zvao Tom Ridl, tako su mi rekli.

– Bojim se da ne znam – reče Dambldor nežno.

– Moja majka sigurno nije bila čarobnica, inače ne bi umrla – reče Ridl više sebi nego Dambldoru. – Mora da je on to bio. Pa... pošto nabavim sve što mi treba... kad treba da dođem na taj Hogvorts?

– Svi detalji su upisani na drugom komadiću pergamenta u tvojoj koverti – reče Dambldor. – Poći ćeš sa stanice Kings kros prvog septembra. Tu ti je i vozna karta.

Ridl klimnu glavom. Dambldor ustade i ponovo mu pruži ruku. Prihvatajući je, Ridl reče: – Mogu da razgovaram sa zmijama. To sam otkrio kad smo bili na ekskurziji u prirodi... one mi prilaze, šapuću mi. Je li to normalno za čarobnjaka?

Hari je imao utisak da je pominjanje ove najčudnije moći Ridl namerno sačuvao za taj trenutak da bi ostavio bolji utisak.

– To je neobično – reče Dambldor posle trenutnog oklevanja – ali nije nečuveno.

Zvučao je nezainteresovano, ali je radoznalo preleteo očima preko Ridlovog lica. Jedan trenutak su tako stajali, čovek i dečak, zureći jedan u drugog. Zatim se rukovanje prekide. Dambldor je bio na vratima.

– Do viđenja, Tome. Vidimo se na Hogvortsu.

– Mislim da je ovo sasvim dovoljno – reče sedokosi Dambldor pored Harija, i nekoliko sekundi kasnije ponovo su bestežinski lebdeli kroz tamu, pre nego što su sleteli, pravo u njegovu sadašnju kancelariju.

– Sedi – reče Dambldor sletevši pored Harija.

Hari ga poslušao, a glava mu je i dalje bila puna utisaka o onom što je upravo video.

– Mnogo brže je poverovao u to od mene... Mislim, kad ste mu saopštili da je čarobnjak – reče Hari. – Ja isprva nisam mogao da poverujem Hagridu kad mi je to rekao.

– Da. Ridl je bio savršeno spreman da poveruje da je on... da upotrebim njegovu reč... „poseban“ – reče Dambldor.

– Da li ste još tada... znali? – upita Hari.

– Da li sam znao da sam sreo najopasnijeg Mračnog čarobnjaka svih vremena? – reče Dambldor. – Ne, nisam imao pojma da će izrasti u ono što jeste. Ipak, zaintrigirao me je. Vratio sam se na Hogvorts nameravajući da pripazim na njega, što bih i inače uradio budući da je bio usamljen i bez prijatelja, ali sam već tada znao da to treba da učinim i radi drugih, a ne samo zbog njega.

– Njegove moći, kao što si čuo, bile su iznenađujuće dobro razvijene za tako mladog čarobnjaka i, što je bilo najinteresantnije i najzlokobnije od svega, već je

otkrio da do izvesne mere može da ih kontroliše i počeo je svesno da ih primenjuje. A kao što si video, to nisu bili nasumični eksperimenti tipični za mlade čarobnjake, nego je on već tada koristio magiju protiv drugih ljudi, da ih zaplaši, kazni, da ih kontroliše. Pričice o zadavljenom zecu i dečaku i devojčici koje je namamio u pećinu bile su najupečatljivije... *Mogu da ih povredim ako želim...*

– A bio je i Nemušt – upade mu Hari u reč.

– Da, zaista. Retka sposobnost, koja je, kako se pretpostavlja, povezana s Mračnim veštinama, mada, kao što znamo, Nemuštih ima i među velikim a dobrim čarobnjacima. Zapravo, njegova sposobnost da razgovara sa zmijama nije me onespokojila ni približno koliko njegov očigledan nagon za surovošću, tajnovitošću i gospodarenjem.

– Vreme nas je ponovo prevarilo – reče Dambldor pokazujući na mračno nebo kroz prozore. – Ali, pre nego što se rastanemo, hteo bih da ti skrenem pažnju na neke detalje prizora kome si upravo prisustvovao, jer su tesno povezani sa stvarima koje ćemo razmatrati na sledećim sastancima.

– Najpre, nadam se da si primetio Ridlovu reakciju kada sam mu pomenuo da još neko nosi ime „Tom“?

Hari klimnu glavom.

– Tu je ispoljio prezir prema svemu što ga povezuje s drugim ljudima, sa bilo čime što bi ga učinilo običnim. Čak i tad je želeo da bude drugačiji, različit, zloglasan. Odbacio je to ime, kao što znaš, nekoliko godina posle ovog razgovora i stvorio masku „Lorda Voldemora“, iza koje se tako dugo skrivao.

– Verujem da si, takođe, primetio i da je Tom Ridl u velikoj meri već bio samostalan, tajanstven i, očito, bez prijatelja? Nije želeo ni pomoć ni društvo prilikom odlaska u Dijagon-aleju. Više je voleo da dela sam. Odrasli Voldemor je isti takav. Čućeš mnoge njegove Smrtoždere kako tvrde da uživaju njegovo poverenje, da su lično bliski s njim, čak i da ga razumeju. U zabludi su. Lord Voldemor nikad nije imao prijatelje, a ne verujem da ih je ikada i želeo.

– I najzad... nadam se da nisi toliko pospan da ne obratiš pažnju na ovo, Hari... mladi Tom Ridl voleo je da skuplja trofeje. Video si kutiju ukradenih sitnica koje je sakrio u svojoj sobi. One su oduzete žrtvama njegovog zlostavljanja, to su suveniri, ako hoćeš, naročito neprijatnih magija. Imaj na umu tu njegovu *svrakoliku* težnju, jer će to kasnije postati veoma važno.

– A sad je stvarno vreme da podeš na spavanje.

Hari ustade. Dok je išao preko sobe, pogled mu privuče mala tabla na kojoj je prošli put ležao prsten Mervolodomosa Ispijenog, ali sada ga na njoj više nije bilo.

– Da, Hari? – reče Dambldor jer je Hari zastao.

– Nema prstena – reče Hari, osvrćući se. – Ali pomislio sam da možda imate i onu usnu harmoniku ili tako nešto.

Dambldor mu se smeškao, gvireći preko svojih polumesečastih naočari.

– Vrlo pronicljivo, Hari, ali ona usna harmonika je oduvek bila usna harmonika.
I izgovorivši tu zagonetnu primedbu mahnu Hariju, koji shvati da treba da ode.

14. Feliks felicis

Hari je idućeg jutra najpre imao Herbologiju. Za vreme doručka nije mogao da ispriča Ronu i Hermioni kakav je čas imao s Dambldorom iz straha da ga neko ne prisluškuje, ali im je sve ispričao dok su išli preko leje s povrćem prema staklenim baštama. Žestok vetar koji je duvao tokom vikenda konačno se smirio. Ponovo se spustila čudna izmaglica i trebalo im je malo više vremena da pronađu pravu staklenu baštu.

– Baš jeziva pomisao, dečak Znaš-Već-Ko – reče Ron tiho dok su se smeštali oko jednog od kvrgavih panjeva snargalufa, na kojima je trebalo da rade tokom ovog polugodišta, i navlačili zaštitne rukavice. – Ali ipak ne shvatam zašto ti Dambldor sve to pokazuje. Mislim, zaista je zanimljivo, ali čemu sve to služi?

– Pojma nemam – reče Hari ubacujući štitnik za desni. – Ali on kaže da je sve to važno i da će mi pomoći da preživim.

– Ja mislim da je to fascinantno – reče Hermiona iskreno. – Ima smisla da saznaš što je moguće više o Voldemoru. Kako ćeš inače da otkriješ njegove slabosti?

– Pa, kako je bilo na poslednjoj Pužorogovoj žurci – upita je Hari muklo kroz

štitnik za desni.

– O, baš je bilo zabavno – reče Hermiona stavljajući zaštitne naočari. – Mislim, on stalno blebeće o našim čuvenim bivšim učenicima, i otvoreno se *ulaguje* Maklagenu zato što ovaj ima dobre veze, ali nam služi baš ukusna jela i upoznao nas je s Gvenog Džouns.

– Gvenog Džouns? – ponovi Ron razrogačivši oči ispod svojih zaštitnih naočara. – *Onom* Gvenog Džouns? Kapitenom Svetoglavskih harpija?

– Baš tom – reče Hermiona. – Lično, mislim da se previše pravi važna, ali...

– *Dosta* je bilo ćaskanja tamo – reče profesorka Mladica živahno, dolazeći do njih, strogog pogleda. – Zaostajete, svi su već počeli a Nevil je već izvadio prvu mahunu!

Osvrnuše se oko sebe. Zaista, tamo je sedeo Nevil, raskrvavljenih usana i s nekoliko opakih ogrebotina po licu, ali je čvrsto stezao neprijatno pulsirajuću zelenu stvar veličine grejpfruta.

– U redu, profesorka, počinjemo! – reče Ron, dodajući mirno kad se ona ponovo okrenula: – Trebalo je da primenimo Prigušujuću čin, Hari.

– Ne, nije trebalo! – smesta reče Hermiona, po običaju delujući iznervirano na bilo kakav pomen Polukrvnog Princa i njegovih čini. – Hajde... bolje da počnemo...

Ona ih obojicu zabrinuto pogleda; zatim sve troje duboko udahnuše i zaroniše između divovskih kvrgavih patrljaka biljke koja se nalazila pred njima.

Ona istog časa ožive: na njenom vrhu odjednom izbiše dugačke, bockave lozice i vinuše se kroz vazduh. Jedna se zaplete u Hermioninu kosu, a Ron je odbi pomoću baštenskih makaza. Hari je uspeo da uhvati u zamku dve lozice i uveže ih u čvor. U sredini, između grana nalik pipcima, otvori se ogromna rupa, i Hermiona hrabro zavuče ruku u nju, ali se rupa sklopi poput zamke oko njenog lakta. Hari i Ron počeše da vuku iz sve snage granje loze, nateravši rupu da se ponovo otvori, a Hermiona iščupa ruku, čvrsto držeći između prstiju mahunu istu kao što je Nevilova. Odjednom, bockave lozice se ponovo sklopiše i čvornovati patrljak ostade da stoji kao neki bezazlen panj.

– Znaš, ne verujem da ću išta slično gajiti u svojoj bašti kad budem imao svoju kuću – reče Ron podigavši zaštitne naočare na čelo i brišući znoj s lica.

– Dodaj mi činiju – reče Hermiona držeći pulsirajuću mahunu na vrhovima prstiju ispružene ruke, što dalje od sebe. Hari joj pruži činiju i ona spusti mahunu u nju s izrazom gađenja.

– Ne budi gadljiva, iscedi je, najbolje su kad su sveže – reče profesorka Mladica.

– U svakom slučaju – reče Hermiona, nastavljajući prekinuti razgovor kao da ih drveni patrljak nije maločas napao – Pužorog će praviti božićnu zabavu, Hari, i nema načina da se ovaj put izmigoljiš, jer me je već pitao da proverim kad si slobodan uveče da bi je zakazao za veče kada ćeš ti moći da dođeš.

Hari zastenja. Ron, koji je u međuvremenu pokušavao da razbije mahunu u činiji

tako što je stavio obe ruke na nju, a zatim ustao i gnječio je što je jače mogao, ljutito reče: – A to je još jedna zabava samo za Pužorogove ljubimce, zar ne?

– Samo za Klub pužića, da – reče Hermiona.

Mahuna izlete ispod Ronovih prstiju i pogodi stakleni zid bašte, odskočivši do potiljka profesorke Mladice i zbacivši joj s glave stari zakrpljeni šešir. Hari pođe da donese mahunu. Kada se vratio, Hermiona je govorila: – Čuj, nisam *ja* izmislila ime „Klub pužića“ ...

– „*Klub pužića*“ – ponovi Ron s podsmehom dostojnim Melfoja. – To je baš jadno. Pa, nadam se da ćeš uživati na zabavi. Što se ne spandaš s Maklagenom, pa Pužorog može da vas proglasi za kralja i kraljicu pužića...

– Možemo da povedemo nekog sa sobom – reče Hermiona, koja je iz nekog razloga tako pocrvenela da joj je lice postalo svetloskerletno – a ja sam htela da zamolim *tebe* da pođeš sa mnom. Ali ako misliš da je to toliko glupo, neću da te gnjavim s tim!

Hari iznenada požele da je mahuna pala malo dalje, da ne mora da sedi tu s njima dvoma. Neopažen, on uhvati činiju s mahunom i poče da je otvara što je bučnije i silovitije mogao. Na nesreću, i dalje je čuo svaku reč njihovog razgovora.

– Htela si mene da pozoveš? – reče Ron sasvim drukčijim glasom.

– Da – reče Hermiona ljutito. – Ali ti bi, očigledno, više voleo *da se spandam s Maklagenom* ...

Nastade pauza u kojoj Hari nastavi da lupa mistrijom po elastičnoj mahuni. – Ne, ne bih – reče Ron sasvim tiho.

Hari promaši mahunu, pogodi činiju i ona se slomi.

– *Reparo!* – brzo reče ubadajući krhotine štapićem, i činija se ponovo sastavi. Međutim, zahvaljujući zvuku lomljenja, Hermiona i Ron shvatiše da je Hari pored njih. Hermiona je izgledala usplahireno i odmah je počela da se zamajava svojim primerkom *Mesožderskog drveća sveta*, ne bi li pronašla tačno uputstvo da iscedi mahune snargalufa. Ron je pak delovao snebivljivo, a opet prilično zadovoljan sobom.

– Daj to ovamo, Hari – žurno reče Hermiona – ovde piše da treba da ih izbušimo nečim oštrim...

Hari joj dodade mahunu u činiji, a on i Ron ponovo navukoše zaštitne naočare preko očiju i još jednom se baciše na patrljak.

Dok se rvaao s trnovitom lozom koja se nameračila da ga uguši, Hari pomisli da nije bio baš mnogo iznenađen. Već je odavno nanjušio da će se ovako nešto dogoditi pre ili kasnije. Ali nije bio siguran kako se on sâm odnosi prema tome... on i Čo su sada bili i suviše postićeni da bi se uopšte pogledali, a kamoli razgovarali. Šta ako Ron i Hermiona počnu da se zabavljaju, a onda raskinu? Hoće li njihovo prijateljstvo preživeti? Hari se sećao kako u trećem razredu nekoliko nedelja njih dvoje nisu razgovarali jedno s drugim, a on sâm nije tada uživao pokušavajući da premosti jaz

među njima. A opet, šta ako ne raskinu? Šta ako postanu kao Bil i Fler, dok svima ne postane krajnje neprijatno u njihovom prisustvu, pa on ostane po strani zauvek?

– Dolijala si! – vrisnu Ron izvukavši drugu mahunu iz panja baš kad je Hermiona uspela da razbije prvu, tako da je činija bila puna krtola koje su se koprcale nalik bleдозelenim crvima.

Ostatak časa prošao je bez daljeg pominjanja Pužorogove zabave. Mada je Hari pomnije pratio dvoje svojih prijatelja idućih nekoliko dana, Ron i Hermiona nisu delovali drukčije nego inače, osim što su bili učtiviji jedno prema drugom. Hari je pretpostavljao da treba da sačeka i vidi šta će se desiti pod dejstvom krem-piva u Pužorogovoj mutno osvetljenoj kancelariji u noći u kojoj će se održati zabava. U međuvremenu je imao mnogo preče brige.

Kejti Bel je i dalje bila u Sent Mungovoj bolnici, bez šanse da skoro izađe, što je značilo da obećavajućem grifindorskom timu, koji je Hari tako brižljivo trenirao od septembra, nedostaje Gonič. Stalno je odlagao da zameni Kejti, u nadi da će se ona vratiti, ali već se primicala njihova utakmica protiv Sliterina i on je najzad morao da se pomiri s tim da se ona neće vratiti na vreme da zaigra u timu.

Hari nije mogao da zamisli da ponovo isprobava sve kandidate iz kuće. Jednom posle časa Preobražavanja, uz poražavajuć osećaj koji nije imao mnogo veze s kvidičem, on satera Dina Tomasa u ćošak. Najveći deo razreda već je bio otišao, mada je nekoliko cvrkutavih žutih ptičica i dalje kružilo učionicom, sve same Hermionine tvorevine; niko drugi nije uspeo niotkuda da prizove ni jedno jedino pero.

– Da li si još zainteresovan da igraš Goniča?

– Šta? Da, naravno... – reče Din ushićeno. Preko Dinovog ramena Hari primeti kako je Šejmus Finigan zalupio knjige i bacio ih u torbu, izgledajući kiselo. Jedan od razloga zbog kojih Hari nije hteo da pita Dina da igra bio je taj što je znao da se Šejmusu to neće svideti. A opet, morao je da uradi ono što je najbolje za tim, a Din je nadigrao Šejmusa kad su imali prijemni trening.

– Pa dobro, primljen si u tim – reče Hari. – Večeras je trening, u sedam.

– Važi se! – reče Din. – Fala, Hari! Bogami, jedva čekam da kažem Džini!

On izjuri iz učionice, ostavljajući Harija i Šejmusa same, a neprijatan trenutak dodatno oteža ptičji izmet koji pade Šejmusu na glavu baš u trenutku kad jedan od Hermioninih kanarinaca prozujeta iznad njih.

Šejmus nije bio jedini nezadovoljan zamenom za Kejti. U dnevnom boravku bilo je mnogo gundanja zbog činjenice da je Hari sad izabrao dvojicu svojih drugara iz razreda u tim. Pošto je Hari tokom školovanja trpeo i gora ogovaranja, nije se naročito brinuo, ali pritisak je svejedno bio i suviše velik i pretio je da ugrozi pobeđu u predstojećoj utakmici protiv Sliterina. Ako Grifindor pobedi, Hari je znao da će cela kuća zaboraviti da su ga ikad kritikovali i kleti se da su oduvek znali kako je to sjajan tim. A ako izgube... pa, pomisli Hari zajedljivo, istrpeo je i mnogo gora ogovaranja...

Hari nije imao razloga da žali zbog svog izbora kad je te večeri video Dina kako leti. Lepo se uskladio sa Džini i Demelzom. Dva Jurišnika, Piks i Kut, svaki put su bili sve bolji. Jedini problem bio je Ron.

Hari je sve vreme znao da je Ron nedosledan igrač koji gubi živce i nema samopouzdanja, a na nesreću, što se više približavao prvi meč ove sezone, to su više na videlo izlazile njegove stare nesigurnosti. Pošto je primio šest golova, od kojih je većinu postigla Džini, njegova tehnika postajala je sve žešća, dok najzad nije tresnuo Demelzu Robins, koja mu je prilazila, posred usta.

– To je bilo slučajno, žao mi je, Demelza, zaista mi je žao! – povika Ron za njom kad je počela da krivuda uzmičući ka tlu, dok joj je krv kapala na sve strane. – Samo sam se...

– Uspaničio – reče Džini ljutito, sletevši pored Demelze i zagledajući joj oteklu usnu. – Rone, budalo jedna, vidi šta si joj uradio!

– Ja ću to da sredim – reče Hari slećući pored dve devojke, a zatim uperi štapić u Demelzina usta i uskliknu: – *Episki!* – A ti, Džini, nemoj da nazivaš Rona budalom, nisi ti kapiten...

– Pa, ti si bio prezauzet da ga sâm nazoveš budalom, a mislila sam da bi neko to morao da učini...

Hari se jedva uzdrža da se ne nasmeje.

– U vazduh, svi, hajdemo...

Sve u svemu, bio je to jedan od najgorih treninga u čitavom polugodištu, ali Hari je ipak smatrao da iskrenost nije najbolja strategija, sad kad se utakmica već primakla.

– Dobri ste bili, svi, mislim da ćemo da slistimo Sliterin – reče bodreći ih, a Goniči i Jurišnici napustiše svlačionicu delujući zadovoljni sobom.

– Igrao sam kao vreća zmajevе balege – reče Ron šupljim glasom kad su se vrata zalupila za Džini.

– Ne, nisi – reče Hari strogo. – Ti si najbolji Čuvar kojeg sam testirao, Rone. Jedini problem su tvoji živci.

Nastavio je neumorno da ga ohrabruje celim putem do zamka, i dok su stigli do drugog sprata, Ron je izgledao neznatno veselije. Ali kada je Hari gurnuo tapiseriju da bi krenuli svojom uobičajenom prečicom do grifindorskog tornja, nađoše se iznenada oči u oči s Dinom i Džini, koji su bili čvrsto zagrljeni i ljubili se tako snažno kao da su prilepljeni superlepkom.

Hari oseti kako se nešto ogromno i prekriveno krljuštima budi u njegovom stomaku, zarivajući mu kandže iznutra. Krv mu udari u mozak tako da iz njega iščeze svaka druga misao osim užasne potrebe da nekim urokom pretvori Dina u žele. Boreći se s tim iznenadnim suludim porivom, začu Ronov glas kao iz neke daljine.

– Ej!

Din i Džini se razdvojiše i okrenuše ka njima.

– Šta je? – upita Džini.

– Ne želim da zatičem rođenu sestru kako se javno ljubaka!

– Hodnik je bio prazan dok vi niste upali unutra! – reče Džini.

Din je delovao postišeno. Brzo se nacerio Hariju, koji mu nije uzvratio, a novorođeno čudovište u njemu urlikalo je da treba smesta da isključi Dina iz tima.

– Ovaj... ajde, Džini – reče Din – idemo nazad u dnevni boravak...

– Idi ti! – reče Džini. – Hoću da porazgovaram s mojim dragim bratom!

Din ode, ne delujući kao da mu je žao što napušta taj prizor.

– Tako dakle – reče Džini zabacivši dugu riđu kosu s lica i besno gledajući u Rona – hajde da ovo raščistimo jednom zauvek. Tebe se ne tiče s kim izlazim ili šta s kim radim, Rone...

– Nego šta nego me se tiče! – reče Ron, podjednako razljućen. – Misliš da volim da slušam kako mi drugi govore da je moja sestra...

– Šta? – povika Džini, izvukavši štapić. – Šta to?

– Nije mislio ništa loše, Džini – reče Hari automatski, mada je ono čudovište odobravajuće rikalo na Ronove reči.

– Naravno da je mislio! – reče ona planuvši na Harija. – Samo zato što se *on* nikad u životu ni s kim nije ljubakao, samo zato što je najlepší poljubac koji je *on* ikad dobio bio od naše tetke Mjurijel...

– Zaveži! – zaurla Ron, a njegovo lice, umesto rumeno, postade gotovo kestenjasto.

– Ne, neću! – vrisnu Džini, sad već van sebe. – Videla sam te s Flegmom, kako očekuješ da te poljubi u obraz svaki put kad je vidiš, što je baš bedno! Kad bi i sâm malo izlazio i ljubakao se, ne bi ti toliko smetalo što svi drugi to rade!

Sada je i Ron izvukao štapić. Hari brzo stade između njih.

– Bulazniš! – zagrme Ron pokušavajući da nacilja Džini preko Harija, koji je sada stajao ispred nje raširenih ruku. – To što ja ne radim to javno, ne znači...!

Džini poče podrugljivo da vrišti pokušavajući da odgurne Harija.

– Ljubio si se s Prasvidženom, je li? Ili možda držiš sliku tetke Mjurijel skrivenu pod jastukom?

– Ti...

Ispod Harijeve leve ruke prolete zrak narandžaste svetlosti i za nekoliko centimetara promaši Džini. Hari gurnu Rona uza zid.

– Ne budi glup...

– Hari se ljubakao s Čo Čang – povika Džini, koja je sada bila na ivici suza. – A Hermiona s Viktorom Krumom, samo se ti ponašaš kao da je to nešto odvratno, Rone, i to zato što si neiskusao kao neki dvanaestogodišnjak!

I rekavši to, odjuri kao vihor. Hari brzo pusti Rona, koji je na licu imao ubilački izraz. Obojica su stajali tu, teško dišući, sve dok se Gospođa Noris, Filčova mačka, nije pojavila iza ćoška, i prekinula napetost.

– Ajmo – reče Hari kad začu prigušene Filčove korake.

Odjuriše uza stepenice, pa kroz hodnik na sedmom spratu. – Hej, sklanjaj se! – zareža Ron na devojčicu koja prestrašeno poskoči i ispusti teglicu punoglavaca.

Hari jedva da je primetio zvuk razbijenog stakla. Osećao se dezorijentisanim, ošamućenim, kao da je gromom pogođen. *To je zbog toga što je ona Ronova sestra* – reče u sebi. – *Ne dopada ti se što se ljubi s Dinom zato što je ona Ronova sestra...*

Ali mu duboko u svesti iskrsnu prizor istog tog pustog hodnika u kome se on ljubi sa Džini umesto... čudovište u njegovom stomaku poče da prede... a zatim spazi Rona kako iskače iza zavese tapiserije i izvlači štapić prema Hariju, uzvikujući nešto poput „izdaja poverenja“... „mislio sam da si mi drug“...

– Misliš da se Hermiona stvarno ljubakala s Krumom? – iznenada ga upita Ron dok su se približavali Debeloj Dami. Hari se trže, nečiste savesti, i prestade da mašta o hodniku u koji Ron ne bi upadao, u kome bi on i Džini bili potpuno sami...

– Šta? – reče on zbunjeno. – Oh... ovaj...

Pošten odgovor bio bi „da“, ali on nije želeo da ga izgovori. Ipak, izgleda da je Ron na osnovu Harijevog pogleda shvatio sve najgore.

– *Mirođija* – reče on smrknuto Debeloj Dami, i oni se kroz rupu u portretu uspentraše u dnevni boravak.

Nijedan od njih dvojice nije više spominjao ni Džini ni Hermionu. U stvari, jedva da su progovorili jedan s drugim te večeri i ćutke su otišli na spavanje, svako obuzet svojim mislima.

Hari je dugo ležao budan, gledajući u baldahin na stubovima kreveta i pokušavao da uveri sebe kako su njegova osećanja prema Džini krajnje bratska. Živeli su, zar ne, čitavo leto kao brat i sestra, igrali kvidič, zadirkivali Rona i ismejivali Bila i Flegmu? Poznaje Džini već godinama... prirodno je da se postavlja zaštitnički... prirodno je što želi da pazi na nju... što hoće da polomi Dinu sva rebra zato što je ljubi... ipak... moraće da kontroliše to svoje naročito bratsko osećanje...

Ron glasno zahrka.

Ona je Ronova sestra, prebaci Hari sebi oštro. *Ronova sestra. Stoga je nedostupna.* Nije hteo ni zbog čega da rizikuje svoje drugarstvo s Ronom. Udari jastuk da ga namesti u što udobniji položaj i pokuša da zaspi, ne dozvoljavajući sebi da misli na bilo šta u vezi sa Džini.

Idućeg jutra Hari se probudio pomalo ošamućen i zbunjen nizom snova u kojima ga je Ron ganjao jurišničkom palicom, ali je do sredine dana shvatio da bi drage volje pravog Rona zamenio tim Ronom iz svog sna, jer je ovaj ne samo ignorisao Dina i Džini već se i prema zbunjenoj i osetljivoj Hermioni ophodio ledeno i s podrugljivom nehajnošću. Pogotovo što je izgledalo da je, preko noći, Ron postao preosetljiv i spreman da se okomi na svakog, kao kakav zadnjerasprskavajući skrut. Hari je proveo čitav dan pokušavajući da spreči sukob između Rona i Hermione, ali bez uspeha. Najzad se Hermiona odvoji od njih i ode na spavanje vrlo ljuta, a Ron oholo poče u

mušku spavaonicu ljutito opsovavši nekoliko preplašenih prvaka samo zato što su gledali u njega.

Na Harijevo zaprepašćenje, Ronova osionost nije splasnula ni sledećih dana. A što je još gore, podudarila se sa sve katastrofalnijim učinkom na mestu Čuvara, što ga je činilo još agresivnijim, tako da za vreme poslednjeg treninga pred subotnju utakmicu nije uspeo da odbrani ni jedan jedini gol koji su Goniči pucali, ali se zato toliko izdirao na svakoga da je na kraju rasplakao Demelzu Robins.

– Zaveži i ostavi je na miru – povika Piks, koji je imao dve trećine Ronove visine, ali, doduše, i tešku palicu.

– DOSTA! – zaurla Hari, koji vide kako Džini mrko gleda u Ronovom pravcu i, setivši se da ona ume savršeno da izvodi Šišmišoslinavu kletvu, odlete do nje da bi intervenisao pre nego što se stvari otmu kontroli. – Pikse, idi i spakuj Bladžerke, Demelza, saberi se, stvarno si dobro igrala danas. Rone... – sačekao je dok ostatak tima nije bio izvan dometa, pre nego što je to izgovorio – ti si mi najbolji drug, ali ako nastaviš da postupaš s drugima ovako, izbaciću te iz tima.

Na trenutak je pomislio da će ga Ron udariti, ali desi se nešto mnogo gore. Ron kao da klonu na svojoj metli. Iz njega iščeze svaka borbenost i on reče: – Odustajem. Baš sam patetičan.

– Nisi patetičan, i nećeš da odustaneš! – ražesti se Hari drmusajući Rona za odoru. – Možeš da odbraniš sve što hoćeš kad si u formi, ali imaš nekih mentalnih smetnji!

– Je l' me to nazivaš mentolom?

– Da, može biti!

Za trenutak su se besno gledali, a onda Ron umorno pognu glavu.

– Znam da nemaš vremena da nađeš drugog Čuvara, pa ću igrati sutra, ali ako izgubimo, a hoćemo, odlazim iz tima.

Ništa što je Hari govorio nije pomagalo. Pokušao je da poradi na Ronovom samopouzdanju za vreme večere, ali je on bio i suviše zaokupljen namćorastim i nabusitim čarkama s Hermionom da bi išta primetio. Hari je nastavio da pokušava i uveče, u dnevnom boravku, a njegovo ubeđenje da će čitav tim biti žestoko oslabljen ako Ron ode podrivala je i činjenica da je ostatak tima sedeo šćućuren u udaljenom uglu i jasno gundajući zbog Rona, pri tom mu upućujući opake poglede. Najzad pokuša da ga ponovo razljuti, u nadi da će to izazvati u Ronu prkos i naterati ga da bolje brani, ali takva strategija, izgleda, nije uspevala nimalo bolje od bodrenja. Ron je i ovoga puta otišao u krevet utučen i bez nade.

Hari je dugo ležao budan u tami. Nije želeo da izgubi predstojeću utakmicu. Ne samo što je to bila njegova prva utakmica na mestu kapitena već je bio čvrsto rešio da potuče Draka Melfoja u kvidiču, kad već ne može da dokaže svoje sumnje u pogledu njega. Pa ipak, ako Ron bude igrao kao na poslednjih nekoliko treninga, njihove šanse da pobeđe prilično su slabe...

Kad bi mogao išta da učini da se Ron malo sabere... da ga natera da igra u

najboljoj formi... da učini nešto što će obezbediti da Ron ima takav dan u kome mu sve polazi za rukom...

I odjednom, u naglom i veličanstvenom naletu inspiracije, ukaza mu se odgovor.

Sledećeg jutra, doručak je bio uzbudljiv kao i uvek: sliterinci su siktali i glasno zviždali kad god bi neki član grifindorskog tima ušao u Veliku salu. Hari pogleda u tavanicu i vide čisto, bledoplavo nebo. Dobar znak.

Grifindorski sto, koji se sastojao od čvrste, zbijene mase crvene i zlatne boje, razveseli se kad Hari i Ron priđu stolu. Hari se nasmeja i mahnu im. Ron napravi nejasnu grimasu i odmahnu glavom.

– Razvedri se, Rone! – reče Lavander. – Znam da ćeš briljirati!

Ron ju je ignorisao.

– Čaj? – upita ga Hari. – Kafa? Sok od bundeve?

– Bilo šta – reče Ron snuždeno, uzevši skroman zalogaj tosta.

Nekoliko minuta kasnije, Hermiona, kojoj je toliko dosadilo Ronovo neprijatno ponašanje da nije ni sišla na doručak s njima, zastade na putu do stola.

– Kako se vas dvojica osećate? – upita oprezno, uperivši pogled u Ronov potiljak.

– Fino – reče Hari, sav zaokupljen donošenjem soka od bundeve Ronu. – Evo ti, Rone. Popij to.

Taman je prineo čašu usnama kad mu Hermiona oštro dobaci:

– Nemoj da piješ to, Rone!

I Hari i Ron je pogledaše.

– Zašto ne? – upita Ron.

Hermiona je sada zurila u Harija kao da ne veruje svojim očima.

– Upravo si mu sipao nešto u sok.

– Molim? – upita Hari.

– Čuo si me. Videla sam te. Upravo si sipao nešto u Ronovu čašu. I imaš bočicu u ruci, baš sad!

– Ne znam o čemu govoriš – reče Hari, brže-bolje smestivši bočicu u džep.

– Rone, upozoravam te, nemoj to da piješ! – ponovo reče Hermiona, sva uzbuđena, ali Ron podiže čašu, iskapi je i reče: – Prestani da mi naređuješ, Hermiona.

Ona je izgledala zaprepašćeno. Nagnuvši se toliko nisko da je samo Hari mogao da je čuje, ona prosikta: – Zbog toga bi trebalo da te izbace iz škole. Nikad ne bih poverovala da se služiš tim stvarima, Hari!

– Ko mi kaže – uzvratilo joj on. – Jesi li još nekog Zbunila u poslednje vreme?

Ona odjuri pored stola, što dalje od njih. Hari ju je bez žaljenja posmatrao kako odlazi. Hermiona nikad nije shvatala koliko je kvidič ozbiljna stvar. Zatim pogleda Rona koji je oblizivao usne.

– Već je vreme – reče Hari bezbrižno.

Dok su koračali prema stadionu, ledena trava krckala im je pod nogama.

– Dobro je što je ovako lepo vreme, zar ne? – primeti Hari.

– Da – reče Ron koji je bio bled i izgledao kao da je bolestan.

Džini i Demelza već su bile obukle kvidičke dresove i čekale su ih u svlačionici.

– Uslovi su idealni – reče Džini ignorišući Rona. – Znaš šta je novo? Onaj sliterinski Gonič, Vejsi... juče ga je Bladžerka udarila u glavu za vreme treninga, i previše ga boli da bi igrao! I još bolje... Melfoj se takođe razboleo!

– Šta? – reče Hari, okrenu se i zagleda u nju. – Bolestan je? Šta mu fali?

– Nemam pojma, ali to je sjajno za nas – reče Džini žustro. – Umesto njega igra Harper. On je s moje godine, i pravi je kreten.

Hari joj uzvratil neodređenim osmehom, ali dok je navlačio svoj skerletni dres misli su mu odlutale daleko od kvidiča. Melfoj je jednom već bio izjavio da ne može da igra zato što je povređen, ali tom prilikom se postarao da se cela utakmica odloži, kako bi se odigrala po onom vremenu koje više odgovara sliterincima. Zašto je sada jedva dočekao da tako olako prepusti svoje mesto zameni? Da li je stvarno bolestan, ili se pretvara?

– Nisu tu čista posla, zar ne – reče on poluglasno Ronu. – Melfoj da ne igra?

– Ja bih to nazvao srećom – reče Ron ne uzbuđujući se mnogo. – A ni Vejsija nema, on je njihov najbolji golgeter, nisam mislio da... hej! – reče iznenada, ukočivši se dok je navlačio golmanske rukavice i upilji se u Harija.

– Šta?

– Ja... ti... – Ron spusti glas. Izgledao je istovremeno preplašen i uzbuđen. – Moj sok od bundeve... nisi valjda...?

Hari podiže obrve, ali ne reče ništa osim: – Pa, počinjemo kroz pet minuta, bolje da obuješ čizme.

Odšetaše do terena gde je masa klicala i zviždala. Na jednom kraju stadiona talasala se čvrsta masa crvene i zlatne boje. Na drugom kraju bilo je more zelene i srebrnaste. Mnogi haflpafovci i rejvenkloovci takođe su navijali. U tom silnom urlanju i pljeskanju Hari je jasno mogao da razabere riku famoznog lavljeg šešira Lune Lavgud.

Hari priđe Madam Bučkuriš, sudiji, koja je stajala spremna da oslobodi loptice iz sanduka.

– Kapiteni, rukujte se – reče ona, a nov kapiten Sliterina, Urkhart, gotovo zdrobi Harijevu ruku. – Uzjašite metle. Na zvižduk... tri.... dva... jedan...

Začu se zvižduk, i Hari i ostali snažno se odraziše od smrznute zemlje i vinuše se uvis.

Hari je leteo po obodu terena tražeći Skrivalicu i držeći na oku Harpera, koji je leteo cik-cak, daleko ispod njega. Zatim neki glas koji je bio drastično drukčiji od uobičajenog komentatorskog tona počeo da prenosi.

– Pa evo ih, i mislim da smo svi iznenađeni što vidimo tim koji je Poter sastavio ove godine. Mnogi su mislili da će Ronald Vizli, ako se ima u vidu njegova neujednačena igra na mestu Čuvara u prošloj sezoni, možda biti izbačen iz tima, ali

blisko prijateljstvo s kapitenom naravno pomaže...

Te reči sliterinski navijači pozdraviše ruganjem i aplauzom, a Hari izvi vrat iznad metle i pogleda prema podijumu komentatora. Tamo je stajao visok, mršav plavokos dečak prćastog nosa i govorio pravo u magični megafon, koji je nekad pripadao Liju Džordanu. Hari prepozna Zaharija Smita, haflpafskog igrača koji mu je bio izrazito antipatičan.

– A evo i prvog pokušaja sliterinaca da postignu gol, Urkhart se ustremio ka голу i...

Hariju se prevrnu stomak.

– ...Vizli ga je odbranio, dobro, valjda mora nekad i njemu da se posreći...

– Tako je, Smite, zaista mu se posrećilo – promrmlja Hari, nacerivši se za sebe dok je uranjao među Goniče, pretražujući pogledom svuda naokolo ne bi li zapazio neki tračak neuhvatljive Skrivalice.

Nakon pola sata igre, Grifindor je već vodio sa šezdeset prema nula, pošto je Ron izveo nekoliko spektakularnih odbrana, neke samim vrhovima prstiju, dok je Džini postigla četiri od šest grifindorskih golova. To je uticalo da Zaharije prestane glasno da se pita jesu li dvoje Vizlijevih u timu samo zato što su Hariju dragi, i umesto toga se ustremio na Piksa i Kuta.

– Naravno, Piks nije ni približno građen za Jurišnika – reče Zaharije s neodobravanjem – obično su malo mišićaviji...

– Gađaj ga Bladžerkom! – dobaci Hari Kutu kad ovaj prolete pored njega, ali Kut, široko se kezeći, izabra da sledeću Bladžerku nacilja u Harpera, koji je upravo prolazio pored Harija iz suprotnog pravca. Hariju je bilo milo da čuje prigušeno *tras* koje je značilo da je Bladžerka pogodila metu.

Izgledalo je da Grifindor ne može da pogreši. Stalno su postizali golove, a na drugom kraju Ron je s očiglednom lakoćom stalno iznova uspevao da odbrani svoj gol. Sada se već i smeškao, a kada mu je masa zaklicala posle jedne naročito dobro odbranjene lopte, zapevavši u horu omiljenu staru pesmicu *Vizli je naš car*, pretvarao se da im s visine diriguje.

– Misli da je danas nešto naročito, zar ne? – začu se neki sarkastičan glas, a Hari samo što ne spade s metle kad se Harper iz sve snage namerno sudari s njim. – Tvoj izrod od druga...

Madam Bučkuriš bila je okrenuta leđima i, mada su grifindorci dole ljutito vrištali, u trenutku kad se okrenula Harper je već bio odmaglio. Osećajući bol u ramenu, Hari pojuri za njim, odlučivši da uzvрати udarac...

– I mislim da je sliterinski igrač Harper video Skrivalicu! – reče Zaharije Smit u megafon. – Da, zaista je video nešto što Potter nije!

Smit je zaista idiot, pomisli Hari, zar nije primetio da su se sudarili? Ali sledećeg trenutka, stomak mu se prevrnu... Smit je bio u pravu, a Hari je pogrešio. Harper nije slučajno poleteo gore: primetio je nešto što Hari nije. Skrivalica je brzala visoko

iznad njih, jarko svetlucajući na bistrom plavom nebu.

Hari ubrza. Vetar mu je toliko jako zviždao u ušima da je zaglušio svaki zvuk Smitovog komentara i buku gomile, ali Harper je i dalje bio ispred njega, a Grifindor je vodio samo sto poena. Ako Harper uhvati tu lopticu, Grifindor je izgubio... a sad je Harper bio samo nekoliko desetina centimetara daleko od nje, ispružene ruke...

– Ej, Harperu! – zaurla Hari očajnički. – Koliko ti je Melfoj platio da dođeš umesto njega?

Nije znao zašto je to rekao, ali Harper se od iznenađenja trgnuo; spetljao se oko Skrivalice, pustio da mu isklizne između prstiju i bacio se, ali mimo nje. Hari se iz sve snage okomi na sićušnu, lepršavu lopticu i uhvati je.

– TO! – vrisnu Hari, okrenuvši se i pohita nazad na tlo držeći Skrivalicu visoko u ruci. Kad je gomila navijača shvatila šta se desilo, začu se takva galama da skoro zaguši zvuk pištaljke koja je označila kraj igre.

– Džini, gde si krenula? – povika Hari, koji se odjednom nađe zarobljen u vazduhu, u grupnom zagrljaju s ostatkom tima, ali Džini projuri pored njih i s moćnim treskom se sudari s komentatorovim podijumom. Dok je gomila vrištala i smejala se, grifindorski tim se spusti pored polomljenih dasaka ispod kojih se Zaharije jedva micao. Hari je čuo Džini kako se bezbrižno obraća srditoj profesorki Mek Gonagal: – Zaboravila sam da prikočim, profesorka, žao mi je...

Smejući se, Hari se oslobodi ostatka tima i zagrlji Džini, ali je odmah pusti. Izbegavajući njen pogled, on umesto toga potapša razdraganog Rona po leđima, a grifindorski tim, zaboravivši svako neprijateljstvo, napusti teren s rukom u ruci, pobedonosno pesnicama mlateći po vazduhu i mašući navijačima.

U svlačionici je vladala pobednička atmosfera.

– Žurka u dnevnom boravku, kaže Šejmus! – viknu veselo Din. – Ajdemo, Džini, Demelza!

Ron i Hari ostadoše poslednji u svlačionici. Baš su hteli da krenu kad uđe Hermiona. U rukama je obrtala grifindorski šal i izgledala potišteno ali odlučno.

– Hoću da porazgovaram s tobom, Hari. – Ona duboko udahnu. – Nisi smeo to da uradiš. Čuo si Pužoroga, to je nedozvoljeno.

– Šta ćeš da radiš, da nas prijaviš? – upita Ron.

– O čemu vas dvoje pričate? – reče Hari okrenuvši se da okači odoru da ga ne bi videli kako se ceri.

– Savršeno dobro znaš o čemu govorimo! – reče Hermiona piskavo. – Sipao si napitak sreće u Ronov sok jutros za doručkom! Feliks felicis!

– Ne, nisam – reče Hari okrenuvši se ka njima.

– Jesi, Hari, i zato je sve bilo kako treba: sliterinci su promašivali, a Ron je branio bez greške!

– Nisam mu ga sipao! – reče Hari sada se već veselo cerekajući. On izvuče ruku iz džepa i izvadi bočicu koju je Hermiona videla u njegovog ruci tog jutra. Bila je puna

zlatnog napitka, a čep je i dalje bio čvrsto zapečaćen voskom. – Hteo sam da Ron misli da sam to uradio, pa sam se pretvarao da sipam kad si ti naišla. – On pogleda u Rona. – Sve si odbranio jer si se osećao srećnim. Sâm si to uspeo!

On ponovo vrati napitak u džep.

– Stvarno nije bilo ničega u soku od bundeve? – upita Ron, zapanjen. – Ali, vreme je bilo baš dobro... a Vejsi nije mogao da igra... časna reč, nisi mi sipao napitak sreće?

Hari odmahnu glavom. Ron je zinuo u njega, a onda se okrenuo Hermioni imitirajući njen glas.

– *Sipao si feliks felicis u Ronov sok jutros, zato je sve odbranio!* Vidiš! Mogu da odbranim golove bez ičije pomoći, Hermiona!

– Nikad nisam rekla da ne možeš... Rone, i *ti* si mislio da ti ga je sipao!

Ali Ron je već prošao pored nje i izašao s metlom preko ramena.

– Ovaj... – reče Hari prekidajući iznenadnu tišinu. Nije očekivao da će se njegov plan tako loše završiti. – ... hoćemo li... hoćemo li da pođemo gore na zabavu?

– Idi ti! – reče Hermiona trepćući da sakrije suze. – Trenutno mi je muka od Rona, ne znam više šta je trebalo da uradim...

I ona takođe izjuri iz svlačionice.

Hari je lagano koračao travnjakom prema zamku kroz gomilu koja mu je izvikivala čestitke, ali osećao se pomalo izneverenim. Bio je siguran da će Ron, ako dobiju ovu utakmicu, odmah da se pomiri s Hermionom. Nije znao kako da objasni Hermioni da je ona povredila Rona time što se ljubila s Viktorom Krumom, pogotovo ne sad kad je toliko vremena prošlo od tog događaja.

Hari nije primetio Hermionu na grifindorskoj slavljeničkoj zabavi, koja je bila u punom jeku kad je stigao. Njegov dolazak pozdraviše poklicima i aplauzom, i uskoro ga je okružila gomila ljudi koji su mu čestitali. Što pokušavajući da se otrese braće Krivej, koji su hteli da analiziraju utakmicu udarac po udarac, što zbog velike grupe devojkica koje su ga okružile, smešeći se i na njegove najbezveznije komentare i trepćući okicama, prošlo je neko vreme pre nego što je stigao da potraži Rona. Najzad se ispetljao od Romilde Vejn, koja mu je nonšalantno nagoveštavala da bi volela da pođe na Pužorogovu božićnu zabavu s njim. Dok se probijao prema stolu s pićem naleteo je pravo na Džini, kojoj je pigmejska pufna Arnold sedeo na ramenu, i na Krukšenksa, koji joj je pun nade mjaukao za petama.

– Tražiš Rona? – upita ona zlobno se smeškajući. – Eno ga tamo, prijavljuje licemer.

Hari pogleda u ugao gde mu je pokazala. Tamo je, pred celom sobom, stajao Ron, tako tesno pripijen uz Lavander Braun da je bilo teško reći koje su čije ruke.

– Izgleda kao da će joj pojesti lice, zar ne? – reče Džini razočarano. – Ali pretpostavljam da tek treba da usavrši tehniku. Dobro si igrao, Hari.

Ona ga potapša po ruci. Hari ponovo oseti da mu se nešto uzdiže u stomaku, ali ona odmah zatim krenu da uzme još malo krem-piva. Krukšenks je tapkao za njom,

merkajući Arnolda svojim žutim očima.

Hari se okrenu od Rona, koji nije imao nameru da skoro izroni na videlo, taman na vreme da vidi kako se rupa u portretu zatvara. S osećanjem nelagode pomisli da je video grivu kovrdžave smeđe kose kako nestaje s vidika.

On polete napred, skrenu u stranu da bi izbegao Romildu Vejn i otvori portret Debele Dame. Spoljašnji hodnik izgledao je pust.

– Hermiona?

Pronašao ju je u prvoj nezaključanoj učionici u koju je zavirio. Sedela je za katedrom, sama, ako se ne računa mali prsten cvrkutavih žutih ptica koje su joj kružile oko glave, koje je upravo prizvala ni iz čega. Hari nije mogao da se ne divi njenoj veštini izvođenja čini, čak i u ovakvom trenutku.

– O, zdravo, Hari – reče ona lomnim glasom. – Samo sam vežbala.

– Da... one su... ovaj... stvarno su dobre... – reče Hari.

Nije imao pojma šta da joj kaže. Samo se pitao ima li i najmanje šanse da nije primetila Rona, da je samo napustila sobu zato što je na zabavi bilo previše gužve, kad ona reče, ne prirodno piskavim glasom: – Izgleda da Ron baš uživa u proslavi.

– Ovaj... stvarno? – reče Hari.

– Ne pretvaraj se da ga nisi video – reče Hermiona. – Nije se baš krio, zar ne...

Vrata iza njih se naglo otvoriše. Na Harijev užas, pojavi se Ron, smejući se, i vukući Lavander za ruku.

– Oh – reče, zastavši kad primeti Harija i Hermionu.

– Opa! – reče Lavander i umače iz sobe kikoćući se. Vrata za njom se s treskom zatvoriše.

Nastade užasna, prodorna tišina. Hermiona je zurila u Rona, koji je odbijao da gleda u nju, već reče, s čudnom mešavinom razmetljivosti i nelagodnosti: – Čao, Hari! Pitao sam se kuda si izašao!

Hermiona skliznu sa stola. Majušno jato zlatnih ptičica nastavi da cvrkuće kružeći oko njene glave, tako da je ona sama izgledala kao neka čudna, perjana maketa sunčevog sistema.

– Ne bi trebalo da ostavljaš Lavander da te čeka napolju – reče ona tiho. – Pitaće se kuda si nestao.

Ona polako odšeta uzdignute glave prema vratima. Hari pogleda u Rona, kome laknu što se ništa gore nije desilo.

– *Opunjo!* – razleže se krik s do vratka.

Hari se obrnu i vide Hermionu kako upire štapić u Rona, s ludačkim izrazom: malo jato ptičica stušti se kao kiša debelih zlatastih metaka pravo na Rona, koji ciknu i pokri lice rukama, ali ga ptice napadoše, kljuckajući ga i grabeći kandžama svaki komadić mesa koji su mogle da dosegnu.

– Skidajihsmene! – urlao je, ali Hermiona, uz poslednji osvetnički besan pogled, grubo otvori vrata i nestade kroz njih. Hariju se učini da je čuo jecaj pre nego što su

se zalupila.

15. Neraskidivi zavet

Sneg se ponovo kovitlao oko zaleđenih prozora. Približavao se Božić. Hagrid je već bez ičije pomoći doneo uobičajenih dvanaest božićnih jelki za Veliku salu. Venčići zelenike i šljokica uvijeni su oko ograde stepenica, večnoplameće sveće svetlucale su iz vizira oklopa, a velike grane imele bile su raspoređene na pravilnim rastojanjima duž hodnika. Velike grupe devojčica pokušavale su da se skupe ispod grančica imele kad god bi Hari prošao pored njih, što je dovelo do povremene blokade hodnika. Srećom, Harijeva česta noćna lutanja omogućila su mu da izuzetno dobro upozna tajne prolaze u zamku, te je između časova bez pô muke mogao da se kreće putanjama gde nije bilo imele.

Ron, kome bi ranije neophodnost tih zaobilaznica možda bila razlog da bude ljubomoran, samo se gromko smejao na sve to. Mada se Hariju mnogo više dopadao taj novi Ron, nasmejan i šaljiv, nego ćudljiv, agresivan tip koga je trpeo poslednjih nekoliko nedelja, ovaj bolji Ron imao je svoju cenu. Najpre, Hari je morao da se nosi s učestalim prisustvom Lavander Braun, koja je izgleda smatrala izgubljenim svaki trenutak u kome se ne ljubi s Ronom. I drugo, Hari je ponovo bio u ulozi najboljeg

prijatelja dve osobe koje izgleda nisu imale nameru nikad više da progovore jedna s drugom.

Ron, na čijim su šakama i podlacticama i dalje bile ogrebotine i posekotine od napada Hermioninih ptica, govorio je ozlojeđeno, kao da se brani.

– Nema razloga da se buni – reče on Hariju. – I ona se ljubakala s Krumom. Sad je otkrila da neko hoće sa mnom da se ljubaka. Pa, ovo je slobodna zemlja. Nisam učinio ništa loše.

Hari mu ne odgovori, samo se pretvarao da je zaokupljen knjigom koju je trebalo da pročitaju do časa Čini idućeg jutra (*U potrazi za kvintesencijom*). Rešen, kao i uvek, da ostane prijatelj i s Ronom i s Hermionom, provodio je mnogo vremena držeći jezik za zubima.

– Nikad ništa nisam obećao Hermioni – mrmljao je Ron. – Mislim, u redu, išao bih na Pužorogovu božićnu zabavu s njom, ali nikad nije rekla... samo kao prijatelji... ja sam slobodan igrač...

Hari okrenu stranicu *Kvintesencije*, svestan da ga Ron posmatra. Ronov glas se utiša i pretvori se u mrmljanje, jedva čujno od glasnog pucketanja vatre, mada je Hari mislio da je ponovo razaznao reči „Krum!“ i „nema razloga da se buni“.

Hermionin raspored bio je tako gust da je Hari mogao s njom da razgovara tek uveče, kad je Ron ionako bio tako čvrsto priljubljen uz Lavander da nije ni primećivao šta Hari radi. Hermiona je odbijala da sedi u dnevnom boravku kad je Ron tamo, pa bi joj se Hari obično pridružio u biblioteci, što je značilo da su se njihovi razgovori odvijali šapatom.

– Ima pravo da se ljubi s kim god hoće – reče Hermiona, dok se bibliotekarka, Madam Pins, šunjala duž polica iza njih. – Nije me ni najmanje briga.

Podiže pero i tako besomučno dodade tačku na slovo „i“ da probi rupu u pergamentu. Hari ništa ne reče. Činilo mu se da će izgubiti glas od silnog ćutanja. Još više se zadubi u *Viši nivo spravljanja napitaka* i nastavi da prati beleške o večnotrajnim eliksirima, povremeno zastajući da dešifruje Prinčeve korisne dopune teksta Ispičuture Gnjavaža.

– Uzgred – reče Hermiona posle nekoliko trenutaka – moraš da budeš oprezan.

– Poslednji put ti kažem – progovori Hari pomalo promuklim šapatom posle četrdeset pet minuta ćutanja – neću da vratim tu knjigu, više sam naučio od Polukrvnog Princa nego od Snejpa i Pužoroga tokom...

– Ne govorim o tom tvom glupom takozvanom Princu – reče Hermiona, opako pogledavši njegov udžbenik kao da joj je učinio nešto nažao. – Govorim o onome ranije. Bila sam u ženskom toaletu malo pre nego što sam došla ovamo i zatekla tuce devojaka, uključujući Romildu Vejn, koje su smišljale kako da ti podmetnu ljubavni napitak. Sve očekuju da će te ubediti da ih povedeš na Pužorogovu zabavu, i izgleda da su pokupovale Fredov i Džordžov ljubavni napitak, koji, bojim se, najverovatnije deluje...

– Što im ga onda nisi zaplenila? – upita je Hari. Delovalo mu je čudno što je u tom ključnom trenutku Hermionu napustila njena manija za održavanjem reda.

– Nisu imale napitak kod sebe u toaletu – reče Hermiona prezrivo. – Samo su diskutovale o taktici. A pošto sumnjam da čak ni *Polukrvni Princ* – ona ponovo opako pogleda knjigu – nije mogao da smisli protivotrov za tuce različitih ljubavnih napitaka uzetih odjednom, moraćeš prosto već sada da pozoveš nekog da ide s tobom... to će zaustaviti sve druge koje misle da još imaju šanse. Zabava je sutra uveče, i one postaju očajne.

– Ne želim nijednu da pozovem – promrmlja Hari, koji je i dalje pokušavao da ne misli na Džini više nego što mora, uprkos činjenici da mu je upadala u snove na način zbog kog je bio duboko zahvalan što Ron ne ume da primenjuje Legilimenciju.

– Pa, pazi šta piješ, pošto se Romilda Vejn izgleda svojski nameračila na tebe – reče Hermiona strogo.

Ona razvi dugačak svitak pergamenta na kome je pisala sastav iz Aritmantije, i nastavi da grebe perom. Hari ju je posmatrao, ali misli su mu lutale.

– Čekaj malo – reče lagano. – Mislio sam da je Filč zabranio da se unosi bilo šta iz *Vizlijevskih čarobnjačkih ludorija*?

– A ko je ikad obraćao pažnju na to što Filč zabranjuje? – upita ga Hermiona, i dalje usredsređena na svoj sastav.

– Ali mislio sam da sve sove pretresaju? Pa kako su onda te devojke unele ljubavni napitak u školu?

– Fred i Džordž im ga šalju zamaskirane u parfeme i napitke protiv kašlja – reče Hermiona. – To je deo njihove redovne sovinke isporuke.

– Znaš mnogo o tome.

Hermiona ga pogleda onako opako kao što je upravo pogledala i njegov primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka*. – Sve je pisalo na poledini bočica koje su pokazali Džini i meni letos – reče ona hladno. – Ja ne idem naokolo stavljajući napitke ljudima u piće... niti se pretvaram da to činim, što je podjednako loše...

– Ma dobro, mani sad to – reče Hari brzo. – Suština je da su uspeli da prevare Filča, zar ne? Te devojke unose neke supstance u školu, upakovane u nešto drugo! Pa što onda i Melfoj ne bi uneo ogrlicu u školu...

– O, Hari... nemoj ponovo o tome...

– Što da ne? – bio je uporan Hari.

– Slušaj – uzdahnu Hermiona. – Detektori tajnovitosti otkrivaju čini, kletve i prikrivanja čini. Oni služe da otkrivaju Mračne čarolije i Mračne predmete. Mogli bi da otkriju moćnu kletvu, kao onu na toj ogrlici, za tili čas. Ali nešto što je samo stavljeno u pogrešnu flašicu ne bi registrovali... a, uostalom, ljubavni napici nisu ni mračni ni opasni...

– Lako je tebi da kažeš – promrmlja Hari, misleći na Romildu Vejn.

– ...tako da bi na Filču bilo da prokljuvi je li nešto napitak protiv kašlja, ili nije, a

on i nije neki čarobnjak; sumnjam da može da razlikuje jedan napitak od...

Hermiona stade kao ukopana. I Hari je to isto čuo. Neko se kretao između mračnih policaj za knjige iza njih. Sačekaše, i trenutak kasnije lešinarski lik Madam Pins pojavi se iza ugla, upalih obraza, kože kao pergament i dugog povijenog nosa neumoljivo osvetljenog svetiljkom koju je nosila.

– Biblioteka se zatvara – reče ona. – Molim vas da sve što ste pozajmili vratite u ispravnom... *šta si uradio toj knjizi, ti, izopačeni dečake?*

– To nije knjiga iz biblioteke, već moja – reče Hari naglo, zgrabivši svoj primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka* sa stola u trenutku kad se ona bacila da mu je otme svojom grabljivom šakom.

– Upropašćena! – siktala je. – Obesvećena! Ukaljana!

– To je samo knjiga po kojoj je neko pisao! – reče Hari, izvlačeći je iz njenog stiska.

Ona ga pogleda kao da će ga ščepati; Hermiona, koja je naglo spakovala svoje stvari, zgrabi Harija za ruku i izgura ga napolje ispred sebe.

– Zabraniće ti da koristiš biblioteku ako ne budeš pazio. Što si morao da nosiš tu glupu knjigu?

– Nisam ja kriv što je ona luda k'o struja, Hermiona. Ili bi više volela da je čula kako ti omalovažavaš Filča? Uvek sam mislio da možda ima nečeg među njima...

– O, ha, ha...

Uživajući u tome što ponovo mogu da pričaju normalno, prođoše kroz puste, lampama osvetljene hodnike natrag u dnevni boravak, svađajući se oko toga da li su Filč i Madam Pins tajno u ljubavnoj vezi.

– Tričarije – reče Hari Debeloj Dami, jer je to bila nova, praznična lozinka.

– I ja tebi – reče Debela Dama cereći se nevaljalo, i pomeri se da ih pusti.

– Čao, Hari! – reče Romilda Vejn u trenutku kada se popeo kroz rupu u portretu. – Voliš li škrgovodicu?

Hermiona ga pogleda preko ramena, u stilu „šta-sam-ti-rekla?“

– Ne, hvala – reče Hari brzo. – Ne volim je naročito.

– Pa, uzmi onda ovo – reče Romilda gurajući mu kutiju u ruke. – Čokoladni kazančići, imaju vatroviski unutra. Baka mi ih je poslala, ali mi se ne dopadaju.

– O... u redu... hvala – reče Hari, koji nije mogao da smisli šta drugo da kaže. – Ovaj... upravo sam pošao...

On požuri za Hermionom, a glas mu utihnu.

– Rekla sam ti – reče Hermiona kratko. – Što pre nekog pozoveš, pre će te ostaviti na miru i moći ćeš...

Ali, lice joj iznenada postade bezizrazno. Upravo je primetila Rona i Lavander kako sede u istoj fotelji, isprepletani u zagrljaju.

– Pa, laku noć, Hari – reče Hermiona, mada je bilo tek sedam sati uveče, i ode u devojačku spavaonicu bez reči.

Hari pođe na spavanje tešeći se da treba da se izbori još samo s jednim danom časova, plus Pužorogovom zabavom, posle čega on i Ron mogu zajedno da otputuju u *Jazbinu*. Sada je izgledalo nemoguće da će se Ron i Hermiona pomiriti pre nego što počne raspust, ali će im odvajanje možda, nekako, dati vremena da se smire i razmisle o svom ponašanju...

Ali nije se mnogo nadao tome, a još manje posle časa Preobražavanja sledećeg dana. Upravo su se upustili u izuzetno tešku oblast ljudskog preobražavanja. Radeći ispred ogledala, morali su da menjaju boju svojih obrva. Hermiona se neljubazno narugala Ronovom katastrofalnom prvom pokušaju, tokom kojeg je nekako uspeo da sebi napravi spektakularno duge povijene brkove. Ron joj se osvetio, verno ali surovo imitirajući Hermionu kako skače gore-dole na stolici svaki put kad profesorka Mek Gonagal postavi pitanje, što je Lavander i Parvati bilo beskrajno zabavno, a od čega Hermiona ponovo samo što nije zaplakala. Istrčala je iz učionice čim je zazvonilo, zaboravivši pola svojih stvari. Hari, procenivši da je njoj sada teže nego Ronu, zgrabi Hermionine ostavljene stvari i pođe za njom.

Najzad joj je ušao u trag kad se pojavila na izlazu iz ženskog toaleta na spratu niže. Pratila ju je Luna Lavgud, koja ju je odsutno tapšala po leđima.

– O, zdravo, Hari – reče Luna. – Znaš li da ti je jedna obrva svetložuta?

– Čao, Luna. Hermiona, zaboravila si stvari...

On izvadi njene knjige.

– O, da – reče Hermiona kao da se guši, uze stvari i brzo se okrenu da priкриje činjenicu da je upravo brisala oči svojom pernicom. – Hvala, Hari... Pa, bolje da krenem...

I ona odjuri ne dajući vremena Hariju da joj kaže nešto utešno, mada, priznade on sebi, nije ni mogao da smisli šta.

– Malo je uznemirena – reče Luna. – Isprva sam pomislila da je u pitanju Jecajuća Mirta, ali ispostavilo se da je Hermiona. Pričala je nešto o Ronu Vizliju...

– Da, posvađali su se – reče Hari.

– On ponekad priča smešne stvari, zar ne? – reče Luna dok su zajedno išli hodnikom. – Ali ume da bude i pomalo neljubazan. Primetila sam to prošle godine.

– Valjda – reče Hari. Luna je ispoljavala svoj uobičajeni talenat da izgovara neprijatne istine; nikad nije sreo nikog nalik njoj. – Dakle, lepo ti je prošlo ovo polugodište?

– Da, bilo je okej – reče Luna. – Malo sam bila usamljena bez DA. Džini je, doduše, baš fina. Pre neki dan, na času Preobražavanja, ućutkala je dvojicu dečaka koji su me zvali „Lujka“...

– Šta kažeš na to da pođeš na Pužorogovu zabavu sa mnom večeras?

Hariju te reči izleteše pre nego što je uspeo da ih zaustavi. Čuo je sebe kako ih govori, kao da ih izgovara neki neznanac.

Luna ga iznenađeno pogleda svojim prodornim očima.

– Na Pužorogovu zabavu? S tobom?

– Da – reče Hari. – Treba da povedemo još po jednog gosta, pa sam mislio da bi ti možda... ovaj... – hteo je da joj jasno stavi do znanja da su njegove namere savršeno nevine. – Mislim, samo kao drugovi, znaš. Ali ako ne želiš...

Već se upola ponadao da neće želeti.

– O, ne. Baš bih volela da pođemo kao drugari – reče Luna sijajući od sreće, kako je nikad ranije nije video da sija. – Niko me nikad nije pozvao na zabavu kao drugaricu! Jesi li zato obojio obrvu, radi te zabave? Treba li i ja da obojim moju?

– Ne – reče Hari odlučno. – To je bila greška. Hermiona će to morati da mi sredi. Dakle, vidimo se u Ulaznoj dvorani u osam.

– AHA! – dreknu neki glas iznad njih i oboje skočiše. Upravo su, ne opazivši ga, prošli ispod Pivsa, koji je naglavce visio s jednog svećnjaka i zloćudno se cerio.

– *Proter zove Lujku da idu na žurku! Proter vole Lujku! Proter voooooooooole Luuuuuuuuuujku!*

I on brzo prozujala dalje, gačući i vrišteći: – Proter voli Lujku!

– Drago mi je što će sve ovo da ostane među nama – reče Hari. I zaista, za tili čas je cela škola saznala da Hari Potter vodi Lunu Lavgud na Pužorogovu zabavu.

– Mogao si da povedeš *bilo koju!* – reče Ron s nevericom dok su večerali. – *Bilo koju!* A izabrao si Lujku Lavgud?

– Ne zovi je tako, Rone – obrecnu se Džini, zastavši pored Harija dok je išla prema drugaricama. – Stvarno mi je milo što je vodiš, Hari, baš je uzbuđena.

I ona produži duž stola da sedne sa Dinom. Hari je pokušavao da bude zadovoljan jer je Džini milo što on vodi Lunu na zabavu, ali mu to baš nije polazilo za rukom. Na drugom kraju stola, Hermiona je sedela sama, igrajući se paprikašem. Hari vide kako je Ron potajno posmatra.

– Mogao bi da joj se izviniš – otvoreno mu predloži Hari.

– Šta, pa da me napadne još jedno jato kanarinaca – promrmlja Ron.

– Što si morao da je imitiraš?

– Podsmevala se mojim brkovima!

– I ja sam, to je bilo nešto najgluplje što sam video.

Ali Ron ga izgleda nije slušao. Lavander je upravo stigla s Parvati. Uguravši se između Harija i Rona, Lavander se obisnu Ronu oko vrata.

– Čao, Hari – reče Parvati koja se, kao i on, dosađivala i bila pomalo postidena zbog ponašanja ovo dvoje.

– Čao – reče Hari. – Kako si? Ostaješ na Hogvortsu, dakle? Čuo sam da su roditelji želeli da odeš.

– Uspela sam da ih odgovorim od toga, bar nakratko – reče Parvati. – Ta stvar s Kejti ih je stvarno prestravila, ali pošto se ništa nije desilo od... o, čao, Hermiona!

Parvati se srdačno nasmeši. Hariju se činilo da je grize savest zbog toga što se smejala Hermioni na Preobražavanjima. Okrenuo se i video da se i Hermiona smeši

što je mogla srdačnije. Devojčice ponekad umeju da budu čudne.

– Čao, Parvati! – reče Hermiona potpuno ignorišući Rona i Lavander. – Ideš li na Pužorogovu zabavu večeras?

– Nisam pozvana – reče Parvati neveselo. – A baš bih volela, izgleda da će biti stvarno dobro... ti ideš, zar ne?

– Da, nalazim se s Kormakom u osam pa...

Začu se zvuk kao da je neko skinuo zapaščač na lavabou i Ronovo lice izroni na površinu. Hermiona se ponašala kao da nije ništa videla ni čula.

– ... pa ćemo zajedno da idemo na zabavu.

– Kormak? – reče Parvati. – Misliš, Kormak Maklagen?

– Tako je – reče Hermiona slatkim glasom. – Onaj koji je *umalo* – ona naglasi tu reč – postao grifindorski Čuvar.

– Znači, vi se zabavljate? – upita Parvati razrogačivši oči.

– O... da... zar nisi znala? – reče Hermiona vrlo se ne-hermionski kikoćući.

– Nije valjda! – reče Parvati delujući uzbuđeno što čuje taj trač. – Opa! Tebi se baš sviđaju igrači kvidiča, zar ne? Najpre Krum, sada Maklagen...

– Volim samo *stvarno dobre* igrače kvidiča – ispravi je Hermiona, i dalje se smešeći. – Pa, vidimo se... moram da idem, da se spremim za zabavu...

Ona ode. Lavander i Parvati istog časa pribiše glave i počеше da raspravljaju o ovom novom obrtu, pretresajući sve što su ikad čule o Maklagenu, i sve što su ikad pretpostavljale o Hermioni. Ron je delovao čudno bezizrazno, i ne reče ništa. Hari nastavi u tišini da razmišlja o dubinama do kojih devojke mogu da potonu u želji da se osvete.

Kad je te večeri u osam stigao u Ulaznu dvoranu, zatekao je tamo neuobičajeno veliki broj devojaka koje su vrebale i gledale ga ozlojeđeno dok je prilazio Luni. Obukla je komplet srebrnih odora sa šljokicama, što je izazvalo podsmešljiv kikut posmatrača, ali je inače izgledala sasvim lepo. Hariju je, u svakom slučaju, bilo drago što je skinula svoje minduše od rotkvica, ogrlicu od pampura za krem-pivo i avetinjske naočare.

– Čao – reče on. – Hoćemo li da krenemo?

– O, da – reče ona veselo – gde je ta zabava?

– U Pužorogovoj kancelariji – reče Hari vodeći je mermernim stepenicama što dalje od silnog domundavanja i zurenja. – Jesi li čula da treba da dođe i neki vampir?

– Rufus Skrimdžer? – upita Luna.

– Ovaj... šta? – upita Hari zbunjeno. – Misliš ministar magije?

– Da, on je vampir – veselo reče Luna misleći najozbiljnije. – Tata je napisao dugačak članak o tome kada je Skrimdžer preuzeo dužnost od Kornelijusa Fadža, ali ga je neko iz Ministarstva sprečio da to objavi. Očito nisu želeli da se sazna istina!

Pošto nije smatrao baš verovatnim da je Rufus Skrimdžer vampir, ali je navikao da Luna ponavlja bizarne vesti svog oca kao da su činjenice, Hari joj nije odgovorio.

Već su bili nadomak Pužorogove kancelarije i smeh, muzika i glasan razgovor postajali su sa svakim korakom sve bučniji.

Da li zato što je tako sazidana, ili zato što je Pužorog upotrebio neki magičan trik da je učini takvom, njegova kancelarija bila je mnogo prostranija nego običan nastavnički kabinet. Tavanica i zidovi bili su ukrašeni smaragdnom, krvavocrvenim i zlatnim zavesama, te je izgledalo kao da se nalaze u prostranom šatoru. Soba je bila krcata i sparna i kupala se u crvenoj svetlosti iz zlatom ukrašene lampe koja je visila sa sredine tavanice, u kojoj su lepršale prave vilice, svaka poput blistave mrljice svetlosti. Iz udaljenog ugla dopiralo je glasno pevanje u pratnji nečeg nalik na mandoline. Iznad nekoliko starijih veštaca s lulama zadubljenih u razgovor dizala se izmaglica od duvanskog dima, a kućni vilenjaci su se skičeći probijali kroz šumu kolena, sakriveni pod teškim srebrnim poslužavnicima s hranom koje su nosili, tako da su ličili na pokretne stočice.

– Hari, dečko moj! – istopi se Pužorog čim su se Hari i Luna provukli kroz vrata i ušli. – Dođi, dođi, ima toliko sveta s kojim bih želeo da te upoznam!

Pužorog je nosio plišani šešir s kičankom koji je bio u tonu s njegovim smokingom. Uhvativši Harija za ruku tako čvrsto da je mogao i da se Prebaci s njim, Pužorog ga smišljeno uvede na zabavu. Hari stisnu Luninu ruku i povuče je za sobom.

– Hari, voleo bih da upoznaš Eldreda Vorpla, mog nekadašnjeg učenika, autora *Krvne braće: moj život s vampirima...* i, naravno, njegovog prijatelja Sangvinija.

Vorpl, sićušan čovek s naočarima, zgrabi Harijevu šaku i oduševljeno se rukova s njim. Vampir Sangvini, koji je bio visok i izgledao bolešljivo zbog velikih tamnih kolutova ispod očiju, samo klimnu glavom. Izgledao je kao da se prilično dosađuje. Bučna grupica devojčica stajala je blizu njega, delujući radoznalo i ushićeno.

– Hari Potter, prosto sam oduševljen! – reče Vorpl kratkovidno gvireći u Harijevo lice. – Baš pre neki dan rekoh profesoru Pužorogu: *Gde je ta biografija Harija Potera na koju svi toliko čekamo?*

– Ovaj – reče Hari – stvarno?

– Skroman si, baš kao što te je Horacije opisao! – reče Vorpl. – Nego, ozbiljno... – ponašanje mu se naglo promeni i postade poslovno – bio bih oduševljen da je lično napišem... ljudi žude da saznaju više o tebi, naprosto žude! Ako si voljan da mi daš nekoliko intervju, od po, recimo, četiri ili pet sati, mogli bismo za nekoliko meseci da završimo knjigu. A tebi to ne bi predstavljalo skoro nikakav napor. Uveravam te... pitaj Sangvinija ako ne veruješ... *Sangvini, stani ovde!* – dodade Vorpl iznenada se uozbiljivši kad vide da se vampir približava obližnjoj grupi devojčica, prilično pohlepnog pogleda. – Evo, uzmi malo paštete – reče Vorpl, zgrabi pašteticu od vilenjaka koji je prolazio tuda i strpa je Sangviniju u ruku pre nego što se ponovo posvetio Hariju.

– Dragi moj dečače, nemaš pojma koliko bi zlata mogao da zgrneš...

– Definitivno nisam zainteresovan – reče Hari strogo – a baš sam primetio

drugaricu, izvinite.

On povuče Lunu za sobom u gomilu. Zaista je upravo video dugu grivu smeđe kose kako nestaje između dveju dama koje su ličile na članice *Čudnih sestara*.

– Hermiona! *Hermiona!*

– Hari! Tu si, hvala bogu! Čao, Luna!

– Šta ti je? – upita Hari, jer je Hermiona bila vidno razbarušena, kao da se upravo iskobeljala iz čestara đavolje zamke.

– O, upravo sam pobegla... ovaj, upravo sam ostavila Kormaka – reče ona. – Ispod imele – objasni ona, pošto je Hari i dalje ispitivački gledao u nju.

– Tako ti i treba kad si došla s njim – reče joj on oštro.

– Mislila sam da bi on najviše iznervirao Rona – reče tiho. – Jedno vreme sam se premišljala i da povedem Zaharija Smita, ali mi se učinilo da bi, u globalu...

– *Razmišljala si o Smitu?* – reče Hari revoltiran.

– Da, i počinjem da žalim što nisam njega izabrala; u poređenju s Maklagenom i Grop je pravi džentlmen. Hajdemo ovuda, moći ćemo da vidimo kad naiđe, toliko je visok...

Njih troje se probiše do druge strane prostorije, zgrabivši usput po pehar medovine, prekasno shvativši da profesorka Treloni tamo stoji sama.

– Zdravo – reče Luna učtivo profesorki Treloni

– Dobro večer, draga – reče profesorka Treloni, s teškoćom se usredsredivši na Lunu. Hari oseti kako profesorka ponovo bazdi na šeri. – Nisam te odavno videla na mojim časovima...

– Ne, ove godine idem kod Firenzija – reče Luna.

– O, naravno – reče profesorka Treloni cerekajući se ljutito i pripito. – Kod Kljusea, kako volim da ga zovem. Čovek bi pomislio da bi Dambldor, sad kad sam se vratila u školu, mogao da se otarasi tog konja? Ali ne... delimo časove... to je uvreda, iskreno govoreći, uvreda. Da li znaš...

Profesorka Treloni je izgledala i suviše nacvrckano da bi prepoznala Harija. Iskoristivši njeno besomučno otrcavanje Firenzija, Hari priđe bliže Hermioni i reče: – Da raščistimo nešto. Planiraš li da kažeš Ronu da si bila umešala prste u trening za izbor Čuvara?

Hermiona iznenađeno podiže obrve.

– Stvarno misliš da bih se spustila toliko nisko?

Hari je pogleda prekorno.

– Hermiona, ako možeš da pozoveš Maklagena da izađe s tobom...

– Postoji razlika – reče Hermiona gordo. – Nemam nikakve planove da kažem Ronu šta se možda desilo, ili nije, na testiranju za Čuvara.

– Dobro – reče Hari vatreno. – Zato što bi ponovo pukao, pa bismo izgubili sledeću utakmicu...

– Kvidič! – reče Hermiona ljutito. – Je li to jedino za šta dečaci mare? Kormak

me nijednom nije pitao nešto o meni, ne, samo je blebetao o Sto veličanstvenih odbrana Kormaka Maklagena, non-stop, otkad... o ne, evo ga, dolazi!

Izgubila se tako brzo kao da se Prebacila. U jednom trenutku bila je tu, u sledećem je skliznula između dve veštice koje su se grohotom smejale i iščezla.

– Vide li Hermionu? – upita Maklagen probijajući se kroz gomilu nešto kasnije.

– Ne, žao mi je – reče Hari i brzo se okrenu da se pridruži Luninom razgovoru, zaboravivši na tren s kim ona razgovara.

– Hari Potter! – reče profesorka Treloni dubokim, vibrantnim tonom, primetivši ga sad prvi put.

– O, zdravo – reče Hari nimalo oduševljeno.

– Dragi moj dečače! – reče ona izrazito zanosećim šapatom. – Glasine! Priče! Izabrani! Naravno, ja to odavno znam... znamenja nikad nisu bila dobra, Hari... ali zašto nisi nastavio Predskazivanja? Jer je tebi, više no ikome, predmet tih proročanstava od najvećeg značaja.

– Ah, Sibil, svi mi mislimo da je naš predmet najvažniji – začu se prodoran glas i Pužorog se pojavi s druge strane profesorke Treloni, vrlo crven u licu, malo nakrivljenog somotskog šešira i sa čašom medovine u jednoj i ogromnim kolačem od jabuka u drugoj ruci. – Ali mislim da nikad nisam sreo nekog ko je do te mere rođeni talenat za Napitke! – reče Pužorog posmatrajući Harija nežnim, premda zakrvavljenim pogledom. – Instinktivan, znaš... kao njegova majka. Sreo sam samo još nekoliko osoba s takvim sposobnostima, kad ti kažem, Sibil... pa, čak ni Severus...

I na Harijev užas, Pužorog ispruži ruku i, kao niotkuda, privuče Snejpa ka njima.

– Prestani da se kriješ, dođi i pridruži nam se, Severuse! – štucalo je Pužorog veselo. – Baš sam pričao kako Hari izuzetno pravi napitke! Nešto od toga je i tvoja zasluga, naravno, pet godina si ga učio!

Uhvaćen u zamku, dok ga je Pužorog rukom držao za ramena, Snejp pogleda naniže niza svoj povijen nos u Harija, a crne oči mu se suziše.

– Čudno, nikad nisam imao utisak da sam Potera uspeo da naučim bilo čemu.

– Pa, dakle, reč je o urođenoj sposobnosti! – povika Pužorog. – Trebalo je da vidiš šta je napravio na prvom času: Rastvor žive smrti – nikad ga još nijedan učenik nije bolje napravio u prvom pokušaju, mislim čak ni ti, Severuse...

– Stvarno? – reče Snejp tiho, i dalje upirući pogled u Harija, koji oseti laganu uznemirenost. Najmanje od svega je želeo da Snejp počne da istražuje uzrok njegove novootkrivene briljantnosti u Napicima.

– Podseti me koje još predmete slušaš, Hari? – upita Pužorog.

– Odbranu od Mračnih veština, Čini, Preobražavanja, Herbologiju...

– Ukratko, sve predmeti koji se traže za Aurora – reče Snejp s jedva primetnim podsmehom.

– Da, pa to bih želeo da budem – reče Hari prkosno.

– I bićeš, i to veliki! – grunu Pužorog.

– Mislim da ne bi trebalo da postaneš Auror, Hari – reče Luna neočekivano. Svi pogledaše u nju. – Aurori su deo Truli-očnjak zavere, mislila sam da svi to znaju. Oni rovere iznutra da sruše Ministarstvo magije koristeći kombinaciju Mračnih čarolija i bolesti desni.

Hari izbaci pola medovine kroz nos naglo se zacenivši od smeha. Stvarno, vredelo je dovesti Lunu, samo zbog ovoga. Izvukavši glavu iz pehara, kašljući, skroz zaliven ali i dalje se cerekajući, vide nešto što je moglo još više da ga oraspoloži: Argus Filč vukao je za uvo Draka Melfoja idući prema njima.

– Profesore Pužorog – brektao je Filč, drhtavih vilica, a buljave oči su mu manijački sijale pred još jednim otkrivenim nestašlukom: – Pronašao sam ovog dečaka kako se skriva u hodniku na spratu. Tvrdi da je pozvan na zabavu, ali da je malo okasnio. Da li ste ga pozvali?

Melfoj se iščupa iz Filčovog stiska, izgledajući besno.

– U redu, nisam pozvan! – reče ljutito. – Pokušavao sam da se ušunjam, jesi li sad zadovoljan?

– Ne, nisam! – reče Filč, ali je ova tvrdnja potpuno odudarala od radosti na njegovom licu. – Ne piše ti se dobro, zaista! Zar direktor nije jasno rekao da zabranjuje noćno smucanje, sem ukoliko nemaš dozvolu, a?

– U redu je, Arguse, u redu je – reče Pužorog mahnuvši mu rukom. – Božić je, i nije zločin što želi da dođe na zabavu. Ovoga puta napravićemo izuzetak i zaboraviti na kaznu. Drako, možeš da ostaneš.

Filčov izraz jarosnog razočaranja bio je sasvim predvidljiv: ali zašto, pitao se Hari posmatrajući ga, Melfoj izgleda podjednako nesrećan? I zašto Snejp gleda u Melfoja kao da je i ljut i... da li je moguće... pomalo zaplašen?

Ali pre nego što je Hari do kraja registrovao sve je što video, Filč se okrenuo i odvuкао se dalje mrmljajući sebi u bradu. Melfoj nabaci osmeh na lice i stade da zahvaljuje Pužorogu na njegovoj velikodušnosti, a Snejpov izraz ponovo postade zagonetno ravnodušan.

– Nije to ništa, neka – reče Pužorog odmahujući na Melfojevo zahvaljivanje. – Uostalom, poznavao sam tvog dedu...

– Uvek je govorio o vama s velikim poštovanjem, gospodine – reče Melfoj brzo. – Rekao je da ste najbolji majstor Napitaka koga je ikad poznavao...

Hari je zurio u Melfoja. Nije ga toliko interesovalo njegovo ulizivanje. Imao je prilike da ga gleda kako to radi sa Snejpom. Činjenica je da je Melfoj, zbilja, izgledao pomalo bolesno. Posle dugo vremena prvi put je Melfoja video izbliza. I primetio je da ima tamne podočnjake, a da mu je koža vidno sivkaste nijanse.

– Hteo bih da porazgovaram s tobom, Drako – iznenada reče Snejp.

– Ma daj, Severuse – reče Pužorog ponovo štucnuvši – Božić je, ne budi prestrog...

– Ja sam glavešina njegove kuće i ja odlučujem hoću li i koliko biti strog – reče

Snejp osorno. – Za mnom, Drako.

Oni odoše, Snejp napred, a Melfoj za njim, ozlojeđen. Hari je za trenutak neodlučno stajao, a onda reče: – Vraćam se brzo, Luna... ovaj... toalet.

– U redu – reče ona razdragano, a njemu se, dok je brzao kroz gužvu, učini da je čuo kako nastavlja raspravu o Truli-očnjak zaveri s profesorkom Treloni, koja je delovala istinski zainteresovano.

Kad se izvukao sa zabave, bilo mu je lako da izvadi Nevidljivi ogrtač iz džepa i prebaci ga preko sebe, jer je hodnik bio potpuno pust. Malo teže mu je bilo da pronade Snejpa i Melfoja. Hari se stoga sjuri niz hodnik, a bat njegovih koraka prikrivali su muzika i glasan razgovor, koji su se i dalje razlegali iz Pužorogove kancelarije iza njega. Možda je Snejp odveo Melfoja u svoju kancelariju u tamicama... ili ga sprovodi natrag u sliterinski dnevni boravak... Za svaki slučaj, Hari je prislanjao uvo uza svaka vrata u hodniku sve dok nije, trгнуvši se od uzbuđenja, povirio kroz ključaonicu poslednje učionice u hodniku i začuo glasove.

– ...ne smeš sebi da dozvoliš greške, Drako, jer ako te isključe...

– Nemam nikakve veze s tim, u redu?

– Nadam se da govoriš istinu, jer ono je bilo podjednako nespretno izvedeno i glupo. A već sumnjaju da si ti umešan.

– Ko me sumnjiči? – ljutito reče Melfoj. – Poslednji put kažem, nisam to uradio, u redu? Ta devojka Bel mora da ima nekog neprijatelja, ko zna zbog čega... Ne gledajte me tako! Znam šta radite, nisam glup, ali neće upaliti... mogu da vas sprečim!

Posle kraćeg zastoja Snejp tiho reče: – Ah... tetka Belatriks te je učila Oklumenciji, vidim. Kakve to misli pokušavaš da prikriješ od svog gospodara, Drako?

– Ništa ja ne pokušavam da prikrijem od *njega*, samo ne želim da se *vi* petljate u to!

Hari još više pritisnu uvo uz ključaonicu... Zbog čega Melfoj ovako razgovara sa Snejpom, Snejpom prema kome je uvek gajio poštovanje, čak i simpatije?

– Dakle, zbog toga me izbegavaš ovog polugodišta? Bojiš se da se ne umešam? Shvataš li, da je bilo ko drugi odbio da dođe u moju kancelariju posle mojih ponovljenih poziva, Drako...

– Pa bacite me onda na kaznenu nastavu! Prijavite me Dambldoru! – rugao se Melfoj.

Nastupi još jedna pauza. A onda Snejp reče: – Savršeno dobro znaš da ne želim da uradim nijednu od te dve stvari.

– Onda bi bilo bolje da prestanete da me zivkate u svoju kancelariju!

– Slušaj me – reče Snejp, govoreći tako tiho da je Hari morao da prisloni uvo skroz uz ključaonicu da bi čuo. – Pokušavam da ti pomognem. Zakleo sam se tvojoj majci da ću te štiti. Zakleo sam se Neraskidivim zavetom, Drako...

– Onda ćete izgleda morati da ga prekršite, pošto mi ne treba vaša zaštita! To je

moj zadatak, on mi ga je dao i ja ga izvršavam. Imam plan i on će uspeti, samo mi treba malo više vremena nego što sam mislio!

– Koji je tvoj plan?

– Ne tiče vas se!

– Ako mi kažeš šta pokušavaš da učiniš, mogu da ti pomognem...

– Imam svu pomoć koja mi je potrebna, hvala, nisam sam!

– Večeras si sasvim izvesno bio sâm, što je krajnje glupo, da lutaš hodnicima bez straže ili nečije potpore. To su elementarne greške...

– Poveo bih Kreba i Gojla da ih niste stavili na kaznenu nastavu!

– Spusti ton! – procedi Snejp, jer je Melfoj povisio glas od uzbuđenja. – Ako tvoji prijatelji Kreb i Gojl nameravaju ovoga puta da polože O.Č.N. iz Odbrane od Mračnih veština, moraće da rade malo marljivije nego što...

– Zar je to uopšte važno? – reče Melfoj. – Odbrana od Mračnih veština... sve je to kao šala, gluma zapravo! Kao da je bilo kome od nas potrebno da se štiti od Mračnih veština...

– Ta gluma je od presudnog značaja za uspeh, Drako! – reče Snejp. – Šta misliš, gde bih bio svih ovih godina da nisam znao kako da glumim? A sad me dobro slušaj! Postaješ neoprezan, tumaraš naokolo noću, dozvoljavaš da te uhvate, pa još ako se oslanjaš na pomoćnike kao što su Kreb i Gojl...

– Nisu jedini, imam i druge ljude na svojoj strani, i to bolje!

– Pa zašto mi se onda ne poveriš, ja hoću...

– Znam ja šta vi hoćete! Hoćete da prisvojite moju slavu!

Ponovo nastupi tajac, a zatim Snejp hladno reče: – Govoriš kao dete. Sasvim razumem da su te očevo hapšenje i zatvaranje potresli, ali...

Hari jedva da je imao sekundu da se sabere. Čuo je Melfojeve korake s druge strane vrata i hitro se sklonio s puta, baš kad su se ona naglo otvorila. Melfoj žurno ode niz hodnik, prođe pored otvorenih vrata Pužorogove kancelarije, skrenu iza udaljenog ćoška i izgubi se iz vida.

Jedva se usuđujući da diše, Hari ostade čučeci kad se Snejp lagano pomoli iz učionice. S nedokučivim izrazom, Snejp se vrati na zabavu. Hari ostade na podu, skriven ispod ogrtača, dok mu je mozak grozničavo radio.

16. Veoma leden Božić

– Znači, Snejp se nudio da mu pomogne? Siguran si da se *nudio da mu pomogne*?

– Ako me još jednom to upitaš – reče Hari – nabiću ti ovu glavicu u...

– Samo proveravam! – reče Ron. Stajali su sami za kuhinjskom sudoperom u Jazbini, ljušteći brdo glavica kelja za gospođu Vizli. Napolju, kroz prozor ispred njih, polako je promicao sneg.

– *Da, Snejp se nudio da mu pomogne!* – reče Hari. – Rekao je da je obećao Melfojevoj majci da će ga zaštititi, da je načinio Neraskidivu zakletvu ili tako nešto...

– Neraskidivi zavet? – reče Ron delujućí zatečeno. – Ma jok, ne bi on to... jesi li siguran?

– Da, siguran sam – reče Hari. – Zašto, šta to znači?

– Pa, Neraskidivi zavet ne možeš raskinuti...

– Toliko sam i sâm prokljuvio, za divno čudo. Pa šta se dešava ako ga raskineš?

– Umreš – kratko i jasno će Ron. – Fred i Džordž su pokušali da me nagovore da napravim jedan takav zavet kad sam imao oko pet godina. I samo što nisam, da znaš, držao sam se za Fredovu ruku i sve to, kad nas je tata zatekao. Poludeo je – reče Ron,

a oči mu zasvetlucaše od tog podsećanja. – To je bio jedini put da sam video tatu besnog kao što mama ume da bude. Fred kaže da mu levi guz odonda više nije isti.

– Dobro, da se manemo sada Fredovog levog guza...

– Molim? – začu se Fredov glas, i blizanci uđoše u kuhinju.

– Ah, Džordže, pogledaj ovo. Koriste noževe i sve što uz to ide. Zar nisu slatki.

– Za dva i po meseca napuniću sedamnaest godina – reče Ron mrzovoljno – pa ću onda moći sve to da radim magijom!

– Ali, u međuvremenu – reče Džordž sedajući za kuhinjski sto i podigavši noge na njega – mi možemo da uživamo dok vi demonstrirate pravilnu upotrebu... opa-la!

– Ti si me naterao da to uradim! – reče Ron ljutito sisajući posečen palac. – Čekaj samo, kad napunim sedamnaest...

– Siguran sam da ćeš nas sve zadiviti dotad neslućenim magijskim sposobnostima – zevnu Fred.

– A kad smo već kod neslućenih sposobnosti, Ronalde – reče Džordž – šta smo to čuli od Džini, o tebi i... ukoliko obaveštenja koja imamo nisu pogrešna... mladoj dami po imenu Lavander Braun?

Ron malčice porumene, ali nije delovao ljutito dok se okretao nazad ka kelju.

– Gledaj svoja posla.

– Kakav dovitljiv odgovor – reče Fred. – Stvarno ne znam kako ih smišljaš. Ne, hteli smo da znamo... kako se to dogodilo?

– Kako to misliš?

– Da li je imala neku nezgodu, ili nešto slično?

– Šta?

– Pa kako je pretrpela tako veliko oštećenje mozga? Hej, pažljivo!

Gospođa Vizli uđe u kuhinju taman na vreme da spazi Rona kako nožem za kelj gađa Freda, koji je nož jednim lenjim trzajem štapića pretvorio u papirnati aviončić.

– *Rone!* – reče ona besno. – Nemoj da te ikada više vidim da se gađaš noževima!

– Neću – reče Ron – dopustiti da me vidiš – dodade sebi u bradu, i okrenu se nazad ka brdu glavica kelja.

– Frede, Džordže, žao mi je, dušice, ali Remus dolazi večeras, pa će Bil morati da se zgura kod vas dvojice!

– Nema problema – reče Džordž.

– A pošto Čarli ne dolazi kući, znači da će Hari i Ron biti na tavanu, a ako Fler bude delila sobu sa Džini...

– ...Džini će to baš ulepšati Božić... – promrmlja Fred.

– ...svi bi trebalo da budu udobno smešteni. Ili bar da imaju svako svoj krevet – reče gospođa Vizli pomalo razdraženo.

– Znači, Persi neće pokazivati svoju ružnu njušku? – upita Fred.

Gospođa Vizli im okrenu leđa pre nego što je odgovorila.

– Ne, pretpostavljam da je zauzet, tamo u Ministarstvu.

– Ili je najveći som na svetu – reče Fred dok je gospođa Vizli napuštala kuhinju. – Biće da je jedno od ta dva. Pa, hajde da krenemo, Džordže.

– Šta ste vas dvojica sada naumili? – upita Ron. – Zar ne možete da nam pomognete s ovim keljom? Mogli biste samo da mahnete štapićem, pa bismo i mi bili slobodni!

– Ne, ne verujem da bismo mogli – reče Fred ozbiljno. – To silno jača karakter, učiti kako se ljušti kelj bez magije, natera te da ceniš koliko je teško Normalcima i Porugama...

– ...a ako želiš da ti neko pomogne, Rone – dodade Džordž bacivši papirnati aviončić ka njemu – ne bih ti preporučio da ga gađaš noževima. To ti je moj mali savet. Mi sada odosmo do sela, u njemu je jedna veoma lepa devojka koja radi u papirnici, a ona misli da su moji trikovi s kartama prosto fantastični... gotovo kao prava magija...

– Bilmezi – reče Ron smrknuto, posmatrajući Freda i Džordža kako idu preko snežnog dvorišta. – Trebalo bi im samo deset sekundi, a onda bismo i mi mogli da krenemo s njima.

– Ja ne bih – reče Hari. – Obećao sam Damblodoru da neću lutati naokolo dok sam ovde.

– A, da – reče Ron. On oljušti još nekoliko glavica kelja a zatim reče: – Hoćeš li ispričati Damblodoru to što si čuo kad su Snejp i Melfoj razgovarali?

– Aha – reče Hari. – Reći ću svakome ko može to da zaustavi, a Damblodor je na samom vrhu spiska. Možda ću ponovo porazgovarati i s tvojim ocem.

– Ipak, šteta što nisi čuo šta Melfoj zapravo radi.

– Nisam mogao, zar ne? U tome je poenta, odbijao je da kaže Snejpu.

Na trenutak nastade muk, a zatim Ron reče: – Naravno, znaš šta će svi reći? Tata i Damblodor i svi ostali? Reći će da Snejp ne pokušava stvarno da pomogne Melfoju, već da je samo pokušao da otkrije šta to Melfoj smeru.

– Oni ga nisu čuli – reče Hari ozbiljno. – Niko nije tako dobar glumac, čak ni Snejp.

– Aha... pa dobro, samo ti kažem – reče Ron.

Hari se okrenu ka njemu, mršteći se.

– Ti misliš da sam u pravu, zar ne?

– Naravno! – brže-bolje će Ron. – Verujem ti, stvarno! Ali svi oni su ubeđeni da je Snejp član Reda, je l' da?

Hari ništa ne reče. Već mu je palo na pamet da će to biti najverovatniji prigovor njegovim novim dokazima. Mogao je prosto da čuje Hermionu:

– *Hari, očigledno je da se pretvarao da nudi pomoć kako bi mogao da prevari Melfoja ne bi li mu on rekao šta radi...*

To je, međutim, bila čista mašta, pošto nije ni imao prilike da Hermioni kaže šta je čuo. Bila je nestala s Pužorogove žurke pre nego što se on vratio na nju, što mu je

saopštio iznervirani Maklagen, a dok je Hari stigao u dnevni boravak, ona je već bila otišla na spavanje. Pošto su on i Ron rano sledećeg jutra otišli za *Jazbinu*, jedva je imao vremena da joj poželi srećan Božić i kaže joj kako treba da joj ispriča neke veoma važne vesti kada se vrate s raspusta. Ipak, nije bio sasvim siguran da ga je čula. Ron i Lavander su se u tom času pozdravljali odmah iza njega, i to potpuno bez reči.

Ipak, čak ni Hermiona ne bi bila u stanju da porekne jednu stvar: Melfoj je definitivno nešto naumio, a Snejp to zna, pa je Hari s punim pravom nameravao da joj kaže „Jesam li ti rekao?“, kao što je već nekoliko puta rekao Ronu.

Sve do Badnje večeri Hari nije ugrabio priliku da porazgovara s gospodinom Vizlijem, koji je do kasno radio u Ministarstvu. Vizlijevi i njihovi gosti sedeli su u dnevnoj sobi, koju je Džini tako raskošno ukrasila da vam se činilo da sedite usred eksplozije lanaca od raznobojnog papira. Fred, Džordž, Hari i Ron bili su jedini koji su znali da je anđelak na vrhu jelke zapravo baštenski patuljak koji je ujeo Freda za članak dok je ovaj skupljao šargarepe za božićnu večeru. Skamenjen, obojen u zlatno, zbijen u minijaturnu baletsku suknju i s malenim krilima zalepljenim na leđa, on ih je streljao pogledom odozgo, najružniji anđelak kojeg je Hari ikada video, s velikom čelavom glavom nalik na krompir, i poprilično maljavih stopala.

Svi su pokušavali da slušaju božićni koncert omiljene pevačice gospođe Vizli, Celestine Vorbek, čiji je glas treperio iz velikog drvenog radija. Fler, koja je izgleda Celestinu smatrala veoma dosadnom, toliko je glasno govorila u svom kutku sobe da je namrštena gospođa Vizli neprekidno upirala štapićem u dugme za regulisanje zvuka, te je Celestina postajala sve glasnija i glasnija. Uz pratnju džez numere po imenu „Kotlić pun jake, vrele ljubavi“, Fred i Džordž započеше partiju praskavih puckavaca sa Džini. Ron je neprekidno krišom bacao pogled u pravcu Bila i Fler, kao da se nada da će uspeti da pokupi pokoju caku. U međuvremenu, Remus Lupin, mršaviji i ofucaniji no ikad, sedeo je kraj vatre, zureći u nju kao da ne čuje Celestinin glas.

*O, dođi, dođi i promešaj kotlić moj,
Vešto i lagano, baš k'o da je tvoj
Skuvaću za te malo jake, vrele ljubavi
Da noćas i ti osetiš topline spokoj.*

– Igrali smo uz ovu pesmu kad smo imali osamnaest godina! – reče gospođa Vizli, brišući oči svojim pletivom. – Sećaš li se, Arture?

– A? – uzvрати gospodin Vizli kome je glava već bila klonula nad mandarinom koju je ljuštio. – O, da... sjajna pesma...

Uz veliki napor, on se malo ispravi i pogleda u Harija, koji je sedeo kraj njega.

– Izvini zbog ovoga – reče on klimnuvši glavom ka radiju, kad Celestina počе da peva refren. – Uskoro će biti gotovo.

– Nema problema – reče Hari cerekajući se. – Da li je naporno u Ministarstvu?

– Veoma – reče gospodin Vizli. – Ne bi mi smetalo kad bismo iole napredovali u nečemu, ali od troje uhapšenih, koliko smo imali za poslednjih nekoliko meseci, sumnjam da je ijedan bio pravi Smrtožder... ali nemoj to da širiš, Hari – dodade on brzo, iznenada delujući mnogo budnije.

– Nije valjda da još drže Stena Stranputicu? – upita Hari.

– Bojim se da je tako – reče gospodin Vizli. – Znam da je Damblodor pokušao direktno da apeluje na Skrimdžera u vezi sa Stenom... mislim, svi koji su ga do sada ispitali slažu se da je on Smrtožder koliko i ova mandarina... ali oni odozgo žele da izgleda kao da su napravili neki pomak, a „tri hapšenja“ zvuči mnogo bolje nego „tri pogrešna hapšenja i puštanja na slobodu“... naravno, ovo je sve strogo poverljivo...

– Neću nikome reći – reče Hari. Oklevao je na trenutak, pitajući se kako najbolje da načne ono što je želeo da kaže; dok je sabirao misli, Celestina Vorbek započe baladu pod nazivom „Očarao si srce moje“.

– Gospodine Vizli, sećate li se šta sam vam rekao na stanici kada smo kretali u školu?

– Proverio sam, Hari – odmah će gospodin Vizli. – Otišao sam i pretresao Melfojevu kuću. Nije bilo ničeg, ni slomljenog ni celog, što ne bi trebalo da je tamo.

– Aha, znam, pročitao sam u *Proroku* da ste tražili... ali ovo je nešto drugo... pa, nešto malo više...

I on ispriča gospodinu Vizliju sve detalje Snejpovog i Melfojevog razgovora koji je čuo. Dok je Hari govorio, video je kako Lupin malčice okreće glavu ka njemu, upijajući svaku reč. Kada je završio, zavlada tajac, izuzev Celestininog zapevanja.

O, siroto srce moje, kud li je samo nestalo?

Čini mi se, čini, da me je napustilo...

– Hari, da li ti je možda palo na pamet – reče gospodin Vizli – da se Snejp prosto pretvarao...

– Pretvarao da nudi pomoć kako bi mogao da sazna šta to Melfoj smera? – brzo će Hari. – Da, pomislio sam da ćete to reći. Ali otkud mi to možemo znati?

– Nije na nama da znamo – neočekivano će Lupin. Sada je okrenuo leđa vatri i gledao u Harija preko gospodina Vizlija. – To su Damblodorova posla. Damblodor veruje Severusu, i to bi trebalo da je dovoljno za sve nas.

– Ali – reče Hari – recimo... recimo da Damblodor greši u vezi sa Snejpom...

– Ljudi su to već mnogo puta potezali. Sve se svodi na to da li veruješ Damblodorovom sudu, ili ne. Ja verujem. Stoga, verujem i Severusu.

– Ali i Damblodor može da pogreši – istrajavao je Hari. – I sâm to kaže. A vi...

On pogleda Lupina pravo u oči.

– ...da li vam se zaista sviđa Snejp?

– Niti mi se sviđa Severus, niti ga mrzim – reče Lupin. – Ne, Hari, govorim ti istinu – dodade on kada vide da je Hari nabacio skeptičan izraz lica. – Verovatno nikada nećemo biti prisni prijatelji. Posle svega što se zbilo između Džejsma, Sirijusa i Severusa, među nama ima isuviše ogorčenosti. Ali nisam zaboravio da je godinu dana, koliko sam predavao na Hogvortsu, Severus pravio vukotrovni napitak svakog meseca, i spravljao ga je savršeno, kako ne bih morao da patim kao što to obično biva kada je pun mesec.

– Ali se „slučajno“ izlanuo da ste vukodlak, tako da ste morali da odete! – reče Hari ljutito.

Lupin slegnu ramenima.

– Ta vest bi ionako procurila. Obojica znamo da je hteo moj posao, ali je mogao da mi nanese mnogo veću štetu samim petljanjem oko napitka. Pomagao mi je da ostanem zdrav. Moram da mu budem zahvalan zbog toga.

– Možda se nije usuđivao da petlja po napitku dok je pod Dambldorovim nadzorom! – reče Hari.

– Ti si rešen da ga mrziš, Hari – reče Lupin s blagim osmehom. – I razumem te. Džejsm ti je otac, Sirijus kum, te si nasledio stare predrasude. Slobodno reci Dambldoru ono što si rekao Arturu i meni, ali ne očekuj da i on deli tvoje viđenje događaja. Nemoj čak ni da očekuješ da ćeš ga iznenaditi time što ćeš mu reći. Možda je Severus ispitivao Draka po Dambldorovom naređenju.

*Al' sad kad tako si ga bolno rastrgao,
Da l' bi srdašce moje opet meni dao?*

Celestina završi svoju pesmu veoma dugačkim i visokim tonom, a sa radija se prolomi glasan aplauz, kome se radosno pridruži i gospođa Vizli.

– Je li gotovo? – reče Fler glasno. – Hfala nebessima, kakfa užasna...

– Da popijemo po jednu čašicu pred spavanje – upita gospodin Vizli glasno, skočivši na noge. – Ko je za punč s jajima?

– Čime se vi bavite u poslednje vreme? – upita Hari Lupina kada je gospodin Vizli odjurio po punč s jajima, a svi ostali se razbaškarili i počeli da ćaskaju.

– Ma, zavukao sam se u mišju rupu – reče Lupin. – Takoreći bukvalno. Zato nisam mogao da ti pišem, Hari. Da sam ti slao pisma, to bi me odalo.

– Kako to mislite?

– Živim među svojom sabraćom, među sebi ravnima – reče Lupin. – Vukodlacima – dodade on primetivši Harijev zbunjen izraz. – Gotovo svi su na Voldemorovoj strani. Dambldor je hteo špijuna, i eto mene... već zgotovljenog.

Zvučao je pomalo ogorčeno, a možda je i sâm to shvatao, jer se u nastavku toplo osmehnuo: – Ne žalim se, to je neophodan zadatak, a ko može bolje to da obavi nego ja? Međutim, teško mi je da pridobijem njihovo poverenje. Vidiš, ja nosim

nepogrešiva obeležja pokušaja da živim među čarobnjacima, dok su oni odbacili normalno društvo i žive na njegovim marginama, krađu, a ponekad i ubijaju da bi se prehranili.

– Kako to da vole Voldemora?

– Misle da će pod njegovom vladavinom imati bolji život – reče Lupin. – A teško je raspravljati se sa Surim...

– Ko je Suri?

– Nisi čuo za njega? – Lupinove šake grčevito se sklopiše u njegovom krilu. – Fenrir Suri je možda najopakiji živi vukodlak danas. On smatra da je njegova životna misija da ugrize i zarazi što više ljudi. Želi da stvori dovoljno vukodlaka da mogu da nadvladaju čarobnjake. Voldemor mu je obećao plen u zamenu za njegove usluge. Suri se specijalizovao za decu... Ugrizi ih dok su mladi, kaže on, i odgajaj ih daleko od njihovih roditelja, odgajaj ih da mrze normalne čarobnjake. Voldemor je pretio ljudima koji mu se suprotstavljaju da će ga nahuškati na njihove sinove i kćerke. To je pretnja koja obično daje dobre rezultate.

Lupin zastade, a zatim reče: – Suri je onaj koji je mene ujeo.

– Šta? – reče Hari, zapanjen. – Mislite, kad... kad ste bili dete?

– Da. Moj otac ga je uvredio. Dugo vremena nisam znao identitet vukodlaka koji me je napao. Čak sam ga i sažaljevaao misleći da nije imao kontrolu, jer sam već tada znao kako izgleda kad se Preobražavaš. Ali Suri nije takav. Uoči punog meseca, on se namesti u blizini žrtava, obezbedivši da bude dovoljno blizu da bi ih napao. Sve planira unapred. A to je čovek koga Voldemor koristi da pridobije vukodlake. Ne mogu da se pretvaram da razumna argumentacija kakvu ja zastupam ima bolju prođu od Surijevog insistiranja da mi vukodlaci zaslužujemo krv, i da moramo da se osvetimo normalnim ljudima.

– Ali vi jeste normalni! – žustro će Hari. – Vi samo imate... problem...

Lupin prasnu u smeh.

– Ponekad me toliko podsećaš na Džejmsa. Kad bismo se zatekli u nekom širem društvcetu, on je to nazivao mojim „malim krznenim problemom“. Mnogi ljudi bi stekli utisak da posedujem nekog vrlo nevaspitanog zeca.

On prihvati čašu punča s jajima od gospodina Vizlija i zahvali mu, delujući malo veselije. Hari pak oseti nalet uzbuđenja: ovo poslednje spominjanje njegovog oca podseti ga na ono što je jedva čekao da upita Lupina.

– Da li ste ikada čuli za nekoga po imenu Polukrvni Princ?

– Polukrvni šta?

– Princ – reče Hari pomno ga posmatrajući ne bi li spazio tragove prepoznavanja.

– Ne postoje čarobnjački prinčevi – reče Lupin, nasmešivši se. – Da li je to titula koju nameravaš da prisvojiš? Mislio sam da će ti „Izabrani“ biti sasvim dovoljna.

– To nema nikakve veze sa mnom! – reče Hari ogorčeno. – Polukrvni Princ je neko ko je išao na Hogvorts, imam njegov stari udžbenik iz Napitaka. Skroz ga je

ispisao činima, činima koje je sâm izmislio. Jedna od njih je *Levikorpus*...

– Oh, ta je baš bila u modi tokom mog boravka na Hogvortsu – reče Lupin prisećajući se. – Čitavih nekoliko meseci u mom petom razredu nisi mogao da prošetáš a da te neko ne podigne u vazduh za članak.

– Moj tata ju je koristio – reče Hari. – Video sam ga u Situ-za-misli, upotrebio ju je na Snejpu.

Pokušao je da zvuči bezbrižno, kao da je to tek usputan komentar bez ikakvog značaja, ali nije bio siguran da je postigao željeni efekat. Lupinov osmeh bio je i suviše pun razumevanja.

– Da – reče on – ali nije bio jedini. Kao što rekoh, bila je veoma popularna... znaš i sâm kako te čini dođu i prođu...

– Ali zvuči kao da je izmišljena dok ste vi išli u školu! – uporan je bio Hari.

– Ne mora da znači – reče Lupin. – Uroci uđu u modu i izađu iz nje kao i sve ostalo. – On pogleda u Harijevo lice, a zatim tiho reče: – Džejms je bio Čistokrvni, Hari, i kunem ti se, nikada nije tražio od nas da ga zovemo „Princ“.

Odustavši od okolišanja i pretvaranja, Hari reče: – A nije ni Sirujus? Ni vi?

– Nipošto.

– Oh. – Hari se zagleda u vatru. – Samo sam pomislio... Pa, mnogo mi je pomogao na časovima Napitaka, taj Princ.

– Koliko je stara ta knjiga, Hari?

– Pojma nemam, nisam proveravao.

– Pa, možda će ti to dati neki nagoveštaj o tome kada je Princ bio na Hogvortsu – reče Lupin.

Nedugo zatim Fler je odlučila da imitira Celestininu izvedbu „Kotlića punog jake, vrele ljubavi“, što svi prisutni, kad spaziše izraz lica gospođe Vizli, shvatiše kao znak da je vreme da se pođe na spavanje. Hari i Ron se popeše do Ronove sobe na tavanu, u koju su ubacili i jedan poljski krevet za Harija.

Ron je zaspao gotovo istog trena, ali je Hari, pre nego što je legao, iskopao iz kovčega svoj primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka*. Zatim je okretao stranice, tragajući, sve dok najzad na samom početku knjige nije našao datum izdavanja. Knjiga je bila stara gotovo pedeset godina. Ni njegov otac, ni očevi prijatelji nisu bili na Hogvortsu pre pedeset godina. Razočaran, Hari baci knjigu natrag u svoj kovčeg, ugasi lampu i okrenu se u stranu razmišljajući o vukodlacima i Snejpu, Stenu Stranputici i Polukrvnom Princu, naposletku padajući u nelagodan san pun šunjajućih senki i urlika ujedene dece...

– Mora da se šali...

Hari se trže iza sna, i spazi krcatu čarapu na ivici svog kreveta. On stavi naočare i osvrnu se oko sebe. Sićušan prozor bio je gotovo potpuno zavejan snegom, a ispred njega Ron je sedeo u svom krevetu i razgledao nešto što je ličilo na debeo zlatan lanac.

– Šta je to? – upita Hari.

– Od Lavander – reče Ron, zgrožen. – Ne misli valjda ozbiljno da bih ja nosio...

Hari ga pogleda izbliza i glasno se nasmeja. Na lancu su se klatile reči „Moje srculence“ ispisane velikim zlatnim slovima.

– Fino – reče on. – Baš otmeno. Definitivno bi trebalo da je nosiš pred Fredom i Džordžom.

– Ako im kažeš – reče Ron, gurnuvši ogrlicu pod jastuk, sklanjajući je s vidika – j-ja... j-ja ću da...

– Ti ćeš da mucaš na mene? – dovrši Hari, cereći se. – Daj, zar bih ti ja to uradio?

– Ipak, otkud joj ideja da bi mi se tako nešto dopalo? – hteo je Ron da zna, delujući preneraženo.

– Pa, priseti se – reče Hari. – Da li ti se ikada pred njom omaklo da bi želeo da izađeš pred druge noseći oko vrata lanac s rečima „Moje srculence“?

– Pa... mi ne pričamo baš mnogo – reče Ron. – Uglavnom se...

– Ljubakate – reče Hari.

– Pa, da – reče Ron. Oklevao je na trenutak, a zatim reče: – Da li Hermiona stvarno izlazi s Maklagenom?

– Pojma nemam – reče Hari. – Bili su zajedno na Pužorogovoj zabavi, ali ne verujem da je to baš dobro prošlo.

Ron je bio malčice veseliji kad je dublje zagrabio u svoju čarapu s poklonima.

Među Harijevim poklonima bili su džemper s velikom Zlatnom Skrivalicom izvezenom na grudima, koji je ručno ištrikala gospođa Vizli, velika kutija proizvoda iz *Vizlijevskih čarobnjačkih ludorija* od blizanaca i pomalo vlažan paket buđavog mirisa, na čijoj je etiketi pisalo „Gospodaru, od Kričera“.

Hari se zagleda u njega. – Misliš da je bezbedno da ga otvorim? – upita on.

– Ne može da bude ništa opasno, svu poštu nam još uvek proveravaju u Ministarstvu – odgovori Ron, iako je i on sumnjičavo odmeravao paket.

– Nisam se setio da nešto poklonim Kričeru! Da li ljudi inače daju svojim kućnim vilenjacima poklone za Božić? – upita Hari oprezno bocnuvši paket.

– Hermiona bi davala – reče Ron. – Ali sačekajmo da vidimo šta je unutra pre nego što počneš da osećaš krivicu.

Trenutak kasnije Hari glasno kriknu i iskoči iz svog poljskog kreveta; u paketu se nalazila gomila larvi.

– Sjajno – reče Ron valjajući se od smeha. – Baš lepo od njega.

– Bolje i ovo nego ta ogrlica – reče Hari, što Rona odmah smiri.

Kada su seli za božićni ručak, svi su nosili nove džempere, svi izuzev Fler (na koju gospođa Vizli, čini se, nije htela da traći džemper) i same gospođe Vizli, koja je nosila nov novcijat ponoćnoplavi veštičji šešir koji se presijavao sa sićušnim zvezdastim dijamantima, i spektakularnu zlatnu ogrlicu.

– Fred i Džordž su mi ih poklonili! Zar nisu predivni?

– Pa, mama, shvatili smo da te sve više i više cenimo otkako moramo sami da peremo svoje čarape – reče Džordž odmahnuvši rukom. – Paškanat, Remuse?

– Hari, imaš larvu u kosi – reče Džini veselo, nagnuvši se preko stola da je izvadi. Hari oseti žmarce u vratu, koji nisu imali nikakve veze s larvom.

– Baš užasno – reče Fler, usiljeno se stresavši.

– Da, zar nije? – reče Ron. – Malo sosa, Fler?

U želji da joj pomogne, on obori činiju sa sosom. Bil mahnu svojim štapićem, a sos polete u vazduh i poslušno se vrati nazad u činiju.

– Gorri si od one Tonks – reče Fler Ronu, nakon što je izljubila Bila u znak zahvalnosti. – I ona stalno obarrra...

– Pozvala sam *dragu nam* Tonks da dođe danas – reče gospođa Vizli spuštajući na sto šargarepe s nepotrebnom silinom, pogledom streljajući Fler. – Ali nije htela da dođe. Jesi li razgovarao skoro s njom, Remuse?

– Ne, ni sa kim nisam bio u kontaktu – reče Lupin. – Ali Tonks ima porodicu s kojom će da proslavlja, zar ne?

– Hmm – reče gospođa Vizli. – Možda. Ja sam zapravo bila pod utiskom da namerava Božić da provede sama.

Ona uputi Lupinu prekoran pogled, kao da je upravo on kriv što ona za snahu dobija Fler, umesto Tonks, ali Hari, pogledavši preko stola Fler, koja je sada hranila Bila komadićima ćuretine sa svoje viljuške, pomisli da gospođa Vizli nije davno izgubljenu bitku. To ga, međutim, podseti na pitanje u vezi s Tonks. A koga da pita ako ne Lupina, čoveka koji je znao sve o Patronusima?

– Tonksin Patronus je promenio oblik – reče mu on. – Ili je barem Snejp to rekao. Nisam znao da to može da se dogodi. Zašto bi se nečiji Patronus promenio?

Lupin je dugo žvakao ćuretinu i progutao je pre no što je polako odgovorio: – Ponekad... veliki šok... emotivni preokret...

– Bio je ogroman, i imao je četiri noge – reče Hari, i iznenada mu nešto pade na pamet, i on spusti glas. – Hej... da nije možda...?

– Arture! – iznenada reče gospođa Vizli. Ustala je iz svoje stolice, prislonila šaku na srce i zurila kroz kuhinjski prozor. – Arture... to je Persi!

– Šta?

Gospodin Vizli se okrenu. Svi hitro pogledaše prema prozoru. Džini ustade ne bi li bolje videla. Tamo je, doista, bio Persi Vizli. Koračao je preko snežnog dvorišta, a rožnate naočare su mu se presijavale na suncu. Međutim, nije bio sam.

– Arture, on je... on je s ministrom!

I stvarno, čovek kog je Hari video u *Dnevnom proroku* išao je za Persijem, polako hramajući, a griva prosede kose i crni ogrtač bili su mu prošarani snegom. Pre no što je iko od njih stigao i slovo da izusti, pre no što su gospodin i gospođa Vizli stigli da učine išta više sem da razmene zapanjene poglede, zadnja vrata se otvoriše i na njima se pojavi Persi.

Nastupi trenutak bolne tišine. A zatim Persi prilično usiljeno reče: – Srećan Božić, majko.

– Oh, *Persi!* – reče gospođa Vizli i baci mu se u naručje.

Rufus Skrimdžer je zastao na vratima, oslonivši se na svoj štap, s osmehom promatrajući tu dirljivu scenu.

– Morate nam oprostiti što ovako upadamo – reče on kada se gospođa Vizli okrenula ka njemu, sijajući od zadovoljstva i brišući suze. – Persi i ja smo bili u blizini... radili, znate... i on nije mogao da odoli da ne svrati da vas sve obiđe.

Ali Persi nije pokazivao znake ni najmanje želje da pozdravi ostatak porodice. Stajao je, krut poput žarača, kao da mu je neprijatno, i zurio svima ostalima iznad glava. Gospodin Vizli, Fred i Džordž odmeravali su ga kamenih izraza lica.

– Molim vas, uđite, sedite, ministre! – promrmlja gospođa Vizli, ispravljajući svoj šešir. – Uzmite malo pudetine, ili ćuringa... hoću reći...

– Ne, ne, draga moja Moli – reče Skrimdžer. Hari je pretpostavljao da se ovaj raspitao za njeno ime kod Persija pre nego što su ušli u kuću. – Ne želim da se namećem, ne bih ni bio ovde da Persi nije tako žarko želeo da vas sve vidi...

– Oh, *Pers!* – reče gospođa Vizli kroza suze, izdižući se da bi ga poljubila.

– ...svratili smo samo na pet minuta, te ću ja malko prošetati po dvorištu dok se vi ne ispričate s Persijem. Ne, ne, uveravam vas, neću da vam se namećem! Sad, ako bi neko želeo da mi pokaže vašu šarmantnu baštu... ah, onaj mladić je završio s jelom, zašto on ne bi prošetao sa mnom?

Atmosfera za stolom se приметно promeni. Svi su gledali čas u Skrimdžera, čas u Harija. Čini se da niko nije smatrao ubedljivim Skrimdžerovo pretvaranje da ne zna Harijevo ime, niti se činilo normalnim što je baš on izabran da provede ministra po bašti kad su i Džini, Fler i Džordž već ispraznili tanjire.

– U redu, važi – reče Hari prekidajući tišinu.

Nije se dao prevariti. Bez obzira na sve Skrimdžerove priče da su samo bili u blizini, da je Persi želeo da poseti porodicu, mora da je pravi razlog što su došli taj da Skrimdžer nasamo porazgovara s Harijem.

– U redu je – reče on tiho dok je prolazio kraj Lupina, koji je već napola ustao iz stolice. – Sve je u redu – dodade kad je gospodin Vizli zaustio da nešto kaže.

– Divno! – reče Skrimdžer, odmakavši se da propusti Harija kroz vrata ispred njega. – Mi ćemo samo obići krug po bašti, a zatim Persi i ja idemo. Slobodno nastavite!

Hari pođe kroz dvorište ka obrasloj, snegom prekrivenoj bašti Vizlijevih, dok je Skrimdžer idući kraj njega neznatno hramao. Hari je znao da je ovaj bivši šef Sedišta Aurora. Bio je snažan i prepun ožiljaka iz borbi, potpuno različit od zdepastog Fadža i njegovog polucilindra.

– Šarmantno – reče Skrimdžer, zastavši kraj baštenske ograde i gledajući preko snežnog travnjaka i nerazaznatljivih biljaka. – Šarmantno.

Hari ništa ne reče. Mogao je da oseti kako ga Skrimdžer posmatra.

– Već dugo želim da te upoznam – reče Skrimdžer posle nekoliko trenutaka. – Da li si to znao?

– Ne – reče Hari iskreno.

– O, da, već veoma dugo. Ali Dambldor je veoma zaštitnički nastrojen prema tebi – reče Skrimdžer. – Što je i prirodno, razume se, prirodno, posle svega što si pregurao... pogotovo posle onoga što se dogodilo u Ministarstvu...

Čekao je da Hari nešto kaže, ali mu Hari ne udovolji, te on nastavi. – Nadao sam se da ću ugrabiti priliku da popričam s tobom još otkako sam dobio ovaj položaj, ali Dambldor je – krajnje razumljivo, kao što rekoh – to sprečavao.

Hari i dalje ništa ne progovori, već je čekao.

– Kakve su samo glasine letele naokolo! – reče Skrimdžer. – I, naravno, obojica znamo kako se ove priče mogu iskriviti... sva ta šaputanja o nekom proročanstvu... da si ti „Izabrani“...

Hari pomisli kako su sve bliže pravom razlogu što je Skrimdžer ovde.

– ...pretpostavljam da je Dambldor raspravljao o tim stvarima s tobom?

Hari se premišljao, pitajući se da li da laže ili ne. Pogledao je u malene otiske stopa patuljaka svuda pored leja sa cvećem, i u razrovani deo koji je označavao mesto gde je Fred uhvatio patuljka koji sada nosi suknjicu na vrhu božićne jelke. Najzad, odluči se za istinu... ili makar jedan njen deo.

– Da, raspravljali smo o tome.

– Jeste li, je li... – reče Skrimdžer. Hari je krajičkom oka mogao da vidi kako Skrimdžer škilji ka njemu, te se stoga pretvarao da je veoma zainteresovan za baštenskog patuljka koji je upravo promolio glavu ispod zaleđenog rododendrona. – A šta ti je Dambldor rekao, Hari?

– Izvinite, ali to je između nas dvojice – reče Hari.

Trudio se da mu glas bude što je moguće prijatniji, a i Skrimdžerov ton bio je lagan i prijateljski kad je progovorio: – O, naravno, ako je to poverljiva stvar, ne bih nikako želeo da to obznaniš... ne, ne... a uostalom, zar je zaista važno da li si ti Izabrani ili ne?

Hari se malo premišljao oko toga pre nego što je odgovorio.

– Zaista ne znam na šta ciljate, ministre.

– Pa, naravno, za *tebe* je to od velike važnosti – reče Skrimdžer uz smeh. – Ali za ostatak čarobnjačke zajednice... sve je to stvar opažanja, zar ne? Važno je ono u šta ljudi veruju.

Hari ništa ne reče. Učinilo mu se da nejasno nazire kuda sve ovo vodi, ali nije nameravao da pomogne Skrimdžeru da dođu do toga. Patuljak ispod rododendrona sada je kopao po njegovom korenju tražeći crve, te je Hari držao pogled prikovan za njega.

– Vidiš, ljudi veruju da ti *jesi* Izabrani – reče Skrimdžer. – Misle da si pravi

heroj... što, naravno, i jesi, Hari, bio Izabrani ili ne! Koliko puta do sada si se suočio s Onim Koji Se Ne Sme Imenovati? U svakom slučaju – nastavi on, ne čekajući odgovor – poenta je u tome da si ti mnogima postao simbol nade, Hari. Pomisao da tamo negde postoji neko ko je u stanju, možda čak i *predodređen* da uništi Onoga Koji Se Ne Sme Imenovati... pa, prirodno je da to ljudima pruža ohrabrenje. A ja ne mogu da se otrgnem pomisli da ćeš, kada to shvatiš, smatrati svojom, pa, maltene dužnošću da budeš uz Ministarstvo i da svima podigneš moral.

Patuljak je upravo uspeo da ščepa crva. Sada ga je vukao iz sve snage, pokušavajući da ga izvuče iz zaleđenog tla. Hari je tako dugo ćutao da Skrimdžer, skrenuvši pogled s Harija na patuljka reče: – Smešni čovečuljci, zar ne? Nego, šta kažeš, Hari?

– Ne razumem šta tačno želite – reče Hari polako. – „Da budem uz Ministarstvo“... šta to znači?

– Oh, pa ništa previše mukotrпно, uveravam te – reče Skrimdžer. – Kad bi te s vremena na vreme videli kako ulaziš i izlaziš iz Ministarstva, na primer, to bi ostavilo pravi utisak. A naravno, dok si tamo imao bi dovoljno prilike da popričaš s Gevinom Robardsom, mojim naslednikom na mestu šefa Sedišta Aurora. Dolores Ambridž mi je rekla da gajiš ambicije da postaneš Auror. Pa, to bi se vrlo lako dalo srediti...

Hari oseti kako mu u dnu stomaka ključa gnev: znači, Dolores Ambridž je još u Ministarstvu, je li?

– Dakle, u osnovi – reče on kao da želi da razjasni nekoliko stvari – želeli biste da stvorite utisak kako ja radim za Ministarstvo?

– Svima bi pružilo podstrek kada bi mislili da se malo više zauzimaš, Hari – reče Skrimdžer, a u glasu mu se osećalo olakšanje što je Hari tako brzo skopčao. – „Izabrani“, znaš... moramo da pružimo nadu ljudima, osećanje da se odvijaju uzbuđljive stvari...

– Ali, ako budem stalno obilazio Ministarstvo – reče Hari, još uspevajući da održi glas u prijateljskim tonovima – zar se onda neće činiti da ja odobravam ono što Ministarstvo čini?

– Pa – reče Skrimdžer malčice se namrštivši – pa, da, to je deo razloga zašto bismo želeli da...

– Ne, ne bih rekao da će to moći – reče Hari ljubazno. – Vidite, meni se ne sviđaju neke stvari koje Ministarstvo radi. Zatvaranje Stena Stranputice, na primer.

Skrimdžer je ćutao na trenutak, ali mu se izraz lica istog trena skameni.

– Nisam ni očekivao od tebe da razumeš – reče on ne uspevajući da sakrije bes u glasu, za razliku od Harija. – Ovo su opasna vremena, te su stoga neophodne određene mere. Ti imaš tek šesnaest godina...

– Damblдор ima mnogo više od šesnaest godina, pa ni on ne misli da bi Sten trebalo da bude u Askabanu – reče Hari. – Pravite od Stena žrtveno jagnje, kao što od mene želite da napravite maskotu.

Odmeravali su se, dugo i napregnuto. Najzad Skrimdžer reče, bez ikakvog pretvaranja ili topline: – Vidim. Radije bi, kao tvoj heroj Dambldor, da se ogradiš od Ministarstva?

– Ne želim da me iskorišćavaju – reče Hari.

– Neki bi rekli da je tvoja dužnost da budeš od koristi Ministarstvu!

– Aha, a drugi bi možda rekli da je vaša dužnost da proverite da li su ljudi zaista Smrtožderi pre nego što ih strpate u zatvor – reče Hari, sada već gubeći strpljenje. – Radite ono što je radio i Barti Čučanj. Vi, ljudi, nikako da nešto uradite kako valja, zar ne? Ili imamo Fadža, koji se pretvara kako je sve bajno dok mu pod nosom ubijaju ljude, ili imamo vas, koji trpate pogrešne ljude u zatvor i pokušavate da se pretvarate kako Izabrani radi za vas!

– Znači ti nisi Izabrani? – reče Skrimdžer.

– Mislio sam da ste rekli kako to nije ni važno? – reče Hari, uz gorak osmeh. – Makar ne vama.

– Nije to trebalo da kažem – brzo će Skrimdžer. – To je bilo neumesno...

– Ne, bilo je iskreno – reče Hari. – Jedna od retkih iskrenih stvari koje ste mi rekli. Vas nije briga hoću li ostati živ ili umreti, ali vam je stalo da vam pomognem da ubedite sve ostale kako dobijate rat protiv Voldemora. Ministre, ja nisam zaboravio...

On podiže svoju desnu pesnicu. Tu, sijajući beličastim sjajem na nadlanici njegove hladne šake, behu ožiljci koje ga je Dolores Ambridž naterala da ureže u sopstveno meso: *Neću više da lažem.*

– Ne sećam se da ste pohrlili da me branite kada sam pokušavao svima da kažem da se Voldemor vratio. Prošle godine Ministarstvo nije bilo toliko voljno da budemo drugari.

Stajali su u tišini ledenoj poput tla pod njihovim nogama. Patuljak je najzad uspeo da iščupa crva i sada ga je veselo sisao, naslonivši se na donje grane rododendronovog grma.

– Šta to Dambldor smeri? – upita Skrimdžer osorno. – Kuda ide kad odsustvuje s Hogvortsa?

– Pojma nemam – reče Hari.

– A ne bi mi rekao ni da znaš – reče Skrimdžer – zar ne?

– Ne, ne bih – reče Hari.

– Pa, onda ću morati da vidim mogu li to da otkrijem drugim sredstvima.

– Možete da pokušate – reče Hari ravnodušno. – Ali delujete mi pametniji od Fadža, pa sam mislio da ste nešto naučili iz njegovih grešaka. On je pokušao da se petlja u hogvortska posla. Možda ste приметili da on više nije ministar, ali da je Dambldor još direktor. Da sam na vašem mestu, ostavio bih Dambldora na miru.

Zavlada dug tajac.

– Pa, jasno mi je da te je vrlo dobro obučio – reče Skrimdžer, očiju ledenih, stisnutih iza njegovih žičanih naočara. – Ti si Dambldorov čovek, skroz-naskroz, je li,

Poteru?

– Da, jesam – reče Hari. – Drago mi je da smo to raščistili.

I okrenuvši leđa ministru magije, on se krupnim koracima zaputi nazad prema kući.

17. Puževsko sećanje

Nekoliko dana posle Nove godine, kasno po podne, Hari, Ron i Džini poređase se ispred kuhinjskog ognjišta spremni za povratak na Hogvorts. Ministarstvo se postaralo za taj jednokratni priključak na Flu–mrežu kako bi se učenici brzo i bezbedno vratili u školu. Samo je gospođa Vizli bila tu da se oprosti od njih, jer su gospodin Vizli, Fred, Džordž, Bil i Fler bili na poslu. Kad dođe trenutak rastanka, gospođa Vizli se rasplaka. Mada joj, istini za volju, u poslednje vreme nije trebalo mnogo da se rasplače. Plakala je u naletima još otkako je Persi izjurio iz kuće na Badnji dan, naočara umazanih pireom od paškanata (što su Fred, Džordž i Džini pokušavali da pripišu svako sebi u zaslugu).

– Ne plači, mama – reče Džini tapšući je po leđima dok je gospođa Vizli jecala na njenom ramenu. – Sve je u redu...

– Da, nemoj da se brineš za nas – reče Ron, dopustivši majci da mu spusti veoma vlažan poljubac na obraz – ni za Persija. On je takav som da i nismo baš na velikom gubitku, zar ne?

Gospođa Vizli zajeca jače no ikada dok je Harija obavijala rukama.

– Obećaj mi da ćeš se čuvati... kloni se nevolje...

– Kao što uvek i činim, gospođo Vizli – reče Hari. – Znete mene, volim tih i miran život.

Ona se zakikota kroz suze i odmače se.

– Budite dobri, svi vi...

Hari zakorači u smaragdnu vatru i povika: – Hogvorts! – Bacio je poslednji pogled na kuhinju Vizlijevih i na uplakano lice gospođe Vizli, pre nego što ga plamenovi obaviše. Obrćući se veoma brzo, hvatao je zamućene obrise drugih čarobnjačkih soba, koje bi mu nestale s vidika pre nego što bi stigao da ih propisno osmotri. A zatim je počeo da usporava, sve dok se najzad nije zaustavio tačno u kaminu kancelarije profesorke Mek Gonagal. Dok je on preskakao rešetku kamina, ona jedva podiže pogled sa svojih papira.

– 'Bro veče, Poteru. Potrudi se da ne raznosiš pepeo po tepihu.

– Dobro, profesorka.

Hari ispravi naočari i zagladi kosu kada se u kovitlacu pred njim pojavi Ron. Kada je i Džini stigla, sve troje izmarširaše iz kancelarije profesorke Mek Gonagal i zaputiše se pravo ka grifindorskom tornju. Dok su prolazili, Hari pogleda kroz prozore hodnika. Sunce je već tonulo iza imanja prekrivenog snegom dubljim od onog što je prekrivao baštu *Jazbine*. U daljini je spazio Hagrida kako hrani Bakbika ispred svoje kolibe.

– Tričarije – reče Ron samouvereno, kada su došli do Debele Dame, koja je delovala bleđe no inače, i trgla se na njegov glasan uzvik.

– Ne – reče ona.

– Kako to misliš, „Ne“?

– Imamo novu lozinku – reče ona. – I molim te da ne vičeš.

– Ali nismo bili tu, kako da znamo...?

– Hari! Džini!

Hermiona je hitala ka njima, veoma rumena u licu, noseći ogrtač, šešir i rukavice.

– Došla sam pre nekoliko sati, baš sam bila dole da posetim Hagrida i Bak... hoću reći, Uvelokrilog – reče ona bez daha. – Da li ste se lepo proveli za Božić?

– Aha – odmah će Ron – svašta se izdešavalo, Rufus Skrim...

– Imam nešto za tebe, Hari – reče Hermiona ne gledajući u Rona, niti dajući ikakvog znaka da ga je čula. – Oh, sačekaj... lozinka. *Apstinencija*.

– Tačno tako – reče Debela Dama slabošnim glasom, i otvori se ka njima, otkrivši rupu iza portreta.

– Šta je s njom? – upita Hari.

– Presisala je za Božić, očigledno – reče Hermiona, prevrćući očima, predvodeći ih ka krcatom dnevnom boravku. – Ona i njena prijateljica Violeta popile su sve vino na onoj slici s pijanim monasima, tamo dole u hodniku kod učionice za Čini. No...

Malo je petljala po svom džepu, a zatim izvuče svitak pergamenta s

Dambldorovim rukopisom.

– Sjajno – reče Hari, odmah ga odvijajući da bi otkrio kako je njegov sledeći čas kod Dambldora zakazan za naredno veče. – Imam svašta da mu kažem... a i tebi. Hajde da sednemo...

Ali u tom trenu začu se glasan cijuk: – Von–Von! – Lavander Braun dojuri niotkuda i baci se Ronu u naručje. Nekoliko posmatrača se zakikota; Hermiona se zajedljivo nasmeja i reče: – Tamo je slobodan sto... dolaziš, Džini?

– Ne, hvala, rekla sam da ću da se nađem s Dinom – reče Džini, iako Hari nije mogao a da ne primeti da nije baš oduševljena. Ostavivši Rona i Lavander upetljane u nekoj vrsti vertikalnog rvačkog zahvata, Hari povede Hermionu do slobodnog stola.

– A kako si ti provela Božić?

– O, fino – slegnu ona ramenima. – Ništa posebno. Kako je bilo kod Von–Vona?

– Reći ću ti za koji tren – reče Hari. – Čuj, Hermiona, zar ne možeš...?

– Ne, ne mogu – reče ona odsečno. – Zato nemoj ni da pitaš.

– Mislio sam da si možda, znaš, tokom Božića...

– Debela Dama je ta koja je popila bure petsto godina starog vina, Hari, a ne ja. I kakve su to važne vesti koje si želeo da mi kažeš?

Izgledala je odviše žustro da bi se s njom raspravljao, te Hari napusti temu Rona i prepriča joj sve što je saznao prislušujući razgovor Melfoja i Snejpa.

Kada je završio, Hermiona je na trenutak zamišljeno sedela, a zatim reče: – Zar ne misliš...?

– ...da se pretvarao da nudi pomoć kako bi prevario Melfoja da mu kaže šta radi?

– Pa, da – reče Hermiona.

– Ronov tata i Lupin misle to isto – progunda Hari. – Ali to definitivno dokazuje da Melfoj nešto planira, to ne možeš da porekneš.

– Ne, ne mogu – odgovori ona polako.

– I da dela po Voldemorovim naređenjima, baš kao što sam i govorio!

– Hmm... da li je iko od njih dvojice zapravo pomenuo Voldemorovo ime?

Hari se namršti pokušavajući da se seti.

– Nisam siguran... Snejp je definitivno rekao „Tvoj gospodar“, a ko bi drugi to mogao da bude?

– Ne znam – reče Hermiona grizući se za usnu. – Možda njegov otac?

Ona se zagleda preko sobe, očevidno izgubljena u mislima, čak i ne primetivši Lavander, koja je gicala Rona. – Kako je Lupin?

– Nije baš najbolje – reče Hari, i ispriča joj sve o Lupinovoj misiji među vukodlacima i teškoćama s kojima se suočava. – Da li si čula za tog Fenrira Surog?

– Da, jesam! – reče Hermiona, preneražena. – A i ti si, Hari!

– Kada, na Istoriji magije? I sama dobro znaš da nikada nisam slušao...

– Ne, ne, ne na Istoriji magije... Melfoj je njime pripreteo Bordžinu! – reče Hermiona. – Tamo u Nokturn-aleji, zar se ne sećaš? Rekao je Bordžinu da je Suri stari

porodični prijatelj i da će on proveravati Bordžinov napredak!

Hari zinu. – Zaboravio sam! Ali to *dokazuje* da je Melfoj Smrtožder, kako bi inače mogao da bude u kontaktu sa Surim i da mu naređuje šta da radi?

– To jeste prilično sumnjivo – uzdahnu Hermiona. – Sem ako...

– Ma daj – reče Hari u očajanju – ovo ne možeš da zaobiđeš!

– Pa... postoji mogućnost da je u pitanju prazna pretnja.

– Neverovatna si, stvarno jesi – reče Hari, odmahujući glavom. – Videćemo ko je u pravu... povući ćeš svoju reč, Hermiona, baš kao i Ministarstvo. A, da, još sam se i posvađao s Rufusom Skrimdžerom...

I ostatak večeri im je protekao u kuđenju ministra magije, jer je Hermiona, kao i Ron, mislila da je, posle svega što je Ministarstvo priredilo Hariju prošle godine, stvarno drsko od njih da sada traže od njega pomoć.

Novo polugodište je narednog jutra za šestake počelo prijatnim iznenađenjem: tokom noći je na oglasnu tablu dnevnog boravka prikucan veliki natpis:

ČASOVI PREBACIVANJA

Ako imate sedamnaest godina,
ili ćete navršiti sedamnaest 31. avgusta,
ili pre toga datuma, kvalifikovani ste za
dvanaestonedeljni kurs časova Prebacivanja
kod instruktora Prebacivanja
iz Ministarstva magije.

Molimo vas da se potpišete ispod
ukoliko želite da učestvujete.

Cena: 12 galeona.

Hari i Ron se pridružiše gomili ljudi koji su se gurali oko obaveštenja i na smenu upisivali imena ispod njega. Ron je upravo izvadio pero da se potpiše ispod Hermione kad se iza njega stvori Lavander, rukama mu prekri oči i uzbuđeno reče: – Pogodi ko je, Von-Von? – Hari se okrenu i vide Hermionu kako se oholo udaljava. On je sustiže, nemajući nikakvu želju da ostane s Ronom i Lavander, ali ih Ron, na njegovo iznenađenje, sustiže odmah iza rupe u portretu, jarkocrvenih ušiju, nezadovoljnog izraza lica. Bez reči, Hermiona ubrza korak ne bi li sustigla Nevila.

– Dakle... Prebacivanje – reče Ron stavivši Hariju do znanja svojim tonom da ovaj ne treba da spominje ono što se upravo odigralo. – Trebalo bi da bude zabavno, je li?

– Pojma nemam – reče Hari. – Možda je bolje kada sâm to radiš, jer ja nisam baš mnogo uživao kada me je Dambldor poveo zajedno sa sobom.

– Zaboravio sam da si ti to već radio... bilo bi mi bolje da položim test iz prve –

reče Ron delujući nervozno. – Fredu i Džordžu je to uspelo.

– Ipak, Čarli je prvi put pao, zar ne?

– Da, ali Čarli je krupniji od mene – Ron izvi ruke ispred tela, kao da je gorila – tako da Fred i Džordž nisu mnogo pričali o tome... svakako ne njemu u lice...

– A kada možemo da polazemo sâm ispit?

– Čim napunimo sedamnaest. Za mene je to već sada, u martu!

– Da, ali nećeš moći da se Prebacuješ ovde, u zamku...

– Nije u tome stvar, zar ne? Svi će znati da bih *mogao* da se Prebacujem kada bih hteo.

Ron nije bio jedini koji je bio uzbuđen pri pomisli na Prebacivanje. Celog tog dana mnogo se pričalo o predstojećim časovima. Svi su mnogo polagali na to može li neko da nestaje i pojavljuje se po volji.

– Baš će biti kul kada budemo mogli da samo... – Šejmus pucnu prstima ne bi li dočarao nestajanje. – Moj rođak Fergus to stalno radi da bi me iznervirao, ček' samo kad i ja to budem mogao... neće više imati nijedan miran trenutak u životu...

Izgubljen u vizijama te radosne mogućnosti, on mahnu svojim štapićem s prevelikim oduševljenjem, te umesto da proizvede vodoskok čiste vode, što je toga dana bila metoda jedinica časova Čini, on ispusti debeo mlaz, kao iz creva, koji se odbi o tavanicu i obori profesora Flitvika ničice.

– Hari se već Prebacivao – reče Ron pomalo postideenom Šejmusu, pošto se profesor Flitvik osušio jednim zamahom svog štapića i zadao Šejmusu da ispisi rečenice (*Ja sam čarobnjak, a ne pavijan koji vitla štapićem*). – Dam... ovaj... neko ga je poveo sa sobom. Pridruženo Prebacivanje, znaš.

– Opa! – prošaputa Šejmus, i on, Din i Nevil nagnuše glave malo bliže, ne bi li čuli kakav je osećaj Prebacivati se. Ostatak dana Hari je bio zatrpan zahtevima ostalih šestaka da im opiše osećaj Prebacivanja. Ne samo da ih nije odvratio već su svi delovali očarani dok im je objašnjavao koliko je to neprijatno, i još uvek je odgovarao na detaljna pitanja u deset do osam te večeri, kada je bio primoran da slaže i kaže kako mora da vrati knjigu u biblioteku, ne bi li im pobegao i na vreme stigao na čas kod Damblдора.

Lampe u Dambldorovoj kancelariji behu upaljene, portreti prethodnih direktora tiho su hrkali u svojim ramovima, a Sito-za-misli ponovo je spremno ležalo na stolu. Dambldorove šake ležale su pokraj njega, desna ugljenisana i ispečena, kao i dotad. Činilo se da uopšte ne zarasta, i Hari se zapita, možda već po stoti put, šta li je izazvalo tako neobičnu povredu, ali ne reče to glasno. Dambldor je rekao da će to kad-tad saznati, a on je u svakom slučaju imao drugu temu o kojoj je želeo da popriča. Ali pre nego što je Hari stigao da kaže bilo šta o Snejpu i Melfoju, Dambldor progovori.

– Čujem da si se tokom božićnih praznika sreo s ministrom magije?

– Da – reče Hari. – Nije baš zadovoljan mnome.

– Ne – uzdahnu Dambldor. – A nije ni sa mnom zadovoljan. Moramo da se trudimo da ne pokleknemo pod našim mukama, Hari, već da nastavimo da se borimo dalje.

Hariju se ote osmeh.

– Hteo je da kažem čarobnjačkom društvu da Ministarstvo sjajno radi svoj posao.

Dambldor se nasmeši.

– To je prvobitno bila Fadžova ideja, znaš. Tokom poslednjih dana njegovog ministrovanja, dok se očajnički trudio da zadrži fotelju, zahtevao je sastanak s tobom, nadajući se da ćeš mu pružiti podršku...

– Posle svega što je Fadž učinio prošle godine? – reče Hari ljutito. – Posle *Ambridžove*?

– Rekao sam Kornelijusu da nema nikakve šanse, ali sama ta ideja nije nestala kada je on napustio kabinet. Nekoliko sati posle Skrimdžerovog imenovanja mi smo se susreli, i on je zahtevao da organizujem sastanak s tobom...

– Znači zato ste se svađali! – izlete Hariju. – Pisalo je u *Dnevnom proroku*.

– Ponekad se i *Proroku* desi da objavi istinu – reče Dambldor – pa makar i slučajno. Da, zato smo se svađali. Pa, čini se da je Rufus najzad našao način da te satera u ćošak.

– Optužio me je da sam „Dambldorov čovek, skroz-naskroz“.

– Baš neučtivo od njega.

– Rekao sam mu da jesam.

Dambldor zausti da nešto kaže, ali zatim ponovo zatvori usta. Iza Harija, Feniks Foks ispusti dubok, nežno melodičan usklik. Hari se silno zbuni i postidi kad iznenada shvati da Dambldorove jarkoplave oči deluju prilično vlažno, te se žurno zagleda u svoja kolena. Međutim, kada je progovorio, Dambldoru je glas bio posve smiren.

– Veoma sam dirnut, Hari.

– Skrimdžer je želeo da zna kuda idete kad niste na Hogvortsu – reče Hari i dalje netremice zureći u svoja kolena.

– Da, napadno je znatiželjan po tom pitanju – reče Dambldor, zvučeći veselo sada, i Hari pomisli da je bezbedno da ponovo podigne pogled. – Čak je pokušao da me uhodi. Krajnje zabavno, stvarno. Postavio je Douliša da me prati. To nije prošlo baš najsrećnije. Već sam jednom bio primoran da ureknem Douliša. Učinio sam to ponovo uz veliko žaljenje.

– Znači, i dalje ne znaju kuda idete? – upita Hari nadajući se da će dobiti još neku informaciju o ovoj intrigantnoj temi, ali se Dambldor prosto nasmeši preko svojih polumesečastih naočara.

– Ne, ne znaju, a još nije pravo vreme ni ti da saznaš. A sada, predlažem da se bacimo na posao, sem ukoliko nema još nešto...?

– Zapravo ima, gospodine – reče Hari. – Radi se o Melfoju i Snejpu.

– *Profesoru Snejpu*, Hari.

– Da, gospodine. Čuo sam ih kako pričaju tokom žurke profesora Pužoroga... pa, zapravo sam ih pratio...

Damblodor je saslušao Harijevu priču bezizražajnog lica. Kada je Hari završio, on je nekoliko trenutaka ćutao, a zatim reče: – Hvala ti što si mi to rekao, Hari, ali predlažem ti da ne misliš o tome. Ne verujem da je to od velikog značaja.

– Nije od velikog značaja? – ponovi Hari s nevericom. – Profesore, da li ste razumeli...?

– Da, Hari, budući da sam blagosloven izuzetnom mudrošću, razumeo sam sve što si mi rekao – reče Damblodor pomalo oštro. – Mislim da bi možda mogao da razmotriš i mogućnost da sam razumeo više nego ti. Ponavljam, drago mi je što si mi se poverio, ali dozvoli da te razuverim: nisi mi rekao ništa što bi me uznemirilo.

Hari je sedeo ljutito ćuteći, streljajući Damblidora pogledom. Šta se zbiva? Da li to znači da je Damblodor zbilja naredio Snejpu da sazna šta to Melfoj radi, što bi značilo da je od Snejpa već čuo sve što mu je Hari upravo rekao? Ili ga je zapravo brinulo ono što je čuo, ali se pretvarao da nije tako?

– Dakle, gospodine – reče Hari glasom za koji se nadao da zvuči smireno i uljudno – vi definitivno i dalje verujete...?

– Već sam jednom bio dovoljno tolerantan da ti odgovorim na to pitanje – reče Damblodor, ali više nije zvučao nimalo tolerantno. – Moj odgovor se nije promenio.

– Nego šta nego nije – začu se sarkastičan glas. Fineas Nigelus se očigledno samo pretvarao da spava. Damblodor nije obraćao pažnju na njega.

– A sada, Hari, moram da insistiram da nastavimo. Ima mnogo važnijih stvari o kojima moram s tobom da raspravljam večeras.

Hari je sedeo tu, osećajući bunt. Šta bi bilo kada bi odbio da promeni temu, kada bi insistirao da zastupa ovaj slučaj protiv Melfoja? Kao da mu je pročitao misli, Damblodor zavrte glavom.

– Eh, Hari, kako se često ovo dešava, čak i među najboljim prijateljima! Svaki od nas veruje da je ono što on ima da kaže mnogo važnije od bilo čega što drugi ima da iznese!

– Ne mislim da je to što vi imate da kažete nevažno, gospodine – reče Hari kruto.

– Pa, potpuno si u pravu, pošto zbilja nije – reče Damblodor živahno. – Večeras ću da ti pokažem dva sećanja, oba dobijena uz ogromne poteškoće, a drugo je, mislim, možda i najvažnije koje sam ikada dobio.

Hari na to ništa ne reče; i dalje je osećao ljutnju zbog načina na koji je primljeno ono što mu je poverio, ali nije video šta bi mogao da dobije daljom raspravom.

– Dakle – reče Damblodor zvonkim glasom – sastali smo se večeras da nastavimo s pričom o Tomu Ridlu, koga smo poslednji put ostavili na pragu godina koje su mu predstojale na Hogvortsu. Setićeš se koliko je bio uzbuđen kad je otkrio da je čarobnjak, kako je odbio moje društvo na putu do Dijagon-aleje, i kako sam ga ja, zauzvrat, upozorio da ne nastavlja s krađama kada stigne u školu.

– Pa, došao je i početak školske godine, a zajedno s njim i Tom Ridl, tihi dečak u polovnoj odori, koji se postrojio s ostalim prvacima ne bi li bio razvrstan. Smešten je u kuću Sliterin gotovo istog trena kada mu je Šešir za razvrstavanje dodirnuo glavu – nastavi Damblodor, mašući svojom pocrnalom rukom ka polici na kojoj je ležao šešir za razvrstavanje, drevan i nepomičan. – Ne znam koliko je Ridlu trebalo da sazna da je čuveni osnivač ove kuće mogao da razgovara sa zmijama... možda je čuo te iste večeri. To saznanje moglo je samo da ga uzbudi i uveća njegovo uverenje o sopstvenom značaju.

– Međutim, ukoliko je i zastrašivao ili impresionirao svoje kolege sliterince praktikovanjem nemuštog jezika u njihovom dnevnom boravku, ni reč o tome nije stigla do osoblja. Nije pokazivao nikakve vidljive znake osionosti ili nasilništva. Kao neuobičajeno talentovano i zgodno siročče, prirodno je zadobio pažnju i naklonost osoblja gotovo od trenutka svog dolaska. Činilo se da je učtiv, tih i željan znanja. Gotovo svi behu prijatno iznenađeni njime.

– Gospodine, zar im niste rekli kakav je bio kada ste ga sreli u sirotištu? – upita Hari.

– Ne, nisam. Iako nije pokazivao ni trunke kajanja, moguće je da mu je bilo žao zbog toga kako se ranije ponašao, i da je odlučio da okrene novi list. Rešio sam da mu pružim tu priliku.

Damblodor zastade i ispitivački pogleda u Harija, koji je zaustio da nešto kaže. Opet ta Damblodorova sklonost da veruje ljudima uprkos neoborivim dokazima da to ne zaslužuju! Ali onda se Hari setio nečega...

– Ali niste mu *stvarno* poverovali, gospodine, zar ne? Rekao mi je... Ridl, koji je izašao iz onog dnevnika, rekao je: „Damblodor me nikada nije voleo, za razliku od ostalih nastavnika.“

– Recimo samo da nisam uzeo zdravo za gotovo da je on vredan poverenja – reče Damblodor. – Kao što sam već rekao, odlučio sam da ga pomno posmatram, što sam i činio. Ne mogu da se pretvaram da sam u početku mnogo toga saznao držeći ga na oku. Bio je veoma rezervisan u mom prisustvu. Osećao je, siguran sam u to, da mi je u trenutku ushićenja zbog otkrivanja svog pravog identiteta rekao previše o sebi. Pazio je da nikada više ne otkrije toliko, ali nije mogao da povuče ono što mu se u uzbuđenju omaklo, niti ono što mi je poverila gospođa Kol. Međutim, bio je dovoljno razborit da i ne pokušava da me šarmira, kao što je šarmirao mnoge moje kolege.

– Dok je završavao školu okupio je oko sebe grupicu predanih prijatelja. Zovem ih tako u nedostatku boljeg izraza, iako sam ti već rekao da Ridl, bez sumnje, nije osećao nikakvu prisnost ni sa jednim od njih. Ta grupica je stekla neku vrstu mračne slave unutar zamka. Bila je to šarolika grupica. Mešovina slabih koji traže zaštitu, ambicioznih koji traže da podele nečiju slavu, i siledžija, koji su težili vođi koji bi mogao da im pokaže prefinjenije oblike okrutnosti. Drugim rečima, oni su bili preteča Smrtoždera, a neki od njih su zbilja i postali prvi Smrtožderi, nakon što su napustili

Hogvorts.

– Pod strogom Ridlovom kontrolom, nikada nisu uhvaćeni na nedelu, iako je njihovih sedam godina na Hogvortsu obeleženo nizom neprijatnih incidenata s kojima nikada nisu uspeali da ih na pravi način povežu, od kojih je, naravno, najozbiljniji bio otvaranje Dvorane tajni, što je prouzrokovalo smrt jedne devojčice. Kao što znaš, Hagrid je nepravedno optužen za taj zločin.

– Nisam uspeo da pronađem mnogo sećanja na Ridla iz hogvortskih dana – reče Damblodor položivši svoju uvelu ruku na Sito-za-misli. – Od svih koji su ga tada poznavali retko ko je spreman da priča o njemu. I suviše su prestrašeni. Ono što znam otkrio sam nakon što je on napustio Hogvorts, posle mnogo mukotrpnog truda, tek kad sam ušao u trag nekolicini onih kojima sam na prevaru izmamio pokoju reč, i nakon što sam pretraživao stare spise i ispitivao normalske i čarobnjačke svedoke.

– Oni koje sam uspeo da ubedim da pričaju o njemu rekli su mi da je Ridl bio opsednut svojim roditeljima. To je, naravno, razumljivo. Odrastao je u sirotištu i prirodno je što je želeo da sazna kako je tamo dospeo. Čini se da je uzalud tragao za bilo kakvim pomenom Toma Ridla Starijeg na štitovima u sobi s trofejima, na spiskovima asistenata u starim školskim arhivama, čak i u knjigama iz čarobnjačke istorije. Najzad je morao da prihvati da njegov otac nikada nije kročio na Hogvorts. Pretpostavljam da je tada zauvek odbacio svoje ime, preuzeo identitet Lorda Voldemora, i počeo da istražuje porodicu svoje dotad prezrene majke... žene za koju je, setićeš se, verovao da ne može biti veštica ako je poklekla toj sramotnoj ljudskoj slabosti umiranja.

– Jedino polazište beše mu „Mervolodomas“, što je, kako je saznao od uprave sirotišta, bilo ime oca njegove majke. Najzad, posle mukotrpnog istraživanja po starim knjigama čarobnjačkih porodica, otkrio je postojanje Sliterinovih preživelih naslednika. A u leto kad je napunio šesnaest godina napustio je sirotište u koje se svake godine vraćao, i krenuo da potraži svoje rođake Ispijene. A sada, Hari, molio bih te da ustaneš...

Damblodor se podiže, i Hari vide da on ponovo drži malenu kristalnu bočicu ispunjenu uskovitlanim, bisernim sećanjem.

– Bio sam veoma srećne ruke kada sam ovo uspeo da prikupim – reče on sipajući svetlucavu masu u Sito-za-misli. – Kao što ćeš i sâm shvatiti kada ga budeš iskusio. Hoćemo li?

Hari zakorači prema kamenom sudu i pokorno se sagnu sve dok mu lice ne utonu kroz površinu sećanja. Prožme ga poznat osećaj padanja kroz ništavilo, a zatim se sručio na prljav kameni pod u gotovo potpunoj tmuni.

Trebalo mu je nekoliko sekundi da prepozna mesto, a za to vreme Damblodor mu se pridružio. Kuća Ispijenih sada je bila neopisivo prljavija od svega što je Hari ikada video. Tavanica je bila prekrivena gustom paučinom, pod naslagama šroke. Buđava i trula hrana ležala je na stolu između mnoštva skorelih sudova. Jedina svetlost dopirala

je iz pravca treperave sveće smeštene kraj nogu čoveka toliko obraslog u kosu i bradu da Hari nije mogao da mu vidi ni oči ni usta. Ležao je srozan u fotelju kraj kamina, i Hari se na tren zapita da nije mrtav. Ali tada se začu glasna lupka na vratima i čovek se uz trzaj probudi, podigavši štapić u desnoj ruci, a kratak nož u levoj.

Vrata se uz škripu otvoriše. Tu na pragu, držeći starinsku lampu, stajao je dečak koga je Hari odmah prepoznao: visok, bled, tamnokos i zgodan – tinejdžer Voldemor.

Voldemorov pogled polako pređe preko ćumeza, a zatim spazi čoveka u fotelji. Nekoliko sekundi su se gledali, a zatim se čovek teturavo uspravi, začangrljavši mnogobrojnim praznim bocama koje su mu se nalazile pod nogama.

– TI! – zagrme on. – TI!

I pijano nagrnu na Ridla visoko podigavši štapić i nož.

– *Stani.*

Ridl progovori nemuštim jezikom. Čovek zakoči, sudarivši se sa stolom, a pobuđalo posuđe uz tresak popada po podu. Zurio je u Ridla. Zavladao je dug tajac dok su odmeravali jedan drugog. Čovek ga najzad prekide.

– *Ti govoriš njime?*

– *Da, ja govorim njime* – reče Ridl. On krenu napred kroz sobu, pustivši da se vrata zalupe za njim. Hari nije mogao a da ne oseti nevoljno divljenje spram Voldemorovog potpunog odsustva straha. Njegovo lice izražavalo je samo gađenje i možda razočaranje.

– *Gde je Mervolodomas?* – upita on.

– *Mrtav je* – reče ovaj drugi. – *Umro pre mnogo godina, zar ne?*

Ridl se namršti.

– *A ko si onda ti?*

– *Ja sam Morfin, je l' da?*

– *Mervolodomasov sin?*

– *Naravno da jesam, vala...*

Morfin skloni kosu sa svog prljavog lica ne bi li bolje osmotrio Ridla, i Hari primeti da na desnoj ruci nosi Mervolodomasov prsten s crnim kamenom.

– *Mislio sam da si onaj Normalac* – prošaputa Morfin. – *Strašno ličiš na onog Normalca.*

– *Kog Normalca?* – oštro će Ridl.

– *Onog Normalca za kog se moja sestra zagrejala, onog što živi u velikoj kući preko puta* – reče Morfin i neočekivano pljunu na pod između njih. – *Baš ličiš na njega. Ridla. Ali on je sada matoriji, je l' da? Stariji je od tebe, kad bolje razmislim...*

Morfin je delovao pomalo ošamućeno i neznatno se klatio, i dalje stežući ivicu stola radi potpore.

– *On doš'o nazad, vidiš* – reče on glupavo.

Voldemor je zurio u Morfina, kao da procenjuje svoje mogućnosti. Sada mu priđe

malo bliže i reče: – *Ridl se vratio?*

– *Jes', ostavio ju je, a tako joj i treba kad se udala za đubre!* – reče Morfin, ponovo pljunuvši na pod. – *Opljačkala nas, znaš, pre nego što je pobegla! Gde je medaljon, je li, gde je Sliterinov medaljon?*

Voldemort mu ne odgovori. Morfin je ponovo počeo da besni. Vitlao je nožem i vikao: – *Obeščastila nas je, jeste, ta mala drolja! A ko si ti, što dolaziš 'vamo i pitaš za sve to? Sve je to gotovo, zar ne... gotovo je...*

On skrenu pogled, malčice se zateturavši, a Voldemort krenu ka njemu. Istog časa spusti se ne prirodna tama, ugasivši Voldemortovu lampu i Morfinovu sveću, ugasivši sve...

Dambldorovi prsti čvrsto se skupiše oko Harijeve ruke i odmah zatim već su jezdili nazad ka sadašnjosti. Nežna zlatna svetlost u Dambldorovoj kancelariji gotovo zaslepi Harija posle one neprobojne tmine.

– *Zar je to sve?* – odmah će Hari. – *Zašto se zamračilo, šta se dogodilo?*

– Jer se Morfin nije sećao ničega od tog trenutka pa nadalje – reče Dambldor, pokazavši Hariju da sedne nazad na svoje mesto. – *Kada se sledećeg jutra probudio, ležao je na podu, sasvim sam. Mervolodomošov prsten je nestao.*

– U međuvremenu, u seocetu po imenu Mali Henglton, služavka je jurcala duž glavne ulice, vrišteći kako se u dnevnoj sobi velike kuće nalaze tri leša: Tom Ridl Stariji i njegovi otac i majka.

– Normalne vlasti bile su zbunjene. Koliko sam obavešten, ni do dana današnjeg ne znaju kako su Ridlovi umrli, jer kletva *Avada kedavra* obično ne ostavlja trag... čast izuzetku koji stoji preda mnom – dodade Dambldor, klimnuvši glavom ka Harijevom ožiljku. – Ministarstvo je, s druge strane, odmah znalo da su ta ubistva čarobnjačko maslo. Takođe su znali da osuđivani mrzitelj Normalaca živi s druge strane doline, preko puta kuće Ridlovih, mrzitelj Normalaca koji je već jednom utamničen zbog napada na jednog od ubijenih ljudi.

– Stoga je Ministarstvo pozvalo Morfina. Nisu morali da ga ispituju, niti da koriste veritaserum ili legilimenciju. Na licu mesta je priznao ubistvo, odajući detalje koje je samo ubica mogao da zna. Ponosan je, rekao je, što je pobio Normalce, i dodao da je svih tih godina čekao da mu se ukaže prilika. Predao je svoj štapić, za koji je dokazano da je iskorišćen za ubistvo Ridlovih. I bez ikakvog opiranja dopustio je da ga odvedu u Askaban. Jedino što ga je uzrujalo bila je činjenica da je nestao prsten njegovog oca. „Ubiće me što sam ga izgubio“, stalno je iznova ponavljao svojim hapsiocima. „Ubiće me što sam izgubio njegov prsten.“ I to je, očigledno, sve što je od tog trenutka progovarao. Ostatak života proveo je u Askabanu, žaleći za gubitkom poslednjeg preostalog predmeta Mervolodomošovog nasledstva, i sahranjen je pored zatvora zajedno s drugim sirotim dušama koje su preminule unutar njegovih zidina.

– *Znači Voldemort je ukrao Morfinov štapić i upotrebio ga?* – reče Hari uspravivši

se u sedištu.

– Tako je – reče Dambldor. – Nemamo nikakva sećanja koja bi nam to pokazala, ali mislim da je sasvim izvesno šta se odigralo. Voldemor je okamenio svog strica, uzeo njegov štapić, i produžio preko doline do „velike kuće preko puta“. Tu je ubio Normalca koji je napustio njegovu majku vešticu i, pride, svoje normalske babu i dedu, zatirući seme ostatku bezvredne loze Ridlovih, osvetivši se ocu koji ga nikada nije želeo. Zatim se vratio u udžericu Ispijenih, izveo složenu magijsku čin kojom se usađuju lažna sećanja u um svog strica, položio Morfinov štap kraj njegovog onesvešćenog vlasnika, ukrao drevni prsten koji je ovaj nosio i otišao.

– A Morfin nikada nije shvatio da nije to učinio?

– Nikada – reče Dambldor. – Dao je, kao što rekoh, puno i hvalisavo priznanje.

– Ali sve vreme je imao ovo pravo sećanje na njega!

– Da, ali bila mi je potrebna sva moja veština Legilemense da ga izmamim iz njega – reče Dambldor. – A i što bi iko hteo dublje da zađe u Morfinov um kada je ovaj već priznao zločin? Međutim, uspeo sam da posetim Morfina tokom poslednjih nedelja njegovog života, onda kada sam već pokušavao da otkrijem o Voldemorovoj prošlosti što više mogu. Izvukao sam ovo sećanje uz velike poteškoće. Kada sam video šta sadrži, pokušao sam da ga iskoristim ne bih li sredio da Morfina puste iz Askabana. Međutim, Morfin je umro pre nego što je Ministarstvo donelo odluku.

– Ali kako Ministarstvo nije shvatilo da je Voldemor sve to podmetnuo Morfinu? – upita Hari ljutito. – Tada je bio maloletan, zar ne? Mislio sam da mogu da otkriju maloletničku magiju!

– Sasvim si u pravu... mogu da otkriju magiju, ali ne i počinioca: setićeš se da je tebe Ministarstvo okrivilo za Lebdeću čin koju je zapravo izveo...

– Dobi – zareža Hari. Ta nepravda još ga je izjedala. – Znači, ako ste maloletni a izvodite magiju u kući odrasle veštice ili čarobnjaka, Ministarstvo neće znati?

– Svakako neće biti u stanju da razluči ko je izveo magiju – reče Dambldor nasmešivši se kad vide izraz silne ogorčenosti na Harijevom licu. – Pouzdaju se u roditelje veštica i čarobnjaka da privole svoje potomke na poslušnost u vlastitoj kući.

– Pa to su gluposti – obrecnu se Hari. – Vidite šta se ovde dogodilo, vidite šta je bilo s Morfinom!

– Slažem se – reče Dambldor. – Šta god Morfin bio, nije zaslužio da umre na taj način, okrivljen za ubistva koja nije počinio. Ali već je kasno, a želim da vidiš još jedno prisećanje pre no što se rastanemo...

Dambldor iz unutrašnjeg džepa izvadi još jednu kristalnu bočicu i Hari ponovo zaneme, setivši se da je Dambldor rekao da je to najvažnija koju je dotad prikupio. Hari primeti da sadržaj s teškoćom ulazi u Sito-za-misli, kao da se neznatno zgrušao; da li su sećanja isparila?

– Ovo neće dugo potrajati – reče Dambldor, kad je napokon ispraznio bočicu. – Vraćićemo se za tili čas. A sad ponovo u Sito-za-misli...

I Hari ponovo propade kroz srebrnu površinu, ovoga puta sletevši tačno ispred čoveka koga je odmah prepoznao.

Beše to mnogo mlađi Horacije Pužorog. Hari se toliko navikao da ga gleda ćelavog da je prizor Pužoroga s gustom, sjajnom kosom boje slame nalazio prilično uznemirujućim. Izgledao je kao da je pokrio glavu slamom, iako je na temenu već imao ćelu veličine galeona. Njegovi brkovi, manje bujni no što su to bili ovih dana, behu ričkastoplavi. Još uvek nije bio zdepast kao Pužorog kojeg je Hari poznao, iako su mu zlatni dugmići na bogato izvezenom prsluku bili pod znatnim pritiskom. Njegova mala stopala odmarala su se na somotskom jastučiću, a on se zavalio u udobnu fotelju s naslonima za ruke, držeći u jednoj ruci čašicu vina a drugom preturajući po kutiji ušćerenog ananasa.

Kad se Dambldor pojavi kraj njega, Hari se osvrnu i vide da stoje u Pužorogovoj kancelariji. Šest mladića sedelo je oko Pužoroga, svi na sedištima tvrđim ili nižim od njegovog, svi u dubokom pubertetu. Hari smesta prepozna Ridla. Njegovo lice bilo je najlepše, i bio je najopušteniji od svih dečaka. Desna ruka mu je nehajno ležala na naslonu stolice. Uz trzaj, Hari primeti da on nosi Mervolodomosov zlatnocrni prsten. Već je bio ubio svog oca.

– Gospodine, je li istina da profesorka Veselomisla ide u penziju? – upita Ridl.

– Tome, Tome, i kad bih znao, ne bih mogao da ti kažem – reče Pužorog, mašući prekorno prstom prekrivenim šćerom ka Ridlu, mada je neznatno pokvario utisak time što mu je namignuo. – Moram priznati da bih voleo da znam odakle dobijaš obaveštenja, momće. Znaš mnogo više nego polovina osoblja, vala.

Ridl se nasmeši, a ostali dečaci prasnuše u smeh i zadivljeno ga pogledaše.

– Uz tvoju neverovatnu sposobnost da znaš stvari koje ne bi smeo, i uz tvoje pažljivo laskanje ljudima od važnosti... uzgred, hvala ti na ananasu, potpuno si u pravu, to mi je omiljeni...

Dok su se dečaci kikotali, desi se nešto veoma čudno. Cela soba se ispuni gustom belom maglom, tako da Hari nije video ništa izuzev lica Dambldora, koji stajaše tik kraj njega. Zatim se kroz maglu prolomi Pužorogov glas, neprirodno glasan: – ... *loše ćeš završiti, momće, upamti moje reči.*

Magla se naglo raščisti, kao što se i pojavila, a ipak se niko nije obazirao na nju, niti je iko pokazivao da se nešto neobično dogodilo. Unezveren, Hari se osvrnu oko sebe, kad mali zlatan sat koji je stajao na Pužorogovom stolu otkuca jedanaest sati.

– Bože blagi, zar je već toliko? – reče Pužorog. – Bolje da pođete, momci, inače ćemo svi biti u nevolji. Lestrejndž, hoću da završiš sastav do sutra, inače ti sledi kaznena nastava. Isto važi i za tebe, Ejveri.

Pužorog se iskobelja iz fotelje i ponese praznu čašu do stola, dok su dečaci izlazili jedan po jedan. Ridl je, međutim, ostao poslednji. Hari je primetio da namerno odugovlači, želeći da bude sâm u sobi s Pužorogom.

– Požuri, Tome – reče Pužorog okrenuvši se i shvativši da je ovaj još tu. – Ne

želiš da te uhvate izvan kreveta u ovo doba, a još si i asistent...

– Gospodine, želeo sam nešto da vas upitam.

– Onda pitaj, momče, samo pitaj...

– Gospodine, pitao sam se šta znate o... o horkruksima?

A onda se to ponovi: gusta magla ispuni prostoriju, tako da Hari uopšte nije mogao da vidi ni Pužoroga ni Ridla. Samo Damblдора, koji se smireno smeškao kraj njega. A zatim Pužorogov glas ponovo odjeknu, kao i pre.

– *Ne znam ništa o horkruksima, a i da znam, ne bih ti rekao! A sada da si se smesta izgubio odavde i nemoj da te ponovo čujem da ih pominješ!*

– To je to – reče Damblдор smireno stojeći pokraj Harija. – Vreme je da pođemo.

I Harijeva stopala napustiše pod, da bi nekoliko trenutaka kasnije dotakla tepih ispred Damblдорovog stola.

– To je sve što ima? – reče Hari tupo.

Damblдор je rekao da je ovo najznačajnije sećanje od svih, ali Hari nije shvatao šta je to u njemu toliko značajno. Dobro, tu je bila ta magla, a i činjenica da je niko nije primetio beše čudna, ali izuzev toga, izgledalo je da se ništa nije dogodilo, sem što je Ridl postavio pitanje, i nije dobio odgovor.

– Kao što si možda primetio – reče Damblдор, ponovo sedajući za sto – to sećanje je izmenjeno.

– Izmenjeno? – ponovi Hari, i on sedajući.

– Svakako – reče Damblдор – Profesor Pužorog je petljao po sopstvenim sećanjima.

– Ali zašto bi to učinio?

– Zato, rekao bih, što se stidi onoga čega se seća – reče Damblдор. – Pokušao je da prepravi sećanje ne bi li sebe prikazao u što boljem svetlu, izbrisavši delove koje nije želeo da vidim. To je, kao što si sigurno primetio, izvedeno vrlo grubo, što je dobro jer pokazuje da je pravo sećanje još tu, ispod izmena.

– I tako ću ti, po prvi put, zadati domaći zadatak, Hari. Tvoj posao biće da ubediš profesora Pužoroga da ti dâ pravo sećanje, koje će, bez sumnje, biti najvažniji podatak od svih.

Hari se zagleda u njega.

– Ali, gospodine – reče trudeći sa da mu glas odaje poštovanje – ja vam sigurno nisam potreban... mogli biste da upotrebite Legilimenciju... ili veritaserum...

– Profesor Pužorog je izuzetno sposoban čarobnjak koji će očekivati i jedno i drugo – reče Damblдор. – Mnogo je bolji u Oklumenciji od sirotog Morfina Ispijenog, a začudio bih se kada bih otkrio da sa sobom ne nosi protivotrov za veritaserum još otkako sam ga prisilio da mi dâ ovo ruglo od sećanja.

– Ne, mislim da bi bilo glupo pokušavati silom izvući istinu od profesora Pužoroga, i to bi nanelo više štete nego koristi. Ne želim da on napusti Hogvorts. Međutim, i on ima slabosti, kao i svi mi, a ja verujem da si ti jedina osoba koja bi

mogla da probije njegove odbrambene mehanizme. Od velike je važnosti da nabavimo pravo sećanje, Hari... koliko je to važno znaćemo tek kada budemo videli pravu stvar. Stoga, srećno... i laku noć.

Pomalo zatečen ovim naglim otpuštanjem, Hari brzo skoči na noge.

– Laku noć, gospodine.

Dok je zatvarao vrata za sobom, razgovetno je čuo Fineasa Nigelusa kako kaže: – Ne razumem zašto bi dečak to mogao da izvede bolje od tebe, Dambldore.

– Ne bih ni očekivao da razumeš, Finease – odgovori Dambldor, a Foks ispusti još jedan dubok, melodičan krik.

18. Rođendanska iznenađenja

Sledećeg dana Hari je Ronu i Hermioni ispričao kakav mu je zadatak Dambldor poverio, doduše odvojeno jer je Hermiona i dalje odbijala da ostane u Ronovom prisustvu duže nego što je potrebno da bi mu uputila prezriv pogled.

Ron je mislio da Hari neće imati nikakvih problema s Pužorogom.

– On te obožava – reče on za vreme doručka, nonšalantno mašući viljuškom s komadićem prženih jaja. – Neće ti ništa odbiti, je l’ da? Pogotovo ne svom malom Princu napitaka. Samo ga sačekaj posle časa danas po podne i pitaj ga.

Hermiona je, međutim, sumornije gledala na to..

– Mora da je rešen da sakrije šta se zaista dogodilo kad ni Dambldor nije uspeo to da izvuče iz njega – reče ona tihim glasom, dok su stajali u napuštenom, snežnom dvorištu za vreme odmora. – Horkruksi... *horkruksi*... nisam ni čula za njih...

– Nisi?

Hari je bio razočaran; nadao se da će Hermiona moći da mu dâ neki nagoveštaj šta su to horkruksi.

– Mora da je to neka izuzetno napredna Mračna magija, jer zašto bi inače

Voldemort želeo da zna o njima? Mislim da će ti biti teško da dobiješ tu informaciju, Hari, moraćeš da budeš veoma pažljiv kada budeš prišao Pužorogu, smisli neku strategiju...

– Ron misli da bi trebalo da ga sačekam posle časa Napitaka danas po podne...

– A, pa ako Von-Von tako misli, bolje da tako i učiniš – reče ona, odmah se razbesnevi. – Uostalom, kada je Von-Von pogrešio u proceni?

– Hermiona, zar ne možeš...

– *Ne!* – reče ona ljutito, i odjuri ostavivši Harija samog u snegu do članka.

Časovi Napitaka su tih dana bili ionako dovoljno neprijatni, pošto su Hari, Ron i Hermiona morali da dele klupu. Tog dana je Hermiona okrenula svoj kotao na drugu stranu stola kako bi bila bliže Erniju, i ignorisala je i Harija i Rona.

– Šta si joj *ti* učinio? – promrmlja Ron Hariju, posmatrajući Hermionin nadmeni profil.

Ali pre nego što je Hari mogao da mu odgovori, Pužorog je iz prednjeg dela prostorije pozvao na tišinu.

– Smirite se, smirite se, moliću! Brzo, hajde, imamo dosta toga da predemo danas po podne! Golpalotov Treći zakon... ko može da mi kaže...? Gospođica Grejndžer može, naravno!

Hermiona punom brzinom odrecitova: – Golpalotov-Treći-zakon-ističe-da-će-protivotrov-za-mešavinu-otrova-biti-jednak-ili-veći-zbiru-protivotrova-za-svaki-od-zasebnih-sastojaka.

– Tačno tako! – ozari se Pužorog. – Deset poena za Grifindor! A sada, ako uzmemo Golpalotov Treći zakon kao istinit...

Hari je rešio da se pouzda u Pužorogovu reč da je Golpalotov Treći zakon istinit, jer nije razumeo ništa od izrečenog. Čini se da niko osim Hermione nije uspeo da prati ono što je Pužorog sledeće rekao...

– ...što, naravno, znači da, pod pretpostavkom da smo postigli pravilnu identifikaciju sastojaka napitka pomoću Skarpinove Otkri-čini, naš prvenstveni cilj nije relativno jednostavno odabiranje protivotrova za te sastojke same po sebi, već pronalaženje dodatke komponente koja će, gotovo alhemijskim procesom, pretvoriti ove različite elemente...

Ron je sedeo kraj Harija poluotvorenih usta, odsutno žvrljajući po svom novom primerku *Višeg nivoa spravljanja napitaka*. Ron je neprekidno zaboravljao da više ne može da se osloni na Hermioninu pomoć da se izvuče onda kada nije u stanju da shvati šta se zbiva.

– ...i stoga – završi Pužorog – hoću da svako od vas uzme po jednu od ovih bočica s mog stola. Treba pre kraja časa da stvorite protivotrov za otrov koji se nalazi u njima. Srećno, i ne zaboravite na svoje zaštitne rukavice!

Hermiona napusti svoje mesto i već je bila na pola puta do Pužorogovog stola pre nego što je ostatak razreda shvatio da je vreme da se pokrenu, a kada su se Hari, Ron i

Erni vratili za sto, već je sipala sadržaj bočice u kotlić i potpaljivala vatru pod njim.

– Baš šteta što Princ neće moći da ti pomogne oko ovoga, Hari – reče ona veselo dok se uspravljala. – Ovoga puta moraš da razumeš primenu principa. Nema prečica i varanja!

Ozlojeđen, Hari otčepi otrov koji je uzeo s Pužorogovog stola, a koji beše drečeće ružičast, prosu ga u svoj kotlić i zapali vatru ispod njega. Nije imao pojma šta sledeće treba da radi. On se osvrnu ka Ronu, koji je sada stajao tu i izgledao prilično tupavo, pošto je kopirao sve što je Hari dotad uradio.

– Siguran si da Princ nema nikakve savete? – promrmlja Ron Hariju.

Hari izvuče svoj verni primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka* i otvori poglavlje o protivotrovima. Tu je bio Golpalotov Treći zakon, naveden od reči do reči kao što ga je Hermiona izrecitovala, ali nije bilo nijedne prosvetljujuće beleške Prinčevim rukopisom koja bi objasnila šta to znači. Očigledno Princ, baš kao ni Hermiona, nije imao nikakve probleme da ga razume.

– Ništa – reče Hari smrknuo.

Hermiona je sada radosno mahala štapićem iznad svog kazana. Nažalost, nisu mogli da imitiraju čin koju je izvodila jer se sada toliko izveštila u neizgovorenim činima da nije morala da izgovara reči naglas. Erni Makmilan je, međutim, iznad svog kotlića, mrmljao reči – *Specialis revelio!* – koje su zvučale impresivno, te Hari i Ron brže-bolje krenuše da ga imitiraju.

Hariju je trebalo samo pet minuta da shvati kako mu se njegova reputacija najboljeg spravljača napitaka u razredu obrušava na glavu. Pužorog je pun nade provirio u njegov kotlić tokom prvog obilaska tavnice, spreman da usklikne od ushićenja kao što je to inače činio, ali umesto toga se žurno povukao, kašljući, kad ga je preplavio miris pokvarenih jaja. Hermionin izraz lica nije mogao da bude samozadovoljniji; mrzela je što je bila u senci na svakom času Napitaka. Sada je presipala misteriozno razdvojene sastojke u deset različitih kristalnih bočica. Više zato da ne mora da posmatra taj iritirajuć prizor, Hari se nagnu nad knjigu Polukrvnog Princa i okrenu nekoliko stranica nepotrebnom silinom.

I beše tu, naškrabano tik preko dugog spiska protivotrova.

Samo im nabij bezoar niz grlo.

Na trenutak, Hari se zagleda u ove reči. Zar nije jednom, nekada davno, čuo za bezoare? Zar ih nije Snejp pomenuo tokom njegovog prvog časa Napitaka? *Kamen koji se vadi iz stomaka kože i on će vas zaštititi od većine otrova.*

To nije bio odgovor na Golpalotov problem, i da je Snejp još njihov nastavnik, Hari se ne bi usudio da to uradi, ali ovo je bio trenutak koji je zahtevao očajničke mere. On požuri ka plakaru sa sastojcima i stade da kopa po njemu, gurajući u stranu jednorogove robove i zamršeno suvo bilje sve dok nije pronašao, na samom dnu, malenu kartonsku kutiju na kojoj beše naškrabana reč „Bezoari“.

On otvori kutiju baš kada je Pužorog viknuo: – Još samo dva minuta! – Unutra se

nalazilo šest skvrčenih smeđih predmeta, koji su više ličili na sasušene bubrege nego na pravo kamenje. Hari zgrabi jedan, vrati kutiju u plakar i požuri nazad do svog kazana.

– Vreme je... ISTEKLO! – viknu Pužorog srdačno. – Pa, da vidimo šta ste uradili! Blejz... šta imaš za mene?

Pužorog se polako kretao duž prostorije, ispitujući različite protivotrove. Niko nije završio zadatak, iako je Hermiona pokušavala da nabije još nekoliko sastojaka u svoju bočicu pre no što Pužorog stigne do nje. Ron je potpuno odustao, i samo se trudio da ne udiše isparenja truleži koja su dopirala iz njegovog kotlića. Hari je samo stajao i čekao, stežući bezoar u pomalo znojavoju šaci.

Pužorog je došao do njihovog stola na samom kraju. Omirisao je Ernijev napitak, i prešao na Ronov s grimasom na licu. Nije se zadržao kod Ronovog kotlića, već se hitro udaljio suzbijajući nagon za povraćanjem.

– A ti, Hari – reče on. – Šta imaš da mi pokažeš?

Hari ispruži ruku, s bezoarom na dlanu.

Pužorog ga je posmatrao s visine čitavih deset sekundi. Hari se na trenutak zapitao da li će da viče na njega. A zatim on zabaci glavu i grohotom se nasmeja.

– Imaš petlju, momče! – zagrme on uzimajući bezoar i podižući ga da ceo razred može da ga vidi. – O, baš si kao tvoja majka... pa, ne mogu da te krivim... bezoar bi svakako delovao kao protivotrov za sve ove napitke!

Hermiona, znojava u licu i garavog nosa, delovala je mahnito. Njen napola dovršen protivotrov, koji se sastojao od pedeset dva sastojka, uključujući i komad njene sopstvene kose, mirno se krčkao iza Pužoroga, koji je sada imao pred očima samo Harija.

– A ti si se sâm samcijat setio bezoara, je li, Hari? – upita ona kroz stisnute zube.

– To je individualni duh kakav mora da krasí pravog spravljača napitaka! – reče Pužorog veselo, pre nego što je Hari stigao da odgovori. – Baš kao njegova majka, i ona je isto tako intuitivno shvatala napitke, bez sumnje je to nasledio od Lili... da, Hari, da, ako imaš bezoar pri ruci, naravno da će to poslužiti... Mada, budući da ni oni ne deluju protiv svega i da su prilično retki, ipak vredi znati kako smešati protivotrove...

Jedina osoba u prostoriji koja se činila gnevnijom od Hermione beše Melfoj, koji je, Hariju je bilo drago da primeti, po sebi prosuo nešto što je ličilo na mačju povraćku. Međutim, pre nego što su njih dvoje stigli da izraze bes što je Hari proglašen za najboljeg u razredu a da ništa nije uradio, oglasi se zvono.

– Vreme je da se spakujete! – reče Pužorog. – I dodatnih deset poena za Grifindor zbog čiste smelosti!

I dalje se kikoćući, on se odgega nazad do svog stola u prednjem delu tamnice.

Hari je odugovlačio, neverovatno dugo spremajući stvari u svoju torbu. Ni Ron ni Hermiona nisu mu poželeti sreću dok su odlazili. Oboje su delovali razdraženo.

Najzad su Hari i Pužorog ostali jedini u prostoriji.

– Hajde, de, Hari, zakasnićeš na sledeće predavanje – reče Pužorog prijazno, zatvarajući zlatne bravice na svom koferu od zmajeve kože.

– Gospodine – reče Hari, neodoljivo sâm sebi ličeći na Voldemora – želeo sam nešto da vas upitam.

– Onda pitaj, dragi moj dečače, samo pitaj...

– Gospodine, pitao sam se šta znate o... o horkruksima?

Pužorog se sledi. Njegovo okruglo lice kao da je utonulo u sebe. On obliza usne i promuklo progovori: – Šta si to rekao?

– Pitao sam da li znate nešto o horkruksima, gospodine. Vidite...

– Dambldor te je nagovorio na ovo – prošaputa Pužorog.

Glas mu se potpuno izmenio. Više nije bio srdačan, već šokiran, prestrašen. On stade da petlja po džepu svog prsluka i izvuče maramicu, kojom obrisa znojavo čelo.

– Dambldor ti je pokazao ono... ono sećanje – reče Pužorog. – Pa? Da li je?

– Da – reče Hari, odlučivši smesta da je bolje da ne laže.

– Da, naravno – reče Pužorog tiho, još brišući svoje prebledelo lice. – Naravno... pa, ako si video to sećanje, Hari, shvatio si da ja ne znam ništa... *ništa*... – on silovito ponovi reč – o horkruksima.

On zgrabi svoj kofer od zmajeve kože, ugura maramicu nazad u džep i odmaršira ka vratima tavnice.

– Gospodine – reče Hari očajavajući – samo sam mislio da možda ima nečeg više od tog sećanja...

– Jesi li? – reče Pužorog. – Onda si pogrešio, zar ne? **POGREŠIO!**

On zaurla tu poslednju reč i, pre no što je Hari stigao bilo šta da kaže, zalupi vrata tavnice za sobom.

Ni Ron ni Hermiona nisu pokazali saosećanje kada im je Hari ispričao za ovu katastrofu od razgovora. Hermiona je još kiptela od besa zbog načina na koji je Hari opet trijumfovao iako nije uradio zadatak prema propisima. Ron je bio ozlojeđen što Hari nije i njemu tutnuo jedan bezoar.

– Izgledalo bi glupo da smo obojica to uradili! – reče Hari razdražljivo. – Čuj, morao sam da pokušam da ga omekšam kako bih mogao da ga pitam za Voldemora, zar ne? Ma daj, *obuzdaj se* već jednom! – dodade on iznerviran, kada se Ron trgao na pomen tog imena.

Besan zbog svog neuspeha i Ronovog i Hermioninog ponašanja, Hari je narednih nekoliko dana, dureći se, razmišljao šta da radi s Pužorogom. Odlučio je da će ga, barem zasad, pustiti neka misli kako je on, Hari, potpuno zaboravio na horkrukse. Svakako je najbolje da ga uljuljka u lažni osećaj sigurnosti, pre nego što ponovo krene u napad.

Pošto Hari nije nastavio da zapitkuje Pužoroga, majstor napitaka vratio se svom uobičajenom prisnom ophođenju s Harijem. Hari je iščekivao poziv na jednu od

njegovih malih večernjih sedeljki, rešen da ovoga puta prihvati pa makar morao da promeni raspored kvidičkih treninga. Nažalost, nikakav poziv nije stigao do njega. Hari je proverio kod Hermione i Džini: nikakav poziv nisu primile ni one niti bilo ko drugi, koliko im je bilo poznato. Hari nije mogao a da se ne zapita da li to znači da Pužorog nije toliko zaboravan kao što se pravi, nego je prosto odlučio da Hariju ne pruži dodatnu priliku da ga ispituje.

U međuvremenu, Hogvortska biblioteka je po prvi put u životu izneverila Hermionu. Bila je toliko zaprepašćena da je čak zaboravila da treba da bude ljuta na Harija zbog njegove prevare s bezoarom.

– Nisam našla nijedno objašnjenje o tome šta to horkruksi rade! – reče mu ona. – Ni jedno jedino! Gledala sam u zabranjenom odeljku i među *najužasnijim* knjigama, gde ti kažu kako da spravljaš *najgrozomornije* napitke... i ništa! Jedino što sam mogla da pronađem jeste ovo, u uvodu u *Magije najzločanstvenije*... slušaj: „o horkruksu, najopakijem od svih čarobnjačkih izuma, nećemo pričati niti davati uputstva“... Mislim, zašto ga onda uopšte i pominju? – reče ona nestrpljivo, snažno zalupivši staru knjigu, koja ispusti avetinjski jecaj. – Ma, umukni – obrecnu se Hermiona na nju, uguravši je nazad u torbu.

Čim je stigao februar, sneg oko škole se otopio, i zamenila ga je hladna, turobna vlaga. Ljubičastosivi oblaci visili su nisko iznad zamka, a travnjak je bio klizav i blatnjav od ledene kiše koja je neprekidno padala. Zbog toga je prvi čas Prebacivanja za šestake, zakazan za subotu ujutru kako ne bi propustili redovna predavanja, trebalo da se održi u Velikoj sali umesto na školskom travnjaku.

Kada su Hari i Hermiona stigli u salu (Ron je sišao s Lavander), otkrili su da su stolovi nestali. Kiša je šibala po visokim prozorima, a začarana tavanica se mračno kovitlala iznad njih dok su se okupljali ispred profesora: Mek Gonagalove, Snejpa, Flitvika i Mladice, glavešina kuća, i malenog čarobnjaka za kog je Hari pretpostavljao da je instruktor Prebacivanja iz Ministarstva. Bio je čudnovato bezbojan, s providnim trepavicama, svetloplavim svilenkastim pramenovima kose i nestvarnim držanjem, kao da bi ga i najmanji nalet vetra mogao oduvati. Hari se pitao da li su stalna nestajanja i stvaranja nekako umanjila njegovu opipljivost, ili je njegova krhka građa bila idealna za nekoga ko želi da nestaje.

– Dobro jutro – reče čarobnjak iz Ministarstva kada su svi učenici stigli, a glavešine kuća naredile tišinu. – Moje ime je Vilki Dvoskok i ja ću biti vaš od Ministarstva odobren instruktor Prebacivanja tokom narednih dvanaest nedelja. Nadam se da ću za to vreme uspeti da vas pripremim za ispit iz Prebacivanja...

– Melfoje, umukni i obrati pažnju! – zakevta profesorka Mek Gonagal.

Svi se osvrnuše. Melfoj je postao prljavoružičast u licu; delovao je besno dok se udaljavao od Kreba, s kojim se izgleda šapatom svađao. Hari brzo pogleda u Snejpa, koji je takođe delovao iznervirano, iako je Hari podozrevao da je to manje zbog Melfojevog nepristojnog ponašanja, a više zbog činjenice da je Mek Gonagalova

ukorila učenika iz njegove kuće.

– ...a do tada će mnogi od vas već biti spremni da polože ispit – nastavi Dvoskok kao da nije bilo nikakvog prekida.

– Kao što možda znate, obično je nemoguće Prebacivati se na Hogvorts ili s njega. Direktor je skinuo ovu čin na jedan sat, isključivo unutar Velike sale, kako biste mogli da vežbate. Moram da naglasim da nećete biti u stanju da se Prebacite izvan zidova ove sale, i da vam ne bi bilo mudro da to pokušate.

– Želeo bih da se sada razmaknete tako da svako od vas ima metar i po čistog prostora ispred sebe.

Zavlada veliko komešanje i guranje dok su se učenici odvajali, međusobno sudarali, i naređivali jedni drugima da se sklone iz njihovog prostora. Glavešine kuća su se kretale među učenicima, dovodeći ih u prave pozicije i smirujući svađe.

– Hari, kuda si krenuo? – htela je da zna Hermiona.

Ali Hari joj ne odgovori. Brzo se kretao kroz gomilu, pored mesta gde je profesor Flitvik cijukom pokušavao da rasporedi nekoliko rejvenkloovaca, koji su svi želeli da budu napred, pored profesorke Mladice, koja je terala haflpafovce da se postroje u vrstu, sve dok, obišavši oko Ernija Makmilana, nije uspeo da se smesti na samo začelje gomile, direktno iza Melfoja, koji je iskoristio priliku tokom opšte gungule da nastavi svađu s Krebom, koji je stajao na metar i po od njega, delujući prkosno.

– Ne znam koliko će još dugo trajati, u redu? – obrecnu se Melfoj na njega, ne primetivši Harija tik iza sebe. – Trebaće mi više vremena nego što sam mislio.

Kreb zinu da zausti nešto, ali Melfoj kao da je pogodio šta će ovaj reći.

– Slušaj, ne tiče te se šta ja tamo radim, Krebe, ti i Gojlsamo radite šta vam se kaže i čuvajte stražu!

– Ja svojim prijateljima kažem šta smeram kada želim da mi drže stražu – reče Hari, dovoljno glasno da bi ga Melfoj čuo.

Melfoj se okrenu u mestu, rukom se mašivši za štapić, ali baš u taj čas četiri glavešine kuća viknuše: – Tišina! – i ponovo zavlada muk. Melfoj se polako okrenu napred.

– Hvala vam – reče Dvoskok. – A sada...

On mahnu štapićem. Istog trena, ispred svakog učenika stvori se po jedan staromodan drveni obruč.

– Najvažnija stvar koju morate da upamtite kada se prebacujete jesu tri O! – reče Dvoskok. – Odredište, Odlučnost, Osmišljenost!

– Prvi korak: usredsredite misli u potpunosti na željeno *odredište* – reče Dvoskok.

– U ovom slučaju na unutrašnjost vašeg obruča. Molio bih vas da se sada koncentrišete na to odredište.

Svi krišom stadoše da se osvrću kako bi proverili da li i ostali zure u svoje obruče, a zatim brže-bolje učiniše kao što im je rečeno. Hari je piljio u okrugli deo prašnjavog poda oivičenog njegovim obručem i svojski se trudio da ne misli ni na šta

drugo. To se pokazalo nemogućim, pošto nije mogao da obuzda pokušaje da odgonetne šta to Melfoj radi kad mu je potrebna straža.

– Drugi korak – reče Dvoskok – usredsredite svoju *odlučnost* da zauzmete prostor koji ste sebi predstavili! Dopustite da čežnja da uđete u njega dopre iz vašeg uma u svaku česticu vašeg tela!

Hari se krišom osvrnu oko sebe. S njegove leve strane, Erni Makmilan je toliko napregnuto promatrao svoj obruč da mu je lice pocrvenelo. Izgledao je kao da se napinje da izlegne jaje veliko kao Kvafl. Hari priguši smeh i žurno nastavi da pilji u svoj obruč.

– Treći korak – povika Dvoskok – izvešćete tek kada budem dao komandu... okrenite se u mestu, osećajući kako se rasipate u ništavilo, *osmišljeno* se krećući! Na moj znak, jedan...

Hari se ponovo osvrnu oko sebe. Mnogi su bili skroz uznemireni što se od njih tako brzo traži da se Prebace.

– ...dva...

Hari je pokušao ponovo da usmeri misli na svoj obruč; već je zaboravio šta označavaju tri O.

– ...TRI!

Hari se okrenu u mestu, izgubi ravnotežu, i zamalo pade. Nije bio jedini. Cela Sala je u jednom trenutku bila puna teturajuće omladine. Nevil je ljiosnuo pravo na leđa. Erni Makmilan je pak izveo neku vrstu skoka-piruete u svoj obruč, i na trenutak je delovao zadovoljno, dok nije video Dina Tomasa kako mu se gromoglasno smeje.

– Nema veze, nema veze – suvoparno reče Dvoskok, koji kao da nije ni očekivao ništa bolje. – Podesite svoje obruče, moliću, i vratite se na prvobitne položaje...

Drugi pokušaj nije bio ništa bolji od prvog. Treći je bio podjednako loš. Tek posle četvrtog desilo se nešto uzbudljivo. Začuo se užasan bolan krik, i svi se zapanjeno okrenuše i spaziše Suzan Bouns iz Haflpafa kako se klata u svom obruč, dok joj se leva noga i dalje nalazila na metar i po od nje, na mestu odakle je krenula.

Glavešine Kuća se okupiše oko nje. Začu se glasan prasak praćen oblačićem ljubičastog dima, koji je, kada se razišao, otkrio uplakanu Suzan, sada ponovo sjedinjenu sa svojom nogom, ali krajnje užasnutog izgleda.

– Pričvrljenje, iliti odvajanje pojedinih delova tela – reče Vilki Dvoskok bezizražajno – dešava se kada je um nedovoljno *odlučan*. Morate neprekidno biti usredsređeni na svoje *odredište*, i kretati se, bez žurbe, ali *osmišljeno*... ovako.

Dvoskok iskorači, graciozno se okrenu u mestu, ispruženih ruku, i nestade u kovitlacu odore, stvorivši se u zadnjem delu Sale.

– Upamtite tri O – reče on – i pokušajte ponovo... jedan... dva... tri...

Ali sat vremena kasnije, Suzanino pričvrljenje i dalje je bilo najzanimljivija stvar koja se dogodila. Dvoskok nije delovao obeshrabreno. Prikopčavši svoj ogrtač oko vrata, on samo reče: – Do viđenja do sledeće subote, i ne zaboravite: *Odredište*.

Odlučnost. Osmišljenost.

On zamahnu štapićem, učinivši da obruči nestanu i izađe iz Sale u pratnji profesorke Mek Gonagal. Ponovo se prolomi graja dok su svi kretali ka Ulaznoj dvorani.

– Kako si ti prošao? – upita Ron sjurivši se do Harija. – Ja mislim da sam osetio nešto poslednji put kada smo pokušali... neko peckanje u nogama.

– Verovatno su ti previše tesne patike, Von-Vone – reče glas iza njih, i Hermiona ih mimoide sarkastično se cerekajući.

– Ja ništa nisam osetio – reče Hari, ignorišući ovaj prekid. – Ali me sada nije ni briga za to...

– Kako to misliš, nije te briga... zar ne želiš da naučiš da se Prebacuješ? – upita Ron s nevericom.

– Nije mi baš naročito stalo, zaista. Više volim da letim – reče Hari osvrnuvši se preko ramena da vidi gde je Melfoj, ubrzavši čim su ušli u Ulaznu dvoranu. – Čuj, hajde požuri malo, hteo bih nešto da obavim..

Zbunjen, Ron trkom pođe za Harijem nazad do grifindorskog tornja. Privremeno ih je zadržao Pivs, koji je zaglavio vrata na četvrtom spratu i odbijao da propusti bilo koga, sem ukoliko dotični ne zapali sopstvene pantalone, ali Hari i Ron se samo okrenuše i pođoše jednom od svojih oprobanih prečica. U roku od pet minuta uspinjali su se kroz rupu u portretu.

– Hoćeš li mi već jednom reći šta to radimo? – upita Ron pomalo zadihan.

– Tamo gore – reče Hari, i zaždi preko dnevnog boravka, zaputivši se kroz vrata koja su vodila do stepenica za muške spavaonice.

Njihova spavaonica je, kao što se Hari i nadao, bila prazna. On širom otvori svoj kovčeg i poče da kopa po njemu, dok ga je Ron nestrpljivo posmatrao.

– Hari...

– Melfoj koristi Kreba i Gojla kao stražare. Upravo se svađao s Krebom. Želim da znam... aha!

Najzad ga pronade, ispresavijan list naizgled praznog pergamenta, koji odmah zatim ispravi i dotače vrhom svog štapića.

– *Svečano se zaklinjem da smeram neki nestašluk...* ili barem Melfoj smeru.

Istog trena na površini pergamenta pojavi se Banditova mapa. Tu se nalazio detaljan plan svih spratova zamka, a po njemu su se kretale sićušne označene crne tačkice koje su obeležavale stanovnike zamka, sve do jednog.

– Pomozi mi da nađem Melfoja – reče Hari užurbano.

On položi mapu na svoj krevet i on i Ron se nagoše nad nju, tragajući.

– *Evo ga!* – reče Ron, posle minuta. – Nalazi se u sliterinskom dnevnom boravku, vidi... s Parkinsonovom, Zabinijem, Krebom i Gojlom..

Hari pogleda niz mapu, razočaran, ali se odmah pribra.

– E, pa od sada ću da ga držim na oku – reče on odlučno. – A čim ga budem video

kako se negde šunja, dok mu Kreb i Gojl drže stražu, odmah će da proradi stari Nevidljivi ogrtač, pa ću da saznam šta to...

On začuta jer je Nevil upravo ušao u spavaonicu, donoseći sa sobom jak miris spaljene tkanine, i odmah krenuo da pretura po svom kovčegu tražeći nove pantalone.

Uprkos odlučnosti da uhvati Melfoja na delu, Hari tokom narednih nedelja nije imao sreće. Iako je konsultovao mapu što je češće mogao, ponekad čak nepotrebno odlazeći do toaleta između predavanja, ne bi li je pogledao, nijednom nije video Melfoja ni na kakvom sumnjivom mestu. Istini za volju, spazio je Kreba i Gojla kako se sami motaju po zamku češće no inače, ponekad kako samo stoje u napuštenim hodnicima, ali tada Melfoj ne samo da nije bio s njima već ga je bilo potpuno nemoguće pronaći na mapi. To je bilo krajnje misteriozno. Hari se poigravao s mogućnošću da Melfoj zapravo napušta školsko imanje, ali nije mogao da vidi kako bi ovaj to mogao da izvede, ako se uzme u obzir veoma visok nivo obezbeđenja unutar zamka. Mogao je samo da pretpostavi da je prevideo Melfoja među stotinama sićušnih crnih tačaka na mapi. A što se tiče činjenice da su Melfoj, Kreb i Gojl izgleda išli različitim putevima, iako su obično bili nerazdvojni, te stvari se dešavaju kad ljudi postaju stariji... Ron i Hermiona su živi dokaz toga, priseti se tužno Hari.

Februar je ustupio mesto martu bez ikakve promene u vremenu, osim što je pored kiše dunuo i vetar. Na opšte nezadovoljstvo, na svim oglasnim tablama dnevnih boravaka osvanuo je natpis da je sledeći izlet u Hogsmid otkazan. Ron je pobesneo.

– Trebalo je da bude na moj rođendan! – reče on. – Baš sam ga željno iščekivao!

– Mada, nije veliko iznenađenje, zar ne? – reče Hari. – Ne posle onoga što se desilo Kejti.

Ona se još nije vratila iz Sent Munga. Štaviše, u *Dnevnom proroku* je zabeleženo još nekoliko nestanaka, uključujući i nestanak nekoliko rođaka hogvortskih učenika.

– A sad jedino mogu da se radujem nekom glupom času Prebacivanja! – progundā Ron. – Jakog li rođendanskog slavlja...

Posle tri časa, Prebacivanje im se činilo težim no ikad, iako je još nekoliko ljudi uspelo da se Pričvrlji. Vladala je velika nervoza, a postojala je i određena količina zlovolje prema Vilkiju Dvoskoku i njegovim trima O, koja su inspirisala niz nadimaka za njega, od kojih su najpristojniji bili Ogavnodahi i Očajnoglavi.

– Srećan rođendan, Rone – reče Hari kada su ih prvog marta probudili Šejmus i Din bučno odlazeći na doručak. – Evo ti poklon.

On baci paket na Ronov krevet preko puta, gde se ovaj pridruži maloj gomili poklona koje, pretpostavljao je Hari, mora da su dostavili kućni vilenjaci tokom noći.

– Hvala – dremljivo će Ron i, dok je on cepao ukrasni papir, Hari ustade iz kreveta, otvori svoj kovčeg i stade da petlja po njemu tražeći Banditovu mapu, koju bi tu sakrio posle svake upotrebe. Izbacio je polovinu sadržaja kovčega pre no što ju je pronašao, sakrivenu iza savijenih čarapa u kojima je još čuvao bočicu napitka sreće, feliks felicisa.

– Dobro – promrmlja on, noseći je u krevet sa sobom, tiho je potapšavši i promrmljavši: – Svečano se zaklinjem da smeram neki nestašluk – kako ga Nevil, koji je upravo prolazio kraj njegovog kreveta, ne bi čuo.

– Sjajne su, Hari! – reče Ron oduševljeno, mašući novim parom kvidičkih čuvarskih rukavica koje mu je Hari poklonio.

– Nije to ništa – reče Hari rasejano, dok je pomno pretraživao sliterinsku spavaonicu u potrazi za Melfojem. – Hej... ne bih rekao da je u svom krevetu...

Ron mu ne odgovori. Bio je i suviše zauzet otpakivanjem poklona, i tu i tamo ispuštanjem usklika zadovoljstva.

– Zaista dobar ulov ove godine! – objavi on, podigavši težak zlatan sat sa čudnovatim simbolima duž ivice i sićušnim pokretnim zvezdicama umesto kazaljki. – Vidi šta su mi mama i tata kupili? Bokca mu, mislim da ću i iduće godine ponovo da postanem punoletan...

– Kul – promrmlja Hari i ovlaš pogleda u sat pre nego što nastavi pomno da proučava mapu. Gde li je Melfoj? Čini se da nije ni za sliterinskim stolom u Velikoj sali na doručku... nije ni blizu Snejpa, koji je sedeo u svojoj kancelariji... nije bio ni u kupatilima, niti u bolničkom krilu...

– Hoćeš jedan? – promumla Ron pruživši mu kutiju čokoladnih kazančića.

– Ne, hvala – reče Hari podigavši pogled. – Melfoj je opet nestao!

– Nije mogao – reče Ron, trpajući drugi kazančić u usta dok se izvlačio iz kreveta da se obuče. – Hajde, ako ne požuriš, moraćeš da se Prebacuješ na prazan stomak... mada, možda će ti tako biti lakše...

Ron zamišljeno pogleda u kutiju čokoladnih kazančića, a zatim slegnu ramenima i posluži se i trećim slatkišem.

Hari taknu mapu svojim štapićem i promrmlja: – Nestašluk izveden – iako nije bio, i obuče se, napregavši vijuge. Mora da postoji neko objašnjenje za Melfojevo periodično nestajanje, ali on nikako nije mogao da ga se seti. Najbolji način da to otkrije bio bi da ga prati, ali čak i s Nevidljivim ogrtačem ta ideja beše teško izvodljiva; imao je nastavu, treninge kvidiča, domaće zadatke i Prebacivanje. Nije mogao po ceo dan da prati Melfoja po školi a da se njegovo odsustvo ne primeti.

– Spreman? – reče on Ronu.

Već je bio na pola puta do vrata spavaonice kad je shvatio da se Ron nije ni pomerio, već da se naslonio na nogu svog kreveta i zagledao se u kišom isprane prozore čudnovato rastrojenog izraza lica.

– Rone? Doručak.

– Nisam gladan.

Hari se zagleda u njega.

– Mislio sam da si upravo rekao...?

– Pa dobro, poći ću s tobom – uzdahnu Ron – ali neću da jedem.

Hari ga sumnjičavo osmotri.

– Upravo si pojeo pola kutije čokoladnih kazančića, zar ne?
– Nije zbog toga – ponovo uzdahnu Ron. – Ti... ti to ne bi razumeo.
– Pošteno – reče Hari, pomalo zbunjeno, okrenuvši se da otvori vrata.
– Hari! – iznenada će Ron.
– Šta je?
– Hari, ne mogu više da izdržim!
– Šta to ne možeš da izdržiš? – upita Hari, sada se već ozbiljno uznemirivši. Ron je ubledeo i izgledao je kao da će mu pozliti.

– Ne mogu da prestanem da mislim na nju! – reče Ron promuklo.

Hari zinu na njega. Ovo nije očekivao, niti je bio siguran da želi to da čuje. Koliki god da su prijatelji, ako Ron počne Lavander da zove „Lav-Lav“, Hari će morati da povuče crtu.

– Zašto te to sprečava da doručuješ? – upita Hari pokušavajući da unese notu zdravog razuma u razgovor.

– Mislim da ona čak i ne zna da postojim – reče Ron uz očajnički gest.

– Svakako zna da postojiš – reče Hari zbunjeno. – Neprekidno se ljubaka s tobom, zar ne?

Ron zatrepta.

– O kome ti pričaš?

– O kome *ti* pričaš? – upita Hari, sa sve jačom slutnjom da taj razgovor postaje sasvim besmislen.

– O Romildi Vejn – reče Ron nežno, i celo lice mu zasja dok je to izgovarao, kao da ga je pogodio blistav sunčev zrak.

Zurili su jedan u drugoga gotovo čitav minut pre nego što Hari reče: – Ovo je neka šala, je li? Šališ se.

– Mislim... Hari, mislim da je volim – reče Ron prigušenim glasom.

– Dobro – reče Hari prišavši Ronu da bolje osmotri njegove staklaste oči i prebledeo ten. – Dobro... hajde ponovi to još jednom a da se ne nasmeješ.

– Volim je – ponovi Ron bez daha. – Jesi li joj video kosu, sva je crna i svilenkasta... a njene oči? Njene krupne tamne oči? I njene....

– Ovo je zbilja zabavno i sve u tom smislu – reče Hari nestrpljivo – ali šala je gotova, u redu? Batali to.

On se okrenu da izađe. Prešao je dva koraka ka vratima kada ga jak udarac pogodi u desno uvo. Zateturavši se, on se osvrnu. Ronova pesnica bila je uzdignuta, a njegovo lice izobličeno od besa. Spremao se da ga ponovo udari.

Hari je instinktivno reagovao. Istrgao je svoj štapić iz džepa, a čarobne reči mu padoše na pamet bez razmišljanja: *Levikorpus!*

Ron vrisnu kada ga nešto trgnu za petu, opet; bespomoćno je landarao naglavačke, dok mu je odora visila preko glave.

– *Zbog čega si to uradio?* – zagrme Hari.

– Uvredio si je, Hari! Rekao si da je to šala! – povika Ron, koji je polako postajao modar u licu dok mu se krv slivala u glavu.

– Ovo je sumanuto! – reče Hari. – Šta ti bi...?

A zatim vide kutiju koja je stajala otvorena na Ronovom krevetu, i istina ga pogodi silinom jurišajućeg trola.

– Odakle ti ovi čokoladni kazančići?

– To mi je rođendanski poklon! – povika Ron polako se okrećući u vazduhu dok se koprcao da se oslobodi. – Ponudio sam ti jedan, zar ne?

– Sada si ih podigao s poda, jesi li?

– Pali su mi s kreveta, okej? Pusti me!

– Nisu ti pali sa kreveta, bilmezu jedan, zar ne razumeš? Moji su, istresao sam ih iz svog kovčega dok sam tražio mapu. To su čokoladni kazančići koje mi je Romilda poklonila pre Božića, i skroz su natopljeni ljubavnim napitkom!

Ali čini se da je Ron od svega toga registrovao samo jednu reč.

– Romilda? – ponovi on. – Da li si to rekao Romilda? Hari... da li je poznaješ? Možeš li da me upoznaš s njom?

Hari se zagleda u landarajućeg Rona, čije je lice sada bilo puno nade, i suzbi jaku želju da se nasmeje. Deo njega – deo najbliži njegovom pulsirajućem uvetu – bio je prilično voljan da spusti Rona i da ga posmatra kako jurca naokolo sve dok dejstvo ljubavnog napitka ne prođe... ali, s druge strane, oni su neki vajni prijatelji, Ron nije bio pri sebi kada ga je napao, a Hari pomisli da bi zaslužio još jedan udarac ako dopusti Ronu da izjavi svoju večnu ljubav Romildi Vejn.

– Da, upoznaću vas – reče Hari brzo razmislivši. – Sada ću te spustiti, važi?

On pusti Rona da svom silinom padne na pod (uvo ga je prilično bolelo od udarca), ali Ron odmah skoči na noge, kezeći se.

– Biće da je sada u Pužorogovoj kancelariji – reče Hari samouvereno, vodeći ga ka vratima.

– Zašto je tamo? – znatiželjno upita Ron žureći da uhvati korak s njim.

– Ma, ima dodatne časove Napitaka kod njega – reče Hari izmišljajući na licu mesta.

– Možda bih mogao da pitam da i ja idem na te časove s njom? – čežnjivo će Ron.

– Sjajna ideja – reče Hari.

Kraj rupe u portretu čekala je Lavander, komplikacija koju Hari nije predvideo.

– Kasniš, Von-Von! – durila se ona. – Donela sam ti rođendanski...

– Pusti me na miru – reče Ron nestrpljivo – Hari će me upoznati s Romildom Vejn.

I ne rekavši joj ništa drugo, on se progura kroz rupu iza portreta. Hari je pokušao da nabaci izvinjavajuć izraz lica, ali možda je ispalo kao da ga sve to zabavlja budući da je Lavander, kad se Debela Dama zatvorila za njima dvojicom, delovala uvređenija nego ikad.

Hari se pomalo brinuo da je Pužorog možda na doručku, ali je ovaj otvorio svoja vrata čim je Hari prvi put pokucao, odeven u zeleni somotski bademantil u kompletu s noćnom kapicom, krmeljivih očiju.

– Hari – promrmlja on. – Stvarno je rano za posete... subotom imam običaj duže da spavam...

– Profesore, stvarno mi je žao što vas uznemiravam – reče Hari što je tiše moguće, dok je Ron cupkao na vrhovima prstiju pokušavajući da preko Pužoroga vidi unutrašnjost njegove sobe – ali moj prijatelj Ron je greškom progutao ljubavni napitak. Da li biste mogli da mu napravite protivotrov, molim vas? Odveo bih ga do Madam Pomfri, ali ne bismo smeli da imamo ništa iz *Vizlijevskih čarobnjačkih ludorija*, znate... nezgodna pitanja...

– Zar nisi sâm mogao da mu smučkaš lek, Hari, tako vešt spravljač napitaka kao što si ti? – upita Pužorog.

– Ovaj... – reče Hari donekle rastrojen činjenicom da ga Ron sada laktom udara u rebra nastojeći da silom uđe u sobu – pa, nikada nisam spravljao protivotrov za ljubavni napitak, gospodine, a dok ga ja spremim Ron bi mogao da uradi nešto ozbiljno...

Na sreću, Ron je izabrao baš taj trenutak da zavapi: – Ne vidim je, Hari... da li je krije?

– Da li je taj napitak uzet u roku trajanja? – upita Pužorog, sada već odmeravajući Rona s profesionalnim interesovanjem. – Mogu da postanu jači, znaš, što duže stoje.

– To bi mnogo štošta objasnilo – prodakta Hari sad se već rvući s Ronom ne bi li ga sprečio da obori Pužoroga. – Danas mu je rođendan, profesore – dodade on molećivo.

– Oh, pa dobro, uđite onda, uđite – reče Pužorog popustljivo. – Imam sve što mi je neophodno ovde u mojoj torbici, to nije težak protivotrov...

Ron nahrupi kroz vrata u Pužorogovu pregrejanu, prenatrpanu kancelariju, saplete se o tabure za noge s kićankama, povratu ravnotežu zgrabivši Harija za vrat i promrmlja: – Ona ovo nije videla, zar ne?

– Još nije stigla – reče Hari posmatrajući Pužoroga kako otvara svoj komplet za spravljanje napitaka, ubacujući po prstohvat koječega u malenu kristalnu bočicu.

– Dobro je – žustro će Ron. – Kako izgledam?

– Veoma zgodno – reče Pužorog lukavo, dodajući Ronu čašu bistre tečnosti. – A sada popij ovo, to je tonik za živce, da te malo smiri kad ona bude naišla, znaš.

– Sjajno – reče Ron željno, i bučno sruči protivotrov sebi niz grlo.

Hari i Pužorog su ga posmatrali. Na trenutak, Ron im se iskezio. A onda, veoma polako, njegov osmeh se iskrivi i nestade, da bi ga zamenio izraz potpune užasnutosti.

– Vratio si se u normalu, je li? – reče Hari cereći se. Pužorog se zakikota. – Mnogo vam hvala, profesore.

– Ma nema na čemu, nema na čemu – reče Pužorog kada se Ron sručio u obližnju

fotelju, delujući skrhanu. – Nešto za dizanje, to njemu treba – nastavi Pužorog, odjurivši sada do stola krcatog pićem. – Imam krem-pivo, imam vino, imam jednu jedinu flašu ove medovine sazrele u hrastovim burićima... hmhm. Nameravao sam to da poklonim Dambldoru za Božić... pa dobro... – on slegnu ramenima – ...ne može mu nedostajati nešto što nikada nije ni imao! Zašto je ne bismo sada otvorili i proslavili rođendan gospodina Vizlija? Nema ničeg boljeg od dobrog pićenceta da se odagna bol neostvarene ljubavi...

On se ponovo zakikota, a Hari mu se pridruži. Ovo mu je bio prvi put da se našao gotovo sâm s Pužorogom još od njegovog katastrofalnog prvog pokušaja da izvuče pravo sećanje iz njega. Možda, ako bi uspeo da održi Pužoroga u dobrom raspoloženju... možda ako bi popili dovoljno medovine dozrele u hrastovim burićima...

– Eto vam sad – reče Pužorog dodavši Hariju i Ronu po čašu medovine, pre no što je podigao svoju. – Pa, želim ti veoma srećan rođendan, Ralfé...

– ...Rone...

Ali Ron, koji izgleda nije ni slušao zdravicu, već je bio naliio medovinu sebi u usta i progutao je.

U jednom trenu, ne dužem od otkucaja srca, Hari shvati da nešto strašno nije u redu, a Pužorog, čini se, to nije primetio.

– ...i dabogda doživeo još mnogo...

– *Rone!*

Ron ispusti čašu. Napola ustade sa stolice, a zatim se sruči, dok su mu se udovi nekontrolisano trzali. Iz usta mu je izbijala pena, a oči su mu iskočile iz duplja.

– Professore! – zagrme Hari. – Učinite nešto!

Ali Pužorog je izgleda bio paralisan šokom. Ron se trzao i gušio: koža mu je poplavela.

– Šta... ali... – mucao je Pužorog.

Hari preskoči niski stočić i otrča ka Pužorogovom otvorenom kompletu za napitke, vadeći teglice i vreće, dok je užasan zvuk Ronovog klokotavog disanja ispunjavao sobu. A onda ga nađe – skvrčeni kamen nalik bubregu koji mu je Pužorog uzeo na času Napitaka.

On odjuri nazad do Rona, širom mu razjapi vilicu i gurnu mu bezoar u usta. Ron se naglo cimnu, ispusti hropćuć uzdah, a zatim mu se telo umiri i omlitavi.

19. Vilenjačke uhode

– Dakle, sve u svemu, nije baš bio jedan od Ronovih najboljih rođendana? – reče Fred.

Bilo je veče. Bolničko krilo beše tiho, zavese navučene na prozore, a lampe upaljene. Ronov krevet je jedini bio zauzet. Hari, Hermiona i Džini sedeli su oko njega. Proveli su ceo dan čekajući pred duplim vratima, pokušavajući da provire unutra svaki put kada bi neko ušao ili izašao. Tek u osam sati Madam Pomfri ih je pustila da uđu. Fred i Džordž stigli su deset minuta nakon toga.

– Nismo zamišljali da ćemo mu baš ovako predati poklon – reče Džordž sumorno, spustivši veliki upakovan paket na komodu kraj Ronovog kreveta, i sede pored Džini.

– Da, kada smo zamišljali ovu scenu, Ron je u njoj bio pri svesti – reče Fred.

– Bili smo u Hogsmidu, čekali smo da ga iznenadimo... – reče Džordž.

– Bili ste u Hogmsidu – upita Džini podigavši pogled.

– Mislili smo da kupimo Zonkovu radnju – reče Fred smrknuto. – Hogsmidski ogranak, znaš, ali neće nam baš biti od velike koristi ako vam više nije dozvoljeno da vikendom dolazite i kupujete naše stvari... ali nećemo sad o tome.

On privuče stolicu do Harija i pogleda u Ronovo blede lice.

– Kako se to dogodilo, Hari?

Hari im prepriča priču koju je do tada, činilo mu se, ponovio već stotinu puta i Dambldoru, i Mek Gonagalovoj, i Madam Pomfri, i Hermioni, i Džini.

– ...a onda sam mu nabio bezoar u grlo i disanje mu je postalo malo lakše, Pužorog je otrčao da dovede pomoć, pojavile su se Mek Gonagalova i Madam Pomfri, pa su dovele Rona ovamo. Kažu da će biti dobro. Madam Pomfri je rekla da će morati da ostane ovde nekih nedelju dana... moraće stalno da uzima esenciju rutvice...

– Majku mu, sreća da si se setio bezoara – reče Džordž tihim glasom.

– Sva sreća te je bio jedan u sobi – reče Hari, koji bi se svaki put sledio na pomisao šta bi se dogodilo da nije mogao da se dokopa tog kamenčića.

Hermiona gotovo nečujno šmrknu. Ceo dan je bila izuzetno tiha. Otkako je dojurila do Harija ispred bolničkog krila, bela u licu, zahtevajući da sazna šta se dogodilo, gotovo da nije učestvovala u Harijevom i Džininom opsesivnom razgovoru o tome kako je to Ron otrovan, već je samo stajala kraj njih, stisnutih zuba i prestrašenog izraza, sve dok im najzad nisu dopustili da ga vide.

– Da li mama i tata znaju? – upita Fred Džini.

– Već su ga videli, stigli su ovde pre sat vremena... sada su u Dambldorovoj kancelariji, ali će se uskoro vratiti...

Svi učutaše, posmatrajući neko vreme Rona kako nešto mumla u snu.

– Znači otrov je bio u piću? – upita Fred tiho.

– Da – smesta će Hari. Nije mogao da misli ni na šta drugo, te mu je bilo drago što ima priliku da ponovo počne da priča o tome. – Pužorog ga je sipao...

– Da li je mogao da sipa nešto Ronu u čašu a da ti ne vidiš?

– Verovatno – reče Hari – ali zašto bi Pužorog želeo da otruje Rona?

– Pojma nemam – reče Fred mršteći se. – Ne misliš da je mogao greškom da pomeša čaše? Da je nameravao tebe da otruje?

– Zašto bi Pužorog hteo da otruje Harija? – upita Džini.

– Pojma nemam – reče Fred – ali sigurno postoji mnogo ljudi koji bi želeli da otruju Harija, zar ne? „Izabranog“, i tome slično?

– Znači misliš da je Pužorog u stvari Smrtožder? – upita Džini.

– Sve je moguće – reče Fred mračno.

– Možda je pod Kontrolišućom kletvom – reče Džordž.

– Ili je možda nevin – reče Džini. – Otrovi je mogao da bude u flaši, u kom slučaju je verovatno bio namenjen Pužorogu lično.

– Ko bi želeo da ubije Pužoroga?

– Dambldor misli da je Voldemor želeo da Pužorog bude na njegovoj strani – reče Hari. – Pužorog se godinu dana krio, pre no što je došao na Hogvorts. A... – on se seti sećanja koje Dambldor još nije uspeo da izvuče iz Pužoroga – ...a možda Voldemor želi da ga smakne, možda misli da bi Pužorog mogao biti od koristi Dambldoru.

– Ali rekao si da je Pužorog nameravao da tu flašu pokloni Dambldoru za Božić – podseti ga Džini. – Tako da je trovač vrlo verovatno nameravao da otruje Dambldora.

– Onda trovač nije dobro poznavao Pužoroga – reče Hermiona progovorivši prvi put posle nekoliko sati, zvučeći kao da je gadno nazebla. – Svako ko poznaje Pužoroga znao bi da postoji velika šansa da on nešto tako ukusno zadrži za sebe.

– Er-me-ona – neočekivano zagrakta Ron između njih.

Svi začutaše, pažljivo ga posmatrajući, ali pošto je nekoliko trenutaka nerazgovetno mrmljao, on samo zahrka.

Vrata spavaonice se širom otvoriše, na šta svi poskočiše: Hagrid je krupnim koracima hitao ka njima, kose mokre od kiše, dok je za njim lepršao njegov kaput od medveđeg krzna, sa samostrelom u ruci, ostavljajući svuda po podu blatnjave otiske veličine delfina.

– Celi dan sam bijo u šumi! – prodahta on. – Aragogu je sve gore, iš'o sam da mu čitam... nisam stig'o da večeram sve do sada, a ondak mi je profesorka Mladica kaz'la za Rona! Kako mu je?

– Nije loše – reče Hari. – Kažu da će biti dobro.

– Ne može više od šest posetilaca odjednom! – reče Madam Pomfri izjurivši iz svoje kancelarije.

– S Hagridom nas je tačno šest – naglasi joj Džordž.

– Oh... da... – reče Madam Pomfri, koja je izgleda računala Hagrida kao više osoba, zbog njegovog ogromnog rasta. Da bi prikrila zbunjenost, ona jurnu da svojim štapićem počisti blatnjave tragove njegovih stopala.

– Ne mog' da poverujem – reče Hagrid promuklo, odmahujući svojom velikom čupavom glavom dok je zurio dole u Rona. – Prosto ne mog' da poverujem... vidi ga kak' tu leži... ko bi 'teo da gi povredi, a?

– Upravo smo raspravljali o tome – reče Hari. – Ne znamo.

– Možda neki š'o ima neš'o protiv grifindorskog kvidičkog tima, je l'? – reče Hagrid zabrinuto. – Prvo Kejt, a sada i Ron...

– Ne mogu da zamislim da bi iko pokušao da likvidira ceo kvidički tim – reče Džordž.

– Drvce bi možda smaknuo sliterince da je znao da može da se izvuče nekažnjeno – reče Fred iskreno.

– Pa, ja ne mislim da je u pitanju kvidič, ali mislim da postoji veza između napada – reče Hermiona tiho.

– Odakle ti sad pa to? – upita Fred.

– Pa, prvo, trebalo je da oba budu fatalna, a nisu, iako je tako ispalo zahvaljujući čistoj sreći. A drugo, čini se da ni otrov ni ogrlica nisu došli do osobe koju je trebalo da ubiju. Naravno – dodade ona smrknuto – to čini osobu koja stoji iza ovoga na neki način još opasnijom, jer izgleda da joj nije bitno koliko ljudi će da strada pre nego što zaista dođe do svoje žrtve.

Pre no što je iko mogao da odgovori na ovu zloslutnu izjavu, vrata spavaonice se opet otvoriše i gospodin i gospođa Vizli požuriše kroz bolničko odeljenje. Prilikom svoje poslednje posete bolničkom krilu, samo su se zadovoljili vestima da će se Ron potpuno oporaviti: sada gospođa Vizli zgrabi Harija i privi ga u čvrst zagrljaj.

– Dambldor nam je rekao kako si ga spasao bezoarom – zajeca ona. – O, Hari, šta da ti kažemo? Spasao si Džini... spasao si Artura... sada si spasao Rona...

– Nemojte... nisam... – promrmlja Hari s nelagodom.

– Pa, kad malo bolje razmislim, zbilja mi se čini da polovina naše porodice tebi duguje svoj život – reče gospodin Vizli stegnutim glasom. – Jedino što mogu da kažem jeste da je dan kada je Ron odlučio da sedne u tvoj kupe u *Hogvorts ekspresu* bio zbilja srećan dan za Vizlijeve, Hari.

Hari nije mogao da smisli nikakav odgovor na to, i gotovo mu je bilo drago kada ih je Madam Pomfri ponovo podsetila da je dozvoljeno samo šest posetilaca oko Ronovog kreveta. On i Hermiona odmah se digoše da izađu, a Hagrid odluči da pođe s njima, ostavivši Rona s njegovom porodicom.

– Užas živi – režao je Hagrid sebi u bradu dok su njih troje išli nazad hodnikom prema mermernom stepeništu. – Sve te nove osigurancije, a mališani i dalje stradaju... Dambldor se živ poj'o od brige... ne kazuje mnogo, al' ja vidim...

– Da li on ima neku ideju, Hagride? – očajnički upita Hermiona.

– Pretpostavljam da imade na stotine ideja, sas mozgom kak' je njegov – reče Hagrid odano. – Al' ne znade ko je posl'o onu ogrlicu ni ko je sip'o otrov u ono vino, il' bi gi već uhvatijo, je l' da? Mene brine – reče Hagrid, utišavši glas i osvrnuvši se preko ramena (Hari pak proveri tavanicu za slučaj da je Pivs u blizini) – kol'ko dugo Hogvorts može da ostane otvoren ak' ovdje napadaju decu. Opet ista priča k'o sas Dvoranom tajni, je l' da? Biće panike, roditelji će opet da odvođe decu iz škole, i dok trepneš, Nadzorni odbor...

Hagrid začuta dok je duh dugokose žene spokojno prolebdeo kraj njih, a zatim nastavi promuklim šapatom – ...Nadzorni odbor škole će da priča o trajnom ukidanju.

– Neće valjda? – upita Hermiona, delujuć zabrinuto.

– Moraš to da glediš iz nji'ovog ugla – reče Hagrid utučeno. – Mislim oduvek je postoj'o rizik kad se dete slalo na Hogvorts, je l' da? Kad imate stotine maloletnih čarobnjaka skučenih na jednom mestu, ondak očekujete i nezgode, zar ne, al' pokušaj ubistva, to je već drugo. Nije ni čudo š'o je Dambldor ljut na Sn...

Hagrid u sekundi začuta, a na ono malo lica što je provirivalo iz njegove umršene crne brade pojavi se poznati izraz krivice.

– Šta? – brzo će Hari. – Dambldor je ljut na Snejpa?

– Nisam to rek'o – reče Hagrid, iako ga je u potpunosti odao uspaničen pogled. – Vid' kol'ko je sati, maltene ponoć, moram da...

– Hagride, zašto je Dambldor ljut na Snejpa? – glasno upita Hari.

– Psssssst! – reče Hagrid, delujuć istovremeno i nervozno i ljutito. – Nemo' da

višeš tak'e stvari, Hari, je l' hoćeš da izgubim pos'o? Mada, nije da te je briga, je l' da, ne sad kad si dig'o ruke od Brige o magij...

– Ne pokušavaj da mi nabijaš osećaj krivice, neće ti uspeti! – reče Hari žustro. – Šta je Snejp uradio?

– Pojma nemam, Hari, uopšte nisam ni treb'o da čujem! Ja... pa, vrać'o sam se iz Šume jedne večeri i čuo ih kak' se razgovaraju... pa dobro, svađaju. Nisam 'teo da privlačim pažnju na sebe, te sam se sakrijo i trudijo da ne slušam, al' beše to... pa, žestoka rasprava, te je nije bilo lako ignorisat'.

– Dakle? – podsticao ga je Hari, dok je Hagrid nervozno cupkao na svojim ogromnim stopalima.

– Daklem... samo sam čuo Snejpa kak' kaže da Damblodor previše toga uzima zdravo za gotovo i da možda on... Snejp... neće više to da radi...

– Šta to?

– Pojma nemam, Hari, zvučalo je k'o da se Snejp osećao premoren, niš' drugo... svejedno, Damblodor mu je odma' rek'o da se već složijo da će to da uradi, i da je to to. Bijo je veoma strog prema njemu. A ondak je bilo i neš'o o tome kak' Snejp treba da sprovede istragu u svojoj kući, u Sliterinu. Pa, tu nema ničeg čudnog! – dodade Hagrid žurno kada se Hari i Hermiona značajno pogledaše. – Sve glavešine kuća su zamoljene da istraže celu rabotu oko one ogrlice...

– Da, ali Damblodor se nije svađao s ostalim glavešinama, zar ne? – reče Hari.

– Čuj – Hagrid stade nervozno da uvija samostrel svojim ručerdama. Začu se glasan zvuk krckanja drveta, i on puče na dva dela – znam š'a ti misliš o Snejpu, Hari, i ne želim da u ovome tražiš neš'o čeg' tu nema.

– Pazite – reče Hermiona hitro.

Oni se okrenuše taman na vreme da spaze senku Argusa Filča kako se pomalja na zidu iza njih, pre no što i on sâm ne iskrсну iza ćoška, pogrbljen, drhtavih vilica.

– Oho! – prodahla on. – Tako kasno van kreveta, ima da vam sledi kazna!

– Ne, neće, Filče – reče Hagrid kratko i jasno. – Oni su sa mnom, je l' da?

– A kakve to veze ima? – upita Filč mrzovoljno.

– Ja sam ti nastavnik, k'vrugu, zar ne, ti šunjava Porugo! – reče Hagrid odmah se ražestivši.

Začu se gadno siktanje dok se Filč nadimao od besa. Stigla je i Gospođa Noris, neprimetno, i sada se vijugavo obmotavala oko Filčovih koščatih članaka.

– Brišite – reče Hagrid krajičkom usana.

Hari nije čekao da mu se dvaput kaže. I on i Hermiona odjuriše kad Hagrid i Filč povisiše glasove, koji su odjekivali za njima dok su trčali. Blizu skretanja za grifindorski toranj prošli su kraj Pivsa, ali je on veselo hitao ka izvoru vike, kikoćući se i pevujeći:

Gde je muka i nevolja

S Pivsijem je dvaput bolja!

Debela Dama je dremala i nije joj bilo po volji što je bude, ali se mrzovoljno otvorila i dopustila im da se uzveru u, na svu sreću, miran i prazan dnevni boravak. Izgledalo je da se još nije saznalo za Rona. Hariju je laknulo, jer su ga tog dana već dovoljno ispitivali. Hermiona mu požele laku noć i zaputi se ka ženskim spavaonicama. Hari je, međutim, ostao iza nje da sedi kraj kamina, posmatrajući umirući žar.

Znači, Damblodor se svađao sa Snejpom. Uprkos svemu što je rekao Hariju, uprkos svom insistiranju da u potpunosti veruje Snejpu, izgubio je živce s njim... nije mu se činilo da se Snejp dovoljno trudi da ispituje sliterince.. ili, možda, jednog jedinog sliterinca: Melfoja?

Da li se Damblodor pretvarao da nema ničeg u Harijevim sumnjama zato što nije želeo da Hari uradi nešto nepromišljeno, da uzme stvari u svoje ruke? To mu se činilo verovatnim. Možda čak Damblodor nije želeo da Hariju išta odvrća misli od njihovih časova, ili izvlačenja onog sećanja iz Pužoroga. Možda Damblodor misli da ne treba da poverava sumnje o svom osoblju šesnaestogodišnjacima...

– Tu li si, Poteru!

Hari od šoka skoči na noge, izvadiвши štapić na gotovs. Bio je potpuno ubeđen da je dnevni boravak prazan. Nije bio spreman za ogromnu priliku koja se iznenada pridigla iz udaljene stolice. Pogleda izbliza i vide da je to Kormak Maklagen.

– Čekao sam da se vratiš – reče Maklagen ne obazirući se na Harijev isukani štapić. – Mora da sam zaspao. Čuj, video sam danas kako odvođe Vizlija u bolničko krilo. Nije izgledao kao da će biti sposoban za utakmicu iduće nedelje.

Hariju je trebalo nekoliko trenutaka da shvati o čemu Maklagen govori.

– A... da... kvidič – reče on, vraćajući štapić pod kaiš farmerki i umorno provuče ruku kroz kosu. – Aha... možda neće moći da igra.

– Pa, onda ću ja igrati Čuvara, zar ne? – reče Maklagen.

– Aha – reče Hari. – Da, pretpostavljam..

Nije mogao da smisli nikakav argument protiv toga; uostalom, Maklagen je zaista bio drugi najbolji igrač na testiranju.

– Izvrsno – reče Maklagen zadovoljnim glasom. – Pa onda, kad je trening?

– Šta? O... biće jedan sutra uveče.

– Dobro. Slušaj, Poteru, trebalo bi pre toga da porazgovaramo. Imam neke ideje o strategiji koje bi ti možda bile korisne.

– Dobro – reče Hari ne preterano oduševljeno. – Pa, reći ćeš mi sutra onda. Sada sam prilično umoran... vidimo se...

Vesti da je Ron otrovan brzo su se proširile sledećeg dana, ali nisu izazvale takvu senzaciju kao što je to bio slučaj s napadom na Kejti. Ljudi su mislili da je možda u pitanju nesrećan slučaj, budući da je u tom trenutku bio u odajama majstora Napitaka,

a pošto mu je odmah dat protivotrov, nije bilo neke veće štete. Zapravo, grifindorce je mnogo više interesovala predstojeća utakmica protiv Haflpafa, jer su mnogi od njih želeli da vide kako Zaharije Smit, koji je igrao Goniča za haflpafski tim, dobija zasluženu kaznu za svoje komentarisanje tokom prvog meča protiv Sliterina.

Hari, međutim, nikada nije bio manje zainteresovan za kvidič. Postajao je sve više opsednut Drakom Melfojem. I dalje proveravajući Banditovu mapu kad god bi mu se ukazala prilika, ponekad bi skretao sa svog puta do mesta na kojima bi Melfoj u tom trenutku bio, ali nije ga uhvatio kako radi bilo šta neuobičajeno. A ipak je još bilo tih neobjašnjivih trenutaka kada bi Melfoj prosto nestao s mape...

Ali Hari nije imao mnogo vremena da razmatra problem, uz kvidičke treninge, domaće zadatke i činjenicu da su ga sada Kormak Maklagen i Lavander Braun proganjali kud god bi pošao.

Nije mogao da odluči ko je od njih dvoje dosadniji. Maklagen je stalno nagoveštavao kako bi bio bolji stalni Čuvar u timu od Rona, i da će Hari sada, kada ga bude video kako igra, to sigurno shvatiti. Takođe je bio vrlo voljan da kritikuje ostale igrače i da Hariju daje detaljne šeme treninga, tako da je Hari u više navrata morao da ga podseti ko je kapiten.

U međuvremenu, Lavander se neprekidno vrzmala oko Harija ne bi li pričala o Ronu, što je Hariju bilo gotovo napornije od Maklagenovih pridika o kvidiču. Lavander je prvo bila veoma ozlojeđena što joj niko nije rekao da je Ron u bolničkom krilu: – Mislim, ja sam mu *devojka!* – ali je onda, nažalost, odlučila da oprostí Hariju tu zaboravnost, i bila je rada da detaljno ćaska s njim o Ronovim osećanjima, što je bilo krajnje neprijatno iskustvo, koje bi Hari najradije zaboravio.

– Čuj, zašto ne popričaš s Ronom o svemu tome? – upita Hari nakon izuzetno iscrpnog Lavanderinog ispitivanja koje je obuhvatilo sve, od detaljnog ponavljanja šta je Ron rekao o njenoj novoj odori, pa do toga misli li Hari da Ron svoju vezu s Lavander smatra „ozbiljnom“.

– Pa, ja bih, ali on uvek spava kad odem da ga posetim! – reče Lavander zabrinuto.

– A je li? – reče Hari iznenađeno, jer bi on svaki put kada bi otišao do bolničkog krila zatekao Rona posve budnog, krajnje zainteresovanog za vesti o Dambldorovoj i Snejpovoj svađi, i veoma spremnog da što više ogovara Maklagena.

– Da li ga Hermiona Grejndžer još posećuje? – Lavander je iznenada htela da zna.

– Da, rekao bih. Pa, prijatelji su, zar ne? – reče Hari s nelagodom.

– Prijatelji, nemoj da me zasmehavaš – reče Lavander prezrivo. – Nedeljama nije pričala s njim kad je počeo da se zabavlja sa mnom! Ali pretpostavljam da želi da se pomiri s njim, sad kad je postao *interesantan*...

– Zar trovanje smatraš interesantnim? – upita Hari. – Svejedno... izvini, moram da idem... eno ga Maklagen, dolazi da popričamo o kvidiču – žurno će Hari, i postrance izjuri kroz vrata, priljubivši se uza zid, a zatim otrča prečicom do učionice za Napitke,

gde ni Lavander ni Maklagen neće moći da ga prate.

Na dan kvidičkog meča protiv Haflpafa, Hari ujutro skoknu do bolničkog krila pre no što će se zaputiti na teren. Ron je bio veoma uzrujan. Madam Pomfri mu nije dala da ide da gleda utakmicu misleći da će se previše uzбудiti.

– I, kako vam ide s Maklagenom? – upita on Harija nervozno, očigledno zaboravljajući da ga je već dvaput pitao to isto.

– Rekao sam ti – strpljivo mu uzvрати Hari. – Mogao bi da bude igrač svetske klase, ali ja ne bih želeo da ga zadržim. Neprekidno svima govori šta da rade, misli da bi mogao da igra sve pozicije bolje od nas ostalih. Jedva čekam da ga se ratosiljam. A kad smo već kod ratosiljanja ljudi – dodade Hari, pridižući se i uzimajući svoju *Vatrenu strelu* – hoćeš li prestati da se pretvaraš da spavaš kada ti Lavander dođe u posetu? Počela je mene da dovodi do ludila.

– O – reče Ron snebivljivo. – Dobro. Važi.

– Ako ne želiš više da izlaziš s njom, prosto joj to kaži – reče Hari.

– Da... pa... nije baš tako lako, zar ne? – reče Ron. On začuta. – Hoće li Hermiona svratiti pre utakmice? – upita on nehajno.

– Ne, već je sišla do terena sa Džini.

– O – reče Ron, delujući poprilično smrknuto. – Dobro. Pa, srećno. Nadam se da ćeš razbucati Maklag... hoću reći Smita.

– Pokušaću – reče Hari prebacivši metlu preko ramena. – Vidimo se posle utakmice.

On požuri niz puste hodnike. Cela škola je bila napolju, ili načičkana po tribinama, ili na putu do stadiona. Dok je prolazio gledao je kroz prozore, pokušavajući da odmeri koliki će im biti otpor vetra, kad ga neki zvuk ispred njega natera da podigne pogled i on spazi Melfoja kako ide ka njemu, u pratnji dve devojčice, koje su izgledale nadureno i uvređeno.

Melfoj zastade kada je spazio Harija, a zatim se kratko nasmeja bez trunke humora, i nastavi da hoda.

– Gde si krenuo? – hteo je Hari da zna.

– Da, pazi da ti ne kažem kad te se toliko tiče, Poteru – kezio se Melfoj. – Bolje ti je da požuriš, biće da već čekaju Izabranog kapitena... Dečaka Koji Je Poentirao... kako god da te zovu ovih dana.

Jedna od devojčica se i nevoljno zakikota. Hari se zagleda u nju i ona porumene. Melfoj se progura pored Harija, a devojčica i njena prijateljica otkaskaše za njim, skrenuše za ugao i nestadoše s vidika.

Hari je stajao u mestu kao ukopan i posmatrao ih kako nestaju. Ovo ga je razbesnelo. Već samo što nije zakasnio na utakmicu, a eto Melfoja, šunja se nekud dok je ostatak škole odsutan: Harijeva dotad najbolja šansa da otkrije šta Melfoj smeru. Neme sekunde su proticale, a Hari je ukočen stajao tu gde je, zureći u mesto gde je Melfoj nestao...

– Gde si bio? – bila je ljubopitljiva Džini kada je Hari utrčao u svlačionicu. Ceo tim je već bio presvučen i spreman. Kut i Piks, Jurišnici, nervozno su lupkali svojim palicama o noge.

– Sreo sam Melfoja – reče joj Hari tiho dok je oblačio skerletnu odoru preko glave.

– Pa?

– Pa sam želeo da znam zašto je on tamo u zamku s nekoliko klinki dok su svi ostali ovde...

– Zar je to sada važno?

– Pa, čini se da neću otkriti, zar ne? – reče Hari zgrabivši *Vatrenu strelu* i namestivši naočare. – Hajdemo, onda!

I ne rekavši ništa više, on odmaršira na teren, u susret zaglušujućim poklicima i zvižducima. Nije bilo mnogo vetra. Oblaci su bili mestimični, a tu i tamo probio bi se pokoji zaslepljujuć blesak jarkog sunca.

– Zeznuti uslovi! – reče Maklagen ostatku tima pripremajući ih. – Kut, Piks, moraćete da letite iz pravca sunca, da vas ne vide kako im prilazite...

– Ja sam kapiten, Maklagene, prestani da im daješ uputstva – reče Hari ljutito. – Samo idi do gol-stativa!

Kada je Maklagen otišao, Hari se okrenu Kutu i Piksu.

– I *zaista* se potrudite da letite iz pravca sunca – reče im on i protiv svoje volje.

Rukovao se s haflpafskim kapitenom, a onda, na zvižduk Madam Bučkuriš, odrazi se od tla i vinu se u vazduh, iznad ostatka tima, šarajući po terenu u potrazi za Skrivalicom. Kad bi uspeo ranije da je uhvati, možda bi imao prilike da se vrati u zamak, zgrabi Banditovu mapu, i otkrije šta to Melfoj radi...

– I to je Smit iz Haflpafa s Kvaflom – odjekivao je sanjivi glas preko terena. – Naravno, on je prošli put komentarisao, pa je Džini Vizli naletela u njega, a mislim da je to najverovatnije bilo namerno... tako je izgledalo. Smit je bio prilično grub prema Grifindoru, što je, verujem, zažalio sada kada igra protiv njih... o, vidi, izgubio je Kvafl, Džini mu je otela, ona mi se sviđa, veoma je prijatna...

Hari se zagleda u komentatorsku kabinu. Valjda niko pri zdravoj pameti ne bi pustio Lunu Lavgud da komentariše? Ali čak i gledajući odozgo, nije mogao da ne prepozna tu dugu, prljavoplavu kosu, ni ogrlicu od pampura krem-piva... Stojeći pokraj Lune, profesorki Mek Gonagal kao da je bilo pomalo nelagodno, kao da se predomišlja u pogledu odluke da Luna komentariše.

– ...ali sada joj je onaj veliki haflpafovac uzeo Kvafl, ne mogu da mu se setim imena, nešto kao Bibl... ne, Bagins...

– Zove se Kadvoleder! – reče profesorka Mek Gonagal glasno sa sedišta pored Lune. Masa prasnu u smeh.

Hari se osvrtao oko sebe u potrazi za Skrivalicom. Nije joj bilo ni traga. Nekoliko trenutaka kasnije Kadvoleder je postigao pogodak. Maklagen je urlao na Džini što je

dopustila da izgubi Kvafl, pa nije ni primetio veliku crvenu loptu koja mu je prozujala pored desnog uva.

– Maklagene, hoćeš li da obratiš pažnju na ono što bi trebalo da radiš, i da sve ostale pustiš na miru! – zagrne Hari, okrenuvši se da se suoči sa svojim Čuvarom.

– Ni ti ne daješ baš dobar primer! – doviknu mu Maklagen, crven u licu od besa.

– I Hari Potter se sada svađa sa svojim Čuvarom – reče Luna smireno, dok su i haflpafovci i sliterinci u masi vrištali i dobacivali. – Ne verujem da će mu to pomoći da pronade Skrivalicu, ali možda je u pitanju neka lukava varka...

Ljutito psujući, Hari se okrete i poče da pretražuje teren, osmatrajući nebo ne bi li spazio neki trag krilate zlatne loptice.

Džini i Demelza su dale po gol svaka, dajući pristalicama crveno-zlatnih ispod sebe razlog za radost. Zatim je Kadvoleder opet postigao pogodak, izjednačivši rezultat, ali Luna to izgleda nije primetila. Činila se sasvim nezainteresovana za tako prizemne stvari kao što je rezultat, i neprekidno je pokušavala da gomili privuče pažnju na stvari kao što su oblaci zanimljivog oblika i na mogućnost da Zaharije Smit, koji do tada nijednom nije uspeo da dođe u posed Kvafla na duže od minut, pati od nečega što se zove „gubitnički grip“.

– Sedamdeset-četrdeset za Haflpaf! – zagrne profesorka Mek Gonagal u Lunin megafon.

– Zar već? – reče Luna izgubljeno. – O, vidite! Grifindorski Čuvar se dokopao palice jednog od Jurišnika.

Hari se okrenu u vazduhu. Zaista, Maklagen je, iz razloga samo njemu znanih, oteo Piksu palicu i očigledno mu demonstrirao kako da udari Bladžerku ka nadolazećem Kadvolederu.

– *Hoćeš li mi vratiti palicu i otići nazad do gol-stativa!* – zagrne Hari, jurnuvši ka Maklagenu baš kad je ovaj divljački zamahnuo na Bladžerku i samo je potkačio.

Zaslepljujuć, mučan bol... blesak svetlosti... krici u daljini... i osećaj padanja niz dugačak tunel...

I sledeće čega je Hari bio svestan jeste da leži u izuzetno toplom i udobnom krevetu, gledajući naviše u lampu koja je bacala krug zlatne svetlosti na senovitu tavanicu. On s nelagodom podiže glavu. S njegove leve strane nalazila se poznata, pegava ridokosa osoba.

– Baš lepo od tebe što si svratio – reče Ron kezeći se.

Hari zatrepta i osvrnu se oko sebe. Naravno, nalazio se u bolničkom krilu. Napolju, nebo je bilo modro, prošarano krvavocrvenim trakama. Utakmica mora da se odavno završila... baš kao i svaka nada da će uspeti da otkrije Melfoja. Harijeva glava bila je čudnovato teška. On podiže ruku i napipa krut turban od zavoja.

– Šta se desilo?

– Naprsla lobanja – reče Madam Pomfri dojurivši i gurnuvši ga nazad među jastuke. – Nemaj brige, odmah sam je zalečila, ali ću te zadržati preko noći. Narednih

nekoliko sati ne bi smeo previše da se naprežeš.

– Ne želim da prenoćim ovde – reče Hari ljutito, pridižući se i zbacivši čaršave – hoću da pronadem Maklagena i da ga ubijem.

– Bojim se da to spada u kategoriju „prenaprezanja“ – reče Madam Pomfri snažno ga gurnuvši nazad u krevet i preteći podiže štapić. – Ostaćeš ovde dok te ja ne otpustim, Poteru, inače ću da zovem direktora.

Ona odjuri nazad u svoju kancelariju, a Hari utonu u jastuke ključajući od besa.

– Da li znaš s koliko smo izgubili? – upita on Rona kroz stisnute zube.

– Ovaj, da, znam – reče Ron izvinjavajućim tonom. – Konačan rezultat bio je trista dvadeset prema šezdeset.

– Sjajno – reče Hari divljački. – Baš sjajno! Kad se samo dočepam Maklagena...

– Ne želiš da ga se dočepaš, veliki je kao trol – reče Ron razložno. – Ja lično mislim da bi se mnogo više postiglo kad bi ga urekao onom Prinčevom čini za nokte na nogama. U svakom slučaju, možda će se ostatak tima postarati za njega pre nego što izađeš odavde; nisu baš srećni...

U Ronovom glasu osećala se loše prikrivena radost. Hari vide da je ovaj prosto ushićen što je Maklagen tako gadno zabrljao. Ležao je, zagledan u trag svetlosti na tavanici, ne osećajući bol u svojoj tek zalečenoj lobanji, ali mu je ipak malo bridelo ispod zavoja.

– Odavde sam mogao da čujem komentar s utakmice – reče Ron, a glas mu je podrhtavao od smeha. – Nadam se da će od sada pa nadalje Luna stalno komentarisati... *Gubitnički grip...*

Ali Hari je još bio previše ljut da bi situaciju sagledavao sa smešne strane, te posle određenog vremena Ronovo kikotanje splasnu.

– Džini je došla u posetu dok si bio u nesvesti – reče on, posle duge pauze, i Harijeva mašta dade gas do daske, hitro konstruišući scenu u kojoj Džini, plačući nad njegovim beživotnim telom, priznaje svoja osećanja duboke simpatije prema njemu, dok im Ron daje svoj blagoslov... – Kaže da samo što nisi zakasnio na utakmicu. Otkud to? Krenuo si odavde na vreme.

– O... – reče Hari, i scena u njegovim mislima se uruši. – Da... pa, video sam Melfoja kako se šunja nekud s nekim devojkicama koje kao da nisu želele da budu s njim, a ovo je drugi put da se postarao da ne bude na terenu za kvidič s ostatkom škole. Propustio je i prošlu utakmicu, sećaš se? – uzdahnu Hari. – Sada mi je žao što ga nisam pratio, utakmica je bila takav fijasko...

– Ne budi glup – reče mu Ron oštro. – Nisi mogao da propustiš utakmicu kvidiča samo da bi pratio Melfoja, ti si kapiten!

– Želim da znam šta je naumio – reče Hari. – I nemoj mi reći da sve to umišljam, ne posle onoga što sam čuo da priča sa Snejpom...

– Nikada nisam ni rekao da umišljaš – reče Ron naslonivši se na lakat i mršteći se na Harija – ali nema nikakvog pravila koje kaže da samo jedna osoba odjednom može

da smera nešto opako na ovom mestu! Postaješ pomalo opsednut Melfojem, Hari. Mislim, spreman si da propustiš utakmicu samo da bi ga pratio...

– Želim da ga uhvatim na delu! – reče Hari iznervirano. – Mislim, kuda odlazi kada nestane s mape?

– Pojma nemam... u Hogsmid? – nagađao je Ron, zevajući.

– Nikada ga nisam video da ide kroz one tajne prolaze na mapi. Uostalom, mislio sam da su svi prolazi sada pod nadzorom?

– Pa, onda pojma nemam – reče Ron.

Među njima zavlada tajac. Hari je zurio u krug svetlosti iz lampe iznad njega, razmišljajući...

Kad bi samo posedovao moć Rufusa Skrimdžera, mogao bi da naredi da uhode Melfoja, ali Hari, nažalost, nije imao na raspolaganju kancelariju punu Aurora... nakratko se poigravao mišlju da pokuša da nešto organizuje sa DA, ali je problem, opet, bio u tome što će ljudi izostajati sa časova. Ipak je većina još uvek imala pune rasporede...

Iz pravca Ronovog kreveta začu se duboko, potmulo hrkanje. Posle nekog vremena Madam Pomfri izađe iz kancelarije, ovoga puta ogrnuta debelom kućnom haljinom. Bilo je najlakše da se pravi da spava. Hari se okrenu na bok i začu kako se sve zavese navlače čim je zamahnula štapićem. Lampe se prigušiše, i ona se vrati u svoju kancelariju. Čuo je vrata kako su škljocnula za njom, i znao je da je otišla na spavanje.

Ovo je, prisećao se Hari u tmuni, treći put da su ga doveli u bolničko krilo zbog povrede na kvidiču. Prošli put je pao s metle zbog dementora koji su se motali po terenu, a pre toga mu je neizlečivo nesposobni profesor Lokhart izvadio sve kosti iz ruke... To je bila njegova daleko najbolnija povreda... sećao se agonije ponovnog izrastanja kostiju cele ruke tokom jedne noći, neprijatnosti koju nimalo nije olakšao dolazak neočekivanog posetioca usred...

Hari se naglo pridiže, dok mu je srce lupalo, a turban od zavoja se nakrivio. Najzad je došao do rešenja: *postoji* način da uhodi Melfoja... kako je mogao da zaboravi, zašto se toga ranije nije setio?

Ali pitanje je bilo kako ga pozvati? Šta treba uraditi?

Tiho, tek da proba, Hari progovori u tami.

– Kričeru?

Začu se veoma glasno *krc* i zvuci komešanja i cijuka ispuniše tihu sobu. Ron se uz jauk probudi.

– Šta se to...?

Hari hitro uperi svoj štapić ka vratima kancelarije Madam Pomfri i promrmlja: – *Priguši!* – kako ona ne bi dotrčala. Zatim se odvuče do podnožja svog kreveta, ne bi li bolje video šta se zbiva.

Dva kućna vilenjaka kotrljala su se po podu nasred spavaonice, jedan obučen u

skupljeni kestenjasti džemper i nekoliko vunelih šešira, a drugi u prljavu staru krpu koja mu je bila prebačena preko bedara umesto gaća. Zatim se začu još jedan glasan prasak, i Pivs, poltergajst, pojavi se u vazduhu iznad vilenjaka koji su se rvali.

– Posmatrao sam to, Poteru! – reče on ogorčeno Hariju pokazujući na tuču ispod sebe, pre no što ispusti glasan kikut. – Vidi maja stvojenja kako se prepiru, gric gric, bum tras...

– Kričer neće vređati Harija Potera pred Dobijem, ne, neće, inače će Dobi da začepi Kričeru usta! – vrištao je Dobi piskavim glasom.

– ...šut, greb! – veselo je vikao Pivs, sada gađajući vilenjake komadićima krede ne bi li ih još više razbesneo. – Štip, boc!

– Kričer može da priča šta hoće o svom gospodaru, o, da, a kakav li je to samo gospodar, prljavi prijatelj Blatokrvnih, oh, šta bi samo rekla sirota Kričerova gospodarica...?

Nisu otkrili šta bi tačno rekla Kričerova gospodarica, jer u tom trenutku Dobi nabi svoju kvrgavu malu pesnicu u Kričerova usta i izbi mu pola zuba. Hari i Ron iskočiše iz svojih kreveta i razdvojiše vilenjake, iako su ovi i dalje pokušavali da se šutiraju i udaraju, dok ih je Pivs podstrekivao, oblećući oko lampe i cičeći: – Gurni mu prste u nosić, nek mu pukne film, povuci ga za ušice...

Hari štapićem nacilja Pivsa i reče: – *Jeziključ!* – Pivs se uhvati za grlo, proguta knedlu, a zatim izlete iz sobe praveći opscene gestove, ali nije mogao da progovori ni reč, pošto mu se jezik zalepio za gornje nepce.

– Dobar pogodak – reče Ron zahvalno, podigavši Dobija u vazduh kako njegovi mlatarajući udovi više ne bi dolazili u kontakt s Kričerom. – To je bila još jedna Prinčeva čin, zar ne?

– Aha – reče Hari uvrćući Kričerovu smežuranu ruku iza leđa njenog vlasnika. – U redu... zabranjujem vam da se bijete! Pa, Kričeru, tebi je zabranjeno da se tučeš s Dobijem. Dobi, znam da ne mogu da ti izdajem naređenja...

– Dobi je slobodan kućni vilenjak i može da sluša koga god želi, i Dobi će uraditi sve što mu Hari Potter kaže da učini! – reče Dobi, dok su mu suze kapale niz namreškano malo lice na džemper.

– U redu, onda – reče Hari, i on i Ron pustiše vilenjake, koji padoše na pod, ali ne nastaviše s tučom.

– Gospodar me je zvao? – zagrakta Kričer, utonuvši u naklon iako je Harija streljao pogledom kojim mu je očigledno želeo bolnu smrt.

– Da, jesam – reče Hari, bacivši pogled na vrata kancelarije Madam Pomfri da proveriti da li Prigušujuća čin još deluje; nije bilo nikakvog znaka da je ona čula išta od komešanja i buke. – Imam posao za tebe.

– Kričer će učiniti sve što gospodar želi – reče Kričer nagnuvši se tako nisko da su mu usne gotovo dodirivale njegove izobličene nožne prste – jer Kričer nema izbora, ali Kričer se stidi što ima takvog gospodara, da...

– Dobi će to učiniti, Hari Poteru! – cijuknu Dobi dok su mu se oči veličine teniskih loptica punile suzama. – Dobiju će biti čast da pomogne Hariju Poteru!

– Kad malo bolje razmislim, bilo bi dobro da vas uposlim obojicu – reče Hari. – U redu, onda... hoću da uhodite Draka Melfoja.

Ne mareći za izraz istovremenog iznenađenja i razdraženosti na Ronovom licu, Hari nastavi: – Hoću da znam kuda ide, s kim se sastaje i šta radi. Hoću da ga neprestano pratite.

– Da, Hari Poteru! – odmah reče Dobi, a ogromne oči sijale su mu od uzbuđenja. – A ako Dobi pogreši, Dobi će se baciti s najvišeg tornja zamka, Hari Poteru!

– Neće biti potrebe za tim – brzo dodade Hari.

– Gospodar želi da uhodim najmlađeg od Melfojevih? – zagrakta Kričer. – Gospodar želi da špijuniram Čistokrvnog pranećaka moje stare gospodarice?

– Baš tog – reče Hari, predosećajući veliku opasnost, i odlučan da je odmah spreči. – I zabranjeno ti je da ga upozoriš, Kričeru, ili da mu pokažeš šta smerаш, ili da uopšte pričaš s njim, ili da mu pišeš poruke, ili... ili da na bilo koji način kontaktiraš s njim. Razumeš?

Mogao je da vidi Kričera kako se napinje da pronade izlaz iz uputstava koje je upravo dobio, i sačeka. Posle nekoliko trenutaka, na Harijevo veliko zadovoljstvo, Kričer se ponovo duboko nakloni i reče, uz gorku ozlojeđenost: – Gospodar je mislio na sve, i Kričer mora da mu se povinuje, iako bi Kričer mnogo radije bio sluga tog Melfojevog dečka, o da...

– Znači, to je rešeno – reče Hari. – Hoću redovne izveštaje, ali se postarajte da se pojavljujete onda kad nisam okružen drugima. Ron i Hermiona su u redu. I nemojte nikome da kažete šta radite. Samo se zalepite za Melfoja kao dva flastera za čireve.

20. Zahtev Lorda Voldemora

Hari i Ron su napustili bolničko krilo u ponedjeljak rano izjutra, potpuno zdravi zahvaljujući brizi Madam Pomfri, i sada su mogli da uživaju u povlasticama toga što su bili onesvešćeni i otrovani, od kojih je najbolja bila ta što se Hermiona pomirila s Ronom. Hermiona ih je čak i otpratila na doručak, donoseći vest da se Džini posvađala s Dinom. Uspavano stvorenje u Harijevim grudima iznenada pomoli glavu, njušeći vazduh puno nade.

– Oko čega su se svađali? – upita on, trudeći se da zvuči opušteno, dok su skretali u hodnik na sedmom spratu, koji je bio potpuno napušten, izuzev jedne veoma male devojčice koja je proučavala tapiseriju s trolovima u suknjicama. Uplašila se kad je spazila šestake kako joj se približavaju i ispustila teške mesingane terazije koje je nosila.

– U redu je! – reče Hermiona nežno, požurivši napred da joj pomogne. – Evo... – Ona potapša polomljene terazije svojim štapićem i reče: – *Reparo*.

Devojčica joj ne zahvali, ali ostade ukopana na mestu dok su prolazili, i pogledom ih isprati. Ron se osvrnu ka njoj.

– Kunem se da svake godine postaju sve manji – reče on.

– Ma pusti sad nju – reče Hari pomalo nestrpljivo. – Oko čega su se Džini i Din posvađali, Hermiona?

– O, Din se smejao kako te je Maklagen zveknuo onom Bladžerkom – reče Hermiona.

– Mora da je izgledalo smešno – reče Ron razložno.

– Uopšte nije bilo smešno! – ražesti se Hermiona. – Izgledalo je užasno, i da ga Kut i Piks nisu uhvatili, Hari je mogao gadno da se povredi!

– Da, pa, nije bilo potrebe da Džini i Din raskinu zbog toga – reče Hari i dalje pokušavajući da zvuči nezainteresovano. – Ili su i dalje zajedno?

– Da, jesu... ali zašto si ti toliko zainteresovan za to? – upita Hermiona uputivši Hariju prodoran pogled.

– Samo ne želim da se moj kvidički tim opet raspadne! – reče on brže-bolje, ali je Hermiona nastavila sumnjičavo da ga posmatra, te mu je veoma laknulo kada neko iza njega viknu: – Hari! – dajući mu izgovor da joj okrene leđa.

– O, zdravo, Luna.

– Otišla sam u bolničko krilo da te potražim – reče Luna petljajući po svojoj torbi. – Ali su mi rekli da si otišao...

Ona tutnu u Ronove ruke nešto što je ličilo na zeleni luk, ogromnu tufnastu muharu i veliku količinu nečeg poput mačjeg peska, i najzad izvuče prilično ofucan svitak pergamenta koji predade Hariju.

– ...rečeno mi je da ti dam ovo.

Beše to maleni svitak pergamenta, koji Hari odmah prepozna kao još jednu pozivnicu za čas kod Dambldora.

– Večeras – reče on Ronu i Hermioni kada ga je odvio.

– Sjajno si komentarisala prošli meč! – reče Ron Luni, dok je ona uzimala nazad zeleni luk, muharu i mačji pesak. Luna se neodređeno osmehnu.

– Ismevaš me, zar ne? – reče ona. – Svi kažu da sam bila užasna.

– Ne, ozbiljan sam! – iskreno će Ron. – Ne mogu da se setim da sam ikada više uživao u komentaranju! Uzgred, šta je ovo? – dodade on podigavši predmet nalik luku u visinu očiju.

– Oh, to je gurdikoren – reče ona nabijajući mačji pesak i muharu nazad u svoju torbu. – Možeš da ga zadržiš ako želiš, ja ih imam nekoliko. Stvarno su odlični za odbijanje gutajućih plimpija.

I ona ih napusti, ostavljajući Rona da se kikoće i dalje stežući gurdikoren.

– Da znaš, baš mi je prirasla za srce, ta Luna – reče on kad su se nanovo zaputili u Veliku salu. – Znam da je luda, ali na dobar...

On veoma naglo prestade da priča. Lavander Braun je stajala u podnožju mermernog stepeništa, i delovala ljutito.

– Čao – reče Ron nervozno.

– Hajdemo – promrmlja Hari Hermioni, i oni požuriše dalje, ali ne pre no što su čuli kako Lavander kaže: – Zašto mi nisi rekao da danas izlaziš? I zašto je *ona* s tobom?

Ron je izgledao i nadureno i zlovoljno kada se pola sata kasnije pojavio na doručku, i mada je sedeo uz Lavander, Hari nije video da su razmenili ijednu reč za sve vreme dok su bili zajedno. Hermiona se ponašala kao da ništa ne primećuje, ali jednom ili dvaput Hari primeti neobjašnjiv zloban smešak na njenom licu. Celog tog dana činilo se da je u izuzetno dobrom raspoloženju, a te večeri u dnevnom boravku čak je pristala i da pregleda (drugim rečima, da dovrši) Harijev sastav iz Herbologije, što je inače sve do tog dana odlučno odbijala da uradi, jer je znala da će ga Hari odmah dati Ronu da prepiše.

– Baš ti hvala, Hermiona – reče Hari žurno je potapšavši po leđima, gledajući na sat i vide da je gotovo osam sati. – Čuj, moram da požurim, inače ću zakasniti kod Damblдора...

Ona mu ne odgovori, već samo umorno prekriži nekoliko njegovih slabih rečenica. Smešeći se, Hari požuri kroz rupu iza portreta do direktorove kancelarije. Gargojl skoči u stranu na pomen karamel-eklera, i Hari se pope uz spiralno stepenište preskačući po dva stepenika odjednom, te pokuca na vrata baš kada je časovnik unutra otkucao osam sati.

– Uđi – pozva Dambldor, ali kada je Hari ispružio ruku da gurne vrata, ona se uz nagli trzaj otvoriše iznutra. Na njima je stajala profesorka Treloni.

– Aha! – povika ona dramatično upirući prstom u Harija i trepćući na njega kroz svoje uveličavajuće naočari. – Znači ovo je razlog što sam tako naglo i grubo izbačena iz tvoje kancelarije, Dambldore!

– Draga moja Sibil – reče Dambldor pomalo ogorčeno – nemam nikakvu nameru da te bilo odakle naglo i grubo izbacujem, ali Hari ima zakazan sastanak a ja mislim da nema šta više da se kaže o...

– Dobro onda – reče profesorka Treloni duboko povređenim glasom. – Ukoliko ne nameravaš da oteraš ono uzurpatorsko kljuse, neka ti bude... možda ću pronaći školu gde će se moji talenti više ceniti...

Ona se progura pokraj Harija i nestade niza spiralno stepenište. Čuli su je kako se negde na pola puta zateturala, i Hari pretpostavi da se sapplela na jedan od svojih landarajućih šalova.

– Molim te, zatvori vrata i sedi, Hari – reče Dambldor zvučeći prilično iznureno.

Hari ga poslušao, primetivši, dok je sedao na svoje stalno mesto ispred Dambldorovog stola, da između njih dvojice opet leži Sito-za-misli, kao i dve nove kristalne bočice pune komešajućih sećanja.

– Profesorka Treloni i dalje nije zadovoljna što Firenzi drži predavanja? – upita Hari.

– Ne – reče Dambldor. – Predskazivanje je postalo daleko veći problem nego što

sam mogao da predvidim, pošto nikada nisam učio taj predmet. Ne mogu da tražim od Firenzija da se vrati u Šumu, gde ga sada smatraju otpadnikom, niti mogu da tražim od Sibil Treloni da ode. Među nama, ona ne zna u kakvoj bi se opasnosti našla van zamka. Vidiš, ona ne zna – a mislim da ne bi bilo mudro prosvetliti je – da je ona ta koja je izrekla proročanstvo o tebi i Voldemoru.

Damblodor duboko uzdahnu, a zatim reče: – Ali dosta sada o mojim problemima s osobljem. Imamo mnogo važnije stvari da raspravimo. Prvo... da li si uspeo da izvršiš zadatak koji sam ti poverio na kraju našeg prošlog časa?

– Ah – reče Hari, zatečen. Uz časove Prebacivanja, i kvidič, i Ronovo trovanje, i svoju naprsu lobanju, i rešenost da otkrije šta to Drako Melfoj smeru, Hari je gotovo zaboravio na sećanje koje ga je Damblodor zamolio da izvuče iz profesora Pužoroga... – Pa, pitao sam profesora Pužoroga o tome na kraju Napitaka, gospodine, ali, ovaj, nije hteo da mi ga dâ.

Zavlada kratak tajac.

– Tako dakle – najzad reče Damblodor, gvireći u Harija preko svojih polumesečastih naočara, i stvarajući u njemu već uobičajen osećaj da ga rendgenski snima. – A ti smatraš da si se potrudio najviše što možeš oko te stvari, zar ne? Da si primenio svu svoju pozamašnu visprenost? Da nisi izostavio nijedan neistražen delić svoje lukavosti u traganju za tim sećanjem?

– Pa – odugovlačio je Hari ne znajući šta još da kaže. Njegov jedini pokušaj da se dočepa tog sećanja sada mu se iznenada činio sramotno slabašnim. – Pa... onog dana kada je Ron greškom progutao ljubavni napitak odveo sam ga kod profesora Pužoroga. Mislio sam da, ako dovoljno odobrovoljim profesora Pužoroga, da...

– A je li to uspelo? – upita Damblodor.

– Pa, nije, gospodine, jer se Ron otrovao...

– ...zbog čega si, prirodno, potpuno zaboravio na pokušaj da dobaviš sećanje. Ne bih ništa drugo ni očekivao kada ti se najbolji prijatelj nađe u opasnosti. Međutim, kada je postalo jasno da će se gospodin Vizli potpuno oporaviti, nadao sam se da ćeš se vratiti zadatku koji sam ti zadao. Mislio sam da sam bio jasan kad sam ti rekao koliko je važno to sećanje. Doista, dao sam sve od sebe da ti naglasim da je to najpresudnije sećanje od svih, i da ćemo bez njega samo traćiti vreme.

Vrelo peckanje stida proširi se od vrha Harijeve glave skroz niz njegovo telo. Damblodor nije povisio ton, nije čak ni zvučao ljutito, ali bi Hariju bilo draže da je vikao. Ovo hladno razočaranje bilo je gore od svega.

– Gospodine – reče on pomalo očajno – nije da me je mrzelo, ili nešto slično, samo sam imao druge... druge stvari...

– Druge stvari na umu – dovrši Damblodor rečenicu umesto njega. – Tako dakle.

Među njima ponovo zavlada muk, najneprijatnija tišina koju je Hari ikada iskusio s Damblodorom. Činilo se da joj nema kraja, da je povremeno prekida samo pomalo hroptavo hrkanje portreta Armanda Dipeta iznad Damblodorove glave. Hari se osećao

čudnovato smanjenim, kao da se malčice skupio otkako je ušao u sobu.

Kada više nije mogao da izdrži, on reče: – Profesore Damblodor, stvarno mi je žao. Trebalo je više da se potrudim... trebalo je da shvatim da mi ne biste tražili da to uradim da nije zaista važno.

– Hvala ti na tome, Hari – reče Damblodor tiho. – Mogu li, onda, da se nadam da ćeš od sada toj stvari dati veći prioritet? Nakon večerašnjeg časa neće imati mnogo smisla da se dalje sastajemo ukoliko ne budemo imali to sećanje.

– Učiniću to, gospodine, uzeću mu ga – reče Hari iskreno.

– Onda nećemo više govoriti o tome sada – reče Damblodor ljubaznije – već ćemo nastaviti s našom pričom tamo gde smo stali. Sećaš li se gde je to bilo?

– Da, gospodine – brzo će Hari. – Voldemor je ubio svoga oca i svoje babu i dedu, udesivši da sve izgleda kao da je to učinio njegov stric Morfin. Zatim se vratio na Hogvorts i pitao... pitao profesora Pužoroga za horkrukse – promumla on postišeno.

– Vrlo dobro – reče Damblodor. – A sad, nadam se da ćeš se setiti da sam ti na samom početku ovih naših sastanaka rekao da ćemo ući u domen nagađanja i spekulacija?

– Da, gospodine.

– Nadam se da se slažeš da sam ti, do sada, prikazao prilično pouzdane izvore činjenica iz kojih sam izvodio zaključke o tome šta je Voldemor radio do svoje sedamnaeste godine?

Hari klimnu glavom.

– Ali sada, Hari – reče Damblodor – sada stvari postaju nejasnije i čudnovatije. Ako je bilo teško pronaći dokaze o dečaku Ridlu, onda je bilo gotovo nemoguće pronaći ikoga spremnog da se priseća odraslog Voldemora. Zapravo, sumnjam da postoji ijedna živa duša, izuzev njega, koja nam može dati potpun pregled njegovog života otkako je napustio Hogvorts. Međutim, imam još dva poslednja sećanja koja bih želeo da podelim s tobom. – Damblodor pokaza na dve kristalne bočice koje su se sijale pokraj Sita-za-misli. – A zatim će mi biti drago da čujem tvoje mišljenje o tome smatraš li da su zaključci koje sam izveo iz njih verovatni.

Pomisao da Damblodor toliko visoko ceni njegovo mišljenje natera Harija da se još više postidi što nije uspeo da dobavi sećanje o horkruksima, i on se stade kao krivac vrpeljiti na stolici dok je Damblodor podizao prvu od dve bočice ka svetlu i ispitivao je.

– Nadam se da se nisi umorio od uranjanja u tuđe uspomene, jer ovo su dva čudnovata prisećanja – reče on. – Prvo nam dolazi od veoma stare kućne vilenjakinje po imenu Houki. Pre no što vidimo čemu je Houki prisustvovala, moram na brzinu da ti prepričam kako je Lord Voldemor napustio Hogvorts.

– Stigao je do sedme godine svog školovanja sa, kao što si možda i očekivao, najboljim ocenama na svim ispitima koje je polagao. Ostali đaci oko njega listom su

odlučivali kojim će se poslovima baviti kad napuste Hogvorts. Gotovo svi su očekivali spektakularne stvari od Toma Ridla, asistenta, glavešine dečaka, dobitnika plakete za Specijalan doprinos školi. Znam da mu je nekoliko nastavnika, među kojima i profesor Pužorog, predlagalo da se pridruži Ministarstvu magije, nudeći se da organizuju sastanke, da mu obezbede korisne kontakte. Odbio je sve ponude. Sledeće što je osoblje saznalo o njemu bilo je da Voldemor radi kod *Bordžina i Berksa*.

– Kod *Bordžina i Berksa*? – ponovi Hari, zaprepašćen.

– Kod *Bordžina i Berksa* – ponovi Dambldor smireno. – Mislím da ćeš shvatiti kakvu je privlačnost to mesto imalo za njega kada budemo ušli u Houkino sećanje. Ali to nije bio posao koji je Volemor najpre poželeo. Gotovo niko to tada nije znao... ja sam bio jedan od retkih kojima se tadašnji direktor poverio... ali Voldemor je prvo došao kod profesora Dipeta i pitao može li da ostane na Hogvortsu kao profesor.

– Želeo je da ostane ovde? Zašto? – upita Hari, još više zaprepašćen.

– Verujem da je imao nekoliko razloga, iako nijedan od njih nije poverio profesoru Dipetu – reče Dambldor. – Prvo, što je veoma važno, Voldemor je, verujem, bio više vezan za ovu školu nego što je ikada bio i za jednu osobu. Hogvorts je mesto gde je bio najsrećniji; prvo i jedino mesto gde se osećao kao u svom domu.

Hari oseti blagu nelagodu na ove reči, jer je to bilo upravo ono što je i sâm osećao spram Hogvortsa.

– Drugo, zamak je uporište drevne magije. Voldemor je nesumnjivo prodro u mnogo više njenih tajni nego većina učenika koji prođu kroz ovo mesto, ali je možda smatrao da postoji još neotkrivenih misterija, skladišta magije koja se mogu poharati.

– I treće: kao nastavnik, imao bi veliku moć i uticaj na mlade veštice i čarobnjake. Možda je ideju dobio od profesora Pužoroga, nastavnika s kojim je bio u najboljim odnosima, koji mu je pokazao koliko uticajnu ulogu jedan učitelj može da igra. Ni na trenutak nisam pomislio da bi Voldemor želeo da provede ostatak života na Hogvortsu, ali mislim da je on to video kao koristan teren za regrutaciju, i kao mesto gde bi mogao da počne da prikuplja svoju vojsku.

– Ali nije dobio posao, gospodine?

– Ne, nije. Profesor Dipet mu je rekao da je s osamnaest godina i suviše mlad, ali ga je pozvao da se ponovo prijavi kroz nekoliko godina ukoliko i dalje bude želeo da predaje.

– Kako ste se vi osećali povodom toga, gospodine? – oklevajući upita Hari.

– Duboko uznemireno – reče Dambldor. – Savetovao sam Armanda da ne prihvati ponudu... Nisam mu dao razloge koje sam tebi naveo, jer je profesoru Dipetu Voldemor bio veoma drag, te je bio uveren u njegovo poštenje... Ali nisam želeo da se Lord Voldemor vrati u ovu školu, a pogotovo ne na neki moćan položaj.

– A koje je mesto on želeo, gospodine? Koji predmet je želeo da predaje?

Nekako, Hari je znao odgovor i pre no što mu ga je Dambldor pružio.

– Odbranu od Mračnih veština. U to vreme je predmet predavala profesorka po imenu Galatea Veselomisla, koja je bila na Hogvortsu gotovo pedeset godina.

– Stoga je Voldemor otišao kod *Bordžina i Berksa*, a oni nastavnici koji su mu se divili govorili su da je to šteta, tako briljantan mlad čarobnjak da radi u jednoj radnji. Međutim, Voldemor nije bio tek običan pomoćnik. Uljudan, zgodan i pametan, uskoro je počeo da dobija određene poslove kakvi postoje samo na mestima kao što je *Bordžin i Berks*, radnji specijalizovanoj, kao što ti je vrlo dobro poznato, Hari, za predmete neuobičajenih i moćnih svojstava. Voldemora su slali da ubeđuje ljude da se rastanu od svojih dragocenosti kako bi ih partneri pustili u prodaju, i bio je, po svemu sudeći, neobično darovit u tom poslu.

– Kladam se da jeste – reče Hari, ne mogavši da se suzdrži.

– Baš tako – reče Damblodor s jedva приметnim osmehom. – A sada je vreme da čujemo kućnu vilenjakinju Houki, koja je radila za veoma staru i veoma bogatu vešticu po imenu Hepsiba Smit.

Damblodor potapša bočicu svojim štapićem, čep izlete, i on sasu kovitlavo sećanje u Sito-za-misli, rekavši pri tom: – Posle tebe, Hari.

Hari ustade i ponovo se nagnu iznad talasastog srebrnog sadržaja kamene posude sve dok ga ne dodirnu licem. Survao se kroz mračno ništavilo i sleteo u dnevnu sobu, pravo pred neverovatno debelu staricu koja je nosila kitnjastu riđu periku i veličanstvenu ružičastu odoru nabranu svuda oko nje, u kojoj je izgledala poput istopljene sladoled-torte. Gledala se u malenom ogledalu optočenom draguljima, stavlajući rumenilo na svoje već krvavocrvene obraze velikom pufnom iz pudrijere, dok je najsitnija i najstarija kućna vilenjakinja koju je Hari ikada video gurala njena mesnata stopala u tesne satenske papuče.

– Požuri, Houki! – zapovedi Hepsiba. – Rekao je da će doći u četiri, a dotle ima samo nekoliko minuta, znaš da on nikada dosad nije zakasnio!

Ona skloni svoju pudrijeru kad kućna vilenjakinja ustade. Vrh vilenjakinjine glave jedva je dopirao do sedišta Hepsibine stolice, a papirnata koža visila joj je sa kostura poput čistog lanenog čaršava kojim je bila obavijena kao togom.

– Kako izgledam? – upita Hepsiba okrećući glavu da bi se iz različitih uglova divila svom licu u ogledalu.

– Predivno, madam – cijuknu Houki.

Hari je samo mogao da pretpostavi da u Houkinom ugovoru piše kako mora otvoreno da laže kada joj postave ovo pitanje, jer je, po njegovom mišljenju, Hepsiba Smit bila daleko od predivnog.

Začu se zvečeće zvonce te i gospodarica i vilenjakinja poskočiše.

– Brzo, brzo, ovde je, Houki! – povika Hepsiba i vilenjakinja izjuri iz sobe, koja je bila toliko natrpana predmetima da je bilo teško shvatiti kako bi bilo ko mogao da prođe kroz sobu a da ne obori barem desetak stvari: bile su tu vitrine pune lakiranih kutijica, police pune zlatom optočenih knjiga, plakari s kuglama i zvezdanim

globusima, kao i mnogobrojne bujne biljke u mesinganim saksijama. Zapravo, soba je ličila na mešavinu čarobne antikvarnice i staklene bašte.

Nakon nekoliko minuta kućna vilenjakinja se vrati u pratnji visokog mladića u kome Hari bez teškoća prepozna Voldemora. Bio je odeven u obično crno odelo. Kosa mu je bila malo duža nego što je bila u školi, a obrazi malčice upali, ali sve mu je to išlo u prilog: bio je zgodniji nego ikad. On se probi kroz prenatrpanu sobu na način koji je pokazivao da ju je posećivao već mnogo puta dosad, a onda se duboko pokloni iznad Hepsibine debele ručice, okrznuvši je usnama.

– Doneo sam vam cveće – reče on tiho, niotkuda izvukavši mnoštvo ruža.

– Ti nevaljalo momče, nije trebalo! – ciknu stara Hepsiba, iako je Hari primetio da je već imala spremnu praznu vazu na najbližem stočiću. – Razmazićeš ovu staru damu, Tome... sedi, sedi... gde je Houki... ah...

Kućna vilenjakinja dotrča nazad u sobu noseći poslužavnik s kolačićima, koji postavi pokraj lakta svoje gospodarice.

– Posluži se, Tome – reče Hepsiba – znam koliko voliš moje kolače. A sad, kako si? Izgledaš bledo. Previše te teraju da radiš u toj radnji, rekla sam to već sto puta...

Voldemor se mehanički nasmeši, a Hepsiba se budalasto iskezi.

– Pa, koji izgovor za posetu imaš ovoga puta? – upita ona lepršajući trepavicama.

– Gospodin Berks bi želeo da dâ bolju ponudu za oklop koji su načinili goblini – reče Voldemor. – Pet stotina galeona, on smatra da je to više nego poštena...

– De, de, ne tako brzo, inače ću pomisliti da si ovde samo zbog mojih tričarija! – durila se Hepsiba.

– Naređeno mi je da budem ovde zbog njih – reče Voldemor tiho. – Ja sam samo siromašan pomoćnik, madam, koji mora da radi šta mu se kaže. Gospodin Berks želi da se raspitam...

– Oh, gospodin Berks, fuj! – reče Hepsiba mašući ručicom. – Imam da ti pokažem nešto što nikada nisam pokazala gospodinu Berksu! Umeš li da čuvaš tajnu, Tome? Hoćeš li obećati da nećeš reći gospodinu Berksu da to imam? Ne bi mi dao mira kada bi znao da sam ti ga pokazala, a ne nameravam da ga prodam, ni Berksu, niti bilo kome drugom! Ali ti, Tome, ti ćeš ga ceniti zbog njegove istorije, a ne zato što za njega možeš da dobiješ brdo galeona...

– Biće mi drago da vidim sve što mi gospođica Hepsiba pokaže – reče Voldemor tiho, a Hepsiba ispusti još jedan devojački kikut.

– Rekla sam Houki da mi ga iznese... Houki, gde si? Hoću da pokažem gospodinu Ridlu naše *najveće* blago... zapravo, donesi oba, kad si već tu...

– Evo, madam – proskviča kućna vilenjakinja, i Hari vide dve kožne kutije, jednu povrh druge, kako se kreću duž sobe, kao same od sebe, iako je znao da ih sićušna vilenjakinja drži iznad svoje glave probijajući se između stolova, jastučića i stoličica.

– A sada – reče Hepsiba veselo, uzimajući kutije od vilenjakinje, stavljajući ih sebi u krilo i spremivši se da otvori gornju – mislim da će ti se ovo svideti, Tome... o,

kad bi moja porodica znala da ti ovo pokazujem... jedva čekaju da se dokopaju ovoga!

Ona otvori poklopac. Hari se približi malo napred ne bi li bolje osmotrio nešto što je ličilo na malenu zlatnu šolju s dve fino izvijene ručke.

– Pitam se da li znaš šta je ovo, Tome? Uzmi je, dobro osmotri! – prošaputa Hepsiba, a Voldemor ispruži dugoprstu šaku i podiže šolju iz njenog udobnog svilenog ležišta, držeći je za jednu ručku. Hariju se učini da je spazio crven odsjaj u njegovim tamnim očima. Isti pohlepan izraz bio je prisutan i na Hepsibinom licu, samo što su njene sitne oči bile usredsređene na Voldemorove privlačne crte lica.

– Jazavac – promrmlja Voldemor, ispitujući gravire na šolji. – Znači da je ovo pripadalo...?

– Helgi Haflpaf, kao što si dobro primetio, pametno momče! – reče Hepsiba nagnuvši se napred uz glasnu škripu korseta i čak ga uštinuvši za upali obraz. – Zar ti nisam rekla da sam njen daleki potomak? Ovo se godinama prenosilo u mojoj porodici s kolena na koleno. Predivno, zar ne? A trebalo bi da poseduje svakojake moći, pride, ali ih ja nisam detaljnije testirala, samo je držim ovde na bezbednom...

Ona skinu šolju s Voldemorovog dugačkog kažiprsta i nežno je vrati u njenu kutiju, i suviše usredsređena na to da je pažljivo vrati u pravi položaj da bi primetila senku koja je prešla preko Voldemorovog lica kada mu je šolja oduzeta.

– A sada – reče Hepsiba veselo – gde je Houki? A, tu li si... odnesi sada ovo, Houki...

Vilenjakinja poslušno uze šolju u kutiji, a Hepsiba usmeri pažnju na mnogo pljosnatiju kutiju u svom krilu.

– Mislim da će ti se ova još više dopasti, Tome – prošaputa ona. – Nagni se malko, dragi momče, kako bi video... naravno, Berks zna da imam ovu, od njega sam je i kupila, mada ako smem da primetim, rado bi hteo da je dobije nazad kada mene više ne bude bilo...

Ona otvori finu, filigransku kopču i širom otvori kutiju. Tu, na glatkom grimiznom somotu ležao je težak zlatni medaljon.

Voldemor ovoga puta posegnu rukom ne čekajući poziv, i okrenu ga prema svetlosti, zagledavši se u njega.

– Sliterinov znak – reče on tiho, dok se svetlost poigravala s kitnjastim, zmijolikim slovom S.

– Tako je! – reče Hepsiba, očigledno oduševljena prizorom Voldemora koji opčinjeno pilji u njen medaljon. – Platila sam ga đavo i po, ali nisam mogla da propustim priliku, ne kad je u pitanju pravo bogatstvo kao što je ovo, morala sam da ga imam u svojoj kolekciji. Berks ga je navodno otkupio od neke žene u ritama koja ga je izgleda ukrala, ali nije imala pojma kolika je njegova prava vrednost...

Ovoga puta nije bilo mesta zabuni: na njene reči, Voldemorove oči blesnuše crvenim sjajem i Hari primeti kako mu zglobovi šake pobeležu na lancu od medaljona.

– ...čujem da ju je Berks bedno platio, ali tako to biva... lep je, zar ne? I naravno,

pripisuju mu se svakojake moći, iako ga ja samo držim na bezbednom..

Ona posegnu da uzme medaljon nazad. Na trenutak Hari pomisli da Voldemor neće hteti da ga pusti, ali onda mu ovaj skliznu s prstiju i vrati se na svoj crveni somotski jastučić.

– Eto, Tome, dragi, nadam se da si uživao u ovome!

Ona ga pogleda pravo u lice, i po prvi put Hari primeti da joj se budalasti osmeh izgubio s lica.

– Da li ti je dobro, dušo?

– O, da – reče Voldemor tiho. – Da, sasvim sam dobro...

– Pomislila sam... biće da je igra svetlosti... – reče Hepsiba, delujući nervozno, i Hari pogodi da je i ona videla trenutni crveni blesak u Voldemorovim očima. – Evo, Houki, odnesi ovo i ponovo ga zaključaj... stavi uobičajene čini...

– Vreme je da krenemo, Hari – reče Damblodor tiho, i dok se sićušna vilenjakinja udaljavala noseći kutije, Damblodor ponovo zgrabi Harija za nadlakticu, i oni se zajedno podigoše kroz zaborav, nazad do Damblodorove kancelarije.

– Hepsiba Smit je umrla dva dana nakon ove male scene – reče Damblodor ponovo sedajući i pokazavši Hariju da učini isto. – Kućnu vilenjakinju Houki Ministarstvo je osudilo zato što je slučajno otrovala večernji kakao svoje gospodarice.

– Nema šanse! – reče Hari ljutito.

– Vidim da se slažemo – reče Damblodor. – Svakako, postoje mnoge sličnosti između ove i smrti Ridlovih. U oba slučaja je neko drugi preuzeo krivicu, neko ko je imao jasno sećanje da je izazvao smrt...

– Houki je priznala?

– Sećala se da je stavila nešto u kakao svoje gospodarice, za šta se ispostavilo da nije šećer, već smrtonosan i malo poznat otrov – reče Damblodor. – Zaključeno je da nije nameravala to da učini, ali pošto je bila stara i zbunjena...

– Voldemor joj je izmenio sećanje, baš kao što je učinio i s Morfinom!

– Da, to je i moj zaključak – reče Damblodor. – A kao i u Morfinovom slučaju, Ministarstvo je bilo unapred spremno da osumnjiči Houki...

– ...zato što je ona kućni vilenjak – reče Hari. Retko kada je više saosećao s UBLJUV-om, društvom koje je Hermiona osnovala, nego u tom trenutku.

– Tačno tako – reče Damblodor. – Bila je stara, priznala je da je petljala po piću i niko u Ministarstvu nije se potrudio da dalje istražuje. Kao i u Morfinovom slučaju, dok sam ja stigao do nje i uspeo da izvučem ovo sećanje, njen život je bio maltene gotov... ali njeno sećanje, naravno, ništa ne dokazuje, izuzev da je Voldemor znao za postojanje šolje i medaljona.

– Dok su osudili Houki, Hepsibina porodica je već shvatila da su njena dva najveća blaga nestala. Trebalo im je neko vreme da se uvere u to, jer je ona imala mnogo skrovišta, pošto je oduvek krajnje ljubomorno čuvala svoju zbirku. Ali pre nego što su se van svake sumnje uverili da su šolja i medaljon nestali, pomoćnik koji

je radio kod *Bordžina i Berksa*, mladić koji je tako redovno posećivao Hepsibu i tako je fino šarmirao, već je dao otkaz i nestao. Njegovi poslodavci nisu imali pojma kuda je otišao. Njegov nestanak iznenadio ih je kao i sve ostale. I to je, za duži period vremena, bilo poslednje što je iko čuo o Tomu Ridlu.

– A sada – reče Dambldor – ako nemaš ništa protiv, Hari, želeo bih da ponovo zastanemo da bih ti skrenuo pažnju na određene delove naše priče. Voldemor je počinio još jedno ubistvo. Da li je to bilo njegovo prvo otkako je pobio Ridlove, ne znam, ali mislim da jeste. Ovoga puta, kao što si video, nije ubio zbog osвете, već iz koristoljublja. Želeo je dva veličanstvena trofeja koje mu je ta sirota, blesava žena pokazala. Baš kao što je nekada pljačkao drugu decu u svom sirotištu, baš kao što je ukrao prsten svoga ujaka Morfina, tako je i sad pobegao s Hepsibinom šoljom i medaljonom.

– Ali – reče Hari mršteći se – čini se sumanutim... rizikuje sve, odbacuje svoj posao, samo zbog tih...

– Tebi se možda čini sumanutim, ali ne i Voldemoru – reče Dambldor. – Nadam se da ćeš s vremenom shvatiti šta su mu ti predmeti značili, Hari, ali priznaćeš da nije teško zamisliti da je smatrao kako mu makar medaljon zaslužen pripada.

– Možda medaljon – reče Hari – ali zašto je uzeo i šolju?

– Pripadala je drugom osnivaču Hogvortsu – reče Dambldor. – Mislim da je još osećao veliku privrženost prema školi i nije mogao da odoli predmetu koji toliko odiše hogvortskom istorijom. Mislim da je bilo i drugih razloga... nadam se da ću s vremenom moći da ti ih predočim.

– A sada poslednje prisećanje koje hoću da ti pokažem, bar dok ne uspeš da nam pribaviš sećanje profesora Pužoroga. Deset godina razdvaja Houkino sećanje i ovo, deset godina o kojima možemo samo da nagađamo šta je Lord Voldemor tokom njih radio...

Hari se ponovo podiže na noge dok je Dambldor praznio poslednje sećanje u Sito-za-misli.

– Čije je to sećanje? – upita on.

– Moje – reče Dambldor.

I Hari zaroni za Dambldorom kroz kovitlavu srebrnu masu, sletevši u istu kancelariju koju je upravo napustio. Tu beše Foks, koji je veselo dremao na svojoj ljuljašci, a iza stola beše Dambldor, koji je izgledao veoma slično Dambldoru koji je stajao pokraj Harija, mada su mu obe ruke bile zdrave i čitave a lice možda malo manje izbrazdano. Jedina razlika između sadašnje kancelarije i ove bila je ta što je u ovoj iz prošlosti padao sneg. Plavičaste pahulje promicale su kraj prozora u mraku, i gomilale se na spoljašnjoj ivici.

Mlađi Dambldor kao da je nešto čekao, i zaista, nekoliko trenutaka po njihovom dolasku začu se kucanje na vratima i on reče: – Uđite.

Hari ispusti i žurno priguši krik. U sobu je stupio Voldemor. Njegove crte nisu

bile one koje je Hari video kako izlaze iz velikog kamenog kotla pre gotovo dve godine: nisu bile toliko zmijolike, oči još uvek ne behu skerletne, lice još nije postalo poput maske, a ipak nije to više bio onaj zgodni Tom Ridl. Kao da su mu crte lica bile spaljene i zamučene. Behu izvoštene i čudnovato izobličene, a beonjače su mu sada bile trajno zakrvavljene, iako mu zenice još nisu bile oni tanki procepi u koje će se, Hari je to znao, pretvoriti. Nosio je dugačak crni ogrtač, a lice mu je bilo bledo kao sneg koji mu se presijavao na ramenima.

Damblodor, koji je sedeo iza stola, nije pokazao nikakav znak iznenađenja. Očigledno je ta poseta bila unapred zakazana.

– Dobro večer, Tome – reče Damblodor neusiljeno. – Zar nećeš da sedneš?

– Hvala – reče Voldemor, i sede na mesto koje mu je Damblodor pokazao... isto ono sedište, kako se činilo, s kojeg je Hari maločas ustao u sadašnjosti. – Čuo sam da si postao direktor – reče on, a glas mu je bio malo piskaviji i hladniji nego ranije. – Dostojan izbor.

– Drago mi je što se slažeš s tim – reče Damblodor, smeškajući se. – Mogu li te ponuditi pićem?

– To bi mi dobro došlo – reče Voldemor. – Prešao sam dug put.

Damblodor ustade i kliznu do plakara gde je u sadašnje vreme držao Sito-za-misli, a koje je tada bilo puno flaša. Pošto je dodao Voldemoru pehar pun vina i nasuo jedan sebi, on se ponovo spusti u sedište iza svog stola.

– Dakle, Tome... čemu dugujem ovo zadovoljstvo?

Voldemor nije odmah odgovorio, već je samo pijuckao vino.

– Više me ne zovu „Tom“ – reče on. – Ovih dana sam poznatiji kao...

– Znam kako te zovu – reče Damblodor prijatno se smeškajući. – Ali za mene ćeš, bojim se, zauvek biti Tom Ridl. To je jedna od iritantnih stvari kod starih nastavnika, što nikada ne zaborave mladalačke početke svojih učenika.

On podiže čašu kao da nazdravlja Voldemoru, čije lice ostade bezizrazno. Ipak, Hari je osetio kako se atmosfera u sobi neznatno promenila: Damblodorovo odbijanje da koristi Voldemorovo izabrano ime bilo je i način da Voldemoru stavi do znanja da neće moći da diktira uslove sastanka, a Hari primeti da je i Voldemor to tako shvatio.

– Iznenađen sam što si ostao ovde tako dugo – reče Voldemor posle kratke pauze. – Oduvek sam se pitao zašto čarobnjak kao što si ti nikada nije pozeleo da napusti školu.

– Pa – reče Damblodor i dalje se smeškajući – čarobnjaku kao što sam ja ništa ne može da bude važnije od prenošenja drevnih veština, pomaganja mladim umovima da se izbruse. Ako se dobro sećam, i tebe je nekad privlačilo da predaješ.

– I dalje me privlači – reče Voldemor. – Samo sam se pitao zašto ti, koga iz Ministarstva tako često pitaju za savet, i kome su dvaput, rekao bih, ponudili mesto ministra...

– Zapravo, po poslednjoj računici triput – reče Damblodor. – Ali Ministarstvo me

nikada nije privlačilo kao karijera. Uostalom, to je još nešto što nam je zajedničko, rekao bih.

Voldemort klimnu glavom ne nasmešivši se, i otpi još gutljaj vina. Dambldor sada nije prekidao tišinu koja je vladala među njima, već je puštao, s izrazom prijatnog iščekivanja, da Voldemort prvi progovori.

– Vratio sam se – reče on posle nekog vremena – možda kasnije nego što je to profesor Dipet očekivao... ali sam se svejedno vratio, da ponovo zahtevam ono za šta mi je ranije rečeno da sam previše mlad da bih dobio. Došao sam da tražim od tebe da se vratim u ovaj zamak, da predajem. Mislim da sigurno znaš koliko sam toga video i učinio otkako sam napustio ovo mesto. Mogao bih tvojim učenicima da pokažem i ispričam stvari koje ne bi mogli da saznaju ni od jednog drugog čarobnjaka.

Dambldor je neko vreme odmeravao Voldemorta preko ivice svog pehara pre nego što je progovorio.

– Da, svakako znam da si mnogo toga video i učinio otkako si nas napustio – reče on tiho. – Glasine o tvojim delima stige su i do tvoje stare škole, Tome. Bilo bi mi žao kada bih poverovao i u polovinu od njih.

Voldemortov izraz lica nije odavao nikakvu emociju dok je govorio: – Veličina izaziva zavist, zavist proizvodi zlobu, zloba rađa laži. To sigurno znaš, Dambldore.

– Ti to zoveš „veličinom“, to što si radio, je li? – oprezno upita Dambldor.

– Svakako – reče Voldemort, a oči kao da mu buknuše crvenilom. – Eksperimentisao sam, pomerio sam granice magije dalje nego što ih je ikad iko pomerio...

– Nekih vrsta magije – tiho ga ispravi Dambldor. – Nekih. Drugih si pak... oprostićeš mi... ostao žalosno nesvestan.

Po prvi put, Voldemort se nasmeši. Bilo je to nategnuto cerenje, opako, više preteća nego gnevna grimasa.

– Stara rasprava – reče on nežno. – Ali ništa što sam na svetu video ne ide u prilog tvojoj čuvenoj tvrdnji da je ljubav moćnija od moje vrste magije, Dambldore.

– Možda si tražio na pogrešnim mestima – predloži mu Dambldor.

– Pa, ima li onda boljeg mesta da iznova započnem potragu od Hogvortsu? – reče Voldemort. – Hoćeš li mi dopustiti da se vratim? Hoćeš li mi dati da podelim svoje znanje s tvojim đacima? Stavljam sebe i svoje talente tebi na raspolaganje. Tvoj sam da mi zapovedaš.

Dambldor podiže obrve.

– A šta će biti s onima kojima *ti* zapovedaš? Šta će biti s onima koji sebe zovu, bar tako glasine kažu, Smrtožderima?

Hari je primetio kako Voldemort nije očekivao da Dambldor zna njihovo ime. Video je kako Voldemortove oči opet blešte crvenim sjajem, dok mu se nozdrve nalik prorezima šire.

– Moji prijatelji – reče on, posle kratke pauze – nastaviće bez mene, siguran sam u

to.

– Drago mi je što čujem da ih smatraš prijateljima – reče Dambldor. – Bio sam uveren da su više u kategoriji slugu.

– Grešiš – reče Voldemor.

– Dakle, ako bih večeras otišao u *Veprovu glavu*, ne bih zatekao grupicu njih... Nota, Rozijera, Malsibera, Dolohova... kako iščekuju tvoj povratak? Zbilja požrtvovani prijatelji kad su ovoliko daleko doputovali s tobom ove snežne večeri samo da ti požele sreću u pokušaju da dobiješ nastavnički posao.

Nije bilo sumnje da je Dambldorovo detaljno saznanje o tome s kim je Voldemor putovao još više uzrujalo Voldemora. Međutim, on se smesta pribra.

– Sveznajuć si kao i uvek, Dambldore.

– O, ne, samo sam u dobrim odnosima s lokalnim krčmarom – reče Dambldor neusiljeno. – Nego, Tome...

Dambldor spusti svoju praznu čašu i podiže se u sedištu, spojivši vrhove prstiju u karakterističan gest.

– ...govorimo otvoreno. Zašto si večeras došao ovamo, okružen svojim podređenima, da zahtevaš posao za koji obojica znamo da ga ne želiš?

Voldemor ga pogleda s izrazom hladnog iznenađenja.

– Posao koji ne želim? Nipošto, Dambldore, veoma mi je stalo do njega.

– O, ti želiš da se vratiš na Hogvorts, ali ne želiš da predaješ ništa više nego što si to želeo kada ti je bilo osamnaest godina. Šta je to što želiš, Tome? Zašto jednom ne probaš to otvoreno da zatražiš?

Voldemor se iskezi.

– Ako ne želiš da mi daš posao...

– Naravno da ne želim – reče Dambldor. – I ni na trenutak nisam poverovao da si to od mene očekivao. Uprkos tome, došao si ovamo, pitao si, mora da si imao neku nameru.

Voldemor ustade. Nikada manje nije ličio na Toma Ridla, lica izobličienog od besa.

– To je tvoja poslednja reč?

– Jeste – reče Dambldor takođe ustavši.

– Onda nemamo više ništa da kažemo jedan drugome.

– Ne, ništa – reče Dambldor, a lice mu se ispuni velikom tugom. – Davno je prošlo vreme kada sam mogao da te zastrašim zapaljenim ormanom i nateram te da se iskupiš za svoje zločine. Ali voleo bih da mogu, Tome... voleo bih da mogu...

Na trenutak, Hari samo što mu nije doviknuo besmisleno upozorenje. Bio je siguran da je Voldemorova ruka krenula ka njegovom džepu i štapiću. Ali taj trenutak je prošao, Voldemor se okrenuo, vrata su se zatvorila i više ga nije bilo.

Hari ponovo oseti kako se Dambldorova šaka sklapa oko njegove ruke, i nekoliko trenutaka kasnije, stajali su na gotovo istom mestu, ali na prozorskom simsu nije bilo

snega koji se gomilao, a Dambldorova šaka ponovo je bila ugljenisana i mrtva.

– Zašto? – odmah upita Hari pogledavši Dambldora u lice. – Zašto se vratio? Da li ste ikada otkrili?

– Imam nekoliko ideja – reče Dambldor – ali ništa više od toga.

– Kakvih ideja, gospodine?

– Reći ću ti, Hari, kada budeš dobio ono sećanje od profesora Pužoroga – reče Dambldor. – Kada budeš imao taj poslednji delić slagalice, sve će, nadam se, biti jasno... obojici.

Hari je i dalje izgarao od znatiželje, i mada je Dambldor otišao do vrata i držao mu ih otvorena, Hari nije odmah krenuo.

– Da li je ponovo želeo posao profesora Odbrane od Mračnih veština? Nije rekao...

– O, svakako je želeo da predaje Odbranu od Mračnih veština – reče Dambldor. – Posledice našeg malog sastanka to su dokazale. Vidiš, otkako sam odbio da dâm to mesto Lordu Voldemoru, nijednog profesora Odbrane od Mračnih veština nismo uspeli da zadržimo duže od godinu dana.

21. Nesaznatljiva soba

Hari je cele naredne nedelje naprezao mozak ne bi li smislio kako da ubedi Pužoroga da mu dâ pravo sećanje, ali nije doživeo nikakvo prosvetljenje, te se vratio onome što je tih dana sve češće radio kada ne bi znao šta će sa sobom: listao je svoj udžbenik iz Napitaka nadajući se da je Princ možda naškrabao nešto korisno po marginama, kao što je to mnogo puta ranije činio.

– Tu nećeš ništa naći – reče Hermione strogo, kasno uveče u nedelju.

– Ne počinji, Hermione – reče Hari. – Da nije bilo Princa, Ron sada ne bi sedeo ovde s nama.

– Sedeo bi da si slušao Snejpa još u prvoj godini – reče Hermione odsečno.

Hari nije obraćao pažnju na nju. Upravo je pronašao čin (*Sektumsempra!*) naškrabanu na margini iznad intrigantnih reči „Za neprijatelje“, i jedva je čekao da je isproba, ali je mislio da nije baš pametno da to učini pred Hermionom. Umesto toga, krišom presavi ćošak stranice.

Sedeli su kraj ognjišta u dnevnom boravku. Tu su još samo šestaci bili budni. Malo ranije bilo je izvesnog uzbuđenja kad su se vratili s večere i zatekli nov natpis

na oglasnoj tabli, objavu datuma njihovog ispita iz Prebacivanja. Oni koji budu napunili sedamnaest godina pre prvog zakazanog ispitnog termina, dvadeset i prvog aprila, imali su mogućnost da se prijave na dodatne časove vežbanja, koji će se odvijati (uz strog nadzor) u Hogsmidu.

Ron se uspaničio pošto je pročitao ovo obaveštenje. Još mu nije uspjelo da se Prebaci, i bojao se da neće biti spreman za test. Hermiona, koja se do tada dvaput Prebacila, bila je malo samouverenija, a Hari, kome je do sedamnaestog rođendana predstojalo još četiri meseca, nije mogao da polaže test bio spreman ili ne.

– Ipak, bar umeš da se Prebacuješ! – reče Ron nervozno. – Nećeš imati problema u julu!

– Samo sam jednom uspeo – podseti ga Hari. Najzad mu je, za vreme prethodnog časa, pošlo za rukom da nestane i materijalizuje se unutar svog obruča.

Pošto je potrošio mnogo vremena na glasne jadikovke zbog Prebacivanja, Ron je sad pokušavao da se izbori s opako teškim sastavom za Snejpa, koji su Hari i Hermiona već završili. Hari je spremno očekivao da dobije lošu ocenu iz tog sastava, jer se nije slagao sa Snejpom oko najboljeg načina borbe protiv dementora, ali nije ga bilo briga: sada mu je najvažnija stvar na svetu bila Pužorogovo sećanje.

– Kažem ti, glupi Princ neće moći da ti pomogne oko ovoga, Hari! – reče Hermiona malo glasnije. – Postoji samo jedan način da prisiliš nekoga da učini ono što želiš, a to je Kontrolišuća kletva, koja je protivzakonita...

– Da, to znam, hvala lepo – reče Hari ne podižući pogled s knjige. – Zato tražim nešto drugo. Dambldor kaže da ni veritaserum neće uspeti, ali možda ima nešto drugo, napitak ili čin...

– Pogrešno prilaziš celoj stvari – reče Hermiona. – Samo ti možeš da dobiješ sećanje, kaže Dambldor. To sigurno znači da ti možeš da ubediš Pužoroga na način na koji drugi ljudi ne mogu. Nije stvar u tome da mu podmetneš neki napitak, to bi svako mogao da uradi...

– Kako se piše „ratoboran“? – upita Ron iz sve snage tresući svoje pero dok je zurio u pergament. – Sigurno nije R-O-B-O...

– Ne, nije – reče Hermiona, privukavši Ronov sastav k sebi. – A „predskazanje“ ne počinje sa S-R-E-P. Kakvo to pero koristiš?

– To je jedno od Fredovih i Džordžovih pravopisnih pera... ali mislim da je prošlo dejstvo ...

– Da, biće da je tako – reče Hermiona pokazujući na naslov njegovog sastava – jer od nas se traži da napišemo kako bismo se obračunali s dementorima, a ne s „desklopivima“, a nešto se i ne sećam da si promenio ime u „Runil Vezlib“.

– O, ne! – reče Ron užasnuto zureći u pergament. – Nemoj mi reći da ću morati da pišem ceo rad ispočetka!

– U redu je, možemo da popravimo – reče Hermiona privukavši sastav k sebi i izvuče štapić.

– Baš te volim, Hermiona – reče Ron utonuvši u stolicu i iznureno protrlja oči. Hermiona poprimi bledu nijansu ružičaste boje, ali samo reče: – Nemoj da te Lavander čuje da si to rekao.

– Neće – reče Ron sebi u ruku. – A možda je i pustim... onda će da me šutne...

– A zašto ti nju ne šutneš, ako već želiš da raskrstiš s njom? – upita Hari.

– Ti nikada nisi nikoga šutnuo, zar ne? – reče Ron. – Ti i Čo ste se samo...

– Prosto smo se udaljili, da – reče Hari.

– Voleo bih da se to desi sa mnom i Lavander – reče Ron smrknuto, posmatrajući Hermionu kako vrhom svog štapića čutke dodiruje svaku od njegovih pogrešno napisanih reči kako bi se ispravile na stranici. – Ali što više nagoveštavam da želim da sve okončamo, to se ona čvršće kači. To ti je kao da se zabavljaš sa džinovskom sipom.

– Eto – reče Hermiona nekih dvadesetak minuta kasnije, vraćajući Ronu njegov sastav.

– Mnogo ti hvala – reče Ron. – Mogu li da pozajmim tvoje pero za zaključak?

Hari, koji do tada nije pronašao ništa korisno u beleškama Polukrvnog Princa, osvrnu se oko sebe. Njih troje sada behu jedini u dnevnom boravku, pošto je Šejmus upravo otišao u krevet, proklinjući Snejpa i njegov sastav. Čulo se samo pucketanje vatre i Ronovo piskaranje poslednjeg pasusa o dementorima Hermioninim perom. Hari je upravo zatvorio knjigu Polukrvnog Princa, zevajući, kad ono...

Krc.

Hermiona ispusti tihi krik. Ron prosu mastilo svuda po sastavu, a Hari reče: – Kričeru!

Kućni vilenjak se duboko nakloni i progovori u svoje kvrgave nožne prste.

– Gospodar je rekao da želi redovne izveštaje o onome što dečak Melfoj radi, te je Kričer došao da podnese...

Krc.

Dobi se pojavi kraj Kričera, s nakrivljenim šeširićem od presvlake za čajnik.

– I Dobi je pomagao, Hari Poteru! – ciknu on odbojno pogledavši u Kričera. – A Kričer bi trebalo da kaže Dobiju kada pođe da vidi Harija Potera, kako bi mogli zajedno da podnesu izveštaj!

– Šta je ovo? – upita Hermiona i dalje delujući šokirana ovim naglim pojavljivanjima. – Šta se događa, Hari?

Hari je oklevao pre no što joj je odgovorio, jer nije rekao Hermioni da je nahuškao Kričera i Dobija da uhode Melfoja. Kućni vilenjaci su za nju oduvek bili osetljiva tema.

– Pa... pratili su Melfoja za mene – reče on.

– Danonoćno – zagrakta Kričer.

– Dobi nedelju dana nije spavao, Hari Poteru! – reče Dobi ponosno, klateći se u mestu.

Hermiona je delovala ogorčeno.

– Nisi spavao, Dobi? Ali, Hari, nisi mu valjda rekao da...

– Ne, naravno da nisam – brže-bolje će Hari. – Dobi, smeš da spavaš, u redu? Nego, da li je iko od vas dvojice otkrio nešto? – požuri on da pita pre nego što je Hermiona stigla opet da interveniše.

– Gospodar Melfoj se kreće plemenito, kako i priliči njegovoj čistoj krvi – odmah zagrakta Kričer. – Njegova građa me podseća na kosti moje gospodarice, a maniri su mu kao u...

– Drako Melfoj je zao dečak! – cijuknu Dobi ljutito. – Zao dečak koji... koji...

On se strese od vrha svoje kićanke do prstiju u čarapama, a zatim potrča ka ognjištu, kao da će se baciti u njega. Hari, kome sve to nije bilo sasvim neočekivano, uhvati ga oko struka i čvrsto ga stegnu. Dobi se nekoliko sekundi opirao, a onda omlitavi.

– Hvala ti, Hari Poteru – prodahla on. – Dobiju je još teško da govori loše o svojim starim gospodarima...

Hari ga pusti. Dobi ispravi svoju navlaku za čajnik i prkosno reče Kričeru: – Ali Kričer bi trebalo da zna da Drako Melfoj nije dobar gospodar kućnim vilenjacima!

– Da, ne treba nam da slušamo da si se zaljubio u Melfoja – reče Hari Kričeru. – Premotajte priču na deo koji govori kuda on to zapravo ide.

Kričer se ponovo pokloni, delujući besno, a zatim reče: – Gospodar Melfoj jede u Velikoj sali, spava u spavaonici u tamnicama, pohađa razna predavanja...

– Dobi, kaži mi ti – reče Hari presekavši Kričera. – Da li je išao nekud kuda nije trebalo?

– Gos'n Hari Poteru – zacijuka Dobi, a velike kuglaste oči zacakliše mu se pri svetlosti vatre – dečak Melfoj ne krši nikakva pravila koja Dobi zna, ali je i dalje veoma nameračen da ne dozvoli da ga otkriju. Redovno posećuje sedmi sprat s raznoraznim drugim učenicima, koji mu drže stražu dok on ulazi u...

– Sobu po potrebi! – reče Hari lupivši se po čelu primerkom *Višeg nivoa spravljanja napitaka*. Hermiona i Ron se zagledaše u njega. – Tamo se iskradao! Tamo radi... šta god radio! A kladim se da ga zato i nema na mapi... kad malo bolje razmislim, nikada nisam video Sobu po potrebi na njoj!

– Možda banditi nisu ni znali da Soba postoji – reče Ron.

– Mislim da je to deo magije te sobe – reče Hermiona. – Ako ti je potrebno da soba bude nedokučiva, ona će to i biti.

– Dobi, da li si uspeo da uđeš i vidiš šta to Melfoj radi? – upita Hari željno.

– Ne, Hari Poteru, to je nemoguće – reče Dobi.

– Ne, nije – odmah će Hari. – Melfoj je prošle godine upao tamo u naše sedište, tako da bi trebalo da i ja mogu ući da špijuniram njega, bez problema.

– Mislim da nećeš moći, Hari – reče Hermiona polako. – Melfoj je tačno znao za šta koristimo Sobu, zar ne, jer mu je ona glupava Marijeta sve istrtiljala. I on je hteo da

Soba postane sedište DA, pa je i postala. Ali ti ne znaš šta Soba postaje kada Melfoj ulazi u nju, tako da nećeš znati da joj kažeš u šta treba da se pretvori.

– Otkriću kako to da zaobiđem – reče Hari olako. – Sjajno si obavio posao, Dobi.

– I Kričer je bio dobar – reče Hermiona nežno. Ali daleko od toga da joj bude zahvalan, Kričer prevrnu svojim ogromnim, zakrvavljenim očima i pogleda u tavanicu: – Blatokrvna se obraća Kričeru, Kričer će se pretvarati da je ne čuje...

– Mani se toga – obrecnu se Hari na njega, a Kričer se poslednji put duboko nakloni i Prebaci se. – Bolje idi da se i ti malo naspavaš, Dobi.

– Hvala vam, gos'n Hari Poteru! – ciknu veselo Dobi, pa i on nestade.

– Znete li koliko je ovo sjajno? – reče Hari pun entuzijazma, okrenuvši se Ronu i Hermioni čim je soba ostala bez vilenjaka. – Znamo kuda Melfoj ide! Sad smo ga saterali u čošak!

– Aha, baš je super – reče Ron smrknuto, pokušavajući da obriše gnjecavu baru mastila koja je doskora bila gotovo završen sastav. Hermiona ga privuče k sebi i stade da isisava mastilo štapićem.

– Ali kakve su to priče da odlazi tamo gore s „raznoraznim drugim učenicima“? – upita Hermiona. – Koliko ljudi je umešano u to? Ne bih pomislila da ima poverenja da toliko njih sazna šta on to radi...

– Da, to je zaista čudno – reče Hari mršteći se. – Čuo sam ga kako govori Krebu da ga se ne tiče šta on to radi... šta li onda govori svim ovim... svim ovim...

Harijev glas se izgubi. Zurio je u vatru.

– Gospode, kako sam bio glup – reče on tiho. – Očigledno je, zar ne? Veliki kazan dole u tavnici bio je pun... mogao je da drpi malo bilo kada za vreme časa...

– Šta da drpi? – upita Ron.

– Višesokovni napitak. Ukrao je malo višesokovnog napitka koji nam je Pužorog pokazao tokom prvog časa Napitaka... ne radi se o velikom broju učenika koji čuvaju stražu Melfoju... to su samo Kreb i Gojl, kao i uvek... da, sve se poklapa! – reče Hari skočivši, i počeo da šetka tamo-amo ispred ognjišta. – Dovoljno su glupi da rade šta im se kaže, čak i ako neće da im kaže šta smeru... ali ne želi da ih vide kako se šunjaju ispred Sobe po potrebi, pa ih tera da piju višesokovni napitak kako bi izgledali kao drugi ljudi... one dve devojčice koje sam video s njim kada je izostao s kvidiča... Ha! Kreb i Gojl!

– Hoćeš li da kažeš – reče Hermiona prigušenim glasom – da je ona devojčica kojoj sam popravila vagu...?

– Aha, naravno! – reče Hari glasno, zureći u nju. – Naravno! Melfoj mora da je u to vreme bio u sobi, pa je ona... šta ja to govorim? ...on je bacio vagu kako bi upozorio Melfoja da ne izlazi jer je neko napolju! A tu je i ona devojčica koja je prosula punoglavce! Sve vreme smo prolazili pored njega, a da to nismo ni znali!

– Naterao je Kreba i Gojla da se preobražavaju u devojčice? – grohotom se smeja Ron. – Bokca mu... nije ni čudo što ne izgledaju previše srećni ovih dana...

čudi me da mu nisu rekli da se goni...

– Pa, ne bi smeli, zar ne, ako im je pokazao svoj Mračni beleg – reče Hari.

– Hmmm... Mračni beleg za koji ne znamo ni da li postoji – reče Hermiona skeptično, uvijajući Ronov osušen sastav pre nego što mu se desi još neka nezgoda, a zatim mu ga dade u ruke.

– Videćemo – reče Hari samouvereno.

– Da, hoćemo – reče Hermiona ustajući i protežući se. – Ali, Hari, pre nego što se zagreješ za to, i dalje ne verujem da ćeš moći da uđeš u Sobu po potrebi ako ne znaš šta je tamo. A mislim da ne bi trebalo da zaboraviš – ona prebaci torbu preko ramena i ozbiljno ga pogleda – da bi *morao* da se usredsrediš na pribavljanje onog sećanja od Pužoroga. Laku noć.

Hari ju je posmatrao kako odlazi, pomalo nezadovoljan. Kada su se vrata ženske spavaonice zatvorila za njom, on se okrenu ka Ronu.

– Šta ti misliš?

– Voleo bih da mogu da se Prebacujem kao kućni vilenjaci – reče Ron zureći u mesto s kojeg je Dobi nestao. – Položio bih onaj prebacivački ispit iz prve.

Hari te noći nije baš najbolje spavao. Ležao je budan satima, kako mu se činilo, pitajući se kako Melfoj koristi Sobu po potrebi i šta bi on, Hari, video kada bi sutra ušao u nju, jer šta god Hermiona govorila, Hari je bio siguran da će, ako je Melfoj bio u stanju da vidi sedište DA, i on moći da vidi Melfojevo... šta bi moglo da bude? Sastajalište? Skrovište? Skladište? Radionica? Harijev um je grozničavo radio, a snovi su mu, kada je najzad zaspao, bili iskidani i narušavani slikama Melfoja, koji se pretvorio u Pužoroga, koji se pretvorio u Snejpa...

Hari je sledećeg jutra bio u stanju velikog iščekivanja. Imao je slobodan čas pre Odbrane od Mračnih veština, i bio je rešen da ga provede pokušavajući da uđe u Sobu po potrebi. Hermiona mu je prilično nametljivo stavljala do znanja da je ne interesuju njegovi planovi za provaljivanje u Sobu, o kojima joj je šaputao, a to je Harija nerviralo jer je mislio da bi mogla da mu bude od velike pomoći kada bi htela.

– Pazi – reče on tiho, nagnuvši se napred i spustivši ruku na *Dnevni prorok*, koji je ona upravo uzela od poštanske sove, ne bi li je sprečio da ga otvori i nestane iza njega. – Nisam zaboravio na Pužoroga, ali nemam pojma kako da mu uzmem ono sećanje, a dok me ne strefi neka pametna ideja, zašto da ne otkrijem šta to Melfoj radi?

– Već sam ti rekla, moraš da *ubediš* Pužoroga – reče Hermiona. – To nije pitanje prevare ili opčinjavanja, inače bi Dambldor to mogao da uradi za tili čas. Umesto da zvrjiš ispred Sobe po potrebi – ona istrže *Prorok* ispod Harijeve ruke i rasklopi ga ne bi li pogledala naslovnu stranicu – bolje idi nađi Pužoroga i počni da ga hvataš na njegovu dobroćudnost.

– Da li je neko koga znamo...? – upita Ron dok je Hermiona preletala preko naslova.

– Da! – reče Hermiona, nateravši Harija i Rona da se zagrcnu doručkom – ali u redu je, nije mrtav... u pitanju je Mandangus, uhapšen je i poslat u Askaban! Nešto o tome kako se pretvarao da je inferijus tokom pokušaja pljačke... a nestao je neko po imenu Oktavije Biberko... o, baš užasno, devetogodišnji dečak je uhapšen zbog pokušaja ubistva svojih babe i dede, misle da je bio pod dejstvom Kontrolišuće kletve...

Završili su doručak u tišini. Hermiona se odmah zaputila na čas Drevnih runa, Ron u dnevni boravak, jer je još morao da dovrši zaključak sastava o dementorima za Snejpa, a Hari ka hodniku na sedmom spratu i praznom zidu naspram tapiserije na kojoj je Barnabas Blesavi učio trolove da igraju balet.

Hari navuče Nevidljivi ogrtač čim je naišao na prazan hodnik, ali nije bilo potrebe za tim. Kada je stigao do odredišta, video je da je pusto. Hari nije bio siguran da li su mu izgledi da uđe u Sobu bolji ako je Melfoj unutra, ili ispred nje, ali makar njegov prvi pokušaj neće dodatno komplikovati prisustvo Kreba ili Gojla koji se pretvaraju da su jedanaestogodišnje devojčice.

On sklopi oči dok je prilazio mestu gde se nalaze skrivena vrata Sobe po potrebi. Znao je šta treba da radi, dobro se izveštio u tome prošle godine. Usredsredivši se iz petnih žila, pomisli: *Moram da vidim šta Melfoj radi ovde... Moram da vidim šta Melfoj radi ovde... Moram da vidim šta Melfoj radi ovde...*

Tri puta je prošao pored vrata, a onda, dok mu je srce lupalo od uzbuđenja, on otvori oči i okrenu se... ali je ipak i dalje gledao u običan prazan zid.

On mu priđe i gurnu ga da proba. Kamen ostade čvrst i nepomičan.

– U redu – reče Hari naglas. – U redu... pomislio sam pogrešnu stvar...

Razmislio je na trenutak, a zatim ponovo pokušao, sklopljenih očiju, usredsredivši se što je više mogao.

Moram da vidim mesto gde Melfoj krišom dolazi... Moram da vidim mesto gde Melfoj krišom dolazi...

Posle tri obilaska, on iščekujuće otvori oči.

Vrata nije bilo.

– Ma daj – reče on zidu iznervirano. – To je bilo potpuno jasno uputstvo... dobro...

Nekoliko minuta napregnuto je razmišljao pre no što je opet počeo da korača.

Moraš da postaneš mesto koje postaješ za Draka Melfoja...

Kada je završio s prolaženjem, nije odmah otvorio oči. Napregnuto je osluškivao, kao da će možda čuti kako se vrata otvaraju. Međutim, nije čuo ništa izuzev udaljenog cvrkuta ptica negde napolju. On otvori oči.

Vrata još nije bilo.

Hari opsova. Neko vrisnu. On se osvrnu i vide grupicu prvaka kako trkom beže iza ćoška, očigledno pod utiskom jer su upravo susreli izuzetno bezobraznog duha.

Hari je čitav sat pokušavao sa svakom varijacijom teme „Moram da vidim šta

Drako Melfoj radi u tebi“ koje je mogao da se seti, ali na kraju je ipak bio primoran da prizna kako je Hermiona možda u pravu: Soba prosto nije želela da se otvori za njega. Besan i nervozan, on se zaputi na Odbranu od Mračnih veština, skinuvši Nevidljivi ogrtač i naguravši ga u torbu u hodu.

– Ponovo kasniš, Poteru – reče Snejp ledeno kada je Hari žurno ušao u svećama osvetljenu učionicu. – Deset poena manje za Grifindor.

Hari je mrko gledao Snejpa kad se sručio na mesto kraj Rona. Pola razreda i dalje je stajalo vadeći knjige i organizujući svoje stvari. Nije zakasnio više od nekih drugih.

– Pre no što počnemo, da vidim vaše sastave o dementorima – reče Snejp, olako mahnuvši svojim štapićem, i odmah dvadeset i pet svitaka pergamenta polete kroz vazduh i slete u urednu gomilu na njegovom stolu. – A za vaše dobro, nadam se da su bolji od budalaština koje sam morao da istrpim dok sam čitao sastave o odupiranju Kontrolišućoj ketvi. A sada, da li biste svi otvorili knjige na stranici... Šta je bilo, gospodine Finigan?

– Gospodine – reče Šejmus – pitao sam se kako razlikovati inferijuse od duhova? Jer, u *Proroku* je bilo nešto o inferijusu...

– Ne, nije bilo – reče Snejp tonom kao da se dosađuje.

– Ali, gospodine, čuo sam ljude kako pričaju...

– Da ste se potrudili da pročitate dotični članak, gospodine Finigan, znali biste da takozvani inferijus nije niko drugi do smrdljiva lopuža po imenu Mandangus Flečer.

– Mislio sam da su Snejp i Mandangus na istoj strani? – promrmlja Hari Ronu i Hermioni. – Zar ne bi trebalo da bude uznemiren što su Mandangusa uhaps...?

– Ali Poter izgleda ima mnogo štošta da kaže na tu temu – reče Snejp, iznenada upirući prstom ka zadnjem delu učionice i streljajući Harija svojim crnim očima. – Hajde da upitamo Potera kako bi razlikovao inferijusa od duha.

Ceo razred se okrenu ka Hariju, koji je brže-bolje pokušao da se priseti šta mu je Damblodor rekao one noći kada su išli da posete Pužoroga.

– Ovaj... pa... duhovi su providni... – reče on.

– O, vrlo dobro – prekinu ga Snejp, iskrivivši usnu. – Da, lako se vidi da niste protraćili šest godina magijskog obrazovanja, Poteru. *Duhovi su providni.*

Pensi Parkinson se piskavo zakikota. Nekolicina drugih se kezila. Hari duboko udahnu i nastavi smireno, iako mu je utroba ključala od besa: – Jeste, duhovi su providni, ali inferijusi su mrtva tela, zar ne? Stoga su opipljivi...

– I petogodišnjak bi umeo to da nam kaže – iskezi se Snejp. – Inferijus je leš reanimiran činima mračnog čarobnjaka. On nije živ, već samo služi kao lutka koja izvršava čarobnjakova naređenja. Duh je, kao što sam siguran da ste do sada svi već svesni, otisak koji je preminula duša ostavila na zemlji... i naravno, kao što nam Poter tako mudro kaže, *providan je.*

– Pa, ono što je Hari rekao je najkorisnije ako želimo da ih razlikujemo! – reče Ron. – Kada se budemo suočili s njima u nekoj mračnoj uličici, ima da gledamo je li

opipljiv, je l' da, nećemo da ga pitamo: „Izvinite, da li ste vi otisak preminule duše?“

Začu se podsmešljiv žamor, ali ga istog časa priguši pogled koji je Snejp uputio ostatku razreda.

– Još deset poena manje za Grifindor – reče Snejp. – Nisam ni očekivao ništa prefinjenije od tebe, Ronalda Vizlija, dečaka toliko opipljivog da ne može da se Prebaci pet centimetara od sebe.

– *Ne!* – prošaputa Hermiona zgrabivši Harija za ruku kad je ovaj gnevno zaustio nešto da kaže. – Nema svrhe, samo ćeš ponovo završiti na kaznenoj nastavi, okani se toga!

– A sada otvorite knjige na strani dve stotine trinaest – reče Snejp smejujući se – i pročitajte prva dva pasusa o Bolnoj kletvi...

Ron je bio veoma miran tokom celog časa. Kada se zvono oglasilo na kraju predavanja, Lavander sustiže Rona i Harija (Hermiona je misteriozno isparila čim im je ova prišla) i poče žustro da opanjkava Snejpa zbog opaske o Ronovom Prebacivanju, ali činilo se da je to samo još više iznerviralo Rona, jer je se otarasio tako što je skrenuo ka muškom toaletu s Harijem.

– Ipak, Snejp je u pravu, zar ne? – reče Ron nakon što se nekoliko minuta ogledao u naprslom ogledalu. – Ne znam vredi li da polažem test. Prosto ne mogu da ovladam Prebacivanjem.

– Mogao bi da se prijaviš za dodatne časove u Hogsmidu, da vidiš dokle ćeš dogurati – reče Hari razložno. – To će barem biti zanimljivije nego da pokušavaš da uđeš u glupavi обруč. A onda, ako još nisi... znaš... dobar kao što bi želeo da budeš, možeš da odložiš ispit, i polažeš ga sa mnom, preko leta... Mirta, ovo je muški klozet!

Duh devojčice izađe iz šolje u separeu iza njih i sada je lebdeo u vazduhu, zureći u njih kroz debele bele okrugle naočari...

– O – reče ona sumorno. – To ste vas dvojica.

– A koga si očekivala? – upita Ron gledajući njen odraz u ogledalu.

– Nikoga – reče Mirta ćudljivo čačkajući bubuljicu na svojoj bradi. – Rekao je da će doći da me poseti, ali i *ti* si rekao da ćeš svraćati da me posećuješ... – ona uputi prekoran pogled Hariju – ...a nisam te videla mesecima i mesecima. Naučila sam da ne očekujem mnogo od dečaka.

– Mislio sam da ti živiš u onom ženskom kupatilu? – reče Hari, koji se već nekoliko godina trudio da zaobilazi to mesto u širokom luku.

– Živim – reče ona nadureno slegnuvši ramenima – ali to ne znači da ne mogu da *posećujem* druga mesta. Jednom sam došla da te vidim dok si se kupao, sećaš se?

– I te kako – reče Hari.

– Ali mislila sam da mu se sviđam – reče ona žalosno. – Možda kada biste vas dvojica otišli, on bi se vratio... imamo mnogo toga zajedničkog... sigurna sam da je i on to osetio...

I ona puna nade pogleda u vrata.

– Kada kažeš da imate mnogo toga zajedničkog – reče Ron, sada zvučeći prilično razgaljeno – da li to znači da i on živi u kanalizacionoj cevi?

– Ne – reče Mirta prkosno, a glas joj je odjekivao po starom popločanom toaletu. – To znači da je osetljiv, i njega ljudi maltretiraju, oseća se usamljeno i nema s kim da popriča, i ne boji se da pokaže svoja osećanja i da zaplače!

– Neki dečak je ovde plakao? – upita Hari radoznalo. – Mali dečak?

– Šta te briga! – reče Mirta usmerivši svoje sitne, suzne oči ka Ronu, koji se sada već nedvosmisleno cerio. – Obećala sam da nikome neću reći, i poneću njegovu tajnu sa sobom u...

– ...sigurno ne u grob? – reče Ron kroz smeh. – Možda u kanalizaciju...

Mirta ispusti gnevan urlik i zaroni nazad u klozetsku šolju, tako da se voda prelila preko ivice i prosula po podu. Provociranje Mirte kao da je oraspoložilo Rona.

– U pravu si – reče on, prebacujući školsku torbu preko ramena – otići ću na vežbe u Hogsmid pre nego što odlučim da li ću izaći na ispit.

I tako se narednog vikenda Ron pridružio Hermioni i ostalim šestacima koji će napuniti sedamnaest godina pre ispita, koji je trebalo da bude kroz dve nedelje. Hari je osećao priličnu ljubomoru dok ih je posmatrao kako se svi spremaju da idu u selo. Nedostajale su mu posete Hogsmidu, a bio je izuzetno lep prolećni dan, jedan od prvih posle dužeg vremena kad ste mogli da vidite vedro nebo. Međutim, odlučio je da vreme iskoristi za još jedan pokušaj juriša na Sobu po potrebi.

– Bolje bi ti bilo – reče Hermiona kada je poverio svoj plan Ronu i njoj u Ulaznoj dvorani – da odeš pravo kod Pužoroga u kancelariju i uzmeš mu ono sećanje.

– Pokušavao sam! – reče Hari iznervirano, što je bilo potpuna istina. Ostajao je posle svakog časa Napitaka u pokušaju da uhvati Pužoroga, ali bi majstor Napitaka uvek napustio tamicu tako brzo da Hari nije nikako mogao da ga uhvati. Hari je dvaput odlazio do njegove kancelarije i kucao, ali niko mu nije odgovarao, iako je drugi put bio siguran da čuje hitro utišavanje starog gramofona.

– Ne želi da razgovara sa mnom, Hermiona! Primetio je da pokušavam da ostanem nasamo s njim, i neće dozvoliti da se to dogodi!

– Pa, onda ćeš prosto morati da istraješ u tome, zar ne?

Kratak red ljudi koji su čekali da prođu pored Filča, koji je izvodio svoju uobičajenu tačku bockanja detektorom tajnovitosti pomeri se nekoliko koraka unapred i Hari ništa ne odgovori da ga domar slučajno ne bi čuo. Požele Ronu i Hermioni sreću, a zatim se okrenu i pope se uz mermerne stepenice, rešen da posveti sat-dva Sobi po potrebi, šta god Hermiona rekla.

Kada je nestao iz vidokruga Ulazne dvorane, Hari izvuče iz torbe Banditovu mapu i Nevidljivi ogrtač. Pošto se sakrio od svih, on potapša mapu, promrmlja: – Svečano se zaklinjem da smeram neki nestašluk – i pažljivo je pretraži.

Pošto je bila nedelja ujutru, gotovo svi učenici bili su u dnevnim boravcima, grifindorci u jednom tornju, rejvenkloovci u drugom, sliterinci u tamicu, a haflpafovci

u podrumu pored kuhinja. Tu i tamo je poneka zalutala osoba tamarala po biblioteci ili nekom hodniku... nekoliko ljudi bilo je na imanju... a tamo, sâm u hodniku na sedmom spratu, stajao je Gregori Gojl. Nije bilo ni traga od Sobe po potrebi, ali Harija to nije brinulo. Ako Gojl čuva stražu ispred nje, Soba je otvorena, bila mapa svesna toga ili ne. Stoga potrča uza stepenice, usporivši tek kada je došao do ćoška iza kog se nalazio taj hodnik, a zatim poče da se šunja, veoma polako, ka istoj onoj maloj devojčici koja je grčevito držala svoje teške mesingane terazije, koje joj je Hermiona tako usrdno popravila pre dve nedelje. Čekao je sve dok nije došao tik iza nje, a zatim se nagnuo i prošaputao: – Zdravo... baš si lepa, je l' znaš?

Gojl ispusti piskav krik užasa, baci terazije u vazduh i otrča, nestavši s vidika daleko pre no što je zvuk lomljenja terazija odjeknuo duž hodnika. Smejući se, Hari se okrenu da osmotri prazan zid iza kojeg je, u to je bio siguran, Drako Melfoj sada ukočeno stajao, svestan da je napolju neko ko nije dobrodošao, ali ne usuđujući se da se pojavi. To je Hariju ulilo krajnje prijatan osećaj moći dok je pokušavao da se priseti koje još kombinacije reči nije probao.

A ipak, to razdragano raspoloženje puno nade nije dugo trajalo. Pola sata kasnije, pošto je pokušao još mnoge varijacije svog zahteva da vidi šta to Melfoj smeru, na zidu i dalje nije bilo nikakvih vrata. Hari se osećao neverovatno frustrirano. Melfoj je možda udaljen tek nekoliko koraka od njega, a on nema ni najmanju trunku dokaza šta on to radi unutra. Potpuno izgubivši strpljenje, Hari potrča ka zidu i šutnu ga.

– JAO!

Pomislio je da je možda slomio nožni palac. Dok ga je stezao i cupkao na jednoj nozi, Nevidljivi ogrtač skliznu s njega.

– Hari?

On se hitro okrenu na jednoj nozi, i sruši se na pod. Tu, na njegovo veliko iznenađenje, beše Tonks, koja je išla ka njemu kao da se često šetka ovim hodnikom.

– Šta radiš ovde? – upita on ustajući. Zašto uvek mora da ga zatekne kako leži na podu?

– Došla sam da vidim Damblora – reče Tonks.

Hari pomisli kako užasno izgleda: mršavija nego inače, opuštene i neočešljane smeđe kose.

– Njegova kancelarija nije ovde – reče Hari – nalazi se na drugoj strani zamka, iza gargojla...

– Znam – reče Tonks. – Nije tamo. Očigledno je opet izašao.

– Zar jeste? – upita Hari pažljivo spuštajući povređenu nogu na pod. – Hej... pretpostavljam da ni ti ne znaš kuda on to ide, je li?

– Ne – reče Tonks.

– Zašto si htela da ga vidiš?

– Ništa posebno – reče Tonks očigledno nesvesno čupkajući rukav svoje odore. – Samo sam mislila da on možda zna šta se događa... čula sam glasine... ljudi su

povređeni...

– A, znam, bilo je u novinama – reče Hari. – Onaj klinac koji je pokušao da ubije svoje...

– *Prorok* često kaska za vestima – reče Tonks, koja kao da ga nije ni slušala. – Nisi skoro dobio pismo od nekoga iz Reda?

– Niko iz Reda mi više ne piše – reče Hari – ne otkako je Sirijus...

Video je da su joj se oči napunile suzama.

– Žao mi je – promrmlja on s nelagodom. – Mislim.. i meni strašno nedostaje...

– Šta? – reče Tonks tupo, kao da ga nije čula. – Pa... videćemo se, Hari...

I ona se naglo okrenu i pođe niz hodnik, ostavivši Harija da zuri u nju. Posle minut-dva, on ponovo stavi Nevidljivi ogrtač i nastavi s pokušajima da uđe u Sobu po potrebi, ali mu nije više bilo do toga. Najzad ga osećaj praznine u stomaku i saznanje da će Ron i Hermiona uskoro doći na ručak natera da obustavi pokušaje i prepusti hodnik Melfoju, koji, nadao se on, neće smeti da izađe još narednih nekoliko sati.

U Velikoj sali zatekao je Rona i Hermionu, koji su poranili na ručak.

– Uspeo sam... pa, donekle! – reče Ron Hariju pun oduševljenja, čim ga je spazio. – Trebalo je da se Prebacim na mesto ispred čajdžinice Madam Padifut, ali sam ga malko preterao, završio sam kod Skrivenšafta, ali sam se makar pomerio!

– Odlično – reče Hari. – A kakva si ti bila, Hermiona?

– O, ona je bila savršena, naravno – reče Ron pre no što je Hermiona stigla da odgovori. – Savršena odlučnost, obnevidelost i očajanje, ili kako već ide... posle smo svi otišli na pićence u *Tri metle*, i trebalo je da čuješ Dvoskoka kako priča o njoj... iznenadiću se ako je uskoro ne zaprosi...

– A ti? – upita Hermiona ne slušajući Rona. – Da li si sve vreme bio kod Sobe po potrebi?

– Aha – reče Hari. – I pogodi na koga sam tamo naleteo? Na Tonks!

– Tonks? – ponoviše Ron i Hermiona uglas, delujući iznenađeno.

– Jeste, rekla je da je došla da vidi Damblдора...

– Ako mene pitaš – reče Ron nakon što je Hari završio s prepričavanjem svog razgovora s Tonks – ona je malčice prolupala. Izgubila je petlju nakon onoga što se desilo u Ministarstvu.

– Jeste malo čudno – reče Hermiona, koja je iz nekog razloga delovala veoma zabrinuto. – Trebalo bi da čuva školu, zašto je iznenada napustila svoje mesto da bi došla da vidi Damblдора, kad on čak i nije ovde?

– Nešto mi je palo na pamet – reče Hari polako. Osećao se čudno govoreći o tome; bila je to više Hermionina teritorija nego njegova. – Da ne mislite da je bila... znate... zaljubljena u Sirijusa?

Hermiona se zagleda u njega.

– Odakle ti to, za ime sveta?

– Pojma nemam – reče Hari slegnuvši ramenima – ali gotovo se rasplakala kada

sam pomenuo njegovo ime... a njen Patronus je sada velika životinja na četiri noge... pitao sam se da nije postao... znate... on.

– Zanimljiva pomisao – reče Hermione polako. – Ali i dalje ne znam zašto bi jurila u zamak da vidi Dambldora, ako je to uopšte pravi razlog što je bila tamo...

– Sve se svodi na ono što sam ja rekao, zar ne? – reče Ron, koji je sada trpao krompir-pire u usta. – Malčice je pošandrcala. Izgubila živce. Žene – reče on mudro Hariju. – Lako se uzrujavaju.

– A ipak – reče Hermione prenuvši se iz razmišljanja – ne verujem da bi pronašao *žensko* koje bi se pola sata durilo jer se Madam Rozmerta nije nasmejala vicu koji je ispričala o baba-veštici, vidaru i *Mimulus mimbltoniji*.

Ron se namršti.

22. Posle sahrane

Iznad kula zamka počinjali su da se pojavljuju komadići jarkoplavog neba, ali ovi znaci dolazećeg leta nisu popravili Harijevo raspoloženje. Bio je osujećen, kako u svojim pokušajima da otkrije šta Melfoj radi, tako i u pokušajima da s Pužorogom zapodene razgovor koji bi, nekako, mogao dovesti do toga da mu ovaj preda sećanje koje je očigledno decenijama potiskivao.

– Poslednji put ti kažem, prosto zaboravi na Melfoja – reče Hermiona Hariju strogo.

Sedeli su posle ručka s Ronom u sunčanom kutku dvorišta. Hermiona i Ron su držali po pamflet Ministarstva magije: *Česte greške prilikom Prebacivanja i kako ih izbeći*, jer je baš tog popodneva trebalo da polažu ispit, ali pamfleti nisu nimalo umanjili njihovu nervozu. Ron se trže i pokuša da se sakrije iza Hermione kada neka devojkica naiđe iza igla.

– Nije Lavander – reče Hermiona umorno.

– O, dobro je – reče Ron opustivši se.

– Hari Potter? – reče devojkica. – Zamoljena sam da ti dam ovo.

– Hvala...

Harija izdade odlučnost dok je uzimao mali svitak pergamenta. Kada se devojka udaljila dovoljno da ih ne može čuti, on reče: – Dambldor je rekao da nećemo imati više časova dok ne dobijem ono sećanje!

– Možda hoće da proveri kako ti ide? – nagađala je Hermiona dok je Hari odvijao pergament. Ali umesto da nađe Dambldorov izdužen, zbijen, iskošen rukopis, on vide aljkav švrakopis, veoma težak za čitanje zbog prisustva velikih fleka na pergamentu gde je mastilo kapalo.

Dragi Hari, Rone i Hermiona,

Aragog je sinoć umro. Hari i Rone, vi ste ga upoznali, i znate koliko je bio poseban. Hermiona, znam da bi ti se dopao. Mnogo bi mi značilo kada bi kasnije večeras skoknuli dole na sahranu. Planiram da ga pokopam oko sumraka, to mu je bilo omiljeno doba dana. Znam da ne smete da izlazite tako kasno, ali možete da upotrebite Ogrtač. Ne bi' vam tražio, al' ne mogu sâm da se suočim s time.

Hagrid

– Pogledaj ovo – reče Hari dodajući pismo Hermioni.

– O, za ime božje – reče ona, brzo pregledavši pismo i dodajući ga Ronu, koji ga pročita, s izrazom sve veće neverice na licu.

– On je *lud!* – reče Ron besno. – To čudo je reklo svojim drugarima da pojedu Harija i mene! Reklo im je da se slobodno posluže! A sada Hagrid očekuje da idemo tamo dole i da plačemo nad njegovim užasnim dlakavim telom!

– Ne samo to – reče Hermiona. – Traži od nas da napustimo zamak noću, a zna da je obezbeđenje milion puta pojačano i u kolikoj bismo nevolji bili kada bi nas uhvatili.

– I pre smo odlazili kod njega noću – reče Hari.

– Da, ali ne zbog nečega kao što je ovo! – reče Hermiona. – Mnogo puta smo rizikovali da bismo pomogli Hagridu, ali najzad... Aragog je mrtav. Da treba da ga spasemo...

– ...ja bih još manje želeo da idem – reče Ron odlučno. – Ti ga nisi upoznala, Hermiona. Veruj mi, to što je mrtav za njega je znatno poboljšanje.

Hari uze nazad poruku i zagleda se u mastiljave fleke svuda po njoj. Očigledno je da su suze kapale po pergamentu.

– Hari, *ne misliš* valjda da ideš – reče Hermiona. – Tako je beznačajno i nije vredno da zbog toga dobiješ kaznenu nastavu.

Hari uzdahnu.

– Jeste, znam – reče on. – Izgleda da će Hagrid morati da sahrani Aragoga bez nas.
– Da, hoće – reče Hermiona, kojoj je vidno laknulo. – Čuj, na času Napitaka danas po podne biće gotovo prazna učionica, pošto ćemo svi polagati ispit... pokušaj tada malo da smekšaš Pužoroga!

– Pedeset treća sreća, je li? – reče Hari ogorčeno.

– Sreća – reče Ron iznenada. – Hari, to je to... posreći se!

– Kako to misliš?

– Upotrebi svoj srećni napitak!

– Rone, to je... to je to! – reče Hermiona zvučeći zabezegnuto. – Naravno! Zašto se ja toga nisam setila?

Hari se zagleda u oboje. – Feliks felicis? – reče on. – Pojma nemam... ja sam hteo da ga sačuvam...

– Za šta? – zahtevao je Ron da zna, sa nevericom.

– Šta bi, za ime sveta, moglo biti važnije od ovog sećanja, Hari? – upita Hermiona.

Hari joj ne odgovori. Pomisao na tu malenu zlatnu flašicu već mu je neko vreme titrala po obodima mašte. Nejasni i neuobličeni planovi koji su uključivali Džinin raskid s Dinom, i Rona, koji će nekako biti srećan da je vidi s novim dečkom, sazrevali su mu u dubinama uma, neprimetni, izuzev u snovima u praskozorje, između snevanja i buđenja...

– Hari? Da li si još s nama? – upita Hermiona.

– Št...? Aha, naravno – reče on pribravši se. – Pa... dobro. Ako ne uspem danas po podne da popričam s Pužorogom, uzeću malo feliksa i ponovo pokušati večeras.

– Odlučeno je onda – reče Hermiona živahno, ustade i izvede gracioznu piruetu. – Odrredište... odlučnost... osmišljenost... – mrmljala je.

– Ma, prekini s tim – preklinjao ju je on – već mi je dovoljno muka i bez toga... brzo, sakrij me!

– Nije Lavander! – reče Hermiona nestrpljivo kada se još nekoliko devojaka pojavi u dvorištu a Ron skoči iza nje.

– Super – reče Ron vireći preko Hermioninog ramena da bi se uverio. – Majku mu, ne izgledaju baš veselo, je l' da?

– To su sestre Montgomeri, i naravno da ne izgledaju veselo. Zar nisi čuo šta se desilo njihovom mlađem bratu? – reče Hermiona.

– Pravo da ti kažem, malo sam izašao iz forme po pitanju praćenja šta čiji rođaci rade – reče Ron.

– Pa, njihovog brata je napao vukodlak. Priča se da je njihova majka odbila da pomogne Smrtožderima. No, bilo kako bilo, dečak je imao tek pet godina i umro je u Sent Mungu, nisu mogli da ga spasu.

– Umro je? – ponovi Hari, preneražen. – Ali vukodlaci ne ubijaju, zar ne, samo te pretvore u jednog od njih?

– Ponekad i ubijaju – reče Ron, koji je sada delovao neuobičajeno smrknuto. – Čuo sam da se to dešava kad se vukodlak zanese.

– Kako se zvao taj vukodlak? – brzo upita Hari.

– Pa, kruže glasine da je to bio onaj Fenrir Suri – reče Hermiona.

– Znao sam... taj manijak koji voli da napada decu, onaj o kome mi je Lupin pričao! – reče Hari ljutito.

Hermiona ga turobno pogleda.

– Hari, moraš da uzmeš to sećanje – reče ona. – Sada je najvažnije zaustaviti Voldemora, zar ne? Sve se ove užasne stvari događaju zbog njega...

Gore u zamku oglasi se zvono, a Ron i Hermiona prestrašeno skočiše.

– Ma dobro ćete uraditi – reče im Hari oboma kad su se zaputili ka Ulaznoj dvorani da se sastanu s ostalima koji polažu ispit iz Prebacivanja. – Srećno.

– I tebi! – reče Hermiona značajano pogledavši Harija kada je krenuo ka tamicama.

Tog popodneva bilo ih je samo troje na času Napitaka: Hari, Erni i Drako Melfoj.

– Svi ste premladi da biste mogli da se Prebacujete? – reče Pužorog srdačno. – Još niste napunili sedamnaest?

Oni odmahnuše glavama.

– Pa, dobro – reče Pužorog veselo – pošto nas je tako malo, radićemo nešto *zabavno*. Hoću da mi sva trojica smučkate nešto zabavno!

– To zvuči sjajno, gospodine – reče Erni ulizički, trljajući rukama. Melfoj se pak nije ni nasmešio.

– Kako to mislite, nešto „zabavno“? – reče on iznervirano.

– Oh, iznenadite me – reče Pužorog nonšalantno.

Melfoj nadurenog izraza lica otvori svoj primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka*. Nije moglo biti očiglednije da smatra kako je taj čas traćenje vremena. Melfoj je, bez sumnje, žalio za vremenom koje bi inače mogao da provede u Sobi po potrebi, pomisli Hari posmatrajući ga preko ivice svoje knjige.

Da li je to bila njegova uobrazilja, ili je Melfoj, kao i Tonks, delovao mršavije? Svakako je bio bleđi u licu. Koža mu je i dalje imala tu sivkastu nijansu, verovatno zato što je tih dana tako retko izlazio na sunčevu svetlost. Ali nije bilo nadmenosti, uzbuđenja, niti superiornosti. Nestalo je šepurenja iz *Hogvorts ekspresa*, gde se otvoreno hvalisao misijom koju mu je Voldemor poverio... Po Harijevom mišljenju, postojao je samo jedan zaključak: misija, šta god bila, ne ide kako treba.

Razveseljen tom pomišlju, Hari prelista svoj primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka* i pronađe uputstvo za spravljanje eliksira za izazivanje euforije, koje je Polukrvni Princ žestoko prepravljao. Elikvir ne samo da je bio u skladu s Pužorogovim zahtevom već bi (i Harijevo srce zaigra na tu pomisao) mogao da odobrovolji Pužoroga toliko da ovaj postane spreman da dâ Hariju to sećanje, ukoliko ga Hari ubedi da ga okusi...

– Pa, sad, ovo izgleda potpuno predivno – reče Pužorog, pljeskajući rukama sat i po kasnije, dok je zurio u sunčano žut sadržaj Harijevog kotlića. – Euforija, ako se ne varam? Šta sam to namirisao? Mmmm... samo si još dodao grančicu pepermint, je li? Neuobičajeno, ali kakav nalet inspiracije, Hari. Naravno, to bi bila savršena protivteža povremenim propratnim pojavama kao što su preterano pevanje i uvrtnje nosa... zaista ne znam odakle ti sve te ideje, mladiću... sem ako...

Hari nogom gurnu udžbenik Polukravnog Princa dublje u torbu.

– ...to nisu geni tvoje majke!

– O... da, možda – reče Hari s olakšanjem.

Erni je delovao prilično mrzovoljno. Rešen da barem jednom zaseni Harija, on je brzopleto izumeo sopstveni napitak, koji se zgrušao i napravio nekakvu ljubičastu knedlicu na dnu kazana. Melfoj se već pakovao, kiselog lica. Pužorog je njegov štucajući rastvor proglasio tek „prihvatljivim“.

Zvono se oglasi, te Erni i Melfoj odmah izleteše napolje.

– Gospodine – poče Hari, ali Pužorog istog trena pogleda preko ramena. Kada je video da u sobi nema nikoga izuzev njega i Harija, on odjuri što je brže mogao.

– Profesore... profesore, zar ne želite da probate moj napi...? – očajno povika Hari.

Ali Pužorog je otišao. Razočaran, Hari isprazni kotlić, spakova stvari, napusti tamicu i polako odšeta gore do dnevnog boravka.

Ron i Hermiona se vratiše kasno po podne.

– Hari! – vrisnu Hermiona dok se penjala kroz rupu iza portreta. – Hari, položila sam!

– Bravo! – reče on. – A Ron?

– On... on je *za dlaku* pao – prošaputa Hermiona u trenutku kad Ron pogubljen uđe u sobu delujući krajnje utučeno. – Stvarno nije imao sreće, sitnica, ispitivač je baš primetio da je ostavio pola obrve za sobom... kako je prošlo s Pužorogom?

– Čemerno – reče Hari, kad im se Ron pridruži. – Nemaš sreće, druže, ali položićeš sledeći put... možemo zajedno da polažemo.

– Aha, valjda je tako – reče Ron namćorasto. – Ali *polo obrve!* Kao da je to važno!

– Znam – reče Hermiona umirujuće – zaista se čini previše strogim...

Veći deo večere proveli su isključivo u ogovaranju ispitivača Prebacivanja, i Ron je delovao malčice veselije kada je došlo vreme da se zapute nazad u dnevni boravak, razgovarajući sada o aktuelnom problemu Pužoroga i njegovog sećanja.

– Pa, Hari... hoćeš li da upotrebiš feliks felicis, ili šta? – hteo je Ron da zna.

– Da, pretpostavljam da bih morao – reče Hari. – Ne verujem da će mi biti potreban ceo, ne svih dvanaest sati, nemoguće je da će potrajati cele noći... uzeću samo gutljaj. Dva-tri sata trebalo bi da bude dovoljno.

– Sjajan je osećaj kad ga uzmeš – reče Ron prisećajući se. – Kao da ne možeš ni u

čemu da pogrešiš...

– O čemu ti to pričaš? – reče Hermiona smejući se. – Ti ga nikada nisi popio!

– Jeste, ali sam *mislio* da jesam, zar ne? – reče Ron, kao da objašnjava očigledno.
– Isto ti se hvata, zbilja...

Pošto su upravo bili videli Pužoroga kako ulazi u Veliku salu, i znali da on voli natenane da obeduje, neko vreme su ostali u dnevnom boravku jer je plan bio da Hari ode kod Pužoroga u kancelariju ostavivši ovome prethodno dovoljno vremena da se vrati u nju. Kada je sunce utonulo u vrhove drveća u Zabranjenoj šumi, oni odlučiše da je kucnuo čas i, pošto su se se uverili da su i Nevil, Din i Šejmus u dnevnom boravku, odšunjaše se do muške spavaonice.

Hari izvuče smotane čarape s dna svog kovčega i iz njih izvadi sićušnu, svetlucavu bočicu.

– Pa, da probamo – reče Hari, podiže bočicu i otpi pažljivo odmeren gutljaj.

– Kakav je osećaj? – prošaputa Hermiona.

Hari joj nije odmah odgovorio. A onda, polako ali sigurno, ispuni ga ushićujuć osećaj neograničenih mogućnosti. Osećao se kao da bi mogao da učini bilo šta, šta god zamisli... a pribavljanje sećanja od Pužoroga iznenada mu se činilo ne samo mogućim već posve lakim...

On ustade, smeškajući se, kipteći od samopouzdanja.

– Sjajan – reče on. – Stvarno sjajan. U redu... idem ja dole kod Hagrida.

– Šta? – rekoše Ron i Hermiona u glas, preneraženi.

– Ne, Hari... moraš da vidiš Pužoroga, sećaš se? – reče Hermiona.

– Ne – reče Hari samouvereno. – Idem kod Hagrida, imam dobar osećaj u vezi s odlaskom kod Hagrida.

– Imaš dobar osećaj u vezi sa sahranjivanjem džinovskog pauka? – upita Ron zaprepašćeno.

– Aha – reče Hari, izvlačeći Nevidljivi ogrtač iz kovčega. – Osećam da je to mesto na kome večeras treba da budem, znate na šta mislim?

– Ne – rekoše Ron i Hermiona uglas, oboje sada već prilično uznemireni.

– Ovo *jeste* feliks felicis, zar ne? – upita Hermiona zabrinuto, podižući bočicu ka svetlosti. – Da nemaš još jednu bočicu punu... ne znam...

– Esencije ludila? – predloži Ron, kad Hari prebaci Ogrtač preko ramena.

Hari se nasmeja, a Ron i Hermiona se još više uzbuniše.

– Verujte mi – reče on. – Znam šta radim... ili makar – on se samouvereno prošeta do vrata – feliks zna.

On prebaci Nevidljivi ogrtač preko glave i zaputi se niza stepenice, a Ron i Hermiona požuriše za njim. U podnožju stepenica, Hari klisnu kroz otvorena vrata.

– Šta si radio tamo gore s *njom*? – vrisnu Lavander Braun zureći kroz Harija pravo u Rona i Hermionu, koji su zajedno izlazili iz muških spavaonica. Hari začu kako Ron muca iza njega, dok je on hitao kroz dnevni boravak, što dalje od njih.

Prolazak kroz rupu iza portreta bio je jednostavan. Dok joj je prilazio, Džini i Din prođu kroz nju i Hariju pođe za rukom da promakne između njih. Dok je to činio, slučajno se očeša o Džini.

– *Nemoj* da me guraš, Dine, molim te – reče ona, zvučeći iznervirano. – Stalno to radiš, savršeno sam sposobna da sama prođem...

Portret se zatvori tik iza Harija, ali ne pre no što je čuo Dina kako joj ljutito uzvraća... Dok je osećaj elana u njemu rastao, Hari krupnim koracima prođe kroz zamak. Nije morao da se šunja jer nikoga nije sreo na svom putu, ali ga to nije ni najmanje iznenadilo. Večeras je on najsrećnija osoba na Hogvortsu.

Pojma nije imao kako zna da je odlazak kod Hagrida prava stvar. Kao da mu je napitak osvetljavao nekoliko koraka staze odjednom: nije mogao da vidi konačno odredište, nije mogao da vidi kako će Pužorog da se uklopi u sve to, ali znao je da je na pravom putu da dobije to sećanje. Kada je stigao do Ulazne dvorane, vide da je Filč zaboravio da zaključa ulazna vrata. Sav ozaren, Hari ih širom otvori i na trenutak udahnu miris čistog vazduha i trave, pre nego što je sišao niza stepenice i kročio u sumrak.

Kada je došao do najnižeg stepenika, palo mu je na pamet kako bi bilo veoma prijatno proći kraj leje s povrćem na putu do Hagrida. Nije baš usput, ali Hariju je bilo jasno da treba da poslušaj taj nagon, te je odmah usmerio stopala ka leji s povrćem, gde je radostan, ali ne previše iznenađen, zatekao profesora Pužoroga u razgovoru s profesorkom Mladicom. Hari je čučao iza niskog kamenog zida, osećajući se sjedinjenim sa svetom, i slušao njihov razgovor.

– ...zahvalan sam ti što si odvojila vreme, Pomona – govorio je Pužorog ljubazno. – Većina stručnjaka se slaže da su najefikasnije kada se uberu u sumrak.

– Oh, potpuno se slažem – reče profesorka Mladica toplo. – Da li vam je ovo dovoljno?

– I više nego dovoljno – reče Pužorog, koji je, Hari primeti, nosio pune ruke lisnatih biljaka. – Ovo će obezbediti po nekoliko listića za svakog od mojih trećaka, a i nešto rezerve, za slučaj da ih neko prekuva... pa, laku noć i još jednom, mnogo ti hvala!

Profesorka Mladica se izgubi u sve većoj pomrčini u pravcu njenih staklenika, a Pužorog usmeri korak ka mestu gde je Hari, nevidljiv, stajao.

Obuzet iznenadnom željom da se otkrije, Hari pompezno strže Ogrtač.

– Dobro večer, profesore.

– Merlinove mu brade, Hari, presekao si me – reče Pužorog, ukočivši se u mestu, delujući oprezno. – Kako si izašao iz zamka?

– Mora da je Filč zaboravio da zaključa vrata – reče Hari veselo, i obradova se kad vide da se Pužorog namršti.

– Moram da prijavim tog čoveka. Ako mene pitaš, više se brine za papiriće bačene po podu nego za propisno obezbeđenje... ali zašto si ovde, Hari?

– Pa, gospodine, u pitanju je Hagrid – reče Hari, koji je znao da je sada najbolje da kaže istinu. – Prilično je uzrujan... ali nećete ovo nikome reći, profesore? Ne želim da upadne u nevolju...

Očigledno je podstakao Pužorogovu radoznalost.

– Pa, to ti ne mogu obećati – reče on nabusito. – Ali znam da Dambldor u potpunosti veruje Hagridu, te sam uveren da sigurno nije u pitanju ništa strašno...

– Pa, u pitanju je taj džinovski pauk, imao ga je godinama... živeo je u Šumi... umeo je da priča i sve...

– Čuo sam glasine da u šumi ima akromantula – reče Pužorog tiho, gledajući ka masi crnog drveća. – Istina je, znači?

– Da – reče Hari. – Ali ovaj, Aragog, prvi koga je Hagrid ikada dobio, umro je sinoć. On je očajan. Želi društvo dok ga sahranjuje, a ja sam rekao da ću doći.

– Dirljivo, dirljivo – reče Pužorog odsutno, fiksiravši svojim velikim pospanim očima udaljena svetla Hagridove kolibe. – A otrov akromantule je veoma vredan... ako je zver tek nedavno umrla, možda se još nije osušio... naravno, ne bih želeo da uradim ništa bezosećajno ako je Hagrid uznemiren... ali ako bi postojao neki način da se nabavi mali... mislim, gotovo je nemoguće dobiti otrov akromantule dok je živa...

Pužorog je sada izgleda više pričao sâm sa sobom nego s Harijem.

– ...bilo bi šteta da se baci... može da se dobije i do sto galeona za pola litra... da budem iskren, moja plata nije baš velika...

I Hari sada jasno vide šta treba da učini.

– Pa – reče on, s veoma ubedljivim oklevanjem – pa, ako biste želeli da pođete, profesore, Hagridu bi verovatno bilo veoma drago... da Aragogu upriliči bolji ispraćaj, znate...

– Da, naravno – reče Pužorog, a oči su mu sada sijale od oduševljenja. – Znaš šta, Hari, pridružiću vam se tamo dole uz flašu-dve... popićemo sirotoj zveri u... pa... ne u zdravlje... ali ćemo je bar ispratiti sa stilom, nakon što je sahrani. I promeniću kravatu, ova je malo prevesela za tu priliku...

On odjuri nazad u zamak, a Hari pohita do Hagrida, prezadovoljan sobom.

– Doš'o si – zagrakta Hagrid, kada je otvorio vrata i video Harija kako izranja ispod Nevidljivog ogrtača.

– Da... Ron i Hermiona nisu mogli, doduše – reče Hari. – Stvarno im je žao.

– Nema... nema veze... znaš, dirnulo bi ga da znade da si ovdi, Hari...

Hagrid silovito zajeca. Napravio je sebi crni povež oko ruke od, kako se činilo, krpe umočene u imalin, a oči mu behu staklaste, crvene i naduvene. Hari ga utešno potapša po laktu, što je bio najviši deo Hagrida koji je relativno lako mogao da dohvati.

– Gde ga sahranjujemo? – upita on. – U šumi?

– Bokca mu, ne – reče Hagrid brišući uplakane oči skutom košulje. – Sad kad više nema Aragoga, drugi pauci mi ne daju da priđem ni blizu njihovi' mreža. Kažu da me

nesu pojeli samo zbog njegovih naređenja! Mo'š li da poveruješ u to, Hari?

Iskren odgovor bio bi „da“; Hari se s bolnom lakoćom prisetio kada su se on i Ron našli licem u lice s akromantulama: bili su tada nedvosmisleno jasni da je Aragog jedino što ih sprečava da pojedu Hagrida.

– Nika' dosad nije bilo dela Šume u koj' nisam smeo da zađem! – reče Hagrid vrteći glavom. – Nije bilo lako izvuć' Aragogovo telo odande, da ti kažem... vi'iš, oni obično jedu svoje mrtve... al' sam ja 'teo da mu priredim pravu sa'ranu... pravi ispraćaj...

On ponovo zajeca, a Hari nastavi da ga tapše po laktu, govoreći (jer mu je napitak stavio do znanja da to treba da učini): – Sreo sam profesora Pužoroga na putu ovamo, Hagride.

– Nisi u nevolji, je li? – reče Hagrid zabrinuto podigavši pogled. – Znam, ne bi treb'o da izlaziš iz zamka uvečer, ja sam kriv...

– Ne, ne, kad je čuo šta radim rekao je da bi i on voleo da dođe i da iskaže poštovanje prema Aragogu – reče Hari. – Mislim da je otišao da se presvuče u nešto prikladnije... a rekao je i da će doneti nekoliko flaša kako bismo mogli da popijemo u spomen na Aragoga...

– Je l' da? – reče Hagrid, delujući i iznenađeno i dirnuto. – T-to je baš lepo od njega, vala baš, i š'o te pride nije ni prijavio. Nikad ranije nisam im'o posla sas Horacijem Pužorogom... dolazi da isprati starog Aragoga, je li? Pa... Aragogu bi se to sigurno svidelo...

Hari u sebi pomisli kako bi se Aragogu kod Pužoroga najviše svidela obilna količina jestivog mesa koju bi ovaj predstavljao, ali se samo pomeri ka zadnjem prozoru Hagridove kolibe, kroz koji vide prilično užasan prizor ogromnog mrtvog pauka koji je napolju ležao na leđima, izvijenih i isprepletenih nogu.

– Hoćemo li ga sahraniti ovde, u tvojoj bašti, Hagride?

– Ja sam mislijo odma' tu iza leje s bundevama – reče Hagrid prigušenim glasom. – Već sam iskop'o... znaš već... grob. Al' sam mislijo da prvo reknemo neko'ko dobrih stvari o njemu... lepih uspomena, znaš...

Glas mu zadrhta i puče. Začu se kucanje na vratima i on se okrenu da ih otvori, pri tom izduvavši nos u ogromnu tufnastu maramicu. Pužorog požuri preko praga, s nekoliko flaša u rukama, noseći formalnu crnu kravatu.

– Hagride – reče on dubokim, sumornim glasom. – Tako mi je žao zbog tvog gubitka.

– To vi je baš lepo od vas – reče Hagrid. – Puno vam fala. I fala š'o niste kaznili Harija...

– Ne bih ni sanjao da tako nešto učinim – reče Pužorog. – Tužna noć, tužna noć... a gde je siroto stvorenje?

– Ondi vani – reče Hagrid drhtavim glasom. – 'Oćemo... 'oćemo li ondak da uradimo to?

Njih trojica iskoračiše u baštu iza kolibe. Mesec je bledo sijao kroz drveće, i njegovi zraci su se mešali sa svetlom koje je dopiralo kroz Hagridove prozore, osvetljavajući Aragogovo telo koje je ležalo na ivici ogromne jame, pored četiri metra visoke gomile sveže iskopane zemlje.

– Veličanstveno – reče Pužorog, prilazeći paukovoju glavi, na kojoj je osam mlečnih očiju tupo zurilo u nebo, a ogromne, zakrivljene ralje nalik kleštima nepomično sijale na mesečini. Hariju se učini da je čuo zveckanje flaša kada se Pužorog nagnuo iznad ralja, očigledno ispitujući ogromnu kosmatu glavu.

– Ne ume svak’ da ceni kol’ko su lepi – obrati se Hagrid Pužorogovim leđima, dok su mu suze tekle iz uglova stisnutih očiju. – Pojma nisam im’o da te interesuju stvorenja k’o š’o je Aragog, Horacije.

– Interesuju? Dragi moj Hagrid, ja živim za njih – reče Pužorog, udaljavši se od tela. Hari spazi blesak flaše koja nestaje ispod njegovog ogrtača, dok Hagrid, brišući oči, ništa nije primetio. – A sad... hoćemo li da nastavimo s ukopom?

Hagrid klimnu i kroči napred. Podigao je džinovskog pauka rukama i, uz gromoglasan hroptaj, skotrljao ga u mračnu jamu. On udari o dno uz prilično užasan, tup, hrskav zvuk. Hagrid ponovo poče da plače.

– Naravno, tebi je teško jer si ga najbolje poznao – reče Pužorog koji, kao ni Hari, nije mogao da dosegne ništa više od Hagridovog lakta, ali ga svejedno potapša. – Zašto ja ne bih rekao nekoliko reči?

Hari pomisli kako Pužorog mora da je dobio mnogo kvalitetnog otrova iz Aragoga, jer je imao zadovoljan kež kad je prišao ivici jame i rekao, sporim i zadivljujućim glasom: – Zbogom, Aragogu, kralju arahnida, oni koji su te poznavali neće zaboraviti tvoje dugotrajno i verno prijateljstvo! Iako će se tvoje telo raspasti, tvoj duh i dalje živi u tihim, paučinastim mestima tvog šumskog doma. Neka tvoji mnogooki potomci dovek a požive, a tvoji ljudski prijatelji pronađu utehu za gubitak koji su pretrpeli.

– To vi je bilo... to vi je bilo... predivno! – stade Hagrid da zavija, srušivši se na brdo iskopane zemlje, plačući jače no ikada.

– De, de – reče Pužorog mahnuvši svojim štapićem, te velika gomila zemlje polete, a zatim uz prigušen zvuk pade na mrtvog pauka, praveći zaobljenu humku. – Hajdemo unutra da popijemo piće. Pridi mu s druge strane, Hari... tako je... diži se, Hagrid... vrlo dobro...

Oni položiše Hagrida u stolicu za stolom. Feng, koji se tokom sahrane skrivao u svojoj korpi, sada lakim korakom dođe do njih i, po običaju, spusti svoju tešku glavu u Harijevo krilo. Pužorog otvori jednu od flaša vina koje je doneo.

– Sve sam ih testirao na otrove – uveravao je Harija sipajući veći deo prve flaše u jednu od Hagridovih krigli veličine kofe, pružajući je Hagridu. – Dao sam jednom kućnom vilenjaku da okusi iz svake boce, posle onoga što se desilo tvom sirotom prijatelju Rupertu.

Hari u mislima vide Hermionin izraz lica u slučaju da ikad sazna za tu zloupotrebu

kućnih vilenjaka, i odluči da joj to nikada ne spomene.

– Jedna za Harija... – reče Pužorog, podelivši drugu flašu na dve krigle – ...i jedna za mene. Pa – on visoko podiže svoju čašu – za Aragoga.

– Za Aragoga – rekoše Hari i Hagrid uglas.

I Pužorog i Hagrid otpiše velike gutljaje. Hari je, međutim, pošto mu je feliks felicis osvetljavao put, znao da ne sme da pije, već se samo pretvarao da je uzeo gutljaj, a zatim stavio kriglu nazad na sto pred sobom.

– Im'o sam ga otkad je bijo jaje, znaš – reče Hagrid žalosno. – Al' je bijo malen kad se izleg'o. K'o pikinezer.

– Slatkiš – reče Pužorog.

– Dr'žo sam gi u plakaru u školi, sve dok... pa...

Hagridovo lice se smrači, a Hari je znao i zašto: Tom Ridl se namerio da izbace Hagrida iz škole jer je okrivljen za otvaranje Dvorane tajni. Pužorog ga, međutim, izgleda nije slušao. Gledao je u tavanicu, s koje je visio velik broj limenih lonaca, zajedno s dugačkim, svilenim pramenom jarkobeke kose.

– Nije valjda to jednorogova dlaka, Hagride?

– Jes' vala – reče Hagrid nezainteresovano. – Iščupa im se iz repovi kad se pričvrle za grane i slično u Šumi, znate...

– Ali, dragi moj prijatelju, zar ne znaš koliko je to *vredno*?

– Ja i' rabim za vezivanje zavoja i koječega kad previjam povredene živuljke – reče Hagrid sležući ramenima. – Baš je korisna... izdržljiva, znate.

Pužorog otpi još jedan veliki gutljaj iz svoje krigle, sada pažljivo prelazeći pogledom po kolibi, tražeći još blaga koje bi mogao da pretvori u obilnu zalihu medovine dozrele u hrastovim burićima, ušecereni ananas i otmene somotske šlafroke, Hariju je to bilo jasno. On dopuni svoju i Hagridovu kriglu, i stade da ga ispituje o stvorenjima koja ovih dana žive u Šumi, i kako se to Hagrid brine o svima njima. Hagrid, podstaknut dejstvom pića i Pužorogovim laskavim interesovanjem, prestade da briše oči i veselo se upusti u naširoko objašnjavanje uzgajanja drvobrižnika.

U tom trenu feliks felicis malčice podstaknu Harija, i on primeti da zalihe pića koje je Pužorog doneo brzo nestaju. Hari još nije uspeo da usavrši Dopunjujuću čin da bi je izvodio ne izgovarajući naglas čarobne reči, ali bila bi smešna pomisao da večeras neće moći da je izvede: i zaista, Hari se smeškao sebi dok je, neprimećen od Hagrida i Pužoroga (koji su sada razmenjivali priče o crnom tržištu zmajevih jaja), uperio svoj štapić ispod stola u sve praznije flaše, i one istog časa počеше da se dopunjuju.

Nakon nekih sat vremena, Hagrid i Pužorog počеше da drže ekstravagantne zdravice: za Hogvorts, za Dambldora, za vilenjačko vino i za...

– Za Harija Potera! – grmeo je Hagrid prosipajući malo vina sebi niz bradu dok je ispijao četrnaestu kofu.

– Da, zaista – povika Pužorog malo zatupljen. – Za Parija Hotera, Izabranog

dečaka koji je... pa... uradio ovo ili ono – promumla on i takođe iskapi svoju kriglu.

Nedugo posle ovoga, Hagrid se ponovo rasplaka i gurnu ceo jednorogov rep na grudi Pužorogu, koji ga strpa u džep uz povike: – Za prijateljstvo! Za velikodušnost! Za deset galeona po dlaci!

I neko vreme posle toga, Hagrid i Pužorog sedeli su jedan kraj drugog, zagrljeni, pevajući laganu tužnu pesmu o umirućem čarobnjaku po imenu Odo.

– Aaaah, dobri umiru mladi – promrmlja Hagrid, presamitivši se preko stola, pomalo razroko, dok je Pužorog nastavio da ćurlija refren. – I moj tata je bijo mlad da umre... baš k'o i tvoji mama i tata, Hari...

Iz uglova Hagridovih naboranih očiju ponovo potekoše krupne suze. On zgrabi Harija za ruku i protrese je.

– ...najbolji čarobnjak i veš'ca koj' sam ikad upozn'o... užasna stvar... užasna stvar...

Pužorog je tužno pevao:

*A Odoa heroja ponesoše doma,
Tamo gde življaše k'o mlad čova
S izvrnutim šeširom spustiše ga u raku
I, avaj, štapićem slomljenim tutnutim u šaku.*

– ...užasno – zahropta Hagrid, a njegova velika kosmata glava skliznu pored njegovih ruku za stolom i on zaspao, duboko hrćući.

– Izvin'te – reče Pužorog štucajući. – Ne umem da pevam ni za živu glavu.

– Hagrid nije govorio o vašem pevanju – reče Hari tiho. – Govorio je o smrti mojih roditelja.

– O – reče Pužorog savlađujući poriv da glasno podrigne. – O, bože. Da, to je bilo... zbilja bilo užasno. Užasno... užasno...

Činilo se da ne zna šta da kaže, te se lati da im obojici dopuni krigle.

– Da li se... da li se možda kojim slučajem sećaš toga, Hari? – upita on s nelagodom.

– Ne... pa, imao sam samo godinu dana kada su umrli – reče Hari, pogleda prikovanog za plamen sveće koji je treperio od Hagridovog teškog hrkanja. – Ali sam odonda otkrio gotovo sve što se tada dogodilo. Moj tata je prvi umro. Da li ste to znali?

– Ja... ne, nisam – reče Pužorog prigušenim glasom.

– Da... Voldemor ga je ubio, a zatim prešao preko njegovog tela ka mojoj majci – reče Hari.

Pužorog se silovito strese, ali kao da nije mogao da odvoji svoj užasnut pogled od Harijevog lica.

– Rekao joj je da mu se skloni s puta – reče Hari nemilosrdno. – Rekao mi je da

nije morala da umre. Želeo je samo mene. Ona je mogla da pobjegne.

– O, bože – prodahta Pužorog. – Mogla je... nije morala... to je užasno...

– Jeste, zar ne? – reče Hari, glasom tek nešto glasnijim od šapata. – Ali nije se ni pomerila. Tata je već bio mrtav, ali ona nije htela i mene da izgubi. Pokušala je da moli Voldemora... ali on se samo smejao...

– Dosta je! – reče Pužorog naglo iznenada, podigavši drhtavu ruku. – Stvarno, moje drago momče, dosta... ja sam star čovek... ne treba mi da čujem... ne želim da znam...

– Zaboravio sam – slaga Hari ponet delovanjem feliks felicisa. – Vi ste je voleli, zar ne?

– Voleo? – reče Pužorog, a oči mu se ponovo napuniše suzama. – Ne mogu da zamislim da je iko ko ju je upoznao nije zavoleo... veoma hrabra... veoma duhovita... to je najužasnija stvar...

– Ali ipak nećete da pomognete njenom sinu – reče Hari. – Ona mi je dala svoj život, a vi nećete da mi date jedno sećanje.

Hagridovo gromko hrkanje ispuni kolibu. Hari se mirno zagleda u Pužorogove suzne oči. Majstor Napitaka kao da nije mogao da skrene pogled.

– Ne govori to – prošaputa on. – Nije stvar da ja... ako bi ti to pomoglo, naravno... ali ne bi poslužilo nikakvoj svrsi...

– Poslužiće – reče Hari jasno. – Dambldoru su potrebne informacije. Meni su potrebne informacije.

Znao je da je bezbedan: feliks mu je govorio da se Pužorog ujutru ničega neće sećati. Pogledavši Pužoroga pravo u oči, Hari se malčice nagnu ka njemu.

– Ja sam Izabrani. Moram da ga ubijem. Potrebno mi je to sećanje.

Pužorog preblede kao nikad; njegovo ćelavo čelo presijavalo se od znoja.

– Ti *jesi* Izabrani?

– Naravno da jesam – reče Hari smireno.

– Ali onda... moje drago momče... tražiš i suviše mnogo... tražiš od mene da ti, zapravo, pomognem u pokušaju da uništiš...

– Zar ne želite da se otarasite čarobnjaka koji je ubio Lili Evans?

– Hari, Hari, naravno da želim, ali...

– Bojite se da će saznati da ste mi pomogli?

Pužorog ništa ne odgovori. Delovao je prestrašeno.

– Budite hrabri poput moje majke, profesore...

Pužorog podiže svoju zdepastu ruku i pritisnu drhtave prste na usta. Na trenutak je ličio na ogromnu bebu.

– Ne ponosim se... – prošaputa on kroz prste. – Stidim se onoga... onoga što to sećanje pokazuje... mislim da sam toga dana naneo veliku štetu...

– Poništujete sve što ste tada učinili time što ćete mi dati sećanje – reče Hari. – To bi bilo stvarno hrabro i plemenito od vas.

Hagrid se trže u snu i nastavi da hrče. Pužorog i Hari su se gledali preko treperave sveće. Zavlada prilično dug tajac, ali feliks felicis reče Hariju da ga ne prekida, da čeka.

A onda, veoma polako, Pužorog spusti ruku u džep i izvuče štapić. Drugu ruku spusti u svoj ogrtač i izvadi malu, praznu bočicu. I dalje gledajući Harija pravo u oči, Pužorog dodirnu vrhom štapića svoju slepoočnicu i povuče ga, tako da za njim izađe i duga, srebrna nit sećanja, držeći se za vrh štapića. Pužorog je spusti u bočicu gde se ova uvijala, a zatim se proširi, vijoreći se poput dima. On začepi bocu drhtavom rukom i preko stola je dodade Hariju.

– Mnogo vam hvala, profesore.

– Ti si dobar dečak – reče profesor Pužorog, dok su mu suze tekle niz debele obraze pravo u njegove morževske brkove. – I imaš njene oči... samo nemoj da misliš loše o meni pošto ga budeš video...

A onda i on spusti glavu na ruke, duboko uzdahnu, i pade u san.

23. Horkruksi

Dok se Hari šunjao natrag ka zamku, mogao je da oseti kako dejstvo feliks felicisa popušta. Ulazna vrata su ostala otključana za njega, ali je na trećem spratu naleteo na Pivsa i za dlaku izbegao da ga otkrije, tako što je skrenuo u jednu od svojih bočnih prečica. Kada je došao do portreta Debele Dame i skinuo Nevidljivi ogrtač, nije bio iznenađen što ju je zatekao u prilično mrzovoljnom raspoloženju.

– Zar se u ovo doba dolazi?

– Stvarno mi je žao... morao sam da izađem da obavim nešto veoma važno...

– Pa, lozinka je promenjena u ponoć, te ćeš prosto morati da spavaš u hodniku, zar ne?

– Šalite se! – reče Hari. – Zašto je morala da se promeni baš u ponoć?

– Eto zato – reče Debela Dama. – Ako si ljut, a ti idi i žali se direktoru, on je taj koji je pooštrio mere bezbednosti.

– Sjajno – reče Hari ogorčeno, gledajući u tvrd pod. – Baš sjajno. Da, otišao bih da se žalim Damblodoru kada bi on bio ovde, jer je on taj koji je želeo da...

– Ovde je – reče glas iza Harija. – Profesor Damblodor se vratio u školu pre sat

vremena.

Skoro Obezglavljeni Nik lebdeo je ka Hariju, dok mu se glava po običaju klatila na kragni.

– Čuo sam to od Krvavog Barona, koji ga je video kako dolazi – reče Nik. – Činilo se, po Baronovoj priči, da je u dobrom raspoloženju, mada, naravno, malčice umoran.

– Gde je on? – reče Hari, a srce mu poskoči.

– Pa, hropće i čangrlja gore u Astronomskom tornju, to mu je omiljena razbibriga...

– Ne Krvavi Baron, Dambldor!

– A... u svojoj kancelariji – reče Nik. – Po onome što mi je Baron rekao, mislim da ima da dovrši još neke poslove pre nego što ode na spavanje...

– Da, ima – reče Hari, a grudi mu se ispuniše uzbuđenjem na pomisao da će reći Dambldoru kako je dobio to sećanje. On se okrenu i ponovo odjuri, ignorišući Debelu Damu koja je vikala za njim.

– Vрати se! U redu, lagala sam! Bila sam ljuta što si me probudio! Lozinka je i dalje „pantljičara“!

Ali Hari je već jurio nazad niz hodnik i u roku od nekoliko minuta već je govorio „karamel ekler“ Dambldorovom gargojlu, koji skoči u stranu dozvolivši Hariju da uđe na spiralno stepenište.

– Uđite – reče Dambldor kada je Hari pokucao. Zvučao je premoreno.

Hari gurnu vrata. Pred njim se ukaza Dambldorova kancelarija, ista kao i uvek, ali sa crnim, zvezdanim nebom s druge strane prozora.

– Bože blagi, Hari – reče Dambldor iznenađeno. – Čemu dugujem ovo veoma kasno zadovoljstvo?

– Gospodine... imam ga. Nabavio sam sećanje od Pužoroga.

Hari izvuče sićušnu staklenu bočicu i pokaza je Dambldoru. Direktor je na trenutak izgledao zaprepašćeno. A onda mu se lice ozari širokim osmehom.

– Hari, to su spektakularne vesti! Vrlo, vrlo dobro, zaista! Znao sam da možeš to da učiniš!

Očigledno zaboravivši na to koliko je kasno, on oprčea oko svog stola, uze bočicu s Pužorogovim sećanjem u svoju nepovređenu ruku i odjuri do plakara gde je držao Sito-za-misli.

– A sada – reče Dambldor, dok je stavljao kameni sud na svoj sto i praznio sadržaj bočice u njega – sada ćemo, najzad, videti. Brzo, Hari...

Hari se pokorno nagnu nad Sito-za-misli i oseti kako mu stopala napuštaju pod kancelarije... Ponovo je padao kroz crnilo i sleteo u Pužorogovu kancelariju od pre mnogo godina.

Tu beše i mnogo mlađi Horacije Pužorog, sa svojom gustom, sjajnom kosom boje slame i ričkastoplavim brkovima, ponovo zavaljen u udobnu fotelju s naslonima za

ruke, nogu naslonjenih na somotski jastučić, s malom čašom vina u jednoj ruci, dok je drugom kopao po kutiji ušećerenog ananasa. A oko njega je sedelo pola tuceta dečaka pubertetlija, među kojima je bio i Tom Ridl, na čijem se prstu sijao Mervolodomošov zlatnocrni prsten.

Dambldor slete pored Harija baš kada je Ridl upitao: – Gospodine, je li istina da profesorka Veselomisla ide u penziju?

– Tome, Tome, i kad bih znao, ne bih mogao da ti kažem – reče Pužorog mašući prekorno prstom ka Ridlu, iako mu je istovremeno i namignuo. – Moram priznati da bih voleo da znam odakle dobijaš obaveštenja, momče. Znaš mnogo više nego polovina osoblja, vala.

Ridl se nasmeši, a ostali dečaci prasnuše u smeh i zadivljeno ga pogledaše.

– Uz tvoju neverovatnu sposobnost da znaš stvari koje ne bi smeo, i uz tvoje pažljivo laskanje ljudima od važnosti... uzgred, hvala ti na ananasu, potpuno si u pravu, to mi je omiljeni...

Nekoliko dečaka ponovo se zakikota.

– ...pouzdamo očekujem da se uzdigneš na mesto ministra magije u roku od dvadeset godina. Petnaest, ako nastaviš da mi šalješ ananas. Imam *odlične* veze u Ministarstvu.

Tom Ridl se tek ovlaš nasmešio dok ostali dečaci ponovo prasnuše u smeh. Hari primeti da on nije najstariji u toj grupici dečaka, ali da svi gledaju na njega kao na svog vođu.

– Ne znam da li bi mi politika odgovarala, gospodine – reče on, kada je smeh zamro. – Kao prvo, nemam odgovarajuće poreklo.

Neki dečaci oko njega nakeziše se jedni drugima. Hari je bio siguran da uživaju u internoj šali: bez sumnje su znali, ili makar sumnjali, da vođa njihove male bande ima čuvenog pretka.

– Gluposti – reče Pužorog odsečno – sa sposobnostima kao što su tvoje, ne može biti jasnije da potičeš od sasvim pristojne čarobnjačke sorte. Ne, daleko ćeš ti dogurati, Tome, još nijednom nisam pogrešio u vezi sa svojim učenicima.

Mali zlatni sat koji je stajao na Pužorogovom stolu iza njega odzvoni jedanaest sati i on se osvrnu.

– Bože blagi, zar je već toliko? Bolje da pođete, momci, inače ćemo svi biti u nevolji. Lestrejndž, hoću da završiš sastav do sutra, inače ti sledi kaznena nastava. Isto važi i za tebe, Ejveri.

Jedan po jedan, dečaci izadoše iz sobe. Pužorog se iskobelja iz fotelje i prenese praznu čašu do stola. Kretanje iza njega natera ga da se okrene. Tamo je stajao Ridl.

– Požuri, Tome, ne želiš da te uhvate izvan kreveta u ovo doba, a još si i asistent...

– Gospodine, želeo sam nešto da vas upitam.

– Onda pitaj, momče, samo pitaj...

– Gospodine, pitao sam se šta znate o... o horkruksima?

Pužorog se zagleda u njega, odsutno gladeći prstima dršku svoje vinske čaše.

– To ti je za projekat iz Odbrane od Mračnih veština, je li?

Ali Hari je mogao da vidi kako Pužorog savršeno dobro zna da to nema nimalo veze sa školskim zadacima.

– Ne baš, gospodine – reče Ridl. – Naišao sam na taj termin prilikom čitanja, i nisam ga u potpunosti razumeo.

– Ne... pa... teško da bi na Hogvortsu mogao da nađeš knjigu koja će ti dati detalje o horkruksima, Tome. To su vrlo Mračne stvari, vrlo vrlo Mračne – reče Pužorog.

– Ali vi očigledno znate sve o njima, gospodine? Mislim, čarobnjak kao što ste vi... izvinite, mislim, ako ne možete da mi kažete, naravno... samo sam znao da, ako iko može da mi kaže nešto o njima, to biste bili vi... te rekoh da vas upitam...

Bilo je to veoma dobro izvedeno, pomisli Hari, oklevanje, olak ton, pažljivo laskanje; ništa od toga nije bilo preterano. On, Hari, imao je previše iskustva u pokušajima izvlačenja informacija iz kolebljivih ljudi, te je mogao da prepozna majstora na delu. Mogao je da vidi da Ridl veoma, veoma mnogo želi tu informaciju. Možda se čak i nedeljama pripremao za taj trenutak.

– Pa – reče Pužorog ne gledajući u Ridla, već čeprkajući mašnu na poklopcu kutije ušeceranog ananasa – pa, ne može da škodi da ti dam okviran pregled, naravno. Tek toliko da razumeš termin. Horkruks je reč koja se koristi za predmet u koji je osoba sakrila deo svoje duše.

– Ne razumem baš kako to ide, gospodine – reče Ridl.

Glas mu je bio pažljivo kontrolisan, ali Hari je mogao da primeti njegovo uzbuđenje.

– Pa, vidiš, podeliš svoju dušu – reče Pužorog – i sakriješ jedan njen deo u predmet van svog tela. A onda, ukoliko je telo te osobe napadnuto ili uništeno, ona ne može da umre, jer deo duše ostaje na zemlji, neoštećen. Ali, naravno, postojanje u takvom obliku...

Pužorogovo lice se zgrči, a Hari uhvati sebe kako se priseća reči koje je čuo pre gotovo dve godine.

– *Otrgnut sam od svog tela, bio sam manje od utvare, manje od najopakijeg duha... ali ipak, bio sam živ.*

– ...retko ko bi tako nešto poželeo, Tome, retko ko. Pre bi odabrali smrt.

Ali Ridlova glad sada je bila očigledna. Pohlepnog izraza lica, više nije mogao da sakrije svoju čežnju.

– Kako podeliti svoju dušu?

– Pa – reče Pužorog s nelagodom – moraš razumeti da je duša stvorena da ostane nedirnuta i cela. Podela je čin skrnavljenja, nešto protivprirodno.

– Ali kako to učiniti?

– Činom zla... vrhovnim činom zla. Ubistvom. Ubijanje cepa dušu. Čarobnjak koji namerava da načini horkruks iskoristio bi to oštećenje u svoju korist: pohranio bi

otkinuti deo...

– Pohranio? Ali kako...?

– Postoji jedna čin, ali me ne pitaj jer je ne znam! – reče Pužorog, odmahujući glavom poput starog slona kome dosađuju komarci. – Da li ti izgledam kao da sam to pokušao... da li ti ličim na ubicu?

– Ne, gospodine, naravno da ne – brzo će Ridl. – Žao mi je... nisam mislio da vas uvredim...

– Nipošto, nipošto nisam uvređen – reče Pužorog otresito. – Prirodno je osećati izvesnu znatiželju u vezi s tim stvarima... čarobnjake izvesnog kalibra oduvek je privlačio taj vid magije...

– Da, gospodine – reče Ridl. – Ipak, ono što ne razumem... čisto iz radoznalosti... mislim, da li bi jedan horkruks bio od velike koristi? Možete li dušu podeliti samo jedanput? Zar ne bi bilo bolje, zar ne biste bili jači, ako biste podelili dušu na više delova? Mislim, na primer, zar nije sedam najmoćniji magijski broj, zar ne bi sedam...?

– Merlinove mu brade, Tome! – jauknu Pužorog. – Sedam! Zar nije dovoljno loše misliti o ubistvu jedne osobe? A u svakom slučaju... dovoljno je loše podeliti dušu na dva dela... ali pokidati je na sedam komada...

Pužorog je sada delovao duboko zabrinuto. Zurio je u Ridla kao da ga nikada do tada nije sasvim jasno video, i Hari je video kako žali što je uopšte i prihvatio taj razgovor.

– Naravno – promrmlja on – ovo o čemu raspravljamo posve je hipotetički, zar ne? Potpuno akademski...

– Da, gospodine, naravno – brzo će Ridl.

– Ali ipak, Tome... ne pričaj nikome o ovome što sam ti rekao, to jest o čemu smo uopšte raspravljali. Ne bismo želeli da ljudi pomisle kako smo ćaskali o horkruksima. To je zabranjena tema na Hogvortsu, znaš... Damblodor je naročito strog po tom pitanju...

– Neću reći ni reč, gospodine – reče Ridl, i napusti ga, ali ne pre nego što mu je Hari osmotrio lice, koje je sada bilo puno one iste neobuzdane sreće, kao onda kada je tek otkrio da je čarobnjak, one iste koja nije isticala njegove privlačne crte lica, već ih je činila nekako neljudskim...

– Hvala ti, Hari – reče Damblodor tiho. – Hajdemo...

Kada je Hari sleteo nazad na pod kancelarije, Damblodor je već sedeo za svojim stolom. Hari takođe sede, i sačeka da Damblodor progovori.

– Već dugo se nadam ovom dokazu – najzad reče Damblodor. – Potvrđuje teoriju na kojoj sam radio, govori mi da sam u pravu, i koliko još mnogo, mnogo toga ima da se uradi...

Hari iznenada primeti da su svi stari direktori i direktorke potpuno budni i da prisluškiju njihov razgovor. Korpulentni čarobnjak crvenog nosa čak je izvukao i

trubicu za sluh.

– Pa, Hari – reče Dambldor – siguran sam da razumeš značaj ovoga što smo upravo čuli. Kada je bio istog uzrasta kao ti sada, koji mesec manje-više, Tom Ridl je svesrdno pokušavao da otkrije kako da sebe učini besmrtnim.

– Mislite da je uspeo u tome, gospodine? – upita Hari. – Napravio je horkruks? I zato nije umro kada me je napao? Imao je negde sakriven horkruks? Delić njegove duše bio je na bezbednom?

– Delić... ili malo više – reče Dambldor. – Čuo si Voldemora: ono što ga je posebno zanimalo da sazna od Horacija jeste njegovo mišljenje o tome šta bi bilo s čarobnjakom koji bi stvorio više od jednog horkruksa, šta bi se dogodilo s čarobnjakom koji je toliko odlučan da izbegne smrt da bi bio spreman da ubije mnogo puta, da iznova i iznova cepa svoju dušu kako bi je pohranio u mnogo zasebno sakrivenih horkruksa. Nijedna knjiga nije mogla da mu pruži taj podatak. Koliko ja znam... koliko je, siguran sam, i Voldemor znao... nijedan čarobnjak nikada nije pocepao svoju dušu na više od dva dela.

Dambldor zastade na trenutak, sabirajući misli, a zatim reče – Pre četiri godine dobio sam, po mom mišljenju, siguran dokaz da je Voldemor podelio svoju dušu.

– Odakle? – upita Hari. – Kako?

– Ti si mi ga pružio, Hari – reče Dambldor. – Dnevnik, Ridlov dnevnik, onaj koji je pružao uputstva kako da se ponovo otvori Dvorana tajni.

– Ne razumem, gospodine – reče Hari.

– Pa, iako nisam ja lično video Ridla koji je izašao iz dnevnika, ono što si mi ti opisao bio je fenomen kakvom nikada nisam prisustvovao. Puko sećanje koje počinje da dela i misli sâmo za sebe? Puko sećanje koje crpi životnu snagu iz devojčice u čuje je ruke dospelo? Ne, u toj knjizi je živelo nešto mnogo zlokobnije... delić duše, bio sam gotovo siguran u to. Dnevnik je bio horkruks. Ali sve to je više postavljalo pitanja nego što je odgovaralo na njih. Najviše me je zaintrigiralo i uzbunilo to što je dnevnik zamišljen i kao oružje i kao spremište.

– Još ne razumem – reče Hari.

– Pa, radio je onako kao što bi horkruksi i trebalo da rade... drugim rečima, delić duše koji je bio sakriven unutra čuvan je na bezbednom, i bez sumnje je igrao svoju ulogu u sprečavanju smrti svoga vlasnika. Ali više nema sumnje da je Ridl zaista želeo da taj dnevnik bude pročitao, želeo je da delić njegove duše zaposedne ili općini nekog drugog, kako bi Sliterinovo čudovište ponovo bilo oslobođeno.

– Pa, nije želeo da njegov silan trud bude uzaludan – reče Hari. – Želeo je da ljudi znaju da je on Sliterinov naslednik, jer u to doba nije mogao sâmo da preuzme zaslugu.

– Potpuno tačno – reče Dambldor, klimajući glavom. – Ali zar ne vidiš, Hari, ako je nameravao da dnevnik bude prenesen, ili podmetnut, nekom budućem učeniku Hogvortsa, onda je bio začuđujuće nemaran prema tom dragocenom deliću svoje duše koji je unutra bio pohranjen. Svrha horkruksa je, kao što je profesor Pužorog lepo

objasnio, da delić duše čuva sakriven i na bezbednom, a ne da se nekome baci na put uz rizik da bude uništen, kao što se zbilja i dogodilo: taj delić duše više ne postoji, ti si se za to postarao.

– Nemarnost s kojom se Voldemor odnosio prema ovom horkruksu delovala mi je krajnje zloslutno. Sve je ukazivalo na to da mora da je napravio, ili planirao da napravi, još horkruksa, da gubitak tog prvog ne bio bio tako poguban. Nisam želeo da poverujem u to, ali ništa drugo nije imalo smisla.

– A onda si mi ti, dve godine kasnije, rekao da je one noći kada se vratio u svoje telo, Voldemor svojim Smrtožderima dao krajnje prosvetljujuću i uznemirujuću izjavu: *Ja, koji sam otišao dalje no iko drugi stazom koja vodi ka besmrtnosti*. To si mi rekao da je izjavio. *Dalje no iko drugi*. A pomislio sam da znam na šta misli, iako Smrtožderi to nisu znali. Govorio je o svojim horkruksima, horkruksima u množini, Hari, što mislim da nijedan drugi čarobnjak nije učinio. A ipak se uklapalo: činilo se da Lord Voldemor sa svakom minulom godinom postaje sve manje ljudsko biće, a preobražaj koji je pretrpeo činio mi se objašnjivim samo ako mu je duša unakažena preko granice onoga što možemo nazvati uobičajenim zlom...

– Znači time što je ubijao druge ljude onemogućio je da on sâm bude ubijen? – reče Hari. – Zašto nije mogao da napravi Kamen mudrosti, ili da ga ukrade, ako ga je već toliko zanimala besmrtnost?

– Pa, znamo da je upravo to i pokušao da učini, pre pet godina – reče Dambldor. – Ali postoji nekoliko razloga zašto bi, po mom mišljenju, Kamen mudrosti Lordu Voldemoru bio manje privlačan od horkruksa.

– Mada zaista produžava život, eliksir života mora se redovno piti, čitavu večnost, ukoliko onaj koji ga pije želi da ostane besmrtnan. Stoga bi Voldemor u potpunosti zavisio od eliksira, a ako bi mu ga ponestalo, ili bi bio zatrovan, ili ako bi Kamen bio ukraden, onda bi umro baš kao i svaki drugi čovek. Seti se, Voldemor voli da dela sam. Verujem da bi on pomisao da će zavisiti od nečega, pa makar to bio i Elikvir, smatrao neprihvatljivom. Naravno da je bio spreman da ga popije ako bi ga to spasilo užasnog poluživota na koji je bio osuđen nakon što te je napao, ali samo da bi došao do tela. Stoga sam ubeđen da je nakon toga dalje nameravao da se oslanja samo na svoje horkrukse. Ne bi mu ništa drugo trebalo kad bi uspeo da povрати svoje ljudsko obličje. Vidiš, on je već bio besmrtnan... ili najbliži besmrtnosti nego ijedan drugi čovek.

– Ali sada, Hari, naoružani ovim podacima, ključnim sećanjem koje si uspeo da nam dobaviš, bliži smo tajni svrgavanja Lorda Voldemora nego što je ikad iko bio. Čuo si ga, Hari: „Zar ne bi bilo bolje, zar ne biste bili jači, ako biste podelili dušu na više delova... zar nije sedam najmoćniji magijski broj...“ *Zar nije sedam najmoćniji magijski broj*. Da, mislim da bi pomisao na sedmodelnu dušu bila veoma primamljiva Lordu Voldemoru.

– Napravio je *sedam* horkruksa? – reče Hari, užasnut, dok je nekoliko portreta na

zidovima ispuštalo slične uzvike šoka i sablažnjavanja. – Ali oni bi mogli da budu bilo gde na svetu... sakriveni... zakopani li nevidljivi...

– Drago mi je da uviđaš ogromne razmere ovog problema – reče Dambldor smireno. – Ali najpre, ne, Hari, ne sedam horkruksa: šest. Sedmi deo njegove duše, koliko god unakažen, počiva unutar njegovog obnovljenog tela. To je deo njega koji je živeo životom utvare godinama, tokom njegovog izgnanstva; bez toga, on nema nikakvo svoje biće. Taj sedmi deo duše biće poslednji koji neko ko želi da uništi Voldemora mora da napadne... delić koji živi u njegovom telu.

– Ali, tih šest horkruksa – reče Hari pomalo očajno – kako da ih nađemo?

– Zaboravljaš... ti si već uništio jedan od njih. A ja sam uništio drugi.

– Jeste li? – upita Hari željno.

– Doista – reče Dambldor, i podiže svoju pocrnelu, izgorelu ruku. – Prsten, Hari. Mervolodomošov prsten. A na njega je bila bačena užasna kletva. Da nije bilo, oprosti mi na odsustvu prikladne skromnosti, mojih neverovatnih veština, i blagovremenog delanja profesora Snejpa kad sam se vratio na Hogvorts, strašno povređen, možda ne bih preživeo da pričam o tome. Međutim, uvela ruka mi se ne čini nerazumnom trampom za sedminu Voldemorove duše. Prsten više nije horkruks.

– Ali kako ste ga pronašli?

– Pa, kao što znaš, godinama sam se trudio da otkrijem što je više moguće o Voldemorovom prošlom životu. Posvuda sam putovao, posećujući ona mesta koja je on nekada obišao. Nabasao sam na prsten sakriven u ruševinama kuće Ispijenih. Čini se da Voldemor, kad je uspeo u njemu da zarobi deo svoje duše, nije više želeo da ga nosi. Sakrio ga je, zaštićenog mnogim moćnim činima, u kolibu gde su njegovi preci nekada živeli (pošto su Morfina otpremili za Askaban, naravno), nikada ne pomislivši da bih ja jednoga dana mogao da se pomučim da posetim ruinu, niti da ću možda paziti da nađem na tragove magijskog prikrivanja.

– Međutim, ne bi trebalo previše da čestitamo sebi. Ti si uništio dnevnik, a ja prsten, ali ako smo u pravu u svojoj teoriji o sedmodelnoj duši, ostaju nam još četiri horkruksa.

– A mogli bi biti bilo šta? – reče Hari. – Mogli bi biti stare konzerve, ili, pojma nemam, prazne bočice od napitaka...?

– Misliš na Teleportacione ključeve, Hari, koji moraju biti obični predmeti, koje je lako prevideti. Ali da Lord Voldemor koristi limene konzerve ili stare bočice napitaka da sačuvaju njegovu dragocenu dušu? Zaboravljaš ono što sam ti pokazao. Lord Voldemor je voleo da sakuplja trofeje, a najviše je voleo predmete s moćnom magijskom istorijom. Njegov ponos, njegova ubeđenost u sopstvenu nadmoćnost, njegova odlučnost da sebi ureže zapanjujuće mesto u magijskoj istoriji, sve te stvari mi nagoveštavaju da bi Voldemor ipak malo pažljivije birao svoje horkrukse, dajući prednost predmetima dostojnim te časti.

– Dnevnik nije bio nešto posebno.

– Dnevnik je, kao što si i sâm rekao, bio dokaz da je on Sliterinov naslednik. Siguran sam da bi Voldemor smatrao da je od presudnog značaja.

– Znači, ostali horkruksi? – reče Hari. – Mislite li da znate šta su, gospodine?

– Mogu samo da nagađam – reče Dambldor. – Iz razloga koje sam ti već ponudio, verujem da bi Lord Voldemor dao prednost predmetima koji sami po sebi imaju izvesnu grandioznost. Stoga sam tragao po Voldemorovoj prošlosti ne bih li pronašao dokaze da li su takvi predmeti nestajali oko njega.

– Medaljon! – reče Hari glasno. – Šolja Helge Haflpaf!

– Da – reče Dambldor, smešeći se. – Bio bih spreman da se kladim u... pa, možda ne baš u svoju drugu ruku... ali barem u nekoliko prstiju da su oni postali treći i četvrti horkruks. Preostala dva, opet pod pretpostavkom da je napravio ukupno šest, jesu veći problem, ali mogu da se upustim u nagađanje da je, nakon što je nabavio predmete koji su pripadali Haflpafovoj i Sliterinu, krenuo da pronade predmete koji su bili u vlasništvu Grifindora ili Rejvenkloove. Četiri predmeta koja potiču od četiri osnivača znatno bi zagolicali Voldemorovu maštu, siguran sam. Ne mogu da odgovorim na to da li je ikada uspeo da pronade nešto što je pripadalo Rejvenkloovoj. Međutim, siguran sam u to da je jedina znana Grifindorova relikvija još uvek bezbedna.

Dambldor pokaza svojim ugljenisanim prstima ka zidu iza sebe, gde je u staklenoj vitrini počivao mač optočen rubinima.

– Mislite da je zato želeo da se vrati na Hogvorts, gospodine? – reče Hari. – Da pokuša da pronade nešto što je pripadalo jednom od preostalih osnivača?

– Baš sam to mislio – reče Dambldor. – Ali to nas, nažalost, ne vodi mnogo dalje jer je odbijen, barem tako mislim, ne dobivši priliku da pretraži školu. Prisiljen sam da zaključim da nikada nije ispunio svoju ambiciju da sakupi četiri predmeta koji su pripadali osnivačima. Zasigurno je imao dva... možda je pronašao i treći... to je najviše što zasad možemo da nagađamo.

– Čak i ako je našao nešto od Rejvenkloove ili Grifindora, i dalje nam ostaje šesti horkruks – reče Hari brojeći na prste. – Sem ukoliko nije našao oba?

– Ne bih rekao – reče Dambldor. – Mislim da znam šta je šesti horkruks. Pitam se šta ćeš reći kada ti priznam da me već dugo vremena kopka ponašanje zmije, Nagini?

– Zmija? – reče Hari, preneražen. – Mogu se koristiti životinje kao horkruksi?

– Pa, nije preporučljivo da se to čini – reče Dambldor – jer poveriti deo svoje duše nečemu što može nezavisno da misli i kreće se očigledno je veoma riskantna rabota. Međutim, ako su moji proračuni tačni, Voldemoru je i dalje falio jedan horkruks od zadanih šest kad je ušao u kuću tvojih roditelja s namerom da te ubije.

– Čini se da je proces pravljenja horkruksa čuvao samo za posebno značajne smrti. Tvoja bi svakako bila takva. Verovao je da će, ubivši te, otkloniti i opasnost koju je proročanstvo navelo. Verovao je da će time sebe učiniti nepobedivim. Siguran sam da je nameravao da s tvojom smrću načini svoj poslednji horkruks.

– Kao što znamo, nije uspeo u tome. Posle intervala od nekoliko godina pak

iskoristio je Nagini da ubije jednog starog Normalca, i možda mu je tada palo na pamet da je pretvori u svoj poslednji horkruks. Ona naglašava vezu sa Sliterinom, što pojačava Voldemorovu tajanstvenost... Mislim da mu je ona draža od bilo čega. Svakako voli da je drži kraj sebe i čini se da poseduje neverovatno veliku kontrolu nad njom, čak i za nekoga ko je Nemušt.

– Dakle – reče Hari – dnevnika nema, prstena nema. Šolja, medaljon i zmija i dalje su netaknuti, a vi mislite da postoji još i horkruks koji je nekada pripadao Rejvenkloovoj ili Grifindoru?

– Zadržavajući sažet i tačan rezime, da – reče Dambldor, pognuvši glavu.

– Pa... da li ih i dalje tražite, gospodine? Da li ste zato nestajali kad god ste napuštali školu?

– Tako je – reče Dambldor. – Tragam već veoma dugo. Mislim da sam... možda... blizu da pronađem još jedan. Određeni znaci mi ulivaju nadu.

– A ako ga pronađete – brzo uskoči Hari – mogu li ja da pođem s vama da vam pomognem da ga se otarasite?

Dambldor se veoma napregnuto zagleda u Harija, pre nego što reče: – Da, mislim da možeš.

– Mogu? – reče Hari, potpuno zatečen.

– O, da – reče Dambldor blago se nasmešivši. – Mislim da si zaslužio to pravo.

Hari oseti kako mu srce zaigra. Bilo je lepo bar jedanput ne slušati brižne, zaštitničke reči. Direktori i direktorke duž zidova delovali su manje zadovoljno Dambldorovom odlukom. Hari vide kako nekoliko njih vrti glavom, a Fineas Nigelus čak besno frknu.

– Da li Voldemor zna kad je horkruks uništen, gospodine? Može li da ga oseti? – upita Hari, ignorišući portrete.

– Veoma zanimljivo pitanje, Hari. Verujem da ne može. Verujem da je Voldemor sada toliko uronio u zlo, a da je toliko dugo bio razdvojen od tih ključnih delova sebe da ne oseća stvari kao što mi osećamo. Možda će u trenutku smrti biti svestan svog gubitka... ali, na primer, nije bio svestan kad je dnevnik bio uništen dok nije silom izvukao istinu iz Lucijusa Melfoja. Kada je Voldemor otkrio da je dnevnik unakažen i lišen svih svojih moći, rečeno mi je da je njegov gnev bio silan.

– Ali mislio sam da je on želeo da ga Lucijus Melfoj prokrijumčari na Hogvorts.

– Da, želeo je, pre mnogo godina, kada je bio siguran da će biti u stanju da načini još horkruksa, ali je Lucijus ipak trebalo da sačeka Voldemorovo odobrenje, koje nikada nije dobio jer je Voldemor nestao ubrzo nakon što mu je dao dnevnik. Bez sumnje, mislio je da se Lucijus neće usuditi da bilo šta učini s horkruksom, sem da ga brižljivo čuva. Ali previše je računao na Lucijusov strah od gospodara koga godinama nije bilo, i za kog je Lucijus verovao da je mrtav. Naravno, Lucijus nije znao šta je dnevnik zapravo. Koliko sam shvatio, Voldemor mu je rekao da će dnevnik izazvati ponovno otvaranje Dvorane tajni, jer je bio veoma dobro omađijan. Da je Lucijus

znao da u posedu ima delić duše svoga gospodara, bez sumnje bi se prema njemu odnosio s više poštovanja – ali umesto toga, krenuo je da sprovede stari plan u svoju korist: nadao se da će, podmetnuvši dnevnik ćerki Artura Vizlija, diskreditovati Artura, mene izbaciti s Hogvortsa i otarasiti se veoma inkriminišućeg predmeta jednim udarcem. Ah, siroti Lucijus... uz Voldemorov gnev zbog činjenice da je ovaj bacio horkruks radi sopstvene dobiti i prošlogodišnji fijasko u Ministarstvu, ne bi me začudilo da je Lucijusu potajno drago što je trenutno na bezbednom u Askabanu.

Hari je zamišljeno sedeo nekoliko trenutaka, a onda upita: – Znači kada bi svi horkruksi bili uništeni, Voldemor bi *mogao* da bude ubijen?

– Da, rekao bih – reče Dambldor. – Bez svojih horkruksa, Voldemor će biti smrtnik s unakaženom i umanjenom dušom. Ipak, nikada nemoj zaboraviti da, mada mu je duša potpuno upropašćena, njegov um i magijske moći ostaju nedirnite. Biće potrebni nesvakidašnje umeće i moć da se ubije čarobnjak kao što je Voldemor, čak i bez njegovih horkruksa.

– Ali ja nemam nesvakidašnje umeće i moć – reče Hari, pre no što je uspeo da se zaustavi.

– Da, imaš – reče Dambldor odlučno. – Imaš moć koju Voldemor nikada nije imao. Ti možeš...

– Znam! – reče Hari nestrpljivo. – Mogu da volim! – S velikim naporom zaustavio se da ne doda: „Pa šta?“

– Da, Hari, ti možeš da voliš – reče Dambldor, koji kao da je savršeno dobro znao šta se Hari upravo suzdržao da ne kaže. – Što, uzevši sve što ti se dogodilo, jeste velika i divna stvar. Još uvek si previše mlad da razumeš koliko si neobičan, Hari.

– Znači, kada proročanstvo kaže da ću imati *moć za koju Mračni gospodar ne zna*, to samo znači... ljubav? – upita Hari, pomalo razočarano.

– Da... samo ljubav – reče Dambldor. – Ali Hari, nikada ne zaboravi da je ono što proročanstvo kaže važno samo zato što ga je Voldemor učinio važnim. Rekao sam ti to na kraju prošle godine. Voldemor te je izdvojio kao osobu koja bi bila najopasnija po njega... i učinivši to, *načinio* je od tebe osobu koja će biti najopasnija po njega!

– Ali izlazi na isto...

– Ne, ne izlazi – reče Dambldor, zvučeći sada nestrpljivo. Upirući u Harija svojom crnom, sasušenom rukom, on reče: – Previše polažeš na proročanstvo!

– Ali... – promuca Hari – ali rekli ste da proročanstvo znači...

– Da Voldemor nikada nije čuo za proročanstvo, da li bi ono bilo ispunjeno? Da li bi išta značilo? Naravno da ne bi! Zar misliš da su sva proročanstva u Dvorani proročanstava bila ispunjena?

– Ali... – reče Hari, unezveren – ali prošle godine ste rekli da će jedan od nas morati da ubije drugog...

– Hari, Hari, samo zato što je Voldemor napravio užasnu grešku, i delao na osnovu reči profesorke Treloni! Da Voldemor nije ubio tvoga oca, da li bi u tebi

izazvao žestoku želju za osvetom? Naravno da ne bi! Da nije prisilio tvoju majku da umre umesto tebe, da li bi ti ona dala magijsku zaštitu koju on ne bi mogao da probije? Naravno da ne, Hari! Zar ne vidiš? Voldemor je sâm stvorio svog najgoreg neprijatelja, baš kao što to tirani svugde čine! Imaš li ikakvu ideju koliko se tirani boje ljudi koje ugnjetavaju? Svi oni shvataju da će, jednoga dana, među njihovim žrtvama biti bar jedan koji će ustati protiv njih i uzvratiti udarac! Voldemor nije izuzetak! Stalno je bio na oprezu ne bi li pronašao onog koji će ga izazvati. Čuo je proročanstvo, i pohrlio u akciju. Posledica je bila da je ne samo lično odabrao čoveka koji će ga najverovatnije dokrajčiti, već mu je pružio i jedinstvena smrtonosna oružja!

– Ali...

– Od ključne je važnosti da ovo shvatiš! – reče Damblodor, ustavši i koračajući duž sobe dok se svetluca odora vijorila za njim. Hari ga nikada nije video toliko uzrujanog. – Pokušavši da te ubije, Voldemor je izdvojio izvanrednu osobu koja sedi ovde preda mnom, i dao joj oruđe za taj posao! Voldemorova je krivica što si mogao da mu prodreš u misli, ambicije, što čak i razumeš zmijski jezik kojim izdaje naređenja, a ipak, Hari, uprkos tvom privilegovanom uvidu u Voldemorov svet (što je, inače, dar za koji bi svaki Smrtožder ubio da ga poseduje), nikada te nisu zavele Mračne veštine, nikada nisi, čak ni na tren, pokazao ni najmanju želju da postaneš jedan od Voldemorovih sledbenika!

– Naravno da nisam! – reče Hari prkosno. – Ubio mi je mamu i tatu!

– Ukratko, drugim rečima, zaštićen si svojom mogućnošću da voliš! – reče Damblodor glasno. – Jedinom zaštitom koja može da deluje protiv zavodljivih čari moći kao što je Voldemorova! Uprkos svim iskušenjima kojima si odoleo, uprkos patnji, ostao si čistog srca, baš kao što si bio i s jedanaest godina, kada si se zagledao u ogledalo koje je oslikavalo najveću želju tvog srca, a ono ti je pokazalo samo način da poraziš Lorda Voldemora, a ne besmrtnost ili bogatstvo. Hari, imaš li ikakvu ideju koliko su retki čarobnjaci koji bi videli ono što si ti video u tom ogledalu? Voldemor je još tada trebalo da zna sa čim ima posla, ali nije shvatio!

– Ali sada zna. Ušao si u um Lorda Voldemora bez ikakve štete po sebe, ali, kao što je otkrio u Ministarstvu, on ne može tebe da zaposedne a da sâm ne proživi smrtnu agoniju. Mislim da ne shvata zašto, Hari, ali budući da mu se toliko žurilo da unakazi sopstvenu dušu, nikada nije zastao da pojmi neuporedivu moć duše koja je neukaljano i cela.

– Ali, gospodine – reče Hari, svojski se trudeći da ne zvuči svadljivo – sve se svodi na istu stvar, zar ne? Moram da ga pronađem i ubijem, ili...

– Moraš? – reče Damblodor. – Naravno da moraš! Ali ne zbog proročanstva! Već zato što ti, sâm, nikada nećeš imati mira dok to ne pokušaš! Obojica to znamo! Zamisli, molim te, samo na trenutak, da nikada nisi čuo to proročanstvo! Kako bi se sada osećao po pitanju Voldemora? Razmisli!

Hari je posmatrao Damblodora kako korača tamo-amo pred njim, i stade da

razmišlja. Pomislio je na svoju majku, svog oca i na Sirijusa. Pomislio je na Sedrika Digorija. Pomislio je na sva zlodela za koja je znao da ih je Lord Voldemor počinio. Grudi mu se ispuniše plamom, koji kao da mu je pekao grlo.

– Želeo bih da skonča – reče Hari. – I želeo bih da ja to učinim.

– Naravno da bi! – viknu Dambldor. – Vidiš, proročanstvo ne znači da *moraš* nešto da učiniš! Ali proročanstvo je nateralo Lorda Voldemora da *označi tebe kao sebi ravnog*... drugim rečima, slobodan si da sâm izabereš svoj put, potpuno slobodan da okreneš leđa proročanstvu! Ali Voldemor nastavlja da se uzda u proročanstvo. On će nastaviti da te proganja... čime je, zbilja, sigurno da...

– Da će jedan od nas na kraju ubiti drugoga – reče Hari. – Da.

Najzad je razumeo šta Dambldor pokušava da mu kaže. U pitanju je, pomisli, razlika između toga da te odvuču u arenu da se suočiš s borbom na život i smrt i toga da sâm uđeš u arenu visoko uzdignute glave. Neki ljudi bi možda rekli da nema velike razlike između ta dva puta, ali Dambldor je znao, a znam i ja, pomisli Hari, uz nalet žustrog ponosa, baš kao što su znali i moji roditelji – da je ta razlika važnija od svega na svetu.

24. Sektumsempra

Iscrpljen, ali zadovoljan svojim noćnim dostignućem, Hari je narednog jutra, na času Čini, ispričao Ronu i Hermioni sve što se dogodilo (pošto je prvo bacio Prigušujuću čin na one koji su im bili najbliži). Oboje su bili prilično impresionirani načinom na koji je izvukao sećanje od Pužoroga, a potpuno zapanjeni kada im je rekao za Voldemorove horkrukse i Dambldorovo obećanje da će Harija povesti sa sobom ukoliko bude pronašao još neki.

– Au – reče Ron kad je Hari najzad završio sa svojom pričom. Ron je rasejano mahao svojim štapićem u pravcu tavanice, nimalo ne obraćajući pažnju na ono što radi. – Au. Zaista ćeš ići s Dambldorom... da pokušaš da uništiš... au.

– Rone, praviš sneg – reče Hermiona strpljivo, hvatajući ga za zglob, preusmerivši njegov štapić što dalje od tavanice s koje su, zaista, padale krupne bele pahulje. Hari primeti kako Lavander Braun s obližnjeg stola strelja Hermionu svojim veoma crvenim očima, i Hermiona istog trena pusti Ronovu ruku.

– Vidi stvarno – reče Ron gledajući u svoja ramena blago iznenađen. – Izvini... sada svi izgledamo kao da se užasno perutamo.

On otrese nešto lažnog snega sa svog ramena. Lavander briznu u plač. Ron je izgledao kao krivac, te joj okrenu leđa.

– Raskinuli smo – reče on Hariju krajičkom usana. – Sinoć. Kada me je videla kako izlazim iz spavaonice s Hermionom. Naravno, tebe nije mogla da vidi, pa je pomislila kako smo bili samo nas dvoje.

– Ah – reče Hari. – Pa... ne smeta ti što je gotovo, zar ne?

– Ne – priznade Ron. – Bilo je prilično neprijatno kad je počela da urla, ali makar nisam morao ja to da okončam.

– Kukavice – reče Hermiona, iako je delovala zabavljeno. – Pa, čini se da je sinoć uopšte bila loša noć za romanse. I Džini i Din su raskinuli, Hari.

Hari pomisli kako joj u očima titra znalački pogled dok mu je to govorila, ali nipošto nije mogla znati da je utroba počela da mu pleše. Trudeći se da mu lice ostane nepomično, a glas nezainteresovan, on upita: – Otkud to?

– Ma, zbog nečega stvarno glupog... ona kaže kako je on oduvek pokušavao da joj pomogne da prođe kroz rupu iza portreta, kao da ne može sama da se popne... ali veza im je već neko vreme bila klimava.

Hari se osvrnu ka Dinu na drugom kraju učionice. Svakako je izgledao nesrećno.

– Naravno, ovo te donekle dovodi u dilemu, zar ne? – reče Hermiona.

– Kako to misliš? – brzo reče Hari.

– Pa kvidički tim – reče Hermiona. – Ako Džini i Din ne govore...

– A... a, da – reče Hari.

– Flitvik – upozori ih Ron. Sićušni nastavnik Čini hitao je ka njima, a Hermiona je bila jedina koja je uspela da pretvori sirće u vino. Njena staklena bočica bila je puna tamne grimizne tečnosti, dok su sadržaji Harijeve i Ronove bočice i dalje bili mutnosmeđi.

– Hajde, de, momci – ciknu profesor Flitvik prekorno. – Malo manje priče, malo više truda... dajte da vidim kako pokušavate...

Oni zajedno podigoše štapiće, svim silama se koncentrišući, i uperiše ih u svoje bočice. Harijevo sirće pretvori se u led. Ronova bočica eksplodira.

– Da... za domaći... – reče profesor Flitvik dižući se ispod stola, vadeći staklene krhotine iz svoje čarobnjačke kape – *vežbajte*.

Posle Čini imali su jednu od svojih retkih zajedničkih pauza, te se skupa prošetale nazad do dnevnog boravka. Ron je, činilo se, bio savršeno srećan zbog raskida s Lavander, a Hermiona je takođe delovala veselo, mada bi, kad je upitaju zašto se kezi, prosto odgovorila: – Pa baš je lep dan. – Niko nije primetio žustru bitku koja se vodila u Harijevom umu:

Ona je Ronova sestra.

Ali šutnula je Dina!

I dalje je ona Ronova sestra.

Ja sam mu najbolji drug!

To će stvari učiniti još gorim.

Kada bih prvo popričao s njim...

Udarilo bi te.

A šta ako me nije briga?

On ti je najbolji drug!

Hari jedva da je primetio da se penju kroz rupu iza portreta u osunčan dnevni boravak, i tek je ovlaš registrovao malu grupu sedmaka koja je tu bila okupljena, sve dok Hermiona ne povika: – Kejti! Vratila si se! Jesi li dobro?

Hari se zagleda: to je zaista bila Kejti Bel, potpuno zdrava i okružena svojim presrećnim prijateljima.

– Sasvim mi je dobro! – reče ona radosno. – U ponedeljak su me pustili iz Sent Munga, provela sam nekoliko dana kod kuće s mamom i tatom, i baš sam se jutros vratila. Leana mi je upravo pričala o Maklagenu i prošloj utakmici, Hari...

– Aha – reče Hari – pa, sada kad si se vratila, a i Ron se oporavio, imaćemo pristojne šanse da razbucamo Rejvenklo, što znači da još možemo da se nadamo osvajanju kupa. Slušaj, Kejti...

Morao je odmah da je pita. Radoznalost je čak uspela privremeno da potisne Džini iz njegovih misli. Utišao je glas dok su Kejtine drugarice skupljale svoje stvari. Očigledno su kasnile na Preobražavanje.

– ...ona ogrlica... možeš li sada da se setiš ko ti ju je dao?

– Ne – reče Kejti, žalosno odmahujući glavom. – Svi me to pitaju, ali ja pojma nemam. Poslednje čega se sećam je da sam ušla u ženski toalet u *Tri metle*.

– Znači, sigurno si ušla u toalet? – reče Hermiona.

– Pa, znam da sam gurnula vrata – reče Kejti – i pretpostavljam da je onaj ko me je Kontrolisao, ko god to bio, stajao odmah iza njih. Posle toga ne sećam se ničega više sve do pre dve nedelje u Sent Mungu. Slušaj, bolje da krenem; ne bi me iznenadilo da me Mek Gonagalova kazni iako mi je ovo prvi dan nakon povratka...

Ona zgrabi torbu i knjige i požuri za svojim prijateljima, ostavljajući Harija, Rona i Hermionu da sede za stolom kraj prozora, razmišljajući o onome što im je upravo rekla.

– Znači, mora da je neka žena ili devojka Kejti dala ogrlicu – reče Hermiona – onda kad je već bila u ženskom klozetu.

– Ili neko ko je izgledao kao žena ili devojka – reče Hari. – Ne zaboravi, na Hogvortsu se nalazio kotlić pun višesokovnog napitka. Znamo da je izvesna količina ukradena...

U svom umu Hari je posmatrao paradu Krebova i Gojlova kako se šepure preobraženi u devojčice.

– Mislim da ću uzeti još jedan gutljaj feliksa – reče Hari – da ponovo probam da uđem u Sobu po potrebi.

– To bi bilo potpuno traćenje napitka – reče Hermiona odsečno, spuštajući svoj

primerak *Spelmanovog bukvara*, koji je upravo izvukla iz torbe. – Sreća te može samo donekle dovesti, Hari. Situacija s Pužorogom bila je drugačija. Ti si oduvek imao sposobnost da ga ubediš, samo si morao malko da poboljšaš okolnosti. Puka sreća ipak nije dovoljna da se probiješ kroz moćnu magijsku čin. Nemoj da tračiš ostatak tog napitka! Trebaće ti sva sreća koju možeš da dobiješ ako te Dambldor povede sa sobom.. – ona utiša glas do šapata.

– Zar ne bismo mogli da napravimo još malo? – upita Ron Harija, ignorišući Hermionu. – Bilo bi sjajno imati zalihe toga... pogledaj u knjizi...

Hari izvuče svoj primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka* iz torbe i potraži u njemu feliks felicis.

– Boga mu, baš je zakomplikovan – reče on prelazeći pogledom niz spisak sastojaka. – I priprema se šest meseci... moraš da ga pustiš da se krčka...

– Tipično – reče Ron.

Hari se upravo spremao da okrene stranicu kada primeti presavijen čošak jedne strane; okrenuvši je, on vide čin *Sektumsempra*, s natpisom „Za neprijatelje“, koju je obeležio pre nekoliko nedelja. Još nije otkrio kako deluje, uglavnom zato što nije želeo da je testira u Hermioninom prisustvu, ali je razmišljao da je proba na Maklagenu sledeći put kada bude prošao pored njega.

Jedina osoba kojoj nije bilo preterano drago što vidi Kejti Bel ponovo u školi bio je Din Tomas, jer više nije mogao da je zamenjuje kao Gonič. Stoički je podneo udarac kad mu je Hari to saopštio, naprosto zastenjavši i slegnuvši ramenima, ali je Hari, dok se udaljavao, imao izraziti osećaj da Din i Šejmus buntovnički gundaju njemu iza leđa.

U naredne dve nedelje imali su najbolje kvidičke treninge otkad je Hari kapiten. Njegovi saigrači bili su toliko zadovoljni što su se rešili Maklagena i toliko srećni što im se Kejti najzad vratila da su leteli izvanredno dobro.

Činilo se da Džini nije nimalo potresena zbog raskida s Dinom, štaviše bila je duša ekipe. Sve ih je zabavljalo dok imitira Rona kako nervozno leti gore-dole ispred gol-obruča a Kvafl ide ka njemu, ili Harija koji urla dajući naređenja Maklagenu, pre nego što će se onesvestiti od udarca. Hariju, koji se smejaio zajedno s ostalima, bilo je drago što ima nevin izgovor da gleda u Džini. Tokom treninga je zadobio nekoliko povreda od Bladžerki zato što nije pogledom tražio Skrivalicu.

U Harijevom umu i dalje je besnela bitka: Džini ili Ron? Ponekad mu se činilo da Ronu, posle Lavander, možda ne bi toliko smetalo kada bi on pitao Džini da izađu, ali onda se setio Ronovog izraza kad ju je video kako se ljubi s Dinom, i bio je siguran da bi Ron smatrao potpunom izdajom čak i kad bi je Hari držao za ruku...

A ipak, nije mogao da se suzdrži od razgovora s Džini, smejanja s njom, vraćanja s treninga zajedno s njom. I, ma koliko ga savest gadno pekla, uhvatio je sebe kako se pita na koji način bi se najlakše našao nasamo s njom. Bilo bi idealno kada bi Pužorog priredio još jednu od svojih žurki, jer Ron onda ne bi bio u blizini... ali je Pužorog,

nažalost, izgleda digao ruke od njih. Hari je čak jednom ili dvaput pomislio da traži pomoć od Hermione, ali mu se činilo da ne bi mogao da podnese njen samozadovoljan izraz lica. Ponekad mu se činilo da ga vidi na Hermioninom licu kad bi ga uhvatila kako zuri u Džini, ili se smeje njenim šalama. A da stvari budu još gore, imao je taj zloslutan osećaj da će, ako on to ne učini, neko drugi sigurno pozvati Džini da izađu. On i Ron su se slagali makar u jednom: da je ona i suviše popularna da bi iz toga proizašlo nešto dobro.

Sve u svemu, iskušenje da popije još jedan gutljaj feliks felicisa svakog dana bilo je sve jače, jer to je sigurno bio slučaj, kako bi Hermiona rekla, koji iziskuje da i on „malko poboljša okolnosti“. Vedri dani nežno su promicali kroz maj, a činilo se da je Ron svaki put bio uz Harija, kad god bi ovaj video Džini. Hari je čeznuo za nekim srećnim okolnostima koje bi naterale Rona da shvati kako ga ništa ne bi više usrećilo no da se njegov najbolji prijatelj i njegova sestra zaljube jedno u drugo, te da ovaj reši da ih ostavi nasamo duže od nekoliko sekundi. Dok se približavala poslednja kvidička utakmica te sezone, činilo se da od toga nema vajde. Ron je stalno želeo s Harijem da raspravlja o taktici, i gotovo ništa drugo ga se nije ticalo.

Ron nije bio jedini. U čitavoj školi vladalo je veliko interesovanje za utakmicu Grifindor–Rejvenklo, pošto će meč biti odlučujuć za šampionat, čiji je ishod još bio neizvestan. Ako bi Grifindor pobedio Rejvenklo s razlikom od preko tri stotine poena (veliki zalogaj, ali Hari nikada nije video svoj tim da leti bolje nego tad), onda će osvojiti šampionat. Ako bi pobedili s manje od tri stotine poena, bili bi drugi iza Rejvenkloa. Ako bi izgubili s razlikom od sto poena, bili bi treći iza Haflpafa, a ako bi izgubili s razlikom većom od sto, bili bi četvrti i niko mu, pomisli Hari, nikada, ama baš nikada ne bi dao da zaboravi kako je on bio kapiten onda kad je Grifindor pretrpeo prvi takav poraz u poslednja dva veka, ostavši poslednji na tabeli.

Pred taj meč odvijale su se sve uobičajene čarke: pripadnici suparničkih kuća pokušavali su uzajamno da zastraše članove protivničkih timova po hodnicima. Neprijatne pesmice o pojedinim igračima naglas su se vežbale dok bi ovi prolazili. Članovi tima su se ili šetkali naokolo uživajući u pažnji, ili bi između predavanja jurcali u kupatilo, gde bi povraćali od treme. U Harijevoj svesti utakmica je, nekako, postala neraskidivo vezana s uspehom ili propašću njegovih planova vezanih za Džini. Nije mogao da ne oseća da bi mu, kad bi pobedili s preko tri stotine poena, euforija i velika bučna žurka posle utakmice prijali jednako kao i pošten gutljaj feliks felicisa.

Ni usred svih tih briga Hari nije zaboravio na svoju drugu ambiciju: da otkrije šta to Melfoj radi u Sobi po potrebi. I dalje je redovno proveravao Banditovu mapu i, pošto često nije mogao da pronađe Melfoja na njoj, shvatio je da Melfoj i dalje mnogo vremena provodi u Sobi. Iako je gubio nadu da će ikada uspeti da uđe u Sobu, Hari bi pokušavao to svaki put kada se zatekne u blizini, ali ma kako formulisao svoj zahtev na zidu i dalje nije bilo vrata.

Nekoliko dana pred utakmicu s Rejvenkloom, Hari je sâm krenuo iz dnevnog

boravka na večeru, pošto je Ron otrčao u obližnje kupatilo da povraća, a Hermiona odjurila da vidi profesora Vektora zbog greške koju je možda napravila u svom poslednjem sastavu iz Aritmantije. Više po navici nego što je zaista želeo, Hari krenu uobičajenim obilaznim putem kroz hodnik na sedmom spratu, proveravajući usput Banditovu mapu. Na trenutak nigde nije mogao da spazi Melfoja, te je pretpostavio da je ovaj sigurno opet u Sobi po potrebi, ali onda spazi Melfojevu sićušnu, obeleženu tačkicu u muškom toaletu na spratu ispod njega, u društvu, ne Kreba i Gojla, već Jecajuće Mirte.

Hari nije prestajao da zuri u taj neverovatan par sve dok se nije sudario s jednim od oklopa naređanih uza zidove. Glasan tresak povraća ga iz sanjarenja. Žurno napustivši hodnik, za slučaj da se Filč pojavi, on se sjuri niz mermerne stepenice i krenu jednim od donjih prolaza. Ispred kupatila, prisloni uvo na vrata. Ništa nije mogao da čuje. Vrlo tiho, otvori vrata.

Drako Melfoj stajao je leđima okrenut vratima, stegnutih pesnica, naslonjen na lavabo, pognuvši svoju plavokosu glavu.

– Nemoj – zavijao je glas Jecajuće Mirte iz jednog od separea. – Nemoj... reci mi šta nije u redu... mogu da ti pomognem...

– Niko mi ne može pomoći – reče Melfoj. Celo telo mu se treslo. – Ne mogu to da učinim... ne mogu... neće da proradi... a ukoliko to ne učinim uskoro... on kaže da će me ubiti...

I Hari shvati, toliko šokiran da se ukopao u mestu, da Melfoj plače... zaista plače... i da mu suze teku niz blede lice u štokavi lavabo. Melfoj je jecao i šmrktao a onda, uz veliki trzaj, podiže pogled ka razbijenom ogledalu i vide Harija kako gleda u njega preko ramena.

Melfoj se okrenu, izvukavši štapić. Instinktivno, Hari izvuče svoj. Melfojeva čin promaši Harija za nekoliko centimetara, razbivši lampu na zidu kraj njega. Hari se baci u stranu, pomisli *Levikorpus!* i zamahnu štapićem, ali Melfoj blokira kletvu i podiže svoj štapić da baci još jednu...

– Ne! Ne! Prekinite! – cičala je Jecajuća Mirta, dok joj je glas odjekivao popločanim kupatilom. – Stanite! STANITE!

Začu se glasan tresak i korpa iza Harija eksplodira. Hari oprobna Nogovezujuću kletvu koja se odbi o zid iza Melfoja i razbi vodokotlić iza Mirte, koja glasno vrisnu. Voda pokulja na sve strane, i Hari se okliznu, kad Melfoj, izobličena lica, vrisnu: – *Kruci...*

– SEKTUMSEMPRA! – zagrme Hari s poda, divljački zamahnuvši štapićem.

Iz Melfojevog lica i grudi pokulja krv, kao da je rasečen nevidljivim mačem. On se zatetura unazad i sruči se na preplavljen pod uz veliki pljusak, a štapić mu ispade iz mlitave desnice.

– Ne... – produha Hari.

Klizajući se i teturajući, Hari se podiže i pohrli ka Melfoju, čije je lice sada bilo

skerletno, dok se belim šakama držao za krvlju natopljene grudi.

– Ne... nisam... – Hari nije znao šta govori. Pao je na kolena kraj Melfoja, koji se nekontrolisano tresao u lokvi sopstvene krvi. Jecajuća Mirta ispusti zaglušujuć vrisak.

– UBISTVO! UBISTVO U KUPATILU! UBISTVO!

Vrata se uz tresak otvoriše iza Harija i on podiže pogled, užasnut: Snejp ulete u prostoriju, lica iskrivljenog od gneva. Grubo odgurnuvši Harija u stranu, on kleknu iznad Melfoja, izvuče svoj štapić i njime pređe preko dubokih rana koje je načinila Harijeva kletva, mrmljajući čin koja je zvučala gotovo poput pesme. Činilo se da krv manje lipti. Snejp obrisa ostatak krvi s Melfojevog lica i ponovi svoju čin. Sada se činilo da se rane same ušivaju.

Hari je i dalje samo posmatrao, užasnut onim što je učinio, jedva svestan da je i sâm natopljen krvlju i vodom. Jecajuća Mirta još je ridala i zavijala iznad njihovih glava. Kada je Snejp po treći put izveo svoju kontrakletvu, on napola podiže Melfoja u stojeći položaj.

– Moraš u bolničko krilo. Možda ostanu izvesni ožiljci, ali ako odmah uzmeš jasenak, možda ćemo i to izbeći... pođi...

On pridržava Melfoja dok su izlazili iz kupatila, okrenuvši se na vratima da bi tonom ledenog gneva rekao: – A ti, Poteru... ti me sačekaj ovde.

Hariju ni na trenutak nije palo na pamet da ga ne poslušava. Polako je ustao, tresući se, i pogledao naniže na mokat pod. Po njegovoj površini plutale su krvave mrlje nalik crvenom cveću. Nije čak smogao snage ni da kaže Jecajućoj Mirti da učuti, dok je ona nastavljala da jeca i plače uz očigledno sve veće uživanje.

Snejp se vratio deset minuta kasnije. Zakoračio je u kupatilo i zatvorio vrata za sobom.

– Idi – reče on Mirti, i ona se odmah sjuri niz klozetsku šolju, ostavljajući za sobom odzvanjajuću tišinu.

– Nisam nameravao da se to dogodi – odmah reče Hari. Glas mu je odjekivao kroz hladan, vlažan prostor. – Nisam znao šta ta čin radi.

Ali Snejp je to ignorisao.

– Očigledno sam te potcenio, Poteru – reče on tiho. – Ko bi pomislio da znaš tako moćnu Mračnu magiju? Ko te je naučio toj čini?

– Ja... pročitao sam je negde.

– Gde?

– Bila je to... knjiga iz biblioteke – Hari stade da izmišlja. – Ne sećam se kako se zva...

– Lažove – reče Snejp. Hariju se osuši grlo. Znao je šta će Snejp sada da učini, a on nikada nije bio u stanju to da spreči...

Kupatilo kao da počne da svetluca pred njegovim očima. On pokuša da blokira sve svoje misli, ali koliko god se trudio, u mislima mu se maglovito pojavljivao udžbenik *Višeg nivoa spravljanja napitaka Polukrvnog Princa...*

A zatim je ponovo gledao u Snejpa, usred tog razrušenog, poplavljenog kupatila. Zurio je u Snejpove crne oči, nadajući se, uprkos svemu, da Snejp nije video ono čega se pribojavao, ali...

– Donesi mi svoju školsku torbu – reče Snejp meko – i sve svoje udžbenike. *Sve do jednog. Donesi mi ih ovde. Odmah!*

Nije bilo svrhe raspravljati se. Hari se odmah okrenu i izgaca iz kupatila. Kada se našao u hodniku, on potrča ka grifindorskom tornju. Većina ljudi išla je u suprotnom pravcu. Zurili su u njega, mokrog do gole kože i krvavog, ali on nije odgovorio ni na jedno pitanje koje su mu upućivali dok je jurio kraj njih.

Osećao se ošamućeno. Kao da ima voljenog ljubimca koji je iznenada pobesneo. Šta li je Princ mislio kada je prepisao takvu čin u svoj udžbenik? A šta će se desiti kada ga Snejp bude video? Da li će reći Pužorogu – Hariju se prevrnu stomak – na koji način je Hari tokom cele godine postizao odlične rezultate na Napicima? Hoće li oduzeti ili uništiti knjigu koja je Harija toliko naučila... knjigu koja mu je postala neka vrsta vodiča i prijatelja? Hari to nije mogao da dopusti... nije smeo...

– Gde si bi...? Zašto si mokar do gole...? Da li je to *krv*?

Ron je stajao na vrhu stepenica unezvereno zureći u Harija.

– Treba mi tvoja knjiga – prodahta Hari. Tvoja knjiga iz Napitaka. Brzo... daj mi je...

– Ali šta je s Polukrvnim...?

– Objasniću ti kasnije!

Ron izvuče svoj primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka* iz torbe i predade mu ga. Hari odjuri kraj njega, nazad u dnevni boravak. Tu on zgrabi svoju torbu ne obazirući se na zapanjene poglede nekoliko ljudi koji su već završili večeru, baci se kroz rupu iza portreta, i odjuri hodnikom ka sedmom spratu.

Zakočio je ispred tapiserije s razigranim trolovima, sklopio oči, i počeo da hoda.

Treba mi mesto da sakrijem knjigu.... treba mi mesto da sakrijem knjigu... treba mi mesto da sakrijem knjigu...

Tripud je prošao tamo-amo ispred praznog zida. Kada je otvorio oči, najzad su bila tu: vrata Sobe po potrebi. Hari ih silovito otvori, sjuri se unutra, i zalupi ih za sobom.

Ostao je bez daha. Uprkos svojoj žurbi, panici, strahu od onog što ga čeka nazad u kupatilu, nije mogao a da ne bude zadivljen onim što je video. Stajao je u sobi veličine poveće katedrale, čiji su visoki prozori bacali stubove svetlosti na nešto što je ličilo na grad džinovskih zidina, sazdan od onoga što je Hari znao da mora da su predmeti koje su tu sakrile generacije hogvortskih žitelja. Tu su bile uličice i putevi ograničeni nakrivljenim gomilama slomljenog i oštećenog nameštaja, odloženog možda da bi se sakrili dokazi loše bačenih magija, ili su ih tu možda sakrili kućni vilenjaci ponosni na izgled zamka. Behu tu i hiljade i hiljade knjiga, koje su bez sumnje bile ili zabranjene, ili ispisane, ili ukradene. Bilo je tu krilatih katapulta i

zubatih frizbija, od kojih su neki još imali dovoljno snage da umorno lete iznad planina zaboravljenih predmeta. Bilo je još i polomljenih bočica sa zgrušanim napicima, šešira, dragulja, ogrtača. Bilo je nečeg nalik luskama od zmajevih jaja, začepljenih flaša čiji su sadržaji i dalje zlobno sijali, nekoliko zardalih mačeva i jedna teška sekira, sva od skorele krvi.

Hari požuri napred niz jednu od mnogobrojnih uličica kroz sve to skriveno blago. Skrenuo je desno pored ogromnog punjenog trola, nakratko potrčao, skrenuo levo kraj Nestajuće vitrine u kojoj je Montagju nestao prethodne godine, i najzad zastao pokraj velikog plakara po kome je izgleda bila prosuta kiselina, pa je sav nabubrio. Otvorio je jedna od njegovih škripavih vratašca: neko je već koristio taj plakar kao skrovište za neko biće u kavezu koje je odavno umrlo. Njegov kostur je imao pet nogu. On nagura knjigu Polukrvnog Princa iza kaveza i zalupi vrata. Na trenutak je zastao, dok mu je srce užasno lupalo, osvrnuvši se po kršu oko sebe... hoće li moći ponovo da pronađe ovo mesto, usred sveg ovog đubreta? Zgrabivši okrnjenu bistu ružnog starog vešca s obližnjeg sanduka, on je postavi na plakar u kome se sada nalazila sakrivena knjiga, stavivši prašnjavu staru periku i potannelu tijaru na glavu statue ne bi li je učinio prepoznatljivijom, a zatim pojuri nazad kroz ulice od skrivenog đubreta što je brže mogao do vrata, pa nazad u hodnik, gde se ona, kad ih je zalupio za sobom, ponovo pretvoriše u kameni zid.

Hari potrča iz sve snage ka kupatilu na spratu ispod, strpavši usput Ronov primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka* u svoju torbu. Minut kasnije, već je bio ponovo ispred Snejpa, koji bez reči ispruži ruku tražeći Harijevu torbu. Hari mu je predade, dahćući, dok ga je nešto probadalo u grudima, i sačeka.

Snejp je vadio Harijeve udžbenike, jedan po jedan, ispitujući ih. Najzad, jedina knjiga koja mu je preostala beše udžbenik iz Napitaka, koji je pažljivo osmotrio pre no što je progovorio.

– Ovo je tvoj primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka*, je li, Poteru?

– Da – reče Hari teško dišući.

– Potpuno si siguran u to, Poteru?

– Da – reče Hari s dozom prkosa.

– Ovo je primerak *Višeg nivoa spravljanja napitaka* koji si kupio kod *Kitnjavka i Mrljavka*?

– Da – reče Hari odlučno.

– A zašto onda – upita Snejp – na unutrašnjoj strani korica piše ime „Runil Vezlib“?

Harijevo srce preskoči jedan otkucaj.

– To mi je nadimak – reče on.

– Tvoj nadimak – ponovi Snejp.

– Aha... tako me prijatelji zovu – reče Hari.

– Znam šta je nadimak – reče Snejp. Ledene crne oči ponovo su pogledom

probijale Harijeve. Trudio se da ne gleda u njih. *Zatvori um... zatvori um...* ali nikada nije naučio da to propisno radi....

– Znaš li šta ja mislim, Poteru? – reče Snejp veoma tiho. – Mislim da si lažov i varalica, i da zaslužuješ kaznenu nastavu kod mene svake subote sve do kraja godine. Šta ti misliš, Poteru?

– Ja... ne slažem se, gospodine – reče Hari i dalje odbijajući da pogleda Snejpa u oči.

– Pa, videćemo šta ćeš misliti posle svoje kaznene nastave – reče Snejp. – Subota u deset ujutru, Poteru. U mojoj kancelariji.

– Ali, gospodine... – reče Hari očajnički podigavši pogled. – Kvidič... poslednja utakmica se...

– Deset sati – prošaputa Snejp, uz osmeh kojim je pokazao svoje žute zube. – Siroti Grifindor... bojim se da će ove godine biti na četvrtom mestu...

I zatim napusti kupatilo bez ijedne reči, ostavivši Harija da zuri u naprslo ogledalo, osećajući veću mučninu no što je Ron ikada osetio u životu, u to je bio siguran.

– Neću da ti kažem „jesam li ti rekla“ – reče Hermiona sat vremena kasnije u dnevnom boravku.

– Mani ga se, Hermiona – reče Ron ljutito.

Hari nije ni otišao na večeru. Uopšte nije imao apetit. Upravo je ispričao Ronu, Hermioni i Džini šta se dogodilo, iako nije bilo mnogo potrebe za tim. Vesti su se vrlo brzo širile: izgleda da je Jecajuća Mirta uzela na sebe da skokne do svakog kupatila u zamku i da prenese priču dalje. Melfoja je već u bolničkom krilu posetila Pensi Parkinson, koja nije žalila truda u otcavanju Harija na sva zvona, a Snejp je rekao osoblju tačno šta se dogodilo: Hari je već bio pozvan da napusti dnevni boravak ne bi li istrpeo petnaest krajnje neprijatnih minuta u prisustvu profesorke Mek Gonagal, koja mu je rekla da ima sreće što nije izbačen iz škole, i da u potpunosti podržava Snejpovu kaznu svake subote sve do kraja godine.

– Rekla sam ti da nešto nije u redu s tim Princem – reče Hermiona očigledno ne mogavši da se obuzda. – I bila sam u pravu, zar ne?

– Ne, mislim da nisi – reče Hari tvrdoglavo.

Već mu je bilo dovoljno loše i bez Hermioninih pridika. Izrazi lica grifindorskog kvidičkog tima kada im je rekao da neće moći da igra u subotu bili su najveća moguća kazna. Sada je mogao da oseti Džinin pogled na sebi, ali on nju nije gledao. Nije želeo da u njenim očima vidi razočaranje ili bes. Upravo joj je rekao da će ona igrati Tragača u subotu, a da će se Din pridružiti ekipi kao Gonič umesto nje. Možda će se, ako budu pobedili, Džini i Din pomiriti tokom euforije posle utakmice... ta pomisao prođe kroz Harija poput ledenog noža...

– Hari – reče Hermiona – kako i dalje možeš da braniš tu knjigu, kada je ta čin...

– Hoćeš li prestati da trtljaš o toj knjizi! – obrecnu se Hari. – Princ ju je samo

prepisao! Nije da je savetovao bilo kome da je upotrebi! Koliko znamo, možda je zabeležio nešto što je korišćeno protiv njega!

– Ne mogu da poverujem – reče Hermiona. – Ti čak opravdavaš...

– Ne opravdavam ono što sam uradio! – brzo će Hari. – Voleo bih da to nisam učinio, i ne samo zato što sam dobio barem desetak časova kaznene nastave. Znaš da ne bih upotrebio takvu čin, čak ni na Melfoju, ali ne možeš da kriviš Princa, on nije napisao: „Probajte ovo, baš je dobro“... samo je pravio beleške za sebe, zar ne, ni za koga drugog...

– Da li to znači – reče Hermiona – da ćeš se vratiti nazad...?

– Po knjigu? Da, hoću – reče Hari silovito. – Slušaj, bez Princa nikada ne bih osvojio feliks felicis. Nikada ne bih znao kako da spasem Rona od trovanja, nikada ne bih...

– ...stekao reputaciju za umeće u Napicima koju ne zaslužuješ – zlobno reče Hermiona.

– O'ladi već jednom, Hermiona! – reče Džini, a Hari je bio toliko zapanjen, toliko zahvalan da podiže pogled. – Koliko sam ja čula, Melfoj se spremao da upotrebi jednu od neoprostivih kletvi, trebalo bi da ti bude drago što je Hari imao keca u rukavu!

– Pa, naravno da mi je drago što Hari nije primio kletvu! – reče Hermiona, očigledno povređena. – Ali ne možeš reći da je ta *Sektumsempra* čin dobra, Džini, vidi dokle ga je dovela! A mislila sam da ćeš, videvši kako je to uticalo na vaše šanse da dobijete utakmicu...

– Ma nemoj se sada praviti kao da razumeš kvidič – obrecnu se Džini – samo ćeš se obrukati.

Hari i Ron se zgledaše: Hermiona i Džini, koje su se oduvek veoma dobro slagale, sada su sedele prekrštenih ruku mršteći se jedna na drugu. Ron je nervozno gledao u Harija, a zatim nasumično odabrao knjigu i sakrio se iza nje. Hari je pak, iako je znao da to nimalo ne zaslužuje, iznenada osetio neverovatno veselje, mada niko više ni reč nije progovorio do kraja večeri.

Njegovo veselje bilo je kratkog veka. Sledećeg dana morao je da istrpi ruganje sliterinaca, a da ne spominjemo silan bes njegovih kolega grifindoraca, koji su bili krajnje nezadovoljni time što je njihov kapiten diskvalifikovan s poslednje utakmice sezone. Do subote ujutru, bez obzira na to šta je rekao Hermioni, Hari bi rado dao sav feliks felicis na svetu u zamenu za odlazak na teren za kvidič s Ronom, Džini i ostalima. Bilo mu je gotovo nepodnošljivo da okrene leđa gomili učenika koji su jurili napolje na sunce, svi noseći rozete i šešire, mašući natpisima i šalovima, i siđe kamenim stepenicama put tamnice, hodajući sve dok udaljeni zvuci gomile nisu postali potpuno prigušeni, i znajući da neće moći da čuje ni reč komentaranja, niti usklik i zvižduke.

– Ah, Poteru – reče Snejp kada je Hari pokucao na njegova vrata i ušao u

neprijatno poznatu kancelariju, koju je Snejp, uprkos tome što je sada predavao mnogo spratova iznad, ipak zadržao. Bila je loše osvetljena, kao i uvek, i isti mrtvi sluzavi predmeti plutali su po obojenim tekućinama naređanim duž zidova. Na stolu gde je Hari trebalo da sedne zloslutno su stajale mnogobrojne paučinom prekrivene kutije. Zračile su aurom zamornog, teškog i besmislenog posla.

– Gospodin Filč je tražio nekoga ko će raspoređivati ove stare dosijee – reče Snejp meko. – To su beleške o ostalim hogvortskim mangupima i njihovim kaznama. Tamo gde je mastilo izbledelo, ili su kartice pretrpele štetu od miševa, voleli bismo da ti iznova ispišeš zločine i kazne i vratiš ih nazad u kutije, vodeći računa da budu složene po abecednom redu. Ne smeš da koristiš magiju.

– U redu, profesore – reče Hari, izgovorivši poslednja tri sloga što je prezrivije mogao.

– Mislio sam da bi mogao da počneš – reče Snejp, sa zlobnim osmehom na usnama – s kutijama od hiljadu i dvanaest, do hiljadu i pedeset šest. Tu ćeš zateći neka poznata imena, koja bi trebalo da ti zadatak učine interesantnijim. Evo, pogledaj...

On pompezno gestom izvuče kartončić iz jedne od kutija s vrha, i pročita – *Džejms Poter i Sirijus Blek. Uhvaćeni u korišćenju nedozvoljene kletve na Bertramu Obrijju. Obrijjeva glava dvaput veća od normalne veličine. Dupla kaznena nastava.* – Snejp se iskezi. – Mora da ti veliku utehu pruža činjenica da, iako ih više nema, postoje zapisi koji beleže njihova velika dostignuća...

Hari oseti poznato ključanje besa u dubini stomaka. Grizući se za jezik, ne bi li se obuzdao da mu ne uzvрати, sede pred kutije i privuče jednu k sebi.

Bio je to, kao što je Hari i očekivao, bespotreban, dosadan posao, tu i tamo prošaran (kao što je Snejp očigledno i planirao) trzajem u stomaku koji je značio da je upravo pročitao ime Sirijusa ili svog oca, obično skupa praćenih raznim sitnim prekršajima, sa tu i tamo dodatim imenima Remusa Lupina i Pitera Petigrua. I dok je prepisivao njihove raznorazne prestupe i kazne, pitao se šta se dešava napolju, gde je meč već počeo... Džini igra Tragača protiv Čo...

Hari se stalno iznova osvrtao ka velikom satu koji je otkucavao na zidu. Činilo se da se kreće upola sporije nego običan sat. Možda ga je Snejp začarao da ide izuzetno polako? Nemoguće da je ovde tek pola sata... sat vremena... sat i po... kada je sat pokazao pola jedan, Harijev stomak počeo je da krči. U jedan i deset je Snejp, koji nije progovorio otkako je Hariju zadao šta da radi, najzad podigao pogled.

– Mislim da će to biti dovoljno. Obeleži gde si stao. Nastavićeš iduće subote u deset.

– Da, gospodine.

Hari nasumično ugura presavijeni kartončić u kutiju i izjuri na vrata pre no što bi Snejp stigao da se predomisli, trčeći nazad uz kamene stepenike, naprežući uši kako bi čuo bilo kakav zvuk s terena, ali sve je bilo tiho... znači, gotovo je...

Oklevao je ispred prenatrane Velike sale, a zatim potrčao uz mermerno

stepenište. Bilo da pobjedi ili izgubi, grifindorska ekipa obično bi proslavljala ili zajednički tugovala u svom dnevnom boravku.

– *Quid agis?* – upita on nesigurno Debelu Damu, pitajući se šta će zateći unutra.

Ona mu, nedokučivog izraza lica, odgovori: – Videćeš.

I otvori se ka njemu.

Iz rupe iza nje prolomi se slavljenička graja. Hari zinu kad ljudi počеше da vrište ugledavši ga. Nekoliko ruku uvuče ga u prostoriju.

– Pobjedili smo! – povika Ron, doletevši pred njega, mašući srebrnim peharom ka Hariju. – Pobjedili smo! Četiristo pedeset prema sto četrdeset! Pobjedili smo!

Hari se osvrnu. Tu je bila Džini, koja je trčala ka njemu. Bacila mu se oko vrata, žustrog, vatrenog izraza lica. I ne razmišljajući, ne planirajući, ne brinući o tome što ih pedesetak ljudi posmatra, Hari je poljubi.

Posle nekoliko dugih trenutaka – ili je možda u pitanju bilo pola sata... ili nekoliko sunčanih dana – oni se razdvojiše. Cela soba se utiša. A zatim nekoliko ljudi počē da zviždi i začu se nervozan kikut. Hari pogleda preko Džinine glave i vide Dina Tomasa kako u ruci drži razbijenu čašu, i Romildu Vejn, koja je izgledala kao da će ih nečim gađati. Hermiona je sijala od zadovoljstva, ali Hari je pogledom tražio Rona. Najzad ga je našao, kako i dalje drži pehar, s izrazom lica kao da ga je neko tresnuo po glavi. Delić sekunde su se gledali, a zatim Ron neprimetno klimnu glavom, što Hari shvati kao: „Pa, ako baš moraš“.

Dok je ono stvorenje u njegovim grudima trijumfalno urlalo, Hari se nasmeši Džini i bez reči pokaza ka rupi iza portreta. Činilo se da im predstoji duga šetnja po travnjaku tokom koje će – ako budu imali vremena – možda čak stići i da popričaju o utakmici.

25. Prisluškivanje proročice

Tokom narednih nekoliko nedelja, činjenica da se Hari Poter zabavlja sa Džini Vizli interesovala je velik broj ljudi, većinom devojčice, a ipak Hariju to tračarenje nije smetalo. Najzad, predstavljalo je prijatnu promenu da se o njemu priča zbog nečega što ga čini srećnijim nego što je dugo vremena bio, a ne zato što je upleten u užasavajuće prizore Mračne magije.

– Pomislio bi da ljudi imaju pametnije stvari o kojima bi tračarili – reče Džini, sedeći na podu dnevnog boravka naslonjena na Harijeve noge, čitajući *Dnevni prorok*. – Tri napada dementora za nedelju dana, a Romilda Vejn me zapitkuje je li istina da imaš hipogrifa istetoviranog na grudima.

Ron i Hermiona se grohotom nasmejaše. Hari ih je ignorisao.

– Šta si joj rekla?

– Rekla sam joj da je u pitanju mađarski šiljorepi zmaj – reče Džini nezainteresovano okrećući stranicu novina. – To zvuči mnogo više mačo.

– Hvala – reče Hari kezeći se. – A šta si joj rekla da je Ron istetovirao?

– Pigmejsku pufnicu, ali nisam joj rekla gde.

Ron se mrštio dok se Hermiona valjala po podu od smeha.

– Pazite se – reče on, preteće uprevši prstom u Harija i Džini. – To što sam vam dao dozvolu ne znači da ne mogu da je povučem...

– *Tvoju dozvolu* – podrugljivo će Džini. – Od kada mi to treba tvoja dozvola da nešto radim? Uostalom, i sâm si rekao da bi više voleo da je u pitanju Hari nego Majkl ili Din.

– Da, jesam – progunda Ron. – I dok god ne počnete da se ljubakate na javnim mestima...

– Ti prljavi licemeru! A šta je bilo s tobom i Lavander, kada ste se bacakali svuda naokolo kao par jegulja? – navaljivala je Džini.

Ali pošto je već počeo jun, nisu bili u prilici mnogo da testiraju Ronovu tolerantnost, jer je vreme koje je Hari provodio sa Džini postajalo sve ograničenije. Džinini O.Č.N.-i su se približavali, te je stoga bila primorana da do duboko u noć obnavlja lekcije. Jedne takve večeri, kad se Džini povukla u biblioteku a Hari sedeo kraj prozora dnevnog boravka navodno završavajući svoj domaći iz Herbologije, a zapravo se prisećajući jednog posebno lepog sata koji je proveo sa Džini kraj jezera u vreme ručka, Hermiona se, neprijatno odlučnog izraza lica, sruči na mesto između njega i Rona.

– Hari, hoću da popričam s tobom.

– O čemu? – podozrivo upita Hari. Hermiona ga je prethodnog dana izgrdila što Džini odvrća pažnju kad treba da sprema ispite.

– O takozvanom Polukrvnom Princ.

– O, ne opet – zahropta on. – Hoćeš li se manuti toga, molim te?

Nije se usudio da se vrati u Sobu po potrebi da uzme svoju knjigu, te je shodno tome njegov učinak na Napicima trpeo (iako je Pužorog, kome je Džini bila draga, to u šali pripisivao Harijevoj zaljubljenosti). Ali Hari je bio siguran da se Snejp još nada da će se dočepati Prinčeve knjige, te je rešio da je ostavi tamo gde jeste dok god Snejp vrebava.

– Neću da se manem toga – reče Hermiona odlučno – sve dok me ne saslušáš. E, pa, pokušavala sam da saznam nešto o tome kome bi izmišljanje Mračnih čini mogao da bude hobi...

– Nije mu to bio hobi...

– On, on... ko kaže da je u pitanju on?

– Već smo pričali o tome – reče Hari iznervirano. – *Princ*, Hermiona, *Princ*!

– Aha! – reče Hermiona, s rumenim flekama po obrazima dok je izvlačila veoma star novinski članak iz džepa, lupivši njime o sto ispred Harija. – Pogledaj to! Pogledaj tu sliku!

Hari uze raspadnuto parče papira i zagleda se u pokretnu fotografiju, požutelu od vremena. Ron se nagnu da i on vidi. Slika je prikazivala mršavu devojčicu od nekih petnaest godina. Nije bila lepa. Izgledala je istovremeno ljuto i mrzovoljno, s gustim

obrvmama i izduženog, bledeg lica. Ispod fotografije bio je potpis: *Ajlin Princ, kapiten hogvortske ekipe u igri gobkamenjem.*

– Pa? – reče Hari, preletevši pogledom kratak članak koji je stajao uz sliku; bila je to prilično dosadna priča o međuškolskim takmičenjima.

– Zvala se Ajlin Princ. *Princ*, Hari.

Oni se pogledaše i Hari shvati šta to Hermiona pokušava da kaže, pa prasnu u smeh.

– Nema šanse.

– Šta?

– Misliš da je *ona* bila Polukrvni...? Ma daj.

– A zašto da ne? Hari, u čarobnjačkom svetu nema pravih prinčeva! To je ili nadimak, izmišljena titula koju je neko sâm sebi nadenuo, ili bi moglo da bude prezime, zar ne? Ne, saslušaj me! Ako je, recimo, njen otac bio čarobnjak čije je prezime bilo „Princ“, a majka Normalka, onda bi ona bila „Polukrvni Princ“!

– Aha, baš genijalno, Hermiona...

– Ali je tako! Možda se ponosila što je napola Princ!

– Slušaj, Hermiona, znam da nije u pitanju devojčica. Prosto znam.

– Istina je da ti ne veruješ da bi devojčica mogla biti toliko pametna – reče Hermiona ljutito.

– Zar bih mogao da provedem pet godina s tobom a da mislim da devojčice nisu pametne? – reče Hari, pogođen time. – Stvar je u načinu na koji piše. Prosto znam da je Princ bio neki momak, mogu da prepoznam. Ova devojčica nema nikakve veze s tim. Uostalom, odakle ti ovo?

– Iz biblioteke – reče Hermiona, predvidljivo. – Tamo ima cela zbirka starih *Proroka*. E pa, ja ću da saznam što više mogu o Ajlin Princ.

– Lepo se provedi – reče Hari razdražljivo.

– I hoću – uzvratila Hermiona. – A prvo što ću da pogledam – viknu mu ona dok je prilazila rupi iza portreta – su spisi o starim takmičenjima iz Napitaka!

Hari se malo mrštio za njom, a zatim nastavi da osmatra sve mračnije nebo.

– Nikada nije prebolela to što si bio bolji od nje u Napicima – reče Ron vraćajući se svom primerku *Hiljadu magičnih trava i gljiva*.

– Ti ne misliš da sam lud što želim tu knjigu nazad, zar ne?

– Naravno da ne – reče Ron kategorično. – Bio je genije, taj Princ. Uostalom... bez njegovog saveta o bezoarima... – on značajno pređe prstom sebi preko grla – ne bih ni bio ovde da pričam o tome, zar ne? Mislim, ne kažem da je ona čin koju si bacio na Melfoja dobra...

– Ni ja – brzo će Hari.

– Ali je brzo ozdravio, je li tako? Za tili čas je opet bio na nogama.

– Aha – reče Hari. Ovo je bilo potpuno tačno, iako ga je savest svejedno pekla. – Zahvaljujući Snejpu...

– Ti još imaš kaznenu nastavu kod Snejpa, sad u subotu? – nastavi Ron.

– Da, i naredne subote, i one tamo – uzdahnu Hari. – A sada je počeo da nagoveštava da, ako ne završim sa svim kutijama do kraja ovog polugođa, možemo nastaviti i iduće godine.

Ta kaznena nastava ga je pogotovu nervirala jer se poklapala s već ionako ograničenim vremenom koje je mogao da provodi sa Džini. I zaista, često se pitao da li Snejp to možda zna, jer bi svaki put zadržao Harija sve kasnije i kasnije, usput dobacujući zlobne komentare kako će Hari morati da propusti lepo vreme i raznorazne mogućnosti koje ono pruža.

Harija iz tog gorkog prisećanja prenu dolazak Džimija Piksa, koji se stvorio kraj njega, držeći svitak pergamenta.

– Hvala, Džimi... hej, od Dambldora je! – reče Hari uzbuđeno, odvijajući pergament i čitajući ga. – Hoće da dođem kod njega u kancelariju što je brže moguće!

Oni razmeniše poglede.

– Bokca mu – prošaputa Ron. – Ne misliš da je... nije valjda pronašao...?

– Bolje da odem i proverim, zar ne? – reče Hari skačući na noge.

Izjurio je iz dnevnog boravka i krenuo duž hodnika na sedmom spratu što je brže mogao, ne susrevši nikoga izuzev Pivsa, koji je proleteo u suprotnom pravcu, rutinski gađajući Harija komadićima krede, i glasno se kikoćući kad je izbegao Harijev odbrambeni urok. Kada je Pivs nestao, hodnicima zavlada tišina. Pošto je ostalo samo petnaest minuta do zabrane izlaska, većina ljudi se već bila vratila u svoj dnevni boravak.

A zatim Hari začu vrisak i tresak. Ukopao se u mestu, osluškujući.

– Kako... se... *usuđuješ*... aaaaaaa!

Buka je dolazila iz obližnjeg hodnika. Hari potrča ka njenom izvoru, sa štapićem na gotovs, skrenu u drugi hodnik i spazi profesorku Treloni ispruženu po podu, glave obavijene jednim od njenih mnogobrojnih šalova, a pokraj nje je ležalo nekoliko boca šerija, od kojih je jedna bila razbijena.

– Profesorka...

Hari požuri napred da pomogne profesorki Treloni da ustane. Nekoliko svetlucavih perli upetljalo joj se u naočari. Ona glasno štucnu, pogladi svoju kosu i pridiže se uz Harijevu pomoć.

– Šta se dogodilo, profesorka?

– Dobro pitanje! – reče ona prodornim glasom. – Idem ti ja, razmišljajući o izvesnim Mračnim znamenjima koje sam primetila...

Ali Hari nije obratio previše pažnje na nju. Upravo je primetio gde stoje: tu sa desne strane nalazila se tapiserija s plešućim trolovima, a s leve onaj glatki, neprobojni kameni zid koji je prikrivao...

– Profesorka, da li ste vi to pokušavali da uđete u Sobu po potrebi?

– ...zlim predskazanjima koje sam bila sigurna da... šta?

Ona se iznenada unervozi.

– Soba po potrebi – ponovi Hari. – Da li ste pokušavali da uđete u nju?

– Ja... pa... nisam znala da učenici znaju za...

– Ne znaju svi – reče Hari. – Ali šta se dogodilo? Vrištali ste... zvučalo je kao da ste povređeni...

– Ja... pa – reče profesorka Treloni, odbrambeno obavijajući svoje šalove oko sebe, zureći u njega svojim neizmerno uveličanim očima. – Želela sam da... ovaj... odložim izvesne... pa... lične predmete u Sobu... – I ona promrmlja nešto o „zlobnim optužbama“.

– Tako dakle – reče Hari spustivši pogled na bočice šerija. – Ali niste mogli da uđete da ih sakrijete?

To mu je bilo veoma čudno. Najzad, njemu se Soba otvorila kad je pozeleo da sakrije knjigu Polukrvnog Princa.

– Oh, ušla sam ja, i te kako – reče profesorka Treloni, preko pogledavši u zid. – Ali je neko drugi već bio unutra.

– Neko je bio u...? Ko? – zahtevao je Hari da zna. – Ko je bio unutra?

– Pojma nemam – reče profesorka Treloni, pomalo zatečena požurivanjem u Harijevom glasu. – Ušla sam u Sobu i začula glas, što mi se nikada nije desilo tokom svih ovih godina sakrivanja... hoću reći korišćenja Sobe.

– Glas? Šta je govorio?

– Ne znam da li je bilo šta govorio – reče profesorka Treloni. – Samo je... vikao „jupi“.

– *Jupi?*

– Veselo – dodade ona klimajući glavom.

Hari se zagleda u nju

– Da li je glas bio muški ili ženski?

– Kada bih morala da pogađam, rekla bih da je muški – reče profesorka Treloni.

– I zvučao je srećno?

– Veoma srećno – reče profesorka Treloni šmrčući.

– Kao da je nešto proslavljao?

– Zasigurno.

– A onda...?

– A onda sam ja viknula: „Ko je to tamo?“

– Niste mogli da saznate ko je ne pitajući? – upita je Hari, pomalo iznervirano.

– Unutrašnje oko – reče profesorka Treloni dostojanstveno, ispravljajući svoje šalove i mnogobrojne niske svetlucavih perli – bilo je usredsređeno na stvari izvan svakodnevice glasova koji viču „jupi“.

– U redu – žurno će Hari. Već je i suviše puta do sada slušao o Unutrašnjem oku profesorka Treloni. – A da li je glas rekao ko je?

– Ne, nije – reče ona. – Sve je postalo crno, i sledeće što znam jeste da sam bila

naglavačke izbačena iz Sobe!

– A to niste mogli da predvidite? – reče Hari ne mogavši da se obuzda.

– Ne, nisam, kao što rekoh, bio je mrkli... – ona zastade i sumnjičavo ga osmotri.

– Mislim da bi najbolje bilo da sve to saopštite profesoru Dambldoru – reče Hari.

– On bi trebalo da zna da Melfoj slavi... hoću reći da vas je neko izbacio iz Sobe.

Na njegovo iznenađenje, profesorka Treloni se na taj predlog odmah pribra, delujući oholo.

– Direktor mi je predočio kako bi želeo da me što ređe viđa – reče ona hladno. – Ja nisam od onih koji nameću svoje prisustvo onima koji ga ne cene. Ako je Dambldor izabrao da se ne obazire na upozorenja koja nam karte pokazuju...

Njena koščata ruka iznenada se sklopi oko Harijevog zgloba.

– Iznova i iznova, bez obzira na to kako ih rasporedim...

I ona dramatično izvuče kartu ispod svojih šalova.

– ...gromom pogođen toranj – prošaputa ona. – Nesreća. Propast. Sve je bliže...

– U redu – ponovo će Hari. – Pa... i dalje mislim da bi trebalo da kažete Dambldoru za ovaj glas i to kako je naglo pao mrak, pa su vas izbacili iz Sobe...

– Misliš? – činilo se da profesorka Treloni razmatra to na trenutak, ali Hari je video da joj se sviđa pomisao da ponovno prepričava svoju malu avanturu.

– Ja sam upravo krenuo kod njega – reče Hari. – Imam sastanak s njim. Mogli bismo da odemo zajedno.

– A, pa u tom slučaju... – reče profesorka Treloni s osmehom. Ona se sagnu, pokupi svoje flašice od šerija i bez pompe ih baci u veliku plavo-belu vazu koja je stajala u obližnjoj niši.

– Nedostaješ mi na mojim časovima, Hari – reče ona setno dok su kretali zajedno.

– Nikada nisi bio dobar vidovnjak... ali bio si divan predmet predviđanja...

Hari joj ne odgovori. Mrzeo je da bude predmet stalnih predskazanja nesreće profesorke Treloni.

– Bojim se – nastavi ona – da ona raga... izvin'te, onaj kentaur... ne zna ništa o kartomantiji. Pitala sam ga... kao vidovnjak vidovnjaka... da li je i on osetio daleke vibracije nadolazeće katastrofe? Ali činilo se da sam mu ja gotovo komična. Da, komična!

Njen glas postade histerično prodoran i Hari omirisa jak zadah šerija, iako su flašice ostale iza njih.

– Možda je taj konj čuo kako ljudi pričaju da ja nisam nasledila dar moje čukunčukunbabe. Te glasine zlobnici šire već godinama. Znaš li šta ja kažem tim ljudima, Hari? Da li bi mi Dambldor dozvolio da predajem u ovoj velikoj školi, ukazao mi toliko poverenje, da se nisam dokazala?

Hari nešto nerazgovetno promrmlja.

– Dobro se sećam svog prvog razgovora s Dambldorom – nastavi profesorka Treloni grlenim tonom. – Bio je veoma impresioniran, naravno, veoma

impresioniran... bila sam odsela u *Veprovoj glavi*, što ti inače ne bih preporučila... stenice, dragi moj mladiću... ali pare su bile na izmaku. Dambldor me je učtivo posetio u mojoj sobi u krčmi. Ispitivao me je... moram priznati da mi se isprva činilo kako nije preterano prijateljski raspoložen prema Predskazivanju... i sećam se da sam počela da se osećam pomalo čudno, pošto toga dana nisam baš mnogo jela... ali onda...

I tada joj Hari po prvi put potpuno posveti pažnju, jer je znao šta se tada zbilo: profesorka Treloni je izrekla proročanstvo koje je promenilo čitav tok njegovog života, proročanstvo o njemu i Voldemoru.

– ...ali nas je onda neučtivo prekinuo Severus Snejp!

– Šta?

– Da, čula se neka gungula ispred vrata, i ona su se zatim otvorila, a na njima je stajao onaj prostački krčmar zajedno sa Snejpom, koji je blebetao nešto o tome kako je krenuo pogrešnim stepenicama, iako mi se, moram priznati, činilo da je uhvaćen kako prisluškuje moj razgovor s Dambldorom... vidiš, i on je tada isto tražio posao, i bez sumnje se nadao da će možda čuti nešto što bi mu pomoglo! Pa, znaš, nakon toga je Dambldor bio mnogo spremniji da mi dâ posao, Hari, a meni se činilo da je to bilo zbog izrazitog kontrasta između mojih sopstvenih nenametljivih manira i tihog talenta, nasuprot nabusitom, nepristojnom mladiću koji je bio spreman da viri kroz ključaonice... Hari, dušo?

Ona se osvrnu preko ramena, pošto je tek tada shvatila da Hari više nije s njom. Zaustavio se, i sada se nalazio nekih pet metara iza nje.

– Hari? – ponovi ona nesigurno.

Možda mu je lice prebledelo, pa je zvučala tako zabrinuto i uplašeno. Hari je stajao potpuno ukočen, dok su ga preplavljivali talasi šoka, jedan za drugim, odnoseći sa sobom sve izuzev informacije koja je toliko dugo skrivana od njega...

Snejp je bio taj koji je prisluškivao proročanstvo. Snejp je bio taj koji je Voldemoru preneo vesti o proročanstvu. Snejp i Piter Petigru zajedno su poslali Voldemora u lov na Lili i Džejmsa i njihovog sina...

Hariju sada više ništa drugo nije bilo važno.

– Hari? – ponovi profesorka Treloni. – Hari... mislila sam da smo zajedno krenuli kod direktora?

– Ostanite ovde – reče Hari kroz utrnule usne.

– Ali, dušo... treba da mu kažem da sam napadnuta u Sobi po...

– Ostanite ovde! – ponovi on ljutito.

Delovala je uzrujano kada je protrčao kraj nje, skrenuvši iza ćoška u Dambldorov hodnik, gde je usamljeni gargojl čuvao stražu. Hari povika lozinku gargojlu i potrča uz pokretne spiralne stepenice, preskačući po tri stepenika odjednom. Nije pokucao na Dambldorova vrata, već stao da lupa iz sve snage. A smiren glas reče „Uđite“ tek pošto je Hari već uleteo u sobu.

Feniks Foks se osvrnu, a u njegovim bistrim crnim očima bleskao je zlatan odraz zalaska sunca. Damblodor je stajao pored prozora, posmatrajući okolinu zamka, držeći dugačak, crni putni ogrtač u rukama.

– Pa, Hari, obećao sam ti da ćeš moći da pođeš sa mnom.

Na trenutak, Hari ga nije razumeo. Razgovor s Trelonijevom izbacio mu je iz glave sve ostalo, a um mu je polako kaskao.

– Da pođem... s vama...?

– Samo ako to želiš, naravno.

– Ako ja...

A zatim se Hari seti zašto je isprva bio toliko željan da dođe do Damblodorove kancelarije.

– Pronašli ste ga? Pronašli ste horkruks?

– Verujem da jesam.

Bes i ogorčenje borili su se sa šokom i uzbuđenjem: nekoliko trenutaka Hari nije mogao da progovori.

– Prirodno je da se bojiš – reče Damblodor.

– Ne bojim se! – odmah reče Hari, i to je bilo potpuno tačno. Strah nije bio ono što je tada osećao, nipošto. – Koji je to horkruks? Gde se nalazi?

– Nisam siguran koji je u pitanju... mada mislim da možemo da isključimo zmiju... ali verujem da je sakriven u pećini na obali, mnogo milja odavde, pećini koju već veoma dugo pokušavam da lociram: pećini u kojoj je Tom Ridl nekada terorisao dvoje dece iz svog sirotišta dok su bili na ekskurziji. Sećaš se?

– Da – reče Hari. – Kako je pećina zaštićena?

– Ne znam: imam pretpostavke koje mogu biti potpuno pogrešne. – Damblodor je oklevao, a zatim reče: – Hari, obećao sam ti da možeš da pođeš sa mnom, i ostajem pri tom obećanju, ali mislim da ne bih nimalo ispravno postupio kada te ne bih upozorio da će ovo biti izrazito opasno.

– Idem s vama – reče Hari gotovo pre no što je Damblodor završio rečenicu. U njemu, koji je ključao od besa prema Snejpu, tokom poslednjih nekoliko minuta udesetostručila se želja da preduzme nešto očajnički i rizično. Izgleda da se to videlo na Harijevom licu, jer se Damblodor sklonio od prozora i pomnije pogledao u njega, neznatno nabravši srebrne obrve.

– Šta ti se dogodilo?

– Ništa – odmah slaga Hari.

– Šta te je uznemirilo?

– Nisam uznemiren.

– Hari, nikada nisi bio dobar Oklumens...

Ta reč beše varnica koja je potpalila Harijev bes.

– Snejp! – reče on veoma glasno, a Foks meko graknu iza njega. – Snejp mi se dogodio! On je rekao Voldemoru za proročanstvo, bio je to *on*, *on* je prisluškivao

pred vratima, Trelonijeva mi je ispričala!

Damblodorov izraz nije se promenio, ali Hari pomisli da mu je lice malo prebledelo pod crvenim sjajem zalazećeg sunca. Jedan dug trenutak Damblodor nije progovarao.

– Kada si to saznao? – najzad upita on.

– Baš sada! – reče Hari, koji se veoma teško uzdržavao da ne zaurla. A zatim, iznenada, više nije mogao da se obuzda. – A VI STE MU DALI DA PREDAJE OVDE NAKON ŠTO JE REKAO VOLDEMORU DA NAPADNE MOJE MAMU I TATU!

Ubrzano dišući kao da se bori s nečim, Hari se okrenu od Damblodora, koji se i dalje nije micao, i stade da korača tamo-amo po kancelariji, trljajući rukom zglobove, iz petnih žila se obuzdavajući da ne počne da lomi sve oko sebe. Želeo je da više i besni na Damblodora, ali je takođe želeo i da pođe s njim da uništi horkruks. Hteo je da mu kaže da je matora budala kad je poverovao Snejpu, ali bio je ustravljen da ga Damblodor neće povesti sa sobom ako ne ovlada svojim gnevom...

– Hari – reče Damblodor tiho. – Molim te da me saslušáš.

Bilo mu je podjednako teško da prestane da šparta po sobi, kao i da se uzdrži od vike. Hari zastade, grizući se za usnu, i pogleda u Damblodorovo lice puno bora.

– Profesor Snejp je napravio užasnu...

– Nemojte mi reći da je u pitanju greška, gospodine, prislušivao je pred vratima!

– Molim te da me pustiš da završim. – Damblodor je sačekao dok Hari nije osorno klimnuo glavom, a zatim produži. – Profesor Snejp je napravio užasnu grešku. Te noći kada je čuo prvu polovinu proročanstva profesorke Treloni, još je bio u službi Lorda Voldemora. Prirodno, požurio je da ono što je čuo kaže svom gospodaru, koga se to veoma ticalo. Ali nije znao... nije nikako mogao da zna... kog će dečaka Voldemor od tog trenutka početi da lovi, niti da će njegovi roditelji, koje će ovaj uništiti u svom ubilačkom pohodu, biti ljudi koje je profesor Snejp poznao, da su u pitanju tvoji otac i majka...

Hari ispusti krik smeha bez radosti.

– Mrzeo je mog oca kao što je mrzeo i Sirijusa! Zar niste primetili kako ljudi koje Snejp mrzi uvek završe mrtvi, profesore?

– Ne znaš koliko se profesor Snejp kajao kada je shvatio kako je Lord Voldemor protumačio proročanstvo, Hari. Verujem da je to nešto za čim najviše žali u životu, i da je to razlog što se vratio...

– Ali on je veoma dobar Oklumens, zar ne, gospodine? – reče Hari, kome je glas drhtao od napora da ga održi na normalnom nivou. – A zar nije Voldemor čak i sada ubeđen da je Snejp na njegovoj strani? Profesore... kako možete biti *sigurni* da je on na našoj strani?

Damblodor nekoliko trenutaka nije govorio. Izgledao je kao da pokušava da nešto odluči. Najzad reče: – Siguran sam. U potpunosti verujem Severusu Snejpu.

Hari duboko udahnu nekoliko puta, u pokušaju da se smiri. Nije mu uspelo.

– E, pa ja mu ne verujem! – reče on glasnije no pre. – Nešto muti s Drakom Melfojem baš sada, nama pred nosom, a vi i dalje...

– Već smo pričali o ovome, Hari – reče Dambldor, i sada je ponovo zvučao strogo. – Rekao sam ti svoje stavove.

– Noćas napuštate školu, a kladim se da niste čak ni pomislili da bi Snejp i Drako mogli da odluče da...

– Da šta? – upita Dambldor podignutih obrva. – Za šta ih ti, zapravo, sumnjičiš?

– Ja... nešto smeraju! – reče Hari, a ruke mu se skupiše u pesnice dok je to govorio. – Profesorka Treloni upravo je bila u Sobi po potrebi pokušavajući da sakrije svoje boce šerija, i čula je Melfoja kako viče „jupi!“, kako slavi! On pokušava da popravi nešto opasno tamo unutra i, ako mene pitate, najzad mu je uspelo, a vi se spremate da izađete iz škole bez...

– Dosta – reče Dambldor. Rekao je to potpuno smireno, a ipak Hari odmah začuta. Znao je da je najzad prešao neku nevidljivu granicu. – Zar misliš da sam i jedan jedini put ostavio školu nezaštićenu za svojih odsustvovanja ove godine? Nisam. Večeras kad budem otišao, na snagu će stupiti dodatne zaštitne mere. Molim te da ne aludiraš na to kako olako shvatam bezbednost svojih učenika, Hari.

– Nisam... – promrmlja Hari pomalo poštiđeno, ali ga Dambldor prekide.

– Ne želim više da pričam o tome.

Hari prećuta svoj odgovor, uplašivši se da je preterao, da je upropastio svoju priliku da pođe s Dambldorom, ali Dambldor nastavi: – Želiš li da večeras pođeš sa mnom?

– Da – reče Hari istog časa.

– Vrlo dobro, onda me pažljivo saslušaj.

Dambldor se uspravi u svoj svojoj visini.

– Povešću te sa sobom pod jednim uslovom: da se odmah povinuješ svakoj komandi koju ti dam, i to bespogovorno.

– Naravno.

– Molim te da me dobro saslušaj, Hari. Mislim da ćeš morati da slediš naređenja kao što su „beži“, „sakrij se“ ili „vрати se“. Imam li tvoju reč?

– Ja... da, naravno.

– Ako ti kažem da se sakriješ, učinićeš to?

– Da.

– Ako ti kažem da bežiš, povinovaćeš se?

– Da.

– Ako ti kažem da me ostaviš, i spasavaš sebe, učinićeš kao što sam ti rekao?

– Ja...

– Hari?

Na trenutak su se gledali.

– Da, gospodine.

– Vrlo dobro. Onda želim da odeš po svoj Nevidljivi ogrtač, naći ćemo se u Ulaznoj dvorani kroz pet minuta.

Damblodor se okrenu da pogleda kroz prozor ka vatrenom nebu. Sunce je sada bacalo rubincrven sjaj duž horizonta. Hari brzo izađe iz kancelarije i spusti se spiralnim stepeništem.

Ron i Hermiona su zajedno sedeli u dnevnom boravku kada se on vratio. – Šta Damblodor želi? – odmah upita Hermiona. – Hari, da li si dobro? – dodade ona zabrinuto.

– Dobro sam – reče Hari kratko, jureći pored njih. Potrčao je uza stepenice i uleteo u spavaonicu, gde je širom otvorio kovčeg i izvukao Banditovu mapu i par umotanih čarapa. Zatim je pojurio nazad niza stepenice i ušao u dnevni boravak, zakočivši pred Ronom i Hermionom, koji su i dalje sedeli, delujući zatečeno.

– Nemam mnogo vremena – prodahta Hari. – Damblodor misli da sam otišao po Nevidljivi ogrtač. Slušajte...

On im brzo ispriča kuda ide, i zašto. Nije zastajao ni zbog Hermioninih zabrinutih uzdaha ni zbog Ronovih brzih pitanja. Kasnije će sami moći da dokuče finije detalje.

– ...dakle, znate li šta to znači? – završi munjevito Hari. – Damblodor noćas neće biti tu, pa će Melfoj imati dobru priliku da izvede ono što je planirao, šta god to bilo. *Ne, saslušajte me!* – prosikta on ljutito čim su i Ron i Hermiona pokazali znake da će da ga prekinu. – Znam da je Melfoj slavio u Sobi po potrebi. Evo... – on gurnu Banditovu mapu Hermioni u ruke. – Morate da ga nadzirete, i njega i Snejpa. Uposlite i sve koje možete da okupite iz DA. Hermiona, oni kontakt-galeoni i dalje rade, zar ne? Damblodor kaže da je stavio dodatnu zaštitu na školu, ali ako je Snejp uključen, on će znati šta je Damblodorova zaštita, i kako je izbeći... ali neće očekivati da vi budete na oprezu, zar ne?

– Hari... – poče Hermiona, očiju razrogačenih od straha.

– Nemam vremena da se svađam – reče Hari odsečno. – Uzmite i ovo... – on gurnu čarape Ronu u ruke.

– Hvala – reče Ron. – Ovaj... a zašto mi trebaju čarape?

– Trebaće ti ono što je umotano u njih, tu je feliks felicis. Podelite ga među sobom i sa Džini, takođe. Recite joj zbogom u moje ime. Bolje da krenem, Damblodor me čeka...

– Ne! – reče Hermiona, dok je Ron odmotavao malenu bočicu zlatnog napitka, delujući zadivljeno. – Ne želimo ga, uzmi ga ti, ko zna sa čim ćeš se tamo suočiti?

– Biću dobro, biću s Damblodorom – reče Hari. – Hoću da znam da ste vi ovde dobro... ne gledaj me tako, Hermiona, videćemo se kasnije...

I on odjuri, požurivši nazad kroz rupu iza portreta ka Ulaznoj dvorani.

Damblodor ga je čekao kraj ulaznih vrata od hrastovine. Okrenuo se kada je Hari dojurio na najgornji stepenik, teško dišući, dok ga je bok gadno probadao.

– Molio bih te da navučesh Ogrtač – reče Damblodor, sačekavši da ga Hari ogrne

pre nego što je nastavio: – Vrlo dobro. Hoćemo li poći?

Damblodor odmah krenu niz kamene stepenike, a njegov putni ogrtač jedva da je lepršao na mirnom letnjem vazduhu. Hari požuri za njim ispod Nevidljivog ogrtača, još dahćući i obilno se znojeći.

– Ali, profesore, šta će ljudi pomisliti kada vas vide kako odlazite? – upita Hari misleći na Melfoja i Snejpa.

– Da sam krenuo u Hogsmid na pićence – reče Damblodor veselo. – Ponekad sam mušterija kod Madam Rozmerte, ili posetim *Veprovu glavu* ... ili se makar tako čini. I to je dobar način da se sakrije nečije pravo odredište.

Pod okriljem sumraka oni se spustiše niz drum. Vazduh je bio pun mirisa tople trave, jezerske vode i dima s ognjišta iz Hagridove kolibe. Bilo je teško poverovati da su se zaputili u nešto opasno ili zastrašujuće.

– Profesore – reče Hari tiho, dok su se kapije u dnu puta nazirale pred njima – hoćemo li se Prebacivati?

– Da – reče Damblodor. – Verujem da sada umeš sâm da se Prebacuješ?

– Da – reče Hari – ali nemam dozvolu.

Mislio je da je najbolje da bude iskren. Šta ako bi sve pokvario time što bi se pojavio na stotine milja daleko od mesta gde bi trebalo da bude?

– Nema veze – reče Damblodor. – Ponovo ću ti pomoći.

Oni izadoše kroz kapije na sumrakom osvetljenu pustu stazu koja je vodila do Hogsmida. Mrak je brzo padao dok su hodali, i kad su stigli do Visoke ulice, već je bila noć. Svetla su sijala s prozora iznad radnji, a kada su se približili *Trima metlama*, začuše raskalašnu viku.

– ...i ostani napolju! – povika madam Rozmerta, na silu izbacujući jednog ofucanog čarobnjaka. – O, zdravo, Albuse... baš si odocnio...

– Dobro večer, Rozmerta, dobro večer... oprost mi, ali idem do *Veprove glave* ... bez uvrede, ali večeras bi mi više prijala malo mirnija atmosfera...

Minut kasnije skrenuli su za ćošak u bočnu ulicu gde je znak za *Veprovu glavu* malčice škripao, iako nije bilo vetra. Kao sušta suprotnost *Trima metlama*, krčma se činila potpuno praznom.

– Nema potrebe da ulazimo – promrmlja Damblodor osvrćući se oko sebe. – Dok god nas niko ne vidi kako nestajemo... sada me uhvati za ruku, Hari. Nema potrebe da me previše čvrsto stežeš, samo ću te navoditi. Na tri: jedan... dva... tri...

Hari se okrenu. Istog časa obuze ga užasan osećaj da ga neko gura kroz debelo gumeno crevo. Nije mogao da diše, svaki delić njegovog bića bio je stegnut do granice neizdrživosti, a onda, baš kad je pomislio da će se sigurno ugušiti, nevidljivi okovi kao da se raspukoše, i on je stajao u prohladnoj tmuni, udišući punim plućima svež vazduh pun soli.

26. Pećina

Hari je osećao miris soli i slušao nalet talasa. Lagan, prohladan povetarac mrsio mu je kosu dok je gledao mesečinom osvetljeno more i zvezdano nebo. Stajao je na visokoj steni od tamnog kamena, dok se pod njim voda penila i komešala. On se osvrnu preko ramena. Iza njega je bila veoma visoka litica, bezdan, crn i bezličan. Nekoliko velikih gromada kamena, kao ona na kojoj su stajali Hari i Damblodor, izgledale su kao da su se u nekom davnom trenutku odlomile od litice. Bio je to sumoran, okrutan vidik, more i stene, vidik koji nije ublažavalo nijedno drvo, nijedna travnata ili peščana površina.

– Šta misliš? – upita Damblodor. Zvučao je kao da pita Harija da li je to dobro mesto za piknik.

– Ovde su dovodili decu iz sirotišta? – upita Hari, koji nije mogao da zamisli neprijatnije mesto za jednodnevni izlet.

– Ne baš ovde – reče Damblodor. – Na pola puta niz litice iza nas nalazi se selo. Verujem da su tu dovodili siročad da se nadišu morskog vazduha i posmatraju talase. Mislim da su samo Tom Ridl i njegove mlađane žrtve pohodili ovo mesto. Nijedan

Normalac nije mogao da dopre do ovih stena sem ako nije posebno dobar planinar, a ni čamci ne mogu da priđu liticama. Vode oko njih previše su opasne. Verujem da se Ridl spustio niza stene. Više uz pomoć magije, nego konopaca. A sa sobom je poveo dvoje dece. Verovatno da bi se naslađivao mučeći ih. Mislim da je i sâm putovanje do dole bilo dovoljno za to, a ti?

Hari ponovo pogleda liticu i oseti žmarce.

– Ali njegovo krajnje odredište... i naše... leži malo dalje. Hodi.

Damblodor pozva Harija do same ivice stene, gde se nalazio niz nazubljenih udubljenja koja su predstavljala oslonac za noge što vodi do stena, napola potopljenih u vodu, bliže litici. Bio je to opasan spust, i Damblodor se, donekle sputan svojom sasušenom rukom, kretao polako. Niže stene bile su klizave od morske vode. Hari je osećao kako ga kapljice hladne slane vode udaraju po licu.

– *Lumos* – reče Damblodor kada je stigao do stene najbliže samoj litici. Hiljade tačkica zlatne svetlosti zasja po tamnoj površini vode, nekoliko stopa ispod mesta gde je on čučao. Crni stenovit zid iza njega takođe je bio osvetljen.

– Vidiš? – reče Damblodor tiho, podigavši svoj štapić malo više. Hari vide procep u litici u kome se komešala mračna voda.

– Neće ti smetati da se malko pokvasiš?

– Ne – reče Hari.

– Onda skini Nevidljivi ogrtač... nema više potrebe da ga nosiš... pa da zaronimo.

I s iznenadnom spretnošću svojstvenom mnogo mlađem čoveku, Damblodor skliznu niza stenu, slete u more i poče da pliva, savršenim prsnim stilom, ka tamnom procepu u steni, držeći svetleći štapić u zubima. Hari strgnu Ogrtač, ugura ga u džep i krenu za njim.

Voda je bila ledena. Harijeva natopljena odeća plutala je oko njega vukući ga nadole. Duboko udišući vazduh koji mu je ispunjavao nozdrve oštrim mirisom soli i morske trave, zapliva ka blistavoj, udaljenoj svetlosti koja je sada zalazila dublje u liticu.

Procep se uskoro otvori u mračan tunel, za koji je Hari znao da će se napuniti vodom čim nadođe plima. Ljigavi zidovi bili su široki jedva pola metra, i sijali su kao moker katran pod promičućim svetlom Damblodorovog štapića. Malo dalje Hari vide da prolaz skreće ulevo i da se proteže duboko u liticu. Nastavi da pliva za Damblodorom, dodirujući grube, mokre stene vrhovima utrnulih prstiju.

Zatim je ugledao Damblodora kako se uzdiže iz vode ispred njega, dok su mu se srebrna kosa i tamna odora presijavale na svetlu. Kada je Hari stigao do tog mesta, naišao je na stepenice koje vode u veliku pećinu. On se uzvera uz njih, dok mu je voda curila s natopljene odeće, i izađe na ustajao, leden vazduh, nekontrolisano se tresući.

Damblodor je stajao nasred pećine, visoko podignutog štapića i polako se okretao u mestu, ispitujući zidove i svod.

– Da, ovo je to mesto – reče Damblodor.

– Otkud znate? – prošaputa Hari.

– Iskusilo je magiju – reče Dambldor prosto.

Hari nije mogao da oceni drhti li od hladnoće koja ga je probila do kostiju, ili od podjednako neprijatne svesti o bačenim činima. Posmatrao je kako Dambldor nastavlja da se okreće u mestu, očigledno usredsređen na stvari koje Hari nije mogao da vidi.

– Ovo je tek pretkomora, ulazna dvorana – reče Dambldor nakon nekoliko trenutaka. – Moramo da se probijemo u unutrašnjost... sada nam na putu stoje prepreke Lorda Voldemora, a ne one koje je načinila priroda...

Dambldor je prišao zidu pećine i stao da ga gladi vrhovima pocrnelih prstiju, mrmljajući reči na čudnom jeziku koji Hari nije razumeo. Dvapat je Dambldor obišao pećinu, dodirujući crne stene što je više mogao, tu i tamo zastajući, prelazeći prstima tamo-amo preko neke određene tačke, sve dok najzad nije zastao, pritisnuvši šaku skroz uza zid.

– Ovde – reče on. – Proći ćemo ovuda. Ulaz je sakriven.

Hari nije pitao Dambldora otkud to zna. Nikada dosad nije video čarobnjaka da ovako procenjuje stvari, prostim pogledom i dodirom; ali Hari je odavno naučio da su eksplozije i dim češće znaci neukosti nego stručnosti.

Dambldor se odmaknu od zida pećine i uperi štapić u stenu. Na trenutak se tu pojavi oivičen lučni prolaz, sijajući belim sjajem, kao da se iza pukotine nalazi jako svetlo.

– U-u-uspeli ste! – procedi Hari kroz cvokotave zube, ali pre nego što je to izustio obrisi prolaza su nestali, ostavljajući stenu голу i čvrstu kao i pre. Dambldor se osvrnu.

– Hari, tako mi je žao, potpuno sam zaboravio – reče. Uperi štapić u Harija i istog trenutka Harijeva odeća postade topla i suva kao da se sušila kraj rasplamsalog ognjišta.

– Hvala vam – reče Hari zahvalno, ali Dambldor je već ponovo usmerio svoju pažnju na čvrst kameni zid pećine. Nije više pokušavao s magijom, već je prosto stajao i napeto zurio u njega, kao da je na njemu napisano nešto krajnje zanimljivo. Hari je stajao nepomično. Nije želeo da naruši Dambldorovu koncentraciju.

A onda, nakon dobra dva minuta, Dambldor tiho reče: – O, nije valjda. Tako sirovo.

– Šta to, profesore?

– Sve mi se čini – reče Dambldor gurnuvši nepovređenu ruku u odoru, iz koje izvuče kratak srebrn nož kakvim je Hari imao običaj da secka sastojke za napitke – da moramo da platimo da bismo prošli.

– Platimo? – reče Hari. – Moramo nešto da damo vratima?

– Da – reče Dambldor. – Krv, ukoliko se grdno ne varam.

– *Krv?*

– Rekoh da je nešto sirovo – reče Damblodor, koji je zvučao prezrivo, čak i razočarano, kao da je Voldemor ispod standarda koje je Damblodor očekivao. – Ideja je, kao što si, siguran sam, i sâm shvatio, da tvoj neprijatelj, koga god pola bio, mora sâm sebe učiniti slabijim ne bi li ušao. Lord Voldemor i dalje nije u stanju da shvati da postoje stvari mnogo gore od fizičkih povreda.

– Da, ali ipak, ako ih možete izbeći... – reče Hari, koji je u životu već iskusio dovoljno bola pa nije baš žudeo ponovo da ga oseti.

– Međutim, ponekad je to neizbežno – reče Damblodor zasukavši rukav odore i otkrivši nadlakticu svoje povređene ruke.

– Profesore! – protestovao je Hari sjurivši se ka Damblodoru kad ovaj podiže nož. – Ja ću to da uradim, ja sam...

Nije znao šta da kaže... mlađi, zdraviji? Ali Damblodor se samo nasmeja. Video se srebrn blesak, a zatim crven mlaz. Površina stene beše poprskana tamnim, svetlucavim kapljicama.

– Veoma si ljubazan, Hari – reče Damblodor, prešavši zatim vrhom svog štapića preko duboke posekotine koju je načinio na sopstvenoj ruci, te ova istog časa zaraste, baš kao Melfojeve rane kad ih je Snejp zalečio. – Ali tvoja krv vredi mnogo više od moje. Ah, čini se da je upalilo, zar ne?

Plamteći srebrni obrisi luka ponovo se pojaviše na zidu, i ovoga puta ne izbledeše: krvlju poprskana stena unutar tih obrisa prosto nestade, otvarajući prolaz u, kako se činilo, potpunu tminu.

– Pođi za mnom – reče Damblodor i prođe kroz lučni prolaz, a Hari odmah za njim, osvetljavajući put sopstvenim štapićem dok je hodao.

Susreše se s jezivim prizorom: stajali su na ivici velikog crnog jezera, toliko nepreglednog da Hari nije mogao da vidi suprotnu obalu, u pećini koja je bila toliko visoka da se i tavanica gubila u nedogled. Maglovito zelenkasto svetlo sijalo je negde daleko, na sredini jezera, kako se činilo. U potpuno mirnoj vodi video se njegov odraz. Zelenkast sjaj i svetlost iz dva štapića behu jedine stvari koje su probijale inače somotsko crnilo, mada njihovi zraci nisu prodirali onoliko daleko koliko je Hari očekivao. Ova tmina je, iz nekog razloga, bila gušća od normalnog mraka.

– Hajde, pođimo – reče Damblodor tiho. – Budi veoma pažljiv da ne zakoračiš u vodu. Budi uz mene.

On pođe ivicom jezera, a Hari ga je pratio na kratkom odstojanju. Njihovi koraci po uskom kamenom obodu koji je okruživao vodu proizvodili su ječeće, šljapkave zvuke. Išli su napred, ali se vidik nije menjao: s jedne strane grub kameni zid, s druge neograničeno prostranstvo glatkog, staklastog crnila, usred koga se nalazio taj misteriozni zelenkasti sjaj. Hariju je celo mesto, s tom tišinom koja ga je ispunjavala, bilo mučno, zastrašujuće.

– Profesore? – reče on najzad. – Mislite li da je horkruks ovde?

– O, da – reče Damblodor. – Da, siguran sam da jeste. Pitanje je samo kako da

dođemo do njega?

– Zar ne bismo... zar ne bismo mogli prosto da probamo s Prizivajućom čini? – reče Hari, siguran da je u pitanju glup predlog, ali mnogo voljniji da napusti to mesto što je pre moguće nego što je bio spreman da prizna.

– Svakako da možemo – reče Dambldor zastavši tako naglo da je Hari gotovo naleteo na njega. – Zašto ti to ne učiniš?

– Ja? Pa... U redu...

Hari to nije očekivao, ali pročisti grlo i glasno reče, isukavši štapić: – *Asio horkruks!*

Uz zvuk nalik eksploziji, nešto veoma veliko i bledo izroni iz crne vode nekih desetak metara od njih. Pre nego što je Hari stigao da vidi šta je u pitanju, ono ponovo nestade uz veliki pljusak koji načini krupne, duboke talase na površini glatkoj kao ogledalo. Hari od šoka poskoči unazad i udari u zid. Kad se okrenuo ka Dambldoru, srce mu je i dalje bubnjalo.

– Šta to bi?

– Mislim da je u pitanju nešto što je spremno da reaguje ukoliko pokušamo tek tako da zgrabimo horkruks.

Hari još jednom pogleda u vodu. Površina jezera ponovo je bila nalik sjajnom crnom staklu: talasi su nestali neobično brzo. Harijevo srce je, međutim, još bubnjalo.

– Da li ste znali da će se to dogoditi, gospodine?

– Mislio sam da će se *nešto* dogoditi ukoliko pokušamo na neki očigledan način da se dočepamo horkruksa. To je bila veoma dobra ideja, Hari: najjednostavniji način da otkrijemo s čim se suočavamo.

– Ali mi ne znamo šta je ta stvar bila – reče Hari, pogledavši u zloslutno mirnu vodu.

– Hoćeš reći, šta su te *stvari bile* – reče Dambldor. – Sumnjam da je u pitanju samo jedna. Hoćemo li da produžimo?

– Profesore?

– Da, Hari?

– Mislite li da ćemo morati da uđemo u jezero?

– U njega? Samo ako zbilja ne budemo imali sreće.

– Ne mislite da je horkruks na dnu?

– O, ne... mislim da je horkruks u *sredini*.

Dambldor pokaza na maglovito zeleno svetlo u sredini jezera.

– Znači da ćemo morati da pređemo preko jezera da bismo došli do njega?

– Da, rekao bih.

Hari ništa ne uzvрати. Misli su mu bile zaokupljene vodenim čudovištima, džinovskim zmijama, demonima, kelpijima i đavolcima...

– Aha – reče Dambldor, i ponovo zastade. Ovoga puta Hari zaista nalete na njega. Na trenutak je balansirao na ivici mračne vode, a onda se Dambldorova nepovređena

ruka čvrsto sklopi oko njegove nadlaktice, povukavši ga nazad. – Izvini, Hari, trebalo je da te upozorim. Molim te, primakni se uza zid; mislim da sam pronašao mesto.

Hari nije imao pojma na šta Dambldor misli. Koliko je mogao da vidi, taj deo mračnog crnila bio je potpuno nalik svim ostalim delovima, ali činilo se da je Dambldor osetio da ovde ima nečeg posebnog. Sada nije prelazio rukom preko kamenog zida, već po vazduhu, kao da očekuje da pronađe i uhvati nešto nevidljivo.

– Oho – veselo reče Dambldor nekoliko trenutaka kasnije. Njegova šaka sklopi se oko nečega u vazduhu što Hari nije mogao da vidi. Dambldor priđe bliže vodi. Hari je nervozno posmatrao kako vrhovi Dambldorovih cipela s kopčom staju na samu ivicu kamenog oboda. Držeći jednu ruku stegnutu u vazduhu, Dambldor drugom podiže štapić, i njegovim vrhom dodirnu svoju pesnicu.

Istog časa niotkuda se pojavi debeo bakarnozeleni lanac, protežući se iz vodene dubine do Dambldorove stegnute šake. Dambldor štapićem dodirnu lanac, koji poče da mu klizi kroz šaku kao zmija, uvijajući se po tlu uz zveket koji je bučno odjekivao među kamenim zidovima, izvlačeći nešto iz dubine crne vode. Hariju zastade dah kada avetinjski pramac sićušnog čamca probi površinu vode, sijajući zeleno kao i lanac, i stade, maltene bez ikakvog talasanja, da pluta prema mestu na obali gde su stajali Hari i Dambldor.

– Kako ste znali da je tu? – upita Hari zapanjeno.

– Magija uvek ostavlja tragove – reče Dambldor, kada čamac uz mek udar dospe do obale – ponekad veoma prepoznatljive. Ja sam učio Toma Ridla. Poznajem njegov stil.

– Da li... da li je ovaj čamac bezbedan?

– O, da, mislim da jeste. Voldemor je morao da stvori sredstvo kojim će preći preko jezera a da ne razgnevi stvorenja koja je smestio unutra, za slučaj da ikada poželi da poseti ili uzme svoj horkruks.

– Znači one stvari u vodi nam neće nauditi ako pređemo u Voldemorovom čamcu?

– Moramo da se pomirimo s pretpostavkom da će, u nekom trenutku, one shvatiti da mi nismo Lord Voldemor. Do sada nam je, međutim, dobro išlo. Dozvolili su nam da podignemo čamac.

– Ali zašto su nam dozvolili? – upita Hari, koji nije mogao da se otrese prizora pipaka koji će se izdići iz mračne vode, čim se budu otisnuli od obale.

– Voldemor je verovatno bio prilično uveren da niko ne bi mogao da pronađe čamac, izuzev veoma moćnog čarobnjaka – reče Dambldor. – Mislim da je bio spreman da rizikuje ono što, kako se njemu činilo, nije bilo nimalo verovatno da će iko drugi pronaći, znajući da je napred postavio druge prepreke koje samo on ume da probije. Videćemo da li je u pravu.

Hari pogleda dole u čamac. Zbilja je bio veoma mali.

– Ne izgleda kao da je napravljen za dvoje ljudi. Hoće li uspeti da nas obojicu ponese? Hoćemo li biti preteški zajedno?

Damblodor se zakikota.

– Voldemora ne bi brinula težina, već količina magijske moći koja bi prešla preko jezera. Mislim da je na ovaj čamac bačena čin tako da samo jedan čarobnjak može da plovi u njemu.

– Ali onda...?

– Ne verujem da se ti računaš, Hari. Maloletan si i nekvalifikovan. Voldemor nikada ne bi očekivao da jedan šesnaestogodišnjak dospe ovamo: mislim da je malo verovatno da će se tvoje moći registrovati pored tolikih mojih.

Ove reči nisu nimalo podigle Harijev moral. Možda je Damblodor to znao, jer dodade: – Voldemorova greška, Hari, Voldemorova greška... starost je budalasta i zaboravna kad potcenjuje mladost... e, ovoga puta ti pođi prvi i pazi da ne dodirneš vodu.

Damblodor se pomeri u stranu, a Hari se polako uzvera u čamac. I Damblodor uđe, namota lanac i spusti ga na pod. Zgurali su se jedan uz drugog. Hari nije mogao da sedne kako treba, već je čučao, a kolena su mu štrčala preko ivice čamca, koji odmah počeo da se kreće. Nije se čulo ništa izuzev svilenog šuškanja pramca koji je sekao vodu. Čamac je išao bez njihove pomoći, kao da ga neki nevidljiv konopac vuče ka svetlu u središtu jezera. Uskoro više nisu mogli da vide zidove pećine: kao da se nalaze na otvorenom moru, samo što nije bilo talasa.

Hari spusti pogled i vide zlatan odraz svog štapića kako svetluca i blešti po površini crne vode dok su prolazili. Čamac je rezbario duboke brazde po staklastoj površini, neravnine po mračnom ogledalu...

A onda je Hari vide, belu kao mermer, kako pluta nekoliko centimetara ispod površine vode.

– Profesore! – reče on, a njegov uplašen glas snažno odjeknu preko tihe vode.

– Hari?

– Mislim da sam video šaku u vodi... ljudsku šaku!

– Da, siguran sam da jesi – reče Damblodor smireno.

Hari se zagleda u vodu, tražeći pogledom nestalu šaku, dok je u grlu osećao blagu mučninu.

– Znači, ona stvar koja je iskočila iz vode...?

Ali Hari je dobio odgovor pre nego što je Damblodor stigao da mu uzvрати. Svetlost štapića pređe preko novog dela vode, pokazujući mu, ovoga puta, mrtvog čoveka koji je ležao licem nagore, nekoliko centimetara od površine: njegove otvorene oči bile su zamagljene, kao prekrivene paučinom, dok su ga kosa i odora obavijale poput dima.

– Ovde ima leševa! – reče Hari, a glas mu je zvučao mnogo piskavije no inače, kao da nije njegov.

– Da – reče Damblodor mirno – ali još ne treba da brinemo o njima.

– Još ne? – ponovi Hari skrenuvši naglo pogled s vode da bi pogledao u Damblodora.

– Dok god samo mirno plutaju ispod nas – reče Dambldor. – Nema razloga da se plašimo mrtvog tela, Hari, ništa više nego što se plašimo mraka. Lord Voldemor, koji se, naravno, potajno plaši i jednog i drugog, ne bi se sa mnom složio. Ali tu on ponovo pokazuje kako mu nedostaje mudrosti. Kad pogledamo u smrt i tminu, plašimo se nepoznatog, ničeg više.

Hari ništa ne uzvрати. Nije želeo da se raspravlja, ali užasavala ga je i sama pomisao da oko njih i ispod njih plutaju leševi, za koje, štaviše, nije verovao da su bezopasni.

– Ali jedan od njih je iskočio – reče on trudeći se da mu glas bude tih i smiren poput Dambldorovog. – Kada sam pokušao da prizovem horkruks, leš je iskočio iz jezera.

– Da – reče Dambldor. – Kada budemo uzeli horkruks, siguran sam da neće biti toliko miroljubivi. Međutim, kao i mnoga druga stvorenja koja borave u hladnoći i tmini, oni se boje svetlosti i topline, koje ćemo prizvati sebi u pomoć ukoliko bude potrebno. Vatra, Hari – dodade Dambldor sa smeškom, kao odgovor na Harijev zbunjen izraz lica.

– A... u redu... – brzo reče Hari. Okrenu glavu da bi pogledao u zelenkast sjaj prema kojem je čamac i dalje neumoljivo plovio. Sada više nije mogao da se pretvara da se ne plaši. Veliko crno jezero prepuno mrtvac... izgledalo mu je kao da je pre mnogo, mnogo sati susreo profesorku Treloni i dao Ronu i Hermioni feliks felicis... iznenada zažali što se nije lepše pozdravio sa svima njima... a Džini uopšte nije video...

– Samo što nismo stigli – reče Dambldor veselo.

I zaista, zelenkasti sjaj postajao je sve veći i veći, i za nekoliko minuta čamac stade, nežno udarivši u nešto što Hari isprva nije mogao da vidi, ali kada je podigao svoj osvetljeni štapić vide da su stigli do ostrvca od glatke stene na samom središtu jezera.

– Pazi da ne dodirneš vodu – reče ponovo Dambldor dok je Hari izlazio iz čamca.

Ostrvo nije bilo veće od Dambldorove kancelarije. Na površini pljosnatog tamnog kamena nije bilo ničega osim izvora one zelenkaste svetlosti, koji je, gledan izbliza, bio još sjajniji. Hari zaškilji ka njemu. Isprva je pomislio da je u pitanju neka lampa, ali zatim vide da svetlost dolazi iz kamenog suda prilično nalik Situ-za-misli, koji je bio uzdignut na postolju.

Dambldor priđe sudu, a Hari krenu za njim. Stojeći jedan kraj drugog, pogledaše u njega. Posuda je bila puna smaragdne tečnosti koja je ispuštala fosforescentan sjaj.

– Šta je to? – upita Hari tiho.

– Nisam siguran – reče Dambldor. – No nešto što me više brine od krvi i leševa.

Dambldor zavrnu rukav odore na svojoj pocrneloj ruci, i ispruži vrhove izgorelih prstiju ka površini napitka.

– Gospodine, ne, ne dodirujte...!

– Ne mogu da ga dodirnem – reče Damblodor, uz ovlašni smešak. – Vidiš? Ne mogu da mu pridem bliže od ovoga. Probaj ti.

Zagledan, Hari gurnu ruku u sud i pokuša da dodirne napitak. Dočekala ga je nevidljiva barijera koja ga je sprečavala da se približi površini na manje od tri centimetra. Ma koliko jako gurao, prstima je dodirivao samo čvrst, nepomičan vazduh.

– Skloni mi se s puta, Hari, molim te – reče Damblodor.

On podiže štapić i počeo da izvodi komplikovane pokrete iznad površine napitka, bezglasno mrmljajući. Ništa se ne dogodi, sem što napitak možda malo jače zasja. Hari je ćutao dok je on to radio, ali posle izvesnog vremena Damblodor skloni štapić i Hari oseti da može slobodno da govori.

– Mislite da je horkruks unutra, gospodine?

– O, da. – Damblodor se pomnije zagleda u sud. Hari vide naopak odraz njegovog lica na glatkoj površini zelenog napitka. – Ali kako doći do njega? Ovaj napitak se ne može dotaći rukom, ne dá se razdvojiti, ukloniti ili iscrpsti, ne reaguje na čini Iščezavanja, Preobražavanja, Opčinjavanja, niti se na bilo koji način može promeniti njegova priroda.

Gotovo odsutno, Damblodor još jednom podiže štapić, zavrte njime po vazduhu, a zatim uhvati kristalni pehar koji se niotkuda stvorio.

– Mogu samo da zaključim da ovaj napitak treba da se ispije.

– Šta? – reče Hari. – Ne!

– Da, rekao bih da je tako: samo ako ga popijem mogu da ispraznim sud i vidim šta leži u njemu.

– Ali šta ako... šta ako vas ubije?

– O, sumnjam da je predviđeno da to učini – reče Damblodor olako. – Lord Voldemort ne bi želeo da ubije osobu koja stigne do ovog ostrva.

Hari nije mogao da poveruje u to. Da li je to opet ona ista Damblodorova sumanuta odlučnost da u svima vidi samo dobro?

– Gospodine – reče Hari, trudeći se da mu glas bude u granicama normalnog – gospodine, ipak pričamo o *Voldemortu*...

– Izvini, Hari. Trebalo je da kažem da ne bi želeo da *odmah* ubije osobu koja stigne do ovog ostrva – ispravi se Damblodor. – Želeo bi da je ostavi u životu dovoljno dugo da otkrije kako je uspela da probije sve njegove odbrambene mere i, najvažnije od svega, zašto se toliko namerila da isprazni sud. Ne zaboravi da Lord Voldemort misli da samo on zna za svoje horkrukse.

Hari ponovo zausti da nešto kaže, ali ovoga puta Damblodor podiže ruku zahtevajući tišinu, neznatno se mršteći ka smaragdnoj tečnosti, i očigledno napregnuto razmišljajući.

– Bez sumnje – najzad on progovori – ovaj napitak deluje na način koji će me sprečiti da uzmem horkruks. Možda će me paralizovati, naterati da zaboravim zbog čega sam došao ovamo, izazvati tako jak bol da mi odvрати pažnju, ili me imobilise na

neki drugi način. Ukoliko je to slučaj, Hari, tvoj posao biće da se postaraš da nastavim da pijem, makar morao da mi sipaš napitak u usta koja se opiru. Da li me razumeš?

Pogledi im se susretoše preko kamenog suda. Oba bleđa lica behu obasjana tom čudnom, zelenom svetlošću. Hari nije progovarao. Da li je zato pozvan da pođe, da bi na silu mogao da napoji Damblдора napitkom koji može da mu nanese neizdrživ bol?

– Sećaš se – reče Dambldor – uslova pod kojima sam te poveo sa sobom?

Hari je oklevao, gledajući u plave oči koje su postale zelene pri odsjaju svetlosti iz posude.

– Ali šta ako...?

– Zakleo si se, zar ne, da ćeš poslušati svako naređenje koje ti budem dao?

– Da, ali...

– Upozorio sam te da može biti opasnosti, zar nisam?

– Da – reče Hari – ali...

– Pa, onda – reče Dambldor, ponovo zasukavši rukave i podigavši prazan pehar – imaš moje naređenje.

– Zašto ja ne popijem napitak umesto vas? – upita Hari očajno.

– Zato što sam ja mnogo stariji, mnogo pametniji, i mnogo manje vredan – reče Dambldor. – Jednom za svagda, Hari, da li mi daješ reč da ćeš učiniti sve što je u tvojoj moći da me nateráš da nastavim da pijem?

– Zar ne bi mog...?

– Da li mi je daješ?

– Ali...

– *Tvoju reč, Hari.*

– Ja... pa dobro, ali...

Pre no što je Hari stigao da nastavi da se buni, Dambldor spusti kristalni pehar u napitak. Na delić sekunde Hari se ponadao da peharom neće moći da dodirne napitak, ali kristal, za razliku od svega dosad, utonu u tečnost kao od šale. Kad je čaša bila ispunjena do vrha, Dambldor je prinese ustima.

– U tvoje dobro zdravlje, Hari.

I iskapi pehar. Hari je užasnut posmatrao, držeći se za rub kamenog suda tolikom silinom da mu vrhovi prstiju utruše.

– Profesore? – reče on zabrinuto kad Dambldor spusti prazan pehar. – Kako se osećate?

Dambldor odmahnu glavom, sklopivši oči. Hari se pitao da li oseća bol. Dambldor naslepo gurnu čašu nazad u sud, napuni je, i ponovo iskapi.

U tišini, Dambldor je popio tri pehara puna napitka. A onda, dok je ispijao četvrti, zatetura se i pade napred na kamenu sud. Oči su mu i dalje bile sklopljene, a teško je disao.

– Profesore Dambldor? – reče Hari s nervozom u glasu. – Da li me čujete?

Damblodor mu ne odgovori. Lice mu se trzalo kao da je duboko usnuo, ali pri tom sanja užasan san. Stisak njegove ruke oko pehara popusti. Napitak samo što se nije prosuo iz njega. Hari posegnu napred i zgrabi kristalnu čašu, pridržavši je.

– Profesore, da li me čujete? – ponovi on glasno, a glas mu je odjekivao pećinom.

Damblodor stade da dahće, a zatim progovori glasom koji Hari nije prepoznao, jer nikada nije čuo Damblдора toliko uplašenog.

– Ne želim... ne teraj me...

Hari se zagleda u prebledelo lice koje je tako dobro poznao, u kukasti nos i polumesečaste naočari, ne znajući šta da radi.

– ...ne prija... hoću da prestanem... – jecao je Damblodor.

– Vi... ne možete da prestanete, profesore – reče Hari. – Morate da nastavite da pijete, sećate se? Rekli ste mi da morate da nastavite da pijete. Evo...

Mrzeći sebe, zgrožen onim što čini, Hari silom prinese pehar nazad Damblodorovim ustima i nagnu ga, tako da Damblodor iskapi ostatak napitka u njemu.

– Ne... – hroptao je on kada Hari ponovo spusti pehar u sud i dopuni ga. – Ne želim... neću... pusti me...

– U redu je, profesore – reče Hari, dok mu je ruka drhtala. – Sve je u redu, ja sam tu...

– Nateraj ga da prestane, učini da prestane – jaukao je Damblodor.

– Da... da, od ovoga će da prestane – slaga Hari. On sasu sadržaj pehara u Damblodorova otvorena usta.

Damblodor vrisnu. Zvuk je odjekivao nepreglednom dvoranom, preko mrtve crne vode.

– Ne, ne, ne... ne... ne mogu... ne mogu, ne teraj me, neću da...

– Sve je u redu, profesore, sve je u redu! – reče Hari glasno, a ruke su mu se toliko tresle da je jedva uspeo da zahvati šesti pehar napitka. Sud je sada bio poluprazan. – Ništa vam se ne događa, bezbedni ste, to nije stvarno, kunem se da nije stvarno... uzmite ovo, sada, popijte...

I pokorno, Damblodor popi, kao da mu je Hari ponudio protivotrov, ali nakon što je iskapio pehar, on pade na kolena nekontrolisano se tresući.

– Za sve sam ja kriv, ja sam kriv – jecao je on – molim te učini da prestane, znam da sam pogrešio, o, molim te, daj da prestane i više nikada, nikada neću...

– Ovo će učiniti da prestane, profesore – reče Hari, dok mu je glas pucao kada je sipao sedmu čašu napitka u Damblodorova usta.

Damblodor se skupio kao da je okružen nevidljivim mučiteljima. Njegova mlatarajuća ruka umalo nije oborila dopunjeni pehar iz Harijevih drhtavih ruku dok je plakao: – Nemoj da ih povrediš, nemoj da ih povrediš, molim te, molim te, ja sam kriv, povredi mene umesto njih...

– Evo, popijte ovo, popijte ovo, i biće vam dobro – reče Hari očajno, i Damblodor ga ponovo poslušao, otvorivši usta iako je oči i dalje držao čvrsto sklopljene, tresući

se od glave do pete.

I pade ničice, ponovo vrišteći, lupajući pesnicama o tlo, dok je Hari punio deveti pehar.

– Molim te, molim te, molim te, nemoj... ne to, ne to, učiniću sve...

– Samo pijte, profesore, samo pijte...

Damblodor je pio kao dete koje umire od žeđi, ali kada je završio, opet stade da viče kao da mu utroba gori.

– Ne više, molim te, ne više...

Hari zahvati deseti pehar pun napitka i oseti kako kristal grebe po dnu kamenog suda.

– Samo što nismo završili, profesore, popijte ovo, popijte...

On pridržava Damblidora za ramena i Damblodor ponovo ispi čašu; Hari je ponovo bio na nogama, dopunjavajući pehar, kada Damblodor počne da vrišti, pateći više no ikada: – Hoću da umrem! Hoću da umrem! Učini da prestane, učini da prestane, hoću da umrem!

– Popijte ovo, profesore, popijte ovo...

Damblodor popi, i tek što je završio s ispijanjem, povika: – UBIJ ME!

– Ova... ova će vas ubiti! – dahtao je Hari. – Samo popijte ovo... biće gotovo... sve će biti gotovo!

Damblodor počne da pije iz pehara, iskapi i poslednju kap, a onda se, uz glasan hroptaj, prevrnu na lice.

– Ne! – povika Hari, koji je ustao da ponovo dopuni pehar. Umesto toga, baci pehar u sud, polete ka Damblodoru i podiže ga na svoja leđa. Damblodorove naočari bile su nakrivljene, usta razjapljena, oči sklopljene. – Ne – reče Hari tresući Damblidora – ne, niste mrtvi, i sami ste rekli da nije otrov, probudite se, probudite se... *Renervate!* – povika on uperivši svoj štapić u Damblodorove grudi; štapić blesnu crvenim sjajem, ali ništa se ne dogodi. – *Renervate...* gospodine... molim vas...

Damblodorovi kapci zatreptaše. Hariju srce zaigra.

– Gospodine, da li ste..?

– Vode – zakrešta Damblodor.

– Vode – dahtao je Hari – ...da...

On skoči na noge i zgrabi pehar koji je maločas spuštao u kameni sud. Gotovo da nije primetio zlatan medaljon koji je ležao ispod njega.

– *Agvamenti!* – povika on udarivši pehar svojim štapićem.

Pehar se ispuni bistrom vodom. Hari kleknu kraj Damblidora, pridiže mu glavu i prinese čašu njegovim usnama... ali ona je bila prazna. Damblodor zahropta i počne da dahće.

– Ali imao sam... čekajte... *Agvamenti!* – reče Hari ponovo, upirući štapićem u pehar. Ponovo, na tren, bistra voda zasja u njemu, ali kada ju je prineo Damblodorovim usnama, voda ponovo nestade.

– Gospodine, pokušavam, pokušavam! – reče Hari očajno, ali nije ni mislio da Damblodor može da ga čuje, jer se već izvrnuo na stranu i duboko hroptavo udisao, kao da je u agoniji. – *Agvamenti... agvamenti... AGVAMENTI!*

Pehar se ponovo punio i praznio. A Damblodor je sve više gubio dah. Uspaničenog uma, Hari je instinktivno znao koji je jedini način da dođe do vode, jer je Voldemor to tako isplanirao...

On se baci preko ivice kamena i uroni pehar u jezero, napunivši ga do vrha ledenom vodom koja nije nestajala.

– Gospodine... evo! – povika Hari i nagnuvši napred on trapavo proli vodu po Damblodorovom licu.

Bilo je to najbolje što je uspeo da učini, jer ledena jeza koju oseti po ruci koja nije držala pehar nije poticala od dodira s vodom. Ljigava bela šaka zgrabila ga je za zglob, a stvorenje kome je ona pripadala polako ga je vuklo nazad preko stene. Površina jezera više nije bila glatka kao ogledalo. Uzburkala se, i kud god da pogleda iz mračne vode izranjale su bele glave i šake, muškarci, žene i deca upalih, obnevidelih očiju kretali su se ka steni: iz crne vode izdizala se vojska mrtvih.

– *Petrifikus totalus!* – povika Hari, pokušavajući da se zadrži na glatkoj, mokroj površini ostrvceta dok je upirao štapić u inferijusa koji ga je zgrabio za ruku: ovaj ga pusti, padajući unazad u vodu uz pljusak. Hari se podiže na noge. Ali mnogi drugi inferijusi već su se pentrali na stenu, grabeći njenu klizavu površinu koščatim šakama, gledajući ga praznim, sleđenim očima, vukući za sobom natopljene rite, kezeći mu se svojim upalim licima.

– *Petrifikus totalus!* – ponovo zagrme Hari, uzmičući dok je mahaio svojim štapićem kroz vazduh. Šest ili sedam mrtvacu se sruši, ali mnogo više njih i dalje je išlo ka njemu. – *Impedimenta! Zarobi!*

Nekoliko njih se spotače, jedan ili dva behu obmotani konopcima, ali oni koji su se pentrali na stenu iza njih prosto predoše preko palih leševa. I dalje vitlajući po vazduhu štapićem, Hari povika: – *Sektumsempra! Sektumsempra!*

Ali, mada su se po njihovim mokrim prnjama i ledenoj koži pravili useci, oni nisu imali krv koju bi prolili: nastavili su da hodaju, neosetljivi, pružajući smežurane šake ka njemu, i dok je uzmicao oseti kako ga s leđa obuhvataju mršave ruke bez mesa, hladne kao smrt, i stopala mu napustiše tlo jer su ga podigli i počeli polako, ali sigurno da ga nose nazad u vodu, gde je znao da nema kud da pobegne, da će se udaviti, i postati još jedan mrtvi čuvar delića Voldemorove rasparčane duše...

Ali tada kroz tminu buknu plamen: krvavocrven i zlatan, vatreni prsten koji okružuje stenu te se inferijusi, koji su čvrsto držali Harija, zateturaše i padoše. Nisu se usuđivali da prođu kroz plamen da bi došli do vode. Oni ispustiše Harija. Tresnuo je o zemlju, okliznuo se o kamen i pao, odravši ruke, ali se zatim ponovo pridigao, podigavši štapić i gledajući oko sebe.

Damblodor je ponovo bio na nogama, bled kao i inferijusi koji su ih okruživali, ali

viši od svih njih, s plamenom koji mu je igrao u očima. Štapić je uzdigao kao baklju iz čijeg vrha je kuljao plamen, nalik ogromnom lasu, sve ih okružujući toplinom.

Inferijusi su se međusobno sudarali, slepo pokušavajući da uteknu vatri kojom su bili zarobljeni...

Dambldor izvadi medaljon s dna kamenog suda i spremi ga u odoru. Bez reči, pokaza Hariju da dođe pokraj njega. Rastrojeni plamenom, inferijusi izgleda nisu bili svesni da njihov plen beži, dok je Dambldor vodio Harija nazad do čamca, a vatreni prsten se pomerao sa njima, oko njih, dok su ih unezvereni inferijusi pratili do ivice jezera, gde zahvalno skliznuše nazad u svoje crne vode.

Hari, koji je drhtao od glave do pete, na trenutak pomisli da Dambldor neće biti u stanju da uđe u čamac. Malčice se zateturao dok je to pokušavao. Činilo se da je sav njegov trud usredsređen na održavanje zaštitnog prstena vatre oko njih. Hari ga zgrabi i pomože mu da sedne. Kada su se obojica bezbedno ugurali unutra, čamac stade da se kreće nazad preko tmušne vode, udaljavajući se od stene, i dalje okružen tim vatrenim krugom, zbog kog se inferijusi, koji su se komešali ispod njih, nisu usuđivali da izađu na površinu.

– Gospodine – dahćući reče Hari – gospodine, zaboravio sam... na vatru... išli su na mene, a ja sam se uspaničio...

– Potpuno razumljivo – promrmlja Dambldor. Hari se zabrinuo kada je čuo koliko mu je glas slabašan.

Stigli su do obale uz tup udarac i Hari iskoči, a zatim se brzo okrenu ka Dambldoru. Čim je stigao do obale, Dambldor je pustio da mu ruka sa štapićem padne. Vatreni prsten nestade, ali inferijusi ne izroniše ponovo iz vode. Maleni čamac ponovo je potonuo u vodu. Zveckajući i čangrljajući, i njegov lanac skliznu nazad u jezero. Dambldor duboko uzdahnu i nasloni se na zid pećine.

– Slab sam... – reče on.

– Ne brinite, gospodine – reče brže-bolje Hari, zabrinut zbog Dambldorovog izuzetnog bledila i premorenog držanja. – Ne brinite, ja ću nas vratiti... naslonite se na mene, gospodine...

I obavijajući Dambldorovu nepovređenu ruku oko svojih ramena, Hari povede direktora nazad oko jezera, podnoseći najveći deo tereta njegove težine.

– Zaštita je... ipak... bila dobro osmišljena – reče Dambldor slabašno. – Jedan čovek ne bi mogao sâm da uspe... bio si veoma, veoma dobar, Hari...

– Ne govorite sada – reče Hari uplašen Dambldorovim sve nerazgovetnijim glasom, i stopalima koja su mu se vukla po zemlji – sačuvajte snagu, gospodine... uskoro ćemo izaći odavde...

– Prolaz se sigurno ponovo zatvorio... moj nož...

– Nema potrebe, posekao sam se na stenu – reče Hari odlučno – samo mi recite gde...

– Ovde...

Hari obrisa svoju odranu podlakticu o kamen: pošto je primio danak u krvi, lučni prolaz se istog časa ponovo otvori. Oni prođu kroz spoljašnju pećinu i Hari pomože Damblodoru da uđe nazad u ledenu morsku vodu koja je ispunila procep u litici.

– Sve će biti u redu, gospodine – stalno je iznova ponavljao, više zabrinut zbog Damblodorovog ćutanja nego zbog njegovog slabašnog glasa. – Samo što nismo izašli... ja ću nas prebaciti obojicu nazad... ne brinite se...

– Ne brinem se, Hari – reče Damblodor malčice snažnijim glasom, uprkos ledenoj vodi. – S tobom sam.

27. Toranj pogoden gromom

Kada su se ponovo našli pod zvezdanim nebom, Hari podiže Damblдора na najbližu stenu, a zatim mu pomože da ustane. Sav natopljen i tresući se, i dalje noseći Damblдора, Hari se više nego ikada usredsredi na svoje odredište: Hogsmid. Sklopivši oči, stežući Dambldorovu ruku što je jače mogao, on zakorači napred u taj osećaj užasne stešnjenosti.

Znao je da mu je uspelo i pre nego što je otvorio oči: miris soli i morski povetarac su nestali. On i Dambldor su se tresli i cedili se usred mračne Visoke ulice u Hogsmidu. Na jedan užasan trenutak Harijeva mašta dočara inferijuse koji puze ka njemu uz ivice radnji, ali on trepnu i vide da je sve nepomično. Sve je bilo mirno, a tmina potpuna, izuzev nekoliko uličnih svetiljki i upaljenih prozora na spratovima.

– Uspeli smo, profesore! – jedva prošaputa Hari. Upravo je shvatio da ga grudi strašno probadaju. – Uspeli smo! Uzeli smo horkruks!

Dambldor se zatetura i udari o njega. Na trenutak Hari pomisli da je njegovo neiskustvo u Prebacivanju poremetilo Dambldorovu ravnotežu. A zatim ugleda njegovo lice, pod dalekim svetlom ulične lampe, bleđe i vlažnije no ikada.

– Gospodine, da li ste dobro?

– Bio sam i bolje – reče Dambldor slabašno, iako su mu se uglovi usana trzali u neznatan osmeh. – Taj napitak... nije bio baš dobar po zdravlje...

I na Harijev užas, Dambldor pade na zemlju.

– Gospodine... sve je u redu, gospodine, biće vam dobro, ne brinite se...

Očajnički se osvrnu oko sebe tražeći pomoć, ali nije bilo nikog na vidiku, a nije mogao da smisli ništa sem da mora odmah da odvede Dambldora u bolničko krilo.

– Moramo da vas odvedemo do škole, gospodine... Madam Pomfri...

– Ne – reče Dambldor. – Profesor Snejp... on mi treba... ali mislim... da još ne mogu daleko da pešačim...

– U redu... slušajte, gospodine... idem da pokucam na vrata, da nađem neko mesto gde možete da ostanete... a onda mogu da otrčim i dovedem Madam...

– Severusa – reče Dambldor jasno. – Treba mi Severus...

– U redu, onda Snejpa... ali moraću sada da vas ostavim na trenutak kako bih mogao da...

Međutim, pre nego što je Hari stigao da se pomeri, začuo je trčeće korake. Srce mu poskoči: neko ih je video, neko je znao da im treba pomoć... i osvrnuvši se, on spazi Madam Rozmertu kako trči niz mračnu ulicu ka njima u pufnastim papučama s visokim potpeticama, odevena u svilenu kućnu haljinu s izvezenim zmajevima.

– Videla sam vas kako se Prebacujete dok sam navlačila zavese u spavaćoj sobi! Hvala nebesima, hvala nebesima, nisam znala šta da... ali šta nije u redu s Albusom?

Ona stade, dahćući, i razrogačenih očiju pogleda dole u Dambldora.

– Povređen je – reče Hari. – Madam Rozmerta, može li da uđe u *Tri metle* dok ja odem do škole da mu dovedem pomoć?

– Ne možeš sâm da ideš do tamo! Zar ne shvataš... zar nisi video...?

– Ako mi pomognete da ga pridržim – reče Hari ne slušajući je – mislim da možemo da ga unesemo unutra...

– Šta se dogodilo? – upita Dambldor. – Rozmerta, šta nije u redu?

– Mračni... Mračni znak, Albuse.

I ona pokaza ka nebu, u pravcu Hogvortsaa. Jeza preplavi Harija na pomen tih reči... on se okrenu i pogleda.

Bio je tu, viseći na nebu iznad škole: plamteća zelena lobanja sa zmijskim jezikom, beleg koji bi Smrtožderi ostavili za sobom kad god bi ušli u neku zgradu... kad god bi nekog ubili...

– Kada se pojavio? – upita Dambldor bolno stegnuvši Harijevo rame dok je pokušavao da ustane.

– Mora da je bilo tek pre nekoliko minuta, nije bio tu kada sam izbacila mačku iz kuće, ali kad sam se popela...

– Moramo odmah da se vratimo u zamak – reče Dambldor. – Rozmerta – i mada se malčice teturao, činilo se da u potpunosti drži situaciju pod kontrolom – treba nam

prevoz... metle...

– Imam nekoliko komada iza šanka – reče ona delujući veoma uplašeno. – Da li da ih donesem...?

– Ne, može i Hari.

Hari odmah podiže štapić.

– *Asio, Rozmertine metle.*

Sekundu kasnije začuše glasan tresak kada se vrata krčme otvoriše. Dve metle izleteše na ulicu i dojuriše pored Harija, gde se ukočiše, neznatno se lelujući u visini njihovog struka.

– Rozmerta, molim te pošalji poruku u Ministarstvo – reče Dambldor dok je opkoračivao metlu najbližu njemu. – Može biti da niko unutar Hogvortsa još nije primetio da nešto nije u redu... Hari, navuci Nevidljivi ogrtač.

Hari izvuče Ogrtač iz džepa i prebaci ga preko sebe pre no što je uzjahao metlu. Madam Rozmerta se već oteturala nazad u svoju krčmu kad se Hari i Dambldor otisnuše od zemlje i poleteše. Dok su hitali ka zamku Hari iskosa pogleda u Dambldora, spreman da ga zgrabi ako slučajno padne, ali izgleda da je prizor Mračnog znaka delovao kao podsticaj na Dambldora: nagnuo se nisko nad metlu, očiju uperenih u Mračni znak, dok su mu se duga srebrna brada i kosa vijorili za njim kroz noćni vazduh. I Hari pogleda ispred sebe u lobanju, i strah ga ispuni kao kakav otrovni mehur, stežući mu pluća, istisnuvši mu sve druge brige iz glave...

Koliko dugo su bili odsutni? Da li je Ronovoj, Hermioninoj i Džininoj sreći došao kraj? Da li je neko od njih razlog za pojavu Mračnog znaka iznad škole, ili možda Nevil, Luna ili neki drugi član DA? A ako jeste... on je bio taj koji im je rekao da patroliraju hodnicima, on je zahtevao da napuste sigurnost svojih kreveta... hoće li opet biti odgovoran za smrt prijatelja?

Dok su leteli nad mračnom, vijugavom stazom kojom su ranije prošli, Hari začu Dambldora kako opet mrmlja nešto na nekom čudnom jeziku, nadjačavajući zvižduk noćnog vetra u Harijevim ušima. Shvatio je i zašto, kada je osetio kako mu je metla na trenutak zadrhtala dok je preletao preko graničnog zida školskog zemljišta: Dambldor je skidao čini koje je sâm bacio oko zamka, kako bi mogli da prolete u punoj brzini. Mračni znak je sijao direktno iznad astronomskog tornja, najvišeg na zamku. Da li to znači da je tamo neko ubijen?

Dambldor je već prešao stepenaste bedeme i silazio s metle. Hari slete kraj njega nekoliko sekundi kasnije i osvrnu se oko sebe.

Bedemi su bili pusti. Vrata prema spiralnom stepeništu koje je vodilo u zamak behu zatvorena. Nije bilo nikakvog znaka komešanja, borbe na smrt, niti tela.

– Šta to znači? – upita Hari Dambldora, podigavši pogled ka zelenoj lobanji sa zmijskim jezikom, koja je zlokobno svetlucala iznad njih. – Da li je to pravi Znak? Da li je neko zaista... profesore?

Pri bledozelenom sjaju Znaka, Hari vide Dambldora kako se hvata za grudi

pocrnelom šakom.

– Idi i probudi Severusa – reče Dambldor tiho, ali jasno. – Reci mu šta se dogodilo i dovedi ga do mene. Nemoj da radiš ništa drugo, nemoj ni sa kim drugim da pričaš i nemoj da skidaš Ogrtač. Ja ću te sačekati ovde.

– Ali...

– Zakleo si se da ćeš me slušati, Hari... idi!

Hari požuri ka vratima koja su vodila do spiralnog stepeništa, ali samo što mu se ruka sklopila oko gvozdene alke na vratima, s druge strane začu trčeće korake. On se osvrnu ka Dambldoru, koji mu je gestikulirao da se povuče. Hari uzmaknu, isukavši usput štapić.

Vrata se širom otvoriše i kroz njih neko iskoči i povika: – *Ekspeliarmus!*

Harijevo telo istog časa postade nepomično i ukočeno, te oseti kako pada unazad uza zid Tornja, naslonjen kao nestabilna skulptura, ne mogavši ni da se pomeri ni da progovori. Nije mogao da shvati kako se to dogodilo... *Ekspeliarmus* nije bila Zamrzavajuća čin...

A onda, pri svetlosti Znaka, on vide kako Dambldorov štapić leti u luku preko ivice bedema i shvati... Dambldor je bez reči imobilisao Harija, a ta sekunda, koliko mu je trebalo da izvede tu čin, koštala ga je prilike da se odbrani.

Stojeći naslonjen na bedeme, veoma bled u licu, Dambldor nije pokazivao nikakve znake panike ili uznemirenosti. Samo je pogledao u onoga ko ga je razoružao, i rekao: – Dobro večer, Drako.

Melfoj zakorači ka njemu, brzo se osvrćući da bi se uverio jesu li Dambldor i on sami. Njegov pogled pade na drugu metlu.

– Ko je još ovde?

– Pitanje koje bih i ja tebi mogao da postavim. Ili možda delaš sam?

Pri zelenkastom sjaju Znaka, Hari vide kako se Melfojeve vodnjikave oči pomeraju nazad ka Dambldoru.

– Ne – reče on. – Imam podršku. Večeras je vaša škola puna Smrtoždera.

– Vidi, vidi – reče Dambldor, kao da mu Melfoj pokazuje ambiciozno urađen domaći zadatak. – Zbilja veoma dobro. Pronašao si način da ih uvedeš u školu, jesi li?

– Aha – reče Melfoj, koji je dahtao. – Vama ispred nosa, a da niste ni shvatili!

– Genijalno – reče Dambldor. – A ipak... oprost mi... gde su oni sada? Čini se kao da su te ostavili samog.

– Susreli su se s nekima iz vaše straže. Bore se tamo dole. Neće dugo trajati... Ja sam krenuo u izvidnicu. Ja... imam posao koji moram da obavim.

– Pa, onda moraš da ga obaviš, drago moje momče – reče Dambldor nežno.

Zavlada tajac. Hari je stajao zarobljen u sopstvenom, nevidljivom paralizovanom telu, zureći u njih dvojicu, napregnuvši uši ne bi li čuo zvuke daleke borbe Smrtoždera, a ispred njega Drako Melfoj nije radio ništa osim što je zurio u Albusa Dambldora, koji se, začudo, smeškao.

– Drako, Drako, ti nisi ubica.

– Otkud znate? – odmah će Melfoj.

Činilo se da je shvatio koliko detinjasto te reči zvuče. Hari ga vide kako crveni pod zelenom svetlošću Mračnog znaka.

– Ne znate vi za šta sam sposoban – reče Melfoj silovitije – ne znate šta sam sve učinio!

– O, i te kako znam – reče Damblodor blago. – Umalo nisi ubio Kejt Bel i Ronalda Vizlija. Cele godine si pokušavao da me ubiješ, sve više očajavajući. Oprosti mi, Drako, ali bili su to bedni pokušaji... toliko bedni, da budem iskren, da sam se zapitao da li si zaista bio svim srcem iza njih...

– Bio sam svim srcem iza njih! – reče Melfoj ratoborno. – Radio sam na tome cele godine, i noćas...

Negde u dubini zamka ispod njih, Hari začu prigušen krik. Melfoj se ukruti i pogleda preko ramena.

– Neko dobrano pruža otpor – reče Damblodor razgovorljivo. – Ali, prekinuo sam te, pričao si o... da, kako si uspeo da uvedeš Smrtoždere u moju školu što sam, priznajem, smatrao nemogućim... kako si to uradio?

Ali Melfoj ništa ne reče: i dalje je slušao zvuke onoga što se zbivalo dole, i delovao paralisano, gotovo kao Hari.

– Možda bi bilo bolje da sâm nastaviš sa svojim poslom – predloži mu Damblodor. – Šta ako je moja straža osujetila tvoju podršku? Kao što si možda već shvatio, večeras se ovde nalaze i članovi Reda Feniksa. A uostalom, nije da ti je potrebna pomoć... ja trenutno nemam štapić... ne mogu da se odbranim.

Melfoj je samo zurio u njega.

– Tako dakle – reče Damblodor nežno kada se Melfoj nije ni pomerio niti progovorio. – Bojiš se da delaš sve dok ti se ne pridruže.

– Ne bojim se! – zareža Melfoj, iako i dalje nije ni prstom mrdnuo da povredi Damblodora. – Vi ste taj koji bi trebalo da se plaši!

– Ali zašto? Ne verujem da ćeš me ubiti, Drako. Ubistvo nije tako lako izvodljivo kao što nevini misle da jeste... stoga, reci mi, dok čekamo na tvoje prijatelje... kako si ih prokrijumčario ovamo? Čini se da ti je bilo potrebno mnogo vremena da razradiš kako to da izvedeš.

Melfoj je izgledao kao da suzbija želju da vikne, ili povrati. Progutao je knedlu i nekoliko puta duboko udahnuo, pogledom streljajući Damblodora, uperivši mu štapić direktno u srce. A onda, kao da nije mogao da se uzdrži, reče: – Morao sam da popravim onu polomljenu Nestajuću vitrinu koju već godinama niko nije koristio. Onu u kojoj je Montagju nestao prošle godine.

– Aaaah.

Damblodorov uzdah je napola bio hroptaj. On sklopi oči na trenutak.

– To je bilo pametno... postoje dve, zar ne?

– Druga je kod *Bordžina i Berksa* – reče Melfoj – i njih dve formiraju svojevrstan prolaz između sebe. Montagju mi je rekao da je, dok je bio zarobljen u hogvortsnoj vitrini, bio zarobljen u limbu, ali da je povremeno mogao da čuje šta se događa u školi, a ponekad šta se događa u radnji, kao da je vitrina putovala između njih, ali niko nije mogao da ga čuje... sve dok na kraju nije uspeo da se Prebaci napolje, iako još nije bio položio test. Umalo nije umro tom prilikom. Svi su mislili da je u pitanju strašno dobra priča, ali sam ja bio jedini koji je shvatio šta to znači... čak ni Bordžin nije znao... ja sam taj koji je shvatio da se kroz vitrine može ući na Hogvorts, ako bih uspeo da popravim onu koja je polomljena.

– Vrlo dobro – promrmlja Dambldor. – I tako su Smrtožderi mogli da pređu iz *Bordžina i Berksa* u školu da ti pomognu... lukav plan, veoma lukav plan... i to, baš kao što si rekao, meni ispred nosa...

– Jeste – reče Melfoj, koji je na neki bizaran način uspeo da skupi hrabrost i utehu iz Dambldorove hvale. – Jeste, baš tako!

– Ali bilo je prilika – nastavi Dambldor – zar ne, kada nisi bio siguran hoćeš li uspeti da popraviš vitrinu? Te si pribegavao grubim i loše promišljenim merama, kao što je, na primer, slanje ogrlice s kletvom namenjenom meni, koja bi svakako završila u pogrešnim rukama... trujućim medovinu za koju je postojala tek neznatna šansa da ću je ja popiti...

– Da, pa, ipak niste shvatili ko stoji iza svega, zar ne? – kezio se Melfoj, dok je Dambldor malčice skliznuo niz bedeme, očigledno gubeći snagu u nogama, a Hari se borio bezuspešno, nemo, protiv čini koja ga je vezivala.

– Zapravo jesam – reče Dambldor. – Bio sam siguran da si ti u pitanju.

– Zašto me onda niste zaustavili? – hteo je Melfoj da zna.

– Pokušao sam, Drako. Profesor Snejp te je držao na oku po mojim naređenjima...

– On nije slušao *tvoja* naređenja, obećao je mojoj majci...

– Naravno da je to ono što bi tebi rekao, Drako, ali...

– On je dvostruki agent, ti glupi starče, on ne radi za tebe, ti samo misliš da je tako!

– Onda se moramo složiti da se ne slažemo po tom pitanju, Drako. Činjenica je da ja verujem profesoru Snejpu...

– Pa, onda si pošandrcao! – iskezi se Melfoj. – Nudio mi je silnu pomoć... hteo je svu slavu za sebe... hteo je da i on učestvuje u svemu... „Šta to radiš? Da li si ti poslao ogrlicu, to je bilo glupo, mogao si sve da upropastiš...“ Ali ja mu nisam rekao šta sam radio u Sobi po potrebi, sutra će se probuditi, i sve ima da bude gotovo, a on neće više biti miljenik Mračnog gospodara, neće biti ništa u poređenju sa mnom, ništa!

– Baš zadovoljavajuće – reče Dambldor blago. – Naravno, svi volimo da nam priznaju naš mukorpan trud... ali svejedno, mora da si imao nekog saučesnika... nekoga u Hogsmidu, nekoga ko je mogao da Kejti do... do... aaaah...

Dambldor ponovo sklopi oči i klimnu glavom, kao da će zaspati.

– ...naravno... Rozmerta. Koliko je dugo već pod Kontrolišućom kletvom?

– Najzad si to ukapirao, je li? – rugao se Melfoj.

Začu se još jedan krik ispod njih, glasniji nego prethodni. Melfoj se opet nervozno osvrnu preko ramena, a zatim ponovo pogleda u Damblдора, koji nastavi: – Dakle, sirota Rozmerta je bila primorana da čuči u sopstvenom toaletu i dâ tu ogrlicu prvom hogvortskom učeniku koji uđe u prostoriju bez pratnje? A otrovana medovina... pa, naravno, Rozmerta je mogla da je otruje umesto tebe pre nego što je poslala bocu Pužorogu, verujući da je u pitanju moj božićni poklon... da, vrlo zgodno... vrlo zgodno... siroti gospodin Filč ne bi, naravno, ni pomislio da proveri Rozmertinu flašu... reci mi, kako si komunicirao s Rozmertom? Mislio sam da smo motrili na sve metode komunikacije u školi.

– Začarani novčići – reče Melfoj, kao da je primoran da nastavi da govori, iako mu se ruka sa štapićem gadno tresla. – Ja sam imao jedan, a ona drugi, pa sam mogao da joj šaljem poruke...

– Zar to nije tajni metod komunikacije grupe koja je sebe zvala Dambldorova armija, prošle godine? – upita Dambldor. Glas mu je bio normalno pričljiv, ali Hari vide da je on skliznuo još nekoliko centimetara niza zid dok je to govorio.

– Da, ideju sam dobio od njih – reče Melfoj s izopačenim osmehom. – A ideju da otrujem medovinu dobio sam isto tako od Blatokrvne Grejndžerove, čuo sam je u biblioteci kako priča o tome da Filč ne prepoznaje napitke...

– Molim te da ne koristiš tu uvredljivu reč preda mnom – reče Dambldor.

Melfoj se okrutno nasmeja.

– Smeta ti što kažem „Blatokrvna“, a spremam se da te ubijem?

– Da, smeta mi – reče Dambldor. I Hari vide kako mu stopala malčice klize po podu dok se trudio da ostane uspravan. – Ali što se tiče toga da ćeš me ubiti, Drako, do sada si imao već nekoliko dugih minuta. Potpuno smo sami. Ja sam nemoćniji nego što si ikad mogao i da sanjaš da ćeš me zateći, a i dalje ništa ne preduzimaš...

Melfojeva usta se nevoljno iskriviše, kao da je okusio nešto veoma gorko.

– A sada, što se tiče ove noći – nastavi Dambldor – malčice sam zbunjen oko toga kako se sve dogodilo... znao si da sam napustio školu? Pa, naravno – on odgovori na sopstveno pitanje – Rozmerta me je videla kako odlazim, obavestila te je koristeći tvoje genijalne novčiće, siguran sam...

– Tako je – reče Melfoj. – Ali je rekla da si samo otišao na piće, da ćeš se vratiti...

– Pa, svakako sam popio piće... i vratio sam se... na neki način – promrmlja Dambldor. – Pa si odlučio da mi postaviš zamku?

– Odlučili smo da stavimo Mračni znak iznad tornja da bismo te naterali da požuriš ovamo, da vidiš ko je ubijen – reče Melfoj. – I uspelo je!

– Pa... i da i ne... – reče Dambldor. – Ali da li onda treba da razumem kako niko nije ubijen?

– Neko je mrtav – reče Melfoj, a glas mu se povisi za čitavu oktavu dok je to govorio. – Jedan od tvojih ljudi... ne znam ko, bilo je mračno... prešao sam preko tela... trebalo je da te sačekam ovde gore kad se budeš vratio, ali su nam se isprečili tvoji feniksaši...

– Da, umeju oni to ponekad – reče Damblodor.

Začuše se glasan tresak i povici ispod njih, glasnije no ikad: zvučalo je kao da se ljudi bore na samom spiralnom stepeništu koje je vodilo do mesta gde su stajali Damblodor, Melfoj i Hari, a Harijevo srce je nečujno bubnjalo u nevidljivim grudima... neko je mrtav... Melfoj je prešao preko tela... ali ko je to bio?

– U svakom slučaju, preostalo nam je malo vremena – reče Damblodor. – Stoga hajde da popričamo o tvojim opcijama, Drako.

– *Mojim* opcijama! – reče Melfoj glasno. – Stojim ovde sa štapićem... spremam se da te ubijem...

– Dragi moj momče, hajde da se ne pretvaramo više oko toga. Da si nameravao da me ubiješ, učinio bi to još kada si me razoružao, a ne bi najpre započinjao ovaj prijatan razgovor o tome kako je šta učinjeno.

– Ja nemam nikakve opcije! – reče Melfoj, i iznenada postade bleđ kao i Damblodor. – Moram to da uradim! Ubiće me! Pobiće mi celu porodicu!

– Cenim težinu tvog položaja – reče Damblodor. – Šta misliš, zašto te nisam suočio s tim ranije? Zato što sam znao da bi bio ubijen kada bi Lord Voldemor shvatio da sumnjam na tebe.

Melfoj se trže na pomen tog imena.

– Nisam se usudio da razgovaram s tobom o misiji za koju sam znao da ti je poverena za slučaj da upotrebi Legilimenciju na tebi – nastavi Damblodor. – Ali sad najzad možemo da razgovaramo otvoreno... nije napravljena nikakva šteta, nikoga nisi povredio, iako si imao veliku sreću što su tvoje nehotične žrtve preživele... ja ti mogu pomoći, Drako.

– Ne, ne možeš – reče Melfoj, dok mu se ruka sa štapićem gadno tresla. – Niko ne može. Rekao mi je da to uradim, ili će me ubiti. Nemam izbora.

– Ne može te ubiti ako si već mrtav. Pređi na pravu stranu, Drako, i moći ćemo da te sakrijemo potpunije no što možeš i da zamisliš. Štaviše, mogu da pošaljem članove Reda večeras kod tvoje majke, da i nju sakrijemo. Niko ne bi bio iznenađen da čuje kako si poginuo u pokušaju da me ubiješ... oprost mi, ali Lord Voldemor to verovatno i očekuje. Niti bi Smrtožderi bili iznenađeni da smo zarobili i ubili tvoju majku... najzad, to bi i oni sami učinili. Tvoj otac je trenutno na sigurnom u Askabanu... Kada dođe vreme, moći ćemo i njega da zaštitimo... pređi na pravu stranu, Drako... ti nisi ubica...

Melfoj se zagleda u Damblodora.

– Ali već sam dovde došao, zar ne? – reče on polako. – Mislili su da ću poginuti u pokušaju, ali evo me... a ti si u mojoj moći... ja sam onaj sa štapićem... prepušten si

meni na milost i nemilost.

– Ne, Drako – reče Dambldor tiho. – Sada je moja milost bitna, a ne tvoja.

Melfoj ne progovori. Usta su mu bila otvorena, a ruka sa štapićem još se tresla. Hariju se učini da ju je malčice spustio...

Ali iznenada se začuše gromoviti koraci uza stepenice, i trenutak kasnije Melfoj bi odgurnut u stranu kada četvoro ljudi u crnim odorama ulete kroz vrata koja su vodila do bedema. I dalje paralisani, netremice zureći, Hari s užasom vide četvoro stranaca: činilo se da su Smrtožderi dobili bitku dole.

Zdepast čovek s čudnim nakrivljenim kežom astmatično se zakikota.

– Dambldor sateran u čošak! – reče on, okrenuvši se krupnoj ženi koja je izgledala kao da mu je sestra, koja se veselo smeškala. – Dambldor bez štapića, Dambldor sam! Odlično izvedeno, Drako, odlično izvedeno!

– Dobro večer, Amikuse – reče Dambldor smireno, kao da čoveku želi dobrodošlicu na čajanku. – A doveo si i Alekto... očaravajuće...

Žena se ljutito zakikota.

– Misliš da će ti tvoje male šale pomoći i na samrti, je li? – podsmehivala se ona.

– Šale? Ne, ne, ovo su maniri – uzvratila Dambldor.

– Učini to – reče stranac koji je stajao najbliže Hariju, krupan, krakat čovek sa zamršenom sivom kosom i brkovima, čija je crna smrtožderska odora delovala neprijatno tesno. Govorio je na način kakav Hari nikad dotad nije čuo: hrapavim lavežom od glasa. Hari je mogao da omiriše moćnu mešavinu prašine, znoja i nepogrešivog zadaha krvi koja je dopirala iz pravca tog tipa. Njegove prljave šake imale su dugačke žućkaste nokte.

– Jesi li to ti, Fenrire? – upitala Dambldor.

– Tako je – prograkta ovaj. – Da li ti je drago što me vidiš, Dambldore?

– Ne, ne mogu reći da jeste...

Fenrir Suri se iskezi pokazavši šiljate zube. Krv mu je tekla niz bradu, i on polako, opsceno, obliza usne.

– Ali znaš koliko ja volim decu, Dambldore.

– Da li treba da shvatim kako sada napadaš čak i kad nije pun mesec? To je krajnje neuobičajeno... počeo si toliko da žudiš za ljudskim mesom da se ne možeš zadovoljiti jednom mesečno?

– Tako je – reče Suri. – To te preneražava, je li, Dambldore? Plaši te?

– Pa, ne mogu se pretvarati da mi nije pomalo odvratno – reče Dambldor. – I da, pomalo sam šokiran što je Drako pozvao baš tebe, od svih ostalih, i to u školu gde borave njegovi prijatelji...

– Nisam – dahtao je Melfoj. Nije gledao u Surog, činilo se da ne želi čak ni da ga osmotri. – Nisam znao da će i on doći...

– Nizašta ne bih propustio put u Hogvorts, Dambldore – promuklo je govorio Suri. – Ne dok god ima grla koja se mogu rastrgnuti... ukusno, ukusno...

I on podiže žuti nokat, kojim stade da čačka prednje zube, kezeći se Dambldoru.

– Mogao bih tebe da uzmem kao desert, Dambldore...

– Ne – reče četvrti Smrtožder oštro. Imao je grubo lice brutalnog izgleda. – Dobili smo naređenja. Drako mora to da učini. Sada, Drako, i to brzo.

Melfoj je pokazivao manje odlučnosti nego ikad. Delovao je užasnuto dok je zurio u Dambldorovo lice, koje je bilo čak bleđe i niže nego inače, jer je još više skliznuo niza zid bedema.

– Ako mene pitate, taj ionako neće još dugo – reče čovek s iskrivljenim licem, praćen dahtavim kikotom svoje sestre. – Vidite ga... Šta ti se dogodilo, Dambi?

– O, slabija otpornost, sporiji refleksi, Amikuse – reče Dambldor. – Ukratko, starost... jednog dana će se to možda desiti i tebi... ako budeš imao sreće...

– Šta to znači, šta to znači? – povika Smrtožder, iznenada postavši agresivan. – Uvek isti, je l' da, Dambi, pričaš i ništa ne radiš, ništa! Ne znam čak ni zašto se Mračni gospodar trudi da te ubije! Hajde, Drako, učini to!

Ali u taj čas se začuše novi zvuci komešanja ispod njih, i glas povika: – *Blokirali su stepenice... Redukto! REDUKTO!*

Harijevo srce zaigra: znači ovo četvoro nisu u potpunosti eliminisali one koji su im se suprotstavljali, već su se samo probili kroz bitku do vrha tornja i, po onome što je čuo, stvorili barijeru za sobom...

– Sada, Drako, brzo! – reče ljutito čovek brutalnog lica.

Ali Melfojeva ruka je tako gadno drhtala da je jedva mogao da nišani.

– Ja ću – zareža Suri krenuvši ka Dambldoru ispruženih ruku i iskeženih zuba.

– Rekao sam ne! – povika čovek brutalnog izraza lica. Zatim usledi blesak svetlosti i vukodlak beše odbačen s puta. Udario je u bedem i zateturao se, delujući mahnito. Harijevo srce je tako jako bubnjalo da mu se činilo nemogućim da niko ne može da ga čuje kako tu stoji, zarobljen Dambldorovom čini... kada bi samo mogao da se pomeri, mogao bi da nanišani kletvu ispod Ogrtača...

– Drako, učini to, ili se pomeri u stranu da jedan od nas... – zakrešta žena, ali baš u tom trenu vrata bedema se ponovo otvoriše i na njima stajaše Snejp, stežući štapić u ruci dok je osmatrao scenu svojim crnim očima, od Dambldora naslonjenog na zid, do četiri Smrtoždera, uključujući i razgnevljenog vukodlaka, i Melfoja.

– Imamo problem, Snejpe – reče dežmekasti Amikus, čiji su pogled i štapić bili fiksirani na Dambldora – čini se da dečak nije u stanju...

Ali neko drugi takođe izgovori Snejpovo ime, posve nežno.

– Severuse...

Taj zvuk uplaši Harija više od bilo čega što je iskusio tokom cele te večeri. Po prvi put, Dambldor je preklinjao.

Snejp ništa ne reče, već kroči napred i grubo odgurnu Melfoja s puta. Troje Smrtoždera povukoše se unazad bez reči. Čak je i vukodlak delovao zaplašeno.

Snejp je na trenutak zurio u Dambldora, a na strogim crtama njegovog lica

pojaviše se odbojnost i mržnja.

– Severuse... molim te...

Snejp podiže svoj štapić i uperi ga direktno u Damblдора.

– *Avada kedavra!*

Mlaz zelene svetlosti pokulja iz vrha Snejpovog štapića i pogodi Damblдора pravo u grudi. Hari nije mogao da izbaci urlik užasa iz grla. Tih i nepomičan, bio je prisiljen da gleda kako Dambldor biva odbačen u vazduh: na delić sekunde činilo se da visi ispod svetleće lobanje, a zatim polako pade naniže, poput velike krpene lutke, preko bedema i izvan pogleda.

28. Prinčev beg

Hari se oseti kao da je i sâm bačen kroz prostor: *to se nije dogodilo.... nije moglo da se dogodi...*

– Izlazite odavde, brzo – reče Snejp.

On zgrabi Melfoja za kragnu i prisili ga da izađe kroz vrata pre svih. Suri i debeli brat i sestra krenuše za njima, uzbuđeno dahćući. Kada su nestali kroz vrata, Hari shvati da može ponovo da se kreće. Ono što ga je sada držalo paralizovanog uza zid nije bila magija, već užas i šok. On zbací Nevidljivi ogrtač u stranu dok je Smrtožder brutalnog lica, poslednji koji je napustio vrh tornja, nestajao kroz vrata.

– *Petrifikus totalus!*

Smrtožder se presamiti kao da je pogoden nečim teškim u leđa, i pade na tlo, krut kao voštana figura, ali jedva da je udario o pod, a Hari ga već preskoči i potrča niza zamračeno stepenište.

Užas je razdirao Harijevo srce... mora da dođe do Dambldora i mora da uhvati Snejpa... te dve stvari bile su, nekako, povezane... mogao bi da izmeni ono što se dogodilo ako ih zadrži obojicu na istom mestu... Nemoguće da je Dambldor umro...

On preskoči poslednjih deset stepenika spiralnog stepeništa i stade tamo gde je sleteo, uzdignutog štapića: jedva osvetljen hodnik bio je prepun prašine. Pola tavanice se urušilo a pred njim je besnela bitka, no čak i dok je pokušavao da razazna ko se s kim bori čuo je taj mrski glas kako viče: – *Gotovo je, vreme je da idemo!* – i video Snejpa kako nestaje iza ugla na udaljenom kraju hodnika. Izgleda da su se on i Melfoj probili kroz bitku nepovređeni. Kada je Hari jurnuo za njima, jedan od boraca se izdvoji iz bitke i polete na njega: beše to vukodlak, Suri. Bio je na Hariju pre nego što je Hari stigao da podigne štapić: on pade na leđa, prljave umršene kose preko lica, i dok mu je miris znoja i krvi ispunjavao nozdrve i usta, osećao je vreo pohlepan dah na svome grlu...

– *Petrifikus totalus!*

Hari oseti kako Suri pada na njega. Uz neizmeran trud on odgurnu vukodlaka sa sebe na pod, baš kada zrak zelene svetlosti polete ka njemu. On se sagnu i potrča glavom napred u borbu. Njegova stopala ugaziše u nešto gnjecavo i klizavo na podu i on se zatetura. Dva tela su ležala licem nadole u barici krvi, ali nije imao vremena da to pobliže ispita. Hari je sada video crvenu kosu kako poput plamena leti ispred njega: Džini se borila sa zdepastim Smrtožderom Amikusom, koji je bacao kletvu za kletvom ka njoj, a ona ih je izbegavala. Amikus se kikotao, uživajući u tome: – *Krucio... Krucio... ne možeš doveka plesati, lepoti...*

– *Impedimenta!* – povika Hari.

Njegova kletva pogodi Amikusa u grudi: ovaj bolno zaskviča kao svinja, polete i udari u suprotan zid, zatim skliznu niz njega i nestade s vidika iza Rona, profesorke Mek Gonagal i Lupina, koji su se svako ponaosob borili sa po jednim Smrtožderom: iza njih, Hari vide Tonks kako se bori s ogromnim plavokosim čarobnjakom čije su kletve letele u svim pravcima, da bi se rikošetirale o zidove oko njih, lomeći kamenje, razbijajući obližnje prozore...

– Hari, odakle si se ti stvorio? – viknu Džini, ali nije imao vremena da joj odgovori. On spusti glavu i potrča napred, za dlaku izbegavši eksploziju koja je prasnula iznad njegove glave, sve ih zasipajući komadićima zida: Snejp ne sme da pobegne, mora da sustigne Snejpa...

– Evo ti *na!* – povika profesorka Mek Gonagal, i Hari spazi Smrtožderku Alekto kako beži niz hodnik s rukama iznad glave, dok joj je brat bio za petama. Hari pojuri ka njima, ali spotače se o nešto i sledećeg časa je ležao preko nečijih nogu: osvrnuvši se, vide Nevilovo bledo, okruglo lice prislonjeno uz pod.

– Nevile, da li si...?

– Dob' sam – promrmlja Nevil držeći se za stomak. – Hari... Snejp i M'lfaj... protrčal' ov'da...

– Znam, za njima sam! – reče Hari, naciljavši s poda kletvu u pravcu ogromnog plavokosog Smrtoždera koji je izazivao najveći kaos: čovek zaurla od bola kada ga čin pogodi u lice. On se okrenu, zatetura, a zatim pojuri za bratom i sestrom

Smrtožderima.

Hari se pridiže s poda i poče da trči niz hodnik ne mareći za eksplozije koje su dopirale iza njega, krike drugih da se vrati, i nemi zov silueta na tlu, čiju sudbinu još nije znao...

On skrenu za ćošak, patika klizavih od krvi. Snejp je imao ogromnu prednost... da li je moguće da je već ušao kroz vitrinu u Sobi po potrebi, ili je Red preduzeo korake da je obezbedi, onemogućivši Smrtožderima odstupnicu u tom pravcu? Dok je hitao sledećim praznim hodnikom, nije mogao da čuje ništa izuzev bata sopstvenih stopala i bubnjanja vlastitog srca, ali zatim spazi krvav otisak stopala koji je pokazivao da je barem jedan od odbeglih Smrtoždera krenuo ka ulaznim vratima... možda je Soba po potrebi zaista blokirana...

On zađe iza još jednog ćoška i kraj njega prolete kletva; on skoči iza oklopa koji eksplodira; video je brata i sestru Smrtoždere kako trče niz mermerne stepenice ispred i nišane urocima ka njemu, ali samo su pogodili nekoliko veštica s perikama u portretu na međuspratu, koje vrišteći otrčaše u susedne slike. Dok je preskakao olupinu oklopa, Hari začu još povika i vriske. Činilo se da su se probudili i ostali stanovnici zamka...

On pohita ka prečici, nadajući se da će preteći brata i sestru i približiti se Snejpu i Melfoju, koji su do sada sigurno već stigli do terena oko zamka. Setivši se da preskoči nestajući stepenik na pola puta niza skrivene stepenice, on izlete iza tapiserije na dnu i potrča niz hodnik u kom se nalazila grupica unezverenih haflpafovaca u pidžamama.

– Hari! Čuli smo buku, a neko je rekao nešto o Mračnom znaku... – poče Erni Makmilan.

– Sklanjaj mi se s puta! – povika Hari, oborivši dva dečaka u stranu dok je žurio ka međuspratu i ostatku mermernog stepeništa. Ulazna hrastova vrata bila su razvaljena; na kamenim pločama bilo je krvavih mrlja, a nekoliko uplašениh učenika stajalo je uza zid, jedno ili dvoje još uvek sklupčani s rukama preko lica. Džinovski grifindorski peščanik pogodila je kletva, i rubini su još uvek ispadali iz njega, uz glasan zveket, po kamenim pločama hodnika...

Hari prelete preko Ulazne dvorane i istrča na mračno imanje. Jedva je razaznao tri siluete kako trče preko travnjaka u pravcu kapija, iza kojih će moći da se Prebace... behu to, kako mu se učinilo, ogroman plavokosi Smrtožder i, malko ispred njega, Snejp i Melfoj...

Hladan noćni vazduh parao je Harijeva pluća dok je mahnito trčao za njima. Video je blesak svetlosti u daljini, koji je na trenutak osvetlio one koje je lovio. Nije znao šta je to bilo, ali nastavio je da trči, još uvek predaleko da bi ih dobro nanišanio kletvom...

Još jedan blesak, povici, uzvratna paljba zraka svetlosti, i Hari shvati: Hagrid je izašao iz kolibe i pokušava da zaustavi Smrtoždere da ne pobegnu, i mada je svakim udisajem kidao sebi pluća, a u grudima ga je probadalo i peklo kao vatra, Hari potrča

još brže kada mu neželjeni glasić u glavi reče: *ne Hagrida... ne i Hagrida...*

Nešto silovito pogodi Harija pri dnu leđa i on pade napred, licem udarivši u zemlju, a krv mu pokulja iz obe nozdrve: znao je, dok se još uvek okretao, sa štapićem na gotovs, da ga sustižu brat i sestra koje je pretekao svojom prečicom...

– *Impedimenta!* – povika on dok se okretao, čučnuvši uz mračno tle, i nekim čudom njegova kletva pogodi jedno od njih, koje se zatetura i pade, spotičući ono drugo. Hari skoči na noge i nastavi da trči za Snejpom...

A onda najzad vide Hagridov ogroman obris, pri svetlu mladog meseca koji se iznenada pomolio iza oblaka. Plavokosi Smrtožder nišanio je kletvu za kletvom na čuvara lovišta, ali Hagridova neizmerna snaga, i očvrsla koža koju je nasledio od svoje džinovske majke izgleda da su ga štitili. Snejp i Melfoj su pak i dalje trčali. Uskoro će biti iza kapije, i moći će da se Prebace...

Hari prolete kraj Hagrida i njegovog protivnika, nanišani Snejpova leđa i povika – *Ošamuti!*

Promašio je. Zrak crvene svetlosti prozujaju pored Snejpove glave. Snejp povika: – *Beži, Drako!* – I okrenu se. S udaljenosti od dvadesetak metara, on i Hari osmotriše jedan drugog pre nego što istovremeno podigoše štapiće.

– *Kruci...*

Ali Snejp je odbio čin, gurnuvši Harija unazad pre no što je mogao da je završi. Hari se prevrnu i ponovo podiže na noge kada ogromni Smrtožder iza njega povika: – *Insendio!* – Hari začu eksploziju i razigrana narandžasta svetlost sve ih preplavi: Hagridova koliba je gorela.

– Feng je unutra, ti zli...! – zagrme Hagrid.

– *Kruc...* – povika Hari po drugi put nišaneći siluetu pred sobom, osvetljenu razigranim plamenovima, ali Snejp opet blokira čin. Hari ga vide kako se zlobno kezi.

– Nema vajde da bacaš Neoprostive kletve, Poteru! – povika on preko zvuka komešanja plamena, Hagridovih urlika i divljačkog kevtanja zarobljenog Fenga. – Nemaš ni petlje, ni sposobnosti...

– *Zarob...* – zagrme Hari, ali Snejp odbi čin gotovo lenjim trzajem ruke.

– *Uzvrati mi!* – zaurla Hari na njega. – *Uzvrati, ti kukavički...*

– *Kukavicom si me nazvao, je li, Poteru?* – povika Snejp. – *Tvoj otac me nikada ne bi napao sem ukoliko ih nije bilo četvorica na jednog; kako bi njega zvao, pitam se?*

– *Ošamu...*

– *Opet si osujećen, i bićeš, iznova i iznova, sve dok ne naučiš da držiš jezik za zubima a um zatvoren, Poteru!* – kezio se Snejp, ponovo odbivši kletvu. – *Hajde sada!* – povika on ogromnom Smrtožderu iza Harija. – *Vreme je da nestanemo, pre nego što se pojavi Ministarstvo...*

– *Impedi...*

Ali pre no što je uspeo da dovrši taj urok Harija pogodi neizdrživ bol: on se

presamiti u travi, začu nekoga kako vrišti, sigurno će umreti od ove agonije, Snejp će ga mučiti do smrti ili ludila...

– Ne! – zagrme Snejpov glas i bol prestade naglo kao što je i otpočeo. Hari je ležao sklupčan na tamnoj travi, stežući štapić i dahćući. Negde iznad njega Snejp je vikao: – Jeste li zaboravili na naša naređenja? Poter pripada Mračnom gospodaru... ostavićemo ga! Idite! Idite!

I Hari oseti kako zemlja podrhtava pod njegovim licem kada se brat i sestra i ogromni Smrtožder povinovaše tom nalogu, i potrčaše ka kapiji. Hari ispusti neartikulisan krik besa: u tom trenutku, nije ga bilo briga da li će živeti ili umreti; nateravši se ponovo na noge, on stade slepo da tumara ka Snejpu, čoveku koga je sada mrzeo koliko i samog Voldemora...

– *Sektum...*

Snejp zamahnu štapićem i kletva je po ko zna koji put bila odbijena. Ali Hari je sada bio na tek nekoliko stopa od njega, i najzad je jasno mogao da vidi Snejpov izraz lica. Više se nije zlobno cerio ili kezio: razbuktali plamenovi sada su pokazivali lice puno besa. Sabravši svu svoju moć koncentracije, Hari pomisli: – *Levi...*

– Ne, Poteru! – zavrišta Snejp. Začu se glasno TRAS i Hari polete unazad, ponovo iz sve snage tresnuvši o tlo, i ovoga puta mu štapić izlete iz ruke. Mogao je da čuje Hagrida kako viče i Fenga kako zavija dok mu se Snejp približavao i gledao naniže, gde je on ležao, razoružan i bespomoćan kao što je i Dambldor bio. Snejpovo bledo lice, osvetljeno kolibom koja je buktila, beše ispunjeno mržnjom baš kao što je bilo i pre nego što je prokleo Dambldora.

– Usuđuješ se da koristiš moje sopstvene čini protiv mene? Ja sam taj koji ih je izmislio... ja, Polukrvni Princ! A ti bi da okreneš moje tvorevine protiv mene, kao i tvoj gadni otac, je li? Ne bih rekao... *ne!*

Hari skoči prema svom štapiću. Snejp ga pogodi urokom i on odlete nekoliko metara dalje u mrak, izvan vidika.

– Ubij me, onda – prodahta Hari, koji uopšte nije osećao strah, već samo bes i prezir. – Ubij me kao što si i njega ubio, ti kukavice...

– NEMOJ... – vrisnu Snejp, a lice mu iznenada postade mahnito, neljudsko, kao da je u bolovima, kao i pas koji je kevtao i zavijao zarobljen u gorućoj kući iza njih – ...DA ME ZOVEŠ KUKAVICOM!

I on štapićem raseče vazduh: Hari oseti kako ga nešto belo i usijano, nalik biču, udara po licu, te polete unazad na zemlju. Svetlaci mu nagruše na oči i na trenutak mu sav dah iščile iz tela, a zatim začu lepet krila iznad sebe i nešto ogromno zakloni zvezde: Bakkik je poleteo na Snejpa, koji se zatetura unazad dok su ga zasecale njegove kandže oštre kao brijač. Dok se Hari pridizao u sedeći položaj, još uvek osećajući vrtoglavicu od poslednjeg sudara sa zemljom, on vide Snejpa kako trči što brže može, i ogromnu zver kako leti za njim, krešteći kako je Hari nikada nije čuo da krešti...

Hari se uz napor pridiže, ošamućeno se osvrćući u potrazi za štapićem, nadajući se da će opet moći da pojuri za njima, ali dok je prstima petljao po travi, bacajući grančice u stranu, znao je da će biti prekasno. I naravno, dok je pronašao svoj štapić i okrenuo se, video je samo hipogrifa kako kruži oko kapije. Snejp je uspeo da se Prebaci čim je zašao izvan granica škole.

– Hagrid – promrmlja Hari, i dalje van sebe, osvrćući se naokolo. – HAGRIDE?

On se zatetura ka zapaljenoj kući i vide kako iz plamena izranja ogromna silueta noseći Fenga na leđima. Ispustivši zahvalan usklik, Hari pade na kolena. Svaki delić tela mu je drhtao, telo ga je celo bolelo, a svaki udisaj bolno probadao.

– Jesi l' dobro, Hari? Je l' sve u redu? Pričaj sa mnom, Hari...

Hagridovo ogromno, čupavo lice leljalo se pred Harijem zaklanjajući zvezde. Hari je mogao da namiriše spaljeno drvo i pseću dlaku. On ispruži ruku i oseti Fengovo umirujuće toplo i živo telo kako drhti kraj njega.

– Dobro sam – prodahla Hari. – A ti?

– Neg' šta, neg' sam dobro... treba malčice viš' od tog' da se mene dokrajči.

Hagrid stavi šake Hariju ispod pazuha i podiže ga takvom silinom da njegova stopala na tren napustiše tlo, pre no što ga Hagrid ponovo postavi uspravno. Mogao je da vidi krv kako teče niz Hagridov obraz, iz duboke rasekotine ispod njegovog oka, koje je sve brže oticalo.

– Trebalo bi da ugasimo tvoju kuću – reče Hari – čin je *Agvamenti*...

– Znao sam da ide neš' tak'o – promumla Hagrid, podiže oprljen, ružičast kišobran na cvetiće, i reče: – *Agvamenti!*

Mlaz vode polete iz vrha kišobrana. Hari podiže ruku sa štapićem, koja je bila teška kao olovo, pa i on promrmlja: – *Agvamenti!* – On i Hagrid nastaviše zajedno da polivaju kuću vodom sve dok nisu ugasili i poslednji plamen.

– Nije tol'ko loše – reče Hagrid pun nade nekoliko minuta kasnije, gledajući u zadimljenu ruševinu. – Niš'a š'o Dambldor neće moć' da popravi...

Hari oseti kidajuću bol u stomaku na pomen tog imena. U tišini i mirnoći, obuze ga užas.

– Hagride...

– Baš sam veziv'o nožice nekol'cini drvobrižnika ka' sam ih čuo kak' dolaze – reče Hagrid tužno, još uvek zureći u svoju uništenu kolibu. – Biće da su skroz-naskroz sagoreli, sirotani maleni...

– Hagride...

– Ali š'a je sve to bilo, Hari? Samo sam vid'o onije Smrtoždere kak' trče iz pravca zamka, al' š'a je kog vruga Snejp tražijo sas njima? Gde je sad pa on nest'o... je l' ih i on jurio?

– On... – Hari pročisti grlo. Bilo je suvo od panike i dima. – Hagride, on je ubio....

– Ubijo? – reče Hagrid glasno, zureći odozgo u Harija. – Snejp ubijo? O čemu ti

to, Hari?

– Dambldora – reče Hari. – Snejp je ubio... Dambldora.

Hagrid ga samo pogleda, a ono malo lica što mu je bilo vidljivo beše tupo, kao da ne shvata.

– Š'a sa Dambldorom, Hari?

– Mrtav je. Snejp ga je ubio...

– Ne govori to – reče Hagrid grubo. – Snejp da ubije Dambldora... ne budi glup, Hari. Š'a ti bi da tak' govoriš?

– Video sam kako se to dogodilo.

– Nisi mog'o.

– Video sam, Hagride.

Hagrid odmahnu glavom. Na licu mu se ogledala neverica, ali pomešana sa saosećanjem, i Hari je znao da Hagrid misli kako je on pretrpeo udarac u glavu, da je zbunjen, možda zbog posledica neke kletve...

– Ono š'o se sigurno zbilo je da je Dambldor naredijo Snejpu da pođe sas ti Smrtožderi – reče Hagrid samouvereno. – Valjda mora da održi svoju varku. Čuj, ajd' da te vratimo nazad u školu. Idemo, Hari...

Hari nije pokušavao da se raspravlja niti da objašnjava. I dalje se nekontrolisano tresao. Hagrid će ionako uskoro i sâm saznati... Kada su usmerili korak nazad ka zamku, Hari vide da je mnogo prozora sada osvetljeno: mogao je jasno da zamisli prizor unutra, dok ljudi idu iz sobe u sobu, govoreći jedni drugima kako su Smrtožderi ušli, kako je Znak zasjao nad Hogvortsom, kako mora da je neko ubijen...

Ulazna hrastova vrata pred njima stajala su otvorena, bacajući svetlost na put i travnjak. Polako, nesigurno, ljudi u kućnim haljinama silazili su niza stepenice, nervozno se osvrćući u potrazi za nekim znakom Smrtoždera koji su pobjegli u noć. Harijev pogled je, međutim, bio fiksiran za tlo u podnožju najvišeg tornja. Zamišljao je kako vidi crno, sklupčano obličje što leži dole u travi, iako je zaista bio predaleko da bi išta slično mogao da vidi. Međutim, dok je bez reči zurio u mesto gde je mislio da leži Dambldorovo telo, vide nekoliko ljudi kako polako kreću tamo.

– Š'a to svi glede? – upita Hagrid dok su on i Hari prilazili ulazu u zamak, s Fengom koji im se pribio što je mogao bliže uz noge. – Š'a to leži na travi? – dodade Hagrid oštro, zaputivši se smesta ka astronomskom tornju, gde se okupila grupica ljudi. – Vi'iš to, Hari? Odma' u podnožju tornja? Baš ispod Znaka... bokca mu... ne misliš da je neko bačen...?

Hagrid začuta, jer je ta pomisao očigledno bila i suviše užasna da bi je naglas izgovorio. Hari je išao uz njega, osećajući bolove u licu i nogama, tamo gde su ga raznorazne čini pogodile u poslednjih pola sata, iako je bio čudnovato izmešten iz svega toga, kao da se to desilo nekom drugom. Ono što je bilo stvarno i neizbežno bio je taj užasan osećaj da ga nešto steže u grudima...

On i Hagrid kretali su se kao u snu kroz žamoreću gomilu sve do samog pročelja,

gde su zapanjeni učenici i nastavnici ostavili prazan prostor.

Hari začu Hagridov jecaj bola i šoka, ali ovaj nije prestao da hoda. Išao je polako napred sve dok nije došao do mesta gde je Dambldor ležao, i čučnuo kraj njega.

Hari je znao da nema nade, još od trenutka kada je Svezujuća kletva kojom ga je Dambldor držao popustila, znajući da je to moglo da se desi samo ako je onaj ko ju je bacio bio mrtav. Ali ipak, ničim nije bio pripremljen na ovaj ovde prizor u kome ga vidi kako leži, raširenih udova, slomljen: najveći čarobnjak od svih koje je Hari ikada sreo, ili će sresti.

Dambldorove oči bile su zatvorene. Da nije bilo čudnog ugla pod kojim su mu ležale ruke i noge, izgledao bi kao da spava. Hari pruži ruku, ispravi polumesečaste naočari na krivom nosu i svojim rukavom obrisu kap krvi koja mu se slivala niz usta. Zatim se zagleda u mudro staro lice i pokuša da pojmi ogromnu i nespoznatljivu istinu: da Dambldor više nikada neće progovoriti s njim, da više nikada neće moći da mu pomogne...

Masa iza Harija je žamorila. Nakon dugog, dugog vremena, postade svestan da kleči na nečem tvrdom, te spusti pogled.

Medaljon koji su uspeli da ukradu nekoliko sati ranije, ispao je iz Dambldorovog džepa. Otvorio se, možda usled sile kojom je udario o tlo. I mada više nije mogao da oseti veći šok, niti veći užas ili tugu no što ih je već osećao, Hari je znao, dok ga je uzimao, da nešto nije u redu...

On stade da okreće medaljon u rukama. Ovaj nije bio ni izbliza veliki kao medaljon koji se sećao da je video u Situ-za-misli, niti je na njemu bilo ikakvih oznaka, ni traga kitnjastom slovu S koje je trebalo da predstavlja Sliterinov znak. Štaviše, u njemu se nije nalazilo ništa osim parčeta ispresavijanog pergamenta koji je bio tesno zguran na mesto gde je trebalo da se nalazi portret.

Automatski, ne razmišljajući o tome šta radi, Hari izvuče komadić pergamenta, otvori ga, i pročita pod svetlošću mnogobrojnih štapića koji su sada bili upaljeni iza njega:

Mračnom gospodaru

Znam da ću biti mrtav mnogo pre nego što ovo pročitaš ali želim da znaš da sam ja taj koji je otkrio tvoju tajnu.

Ukrao sam pravi horkruks i nameravam da ga uništim što pre budem mogao. Suočavam se sa smrću u nadi da ćeš, kada sretnoš sebi ravnog, biti ponovo smrtan.

R. A. B.

Hari nije znao šta ta poruka znači, niti ga se ticalo. Samo je jedno bilo važno: ovo nije bio horkruks. Dambldor je oslabio sebe ispijajući onaj užasni napitak ni zbog čega. Hari zgužva pergament u ruci, a oči stadoše da ga peku od suza kad iza njega

Feng poče da zavija.

29. Feniksova tužbalica

- Dođ' vamo, Hari...
- Ne.
- Ne mo'š da ostaneš ovdi, Hari... hajd', sad...
- Ne.

Nije želeo da napusti Dambldorovo uzglavlje, nije želeo da se bilo gde pomeri. Hagridova ruka na njegovom ramenu je drhtala. A zatim drugi glas reče: – Hajde Hari.

Mnogo manja i toplija šaka ga uhvati za ruku i povuče ga naviše. On se povinova njenom pritisku bez razmišljanja. Tek kada je slepo krenuo kroz gomilu, shvatio je, po tragu cvetnog mirisa, da ga Džini odvodi u zamak. Okruživali su ga nerazaznatljivi glasovi, jecaji i povici su parali noć, ali Hari i Džini su išli dalje, uza stepenice do Ulazne dvorane: lica su se lelujala po ivicama Harijevog vidokruga, ljudi su piljili u njega, šaputali, pitali se, a kada su se zaputili ka mermernom stepeništu, grifindorski rubini zasijaše na podu kao kapi krvi.

- Idemo u bolničko krilo – reče Džini.
- Nisam povređen – reče Hari

– Naređenja Mek Gonagalove – reče Džini. – Svi su tamo, Ron i Hermiona, i Lupin i svi...

U Harijevim grudima ponovo se probudi strah: zaboravio je na nepomična tela koja je ostavio za sobom.

– Džini, ko je još mrtav?

– Ne brini, niko od nas.

– Ali Mračni znak... Melfoj je rekao da je zakoračio preko tela...

– Zakoračio je preko Bila, ali sve je u redu, živ je.

Međutim, po tonu njenog glasa, Hari je znao da nešto nije u redu.

– Jesi li sigurna?

– Naravno da sam sigurna... on je... malko je razbucan, ništa više. Suri ga je napao. Madam Pomfri kaže da više... više neće izgledati kao pre... – Džinin glas malko zadrhta. – Ne znamo kakve će sve posledice zaista biti... mislim, pošto je Suri vukodlak, ali nije u tom trenutku bio preobražen.

– Ali ostali... bilo je još tela na zemlji...

– Nevil je u bolničkom krilu, ali Madam Pomfri misli da će se potpuno oporaviti, a profesor Flitvik je bio onesvešćen, ali je u redu, samo je malko potresen. Insistirao je da ode gore da se postara za rejvenkloovce. I jedan Smrtožder je mrtav, pogodila ga je Ubitačna kletva koju je onaj ogromni plavokosi ispaljivao na sve strane... Hari, da nismo imali tvoj feliks-napitak, mislim da bismo svi bili pobijeni, ali čini se da nas je sve za dlaku promašivalo...

Oni dođoše do bolničkog krila: gurnuvši vrata, Hari vide Nevila kako leži, očigledno usnuo, u krevetu kraj vrata. Ron, Hermiona, Luna, Tonks i Lupin skupili su se oko drugog kreveta, na suprotnom kraju bolničkog odeljenja. Kada su začuli da se vrata otvaraju, svi podigoše pogled. Hermiona potrča ka Hariju i zagrlila ga. I Lupin krenu ka njemu, delujući zabrinuto.

– Hari, jesi li dobro?

– Dobro sam... kako je Bil?

Niko mu ne odgovori. Hari pogleda preko Hermioninog ramena i vide neprepoznatljivo lice kako leži na Bilovom jastuku, toliko gadno iskidano i rasečeno, da je delovalo groteskno. Madam Pomfri mu je natapala rane nekom zelenom mašću oštrog mirisa. Hari se setio kako je Snejp s lakoćom zacelio Melfojeve rane od *Sektumsempre* svojim štapićem.

– Zar ih ne možete popraviti nekom čini, ili tako nešto? – upita on bolničarku.

– Nijedna čin neće delovati na ove rane – reče Madam Pomfri. – Pokušala sam sve što znam, ali nema leka za ujed vukodlaka.

– Ali nije ugrizen za vreme punog meseca – reče Ron, koji je zurio u bratovljevo lice kao da bi nekako mogao da ga isceli pogledom. – Suri se nije preobrazio, pa Bil sigurno neće biti... pravi...?

On nesigurno pogleda u Lupina.

– Ne, ne verujem da će Bil biti pravi vukodlak – reče Lupin – ali to ne znači da neće biti određene kontaminacije. To su uklete rane. Mala je verovatnoća da će ikada u potpunosti zarasti, a... a Bil bi u budućnosti mogao da poprimi neke vučje osobine.

– Ipak, Dambldor će možda znati nešto što bi upalilo – reče Ron. – Gde je on? Bil se borio s tim manijacima po Dambldorovom naređenju, Dambldor mu toliko duguje, ne može da ga ostavi u ovakvom stanju...

– Rone... Dambldor je mrtav – reče Džini.

– Ne! – Lupin je mahnito gledao čas u Džini, čas u Harija, kao da se nada da će joj Hari možda protivurečiti, ali kada Hari to ne učini, Lupin se sruči u stolicu kraj Bilovog kreveta, rukama prekrivši lice. Hari nikada ranije nije video da je Lupin izgubio kontrolu. Osećao se kao da je neželjeni posmatrač nečeg ličnog, nepristojnog. Okrenuo se i umesto njega pogledao u Rona, razmenivši s njim nemi pogled kojim je potvrdio ono što je Džini rekla.

– Kako je umro? – prošaputa Tonks. – Kako se to dogodilo?

– Snejp ga je ubio – reče Hari. – Bio sam prisutan, sve sam video. U povratku smo stigli do astronomskog tornja, jer se tamo nalazio Znak... Dambldoru nije bilo dobro, bio je slab, ali mislim da je shvatio da je u pitanju zamka čim je čuo nečije korake kako trče uza stepenice. Učinio me je nepokretnim, nisam ništa mogao da uradim, bio sam pod Nevidljivim ogrtačem... a onda je Melfoj došao kroz vrata i Razoručao ga...

Hermiona šakama poklopi usta, a Ron zahropta. Lunine usne zadrhtaše.

– ...došli su još neki Smrtožderi... a onda Snejp... i Snejp je to uradio. *Avadu Kedavru*. – Hari nije mogao da nastavi.

Madam Pomfri briznu u plač. Niko nije obratio pažnju na nju izuzev Džini, koja prošaputa: – Psst! Slušajte!

Gutajući suze, Madam Pomfri prisloni prste na usta, razrogačenih očiju. Negde napolju u tmni, Feniks je zapevao, na način kakav Hari nikada nije čuo, potresnu tužbalicu zastrašujuće lepote. I Hari oseti, kao što je i pre osećao kada je u pitanju pesma Feniksa, da se muzika nalazi unutar njega, a ne izvan: kao da je njegova sopstvena tuga magijom pretvorena u pesmu koja je odjekivala preko imanja i kroz prozore zamka.

Nije znao koliko su svi zajedno stajali tu, slušajući, ni zašto se činilo da im taj zvuk njihovog tugovanja malo olakšava bol, ali izgledalo je kao da su se tek mnogo, mnogo kasnije vrata bolničkog krila ponovo otvorila, i profesorka Mek Gonagal ušla u odeljenje. Kao i svi ostali, nosila je tragove nedavne borbe: na licu je imala ogrebotine, a odora joj je bila poderana.

– Moli i Artur su se zaputili ovamo – reče ona, a magija muzike kao da se prekinu. Svi se prenuše kao da se bude iz transa, ponovo se okrećući da pogledaju Bila, ili da protrljaju oči, zavrte glavom. – Hari, šta se dogodilo? Po Hagridovoj priči, ti si bio s profesorom Dambldorom kada je... kada se to dogodilo. On kaže da je profesor Snejp bio umešan u neku...

– Snejp je ubio Dambldora – reče Hari.

Zurila je u njega na trenutak, a zatim stade zabrinjavajuće da se zanosi. Madam Pomfri, koja se izgleda malo pribrala, pritrča, niotkuda stvorivši stolicu, koju zatim gurnu pod Mek Gonagalovu.

– Snejp – ponovi Mek Gonagalova padajući u stolicu. – Svi smo se pitali.... ali on mu je verovao... uvek... *Snejp*... ne mogu da poverujem..

– Snejp je bio veoma vešt Oklumens – reče Lupin netipično oštrim glasom. – Oduvek smo to znali.

– Ali Dambldor se kleo da je on na našoj strani! – prošaputa Tonks. – Oduvek sam mislila da Dambldor zna nešto o Snejpu što mi ne znamo...

– Oduvek je nagoveštavao da ima neoboriv dokaz zašto veruje Snejpu – promrmlja profesorka Mek Gonagal brišući uglove svojih suznih očiju maramicom obrubljenom tartanom. – Mislim... sa Snejpovom prošlošću... naravno da su se ljudi pitali... ali bi im Dambldor eksplicitno odgovarao da je Snejpovo pokajanje potpuno iskreno... nije želeo da čuje ni reč protiv njega!

– Voleo bih da znam šta mu je Snejp rekao da bi ga ubedio – reče Tonks.

– Ja znam – reče Hari, i svi se okrenuše da ga pogledaju. – Snejp je Voldemoru preneo informacije zbog kojih je Voldemor krenuo na moje mamu i tatu. A onda je Snejp rekao Dambldoru kako tada nije shvatio šta radi, da mu je stvarno žao što je to učinio, da mu je žao što su mrtvi.

– A Dambldor je poverovao u to? – reče Lupin s nevericom. – Dambldor je poverovao Snejpu da mu je žao što je Džejms mrtav? Snejp je *mrzeo* Džejmsa...

– A nije mislio ni da je moja majka išta vrednija – reče Hari – zato što je bila iz normalne porodice... „Blatokrvna“, tako ju je zvao...

Niko nije upitao Harija odakle sve to zna. Svi su se činili izgubljenim od užasnog šoka i u pokušaju da svare čudovišnu istinu onoga što se zbilo.

– Ja sam kriva za sve – iznenada reče profesorka Mek Gonagal. Delovala je dezorijentisano, uvrćući svoju mokru maramicu u rukama. – Moja krivica. Ja sam poslala Filijusa da večeras ode po Snejpa, ja sam ga pozvala da dođe i da nam pomogne! Da nisam upozorila Snejpa šta se događa, on nikada ne bi udružio snage sa Smrtožderima. Ne verujem da je znao da su oni tu pre nego što mu je Filijus rekao, mislim da nije znao da dolaze.

– Nisi ti kriva, Minerva – reče Lupin odlučno. – Svi smo želeli pojačanje, bilo nam je drago što smo mislili da je Snejp na putu da nam se pridruži...

– Znači, kada se priključio borbi, pridružio se Smrtožderima? – upita Hari, koji je želeo da sazna svaki detalj Snejpove dvoličnosti i sramote, grozničavo prikupljajući još razloga da ga mrzi, da se zakune na osvetu.

– Ne znam kako se sve tačno dogodilo – reče profesorka Mek Gonagal rastrojeno. – Sve je tako zbunjujuće... Dambldor nam je rekao da će napustiti školu na nekoliko sati i da bi trebalo da patroliramo hodnicima, za svaki slučaj... Remus, Bil i

Nimfadora trebalo je da nam se pridruže... i tako smo patrolirali. Sve je izgledalo mirno. Svaki tajni prolaz koji je vodio iz škole bio je pokriven. Znali smo da niko ne može da doleti, na svakom ulazu u zamak stajale su moćne čini. I dalje ne znam kako su Smrtožderi mogli da uđu...

– Ja znam – reče Hari, i ukratko objasni sve o paru Nestajućih vitrina i magijskom prolazu koji formiraju. – Ušli su kroz Sobu po potrebi.

On gotovo protiv svoje volje pogleda Rona, a zatim Hermionu, koji su izgledali očajno.

– Zabrljao sam, Hari – reče Ron sumorno. – Uradili smo kao što si nam i rekao: proverili smo Banditovu mapu i nismo mogli da nađemo Melfoja na njoj, pa smo pomislili kako mora da je u Sobi po potrebi, te smo Džini, Nevil i ja sišli da motrimo na nju... ali je Melfoj uspeo da prođe pored nas.

– Izašao je iz Sobe nekih sat vremena nakon što smo počeli da držimo stražu – reče Džini. – Bio je sam, stezao je onu užasnu sasušenu ruku i...

– Njegovu Ruku slave – reče Ron. – Pruža svetlost samo onome ko je drži, sećaš se?

– U svakom slučaju – nastavi Džini – mora da je proveravao da li je bezbedno da pusti Smrtoždere napolje, jer čim nas je video bacio je nešto u vazduh, i sve je postalo potpuno crno...

– Peruanski „Instant prašak za trenutni mrak“ – reče Ron ogorčeno. – Fredov i Džordžov. Moram da popričam s njima o tome kome sve dopuštaju da kupuje njihove proizvode.

– Sve smo pokušali... *Lumos, Insendio* – reče Džini. – Ništa nije moglo da probije tamu. Mogli smo samo da napipamo put iz hodnika, a u međuvremenu smo čuli ljude kako jurcaju kraj nas. Melfoj je očigledno mogao da vidi zbog te svoje Ruke, te ih je vodio, ali mi se nismo usuđivali da bacamo kletve ili nešto slično da ne bismo pogodili jedni druge, a kada smo najzad došli do hodnika u kome je bilo svetla, oni su već bili nestali.

– Na svu sreću – reče Lupin promuklo – Ron, Džini i Nevil naleteli su na nas gotovo odmah nakon toga, i rekli nam šta se dogodilo. Pronašli smo Smrtoždere nekoliko minuta kasnije, kad su se zaputili u pravcu astronomskog tornja. Melfoj očigledno nije očekivao da toliko ljudi bude na oprezu, ili se makar čini da je potrošio svoju zalihu mraka u prahu. Izbila je borba, oni su se raštrkali a mi pojurili za njima. Jedan od njih, Gibon, odvojio se i pošao uza stepenice tornja...

– Da postavi Znak? – upita Hari.

– Biće da je tako, da, mora da su to već unapred dogovorili pre nego što su napustili Sobu po potrebi – reče Lupin. – Ali mislim da se Gibonu nije svidela ideja da tamo sâm čeka Dambldora, jer je strčao niza stepenice da se priključi borbi, pa ga je pogodila Ubitačna kletva koja je upravo promašila mene.

– Znači, ako je Ron nadzirao Sobu po potrebi sa Džini i Nevilom – reče Hari

okrenuvši se ka Hermioni – da li si ti bila...?

– Ispred Snejpove kancelarije, da – prošaputa Hermiona, očiju blistavih od suza – sa Lunom. Veoma dugo smo stajale ispred i ništa se nije dogodilo... nismo znale šta se zbiva tamo gore, Ron je poneo sa sobom Banditovu mapu... bila je skoro ponoć kada je profesor Flitvik dotrčao u tamicu. Vikao je nešto o Smrtožderima u zamku, mislim da čak nije ni primetio da smo Luna i ja tu, samo je uleteo kod Snejpa u kancelariju i čule smo ga kako kaže Snejpu da mora poći s njim, da pomogne, a onda smo čuli glasan udarac i Snejp je istrčao iz svoje sobe, video nas i... i...

– Šta? – nestrpljivo reče Hari.

– Bila sam tako glupa, Hari! – reče Hermiona piskavim šapatom. – Rekao je da se profesor Flitvik onesvestio i da bi trebalo da uđemo i postaramo se za njega dok on... dok on ode da pomogne u borbi sa Smrtožderima...

Ona pokri lice od stida i nastavi da govori kroz prste, pa joj je glas bio prigušen.

– Ušle smo u njegovu kancelariju da vidimo možemo li da pomognemo profesoru Flitviku, i zatekle ga onesvešćenog na podu... i, oh, sada je sve toliko očigledno, Snejp mora da je Ošamutio Flitvika, ali mi to nismo shvatile, Hari, nismo shvatile, samo smo pustile Snejpa da ode!

– Niste vi krive – reče Lupin odlučno. – Hermiona, da nisi poslušala Snejpa i sklonila mu se s puta, verovatno bi ubio i tebe i Lunu.

– A onda je otišao gore – reče Hari, koji je u glavi zamišljao Snejpa kako trči uz mermerno stepenište, dok se njegova crna odora vijori za njim kao i uvek, i izvlači štapić ispod ogrtača dok se penje – i pronašao mesto gde ste se svi vi borili...

– Bili smo u nevolji, gubili smo – reče Tonks tihim glasom. – Gibon je bio mrtav, ali ostali Smrtožderi bili su spremni da se bore do smrti. Nevil je bio povređen, Suri je rascepao Bila... sve je bilo mračno... kletve su letele na sve strane... mali Melfoj je nestao, mora da je skliznuo kraj nas, uza stepenice ka tornju... a za Melfojem je potrčalo još nekoliko njih, ali je jedan od njih blokirao stepenice nekom kletvom... Nevil je potrčao ka njima i bio odbačen u vazduh...

– Niko od nas nije mogao da se probije – reče Ron – a onaj ogromni Smrtožder i dalje je ispaljivao kletve na sve strane, odbijale su se o zidove i za dlaku nas promašivale...

– A onda se Snejp obreo tu – reče Tonks – a zatim je nestao...

– Videla sam ga kako trči ka nama, ali me je onda zamalo promašila kletva tog ogromnog Smrtoždera i ja sam se sagnula i izgubila konce onog što se dešava – reče Džini.

– Ja sam ga video kako trči pravo kroz tu prokletu barijeru kao da je nema – reče Lupin. Pokušao sam da ga pratim, ali bio sam odbačen unazad, baš kao i Nevil...

– Mora da je znao neku čin koju mi nismo – prošaputa Mek Gonagalova. – Uostalom... bio je nastavnik Odbrane od Mračnih veština... samo sam pretpostavila da mu se žurilo da stigne Smrtoždere koji su pobjegli u toranj...

– I jeste – reče Hari divljački – ali da im pomogne, a ne da ih zaustavi... i kladim se da ne biste mogli da prođete kroz tu barijeru ukoliko nemate Mračni beleg... a šta se desilo kada je sišao nazad?

– Pa, veliki Smrtožder je ispalio kletvu od koje se pola tavanice urušilo, ali je time takođe i raskinuo kletvu koja je blokirala stepenice – reče Lupin. – Svi smo potrčali napred... ili makar oni koji su još bili na nogama... a onda su Snejp i dečak izronili iz prašine... naravno, niko ih nije napao...

– Samo smo ih pustili da prođu – reče Tonks šupljim glasom – mislili smo da ih Smrtožderi jure... a sledećeg trena ostali Smrtožderi i Suri su se vratili, i ponovo smo se borili... učinilo mi se da sam čula Snejpa kako nešto viče, ali ne znam šta...

– Povikao je: „Gotovo je“ – reče Hari. – Obavio je ono što je nameravao.

Svi začutaše. Foksova tužbalica i dalje je odjekivala mračnim imanjem. Dok je muzika treperila u vazduhu, nepozvane, neželjene misli ugnezdiše se u Harijevom umu... da li su već sklonili Damblodorovo telo iz podnožja tornja? Šta će sada biti s njim? Gde će ga položiti? On čvrsto stegnu pesnice u džepovima. Na zglobovima svoje desne šake osećao je malen hladan oblik lažnog horkruksa.

Vrata bolničkog krila se otvoriše, od čega svi poskočiše: gospodin i gospođa Vizli išli su kroz odeljenje, a Fler tik iza njih, s užasnutim izrazom na svom prelepom licu.

– Moli... Arture... – reče profesorka Mek Gonagal skočivši i požurivši da ih pozdravi. – Tako mi je žao...

– Bile – prošaputa gospođa Vizli projurivši kraj profesorke Mek Gonagal kada je videla Bilovo unakaženo lice. – O, *Bile!*

Lupin i Tonks žurno ustadoše i povukoše se kako bi gospodin i gospođa Vizli mogli da priđu bliže krevetu. Gospođa Vizli se nagnu nad svojim sinom i pritisnu usne na njegovo krvavo čelo.

– Rekoste da ga je Suri napao? – rasejano upita gospodin Vizli profesorku Mek Gonagal. – Ali nije se preobrazio? Šta to onda znači? Šta će biti s Bilom?

– Još ne znamo – reče profesorka Mek Gonagal, bespomoćno gledajući u Lupina.

– Verovatno će doći do izvesne zatrovanosti, Arture – reče Lupin. – Ovo je čudan slučaj, možda čak i jedinstven... ne znamo kakvo bi njegovo ponašanje moglo da bude kada se probudi...

Gospođa Vizli uze pomadu užasnog mirisa od Madam Pomfri i stade da vida Bilove rane.

– A Damblodor... – reče gospodin Vizli. – Minerva, da li je istina... da li je stvarno...?

Kada je profesorka Mek Gonagal klimnula glavom, Hari oseti kako se Džini pomera pokraj njega i pogleda je. Njene blago sužene oči bile su fiksirane na Fler, koja je zurila nadole u Bila sleđenog izraza lica.

– Damblidora više nema – prošaputa gospodin Vizli, ali gospođa Vizli je videla i čula samo svog najstarijeg sina. Ona poče da jeca, a suze su joj kapale na Bilovo

unakaženo lice.

– Naravno, nije važno kako izgleda... st-stvarno nije važno... ali bio je veoma zgodan m-momak... uvek veoma zgodan... i t-trebalo je da se venča!

– A šta bi to trebalo da znači? – iznenada glasno reče Fler. – Kako to mislite, *trebalo* je da se venča?

Gospođa Vizli podiže svoje uplakano lice, delujući preneraženo.

– Pa... samo to da...

– Fi mislite da Bil neće fiše hteti da me ošeni? – htela je da zna Fler. – Mislite da, sbog ofih ujeda, on me fiše neće foleti?

– Ne, nisam to...

– Jer 'oće! – reče Fler uspravljajući se u punoj visini, zabacivši svoju dugu grivu srebrne kose. – Biće potrrrebno mnogo fiše od jednog fukodlaka da Bil prrrestane da me foli!

– Pa, da, sigurna sam – reče gospođa Vizli – ali sam mislila da možda... pošto je... kako je on...

– Mislili ste da ja fiše neću 'teti da se udam sa njega? Il' ste se mošta tome nadali? – reče Fler, besno raširivši nozdrve. – Šta mene briga kako on izgleda? Ja sam dofoljno sgodna za nas oboje, sar ne! Ofi ošiljci samo pokazuju koliko je moj muš hrabar! I ja ću to da rradim! – dodade ona žustro, gurnuvši gospođu Vizli u stranu, i otimajući joj pomadu.

Gospođa Vizli ustuknu nazad ka svom mužu i posmatraše kako Fler vida Bilove rane s krajnje čudnim izrazom na licu. Niko ništa ne reče. Hari se nije usuđivao da se pomeri. Kao i svi ostali, očekivao je eksploziju.

– Naša pratetka Mjurijel – reče gospođa Vizli nakon duge pauze – ima veoma lepu tijaru... goblinske izrade... i sigurno bih mogla da je ubedim da ti je pozajmi da nosiš na venčanju. Ona mnogo voli Bila, znaš, a tijara bi ti se divno slagala s kosom.

– Hfala fam – reče Fler kruto. – Sigurrna sam da će to biti difno.

A onda, u tren oka, pre nego što je Hari uopšte stigao da vidi kako se to dogodilo, dve žene su odjednom plakale i grlile jedna drugu. Potpuno zbunjen, pitajući se da li je ceo svet pošandrcao, on se okrenu: Ron je izgledao preneraženo kao i Hari, a Džini i Hermiona su razmenjivale iznenađene poglede.

– Vidiš! – reče jedan napregnuti glas. Tonks je streljala Lupina pogledom. – Ona i dalje želi da se uda za njega, iako je ujeden! Nije je briga!

– To je drugačije – reče Lupin, gotovo ne pomerajući usne, iznenada delujući veoma napeto. – Bil neće biti pravi vukodlak. Slučajevi su potpuno...

– Ali ni mene nije briga, nije me briga! – reče Tonks, zgrabivši prednji deo Lupinove odore, tresući ga. – Rekla sam ti milion puta...

I značenje Tonksinog patronusa i mišje boje kose, kao i razlog što je potrčala da pronade Dambldora kada je čula glasine da je Suri nekoga napao, sve iznenada postade savršeno jasno Hariju. Ipak nije Sirijus taj u koga se Tonks zaljubila...

– A ja sam *tebi* rekao milion puta – reče Lupin odbijajući da je pogleda, zureći u pod – da sam i suviše star za tebe, i suviše siromašan... i suviše opasan...

– Od početka ti govorim da zaista ideš u idiotsku krajnost s tim, Remuse – reče gospođa Vizli preko Flerinog ramena, dok ju je tapšala po leđima.

– Ne ponašam se idiotski – reče Lupin smireno. – Tonks zaslužuje nekog mladog i čitavog.

– Ali ona želi tebe – reče gospodin Vizli s blagim smeškom. – A, uostalom, Remuse, ni mladi i čitavi ljudi ne ostaju takvi zauvek. – On tužno pokaza na svog sina koji je ležao između njih.

– Ovo... nije trenutak da o tome raspravljamo – reče Lupin izbegavajući svačiji pogled dok se uznemireno osvrtao oko sebe. – Dambldor je mrtav...

– Dambldor bi bio srećniji od bilo koga kada bi znao da će na svetu biti malčice više ljubavi – reče profesorka Mek Gonagal odsečno, baš kada se bolnička vrata ponovo otvoriše, i Hagrid uđe u sobu.

Ono malo lica što mu nije bilo zaklonjeno kosom i bradom beše mokro i naduveno. Drhtao je od plača, s ogromnom tufnastom maramicom u ruci.

– U-učinijo sam to, profesorka – grcao je on. – P-premestijo sam ga. Profesorka Mladica je vratila dečicu nazad na spavanje. Profesor Flitvik je prileg'o, al' kaže da će za tili čas da s' oporavi, a profesor Pužorog kaže da j' Ministarstvu javljeno.

– Hvala ti, Hagride – reče profesorka Mek Gonagal, odmah ustavši i okrenuvši se ka grupici oko Bilovog kreveta. – Moraću da se vidim s onima iz Ministarstva čim budu stigli. Hagride, molim te reci glavešinama kuća... Pužorog može da predstavlja Sliterin... da želim smesta da ih vidim u mojoj kancelariji. Volela bih da nam se i ti pridružiš.

Kada je Hagrid klimnuo glavom, okrenuo se i odgegao iz sobe, ona spusti pogled na Harija.

– Pre nego što se sastanem s njima, želela bih kratko da porazgovaram s tobom, Hari. Ako bi bio ljubazan da pođeš za mnom...

Hari ustade, promrmlja: – Vidimo se uskoro – Ronu, Hermioni i Džini, i pođe za profesorkom Mek Gonagal niz bolničko odeljenje. Hodnici su bili pusti, i jedini zvuk koji se čuo beše udaljena Feniksova pesma. Prošlo je nekoliko minuta pre nego što je Hari postao svestan da se nisu zaputili u kancelariju profesorke Mek Gonagal, već u Dambldorovu, a još nekoliko sekundi pre nego što je shvatio da je, naravno, ona zamenik direktora... očigledno je sada postala direktor... znači da je soba iza gargojla sada njena...

U tišini su se popeli uz pokretno spiralno stepenište i ušli u kružnu kancelariju. Nije znao šta je očekivao: da će soba možda biti u crnini, ili čak da će možda Dambldorovo telo ležati ovde. Zapravo, kancelarija je izgledala gotovo identično kao kada su je on i Dambldor napustili pre samo nekoliko sati: srebrni instrumenti su se uvijali i dimili na svojim stočićima vretenastih nožica, Grifindorov mač je sijao pod

mesečinom u svojoj staklenoj vitrini, Šešir za razvrstavanje bio je na polici iza stola. Ali Foksovo postolje bilo je prazno. On je i dalje zapévaio svoju tužbalicu iznad imanja. A jedan nov portret pridružio se redovima mrtvih direktora i direktorki Hogvorts... Dambldor je dremao u zlatnom ramu iznad stola, sa svojim polumesečastim naočarima nataknutim na zakrivljeni nos, delujući mirno i bezbrižno.

Pošto je ovlaš pogledala u taj portret, profesorka Mek Gonagal načini čudan pokret, kao da se čeliči, a zatim obiđe oko stola da bi pogledala u Harija, lica napregnutog i izbornog.

– Hari – reče ona – želela bih da znam šta ste ti i profesor Dambldor radili večeras kada ste napustili školu.

– Ne mogu to da vam kažem, profesorka – reče Hari. Očekivao je to pitanje, i već je imao spreman odgovor. Baš mu je ovde, u ovoj prostoriji, Dambldor rekao da ne poverava sadržaje njihovih časova nikome izuzev Ronu i Hermioni.

– Hari, moglo bi da bude važno – reče profesorka Mek Gonagal.

– I jeste – reče Hari – veoma je važno, ali on nije želeo da bilo kome kažem.

Profesorka Mek Gonagal ga prostreli pogledom.

– Poteru – (Hari primeti naglo korišćenje njegovog prezimena) – budući da je profesor Dambldor mrtav, mislim da moraš da shvatiš kako se situacija donekle promenila...

– Ne bih rekao – reče Hari sležući ramenima. – Profesor Dambldor mi nikada nije rekao da prestanem da poštujem njegova naređenja ako on umre.

– Ali...

– Ipak, postoji jedna stvar koju bi trebalo da znate pre nego što Ministarstvo dođe ovamo. Madam Rozmerta je pod Kontrolišućom kletvom, ona je pomagala Melfoju i Smrtožderima, tako su se ogrlica i otrovana medovina...

– Rozmerta – reče profesorka Mek Gonagal s nevericom, ali pre nego što je mogla da nastavi, začu se kucanje na vratima i profesori Mladica, Flitvik i Pužorog udoše u prostoriju praćeni Hagridom, koji je još neutješno plakao, dok se njegovo ogromno telo treslo od žalosti.

– Snejp! – izlete Pužorogu, koji je delovao najviše potresen, bled i oznojan. – Snejp! Ja sam ga učio! Mislio sam da ga poznajem!

Ali pre nego što je iko od njih mogao da odgovori na to, oštar glas progovori visoko sa zida: čarobnjak žućkastog lika s kratkom crnom kragnom upravo je ušetao u svoje prazno platno.

– Minerva, ministar će biti ovde za nekoliko trenutaka, upravo se Prebacio iz Ministarstva.

– Hvala ti, Everarde – reče profesorka Mek Gonagal, i brzo se okrenu ka svojim nastavnicima.

– Hoću da porazgovaram s vama o tome šta će biti s Hogvortsom pre nego što on dođe ovamo – reče ona užurbano. – Lično, nisam ubeđena da škola treba da bude

otvorena iduće godine. Smrt direktora od ruke našeg kolege užasna je mrlja na istoriji Hogvortsu. To je strahotno.

– Sigurna sam da bi Dambldor želeo da škola ostane otvorena – reče profesorka Mladica. – Ja smatram da, ako makar jedan učenik želi da se vrati, škola treba da ostane otvorena zbog njega.

– Ali, hoćemo li imati ijednog učenika posle ovoga? – reče Pužorog brišući znojavo čelo svilenom maramicom. – Roditelji će hteti da zadrže decu kod kuće, i ne mogu reći da ih krivim. Lično ne verujem da smo u većoj opasnosti na Hogvortsu nego drugde, ali ne možete očekivati od majki da tako misle. Neće dati da im se porodice razdvajaju, što je sasvim prirodno.

– Slažem se – reče profesorka Mek Gonagal – A u svakom slučaju, nije istina da Dambldor nije zamislio situaciju u kojoj bi škola mogla da bude zatvorena. Kada je Dvorana tajni ponovo otvorena, on je razmatrao mogućnost zatvaranja škole... a moram priznati da je meni ubistvo profesora Dambldora mnogo potresnije nego pomisao da Sliterinovo čudovište živi neotkriveno u utrobi zamka...

– Moramo da konsultujemo nadzorni odbor – reče profesor Flitvik piskavim glasićem. Imao je veliku modricu na čelu, ali je inače delovao nepovređen uprkos svom kolapsu u Snejpovoj kancelariji. – Moramo da sledimo ustanovljene procedure. Ne treba donositi odluku na brzinu.

– Hagrid, ti nisi ništa rekao – reče profesorka Mek Gonagal. – Kakvi su tvoji stavovi, treba li Hogvorts da ostane otvoren?

Hagrid, koji je tokom celog ovog razgovora nečujno plakao u svoju veliku tufnastu maramicu, podiže naduvane crvene oči i zagrakta: – Pojma nemam, profesorka... to treba da si odluče glaveš'ne kuća i direktorka...

– Profesor Dambldor je oduvek cenio tvoje mišljenje – reče profesorka Mek Gonagal nežno – baš kao i ja.

– Pa, ja ostajem – reče Hagrid, dok su mu krupne suze i dalje tekle iz uglova očiju u zamršenu bradu. – Ovdje mi je dom, živim ovdje još otkako sam im'o trinaes' godina. A ak' ima dece koj' bi 'teli da i' podučavam, ima to i da radim Al'... ne znamem... Hogvorts bez Dambldora...

On proguta knedlu i ponovo nestade iza svoje maramice, te zavlada tajac.

– Dobro onda – reče profesorka Mek Gonagal bacajući pogled kroz prozor ka zemljištu, proveravajući da li se ministar približava – onda moram da se složim s Filijusom da je najbolje da konsultujemo nadzorni odbor, koji će doneti konačnu odluku.

– A sada, što se tiče vraćanja učenika kućama... Postoje razlozi zašto bi to trebalo da obavimo pre, a ne kasnije. Mogli bismo da sredimo da *Hogvorts ekspres* dođe već sutra, ako je neophodno...

– A šta je s Dambldorovom sahranom? – najzad progovori Hari.

– Pa... – reče profesorka Mek Gonagal, izgubivši malo oštine kad joj glas

zadrhta. – Ja... ja znam da je Dambldorova želja bila da bude ostavljen da počiva ovde, na Hogvortsu...

– Onda će tako i biti, zar ne? – upita Hari žustro.

– Ako Ministarstvo to bude smatralo prikladnim – reče profesorka Mek Gonagal.

– Nijedan drugi direktor ni direktorka nisu...

– Nijedan drugi direktor ili direktorka nisu dali više za ovu školu – zareža Hagrid.

– Hogvorts bi trebalo da bude Dambldorovo poslednje konačište – reče profesor Flitvik.

– Apsolutno – reče profesorka Mladica.

– A u tom slučaju – reče Hari – ne bi trebalo da šalžete učenike kućama sve dok sahrana ne bude gotova. Želeće da se oprostite i da mu kažu...

Poslednja reč mu zastade u grlu, ali profesorka Mladica dovrši rečenicu umesto njega.

– Zbogom.

– Dobro rečeno – ciknu profesor Flitvik. – Zbilja dobro rečeno! Naši učenici bi trebalo da mu odaju poštu, to je jedino prikladno. Možemo da organizujemo prevoz kućama nakon toga.

– Slažem se – zakevta profesorka Mladica.

– Pretpostavljam da... slažem se... – reče Pužorog, prilično uzrujanim glasom, dok Hagrid ispusti prigušen jecaj u znak pristanka.

– Dolazi – reče profesorka Mek Gonagal iznenada, gledajući dole na imanje. – Ministar... a po svemu sudeći, doveo je sa sobom čitavu delegaciju...

– Mogu li da odem, profesorka? – odmah reče Hari.

Nije imao nikakvu želju da večeras vidi Rufusa Skrimdžera, niti da ga ovaj ispituje.

– Možeš – reče profesorka Mek Gonagal – i to brzo.

Ona odjuri do vrata i otvori mu ih. On se sjuri niza spiralno stepenište i odjuri napuštenim hodnikom. Ostavio je Nevidljivi ogrtač na vrhu astronomskog tornja, ali to mu nije bilo važno. U hodnicima nije bilo nikog ko bi ga video da prolazi, čak ni Filča, ni Gospođe Noris, niti Pivsa. Nije sreo ni žive duše sve dok nije skrenuo u hodnik koji vodi do grifindorskog dnevnog boravka.

– Da li je istina? – prošaputa Debela Dama dok joj je prilazio. – Da li je stvarno istina? Dambldor... mrtav?

– Da – reče Hari.

Ona stade da jeca i, ne sačekavši lozinku, otvori se da ga propusti.

Kao što je Hari i očekivao, dnevni boravak je bio krcat. Čim se popeo kroz rupu iza portreta, soba se utiša. Video je Dina i Šejmusa kako sede u obližnjoj grupici: to je značilo da spavaonica mora da je prazna, ili barem gotovo prazna. Ne progovorivši ni sa kim, nikoga ne pogledavši, Hari prođe pravo duž sobe i kroz vrata ka muškim spavaonicama.

Kao što se i nadao, Ron ga je čekao, i dalje potpuno obučen, sedeći na krevetu. Hari sede na svoj krevet s baldahinom i, na trenutak, njih dvojica su se samo gledali.

– Pričaju o zatvaranju škole – reče Hari.

– Lupin je i rekao da hoće – reče Ron.

Zavlada tišina.

– Dakle? – reče Ron veoma tihim glasom, kao da misli da bi i nameštaj mogao da ih prisluškuje. – Da li ste ga pronašli? Da li ste ga uzeli? Horkruks?

Hari odmahnu glavom. Sve što se zbilo oko tog crnog jezera sada mu se činilo kao stari košmar. Da li se to stvarno zbilo pre samo nekoliko sati?

– Niste ga uzeli? – reče Ron, delujući pokunjeno. – Nije bio tamo?

– Ne – reče Hari. – Neko ga je već uzeo i ostavio lažni na njegovo mesto.

– Već ga je *uzeo*...?

Bez reči, Hari izvuče lažni medaljon iz svog džepa, otvori ga i dodade Ronu. Cela priča je mogla i da sačeka... noćas to nije važno... ništa nije bilo važno izuzev kraja, kraja njihove besmislene avanture, kraja Damblodorovog života...

– R.A.B. – prošaputa Ron – ali ko je to?

– Pojma nemam – reče Hari, ležući na svoj krevet potpuno obučen, tupo zureći uvis. Nije osećao nikakvu radoznalost povodom R.A.B.-a: sumnjao je da će ikada više osećati znatiželju. Dok je tu ležao, iznenada je postao svestan da na imanju oko škole vlada tišina. Foks je prestao da peva.

I znao je, ne znajući odakle to zna, da je Feniks nestao, da je napustio Hogvorts zauvek, baš kao što je Damblodor napustio školu, napustio ovaj svet... napustio Harija.

30. Bela grobnica

Sva predavanja su obustavljena, a ispitivanja odložena. Neke učenike su roditelji žurno izvukli s Hogvortsa u narednih nekoliko dana... bliznakinje Petil su otišle pre doručka sutradan ujutro posle Dambldorove smrti, a Zaharija Smita je iz zamka ispratio njegov nadmeni otac. Šejmus Finigan je pak odbio da pođe sa svojom majkom kući. Nadvikivali su se i svadali u Ulaznoj dvorani, sve dok se njegova majka nije složila da sme da ostane na sahrani. Šejmus je rekao Hariju i Ronu da je imala poteškoće da pronađe krevet u Hogsmidu, jer su mnogi čarobnjaci i veštice nagrnuli u selo, spremajući se za poslednji oproštaj od Dambldora.

Kasno po podne uoči sahrane, bledoplava kočija veličine kuće, koju je vuklo dvanaest džinovskih krilatih beličastih konja, sletela je s neba na ivicu šume, izazvavši uzbuđenje među mlađim učenicima koji je nikada dotad nisu videli. Hari je posmatrao kroz prozor kako je divovska zgodna žena maslinaste kože i crne kose sišla niza stepenice kočije i bacila se u Hagridovo naručje koje ju je spremno čekalo. U međuvremenu je u zamku već boravila delegacija zvaničnika Ministarstva, uključujući i ministra magije lično. Hari je pažljivo izbegavao kontakt s njima. Bio je siguran da će ga, pre ili kasnije, ponovo zamoliti da objasni Dambldorov poslednji izlet izvan

Hogvortsu.

Hari, Ron, Hermiona i Džini neprestano su bili zajedno. Predivno vreme kao da im se rugalo. Hari je mogao da zamisli kako bi bilo da Damblodor nije umro, te da mogu sve ovo vreme da provedu zajedno na samom kraju školske godine, kad Džini završi s ispitima, a pritisak domaćih zadataka nestane... i sat za satom je odlagao da kaže ono što je znao da će morati da kaže, znajući da je ispravno da tako postupi, jer bilo mu je i suviše teško da se odrekne svog najvećeg izvora utehe.

Posećivali su bolničko krilo dvaput dnevno: Nevila su već otpustili, ali je Bil ostao pod brižnom negom Madam Pomfri. Njegovi ožiljci bili su i dalje grozni. Zapravo, sada je donekle ličio na Ludookog Čudljivka, mada, hvala nebesima, s obe noge i oba oka, ali mu se ličnost nimalo nije promenila. Činilo se da je samo razvio veliku sklonost prema sasvim živim odrescima mesa.

– ...tako da je sfa srrreća da se šeni sa mnom – reče Fler veselo, nameštajući Bilove jastuke – jer Brrrritanci ufek prrrrepeku sfoje meso, to sam odufek goforrrila.

– Moraću, valjda, da se pomirim s tim da će se stvarno oženiti njome – uzdahnu Džini kasnije te večeri, kada su ona, Hari, Ron i Hermiona seli kraj otvorenog prozora grifindorskog dnevnog boravka, gledajući napolje preko sumračno osvetljenog imanja.

– Nije ona toliko loša – reče Hari. – Ali je zato ružna – dodade brže-bolje, kada Džini sumnjičavo podiže obrve, te se ona nevoljno zakikota.

– Pa, pretpostavljam da, ako mama može da je podnese, mogu i ja.

– Da li je umro još neko koga poznajemo? – upita Ron Hermionu, koja je listala *Večernji prorok*.

Hermiona se trže osetivši usiljenu okrutnost u njegovom glasu.

– Ne – reče prekorno, previjajući novine. – Još traže Snejpa, ali nema mu ni traga...

– Naravno da nema – reče Hari, koji bi se razbesneo svaki put kada bi se dotakli te teme. – Neće pronaći Snejpa sve dok ne pronađu Voldemora, a pošto za sve ovo vreme nisu uspeli to da urade...

– Idem u krevet – zevnu Džini. – Nisam se dobro naspavala još otkako... pa... dobro bi mi došlo malo sna.

Ona poljubi Harija (Ron zajedljivo okrenu glavu u stranu), mahnu drugim dvoma i zaputi se ka ženskoj spavaonici. Čim su se vrata zatvorila za njom, Hermiona se nagnu ka Hariju s krajnje hermionskim izrazom lica.

– Hari, pronašla sam nešto jutros, u biblioteci...

– R.A.B.? – reče Hari, uspravivši se u sedištu.

Nije osećao kao što je, inače, ranije često osećao, uzbuđenje, radoznalost, želju da razotkrije neku misteriju. Prosto je znao da mora da dovrši zadatak i otkrije istinu o pravom horkruksu pre nego što nastavi dalje mračnim i vijugavim putem koji ga čeka, putem kojim su se on i Damblodor zaputili zajedno, a koji će sada morati da pređe sam. Tamo negde postoje možda čak četiri horkrukse, i svaki će morati da bude nađen i

uklonjen kako bi se stvorila mogućnost da Voldemor bude ubijen. Neprekidno je recitovao te reči u sebi, kao da će time uspeti da ih približi sebi: medaljon... šolja... zmija... nešto što je pripadalo Grifindoru ili Rejvenkloovoj... medaljon... šolja... zmija... nešto što je pripadalo Grifindoru ili Rejvenkloovoj...

Ova mantra je pulsirala u Harijevom umu kada bi noću zaspao, te su mu snovi bili prepuni šolja, medaljona i misterioznih predmeta koje nije uspevao da dohvati, iako se Dambldor nudio da pomogne Hariju, pružajući mu merdevine od konopca koje su se pretvarale u zmije istog časa kada bi krenuo da se penje...

Jutro posle Dambldorove smrti pokazao je Hermioni poruku u medaljonu i, mada nije odmah prepoznala inicijale koji možda pripadaju nekom opskurnom čarobnjaku o kome je čitala, od tada je jurcala u biblioteku malo češće no što je neophodno nekom ko nije imao nikakve domaće zadatke.

– Ne – reče ona – trudim se, Hari, ali ništa nisam pronašla... postoji nekoliko ne preterano poznatih čarobnjaka s tim inicijalima – Rozalinda Antigon Bangs... Rupert „Astalosekač“ Brukstenton... ali se oni ni po čemu ne uklapaju. Sudeći po toj poruci, osoba koja je ukrala horkruks poznavala je Voldemora, a ja ne mogu da pronađem ni najmanji dokaz da su Bangsova ili Astalosekač imali ikakve veze s njim... ne, zapravo, u pitanju je... pa, Snejp.

Delovala je nervozno pri samom pomenu tog imena.

– Šta s njim? – upita Hari sumorno, ponovo se pogrblivši u stolici.

– Pa, ispalo je da sam donekle bila u pravu za celu tu stvar oko Polukrvnog Princa – reče ona obazrivo.

– Moraš li da mi to nabijaš na nos, Hermiona? Šta misliš, kako se sada osećam zbog toga?

– Ne... ne... Hari, nisam tako mislila! – reče ona užurbano, osvrćući se da proveri da ih niko ne čuje. – Samo se ispostavilo da sam bila u pravu rekavši da je Ajlin Princ nekad bila vlasnica knjige. Vidiš... ona je bila Snejpova majka!

– Pa i videlo se da je bila ružna – reče Ron. Hermiona ne obrati pažnju na njega.

– Prebiralala sam po starim *Prorocima*, i tamo je bilo sićušno obaveštenje da se Ajlin Princ udaje za čoveka po imenu Tobija Snejp, a kasnije obaveštenje da je rodila...

– ...ubicu – procedi Hari.

– Pa... da – reče Hermiona. – Tako... tako da sam donekle bila u pravu. Snejp mora da se ponosio što je bio „polu Princ“, vidiš? Prema onome što je pisalo u *Proroku*, Tobija Snejp je bio Normalac.

– Aha, to se uklapa – reče Hari. – Naglasio je svoju čistokrvnu stranu kako bi mogao da se druži s Lucijusom Melfojem i ostalima... isti je kao Voldemor. Čistokrvna majka, normalski otac... obojica su se stideli svojih roditelja, pokušavali pomoću Mračnih veština da uteruju ljudima strah, dali sami sebi impresivna nova imena... *Lord Voldemor*... *Polukrvni Princ*... kako je Dambldor mogao to da previdi..?

On začuta, gledajući kroz prozor. Nije mogao da prestane da razmišlja o Dambldorovom neoprostivom poverenju u Snejpa... ali, kao što ga je Hermiona sada nenamerno podsetila, i on, Hari, bio je podjednako zavaran... uprkos sve većoj opakosti tih naškrabanih čini, on je odbijao da poveruje išta loše o dečaku koji je bio tako pametan, koji mu je toliko pomogao...

Pomogao... to je sada bila gotovo neizdrživa pomisao...

– Još ne kapiram zašto te nije prijavio što si koristio tu knjigu – reče Ron. – Mora da je znao odakle sve to izvlačiš.

– Znao je – reče Hari ogorčeno. – Znao je kada sam upotrebio *Sektumsempru*. Nije mu uopšte trebala Legilimencija... možda je znao čak i pre toga, pošto je Pužorog svima pričao koliko sam sjajan u Napicima... nije trebalo da ostavi svoj stari udžbenik na dnu onog plakara, zar ne?

– Ali zašto te nije prijavio?

– Mislim da nije želeo sebe da dovede u vezu s knjigom – reče Hermiona. – Ne verujem da bi se Dambldoru mnogo dopalo da je saznao. A čak i kad bi se Snejp pretvarao da nije njegova, Pužorog bi odmah prepoznao njegov rukopis. Uostalom, knjiga je ostavljena u Snejpovoj staroj učionici, a kladim se da je Dambldor znao da se njegova majka prezivala „Princ“.

– Trebalo je da pokažem knjigu Dambldoru – reče Hari. – Sve vreme mi je pokazivao kako je Voldemor bio zao još dok je bio u školi, a ja sam imao dokaz da je i Snejp takođe bio...

– „Zao“ je previše jaka reč – reče Hermiona tiho.

– Ti si ta koja mi je sve vreme govorila kako je knjiga opasna!

– Pokušavam da kažem, Hari, kako previše svaljuješ krivicu na sebe. Ja sam mislila da Princ ima gadan smisao za humor, ali nikada ne bih pogodila da je on potencijalni ubica...

– Niko od nas ne bi pogodio da će Snejp... znaš već – reče Ron.

Zavlada tajac, svako od njih bio je izgubljen u sopstvenim mislima, ali je Hari bio siguran da i oni, kao on, misle o sledećem jutru, kada će Dambldorovo telo biti položeno u grob. Hari nikada nije prisustvovao sahrani. Kada je Sirijus umro, nije bilo tela koje bi sahranili. Nije znao šta da očekuje, i malčice se brinuo šta će videti, kako će se osećati. Pitao se da li će mu se Dambldorova smrt činiti stvarnijom kada se sahrana završi. Iako je bilo trenutaka kada je ta užasavajuća činjenica pretila da ga preplavi, postojali su periodi prazne otuđenosti kada mu je, uprkos činjenici da niko u celom zamku nije pričao ni o čemu drugom, i dalje bilo teško da poveruje da je Dambldor zauvek otišao. Istini za volju, nije, kao što je bio slučaj sa Sirijusom, očajnički tragao za nekim izlazom, nekim načinom da se Dambldor vrati... on u džepu potraži hladan lanac lažnog horkrukxa, koji je sada nosio svuda sa sobom, ne kao talisman, već kao podsetnik koliko ga je koštao i šta mu je još ostalo da učini.

Hari je sledećeg jutra ustao rano da bi se spakovao; *Hogvorts ekspres* će krenuti

sat vremena nakon sahrane. Kada je sišao, zatekao je suzdržano raspoloženje u Velikoj sali. Svi su obukli svoje najbolje odore i niko se nije činio mnogo gladan. Profesorka Mek Gonagal ostavila je stolicu nalik prestolu usred stola za osoblje praznu. I Hagridova stolica bila je prazna: Hari je pomislio kako ovaj nije u stanju da se suoči s doručkom. Ali Snejpovo mesto je bez pompe zauzeo Rufus Skrimdžer. Hari je izbegavao pogled njegovih žučkastih očiju dok su ove pregledale Salu. Hari je imao neprijatan osećaj da Skrimdžer traži baš njega. U Skrimdžerovoj sviti Hari spazi crvenu kosu i naočare s rožnatim ramom Persija Vizlija. Ron ničim ne pokaza da je svestan Persijeovog prisustva, izuzev što je viljuškom ubadao komadiće usoljene ribe s neuobičajenom žestinom.

Tamo za stolom sliterinaca, Kreb i Gojl su zajedno nešto mrmljali. Tako ogromni momci izgledali su čudnovato usamljeno bez visoke, blede figure Melfoja između njih, koji bi ih muštrao. Hari nije mnogo razmišljao o Melfoju. Njegova mržnja bila je rezervisana za Snejpa, ali nije zaboravio strah u Melfojevom glasu, tamo na vrhu tornja, niti činjenicu da je ovaj spustio štapić pre nego što su ostali Smrtožderi stigli. Hari nije verovao da bi Melfoj ubio Dambldora. I dalje je prezirao Melfoja zbog njegove opčinjenosti Mračnim veštinama, ali se sada s njegovom nenaklonošću izmešala sićušna kap sažaljenja. Gde je Melfoj sada, pitao se Hari, i šta li ga Voldemor tera da radi pod pretnjom da će ubiti njega i njegove roditelje?

Harijeve misli prekinu Džini, koja ga munu u rebra. Profesorka Mek Gonagal je ustala i sumoran žamor u Sali odmah zamre.

– Uskoro će biti vreme – reče ona. – Molim vas da pođete za svojim glavešinama kuća napolje na imanje. Grifindorci, pođite sa mnom.

Izadoše iza svojih klupa u gotovo potpunoj tišini. Hari spazi Pužoroga na čelu reda sliterinaca, kako nosi veličanstvenu smaragdnozelenu odoru izvezenu srebrom. Nikada nije video profesorku Mladicu, glavešinu hafpafovaca, da izgleda tako čisto. Na njenom šeširu nije bilo nijednog busena, a kada su stigli do Ulazne dvorane, zatekoše Madam Pins kako stoji kraj Filča, ona prekrivena debelim crnim velom koji joj je padoo do kolena, a on s kravatom i u prastarom crnom odelu koje je zaudaralo na naftalin.

Zaputili su se, primeti Hari kada je zakoračio na kamene stepenice ispred ulaznih vrata, ka jezeru. Toplina sunca milovala mu je lice dok je u tišini išao za profesorkom Mek Gonagal ka mestu gde je stotine stolica bilo poređano u redovima. U sredini između njih nalazio se prolaz: napred je stajao mermerni sto, prema kome su bile okrenute sve stolice. Bio je to najlepší dan tog leta.

Neobična skupina raznih ljudi već je popunila polovinu stolica: ofucani i doterani, stari i mladi. Hari većinu nije prepoznao, ali bilo ih je nekoliko koje je uspeo da prepozna, uključujući i članove Reda Feniksa: Kingslija Okovgroma, Ludookog Čudljivka, Tonks, čija se kosa nekim čudom vratila u jarkoružičastu boju, Remusa Lupina, s kojim se držala za ruke, gospodina i gospođu Vizli, Bila, koga je Fler

pridržavala, u pratnji Freda i Džordža, koji su nosili sakoe od crne zmajske kože. Tu je zatim bila Madam Maksim, koja je sama zauzimala dve i po stolice, Tom, krčmar iz *Probušenog kotla*, Arabela Fig, Harijeva komšinica Poruga, kosmati basista iz čarobnjačkog benda *Čudne sestre*, Erni Sudarski, vozač Noćnog viteškog autobusa, Madam Aljkavuša, iz prodavnice odora u Dijagon-aleji, i neki ljudi koje je Hari znao samo iz viđenja, kao što je bio barmen iz *Veprove glave* i veštica koja je gurala kolica u *Hogvorts ekspresu*. I duhovi iz zamka su bili tu, jedva vidljivi pri jarkom suncu, razaznatljivi samo kada bi se pomerali, nematerijalno trepereći na osunčanom vazduhu.

Hari, Ron, Hermiona i Džini poređale se na stolicama pri samom kraju reda pored jezera. Ljudi su međusobno šaputali. Sve je zvučalo kao lahor u travi, ali je ptičja pesma bila neuporedivo glasnija. Masa ljudi je rasla. Uz strašan nalet naklonosti prema oboma, Hari vide Lunu kako pomaže Nevilu da sedne. Od cele DA, samo su se oni odazvali Hermioninom pozivu one noći kada je Dambldor umro, a Hari je znao i zašto: oni su ti kojima je DA najviše nedostajala... verovatno jedini koji su redovno proveravali svoje novčiće u nadi da će biti još neki sastanak...

Kornelijus Fadž prođe pokraj njih ka prvim redovima, očajnog izraza lica, po običaju nervozno vrteći u rukama zeleni polucilindar. Hari zatim prepozna Ritu Skiter, koja je, razbesneo se kada je video, držala svesku u ruci s crvenim kandžama. A zatim, uz još gori trzaj besa, spazi Dolores Ambridž, s neubedljivim izrazom žalosti na žabolikom licu, s crnom somotskom mašnom navrh njenih tamnosivih kovrdža. Ona se trže na prizor kentaura Firenzija, koji je kao čuvar stajao pored vode, i zatim žurno odjuri na sedište što dalje od njega.

I osoblje je najzad selo. Hari je primetio da Skrimdžer deluje smrknuto i dostojanstveno, u prednjem redu s profesorkom Mek Gonagal. Pitao se da li je Skrimdžeru ili bilo kome od ovih važnih ljudi zaista žao što je Dambldor mrtav. Ali zatim začu muziku, čudnu, nezemaljsku muziku, i potpuno zaboravi na svoju zlovolju prema Ministarstvu, osvrćući se oko sebe u potrazi za njenim izvorom. Nije bio jedini: mnoge glave su se okretale, pomalo zabrinuto tražeći otkud dopire.

– Onamo – šapnu Džini Hariju na uvo.

I on ih ugleda, u bistroj, zelenoj, suncem osvetljenoj vodi, nekoliko centimetara od površine, i užasno ga podsetiše na inferijuse. Bio je to hor siren-ljudi koji su pevali na čudnom jeziku koji nije razumeo, dok su im se bleđa lica talasala, a ljubičasta kosa vijorila svuda oko njih. Od te muzike Hariju se naježi kosa na potiljku, a ipak nije bila neprijatna. Veoma jasno je govorila o gubitku i očajanju. Dok je gledao dole u pomamna lica pevača, on oseti da je makar njima žao zbog Dambldorove smrti. A zatim ga Džini opet muni i on se osvrnu.

Hagrid je polako išao kroz prolaz između stolica. Tiho je plakao, lica sjajnog od suza, a u njegovim rukama, Hari je to znao, obmotano ljubičastim somotom ukrašenim zlatnim zvezdama, nalazilo se Dambldorovo telo. Na taj prizor, oštar bol prođe kroz

Harijevo grlo: na trenutak mu se činilo da ta čudna muzika i spoznaja da je Dambldorovo telo tako blizu oduzimaju svu toplinu tom danu. Ron je bio prebledeo i u šoku. U Džinino i Hermionino krilo brzo su kapale krupne suze.

Nisu mogli jasno da vide šta se dešava napred. Hagrid je izgleda pažljivo položio telo na mermernu ploču. Onda se povukao između redova, bučno izduvavajući nos, nalik zvuku trube, što privuče skandalizovane poglede nekih prisutnih, uključujući, primeti Hari, Dolores Ambridž... ali Hari je znao da Dambldoru ne bi smetalo. Pokušao je da uputi Hagridu prijateljski gest dok je ovaj prolazio pored njega, ali su Hagridove oči bile toliko naduvane da je bilo čudo što uopšte vidi kuda ide. Hari se osvrnu ka zadnjem redu, kuda se Hagrid zaputio, i shvati šta ga tamo vodi, jer se tamo, odeven u sako i pantalone veličine manje nadstrešnice, nalazio džin Grop, pognute velike ružne glave veličine stene, smiren, gotovo čovekolik. Hagrid sede kraj svog polubrata, a Grop snažno potapša Hagrida po glavi, te mu noge od stolice utonuše u zemlju. Harija spopade fantastičan, trenutani poriv da se nasmeje. Ali zatim muzika prestade, i on se opet okrenu licem napred.

Sićušan čupav čovek u običnoj crnoj odori ustao je i sada je stajao ispred Dambldorovog tela. Hari nije mogao da čuje šta govori. Preko stotina i stotina glava do njih su doletale čudne reči. „Plemenitost duha“... „intelektualni doprinos“... „veličina srca“... ništa od toga nije mnogo značilo. To je imalo vrlo malo veze s Dambldorom kojeg je Hari poznavao. Iznenada se setio nekoliko Dambldorovih reči koje je voleo da uputi skupinama: „papan“ „čudotarije“, „čvarak“ i „cinculiranje“, i ponovo je morao da suzbije osmeh... šta ga je spopalo?

Začu se nežan zvuk talasa i on vide da su se i siren-ljudi probili na površinu da bi slušali. Setio se kako je Dambldor čučao na ivici jezera pre dve godine, veoma blizu mesta gde je Hari sada sedeo, pričajući na sirenskom s poglavicom siren-ljudi. Bilo je toliko toga što ga nikada nije upitao, toliko toga što je trebalo da mu kaže...

A onda, bez upozorenja, obuze ga ta strašna istina, potpunija i neporecivija nego što je dotad bila. Dambldor je mrtav, nema ga više... on stegnu hladan medaljon u ruci tako jako da ga je zbolelo, ali nije mogao da spreči vrele suze da mu ne poteku iz očiju: on odvrati pogled od Džini i ostalih, i zagleda se u jezero, ka Šumi, dok je čovečuljak u crnom nastavljao da truća... među drvećem nastupi komešanje. I kentauri su došli da iskažu poštovanje. Nisu izašli na otvoreno, ali ih Hari vide kako stoje potpuno mirno, napola skriveni u senkama, posmatrajući čarobnjake, s lukovima obešenim preko slabina. I Hari se seti svog prvog košmarnog puta u Šumu, kada se prvi put susreo s nečim što je tada bio Voldemor, kako se suočio s njim, i kako su on i Dambldor nedugo potom raspravljali o vođenju borbe koja se gubi. Važno je, rekao je Dambldor, boriti se iznova i iznova, i nastaviti s borbom, jer samo se tako može odagnati zlo, iako se nikada ne može potpuno uništiti...

I Hari jasno shvati, dok je sedeo tu, pod vrelim suncem, kako su se ljudi kojima je bilo stalo do njega celog života postavljali ispred njega, jedan za drugim, njegova

majka, njegov otac, njegov kum, i najzad Dambldor, svi odlučni da ga zaštite. Ali sada je svršeno s tim. Nije mogao da dopusti da se bilo ko drugi postavi između njega i Voldemora. Moraće zauvek da napusti iluziju koju je trebalo da izgubi još kada je imao godinu dana: da zaklon roditeljskog naručja znači da ga ništa ne može povrediti. Iz ovog košmara nema buđenja, nikakvog utešnog šapata koji će mu u mraku reći da je bezbedan, da je sve to samo plod njegove mašte. Poslednji i najveći od svih njegovih zaštitnika je umro i sada je sâm, samotniji no što je ikada bio.

Najzad je čovečuljak u crnom završio s pričom i vratio se na mesto. Hari je čekao da neko drugi ustane. Očekivao je govore, verovatno od ministra, ali niko se ne pomeri.

A zatim nekoliko ljudi vrisnu. Jarki, beli plamenovi buknuše oko Dambldorovog tela i ploče na kojoj je ležalo: dizali su se sve više i više, zaklonivši telo. Beli dim se spiralno kovitlao kroz vazduh, praveći čudne oblike. Hari na jedan, srceparajuć trenutak pomisli da je video Feniksa kako veselo leti ka plavetnilu neba, ali sledećeg trenutka vatra nestade. Umesto nje nalazila se bela mermerna grobnica, unutar koje je bilo Dambldorovo telo i ploča na kojoj je prethodno počivao.

Začu se još nekoliko uzvika zaprepašćenja kad pljusak strela polete kroz vazduh, ali one padoše malo dalje od mase ljudi. Bila je to, znao je Hari, kentauraska počast: on ih vide kako se okreću i nestaju među hladnim drvećem. Isto tako, siren-ljudi polako potonuše nazad u zelenu vodu i nestadoše s vidika.

Hari pogleda u Džini, Rona i Hermionu: Ronovo lice bilo je stisnuto, kao da ga sunčeva svetlost zaslepljuje. Hermionino lice beše mokro od suza, ali Džini nije više plakala. Ona uzvratu Hariju pogled s istom žustrinom koju je video kada ga je zagrlila nakon osvajanja prvenstva u kvidiču za vreme njegovog odsustva, i u tom trenutku je znao da se savršeno razumeju, i da, kada joj bude rekao šta namerava, ona neće reći: „Budi pažljiv“, niti: „Ne čini to“, već će prihvatiti njegovu odluku, jer ništa manje ne bi od njega očekivala. I tako se on ohrabri da kaže ono što je znao da joj mora reći još otkako je Dambldor umro.

– Džini, slušaj – reče on veoma tiho, dok je žagor oko njih postajao sve glasniji a ljudi polako ustajali. – Ne mogu više da budem s tobom. Moramo da prestanemo da se viđamo. Ne možemo da budemo zajedno.

Ona reče, uz čudnovato iskrivljen osmeh: – To je iz nekog glupog, plemenitog razloga, zar ne?

– Ovih poslednjih nekoliko nedelja sa tobom bilo je... kao nešto iz nečijeg tuđeg života – reče Hari. – Ali ja ne mogu... mi ne možemo... sada mi predstoje stvari koje moram sâm da uradim.

Nije zaplakala, samo je gledala u njega.

– Voldemor koristi ljude koji su bliski njegovim neprijateljima. Već te je jednom iskoristio kao mamac, a to je bilo samo zato što si sestra mog najboljeg prijatelja. Zamisli u kolikoj bi opasnosti bila ako bismo nastavili s ovim. On će znati, otkriće.

Pokušaće preko tebe da dopre do mene.

– Šta ako me nije briga? – reče Džini žustro.

– Mene je briga – reče Hari. – Šta misliš kako bih se osećao da je ovo tvoja sahrana... i da sam ja kriv za sve...

Ona skrenu pogled s njega i zagleda se u jezero.

– Nikada nisam stvarno digla ruke od tebe – reče ona. – Ne zaista. Uvek sam se nadala... Hermiona mi je rekla da najpre malo upoznam život, da možda prvo izlazim s nekoliko drugih momaka, da se malčice opustim u tvojoj blizini, jer ranije nikada nisam bila u stanju da pričam ako si ti u sobi, sećaš se? A ona je mislila da bi me možda više primećivao kada bih bila malo više... ja.

– Pametna devojka, ta Hermiona – reče Hari, pokušavši da se nasmeje. – Samo mi je žao što te nisam ranije pitao. Mogli smo da dobijemo više vremena... meseci... možda i godina...

– Ali ti si bio previše zauzet spasavanjem čarobnjačkog sveta – reče Džini, napola se smejući. – Pa... ne mogu reći da sam iznenađena. Znala sam da će se ovo desiti na kraju. Znala sam da se nećeš osećati srećnim ukoliko ne pođeš u lov na Voldemora. Možda si mi se zato toliko i dopao.

Hari nije mogao da podnese da sve to sluša, niti je mislio da će istrajati u svojoj odlučnosti ukoliko nastavi da sedi kraj nje. Ron je sad, primeti on, držao Hermionu i gladio je po kosi, dok mu je ona jecala na ramenu, a i njemu su suze tekle s vrha njegovog dugačkog nosa. Uz gest očajanja, Hari ustade, okrenu leđa Džini i Dambldorovoj grobnici i pođe oko jezera. Kretanje mu je bilo mnogo podnošljivije od sedenja u mestu: baš kao što će mu što skoriji polazak da pronađe horkrukse i ubije Voldemora više prijati od odugovlačenja da to učini...

– Hari!

On se okrenu. Rufus Skrimdžer je hitro hramao ka njemu obalom, oslonjen o štap.

– Nadao sam se da ćemo moći da popričamo... da li ti smeta ako malko pođem s tobom?

– Ne – reče Hari nezainteresovano, i ponovo krenu.

– Hari, ovo je užasna tragedija – reče Skrimdžer tiho – ne mogu ti reći koliko sam bio zgrožen kada sam čuo za to. Dambldor je bio veoma veliki čarobnjak. Imali smo mi svoje razmirice, kao što i sâm znaš, ali niko ne zna bolje od mene...

– Šta želite? – upita Hari odsečno.

Skrimdžer je delovao iznervirano, ali, kao i pre, brže-bolje nabaci izraz žalosnog razumevanja.

– Ti si, naravno, skrhan – reče on. – Znam da si bio veoma blizak s Dambldorom. Mislim da si mu možda bio i najdraži učenik kojeg je ikada imao. Veza između vas dvojice...

– Šta želite? – ponovi Hari, zastavši.

I Skrimdžer stade, nasloni se na štap i zagleda se u Harija, sada prepredenog

izraza lica.

– Priča se da si bio s njim kada je napustio školu one noći kada je umro.

– Ko to priča? – upita Hari.

– Neko je ošamutio jednog Smrtoždera na vrhu tornja nakon što je Dambldor umro. Tamo su, osim toga, bile dve metle. Ministarstvo ume da sabere dva i dva, Hari.

– Drago mi je što to čujem – reče Hari. – Pa, kuda sam ja išao s Dambldorom i šta smo radili moja je stvar. On nije želeo da iko zna za to.

– Takva lojalnost je vredna divljenja, naravno – reče Skrimdžer, koji je izgleda s velikim poteškoćama obuzdavao srdžbu – ali Dambldora više nema, Hari. Nema ga.

– On će napustiti ovu školu zauvek tek kada ovde ne bude više onih koji su mu odani – reče Hari smeškajući se uprkos samom sebi.

– Moj dragi dečače... čak ni Dambldor ne može da se vrati iz...

– Ne kažem da može. Vi to ne biste razumeli. Ali ja nemam šta da vam kažem.

Skrimdžer je oklevao, a zatim reče tonom koji je očigledno trebalo da bude delikatan: – Ministarstvo može da ti ponudi sve vrste zaštite, znaš, Hari. Bilo bi mi drago da stavim nekoliko Aurora u tvoju službu...

Hari se nasmeja.

– Voldemor želi da me lično on ubije, i Aurori ga u tome neće sprečiti. Zato sam vam zahvalan na ponudi, ali ne hvala.

– Dakle – reče Skrimdžer, sada ledenim glasom – zahtev koji sam ti uputio za Božić...

– Kakav zahtev? A, da... onaj gde ja treba da kažem celom svetu kako obavljate divan posao, u zamenu za...

– ...za dizanje kolektivnog morala! – obrecnu se Skrimdžer.

Hari ga je na trenutak odmeravao.

– Da li ste već pustili Stena Stranputicu na slobodu?

Skrimdžer poprimi gadnu nijansu ljubičaste, veoma nalik teča-Vernonu.

– Vidim da si...

– Dambldorov čovek, skroz-naskroz – reče Hari. – Tako je.

Skrimdžer ga je streljao pogledom još koji trenutak, a zatim se okrenu i othrama bez ijedne reči. Hari je mogao da vidi Persija i ostatak delegacije Ministarstva kako ga čekaju, nervozno bacajući poglede na jecajućeg Hagrida i Gropa, koji su još bili na svojim sedištima. Ron i Hermiona su brzali prema Hariju, mimoišavši se sa Skrimdžerom. Hari se okrenu i polako produži dalje, čekajući da ga sustignu, što oni najzad i učiniše pod senkom bukovog drveta, pod kojom su sedeli u neka srećnija vremena.

– Šta je Skrimdžer želeo? – prošaputa Hermiona.

– Isto što je hteo i za Božić – slegnu Hari ramenima. – Želeo je da mu dam poverljive informacije o Dambldoru i da budem nova maskota Ministarstva.

Ron se na trenutak borio sa samim sobom, a zatim glasno reče Hermioni: – Čuj, pusti me da se vratim i mlatnem Persija!

– Ne – reče ona odlučno, zgrabivši ga za ruku.

– Osećaću se bolje!

Hari se nasmeja. Čak se i Hermiona malčice iskezila, iako joj je osmeh izbledeo čim je pogledala ka zamku.

– Ne mogu da podnesem pomisao da se možda nikada nećemo vratiti – reče ona nežno. – Kako mogu da zatvore Hogvorts?

– Možda i neće – reče Ron. – Ovde nismo u većoj opasnosti nego kod kuće, zar ne? Sada je svuda isto. Čak bih rekao da je na Hogvortsu bezbednije, unutra ima više čarobnjaka da ga brane. – Šta ti misliš, Hari?

– Ja se ne vraćam, čak ni ako bude i dalje otvoren – reče Hari.

Ron zinu, ali Hermiona tužno reče: – Znala sam da ćeš to reći. Ali šta ćeš onda da radiš?

– Vратиću se kod Darslijevih, još samo jednom, jer bi Dambldor želeo da to učinim – reče Hari. – Ali biće to kratka poseta, a onda zauvek odlazim.

– Ali kuda ćeš ići ako se ne vratiš u školu?

– Mislio sam da se vratim u Godrikovu dolinu – promrmlja Hari. Ta ideja mu se vrzmala po glavi još od noći Dambldorove smrti. – Za mene je sve počelo tamo, cela ta priča. Prosto imam osećaj da moram tamo da odem. A mogu i da posetim grob svojih roditelja, to bih voleo.

– A šta onda? – upita Ron.

– Onda moram da pronađem ostale horkrukse, zar ne? – reče Hari, gledajući u odraz Dambldorove bele grobnice na vodi, s druge strane jezera. – To je nešto što je on želeo da učinim, zato mi je i ispričao sve o njima. Ako je Dambldor bio u pravu... a siguran sam da jeste... ima ih još četiri, ko zna gde. Moram da ih pronađem i sve ih uništim, a zatim moram da odem po sedmi deo Voldemorove duše, onaj deo koji je još u njegovom telu, a ja sam taj koji će ga ubiti. A ako usput sretnem Severusa Snejpa – dodade on – tim bolje po mene, tim gore po njega.

Zavlada dug tajac. Masa ljudi se gotovo razišla, dok bi retki zaostali u širokom krugu zaobilazili monumentalnu figuru Gropa, koji je milovao Hagrida, čiji su žalosni jauci i dalje odjekivali preko vode.

– Mi ćemo biti uz tebe, Hari – reče Ron.

– Šta?

– U kući tvoje tetke i teče – reče Ron. – A zatim idemo s tobom, kud god pošao.

– Ne... – reče Hari brzo. Nije računao s tim, mislio je da će oni shvatiti kako se sâm upušta u ovo veoma opasno putovanje.

– Već si nam jednom rekao – progovori Hermiona tiho – kako je vreme da odustanemo ako to želimo. Imali smo vremena za to, zar ne?

– Bićemo s tobom, šta god da se desi – reče Ron. – Ali, družo, moraćeš da dođeš

u kuću mojih mame i tate pre nego što bilo šta uradimo, čak i pre odlaska u Godrikovu dolinu.

– Zašto?

– Bilovo i Flerino venčanje, sećaš se?

Hari ga pogleda, preneražen. Pomisao da nešto tako normalno kao što je venčanje još postoji delovala mu je neverovatno, a ipak divno.

– Aha, ne bismo smeli to da propustimo – reče najzad.

Njegova šaka se automatski sklopi oko lažnog horkruksa, ali uprkos svemu, uprkos mračnom i vijugavom putu koji mu je predstojao, uprkos njegovom konačnom susretu s Voldemorom, za koji je znao da će morati da se desi, bilo za mesec dana, godinu, ili deset, oseti kako mu je srce zaigralo na pomisao da mu je preostao još jedan poslednji, veličanstveni dan mira u kome će uživati s Ronom i Hermionom.

- KRAJ -

1 Nogorepi su demoni koji se mogu naći u seoskim područjima širom Evrope, Rusije i Amerike. Podsećaju na nedorasle prasiće s dugačkim nogama, debelim kratkim repovima i uskim crnim očima. Nogorep se uvlači u svinjac i sisa mleko obične krmače zajedno s njenim mladuncima. Što duže nogorep ostane neotkriven, to veća pošast na farmi...Nogorep je izuzetno brz i teško ga je uhvatiti. Međutim, ukoliko ga sa farme najuri sasvim beo pas, nikad se više neće vratiti. Odsek za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja (pododsek za gamad) drži desetak albino lovačkih pasa isključivo u tu svrhu. – Iz knjige *Fantastične zveri i kako ih naći* Salamandera Skamandera. (Prim. prev.)

Table of Contents

- [1. Njihov premijer](#)
- [2. Preljin sokak](#)
- [3. Testament i nećkanje](#)
- [4. Horacije Pužorog](#)
- [5. Preterana Flegma](#)
- [6. Drakovo skretanje](#)
- [7. Klub pužića](#)
- [8. Snejpov trijumf](#)
- [9. Polukrvni Princ](#)
- [10. Kuća Ispijenih](#)
- [11. Hermionina ispomoć](#)
- [12. Srebro i opal](#)
- [13. Zagonetka Ridl](#)
- [14. Feliks felicis](#)
- [15. Neraskidivi zavet](#)
- [16. Veoma leden Božić](#)
- [17. Puževsko sećanje](#)
- [18. Rođendanska iznenađenja](#)
- [19. Vilenjačke uhode](#)
- [20. Zahtev Lorda Voldemora](#)
- [21. Nesaznatljiva soba](#)
- [22. Posle sahrane](#)
- [23. Horkruksi](#)
- [24. Sektumsempra](#)
- [25. Prislušivanje proročice](#)
- [26. Pećina](#)
- [27. Toranj pogođen gromom](#)
- [28. Prinčev beg](#)
- [29. Feniksova tužbalica](#)
- [30. Bela grobnica](#)

Table of Contents

1. Njihov premijer	5
2. Preljin sokak	16
3. Testament i nećkanje	27
4. Horacije Pužorog	38
5. Preterana Flegma	52
6. Drakovo skretanje	67
7. Klub pužića	81
8. Snejpov trijumf	96
9. Polukrvni Princ	106
10. Kuća Ispijenih	120
11. Hermionina ispomoć	134
12. Srebro i opal	146
13. Zagonetka Ridl	159
14. Feliks felicis	172
15. Neraskidivi zavet	187
16. Veoma leden Božić	200
17. Puževsko sećanje	215
18. Rođendanska iznenađenja	230
19. Vilenjačke uhode	245
20. Zahtev Lorda Voldemora	259
21. Nesaznatljiva soba	274
22. Posle sahrane	287
23. Horkruksi	301
24. Sektumsempra	314
25. Prisluškivanje proročice	327
26. Pećina	339

27. Toranj pogođen gromom	354
28. Prinčev beg	365
29. Feniksova tužbalica	374
30. Bela grobnica	387